Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Nordrup, Carl.
Titel | Title:	Kong Valdemar og Tovelille : Original, historisk Roman, 1.-3. Deel.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Forlagt af C. G. Birch, 1874-1875
Fysiske størrelse | Physical extent:	1- 3 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterе ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.- 231.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024221688

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kong Valdemar og Tovelille.

Original, historisk Roman

af

Carl Nordrup.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. G. Birch.

Trykt hos F. E. Bording.

1874.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Fangen paa Segeberg Slot.

Vi henføre i denne Fortælling Læseren til en Tid, hvis Lige Danmark aldrig hverken før eller siden har oplevet, en Tid, da Vold og Lovløshed var Løsenet, og vort stakkels Fædreland var priisgivet til Skjændsel og Elendighed. En Konge, den usleste af alle, som i Danmark have baaret Kongenavnet, havde udstykket og pantsat hver Deel af Riget til de holsteenske Grever og andre Stormænd. De mægtigste af disse vare Grev Geert af Holsteen og Kong Christoffers Halvbroder, Grev Johan den Milde af Vagrien. Hiin herskede i Vest og denne i Øst. Saaledes havde de Danske i Jylland den strenge, medens de paa Øerne havde den milde Greve til Overherre. Men til Trods for Herskernes høist forskjellige Tilnavne var Tilstanden lige trykkende baade i Øst og Vest; thi Grev Johans Mildhed og det evige Smiil, som spillede om hans Læber, kunde man ei fæste Lid til, saa det med Rette hedder i Visen:

„Ræven i Skove og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Brede,
Mens Tydskerne reves om Danmark." —

Med Sorg læser enhver Dansk Christoffer den Andens Regeringshistorie; med retfærdig Harme mindes Enhver, hvorledes den kuldede Greve, af Tydskerne kaldet „den Store", skaltede og valtede med det forhen saa mægtige og rige Danmark, som ved hans og hans Staldbrødres Udsugelser var blevet baade fattigt og usselt.

Hvor forhen smilende Landsbyer og gyldne Agre bredte sig, hvor Bonden røgtede sin Dont, og Fiskeren glad nærmede sig den lune Arne efter Dagens Møie og Besvær, der saae man nu trindt om i Landet udyrkede Agre og Marker; Kvæget løb herreløst omkring, og Landsbyernes Antal formindskedes Dag for Dag; thi jublende og syngende, fulde af Rov- og Mordlyst, streifede de tydske Horder omkring og stak, stundom blot til Tidsfordriv, Ild paa Landsbyerne for ret at fryde sig ved Eiernes Jammer og Elendighed. Huusvilde flygtede de Ulykkelige, og utallige vare Offrene for dette Barbari.

Men denne Tid, saa overvættes rig paa Sorg og Fortvivlelse, staaer dog kun som den mørke Baggrund, fra hvilken nye og herlige Scener skulde fremstraale. Dette Elendighedens Toppunkt fødte Danmarks største og dristigste Helt. Hvilken Dansk nævner ei med Beundring og Stolthed Niels Ebbesen og hans Daad? Han fremstod til Frelse for sit Fædreland, da Nøden var størst, og Folket havde Hjælpen meest behov. Som en straalende Stjerne funkler hans Navn paa Danmarks Himmel, og med Begeistring nævnes han som de Danskes Vilhelm Tell.

Det er denne Tid og disse Kampe og Seire, som Læseren her føres tilbage til. Danmark var vel sunket saa dybt, som det var muligt for noget Land at synke; Sorgens og Ulykkens Nat hvilede tungt og mørkt over Riget; men snart skulde Morgenens Lys og Liv brede sig smilende over vort Fædreland, snart skulde en kraftig Haand

gribe Tøilerne og føre Alt i det rette Spor. Snart skulde Danmark atter blive et heelt og samlet Rige, og den Sandhed kan ikke nævnes for ofte, at med Valdemar den Fjerde blev det atter Dag for Danmark.

Tausk, mørkt og truende hævede Segeberg Slot sig høit over den lille By. Stolt kneisede det paa Spidsen af Kalkbjerget mellem Segeberg Indsø og Travebroen. Kunde disse Mure have talt, da vilde Tilhørerne have faaet forunderlige Ting at høre om ulykkelige Fanger, som grusomt vare pinte og plagede i Kjælderen under Taarnet, om Vold og Uret, ja, selv om Mord, begaaede i Slottets dunkle, halvmørke Sale. Men skjøndt Murene stode tause og barske, saa talte dog store Blodpletter paa et af Gulvene i Slottet høit og lydeligt og raabte om Hævn. Det var Blodet af Slottets tidligere Eier, Grev Adolf den Sjette, og Hartvig Reventlovs unge Søn. Begge vare her faldne for Grev Geerts Rænker og Ondskab, og den kullede Greve havde saaledes erhvervet sig Segeberg Slot paa samme Maade som alle sine andre Eiendomme.

Foruden af Grev Geert beboedes Slottet af hans Søster, den stolte Fru Elisabeth. Hun, der var adskillige Aar yngre end Greven, havde været gift med Christoffer den Andens Søn Erik, som havde forskudt hende og sendt hende tilbage til Holsteen. En Tredie af Slottets Beboere var den gamle Ridder Hartvig Reventlov; han levede her som en Skygge af fordums Kraft.

En sørgelig Tilværelse henslæbte han paa dette Sted med Minderne om sin egen Forvildelse for Die. Piint

og forfulgt af Samvittighedsnag vare hans Sjælskræfter saaledes nedbrudte, at slov Ligegyldighed for Alt omkring ham stundom bemægtigede sig ham; til andre Tider raſede han i vanvittig Fortvivlelſe; men hans fædvanlige Tilſtand var ſtilfærdig. Dyb Sorg, Græmmelſe og Anger talte ud af hans Aaſyn ſom af hans hele Væſen.

Medens Grev Geert og Eliſabeth raadſloge om Statsſager, vandrede Hartvig ene og ſørgmodig omkring. Ofte ſaaes han ved Nattetide at gaae langſomt paa Murens Tinde, hvor ellers kun Taarnvægteren havde ſin Gang. Her færdedes han endog i de lange Vinternætter, naar Kulden drev alle Andre til Huſe, og om Sommeren deelte han ſine Nattevandringer mellem Muurtinden og Slottets Fruerlund. Medens han færdedes her raſtløs og fortvivlet ſom en Slave af ſin onde Samvittighed, ſukkede en anden Ulykkelig i et af Fængslerne i Borgtaarnet. Eenſomt og ſtille henlevede han her uforſkyldt et Liv, dømt til Sorg og Forſmædelſe, ſkjøndt han var født og baaren til Danmarks Kongekrone.

Denne Fange var den ulykkelige Prinds Otto. Hans Hu havde fra Barn af ſtaaet til Kloſterlivet, og Munkens ſtille Celle ſyntes ham den rigeſte og bedſte Verden. Som Yngling drømte han om Korstog og hellige Bedrifter; at ſtævne langt bort til fremmede, hedenſke Lande for der med Tro og Haab at udbrede Chriſti Lære og Madonnas Hæder forekom ham at være jordiſk Salighed.

Tidligt oplevede han ryſtende Begivenheder. Omgiven af Avind og Svig, af Vold og Uretfærdighed og ſeende ſit Fædreland priisgivet til Tyranner vaktes hos ham Tanken og Haabet om ved Vaabenmagt at føre det til Seier og Frelſe. Fulgt og udkaaret til Anfører af en lille Skare trofaſte Mænd kæmpede han og hans Folk ſom Raſende, men bleve dog ſlagne paa Taphede ved Viborg af Grev Geerts

langt overlegne Skarer. Otto førtes som Grevens Fange til Segeberg Slot, hvor han i Borgtaarnet, strængt bevogtet, maatte hensukke mange Aar af sit Liv. Han havde drømt lyse Drømme om at føre sit Folk tilbage til Frihed og Glands, og hans Hjerte bankede varmt for hans ulykkelige Fædreland.

Her i den stille Eensomhed vaagnede paany al hans Længsel efter hellige Bedrifter, som saa at sige havde fulgt ham fra Barndommen af. Klart følte han, at hans Bestemmelse ei var Glands og Høihed, og ydmygt bøiede han sig for Guds Raadslutninger, medens dog paa samme Tid hans varmeste Bønner gjaldt Danmarks Frelse.

Det Fængsel, hvori Prindsen holdtes indespærret, var stort og rummeligt, men kun forsynet med det allernødvendigste Byhave. En Seng, en Armstol, et Bord og en Bedepult, hvorpaa stod et Krucifix, var Alt, hvad her fandtes.

Det eneste Vindue i hans Fængsel, som var tilstænget med et tæt Jerngitter, var anbragt saa høit oppe, at det ikke paa nogen Maade var Fangen muligt at iagttage det Mindste af, hvad der foregik udenfor hans Celle. Dog var ikke enhver Udsigt spærret for ham; thi naar han traadte heelt hen til Væggen overfor Vinduet, da kunde han betragte den klare, blaa Himmel, og stundom stod han timevis og fordybede sig i dens Beskuelse, og det blev for den eensomme Fange et Skuespil af sjælden Høihed at følge Skyernes lette Flugt, og ofte fremtryllede hans levende Phantasi af deres sælsomme Former en broget Hær af Billeder og Scener, som for en Deel erstattede ham hans Adsondring fra den øvrige Verden.

Den Dag, paa hvilken vi gjæste Segeberg Slot, faldt i Slutningen af Marts Maaned 1340. Veiret var roligt og stille; det kommende Foraar havde gjort flere Forsøg

paa at fratage den hendøende Vinter Magten og Herredømmet. Men trods nogle enkelte milde Solskinsdage laae Sneen atter som et blændende hvidt Tæppe og strakte sig i hele sin Skjønhed triumferende henover Jorden.

Solen er ved at gaae ned, og dens sidste Straaler spille med sælsom Farveglands i den klare Frostluft. Et rødligt Skjær spreder sig over den hvide Snee, som dækker Jorden. Træernes afbladede Grene staae kolde og skarpe, nogle overdryssede med Sneefnug, andre sorte og nøgne. Nu svandt det sidste lyse Solglimt, og Straalerne gave Gjenskin paa Fængslets Muur ligefor Vinduet. Fangen betragtede opmærksomt denne forunderlige Farvevexel, og da det sidste Blink var svundet, udbrød han bevæget:

— Farvel, o Dag! . . . Farvel, Du straalende Sol! Kan jeg end ikke betragte og fryde mig ved den skjønne Jord, som Du bestraaler og opvarmer, saa kan jeg dog glædes ved at stirre ind i den forunderligt dybe, blaa Himmel, hvor Du hver Aften gaaer til Hvile for atter om Morgenen at fremtræde herlig og gjenfødt! . . .

Nu hørtes fra en nærliggende Landsby Kirkeklokkens dybe, alvorsfulde Toner, som forkyndte Solens Nedgang. Fangen bøiede ydmygt sit Hoved og lagde sine Hænder overkors paa Brystet, og da de tre Gange tre hellige Bønslag løde og hentonede i Luften, sank han paa Knæe og udbrød:

— Ja, Fader, Søn og Helligaand være Magten og Prisen i Evighed! —

I en alvorsfuld og høitidelig Stemning reiste han sig atter; stille vandrede han frem og tilbage i Fængslet. Han var ung, kraftig og smuk. Klogt og Snille afspeilede sig i hans Blik, parret med den dybeste Alvor. Som han her gik, hensunken i sine egne Tanker, skulde man snarere have antaget ham for en Mand, hvem et stort og alvors-

fuldt Kald paahvilede, end for en eensom Fange, som kun havde sin daglige Sorg og Ulykke for Øie. Der var Noget i hans hele Holdning og Miner, som høit og lydeligt vidnede, at alt Lavt eller Ureent var fremmed for ham; hans hele Væsen pegede klart hen paa, at der i ham boede høie og dristige Tanker, at hans Sjæl ikke var fængslet og ikke kunde fængsles af ydre Baand og Lænker, hvorvel han var i sin argeste Fjendes Vold.

Efter en Stund at have fortsat sin Vandring, satte han sig ved Bordet og støttede Hovedet i sin Haand, og som overvældet af en heftig indre Bevægelse vedblev han i en stille, begeistret Tone:

— Ja, Dagen er henrunden! . . . En ny Dag er føiet til de mange, som svandt paa dette Sted! . . . Langsomt glider Tiden for den sørgende og længselsfulde Fange! . . . Solen staaer op og sænker sig atter . . . Natten stunder til, og det dages derefter paany! . . . Fuglene flagre og svinge sig i den lyse Luft, og Blomster og Træer staae friske og skjønne, eller Fuglen tier i den haarde Vinterkulde, og Træernes Løv falmer og falder. — Alt vexler og fornyes — kun jeg sidder bestandig ene og forladt! . . . Jeg seer det Hele som i en Drøm, som et deiligt Minde fra en svunden Tid! . . . Du lille, tillidsfulde Svale, som byggede ved mit Vindue — hvor er Du vel nu? . . . Bort drog Du, da Efteraarsvindene jagede Dig! . . . Husker Du end min Bøn til Dig, da jeg saae Dig udsprede dine Vinger til Flugten? . . . Jeg bad saa inderligt: O, tag en Hilsen med til de lyse, de milde Jordstrøg! . . . Flyver Du bort til Østens hellige Lande, seer Du de Steder, hvor Herren levede og døde, bygger Du din Rede under Jerusalems Tage, flyver Du kvidrende over Hans hellige Grav — o, saa syng min Sorg og min Længsel ud! . . . Hils hver Plet og hvert et Sted, som

jeg har skuet i mine Drømme, og kom tilbage hertil — kom, naar Vaarens lune Vinde kysse Træernes Toppe og Blomsternes Flor! Din sorgløse Kvidder skal klinge for mig som Toner fra en bedre Verden! Din Vinges lette Susen skal for mig være et venligt, et livsaligt Bud fra det Fjerne! . . .

Som overvældet af Veemod og Længsel sank hans Hoved ned imod Bordet, medens han lagde de foldede Hænder over sine Knæe. Længe havde han siddet saaledes, og Tusmørket havde sænket sig over Alt. Der hørtes Fodtrin udenfor, og strax derpaa blev Slaaen skudt fra og Fængselsdøren aabnet. Hvinende og skurrende dreiede den sig paa sine Hængsler, og en Kvinde traadte langsomt ind.

Otto reiste sig og gik hende med Venlighed i Møde. Hun stod nogle Øieblikke taus, indhyllet i en graa Munkekappe og med Hætten trukken op over sit Hoved. Da Fangevogteren atter havde lukket den tunge Dør og skudt den stærke Slaa for, kastede hun Hætten tilbage, og et overordentligt smukt Hoved kom nu til Syne, omgivet af en prægtig Fylde af lange, lyse Lokker. Ædle og fintformede vare hendes Træk; Høihed og Reenhed lyste af hendes Blik; hendes Gang og Bevægelser vare saa yndefulde, at man uvilkaarligt maatte beundre hende. Nu slog hun ogsaa Munkekutten til Side, og man saae, at hun derunder bar en mørk, lang og folderig Kjortel, som sluttede tæt om hendes slanke Figur og sammenholdtes om Livet af et bredt, gyldent Bælte, hvis ene Ende hang ned næsten til hendes Knæe og endte i brede Guldfrynder.

— Guds Fred, Junker! udbrød hun og rakte ham venligt Haanden; da Mørket begyndte at falde paa, tænkte jeg, at nu var det Tid at besøge Eder. O! vedblev hun med sørgmodig Røst; I aner ikke, hvor jeg har længtes efter Eder; Der er ikke hengaaet en Dag, ja, ikke en Time,

hvori jeg ikke har tænkt paa Eder! . . . Ja, begyndte hun atter efter et Øieblik's Betænkning, det sømmer sig maaskee ikke for en ærbar Jomfru uforbeholdent at sige Eder Sligt; men . . . Hun tav atter, og idet Otto lagde sin Haand paa hendes Skulder og saae hende roligt ind i de skjønne, blaae Øine, sagde han venligt:

— Hvad Eders gode Hjerte tilsiger Eder at udtale, og hvad Eders Medfølelse for en Ulykkelig indgiver Eder, lad det kun tillidsfuldt og freidigt lyde fra Eders Læber! — I har været mig en god Engel, en venlig Aand, som Vorherre har sendt mig, og Eder har jeg at takke for mangen skjøn og salig Time!

— Junker Otto — tal ikke derom! . . . Gjør mig ikke Sorgen over vor forestaaende Skilsmisse større, end den allerede er!

— Hvad? . . . Hvorledes? . . . Hører jeg ogsaa ret? spurgte Otto; taler I om Skilsmisse? . . . I vil dog ikke forlade mig? . . . I vil dog ikke grusomt berøve den Fangne hans største, hans kjæreste Fryd! . . . Tal — sig, det er ei saa! . . . Hvor vil I hen? . . . Hvad agter I at gjøre?

— Ædle Otto! svarede hun med dyb Bemod; bed til den hellige Guds Moder for mig og lad Eder ikke henrive af Øieblikkets Smerte! . . . I lærte mig so selv, at dette Liv er Intet! I lærte mig, at Menneskets Hu maa staae til et langt høiere, langt skjønnere Maal!

— Jeg forstaaer Eder ei, ædle Jomfru — og dog er det for mig, som om mit Hjerte sammensnøres af en bange Ahnelse! . . . Riv mig derfor ud af min Tvivl og sig mig klart og uforbeholdent — hvad er Eders Agt?

— At forlade dette Sted! svarede hun med fast og klangfuld Stemme. — Jeg tager i denne Time Afsked med Eder og reiser langt bort herfra! . . . Søg ikke at over-

tale mig — min Beslutning staaer fast: Jeg siger Verden Farvel — fra Klosterets Eensomhed skulle herefter mine Bønner for Eders Frelse opstige!

Otto traadte blegnende tilbage, slog sig med Haanden for Panden og gjentog forfærdet:

— Fra Klosterets Eensomhed!

— Ja, Ridder Otto — hvi kan I undres derover? . . . I agter jo selv, om Eders Fængsel nogensinde aabnes for Eder, at ofre Eder til Klosterliv eller hellig Færd. — Alt, hvad jeg har talt og forestillet Eder, om at I langt hellere maatte vie Jert Liv til Kamp mod Fædrelandets Fjender og derved vinde Høihed og Hæder, har I jo aldrig laant Øre til! I vil ei gjøre Noget for at vinde Magten, selv om I kunde gjøre det — I vil ikke have noget Rige af denne Verden! — Nu har Eders fromme Iver ogsaa henrevet mig, og Eders ædle Sindelag har havt stor Indflydelse paa mine Beslutninger, og derfor . . . derfor . . . kommer jeg for at tage Afsked med Eder . . . for at sige Eder . . . det . . . sidste Levvel! . . .

Hun holdt inde; thi Graad kvalte hendes Røst, og hendes Taarer fløde ustandseligt ned ad hendes blege Kinder.

Maallos betragtede Otto hende. Som hun her stod for ham med det ædle, taarevædede Aasyn, forekom hun ham langt skjønnere end nogensinde før. Endelig tog han dybt bevæget til Orde:

— Hvorfra denne pludselige Forandring? . . . Har nogen Sorg ramt Eder? . . . Er en Ulykke hændet Eder? . . .

— Ja! gjensvarede hun; en Ulykke er hændet mig! . . . Længe har jeg havt en dunkel Forudfølelse af dens Komme; men siden jeg sidst saae Eder og samtalede med

Eder, er Uveiret brudt løs over mig, og Lynet truer med at dræbe mig med sit stærke Slag! . . . Sorgens Nat har leiret sig i min Sjæl; ingen Stjerne, ingen venlig Solstraale formaaer at gjennembryde Mørket! —

Fangevogteren traadte nu ind og satte en toarmet Lysestage paa Bordet med to tynde Voxlys i. Idet han vendte sig for at gaae, sagde han til den unge Kvinde:

— Den halve Time er snart forbi, ædle Jomfru! . . . Skjøtter I om at beholde Livet, da vil jeg raade Eder ikke at bie ret længe endnu! —

Hermed bortfjernede han sig atter.

— Hører I, Junker Otto — Tiden er snart udrunden? . . . Snart sees vi To aldrig mere i dette Liv; men hinsides Graven ville vi bedre forstaae hinanden, og der skulle alle mine Tanker ligge klare for Eder!

— Er der da virkelig Noget, I skjuler for mig i denne Verden? spurgte Otto bebreidende. O, hvorfor drager I bort? . . . Jeg kan, jeg vil ikke skilles fra Eder! . . .

— Nu, saa følg mig!

— Umuligt!

— Nei — Alt er beredt! . . . Fangevogteren hader Grev Geert! . . . Han elsker — Eder og mig! . . . Han spærrer os ikke Veien! . . . Han flygter med os! . . . Kom, frels Eder ved Flugten! . . .

— Nei, nei! raabte Otto med Heftighed; min Frelse staaer ei i noget Menneskes Haand — jeg venter taalmodigt og stille, til Gud, Almægtigste, formildet ved mine brændende Bønner, vil udfrie mig af mit haarde og ufortjente Fangenskab! . . . Jeg drømte vel engang en skjøn og lysende Drøm: Jeg troede at eie Magt, som jeg eiede Agt, til at føre det danske Folk til Seier og Ære! — Det var et forfængeligt Haab — nu er jeg en stakkels

Fange, og Gud, den Retfærdige, hjemsøger Fædrenes Misgjerninger haardt paa mig! — Dog, da jeg ikke hader ham, men ydmygt bøier mig i Fortrøstning til hans dybe Naade, saa venter jeg trygt her i mit Fængsel, til det retmæssigt og lovligt aabnes for mig! Ei skal det siges og spørges, at Otto af Danmark tog sin Tilflugt til Forræderi og Svig i Stedet for til Guds og alle Helgenes Bistand! — Kommer jeg nogensinde paa fri Fod, da gaaer min Vei, som I nys selv sagde, til et Kloster eller en hellig Orden for der i gode Gjerninger at udsone mine egne og Fædrenes Synder! — Men I, som er saa god og blid, saa reen og huldsalig som en Engel, hvorfor vil I dog begrave Eders Ungdom fjernt fra Livets Glæder? — Hvorfor vil I berøve mig mit Livs eneste Fryd — bliv hos mig . . . bliv for at trøste mig . . . bliv, og jeg vil . . .

— Ti, for alle Helgenes Skyld! raabte hun forfærdet; friist mig ikke! . . . Min Beslutning staaer urokkelig fast! —

Hun taug nogle Øieblikke som hensunken i dyb Eftertanke. Pludseligt begyndte hun paany med Fasthed:

— Nuvel — kan det ei være Andet, saa hør min Bekjendelse — jeg blues ikke ved mine Følelser! . . . Her i denne stille Vraa saae jeg Eder for første Gang! . . . I var sorrigfuld og nedbøiet; Lykken havde ikke været Eder huld; jeg kom herhid med Bud fra Eders Venner, at I vilde lade Eder overtale til Flugt. . . I vægrede Eder forhen som nu i dette Øieblik . . . Jeg blev her dog, uagtet jeg vidste, at hvis man opdagede mit Skjulested, da var jeg Døden vis! — Jeg blev her ikke for yderligere at overtale Eder, men tilskyndet af den inderligste Medlidenhed — jeg blev Eder en god, en kjær Veninde! I oplukkede Eders Hjerte for mig, og Eders ædle, høisindede Sjæl lærte jeg tilfulde at kjende og skatte. — Jeg ahnede ikke

den store Fare, hvori jeg svævede; jeg slagrede bristigere og bristigere omkring Lyset, indtil jeg nu med brændte Vinger neppe formaaer at redde mig ved Flugten! — Nys, da Eders Smerte overvældede Eder, da I ei vilde stilles ved mig — o, da greb et saligt Haab mig; men ak, nu maae, nu bør vi stilles — vore Veie mødes aldrig mere paa denne Jord! O, vedblev hun med stigende Heftighed, saa hør da nu af mine Læber, hvad ellers en Kvinde aldrig betroer en Mand, som ei er hendes Beiler! . . . Hør, hvad der var min saligste, men dybeste Løndom: Otto, jeg elsker Eder! . . . Derfor maa jeg flye Eder; thi reen og brødefri som min første, min eneste Kjærlighed, skal ogsaa min Sjæl bevares!

Hun taug. Otto nærmede sig hende. Lyset faldt lige paa hendes skjønne, barnlige Ansigt; han saae hendes Bleghed og hendes Taarer. — Den heftige Kamp, som foregik i hendes Indre, afspeiledes tydeligt i hendes Udseende. Han kunde ikke finde Ord til at trøste hende med — dertil var han selv for dybt bevæget, og tilmed følte han, at her var al Trøst umulig; hun havde selv valgt det Rette: Klosterets stille Celle!

Nu greb hun Ottos Haand og sagde med bevende Stemme:

— Jeg har bedrøvet Eder! . . . Tilgiv — det er den første, og det bliver den sidste Gang! . . . Siig mig et venligt Ord, et kjærligt Farvel og bed for mig til Jomfru Maria og alle hellige Mænd!

Otto var ligbleg, og en voldsom Smerte sønderrev hans Indre; han drog hende hen til sig, kysede hende paa Pand n, og idet han lagde sin Haand paa hendes Hoved, sagde han mat og klangløst:

— Ja, gaa . . . flygt bort herfra! . . . Din Sorg og Nød er tilvisse stor; men hør og vid, at Ottos For-

tvivlelse er ikke mindre! . . . O, Jutta — jeg elsker, jeg tilbeder Dig! — Men længe før jeg saae Dig, da svor jeg ved min Faders Grav et helligt Løfte — enten at frelse Danmark eller at tjene under Jesu Kors og forsage Verden! . . . Nu føler jeg først, hvad Forsagelse er, og hvilken Smerte der kan rummes i et Menneskehjerte! . . . Men tal, Du Fromme — sig, kunde Du elske mig, kunde Du føle Dig glad og lykkelig, om jeg brød min Ed, mit Løfte til den Evige? —

Hun slog Øinene op og saae ham ind i hans milde, rolige Blik. Langsomt rystede hun paa Hovedet og sagde blidt:

— Nei, nei — aldrig i Evighed! . . . Vel gaaer Kjærligheden over Kongebud; men Kongernes Konge skal man holde sin svorne Ed! . . . Tusindfold ulykkelig vilde jeg blive, om Du sveg din Gud! . . . Bliv da i det stille Fængsel . . . vent paa Vorherres Naade! . . . Jeg gjentager det: vi maae skilles! —

Hun sank paa Knæe foran Krucifixet, foldede sine Hænder og bad længe tyst og stille, medens Taarerne som en Strøm rullede ned ad hendes Kinder. Endelig reiste hun sig, traadte rolig og fattet hen til Otto, rakte ham Haanden og sagde:

— Og nu Farvel! Tak for hvert kjærligt Ord . . . Tak for den ærlige Tilstaaelse af dine Følelser! Min Skjæbne er derved bleven mig lettere at bære, nu da jeg veed, at Du elsker mig og tænker paa mig i Kjærlighed! . . . Endnu engang — lev evigt vel! —

Hun trak hastigt sin Haand til sig og vilde bortfjerne sig; men Otto greb den atter og holdt hende tilbage.

— Bliv endnu et Øieblik! bad han bevæget, idet han løste en Snor af sin Hals, hvori var fastgjort en lille Guldkapsel; tag dette Smykke til Erindring om Otto og

hans Fangenskab, til Erindring om de stille Timer, Du har tilbragt hos den Forladte!

Hun stod taus og ubevægelig, medens han fastgjorde Smykket om hendes Hals.

— Elskede Jutta, denne Guldkapsel indeslutter en kostbar Reliquie. Aabner Du den, da vil Du deri finde en Splint af det hellige Korses Træ! En from Pilgrim har givet mig den. Den fulgte mig fra Barndommen af. Skulde Du — hvad let kan hænde i disse lovløse Tider — komme i stor Nød eller Fare, saa skik et Bud eller, om det er muligt, da gaa selv til den ærværdige Skovbroder, den hellige Eneboer, om hvem jeg saa ofte har fortalt Dig. Viis ham dette Tegn fra Otto, sig ham, at Du er min udkaarne Brud for Gud og vor hellige Frue; bed ham om Hjælp og Raad — da vil han frelse Dig, om Frelse ellers er mulig!

— Tak, Otto, for det dyrebare Klenodie! . . . Paa min Vei herfra og til Klostercellen vil der vel neppe tilstøde mig Noget; men dog føler jeg mig mere rolig, nu da jeg ikke er ganske uden Beskyttelse! . . . Dette Smykke skal aldrig forlade mig, og naar engang mit Øie er lukt i det sidste, lange Blund, da skal det følge mig i Graven!

— Jutta — skjænk mig et Minde om Dig! sagde Otto efter en Pause. Jeg vilde glædes ved at eie en Gave fra din Haand; den vilde for mig være som en stedsevarende, en lønlig Hilsen fra Dig!

— Denne Ring skal være din! svarede hun, idet hun strøg en Guldring af sin Finger og rakte ham den. Vel kan den ei udvirke Beskyttelse eller Frelse for Dig; men det er mit Ønske, at den lille, blaa Steen, som blinker i den, maa følge Dig som en venlig Stjerne langt bort fra dette Fængsel! . . . Min Moder skjænkede mig den i sin Dødsstund — jeg bortgiver den gjerne til Dig! . . .

— Tak, Jutta — Ringen vil jeg bære til min Dødsdag — den skal være mig som en Helligdom! . . .

— Vel kjender Du ikke min Slægt, veed neppe nok, hvem jeg er; men jeg føler mig overbeviist om, at hvis Du trods dette elsker mig, saa vil Du ogsaa trofast bevare min Moders Ring!

— Hvad har det vel at sige, hvo Du er, eller hvem dine Fædre vare? . . . Den Høihed og Reenhed, som straaler ud af din unge Sjæl, er den inderligste Kjærlighed værd!

Fangevogteren aabnede atter Døren. Forfærdet traadte han ind og udbrød i skyndsom Hast:

— Frels Eder, ædle Jomfru! . . . Huushovmesteren er allerede paa Veien hertil! . . . Han gaaer sin sædvanlige Aftenronde for at see, om Alt er, som det bør være. Jeg har alt længe ventet ham; men jeg nænnede ikke at forstyrre Eder! . . . Men nu hurtig — afsted! —

Han fjernede sig strax derpaa, og de to Unge kastede sig om hinandens Hals. Jutta græd sagte; Otto var rolig og fattet.

— Farvel, ædle, fromme Jutta! sukkede han; Farvel — dit Minde skal følge mig igjennem hele min Vandring her neden!

— Farvel, Junker Otto — o, Skilsmissen er saa tung, langt bittrere, end jeg havde tænkt mig! . . . Gud velsigne Dig! . . . Farvel — vi gjensees hisset!

Han kyssede hendes Pande og Hænder, idet hun rev sig løs af hans Arme og hastede bort.

Den tunge Dør hvinede atter paa sine rustne Hængsler. Slutteren stjød atter Slaaen for. — Hun ilede bort ad de mørke Gange.

Otto hørte Lyden af hendes lette, flygtende Fjed; snart var Alt dødsstille.

— Hun forsvandt for evigt! . . . sukkede han, kastede sig i Armstolen og græd bitterligt.

Saaledes skiltes disse Tvende, begge forvisste om aldrig at gjensees. Dog skulde de atter mødes!

II.

Den kullede Greve.

Samme Aften sad Fru Elisabeth i sit Lønkammer. Ved første Øiekast skulde man snarere antage dette for en Mands end for en Kvindes Opholdssted.

Midt paa Gulvet stod et Bord, heelt bedækket med Papirer og Pergamentsruller. Paa den ene Væg hængte en Jagtkniv og en Dolk, paa den anden en stor, graa, laadden Kappe. Et Timeglas stod paa Bordet mellem Papirerne. Over Kaminen var der anbragt et stort Billede af Erik Glipping, hvis Datterdatter var gift med Grev Geert. I det ene Hjørne af Kamret stod et oplukket Skab med flere Hylder og Smaarum, alle opfyldte med Papirer. En Bedepult var anbragt overfor Kaminen; paa denne fandtes et udskaaret Billede, forestillende Madonna med Jesusbarnet i sin Favn.

Der var Intet i hele Kamret, som kunde hendrage Tanken paa nogensomhelst kvindelig Syssel eller ydede Spor af en Kvindes Tilværelse paa dette Sted.

Elisabeth var iført en blaa Fløiels Kjole med opskaarne Ærmer, hvorunder saaes hvide, udsyede Underærmer. Hendes

tykke Haarfletninger vare bundne op med et gyldent Baand. Et Sølvbælte, forsynet med et stort Spænde, sad stramt om hendes Liv, og hendes Fingre vare heelt besatte med kostbare Ringe.

Hun var en høi og rank Kvinde, men uden mindste Ynde. Hendes Træk vare vel regelmæssige, men uden Varme og Mildhed; desuden laa der i hendes Blik noget Forskende og Uroligt, hvilket gav hende et mistroisk og frastødende Udseende. Om hendes Mund spillede bestandig et bittert, man kunde næsten sige hadefuldt Smil. Der laa en Verden af Stolthed og Foragt i hendes hele Fremtræden, og af hendes hele Væsen fremgik det tydeligt, at hun havde viet sit Liv til en bestemt Plans Gjennemførelse, og at hun ikke vilde opgive eller slippe, hvad hun arbeidede for.

Længe sad hun taus og ordnede en Deel af de omspredte Papirer. Pludseligt greb hun et stort Dokument, som laa midt paa Bordet; det var forsynet med flere, store Voxsegl; hun betragtede det længe, og Smilet om hendes Mund blev stedse mere og mere bittert; hun reiste sig med Heftighed, gik fast og majestætisk hen til det aabne Skab og kastede harmfuldt Dokumentet derind. Nu kunde hun ikke længere beherske den oprørte Sindsstemning, som hendes Ansigt længe havde forraadt; knyttende den høire Haand udbrød hun:

— Ha, usle Land! . . . Ha, usle Folk! . . . Hævnen skal ramme Eder! . . . Tvi Eder . . . skjælv for Elisabeths Had! . . . Den Yngel, den Ogleyngel, som I elendige Danske kalde Eders Kongeslægt, skal søndertrædes! . . . Elisabeth fordrer Hævn! . . . I skulle betale min tabte Høihed, mit forspildte Dronningenavn! . . . Forbandede Stund . . . forbandede Dag, da jeg satte Foden paa Danmarks Strand som dets vordende Dronning! . . . Forbandet fremfor Alle være Du, troløse Erik! . . . O,

min stolte, min mægtige Broder vil straffe Eder Alle! ... Madonna følger ham og vier hans Sværd til Død og Fordømmelse over Eder! ... Ja, hellige Jomfru, Du seer mig andægtigt og ydmygt at bøie Knæe for Dig — jeg anraaber Dig om at sende Sorg og Fortvivlelse over dem Alle! ...

Her sank den stolte, hævngjerrige Kvinde ydmygt i Støvet for Mariabilledet, og hendes Bøn, som blev fremført med Iver og brændende Andagt, lød snart høit og tydeligt, snart hendøde den i en sagte Hvisken. Længe havde hun fremmumlet Bønner om Seier for den store Geert, da hun lydeligt udbrød:

— O, hellige Jomfru, lader os seire! ... Skjænk mig som os Alle Hævnens Glæde! ... Giv os Magt over vore Fjender! ... Hjælp Du os, Du Naaderige, at vi ved Mord, Brand og Rædsel kunne hjemsøge de Gjenstridige! —

Andægtigt læste hun derpaa et „Ave Maria", slog ydmygt Korsets Tegn gjentagne Gange, reiste sig, og som fuld af Fortrøstning til sin Bøns visse Opfyldelse nikkede hun nogle Gange med Hovedet og sagde halvhøit:

— Ja, det seer visselig saa! —

Stolt gik hun over Gulvet, tog den Pelsværkskaabe, som hængte paa Væggen, hyllede sig tæt ind i den og traf Hætten, hvormed den var forsynet, op over Hovedet.

Nu gik hun ud af sit Lønkammer gjennem den lange Høieloftssal og over Borggaarden hen til den modsatte Ende af Slottet, hvor Grev Geerts Værelser fandtes. Langsomt steg hun op ad Trappen og aabnede Døren. Geert sad, som for kort siden Fru Elisabeth, fordybet i Arbeide, og var Elisabeth nys omgiven af Papirer og Brevskaber, saa var Broderen det ikke mindre.

Værelset var af Udseende omtrent som Elisabeths; dog hængte her en svær Jernrustning paa Væggen; ved Siden deraf et vældigt Slagsværd, en Armbrøst og en Kobberhjælm. I et Hjørne af Værelset stod et Skjold støttet imod Væggen.

Grev Geert bar en Dragt af grønt Klæde og over den en Pantserskjorte af fine Staalringe. Om hans Hals hængte i en Kjæde et kunstigt Madonnabillede.

Han sad med Ryggen vendt imod Døren, men reiste sig og gik Elisabeth i Møde, da hun traadte ind.

Man saae nu et barskt og djærvt Krigeransigt, hvori stod præget urokkeligt Mod og Udholdenhed; men der afspeilede sig tillige en vis Snedighed i hans Træk, og hans Blik udtrykte den rænkefulde List, som Danmark saa haardt maatte føle.

Paa den skaldede Isse, hvilken havde erhvervet ham Spottenavnet „den kullede Greve", bar han ingen Hovedbeklædning; nede om Nakken var der levnet ham en Krands af stride, graae Haar; hans Skikkelse var høi og kraftfuld; stærk og muskuløs, som han var, syntes han som skabt til at færdes paa Valpladsen.

— Guds Fred, min tappre Broder! begyndte Fru Elisabeth; er I endnu beskjæftiget med alle Eders Arbeider? . . . Naar vil I dog unde Eder Hvile? Naar kræver dog hos Eder Legemet sin Ret? I arbeider evigt og altid! . . . Rastløs og urolig, som Tiden vi leve i, under I hverken Eders Sjæl ellers Eders Legeme nogen Fred! . . . Den store Aand, som lever og boer i Eder, vil Verden beundre og forbauses over til de seneste Tider! . . . Stolt skal Eders Navn nævnes i Historien — I skal mindes som den, der gjenindsatte Høisind og Retfærd, hvor forhen kun Hykleri og Troløshed havde hjemme!

— Eders Beundring for mig, kjære Elisabeth, forleder Eder til Overdrivelse! svarede Geert; vel føler jeg, vedblev han med Stolthed, at der af Skjæbnen er anviist mig en høi og hæderlig Plads i denne Verden; men dog bemægtiges jeg stundom af den nedslaaende Tanke, at jeg ikke faaer fuldført det store Værk, som er min Yndlingsidee, min kjæreste Plan af alle! — Vel har jeg hidtil havt Lykken med mig, endnu har jeg bestandig tugtet de Forvorpne; men — „Lykken hun vender sig ofte!“... Lader os tale om Andet! . . . Taabelige Forudahnelser have hidtil været min Natur fremmede, og jeg vil ei heller nu give dem Magt og Herredømme over mig!

— Nuvel, min Broder, jeg selv haaber slige mørke Grublerier. — For da at tale om andre Ting vil jeg begynde med at fortælle Eder, hvad der førte mig hid.

— Lad høre, Elisabeth!

— Jeg var for nogle Øieblikke siden beskjæftiget med at ordne og opbrænde en Deel gamle Papirer og værdiløse Brevskaber; da faldt mig pludselig blandt alt dette min Ægteskabskontrakt i Hænde, og da . . .

— Jeg gjætter Eders Tanker, min ædle Søster!

— O, da opflammedes min Sjæl af Had og Vrede! Jeg ilede til Eder for af Eders Mund at høre, hvad jeg vel ofte har hørt, men hvad der dog stedse paany lyder i i mine Øren som den herligste Forjættelse! — Ei sandt, Grev Geert, I vil hævne Jer Søsters Krænkelse? . . . I vil som hidtil forfølge de Usle med Ild og Sværd?

— Stol I paa mig, Elisabeth — Grev Geert har endnu aldrig svigtet hverken Eder eller sig selv!

— I Sandhed, min store Broder, Eder skylder jeg mere end Livet — Eder skylder jeg min stolteste, min lykkeligste Time! . . . O, I aaner ikke, hvor mit Hjerte bankede af Glæde, hvor min Sjæl frydede sig, da det Budskab

bragtes, at I havde vundet Slaget paa Lohede, at den elendige Usling, den troløse Forræder, som engang kaldte Elisabeth af Holsteen sin Brud, fandt Døden i Striden, at han saae og vidste, at I, netop I, den haardt Forurettedes heltemodige Broder, var den, som gav ham Banesaar!... O, hvor takkede jeg Madonna, da jeg hørte, at han var død uden Bod og uden Skrifte. . . Hvor glædes og frydes jeg i dette Øieblik, naar jeg tænker paa, at hans Sjæl martres i Skjærsildens Pine!

— Ja, hans Fader, den fattige Christoffer, har vel neppe havt Raad til at betale Sjælemesser for ham! . . . Havde Erik Christofferson ikke den Gang uden Lov og Ret forstødt den mægtige Grev Geerts Søster, saa havde maaskee Meget nu seet anderledes ud i Danmark; men de lide, hvad de have fortjent!

Under dette skinhellige Paaskud og denne nedrige Løgn søgte den kuldede Greve at dysse sin Samvittighed til Ro, vel vidende, at hans Rovertoge imod Danmark udsprang af en ganske anden Grund.

— Tro mig, min Broder, begyndte Fru Elisabeth atter, jeg vilde ikke bortbytte min Lod med Nogen, som Sagerne nu staae! Den Glæde, jeg føler over, at dette elendige Land gaaer tilgrunde, er langt større end Glæden, jeg følte ved at betræde dets Strand, da jeg efter Eders Ønske og Beslutning rakte Erik min Haand, medens jeg dog i mit Hjerte hadede og foragtede det danske Folk — jeg lovede allerede den Gang ved mig selv at ville blive det en haard Dronning og Moder!

— Jeg forstaaer Eder, Fru Elisabeth — I elskede ikke Erik, og da han forstød Eder, vandt han og alle Danske tilmed Eders Had! . . . Selv de Hellige ville undres, om det ei var saa!

Elisabeth havde under Samtalen ivrigt betragtet de omkringspredte Papirer; nu spurgte hun Greven:

— Hvad har I for i Aften, Grev Geert?

— Jeg har den hele Eftermiddag været beskjæftiget med at udkaste Planer til et forestaaende Felttog — det gjælder atter Nørrejyderne!

— Hvad hører jeg!

— De reise sig til Opstand!

— O, hvilken glædelig Tidende!

— Men Død og Fordærvelse skal blive deres Løn! tordnede Geert.

— Javist, min Broder!

— Jeg blæser dem bort som Avner for Vinden! fortsatte han.

— O, udbrød Elisabeth, mit Hjerte jubler i mig!

— Mit vældige Slagsværd skal afmeie deres Hoveder, som Høstkarlens Lee meier det modne Ax! Jeg vil . . .

— O, min Broder, afbrød Elisabeth ham, jeg kan ikke tie for Glæde — just nu — for faa Minutter siden har jeg bønfaldet den hellige Guds Moder om snarlig og fuldstændig Hævn; men jeg havde rigtignok ingen Ahnelse om en saa hurtig Opfyldelse af min brændende, min inderlige Bøn! —

— Min ædle Søster — hør nu hele den Plan, jeg har udklækket!

— Jeg brænder af Utaalmodighed efter at erfare Alt — I veed, jeg er snild og klogtig! svarede hun.

— Derfor betroer jeg ogsaa Eder, Elisabeth, alle mine Hemmeligheder — I kjender alle mine Tanker!

— Og har I ei Tiltro til Andre? spurgte hun.

— Nei, Ingen under Solen veed, hvad Grev Geert den Store agter at udføre, og hvad hans Hu staaer til!

— Tak for Eders Tillid, Grev Geert!

— I er den fuldkommen værdig, min Søster!

— Altsaa, min Broder, det gjælder Nørrejyderne?

— Ja, Elisabeth! . . . Som I jo nok veed, er jeg deres eneste og uindskrænkede Herster! Længe har jeg arbeidet paa at bøie de stive Nakker, at kue de Stridige — det vil ikke ret lykkes, uagtet jeg snildt havde søgt at underkjøbe Stormændene for gjennem disse atter at tugte de Mindre, og uagtet jeg alt ad denne Vei har vundet enkelte Dannerriddere, saa vil det dog langtfra sige meget, og største Delen lader sig aldrig bestikke, selv om jeg bød dem Alverdens Guld derfor! . . . Kjed ad de evige Fortrædeligheder og den ringe Fremgang, jeg vinder hos disse forbandede, halsstarrige Jyder, troede jeg dog uhindret at kunne bortbytte eller sælge Landet, som jeg bedst lystede og fandt for godt!

— Nu — og hvem vil hindre Eder deri?

— Folket!

— De — Narre tilhobe!

— De strige paa, at de ikke ville finde dem i at bortbyttes som Gods og Kvæg; de ville gribe til Vaaben, de ville tilføie Grev Geert den Store et alvorligt Nederlag! — De usle Hunde — jeg harmes i min Sjæls Inderste ved at tænke paa denne Frækhed!

— Saa iil, min stærke Broder, iil at sønderbryde deres Kraft og at træde deres Nakker i Støvet!

— Det er netop, hvad jeg agter at gjøre, nu da jeg mærker, at jeg ikke i Stilhed og uden Sværdslag kan bortbytte deres Land til Hertug Valdemar.

— Hvorledes, min Broder?

— Jeg ønsker hellere at besidde Sønder- end Nørrejylland — mine Lande vare da langt bedre samlede, end Tilfældet nu er.

— En ypperlig Idee, min store Broder værdig! udbrød Fru Elisabeth med Varme.

— Men nu denne lumpne Opstand! fortsatte Grev Geert. . . . De ville slaaes til sidste Mand, hedder det! . . . Folket vil forsvare sine Rettigheder! . . .

— Aa, de Stympere — tale de endnu om Rettigheder?

— Folket vil . . .

— Folket vil! . . . Ha — det lyder kosteligt! afbrød Søsteren ham med Haanlatter. — Folket vil! . . . O, de elendige Stakler — Folket — en sammenløben Horde med Træsko paa og væbnede med Møggrebe og Leer — det er Folket, som vil!

— Ja, min Søster, slet bevæbnede ere de rigtignok; men dog have de bestaaet mangen heb Dyst, og skjøndt de ere mine Fjender, og jeg hader dem til Overmaal, maa jeg dog bekjende, at de ere udholdende og seige, naar det gjælder at forsvare deres Rede, og har man først vakt Jydernes fulde Harme, da ænse de hverken Liv eller Gods, men slaaes som glubende Løver!

— O, store Geert, I stiger dobbelt derved, at I trods deres Tapperhed altid overvinder dem!

Elisabeth kunde ikke bekæmpe den Trang, hun følte til at lovprise sin Broder, og ingen af de overmodige Søstkende tænkte paa, at Geert med sin langt overlegne Styrke altid havde let ved at seire over et Folk, som manglede en Hovedanfører med Kraft og Snille, men som dog i sin Fortvivlelse ikke sad ørkesløst med Hænderne i Skjødet og lode Fjenderne ustraffede stjænde og brænde, men samlede sig i skyndsom Hast, væbnede som de kunde bedst endog med deres Avlsredskaber, og sloges som Rasende for at forsvare deres Land.

Da Elisabeth taug, begyndte Broderen atter at udvikle alle sine Planer for hende, idet han for at tydeliggjøre for hende den Vei, Hæren skulde drage, med en Naal ridsede Streger paa et Stykke Pergament.

— Se her, vedblev han, her drage vi forbi Sønderborg; jeg gad dog vide, om Hertug Valdemar, hvis jeg gjæstede ham der, vilde slutte sig til mig og bringe sine Mænd under mit Banner, eller om han foretrækker at sidde lunt paa Sønderborg hos sin Søster Helvig og høre paa Folqvard Spillemands kjælne Viser! . . . Jeg er glad over, at den Dreng ikke længere er Konge i Danmark; men saa let som jeg gav ham Kronen, saa let pustede jeg den igjen fra hans Tinding! . . . Jeg burde egentlig være ham en Smule Tak skyldig, at han saa beredvilligt gav sit Samtykke til det omtalte Mageskifte.

— Aa, han er et Barn og er lige glad ved Alt, hvad I, hans store Morbroder, finder for godt at foreslaae.

— Ja, ganske vist har han hidtil været meget eftergivende og føielig; men i den allerseneste Tid er det, som om han søger at frigjøre sig fra mit Overherredømme; jeg gad nu som sagt gjerne vidst, om han gjør dette Tog med!

Han taug nogle Øieblikke som hensunken i dyb Eftertanke. Fru Elisabeth brød Tausheden.

— Viis mig nu, begyndte hun atter, hvilken Vei I videre agter at drage — jeg længes efter at erfare, hvor I vil opslaae Eders Hovedkvarteer?

Længe sad Elisabeth og fulgte opmærksomt Grevens Forklaringer; endelig standsede han Naalens Bevægelse efter først at have ridset tre Smaastreger under hverandre for ligesom at give dette sidste Sted langt mere Vægt end de andre Byer, hvis Beliggenhed han kun havde antydet ved een Streg.

— Og her? spurgte Elisabeth.

— Her opslaaer jeg mit Hovedkvarteer!

— Hvad hedder Stedet?

— Randers!

— Jeg føler mig saa lykkelig blot ved at tænke mig, at snart staaer I der midt i det danske Land som den seierkronede Helt og som en blodig Svøbe over de Usles Rygge!

— Ja, Elisabeth, jeg betragter forud Slaget som vundet; thi denne Gang har jeg hvervet en Styrke paa ti Tusinde Svende, som nok ville gjøre de danske Hunde Helvede hedt!

— Ti Tusinde? gjentog Fru Elisabeth høist forbauset.

— Ja! svarede Geert, Antallet er sagtens blevet saa stort, da jeg netop for at opnaae dette har udlovet en uhyre Sold, saa stor, at dens Mage endnu aldrig er tilbudt!

— Hvorledes?

— Ja — jeg anseer det for gavnligt at byde en ualmindelig Løn for derved at lokke saa mange som muligt under min Fane! — Har jeg blot først faaet dem samlede, saa . . .

— Jeg forstaaer Eder! afbrød Fru Elisabeth ham med et fiffigt Smiil; en Deel vil naturligviis blive paa Valpladsen, og deres Løn bliver I jo i hvert Tilfælde fritaget for at udrede!

— Ret saa, min snilde Søster — jeg tænker som saa: Enten falde de i Striden — saa er jeg dem kvit! — Eller, hvad jeg naturligviis hellere antager, blive vi Herrer i Landet, og da maae de vel endnu kunne røve saa meget Gods og Guld, at deres Løn dermed kan være betalt.

— Hvad kunne de vel heller forlange mere, de usle Røvere? . . . Slige leiede Skarer ere dog at betragte som elendige Stimænd i Sammenligniug med Eder, min ædle

Frænke, som kæmper djærvt og trofast uden List og Svig! . . . Hvorfor skulde vel nogen ærlig Mand bryde sig om at holde sit Løfte til slige Niddinger?

— I veed nu Alt, Elisabeth! begyndte Greven atter; med denne Styrke skal Geert vel nok faae Bugt baade med Jyder og Øboer. — De sex Tusinde Mand af Hæren agter jeg at fordele omkring i Landet for derved end yderligere at forurolige og udpine Befolkningen, og med de øvrige fire Tusinde vil jeg kaste mig ind i Randers By!

— Det vil Alt gaae efter Ønske for Eder, min høie Broder! . . . Den hellige Jomfru vil beskytte og bevare Eders dyrebare Liv og give Eder Seiren i Hænde!

— Amen! sluttede Greven, idet han andægtigt korsede sig; thi uagtet han delte sit Liv imellem Mord og Rænker, dyrkede han dog Maria og alle Helgene med en brændende Iver. — Sin Fromhed havde han tilfælles med mangen Ridder paa den Tid, som godt kunde komme fra den mest forbryderske Handling og ydmygt kaste sig for et Helgenbillede og takke den hellige Jomfru og alle himmelske Hærskarer for sin Hævns eller sit Hads lykkelige Tilfredsstillelse.

III.

Den frygtelige Spaadom.

Pludseligt hørtes tunge Fodtrin udenfor. Døren revet hastigt op. Greven og Elisabeth reiste sig Begge forfærdede.

En høi, mager Skikkelse stod for dem; han var ubevæbnet og iført en mørk Husdragt.

Den Indtrædende stirrede vexelviis paa Geert og Elisabeth; hans Øines forunderlige Glands syntes yderligere at forurolige dem.

— Geert! hviskede Elisabeth; han har atter et Anfald af Vanvid.

Ridderen syntes at have hørt hendes Ord; thi han vendte sig imod hende og sagde:

— Nei, nei, Elisabeth — Du tager feil! . . . Jeg er just rolig . . . og befinder mig vel . . . derfor er jeg kommen hid at tale med Grev Geert!

Der indtraadte en kort Pause.

Uagtet disse Ord bleve fremførte roligt og bestemt, var der dog Noget i hele hans Væsen, som udtrykte, at hans Tanker vare beskjæftigede ganske andre Steder, og den Rastløshed, som stod præget i alle hans Miner, undgik ikke den opmærksomme Jagttager.

Geert og hans Søster følte, at her forestod en rystende Scene, at Ridder Hartvig — thi ham var det — talte under Indflydelse af et af sine rædsomme Anfald. De frygtede Begge Udbrudet af hans Raseri og Fortvivlelse; derfor taug de og afventede Stormen.

Ridder Hartvig betragtede Pergamentet, som laa paa Bordet. Naalen, hvilken Geert havde benyttet, var stukken fast deri. Han besaae Alt opmærksomt; nu traadte han hen til Greven og spurgte hidsigt:

— Geert — hvad betyder dette?

Greven tøvede nogle Minutter med Svaret; men da han saae, at hans Taushed jog Blodet op i Hartvigs blege Kinder, svarede han roligt:

— Ridder Hartvig, det er en Plan, jeg har udkastet; jeg agter just nu at forelægge Eder den, og om den vinder

Eders Bifald, da haaber jeg, at I følger mig i et Felttog, som jeg agter at gjøre for yderligere at underkue de Danske, om . . .

— Naar bryder Du op, Grev Geert? afbrød Ridderen ham med Hæftighed.

— Imorgen den Dag!

— Ja saa — det var ellers mærkeligt!

— Hvad mener I?

— Jeg mener slet og ret, at Du har forbandet Hastværk, og at Du forlanger af mig, at jeg skal bestemme mig hovedkuls!

— Alt er beredt, Ridder Hartvig! tog Elisabeth Ordet. Den tappre Geert har hvervet Tropperne, og Felttoget begynder under de heldigste Omstændigheder. I maa jo snart kunne bestemme Eder, ædle Ridder, skjøndt I vel mindst drømte om Strid og Seiervindinger!

Hartvig havde hørt paa hende med en rolig Mine; men ved hendes sidste Ord formørkedes pludseligt hans Ansigt; hans Øine brændte med feberagtig Glands, og han stirrede hen for sig, som om han i Luften søgte Løsningen paa en eller anden Gaade.

— Drømte! gjentog han huult . . . Jeg drømte — ja, hvad drømte jeg? raabte han rasende og stampede i Gulvet.

Geert og Elisabeth saae bestyrtede til hinanden.

— O! raabte Hartvig; nu husker jeg det — jeg drømte i Nat om min Søn . . . min unge . . . ulykkelige Dreng! . . . Geert, Geert! skreg han med Vildhed; skaf mig atter min Søn! . . . Giv mig mit Barn tilbage! . . . Veed Du, hvor jeg pines? . . . Veed Du, hvad jeg har lidt? . . . O, svar . . . siig, har jeg fortjent disse Kvaler? . . . Du veed det jo bedre end alle Andre — det var dine Raad, jeg fulgte! . . . Du siger, at jeg har

mistet Forstanden; men jeg føler, at nu er jeg først rigtig forstandig! . . . Nu seer jeg klart dine Anslag og Rænker! . . . Min onde Samvittighed har aabnet mine Øine og lært mig min Brøde at kjende! . . . Angeren martrer og piner mig! . . . Hvi fulgte jeg dog den vilde Hævnlyst — hvi lyttede jeg dog til dine Raad? . . . Hvorlænge skal jeg bøde derfor? . . . Stig, troer Du, det snart faaer Ende? raabte han med frygtelig Røst, idet han foer hen og ruskede Geert voldsomt i Armen.

Greven sled sig forfærdet fra ham, og selv den stolte, modige Fru Elisabeth blegnede.

Snart vandt de dog Begge deres Fatning tilbage. Geert gik langsomt hen imod Hartvig, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

— Fat Eder dog, Ridder Hartvig! . . . Tro ikke, at jeg har glemt, hvad der er skeet; men Alt var jo efter Eders egen Villie! . . . Stil Eder tilfreds, for alle Helgenes Skyld — der bliver jo daglig læst mange Sjælemesser for Eders Søn, at han hurtigt maa blive forløst af Skjærsildens Pine!

— Skjærsildens Pine! gjentog Ridder Hartvig langsomt. Naar Du, Geert, engang brænder i Skjærsilden, bliver Du der til Dommedag — der findes vist Ingen, som vil lade læse Messer for din Sjæl!

— I raser, Hartvig! udbrød Fru Elisabeth harmfuld; dog, vedblev hun med roligere Stemme, var I ved Eders fulde Fornuft, da vilde I ikke tale saaledes, men klarligt indsee, at dyb og almindelig vilde Sorgen være trindtom i Landet ved den store Geerts Baare!

— Der var en Tid, da Du endnu ikke var stor, Grev Geert, svarede Hartvig, henvendt til denne — jeg husker Dig godt fra den Tid; da var Du kun en fattig Klærk, som tiggede Føden baade til Dig selv og til dine store

Jagthunde, som deng ang udgjorde hele din Eiendom! ... Men stolt og hoffærdig var Du alt i din tidligste Ungdom — jeg mindes engang, da en Bonde jagede en af dine Hunde, at Du raabte til ham: „Usle Bonde, vogt Dig selv — jeg bliver stor og voxer Dig over Hovedet; da skal jeg vide at bruge Magten!" ... Ei sandt, Grev Geert? vedblev han; Du er bleven stor — ikke alene Bonden skjælver for Dig; men mangen Riddersmand seer i Dig sin bittreste Fjende! ... Men vogt Dig, Grev Geert — Hovmod staaer for Fald! —

— I veed kun lidt, hvad I siger, Ridder Hartvig! svarede Geert opirret; dog er det ofte af taabelig Mand, at man hører de reneste Sandheder! føiede han belydningsfuldt til.

— Saa hør da Sandheden, Grev Geert! ... Saa vid da, at dine Ränker har jeg gjennemskuet — Du har brugt mig som et usselt Redskab for at fremme din egen Hævn! ... End havde Grev Adolf maaskee siddet som Herre paa Segeberg Slot, havde Du ikke været; og, vedblev han med stigende Heftighed, idet han stolt og truende hævede sin høire Haand i Veiret, vel faldt Grev Adolf og min egen Søn for denne Haand; men de faldt dog Begge for dine Ränker! ... Vel vandrer jeg i disse dunkle Sale som en Gjenganger; vel troer Du mig forrykt og vanvittig af Samvittighedsnag; men vid, Grev Geert, at saa megen Klogskab boer der end i Hartvig Reventlow, at han hader Dig! ... Han tilbringer ikke alle sine Dage med Anger, med Suk og Klager; nei, nei — i Nattens tause Timer, naar Søvnen flyer mig, da vandrer jeg til det Sted, hvor Blodet af min uskyldige Søn har farvet Gulvet, og der med Mindet om hans ynkelige Død og min egen grusomme Daad for Øie opsender jeg inderlige Bønner til Madonna og alle Helgene om din Undergang!

. . . Der tigger og trygler jeg den guddommelige Retfærdighed om at ramme Dig!

— Sørg for, Elisabeth, at kalde Slotskapellanen! sagde Geert gysende; Ridder Hartvig trænger til Religionens Trøst — hans ophidsede Stemning henriver ham til at tale ugudelige og stammelige Ord! Var det ei saa, vedblev han, henvendt til Ridderen, at I pintes af Samvittighedsnag og Sjælslidelse, da kunde jeg ikke finde Undskyldning for Eder; men I skulde da ufortøvet æskes til Kamp paa Liv og Død, og lykkelig maatte I prise Eder, om jeg vilde unde Eder Tid til Skrifte og Bøn! —

Nu steg Hartvigs Raseri og Vrede til det Høieste, og med frygtelig Stemme og truende Miner udbrød han:

— Ridder Geert — tal ikke til mig om at døe uden Bøn og Skrifte — jeg var alt længe beredt; men Du, Du skal falde midt i dit Hovmod; midt i dine Synder skal Du bortrives, ikke paa Slagets Mark med Seierspalmen i Hænde! — Nei, din Død skal vorde usel som en Hunds, og dit Navn skal nævnes som en Niddings! . . . Du troer at drage ud til Ære og Hæder; men Hæderen skal vorde dine Fjenders! . . . Vanæren skal følge Dig i Graven! . . . Som et stinkende Aadsel skal Du føres hjem til din Borg, og Lovsange skulle lyde ved dit Fald! —

Hartvigs Kræfter vare nu udtømte. Han sank om paa Gulvet. Geert og Elisabeth stode tause som slagne af Rædsel. Dybt rystede betragtede de hinanden. Endelig brød Elisabeth Tausheden.

— I rædde ikke, min Broder! sagde hun; han har havt et af sine mørke Øieblikke; naar han har faaet tilstrækkelig Hvile og Ro, vil han atter være karsk; vi have jo saa ofte hørt og seet, hvorledes han raser, naar Vanviddet undertiden plager ham. Sligt har Intet at betyde; hvad have vel hans Profetier at sige? Og, tilføiede

hun stolt, formaaer vel hans taabelige Mundsveir at bestemme den vældige Geerts Løbebane? —

Greven hørte ikke hendes Ord. Han stirrede ufravendt paa den bevidstløse Ridder. En let Skjælven rystede hans Legeme. Nu vendte han sig imod Søsteren og sagde med klangløs Stemme:

— Skaf ham bort, Elisabeth! . . . Skaf ham bort —

Hun hidkaldte to Svende, som bare den afmægtige Hartvig til hans Kammer. Da de havde fjernet sig, henvendte hun atter Talen til sin Broder, som stod stille og alvorlig, støttende sig imod Kaminen.

— Imorgen drager I jo herfra? . . . Reis med Gud, min stolte Frænke, og jeg haaber forvist, at Madonna, hvis Billede I som en from Mand jo altid bærer paa Eders Bryst, vil bevare Eder fra alle Farer og give Eder Seier! . . . Drag bort, min Broder! . . . Bliv Eders Forsæt tro — træng ind i Hjertet af Fjendens Land! . . . Tugt de Oprørere, og seent skal den mindes, den Dag, da Grev Geert opslog sit Hovedkvarteer i Randers! —

Saaledes talede Fru Elisabeth. Hendes Ord ere gaaede i Opfyldelse, men anderledes, end hun tænkte sig det; thi vel er mere end fem Hundrede Aar henrundne, siden den Tid; men ingen Dansk har endnu glemt eller vil nogensinde glemme den Dag, da Niels Ebbesen gjæstede den kullede Greve i Randers.

IV.

I Krostuen.

I en Kro, beliggende imellem Slagelse og Korsør, sadde en Aften to Haandværkere efter endt Dagværk og passiarede ved en Kande Øl.

Den Ene var Landsbyens Smed, hvilket hans sorte Hænder og Ansigt nokſom udviste; den Anden var hans fortrolige Ven, Jørgen Garver.

Man kunde vanskeligt tænke sig et uhyggeligere Opholdssted end denne Krostue.

Midt paa Gulvet stod et langt, umalet Egetræs Bord, som dog havde antaget et Slags Farve af det meget Øl og andre Drikkevarer, som i Tidernes Løb havde oversvømmet det.

Gulvet, som snart hævede, snart sænkede sig, gjorde det stundom vanskeligt nok for de lystige Gjæster at holde Ligevægten.

I den ene Ende af Stuen var der anbragt en Gaasebænk, hvis fjedrede Beboere tydeligt gave deres Misfornøielse tilkjende, naar de af og til bleve forstyrrede i deres Søvn af En eller Anden, som tørnede imod deres Nattekvarteer.

Ovenover Gaasebænken fandtes flere Lægter opslaaede, paa hvilke Kromandens Hønseflok hver Aften gik til Ro.

Igjennem en Hornrude, som var anbragt ligeoverfor Indgangen, sneg der sig kun en sparsom Lysning ind i Rummet; for at bøde herpaa stod den øverste Halvdeel af Døren som oftest aaben.

Midt i Loftet var der anbragt en Aabning, hvorigjennem Røgen langsomt drev ud.

De to Venner vare rykkede tæt hen til hinanden, og det lod til at være Sager af stor Vigtighed, de forhandlede.

— Er Du nu ogsaa ganske vis paa, Jørgen Garver, at man ikke har ført Dig bag Lyset? spurgte Smeden.

— Narret er jeg vistnok neppe! svarede denne; og jeg antager det baade for vist og sandt, at de ville komme her forbi endnu i denne Aften eller Nat.

— Ja saa, sagde Smeden eftertænksom; jeg troer næsten selv paa, hvad Du fortæller, hvorvel det forekommer mig besynderligt, at vi allerede kunne have Efterretninger fra den Kant.

— Tvivler Du endnu efter alle de Beviser, jeg har fremført? spurgte Garveren halvt fortørnet. Hvor kan Du dog troe, at jeg taabeligt vilde . . .

— Nei, det just ikke — din Ærlighed kjender jeg fuldt vel, afbrød Smeden ham; men om Du nu selv var bedragen — hvad saa?

— Hvad saa? . . . Ja, saa veed jeg i Grunden ikke, hvorledes vi skulle stille os overfor Sagen.

— Seer Du, det er. netop Knuden; derfor er jeg bange for at gaae ind paa dit Forslag. Nu er Alt godt; men et eneste uforsigtigt Skridt kunde netop nu mere end nogensinde fordærve os hele Planen.

— Jeg er af samme Mening som Du, svarede Jørgen Garver; men Noget maae vi gjøre. Sæt nu, at det er rigtigt i Eet og Alt, hvad jeg har berettet Dig? —

— Er dette Tilfældet, og vi ikke tage vore Forholdsregler derefter, da vil Alt være tabt i et Nu, og derfor har jeg besluttet mig til . . .

— Nu — hvortil? spurgte Garveren utaalmodig.

— At holde Vagt ganske alene i denne Nat!

— Hvorledes — Du vil udsætte Dig for . . .?

— Ja, det er min faste Beslutning, Jørgen Garver! svarede Smeden med Bestemthed.

— Det skal aldrig skee!

— Hvem vil hindre mig deri?

— Jeg!

— Du?

— Ja, netop jeg!

— Jeg lader mig ikke afholde fra mit Forsæt!

— Og jeg udfører altid, hvad jeg engang har besluttet!

— Hvad mener Du?

— Du faaer ikke Lov til at sætte dit Liv paa Spil alene! —

— Hvad da? spurgte Smeden utaalmodigt.

— Jeg følger Dig!

— Een eller To gjør dog ikke nogen stor Forskjel, veed jeg!

— Aa, det er dog altid dobbelt saamange! ... Men forresten er det heller ikke min Mening at følge Dig alene; thi hvad Du vandt derved, kan jeg i Grunden ikke indsee — om Galt skulde være, kunde vi ogsaa ligesaa let sætte Livet til begge To! ... Nei, jeg har et Forslag, som jeg synes, der er Mening i!

— Lad høre!

— Jeg tænker, det var bedst, om vi To i Aften begave os ad Slagelse til, fulgt af vore Venner, som skulle ligge i Baghold, medens vi alene gaae heelt op imod Byen; viste der sig da nogen Fare, saa kunde jo de Andre efter et aftalt Tegn ile os til Hjælp; viste det sig derimod, at det Brevskab, jeg har opsnappet idag, og som den fromme Munk udtydede for mig, ikke er Løgn og Bedrag, da er Faren ikke større, end at vi To alene kunne klare den Sag uden at kalde de Andre til Hjælp.

— Alt vel overveiet gaaer jeg ind paa dit Forslag — lader os derfor begive os herfra og til alvorligere Forretninger!

— Det er endnu for tidligt! svarede Jørgen Garver; vi kunne godt sidde en Stund sammen og endda komme tidsnok. Desuden stoler jeg ikke rigtig paa Værten; han var i Stand til at drage allehaande Slutninger af vor hurtige Bortgang.

— Du har Ret, Jørgen, svarede Smeden, idet han atter satte sig paa den Plads, som han for et Øieblik siden havde forladt.

Nu traadte to unge Reisende ind.

— Sørg for Hestene! raabte den Ene til Værten, og giv os noget Havrebrød og Godtøl!

Den Talende var en ung, smuk Mand, klædt halvt som Væbner, halvt som Page.

Han var iført en kort, rød Jakke, kantet med graat Pelsværk; hans Bukkeskinds Halvstøvler vare forsynede med forgyldte Sporer.

Hans Udseende maatte ved første Øiekast vinde Enhver for ham. Baade hans Ord og Miner udtrykte Mildhed og Ærlighed. De klare, mørkeblaae Øine havde et skjermerisk, drømmende Udtryk, og om hans Læber svævede et halvt tungsindigt, halvt tilfreds Smil. Den lille Hue, som havde bedækket hans nøddbrune Lokker, kastede han sjødesløst hen ad Bordet.

Hans Ledsager var kun liden af Vext, men stærk og bredskuldret. Han var aldeles klædt som en fornem Herres Væbner; Huen, som var trykket dybt ned over hans Pande, lod han forblive paa dens Plads. Han havde ikke som sin Kammerat et mildt og venligt Udseende, men vidste at bøde herpaa ved en særdeles Veltalenhed og utvungne Manerer. Hans sorte, krollede Haar stod som en strid

Krands om hans Hoved, og hans mørke, spillende Øine syntes at være i bestandig Bestjæftigelse med at udspionere Alt omkring ham.

Smeden og Garveren forblev roligt siddende ved Bordenden og fortsatte deres hvidstende Samtale.

— Naa, Godtfolk! raabte den mørke Væbner til dem efter en Stund at have betragtet dem i Taushed; hvad sidde I der og prate om? Kom hid og tøm en Kande Godtøl med ærlige Landsmænd!

De To nærmede sig.

— Hvem ere I, Venner? vedblev Væbneren; det er godt at spørge sig for i disse Tider for at vide, hvem man har for sig! føiede han til.

— Saamænd! svarede Smeden; man skal ei skue Hunden paa Haarene, som Ordsproget lyder; men dog gjør mit sorte Ansigt og mine sodede Hænder denne Gang Sproget til Skamme — at jeg er Smed, maa være Eder klart som Dagen; min gode Nabo og Ven er Jørgen Garver.

— Kom hid, Garver — tøm en Skaal for den, hvis Ærinde jeg rider! raabte den lystige Væbner.

— Min ærlige Ven! indvendte denne; vi bør dog først . . .

— Ei, ei! afbrød Væbneren ham; Du behøver min Sandten ikke at frygte! Du er en brav Karl, Jørgen Garver, Du lader Dig ikke let føre bag Lyset, mærker jeg! Af mig har Du Intet at frygte — jeg er som Du en ærlig dansk Mand, og min Herre er den stolte Niels Bugge paa Hald. Siig frem, om Du veed Noget, som kan forringe hans Ære!

— Nei vist ikke! svarede Garveren hurtigt; han er en brav Mand!

— Men han kunde dog gjerne lægge lidt mere Fædrelandskjærlighed for Dagen, end han nu gjør! mente Smeden.

— Ja saa! svarede Væbneren; det vilde vel efter din Mening være klogt af ham, om han forbandt sig med alt det omløbende Bondeslæng, som hverken gjør fra eller til i Krig! . . . Nei, Niels Bugge er netop en Riddersmand, som en saadan bør være!

— Ja, svarede Smeden bjærvt; vel har han ikke som saa mangen stor Herre solgt baade sig selv og sine Folk snart til den ene og snart til den anden Overherre, men . . .

— Men hvad? raabte Væbneren halvt fortørnet; jeg taaler ikke nogen nedsættende Tale om min Herre; derfor ud med Sproget — anseer Du ham for en retskaffen Mand eller ikke?

— Han er en ærlig Mand! svarede Smeden aabent og bestemt; jeg vilde inderligt ønske, at Danmark eiede mange saadanne stolte, mægtige Herrer, som ikke sælge hverken deres Samvittighed eller deres Overbeviisning for Gods eller Guld; kun vilde det være Fædrelandet til endnu større Gavn, om Eders rige Herre blot havde lidt mere Tillid til Almuens Dygtighed og Kraft, om han vilde lægge sine Mænd til Niels Ebbesens og alle andre Danske, som, skjøndt de ikke ere høibaarne, dog have staaet bjærvt i mangen haard Ildprøve!

— Nu forstaaer jeg Dig — Du siger med disse Ord, hvad der ofte tilforn er sagt om Ridder Bugge; men hvorvel han og Ridder Niels Ebbesen ellers pleie Raad og Venskab sammen, saa ere de dog uenige i det Stykke.

— Veed I, om der er Sandhed i det Rygte, som siger, at Niels Ebbesen agter at gjæste Jer Herre paa Hald for at gjøre endnu et Forsøg paa at vinde ham for Opstanden? spurgte Garveren.

— Ja, han har allerede været paa Hald en heel Uge! lød Svaret.

— Saa give Gud og den hellige Knud, at denne Sammenkomst maa faae det ønskeligste Udfald! bad Garveren.

Den smukke Væbner havde under hele Samtalen forholdt sig taus; nu reiste han sig, gik hen til Døren og raabte ad Kromanden.

Denne, en halvgammel, trivelig Mand med et stort, rødt Ansigt, hvori blinkede et Par polidste Øine, og med et snu Smiil om Læberne, traadte ind med sin Vadmelshue i Haanden.

— Har Du sørget godt for vore Heste? spurgte Væbneren. Du veed, at vi have endnu et godt Stykke Vei tilbage, og vi maae ride strapt til, om vi ellers ville naae Korsør saa betids, at vi endnu i denne Nat kunne komme over Belket.

— Ja, Herre, Alt er udført, som I befalede det! svarede Værten ydmygt og stjelede listigt til de to Reisende. Ønsker I, Herre, at jeg skal trække Bæsterne frem?

— Nei, vi tøve endnu en lille Stund! lød Svaret.

Værten fjernede sig.

Nu traadte der flere nye Gjæster ind i Krostuen. Alle hilste de Smeden og Garveren som gamle Bekjendte, men betragtede de to Fremmede med mistænksomme Blikke.

— Velkommen, Godtfolk! raabte den livlige Smed; I see her to gode, danske Mænd, som nyligt have indbudt os til at drikke en Kande Øl med sig; det er heldigt, at vi ikke have faaet den drukket endnu!

— Kom an og faae Jer Part med! tog den mørke Væbner Ordet.

Nu gik Ølkanden rundt, og da den var tømt, meldte Værten sig for paany at fylde den og forblev derpaa inde

hos sine Gjæster, vel nærmest for at iagttage de Fremmede; thi de Øvrige vare Alle gamle Bekjendte.

— Se her en Mand, begyndte Smeden, idet han pegede paa den forthaarede Væbner, som rider Niels Bugges Ærinde; han kom ret nylig hertil — slige Folk er det godt at pleie Samkvem med!

— Saa I kommer fra Hald? spurgte en af Gjæsterne.

— Nei, det just ikke! svarede Væbneren; men jeg reiser til Hald!

— Ja, det kommer jo ud paa Eet! meente en lille, halvgammel Mand, som stod i Nærheden.

— Det kan jeg dog ikke indsee! lo Smeden; men Du har altid havt nogle løierlige Begreber, Christen Hjulmand!

— Er I Niels Bugges Mand, begyndte nu en Anden, saa maa I vel have seet den engelske Prinds, som strandede derovre ved Bovbjerg?

— Ja, svarede Væbneren, ham har jeg baade seet og talt med, al den Stund jeg selv var en af de Svende, Ridder Bugge udsendte til hans Redning.

— Hvad vilde han her i Landet? . . . Hvorledes saae han ud? . . . Hvad sagde han til Eder? . . . Var det Dansk, han talte, siden I forstod ham? raabte flere i Munden paa hverandre.

— Ja, hvad vilde han her! sagde Væbneren; som I høre, strandede han paa Jyllands Vestkyst, og det skete vist neppe med hans gode Villie, at han gjæstede Danmark.

— Saameget mere som han nok, efter hvad man har hørt, fik en ilde Medfart af Hr. Æske Frost, i hvis Lehn han strandede! føiede Smeden til.

— Aa, bade nu flere af de Tilstedeværende, lader os dog høre, hvorledes det Hele løb af? Har I selv været

med, som I siger, saa maa I jo bedst kunne tale med derom?

— Ja, svarede Væbneren, jeg skal gjerne fortælle Jer den hele Begivenhed!

Alle trængte sig sammen om ham for at høre hans Beretning om denne Tildragelse, hvorom kun ganske Enkelte havde hørt Tale.

— Seer I, begyndte Væbneren, det var for omtrent et Par Aar siden en Nat i Høstens Tid, at et forfærdeligt Uveir reiste sig. Havet brølede og slog imod Kysten, som om det agtede at bortskylle hele Landet og . . .

— Lader os først høre det om Prindsen! raabtes der utaalmodigt fra alle Kanter; var han paa Søen i det Herrens Veir?

— Ja, det er netop, hvad jeg nu vil fortælle Jer! gienssvarede Væbneren, hvorpaa han fortsatte: — Som I altsaa have hørt, var det et skrækkeligt Uveir. Den engelske Prinds var reist hjemmefra for at hente sin unge Brud og føre hende til England. Da Stormen nu reiste sig, og Bølgerne væltede sig ind over hans Skib, var det umuligt at styre hverken hid eller did; han maatte lade Skibet drive for Vind og Vove, som det bedst kunde. Pludseligt kom der en kæmpestor Bølge og slængte Skibet som en Bold ind imod Land. Rigt ladet med Gaver, som Kongesønnen førte med til sin Brud, strandede det stolte Skib, og Mandskabets Nødraab hørtes langt ind i Landet.

Fortællingen syntes i høieste Grad at interessere Tilhørerne. I Enkeltes Ansigter udtryktes den dybeste Medfølelse.

Fortælleren fortsatte:

— Hr. Aeste Frost hørte deres Skrig; styndsomst kaldte han sire Svende, som han befalede at følge sig til Stranden. Disse ilede efter deres Herre, og da de kom

forbi Stegerset, stod Kokkedrengen ved Ilden og passede en Steg; men da Hr. Æske Frost saae ham, raabte han til ham: „Kom Du kun med — der bliver vel nok at gjøre for os Alle!“ I flyvende Hast rede de derpaa ned til Stranden. De Ulykkelige, som imidlertid vare komne i Land paa Een nær, som fandt sin Grav i de rasende Bølger, stode nu paa Strandbredden forkomne og hjælpeløse og saae det stolte Skib for sig som et Vrag; de bleve inderligt glade ved Ridderens og hans Svendes Ankomst. Men i Stedet for at hjælpe de Skibbrudne og bjerge for dem, hvad der var muligt, begyndte baade Herren og Svendene at frarøve de Ulykkelige, hvad de allerede selv havde frelst.

— Hvor afskyeligt! . . . Hvor umenneskeligt! raabte flere af Tilhørerne med den dybeste Harme.

— Forfærdede flygtede de Udplyndrede, fortsatte Væbneren; men saasnart deres Vanheld rygtedes paa Hald, befalede Ridder Bugge strax sine to Sønner at drage ud med mig og fire andre Svende for at opsøge dem og føre dem til Hald.

— En brav Mand, den Ridder Bugge — ret en Dannemand! hørte man Flokken udbryde.

Væbneren vedblev:

— Da vi nu havde fundet Prindsen og hans Følge og bragt dem hjem til Niels Bugge, sendte denne andre af sine Folk til Stranden for at bjerge Vraget. Der var endnu adskillige Kostbarheder ombord, som de bragte med til Hald. Deriblandt fandtes Prindsens Seng, som han havde benyttet paa Reisen. Endestykkerne af denne Seng vare meget kostbare og kunstigt gjorte, prydede med smaae, forgyldte Billeder og besatte med slebne Glasstene. Af disse Stykker lod Prindsen forfærdige to Altertavler og skjænkede dem til Stadel og Sale Kirker.

— Saa det skulde være Gaver af den engelske Kongesøn? spurgte hans Reisekammerat overrasket. Da jeg ifjor var i Stadel Kirke, beundrede jeg netop den prægtige Altertavle.

— Ja, svarede Fortælleren, kostbare ere disse Tavler tilvisse; men dog lod Prindsen det ikke blive derved — nei, han prydede ydermere Staby Kirke med et nyt Taarn og lod der indmure fire Steenpiller og to runde Stene til Minde om sin Redning.

— Det var ret en skjøn Maade at vise sin Taknemlighed paa! mente Jørgen Garver.

— Men er det sandt, hvad der er fortalt mig, at samme Kongesøn har skjænket Altertavlen til Holstebro Kirke? spurgte Smeden.

— Du har hørt den rene Sandhed! svarede Væbneren; denne Tavle lod Prindsen forfærdige af Skibsvraget. Det Hele gav han Befaling til at udføre og bekostede det gjort, medens han opholdt sig hos min Herre paa Hald, hvor han forblev Vinteren over. Da Foraaret nærmede sig, lod Ridder Bugge sine Sønner og nogle Svende føre ham hjem til England.

— Naa, udbrød Hjulmanden, der blev vist en Glæde, da Prindsen kom hjem og fortalte sine Hændelser, og da de derhjemme saae ham frelst og usladt igjen!

— Ja, det blev der! forsikrede Væbneren; og de Danske vendte tilbage til deres Land med rige Gaver baade til dem selv og til den ærlige Niels Bugge paa Hald, ligesom der og, medens de opholdt sig i England, blev gjort særdeles stor Ære af dem.

— Var I med derovre? spurgte Smeden.

— Nei; men denne Dolk, som I see, at jeg bærer, er en Gave fra Prindsen; han sendte mig den ved mine Kammerater. Jeg bærer den altid siden den Dag, da jeg

fik den; den er særdeles smukt forarbeidet; desuden er der i Hæftet et hemmeligt Gjemme — jeg har ved et Tilfælde opdaget det!

— Tak for Eders vakre Fortælling! raabtes der nu fra alle Kanter; I har ret forstaaet at forslaae Tiden for os!

— Og nu hid med nok en Kande Godtøl, Morten Kromand! raabte Smeden.

Værten nærmede sig, fyldte Kanden og begav sig derpaa ud af Stuen.

— En Skaal for vor flinke Fortæller! raabte Jørgen Garver; og endnu engang, Tak for Historien!

Nu deelte Gjæsterne sig i Smaagrupper og samtalede indbyrdes.

En Klynge havde leiret sig midt for Bordet, bestaaende af begge de Reisende, Smeden, Garveren og endnu nogle Andre.

En Rytter hørtes nu at standse sit Ridt udenfor Kroen; han svang sig af Hesten og raabte til Stalddrengen, som ydmygt stod med bøiet Ryg og forknytte Miner:

— Skaf hurtigt Foder til Hesten — rap Dig!

Han traadte nu ind i Krostuen.

Den Fremmede var en høi og statelig Mand, iført en prægtig Ridderdragt og med en vaiende Fjeder i sin Baret.

Alles Øine rettedes uvilkaarligt imod den Ankomne, og Alle betragtede med Beundring den høie, kraftfulde Skikkelse.

Den Indtrædende var en Mand mellem fyrgetyve og halvtredsindstyve Aar med et djærvt og mandigt Krigeransigt, heelt bedækket af et mørkt, kruset Skjæg; hans Øine, som vare store og havde et ædelt Udtryk, lod han vandre fra den Ene til den Anden af de Forsamlede.

Da han fik Øie paa Niels Bugges Væbner, rynkede han Panden og saae stivt paa ham, og idet han fremmumlede nogle uhørlige Ord, satte han sig ved Enden af Bordet, fjernet fra den øvrige Flok.

Væbneren syntes paa sin Side ogsaa overrasket ved Mødet; men hurtigt vendte han Ryggen imod den fremmede Ridder og gav sig ivrigt til at samtale med sin Reisekammerat.

Snart lod det, som om Ingen mere ændsede Ridderen, og Passiaren kom atter i fuld Gang.

Ved Siden af Smeden sad en lille, bleg Mand med halvt fortrædelige Miner og nippede af og til meget sparsomt af Ollet.

— Naa, Peer Alterlys! sagde Jørgen Garver til den lille Mand; lad os saa en Gang høre, hvorledes det gik din Kvinde den Nat, da hun saae det rædsomme Troldtøi der henne ved Høien?

— Aa, det veed I jo Allesammen meget godt! svarede den Tiltalte undvigende; den Historie har jeg jo fortalt Jer de hundrede Gange — ak ja, siden den Tid blev det heelt slidt med hende! tilføiede han bedrøvet og hældede med Hovedet.

— Men, spurgte Smeden, troer Du ikke, Peer, at den hellige Knud hjalp lidt paa Jer begge To, hvis Du snart gav de Alterlys til Kirken, som Du engang lovede den?

— Aa, saa Gu' gjorde han ikke nei! svarede Peer gnavent; vel er jeg en særdeles gudfrygtig og flittelig Mand; men der skeer dog neppe Mirakler for min Skyld, og naar Eens Kvinde først er bleven forrykt og gal i Hovedet, saa er der saamænd ikke den Urt til, som kan kurere hende igjen — saamænd er der ikke nei! lagde han sukkende til.

— Jeg troer dog, at om jeg maatte hjælpe lidt til, saa gik det! . . . Du veed, at jeg har et godt Greb paa at behandle gamle Huder! sagde Jørgen Garver, idet han gjorde en betegnende Gebærde.

— Ih, Du hellige Christoffer og alle de Andre! raabte Peer Alterlys forstrækket; lad os dog tale om lysteligere Ting! . . . Jeg gaaer saa min Sandten ikke i Kroen for at tale om min Ægtestand; thi vel er jeg en særdeles gudfrygtig og kjærlig Mand; men min Kvinde holder jeg mest af at glemme, saasnart jeg er udenfor min Dør! —

En rungende Latter besvarede Peers ængstelige Udbrud, og hans ynkelige Miner vakte hos Alle den høieste Lystighed.

Den fremmede Ridder tog ingen Deel i Lystigheden, men fulgte hele Samtalen med udeelt Opmærksomhed.

— Seer I, min forelskede Ven! sagde den mørke Væbner til sin Reisefælle; saadan er Kjærligheden her til Lands!

— Jeg kan dog vel dømme ligesaa godt om den Sag som I! svarede den Tiltalte; jeg, som er født og baaren her i Danmark, har dog vist seet mere Ridderlighed og sand Kjærlighed her end I, der, efter hvad I selv nylig betroede mig, er en halv Fremmed her endnu!

— Ja, ja, min gode Folqvard — var det ikke saaledes, I kaldte Jer? . . . Jeg siger jo Intet paa den skjønne Dame, for hvem Jert unge Hjerte banker, men . . .

— Hvor kan I dog tale om Sligt? afbrød Folqvard ham harmfuld; jeg har ikke betroet Jer Noget, der kunde føre Jer paa saadanne Tanker!

Ved at høre Navnet Folquard blev den fremmede Ridder endnu mere opmærksom, og hans klare Øine fæstede sig paa denne med et Udtryk af Forundring; derefter

betragtede han Væbneren med endnu større Uvillie end tilforn.

— Jeg har Intet betroet Jer! gjentog Folqvard, da hans Reisefælle vedblev at tie; endelig svarede denne spottende:

— Behøves heller ikke! Naar man som I sukker op baade til Maanen og de lyse Stjerner, saa staaer det sig nok ikke ret godt med Heltehjertet!

— Skal dette være en Fornærmelse, raabte Folquard forbittret, saa vid, at jeg er rede til at forsvare min Ære og vise mit Mod, naar det maatte lyste Jer at bryde en Landse med mig!

Ved denne Opbrusning af Folqvard bleve de øvrige Gjæster opmærksomme paa den nylig opstaaede Tvist.

— Naa, naa, Godtfolk, formanede den ærlige Smed, er her ikke Ufred nok i Landet foruden gode Venners Trætte? . . . Tal ham ikke saa ilde til, Herre! henvendte han sig til Folqvard; Alt er vel kun en Spas, og nu er det ikke Tid at udgyde Frændeblod, da Tydsken nok vil stille os ved flere Liv, end Danmark skjøtter om at miste! —

— I har Ret, brave, ærlige Mand! svarede Folqvard; der er min Haand! vedblev han, henvendt til sin Reisefælle, som, hvorvel han djærvt gjengjældte hans Haandslag, smilede helt listigt. Jeg vil troe, at I ikke mente det saa slemt, endda det falder mig lidt vanskeligt; men det skal ikke siges om Drost Peder Hessels Søn, at han rørede sit Fædreland et eneste Sværd, som var beredt at drages for dets Frelse!

— Hvorledes . . . I skulde være . . . Peder Hessels Søn? udbrød den gamle Smed i den høieste Forbauselse. O, denne Stund skal være mig et helligt Øieblik — tilgiv, min unge Ven, at jeg tager saaledes paa Vei! ved-

blev han bevæget; men der kunde ikke times mig større Glæde her paa Jorden end at see Eder! —

— Hvorfor, Du ærlige Mand — sig, hvad er vel Grunden til denne Glæde? spurgte Folqvard overrasket.

— O, jeg kjendte Jer Fader — vi vare Legebrødre i Barndomsaarene; som Ynglinge bleve vi de bedste, de inderligste Venner! Vel har jeg hidtil aldrig seet Eder; men Jert velsignede, aabne Ansigt forekom mig strax bekjendt — I ligner Jer Fader; I har hans ærlige Øine, hans hvælvede Pande og fremfor Alt dette milde, velsignede Smiil, som gjorde ham elsket af Alle!

Den fremmede Ridder reiste sig nu fra sin Plads, nærmede sig de øvrige Gjæster, betragtede den gamle Smed meget nøie og mumlede ved sig selv:

— Hvor har jeg dog havt mine Øine, at jeg ikke strax gjenkjendte den Gamle? . . . Det er virkelig ham . . . men nu Folquard i Selskab med . . .

Han fuldførte ikke Sætningen, men beed sine Læber sammen og betragtede i Taushed det følgende Optrin.

Den gamle Smed sluttede Folqvard i sine Arme, idet han hvidskede til ham:

— Jeg er alt gammel; det var derfor en Guds Lykke, at jeg fik Eder at see i denne Verden! . . . Jer Fader har engang for mange Aar siden betroet mig Noget, som angaaer Eder og er af særdeles Vigtighed for Eder at erfare! — Var det ei saa, at vi nu ved et forunderligt Tilfælde vare trufne sammen, da maatte jeg have opsøgt Eder ifølge det Løfte, jeg svor Jer Fader!

— Godt, brave Ven! svarede Folqvard sagte; det maa Alt opsættes til bedre Stunder; iaften kan Intet afgjøres . . . Jeg har megen Hast med at komme til Nyborg og derfra videre til Sønder . . . Han fuldførte ikke Ordet, men udbrød hastigt: Man belurer os! Thi han

havde bemærket, at hans Reisefælle og Kromanden lyttede til deres Hvidskeu.

— Reis med Gud! sagde Smeden høit; og naar vi engang sees igjen, da ville vi give os gode Stunder! tilføiede han betydningsfuldt.

De øvrige Tilstedeværende trængte sig omkring de To, som om de pludseligt vare grebne af Begjærlighed efter at see den unge Folqvard saa nær som muligt.

— Saa I er Peder Lovmands Søn? begyndte Garveren; Fred med hans Sjæl — han var en ærlig Dansk, og kan min Haand og Arm formaae Noget for Eder, da skal det ikke mangle!

— Tak, Tak! udbrød Folqvard rørt og trykkede Jørgens fremrakte Hænder; vel veed jeg ikke, hvorledes jeg skulde komme i Nød og Fare; men Sangen lyder jo:

„Mangen rider om Morgenen rank og rød,
Ligger dog inden Aften krank og død!"

— I tænker maaskee, at det let kunde gaae Jer ligesaa! sagde hans Reisefælle med et lurende Blik.

— Derfor raader kun Gud og vor hellige Frue! svarede Folqvard, og Peder Hesfels Søn seer freidig Fremtiden i Møde! —

— Ja, ja, det har I min Sandten Ret i! raabte Peer Alterlys til ham; og idet han tog hans Haand, vedblev han: Aa, Du hellige Lucius og Lambert med — saa I er Peder Hesfels Søn? ... Aa, ja jeg husker saamænd, at jeg engang i min grønne Ungdom saae ham age ad Slagelse til med den hellige Jomfru paa Bagsmækken — saamænd gjorde jeg saa! ... Og vel er jeg ...

— Saa maa han ved alle hellige Mænd — nu svor jeg den høisalige Kong Eriks Yndlings-Ed — have aget paa min Gudfaders Vogn, for den er nok den eneste her

paa Egnen med sligt prægtigt Billede paa! afbrød Hjulmanden ham glad bevæget.

— Det er nok muligt! svarede Peer fortørnet; men Du behøver da ikke derfor at snappe Ordet fra mig! . . . For vel er jeg en særdeles gudfrygtig og fredelig Mand — her korsede han sig tre Gange for yderligere at bevise sin Fromhed; men vred kan jeg blive og det til Gavns, naar jeg ikke maa holde mine Taler i Fred! . . . Jeg vilde nu bare sagt, vedblev han, henvendt til Folqvard, at jeg havde aldrig drømt om at skulle see Sønnen af saadan en stor Herre, som Jer Fader var, og kan jeg faae Lov af min Kvinde, saa vil jeg gjerne følge Jer i Striden, og min Arm skal da være Eders Arm, og min Haand skal være Eders Haand!

— Jeg troer ikke, at Ridderen stod sig ved det Bytte, Peer Alterlys! raabte en af Gjæsterne, medens de Øvrige skoggerlo af den ynkelige, udtørrede Skikkelse, som ledsagede sine Ord med de mandhaftigste Gebærder.

— I mener det godt, kan jeg tænke — derfor Tak for Jer gode Villie! svarede Folqvard; men min Vei gaaer ikke til Strid og Død — jeg har været i et fredeligt Ærinde for min Herskerinde, og jeg drager nu tilbage til hende for daglig at færdes om hende; jeg har ei andet Ønske, end at jeg altid maa være i hendes Nærhed for at opfylde hendes Begjæringer — til Kampens Larm stod aldrig min Hu; men byder Ære og Pligt mig det, da vil jeg hænge min Luth paa Væggen, og Folqvard Sanger skal da bevise, at han duer til Andet end til at synge kjælne Viser i Fruerstuen! —

— Ha! mumlede hans Reisefælle; det er altsaa h a m — Sangeren fra Sønderborg Slot! . . . Det ahnede mig alt, da han paa Veien betroede mig sit Navn . . . det er altsaa Dig, man kalder min lykkelige Medbeiler . . . ja

saa . . . men bi! . . . Dristigt vovet er halvt vundet! . . . Jeg vil i denne Nat vove en dristig Daad! . . . Min Villie vil jeg sætte imod din Lykke, og jeg skal vide at føre mit Spil igjennem indtil Enden; og da ve Dig, Folgvard Lovmandssøn! —

Den fremmede Ridder, som havde bemærket Væbnerens truende Blikke og hørt hans forbitrede Udbrud, vendte sig hastig fra ham og forlod Krostuen, idet han sagde ved sig selv:

— Ja saa, min gode Væbner — Du er endnu den samme listige Skalk som forhen! Jeg skal dog sørge for, at der kommer Dig en Streg i Regningen! —

Med disse Ord svang han sig paa sin Hest og red hastigt ad Korsør til.

Ridderens Bortgang var ikke undgaaet Væbnerens speidende Blikke. Kort efter spurgte han Værten:

— Hvor blev den fremmede Ridder af?

— Han red nylig bort — jeg troer ad Korsør til!

— Er Du vis derpaa?

— Vel vil jeg ikke forsværge mig enten til den Ene eller den Anden for den Sags Skyld — men vist og sandt troer jeg rigtignok, at det er!

— Saa lader os faae vore Heste! befalede Væbneren; og, føiede han sagte til, vi kunne maaskee dog ride ham forbi; jeg kjender en Gjenvei — den vælge vi! —

Nu havde Staldbrengen trukket Hestene frem. Folgvard og hans Ledsager toge Afsked med Flokken.

Snart hørte man kun Lyden af Hestenes Hovslag i det Fjerne.

V.

I Londom.

Paa Sønderborg Slot holdt Hertug Valdemar af Sønderjylland Hof med sin unge Gemalinde, Hertuginde Regisse, som var en Søster til Hertug Erik af Sachsen.

Frøken Helvig, Valdemars Søster, havde tilligemed sin Broder beboet Slottet før dennes Giftermaal, og hun vidste endnu at hævde sin tidligere Herskerinde-Rang i den Grad, at hun langt oftere nævnedes som den regjerende Frue paa Sønderborg Slot end Valdemars Gemalinde Regisse.

Det var tidligt paa Formiddagen. De to Slægtninge, Helvig og Regisse, stode sammen paa Slottets Svale (Altan), hvorfra man havde den herligste Udsigt over Alssund, paa hvis modsatte Side man synede Sønderjyllands Kyst.

Veiret var mildt og stille. Solen skinnede vel klart; men da det endnu var tidligt paa Foraaret, formaaede dens Straaler dog ikke at gjøre Opholdet paa Svalen fuldkomment behageligt for Hertuginden, som med en let Kuldegysning vendte sig imod Helvig og sagde:

— Jeg forstaaer ikke, min høie Frænke, hvorfor vi skulle opholde os længere paa dette Sted?

— Her finder jeg just Behag i at være! lød det korte Svar.

— I maa dog indrømme mig, at her er vel køligt? indvendte Hertuginden.

Helvig svarede ikke; hun stirrede uafbrudt ud over Sundet.

Hertuginden betragtede hende forundret.

Helvig stod der, taus og kold som en Billedstøtte. Hendes guldbræmmede Kjortel var næsten heelt skjult af den lange Kaabe, som hun havde svøbt tæt om sig. Hendes Hoved var blottet. De mørke Haarfletninger vare omhyggeligt sammenbundne med Sølvsnore og fæstede op midt paa Hovedet. Et gyldent Diadem funklede om hendes Pande.

Helvig var usædvanlig smuk. Hendes mørke Øine funklede af Liv og Dristighed; et kjækt Smiil spillede om hendes Læber, og et stolt Kast med Hovedet, som var hende egent, viste, at hun troede sig født til at herske og befale.

Hendes Skjønhed var dog af en forunderlig kold Natur. Forgjæves søgte man hos hende Mildhed eller Blidhed. Hendes stærkeste Lidenskab var Ærgjerrigheden; for at tilfredsstille denne var hun beredt til ethvert Offer.

Hendes Frænde Regisse havde Intet tilfælles med hende. Venlig, kjærlig og forbringsløs, som hun var, vandt hun Alles Hjerter.

Regisses barnlige, sorgløse Ansigt udmærkede sig ikke ved nogen iøinefaldende Skjønhed. Hendes lyse Haar var uden nogen Prydelse, og hele hendes Dragt var beskeden og prunkløs.

Da Helvig ikke svarede hende, vendte hun sig for at gaae; men neppe hørte denne Lyden af hendes Fodtrin, før hun hastigt fulgte efter hende, tog hende ved Haanden og drog hende efter sig hen paa den samme Plads, hvor de Begge nylig havde staaet.

— Hvad fattes Eder? spurgte Regisse; I er saa bedrøvet, min Kjære?

— Se, se! udbrød Helvig; er det ikke en Seiler, som svømmer der langt ude i Sundet?

— Jo, ganske vist!

— Det synes mig, at der staaer en Mand i Agter-

stavnen med et rødt Klæde i Haanden, hvilket han lader flagre for Vinden?

— Mig forekommer det ligesaa!

— O Tak, Tak, Madonna! hvidskede Helvig.

— Jeg forstaaer Eder ikke! udbrød Regisse forundret og betragtede hende opmærksomt; hvad kan den Seiler vedkomme Eder?

— Intet — slet Intet! svarede Helvig hastigt, idet hun søgte at skjule sin Sindsbevægelse.

— I Sandhed, det . . .

— I skal ikke forundre Eder, Regisse — jeg mærker, I er alt paa Vei dertil! ... Spørg mig ikke ud — Helvig forstaaer at holde Tand for Tunge! —

Med disse Ord vendte hun sig stolt og gik.

Regisse fulgte efter hende.

Da de vare naaede ind i Høieloftssalen, traadte Regisse i Veien for hende, lagde sine Arme om hendes Liv og sagde kjærligt:

— Min ædle Frænke, det var ikke min Agt at udspørge Eder; men I gav ved Eders Adfærd selv Anledning til min Forundring. Desuden har I allerede i flere Dage røbet en Uro og Engstelse, som det har smertet mig at være Vidne til . . .

— Lad mig i Ro! afbrød Helvig hende, idet hun frigjorde sig for hendes Omfavnelse og vendte sig bort med en halvt fortørnet Mine.

— Det er langt fra, at jeg beiler til Eders Fortrolighed, svarede den blide Regisse; men Eders forunderlige Sindsbevægelse og den nedslaaede Stemning, som i den sidste Tid har beherskket Eder, er ikke undgaaet min Opmærksomhed, og har I en sand Veninde behov, saa glem ikke, at jeg er Eder hengiven!

Helvig saae stivt paa Regisse, neiede tauft for hende og fjernede sig hastigt.

Regisse stod nu alene. Hun rystede bedrøvet paa Hovedet og sagde for sig selv:

— Stakkels Helvig — hun er syg! . . . Hun lider . . . hun . . .

— Hvem er syg, min kjære Regisse? spurgte en klar og mandig Stemme.

Regisse vendte sig forbauset om og saae Hertug Valdemar staae for sig.

— I her, min Herre og Husbond? udbrød hun overrasket.

— Som I seer, Fru Regisse — jeg har forgjæves søgt Eder i Fert Kammer — nu kommer jeg bag paa Eder og seer, at I er bedrøvet!

— Det er dog ei mine egne Sager, som ængste mig!

— Hvad da?

— Eders Søsters!

— Helvigs?

— Ja, Herre!

— Stig frem — hvad er der skeet?

— Jeg veed det ikke selv; men hun er syg — hun er bedrøvet!

— Helvig syg? . . . Nei, kjæreste Regisse, I feiler!

— Jeg kan ikke forklare mig hendes Adfærd anderledes — er hun ikke syg, saa er hun forrigfuld!

— Saa har hun vel mistet et eller andet Smykke . . .

— Nei vist ikke! afbrød Regisse ham.

— En kostbar Naal er maaske gaaet i Stykker for hende! —

— Det troer jeg neppe, min Huusbond!

— Nu, hvorfor ikke? Sligt har altid været store Sorger for hende!

— I gjør hende Uret, om I tror, at hun kun tænker paa Flitter og Pragt — nei, hun er alvorligt bekymret!

— Hvorfor vil I ængste Eder dermed? spurgte Hertugen mildt.

— Tro mig, det er ikke uden Grund! svarede Regisse bedrøvet.

— Betro mig da Eders Sorger i den Henseende! bad Valdemar; maaske vil I da føle Eders Sind noget lettet, min Kjære.

Regisse fortalte nu om hendes Samtale med Helvig og om dennes uforklarlige Adfærd ude paa Svalen.

— Da hun taug, stod Hertug Valdemar nogle Øieblikke stille og eftertænksomt; endelig tog han Ordet:

— Nu, da I saa klart beviser, at der maa være tilstødt hende Noget, tror jeg selv at have bemærket Sligt; men hvad det er, som foraarsager hende Kummer, er mig en Gaade, og dens Løsning, indseer jeg, vil ei falde os let!

— I har Ret, svarede Regisse, saa meget mere som ingen af os tør vove at udspørge hende; hendes heftige Sind vilde derved let komme i Oprør, og hendes Stolthed vilde krænkes derved — ad andre Veie faae vi imidlertid neppe nogen Oplysning i den Sag!

— I taler sandt, min kjære Husfru! — Helvig har ingen Fortrolige, ikke en eneste Veninde; hun bærer altid baade sin Sorg og Glæde alene! svarede Hertugen.

— Det bedrøver mig ofte inderligt, naar hun, som for et Øieblik siden, stolt bortviser ethvert Kjærtegn og enhver venlig Ytring! klagede Regisse.

— Sørg ikke derover, min elskede Regisse! trøstede Valdemar; trods hendes Kulde elsker hun Eder dog — det

var jo ogsaa umuligt andet! Eders Venlighed maa indtage Enhver, og Eders kjærlige Sindelag vinde Alle for bestandigt!

— O, gid det var saa! sukkede Regisse; vel veed jeg, at Helvig er mig god, det har jeg alt havt flere Beviser paa; men hun nærmer sig ikke til mig med den inderlige Tilslutning, som vilde være mig saa kjær!

— Lad disse Tanker fare, Regisse! bad Hertugen; vi formaae ikke Noget over Helvig — hendes Natur var altid stolt og indesluttet; hun græmmer sig heller til Døde, end hun klager sin Nød for noget Menneske!

— Forunderligt! indvendte Hertuginden; mig forekommer det at være en stor Lykke midt i Sorgen at eie en deeltagende Ven, til hvem jeg kunde betroe mig, og hos hvem jeg kunde hente Trøst og Raad!

— O, Regisse, slige Følelser gjøre Eders elskelige Natur Ære! . . . Helvig har ikke Eders aabne tillidsfulde, Sind, hvorvel hun dog er en høihjertet og ædel Kvinde! svarede Valdemar.

— Men se dog her! udbrød Regisse, idet hun bukkede sig og tog en Gjenstand op fra Gulvet; her ligger jo en af Helvigs Fingerringe, og der maa være traadt paa den; thi den er sønderbrudt!

— Der seer I nu Grunden til hendes Sorg — sagde jeg det ikke nok, hun har mistet et Smykke! paastod Hertugen godmodigt.

— Hvis det virkelig er dette, som bedrøver hende, saa vil jeg ile at bringe Ringen tilbage — Skaden, den har lidt, kan hurtigt udbedres!

Med disse Ord forlod Hertuginden Salen. Valdemar blev staaende paa den samme Plet, hensunken i dybe Tanker.

— Ja, mumlede han, Regisse har Ret — der er foregaaet en underlig Forandring med Helvig. Hun leer og spøger aldrig nu, som hun dog forhen stundom gjorde; hun taler næsten ikke et Ord!

Han taug atter og gik med faste Skridt op og ned ad Gulvet.

Hertug Valdemar var en Mand af Middelstørrelse og i sin meest blomstrende Alder.

Hans Ansigtstræk forraadte en rolig Sorgløshed, og hans stille, venlige Blik viste, at han var en mild og fredelig Herre.

I Valdemars tidligste Ungdom havde Grev Geert snildelig vidst at tilrive sig Herredømmet over ham; men Alt, hvad Geert gjorde for at vække Ærgjærrighed og Krigslyst hos ham, var forgjæves; Valdemar var lige saa tilfreds den Dag, da han affattes fra sin kortvarige Kongeværdighed, som den Dag, da han valgtes til dette høie Kald — han var og blev en fredelskende Fyrste, saafremt det stod til ham.

En god Stund havde han vandret frem og tilbage i Salen, da han pludseligt standsede sine Fjed; hans Miner formørkedes, og han udbrød:

— Skulde det maaskee dog være sandt, hvad der hviskes om i Krogene, og hvad der ogsaa er kommet mig for Øre? . . . Nei . . . nei . . . Helvig er alt for stolt . . . er alt for ærgjærrig til Sligt . . . . jeg vil ikke gruble mere herover! fortsatte han; jeg vil lade Skjæbnen raade, og det vil da vise sig, hvad den fører i sit Skjold! —

Da Helvig forlod Regisse, begav hun sig strax til sit Lønkammer.

Ankommen hertil kastede hun Kaaben, som hun havde baaret, paa en Stol.

Hun satte sig nu ved Bordet og legede tankeløst med nogle Guldfryndser, som laae der.

Hun smilede ved sine egne Tanker, og hendes Læber bevægede sig af og til, som om hun talte.

— Ja, hvidstede hun, jeg vidste jo, at han maatte komme tilbage . . . de høie Magter, som raade for Menneskets Vee og Vel, kunde ikke nænne at røve mig denne uskyldige Glæde! . . . I hvilken Angst har jeg ikke tilbragt hele den forløbne Uge! . . . . . Nætterne vare min bedste Tid — da havde jeg Ro for de mange Spørgsmaal . . . da vogtede nysgjerrige Øine ikke paa mig! Hellige Guds Moder, i din Varetægt betroede jeg min dyreste Skat — o, Tak . . . tusindfold Tak, at Du giver mig ham uskadt tilbage! —

Hun reiste sig hastigt, gik hen til Vinduet og saae ud. Man havde herfra den samme Udsigt som fra Svalen.

Forfærdet traadte hun tilbage, men nærmede sig strax paany Vinduet.

Hendes Kinder blegnede, og hendes Øine stirrede ufravendt ud over Sundet.

Nu lagde hun Haanden over Panden, og som om hun bekæmpede en heftig indre Smerte, udbrød hun:

— O, hvilket forfærdeligt Syn! . . . Just nu da jeg troer al Fare overstaaet! . . . Hvo hjælper . . . hvo frelser her . . . jeg tør ei klage . . . jeg tør ei hidkalde Hjælp . . . rødet vilde jeg være i samme Stund, som jeg vovede det! . . .

Hun tav; men hendes Øine udtrykte den Rædsel, som havde grebet hende.

Hun foldede Hænderne og bad:

— O, hellige Jomfru, frels ham . . . . frels ham! . . . . O, vedblev hun hændervridende, Skibet maa være lækt! —

Hun foer som rasende og fortvivlet om i Kamret.

Snart havde hun atter fattet sig noget, og med faste Skridt traadte hun hen til Vinduet.

— Se, begyndte hun paany, Fartoiet helder mere og mere! . . . . Ja, min Formodning er grundet — de øse Vandet ud med store Kar! . . . .Ha, hvad hjælper det? . . . I maae forgaae! . . . Nu synker Skibet! . . . O, hellige Jomfru, send dem en Frelser i deres Nød!

Med et dæmpet Skrig sank hun om paa Gulvet.

Nu aabnedes Døren, og Regisse traadte ind.

Hendes Øine søgte Helvig. Med Forfærdelse bemærkede hun hendes Tilstand.

Hurtigt ilede hun hen til den Bevidstløse, kastede sig over hende, og med de mest rørende Klager søgte hun at kalde hende tilbage til Livet.

Snart aabnede Helvig Øinene og stirrede paa hende. Hun syntes noget forvirret, men vandt hurtigt sin Besindelse tilbage, stjød Regisse fra sig og reiste sig langsomt ved sin egen Hjælp.

Hendes Ansigtstræk forraadte kun meget svagt den Smerte, som opfyldte hendes Indre.

Hun betragtede Regisse med Uvillie; derpaa spurgte hun i en kold og ligegyldig Tone:

— Hvad vil I her? . . . Hvorfor forstyrrer I mig?

— Jeg kommer hid blot for at give Eder denne Ring! svarede Regisse venligt og rakte hende Ringen.

— Hvor har I dog faaet den fra? spurgte Helvig forbauset.

— Jeg fandt den i Høieloftssalen! lød Svaret.

— Det undrer mig høiligen! vedblev Helvig.

— Hvorfor, min Kjære?

— Jeg har ikke baaret denne Ring i Aar og Dag. Jeg antog, at den laa forvaret i mit gyldne Skrin blandt mine andre Kostbarheder!

— Det er i Sandhed forunderligt! svarede Regisse men husker I ikke feil, kjære Helvig?

— Nei, nei! udbrød Helvig; jeg veed med Vished, at jeg gjemte den der med det Forsæt aldrig ostere at bære den! —

— I Sandhed, en mærkelig Beslutning!

— Synes I?

— Ja, det forekommer mig at være en taabelig Grille!

— Aa ja, I har maaske Ret heri; og dog vilde jeg for ingen Priis sætte den paa min Finger igjen — end ikke et eneste Minut! —

— I gjør mig nysgjerrig?

— Ja saa!

— Jeg gad vide, af hvilken Grund!

— Hvis jeg fortæller Eder denne Rings Historie, da vil I selv fortryde at have hørt den!

— O nei, det kan jeg ikke troe!

— Nu vel — da I røber saa stor en Lyst til at høre den, saa vil jeg ogsaa fortælle Eder det Hele! svarede Helvig.

— Jeg er lutter Øre! sagde Hertuginden; men, indvendte hun, sig mig først ganske oprigtigt — befinder I Eder nu fuldkommen vel?

— Jeg feiler Intet! svarede Helvig koldt; kun en Smule Svimmelhed, som jeg undertiden lider af, anfaldt mig for et Øieblik siden; men den forlod mig hurtigt igjen.

Helvig satte sig nu paa en Stol ved Kaminen med

Ansigtet bortvendt fr Vinduet, og hun gjorde sig sienſynlig stor Umage for, at Regisse heller ikke skulde see ud over Sundet; thi da denne havde sat sig ved Vinduet, vendte hun sig om imod hende og sagde:

— Lader os tage Plads her ved Kaminen, Regisse!

Neppe havde Helvig udtalt disse Ord, før man hørte et hjerteskjærende Skrig ude fra Søen.

Helvig blegnede; hun foer op fra sit Sæde og gik hastigt frem og tilbage i Kamret.

Regisse vendte sig imod hende og spurgte langsomt og alvorligt:

— Hvorfor blegner I, Helvig?

Denne svarede ikke, men pressede Læberne tæt sammen.

Regisse saae nu ud i den Retning, hvorfra de angstfulde Skrig kom, og nu viste sig for hendes Øine det samme frygtelige Skuespil, som nylig bragte Helvig til Fortvivlelse.

Med stum Rædsel betragtede hun den sørgelige Scene.

Endelig brød hun Tausheden, og idet hun forstende betragtede Helvig, sagde hun:

— Jeg troer nu at ahne Grunden til Eders ionlige Sorg! —

Regisse fik intet Svar.

Man hørte igjen et Nødraab fra Skibet.

Helvig kæmpede i Stilhed med sin Smerte. Hun blev blegere og blegere.

Regisse traadte tæt hen til hende og hvidskede:

— Helvig — min Frænke . . . fat Eder! . . . Jeg vil gjøre Alt for hans Frelse — det skulde være forunderligt, om der ikke endnu var Tid til Redning! —

Hun vilde fjerne sig for at skaffe de Forulykkede Hjælp; men Helvig standsede hende.

— Hvem taler I om at frelse? spurgte hun strengt,

idet den opblussende Brede atter bragte Blodet tilbage til hendes Kinder. Jeg sukker ikke under Byrden af nogen hemmelig Kummer! . . . Bov ikke . . .

— Kjæreste Helvig! afbrød Regisse hende, idet hun venligt og kjærtegnende tog hendes Haand; bliv ikke fortørnet over den Deeltagelse, jeg føler for Eder! Jeg troede at gjætte Eders Ønske og at være Jer til Behag, om jeg ufortøvet sendte Folk ud til de Ulykkeliges Hjælp.

Helvig svarede ikke. Hun gik henimod Vinduet og saae ud; pludseligt vendte hun sig til Regisse og sagde, idet hun pegede ud over Vandet:

— Nu kan I spare Eders Umage — der er alt et Fartøi ude til deres Redning!

Regisse saae i den anviste Retning og udbrød med glædestraalende Blik:

— Ja, Gud være lovet, det er, som I siger! . . . Men, føiede hun forundret til, hvis . . . hvis det virkelig var . . .

— Nu? spurgte Helvig og betragtede hende skarpt; hvis det var . . . ?

— Hvis det var ham, som var paa Hjemreisen til Sønderborg, hvorfor seile de da nu den samme Vei tilbage, som de kom fra?

Helvig stirrede tankefuldt efter det bortseilende Skib, som havde optaget de Forulykkede.

— Den Vei, de tage, er mig en Gaade som den hele Begivenhed! — Jeg forstaaer ikke, hvorledes et Skib kan gaae under i saadant blikstille Veir og i disse rolige Vande! svarede hun og satte sig atter paa sin Plads ved Kaminen.

En Pause fulgte.

Regisse, som mærkede Helvigs vedvarende Forstemthed, brød først den piinlige Tausheb, idet hun sagde:

— Kom, min Kiære, lader os gaae ind i Høieloftssalen — hvis I har Lyst dertil, ville vi spille Skak for at fordrive Tiden!

— Som I vil! svarede Helvig.

Hun reiste sig og forlod Kamret, fulgt af Regisse, som, idet hun gik forbi Vinduet, endnu engang kastede Blikket ud over Sundet.

Derude svømmede det synkende Skib. Solstraalerne spillede venligt om Seil og Mast; men snart skulde de samme Bølger, som nu stille og kjærtegnende vuggede sig om dets Sider, skjule det for stedse og rulle skummende henover det.

Nu saaes kun det Halve af Masten; men heelt oppe i dens øverste Top havde en Mand klamret sig fast, omslyngende den med sin høire Arm, medens han i den venstre Haand holdt et rødt Klæde, som han lod flagre for Vinden. —

Regisse saae med Forfærdelse dette Syn; men hun taug dermed.

VI.

Paa Liv og Død.

Det lakkede ad Aften, og Mørket begyndte at falde paa. Himlen var overtrukken med Skyer, og en uhyggelig Blæst hvirvlede det tørre Sand fra Veien omkring i Luften.

To Mænd rede rask henad Landeveien, som førte fra Viborg til Aalborg.

Den Ene var en ældre, sværlemmet Mand med et grovt og barket Ansigt. Den Mængde Ar og Skrammer, som bedækkede hans Hage og Kinder, tydede paa at han ikke ørkesløst havde været Vidne til Fædrelandets Kampe.

Han red en stærk og fyrig Stridshingst, og det maatte i Sandhed ogsaa være en kraftig Hest, som skulde bære slig vældig Ryttер med hele hans Udrustning.

Foruden Brynje og Brynjehoser af Jern var han iført en Pantserskjorte af svære Staalringe; hans Hoved var bedækket af en Kobberhjælm.

Paa den venstre Arm bar han et Skjold, og ved hans Side hængte et langt Slagsværd; et lignende var fastgjort til Saddelknappen.

Hans noget yngre Ledsager var lettere bevæbnet. Han førte intet Skjold med sig. I hans Bælte var stukket en lang Dolk.

Anstrengt af det voldsomme Ridt havde han spændt sin Hjælm af og hængt den paa Saddelknappen.

Han var en kraftig Mand med venlige og dog kjække Træk. Hans lyse, krøllede Haar flagrede for Vinden, og hans klare, blaae Øine vare tankeløst fæstede paa hans Ledsager.

Længe rede de tause ved hinandens Side. Endelig tog den Ældre først Ordet, idet han sagde:

— Naa, det Besøg paa Hald fik I da ikke stor Glæde af! —

Han saae derefter spørgende til sin Sidemand, som ikke syntes at føle sig oplagt til at knytte en Samtale. —

— Hører I ikke, min gode Ridder? gjentog han; jeg siger, at I fik ikke stor Glæde af Eders gode Villie! . . . Bryd Eder ikke derom — jeg skulde dog troe, vi vare

Karle for at klare os selv uden den stolte Ridder paa Hald; men saameget veed jeg, at . . .

— Hvad veed I, Ærværdige? afbrød hans Ledsager ham; veed I Andet, end hvad hele Danmark veed? . . . Veed I, hvilke Brave der denne Nat og næste Dag og saa fremdeles skulle række Hals for Tydskens Mordvaaben, eller veed I, hvilke uskyldige Kvinder og Børn der snart skulle omkomme ved deres Mordbrande? . . . Veed I det, vedblev han heftigt, saa sig frem, at vi med vor lille Skare kunne ile de Betrængte til Hjælp!

— Ikke saa ivrigt, Ridder Niels! formanede den Ældre strengt; I forglemmer aldeles Eder selv og tilsidesætter den Ærbødighed, I skylder min Alder og min Stand — I glemmer, at denne Arm og denne Haand ogsaa har været løftet mod Fædrelandets Fjender! . . . . Jeg mærkede, tilføiede han mildere, at I var forstemt, og derfor søgte jeg ved Talen at adsprede Eder!

— I har Ret, fromme Fader — vær ikke vred — tilgiv mig! bad Ridderen i en mild, ærbødig Tone.

— I skulde ikke tage Eder Sagen saa heftigt! vedblev den Ældre; tro ikke, at min Fædrelandskjærlighed er mindre end Eders — men nu gjælder det at handle roligt og med Overlæg, om vi ellers ville fremme vor retfærdige Sag! —

— Javist, Ærværdige! svarede Niels; I har atter Ret; men er det ikke oprørende, er det ikke forfærdeligt at vide, at Mænd, som ere danske baade i Sind og Hu, ere saa sneverhjertede, at de ikke ville give den Tanke Rum, at Folket — Almuen maa tages i Betragtning?

— Visselig er det saa, Ridder Niels — men alt Haab er derfor ikke glippet! —

— Hvad mener I?

— Jeg mener, at mangen dansk Mand seer med

Fortrøstning og Tillid hen til en af Kongehusets Ædlinge! —

— I taler om Junker Otto? sagde Niels og fæstede sit Blik spørgende paa sin Ledsager.

— Nei, fra den Kant er ingen Frelse — han er en fangen Mand og kan derfor Intet udrette!

— Da veed jeg dog saavel som I, at Een forlængst har begivet sig til Otto for at formaae ham til at redde sig ved Flugten og endnu engang forsøge paa at frelse Fædrelandet ved paany at stille sig i Spidsen for en Hær! —

— Veed I da ikke tillige, at Otto ikke vil forlade sig Fængsel? spurgte den ældre Ryttер.

— Desværre har jeg hørt denne Efterretning; men da jeg ikke hørte det af den Person, som jeg antager er den Eneste, der er i Stand til at bringe os sandfærdig Underretning fra ham, har jeg taget det Hele for løse Rygter! svarede Niels.

— Men jeg kan forsikre Eder, at det forholder sig saaledes! paastod hans Ledsager.

— Hvad hører jeg, ærværdige Herre Bisp — har I maaske talt med . . . ?

— Nei — hun er endnu ikke vendt tilbage! afbrød Bispen ham; men jeg sagde Eder det forud — jeg kjendte hans ædle Tænkemaade . . . han flygter ikke!

— Fædrelandets Vel maa dog kunne bringe ham paa andre Tanker! vedblev Niels.

— Nei, Fædrelandets Vel fordrer netop, at han ikke flygter for atter at gribe til Vaaben. Otto har selv indseet dette — han troer sig ikke født til at være Feltherre, og derfor har han yttret Ønsket om at indtræde i den tydske Orden.

— Hvor har I dog denne Kundskab fra, ærværdige Fader? spurgte Niels forundret.

— Fra Biskop Svend af Aarhus! lød Svaret; som I veed, Ridder Ebbesen, er han Kongehuset og da navnlig Kongesønnerne inderlig hengiven; han ansøgte om og fik Tilladelse til i Overværelse af Grev Geert at besøge den fangne Otto paa Segeberg Slot.

— Det veed jeg! svarede Ebbesen; men Biskop Svend ønskede jo som mange Andre hans Frihed?

— Men opgav det dog atter som en Umulighed! svarede den Geistlige. Biskop Svend ønskede kun hans Løsladelse ved fredelige Underhandlinger; Otto selv ønskede kun sin Frihed for at blive Broder i det nævnte hellige Samfund.

— Er I aldeles overbeviist om, Ærværdige, at Otto ikke engang lader sig overtale til ad lovlige Veie at søge sin Frihed? spurgte Ebbesen; og, føiede han til, da navnlig for at fremstaae som den retmæssige Arving til Riget?

— Ja! svarede Biskpen; selv som en fri Mand vil han aldrig eftertragte Kongeværdigheden. Han har forlængst opgivet saadanne Tanker og er rede til at fraside sig al Ret til Danmarks Throne til Fordeel for sin yngre Broder.

— Ah — det var altsaa Valdemar, I nys sigtede til? udbrød Ebbesen overrasket.

— Ja, Ridder Niels — fra ham er det alene, at Hjælpen er at vente! svarede Biskpen med Overbeviisning. —

— Mange Danske have jo rigtignok forlængst sendt Hyldingsbreve til ham! sagde Ebbesen nølende.

— Og Almuen vil modtage ham med aabne Arme! fortsatte Biskpen; desuden, vedblev han, vil Danmark, om han bliver Konge, vistnok i ham faae en langt snil-

dere og dygtigere Fyrste, end det havde faaet i den fromme Otto! —

Ebbesen svarede ikke. De rede tause videre.

Da de havde tilbagelagt et godt Stykke Vei, lagde Blæsten sig noget; men Himlen blev mere og mere overtrukken.

— Det vil vist holde haardt at naae Norreriis, før Regnen overrasker os! sagde Bisspen, som ikke var nogen Anden end den krigerske Jakob Splidt fra Ribe, hvem Almuen havde givet Navnet „stærke Mester Jakob," og han bar ikke dette Navn forgjæves; thi han førte Sværdet ligesaa godt, som han førte Krumstaven.

Niels Ebbesen saae op og betragtede i Taushed Himlen. Han syntes at gruble over Et eller Andet, hvilket ikke undgik Bispens Opmærksomhed.

Pludseligt udbrød han:

— Junker Valdemar skal jo være en kjæk og dristig Herre?

— Ja, det er han! forsikkrede Bispen.

— Forstandig og velopdragen? vedblev Ebbesen, og, føiede han til, med Hjertet aabent for Danmarks Vee og Vel?

— Saaledes dømmer jeg og mange Andre! lød Svaret.

— Troer I, ærværdige Fader, at han vilde være til Gavn for Riget? spurgte Ebbesen bevæget.

Mester Jakob betragtede ham forundret og svarede:

— Ja, ganske vist er det netop en saadan Herre, vi mangle!

— Godt — godt! hviskede Ebbesen.

En Pause fulgte.

— Efter Alt, hvad jeg har hørt om ham, begyndte Bispen paany, skal han være i Besiddelse af alle de Egenskaber, som ere ønskelige for en dygtig Regent.

— Nu vel — det skee saaledes! hvidskede Ebbesen. O, vedblev han stille begeistret, min stridsvante Haand, viet til Fædrelandets Frelse, skal bringe ham Thronen nærmere — det er besluttet — jeg baner Veien for ham! —

— Hvad mener I, Ridder Niels? spurgte Biskopen i den høieste Forbauselse.

— Tiden vil forklare Eder mine Ord! svarede denne; men her under Guds aabne, fri Himmel sværger jeg atter den dyre Ed, jeg forhen svor, at udfrie mit Folk af dets Trældom, ja, selv at offre mit Liv for dets Lykke, om Sligt gjøres fornødent!

I dette Øieblik susede en Pil forbi de Tvende.

De standsede strax deres Ridt; thi de syntes at høre Fodtrin i Nærheden.

— Hvem der? raabte Niels.

Ingen svarede. Alt var dødsstille. Mørket blev tættere og tættere; dog syntes de to Ryttere at øine en Skikkelse, som smuttede over Veien og skjulte sig bag nogle tætte Buske.

Hurtigt satte de afsted i samme Retning, og nu saae de bag Buskene en menneskelig Skikkelse, som sad stille og sammenkrøben.

Niels Ebbesen sprang af Hesten og gik tæt hen til ham.

Det var en af Grev Geerts leiede Svende. Aldrig saasnart mærkede han, at han var røbet, før han drog sin Daggert og stødte den voldsomt imod Ridderen, mod hvis Brynje Stødet dog prellede af.

Niels, som nu klart vidste, at han havde en Fiende for sig, drog ham med Magt frem af hans Skjul.

Svenden satte sig til Modværge og gjorde flere Forsøg paa med sin Daggert at træffe Niels Ebbesens Hoved; men denne kastede sig paa sin Ganger, drog sit Sværd og tiltordnede ham:

— Hvo Du end er, saa dø som en Hund! —

Tydskeren sprang op, som om han vilde undløbe; men Mester Jakob spærrede ham Veien.

I det Samme hørtes Hovslag tæt ved, og snart naaede to Ryttere den lille Gruppe.

De nye Ankomne vare ligeledes tydske Leiesvende.

— Hoho! raabte de Begge, da de saae deres Kammerats uheldige Stilling. — En net Historie — her sidder Du lunt i det!

— Ja, vedblev den Ene, det kan Du have godt af — Du har tidt været en Slyngel imod os, holdt os for Nar med dine opdigtede Røverhistorier og jaget os baade her og der til ingen Nytte!

— Du har ærligt fortjent det! fortsatte den Anden; jeg har endnu ikke glemt den sidste Gang, da Du var ude som Speider og lod Dig kjøbe af Fjenden!

— Hahaha! lo den Første; se blot, hvor han ryster — han staaer bestemt og fryser af Skræk!

— Ja, det er klart, at Du bør sendes ad Helvede til, for at Du der kan varme din kolde Krop! raabte den Anden, idet han skoggerlo af sin egen Vittighed.

— Kjære Landsmænd! jamrede den Betrængte; hjælper mig dog ud af denne Knibe — I bør dog betænke, at jeg er af Hjertet Eders Broder og hengivne Ven . . . man har sværtet mig for Eder . . . staaer dog ikke roligt og seer paa, at en Dansk udgyder Jer Frændes Blod!

— Han har Ret! begyndte den ene af Tydskerne igjen; Blodet er aldrig saa tyndt, det er jo tykkere end Vand!

— Nu vel, fortsatte den Anden, saa sandt vi ere dine Landsmænd, saa frelse vi Dig — det vilde være baade Skam og Tort for os, om de danske Hunde skulde gaae af med Seiren!

Den Listige havde snildelig vidst hos sine Kammerater at anslaae den eneste Streng, som villigt vilde give Gjenlyd til Fordeel for ham; thi samlede, som disse Horder vare, fra mange forskiellige, tydske Provindser vare de som oftest indbyrdes uenige; kun sluttede de dem eendrægtigt og kjærligt sammen, naar det gjaldt at røve eller myrde i det Land, som sukkede under deres Herredømme.

— Frem, Ridder Ebbesen — ind paa de feige Nidinger! raabte Mester Jakob. Med rasende Hug styrtede han og Niels sig imod dem.

De to af Tydskerne anfaldt Ebbesen, som værgede sig mandeligt. Den Tredie havde en djærv Modstander i Bisp Jakob.

Den ene af Ebbesens Modstandere hævede nu sit Sværd for dermed at kløve hans Hoved, som endnu var blottet. Niels undgik kun det dræbende Hug ved behændigt at springe af Hesten, og Tydskerens Sværd foer med voldsom Kraft imod hans egen Staldbroder, til hvis Frelse han havde draget det, og strakte ham død til Jorden.

— Kom an! raabte den uheldige Svend, fnysende af Hævntørst. Lader os slaaes staaende! vedblev han, idet han sprang af Hesten. Du troer vel, at Du har at gjøre med en Grønskolling; men ved Satan og alle hans Djævle — Du skal faae en haard Dyst at bestaae! . . . Jeg er ikke saadan en feig Karl som han, der nu ligger paa sine Gjerninger; jeg har svoret alle Danske Død og Undergang, at vi ret kunne husere og tage, hvad os lyster, til Ære for den store Greve, Gerhard af Holsteen, som lønner de Tappre saa kongeligt!

Under denne Ordstrøm havde han draget sin Daggert; Ridder Niels ligeledes.

Nu styrtede de Kæmpende sig imod hinanden. En forfærdelig Strid udspandt sig imellem dem.

Et Øieblik var Seiren uvis; men nu segnede Roveren om, saaret i Halsen af Ebbesens Dolk.

— Lig der, stortalende Træl, udbrød Niels, og vær et Vidne om, at den danske Krigers Kæmper med Sværdet og ikke med Munden, og at den leiede Skurk ikke fører Vaabnet med saadant Fynd og Klem som den, der kæmper for Frihed og Fædreland!

Med disse Ord satte han sin Hjelm paa Hovedet og svang sig hurtigt paa sin Hest.

Imidlertid havde Mester Jakob faaet flere slemme Hug og Stød af sin Modstander; men han havde ikke glemt at gjengjælde ham med endnu rigeligere Mont. Tilsidst mødte han Tydskeren saa eftertrykkeligt med sin Landse, at dennes Hjelmgitter aldeles splintredes, og Ryt-teren tumlede dødeligt saaret af Hesten.

Den Saarede havde dog endnu saamegen Kraft tilbage, at han, forinden Mester Jakob eller Niels Ebbesen bemærkede det, drog sin Dolk, og idet han med sine sidste Kræfter hævede sig fra Jorden, bibragte han Niels et dybt Stik i Benet.

Med en vild Latter over denne Daad sank den Døende tilbage, og snart var han ikke mere.

— Den lumske Nidding! udbrød Bispen forbittret.

— Han har stukket mig brav dybt! sagde Niels efter at have undersøgt sit Svar.

— Vil I ikke, at jeg skal forbinde Eder, som jeg bedst kan? spurgte Mester Jakob deeltagende.

— Aa nei, endnu føler jeg ingen videre Smerte! lød Svaret; laver os hellere ile med at naae Nørreriis!

Snart galopperede begge Ryttere paany henad Lande-veien.

— Det var ret en slem Dyst, den! sagde Niels, efter at de havde redet en Stund tause.

— Ja, svarede Bispen, i Sandhed, en Kamp paa Liv og Død! Det Kjæltringepak, føiede han til, de huscre værre end Stimænd og Røvere!

— Men de skal og maae udryddes! tordnede Niels.

— Det er lettere sagt end gjort, ædle Ridder! svarede den Geistlige forgmodigt.

— Og dog skal snart den Dag oprinde, da Danmarks Befrielses Time slaaer! udbrød Ebbesen begeistret.

— Gid I spaaede sandt, Ridder Niels! —

— Mærk Eder mine Ord, Herre Bisp! vedblev Ebbesen med ædel Stolthed og Varme; vid, at i denne Aften har jeg undfanget en dristig Tanke, som snart skal modnes til Gjerning . . . Dybt føler jeg, at skal Danmark atter reise sig, skal Folkets Kraft gjenfødes, da maa det skee ved Folkets egen Daad. Vil ikke Alle som Een slutte sig til min Fane, da faaer jeg vel, næst Gud og hellig Knud, at fuldføre min Gjerning alene!

— Hvorvel jeg ikke fatter Eders Tale, Ridder Niels, gjensvarede den Geistlige, saa seer jeg af Eders lysende Blik og hører af Eders djærve Ord, at I kun lever og aander for Fædrelandets Frelse. Derfor nedbeder jeg gjerne Himlens Velsignelse over Jert Forehavende, vel vidende, at I aldrig pletter Jer Sjæl eller Jer Haand med nogen uædel Daad!

— I ahner ikke, Ærværdige, udbrød Niels bevæget, hvor Eders Tillid glæder mig, og I skal see, at Niels Ebbesen af Nørreriis aldrig gjør Jer gode Mening til Skamme!

Under dette Ordskifte vare de To komne til Landsbyen Hoirup, hvor de dreiede af tilhøire og fortsatte deres Ridt ad en Sidevei.

Nu varede det ikke længe, før de naaede Nørreris.

Denne Borg var aldeles ikke befæstet af Naturen; men der var anlagt Volde og gravet Kanaler rundt om Gaarden for paa denne Maade at beskytte den mod Fjenders Overfald.

Her boede Niels Ebbesen med sin Hustru og sine to Sønner, som dog paa den Tid, da vor Fortælling begynder, endnu vare Børn. Ebbesens gamle Moder hørte ogsaa med til Gaardens Beboere.

Det gamle, stærkt befæstede Brattingsborg var ligeledes Niels Ebbesens Eiendom, og til dette Slot havde det længe været hans Hensigt at drage med sin Familie, da man der langt bedre end paa Nørreriis kunde forsvare sig i Tilfælde af en alvorlig Kamp.

Da de Reisende vare komne til Vindebroen, blev denne nedladt for dem.

Idet de rede over Broen, sagde Ebbesen:

— Nu ere vi, Gud skee Lov, atter hjemme for denne Gang, fromme Fader!

— Ja, svarede den Geistlige; I har Ret i at sige for denne Gang, Ridder Niels; thi kun Gud veed, hvor ofte man i disse onde Tider skal vende usadt hjem til sin Arne! —

Under dette Ordskifte vare de komne over Broen, som atter blev trukken op efter dem.

VII.

Hvem er hun?

Medens Niels Ebbesen og Magister Jakob rede ad Nørreriis til, foregik en forunderlig Scene i en lille Hytte i Nærheden af Hald Sø.

Den var beliggende ved Foden af en af de høie og steile Skrænter, hvorpaa Naturen i denne Egn er saa rig.

Hytten var til over Midten nedgravet i Jorden, og da den indvendig var saa lav, at en Mand af almindelig Høide neppe kunde staae opreist derinde, var det ikke meget, hvad den hoinede sig over Jorden. Da den var dannet rund som en Høi og hverken forsynet med Vinduer eller Døre, skulde man ved første Øiekast snarere antage den for en Forhøining paa Jorden end for en menneskelig Bolig, i Særdeleshed da den var opklinet af Leer og heelt overvoxet med Lyng; rundt om den stode utallige Egestubbe og sammenvoxet Krat.

En Lem i Loftet aabnedes, naar Beboerne vilde trække frist Luft eller have lidt Lys ind i deres Bolig, ligesom Røgen fra Ildstedet ogsaa drev ud her igjennem.

Paa den ene Side af Høien eller Hytten fandtes en lignende Lem, hvorigjennem Beboerne gik eller rettere klattrede ud og ind.

Efter nu saaledes at have betragtet denne Bolig, som vi herefter ville kalde Jordhytten, udvendigt fra, ville vi begive os ind i den, og det ad samme Vei som Beboerne selv; derfor maae vi gaae om paa den sydlige Side tæt hen imod Søen, hvor Indgangen eller Nedgangen fandtes.

Enhver, som vilde have Adgang til denne forunderlige Hule, maatte staae tre korte, afmaalte Slag paa

Lemmen i Loftet, og det var endda kun de Indviede, som kunde finde denne; thi da den var overgroet med Lyng som hele den øvrige Høi, var den aldeles usynlig.

Har man rigtigt fundet Lemmen, slaaet de bestemte Slag og besvaret de Spørgsmaal, som fra Høien rettes til Een, paa den Maade, som betinger Indladelsen, kan man trøstigt gaae hen til den rette Indgang, som en af Beboerne da oplade for Een.

Er man sluppen ind, forbauses man over den Fattigdom, den yderlige Usselhed, som tilsyneladende hersker her. Dog er Alt rent og net.

Et lidet Fyrretræes Bord og en Løibænk er hele Bohavet. Nogle smaae Potter og Krukker staae paa Gulvet ved Ildstedet. Der er strøet et Lag Halm over hele Gulvet.

En sort Kat sidder paa Løibænken og pudser sine Poter. I den ene Ende af Huset staaer en stor, gammel, jernbeslagen Kiste med en stærk Laas for. Et Vaabenskjold, anbragt paa dens Laag, vidner om, at den maa have kjendt bedre Dage.

I det Øieblik, vi træde ind, staaer ved Siden af denne Kiste en aldrende Kvinde, bøiet hen over Noget, som laa paa Jorden og var omhyggeligt tildækket med et stort Tæppe.

Længe stod hun i samme Stilling, hun syntes øiensynligt at være behersket af en eneste Tanke, og at denne Tanke gjaldt den tilhyllede Gjenstand var let at indsee.

Nu hæver hun langsomt sit Hoved i Veiret, og et indfaldent, rynket Ansigt kommer til Syne.

Et Spædelys, som brænder i en Lygte, der er ophængt lige ved Nedgangen til Hulen, udbreder kun en svag Lysning over det Hele; dog seer man tydeligt hendes Ansigtstræk og hele Skikkelse, da dens Skin falder lige paa hende.

Endskjøndt hun, som allerede bemærket, var en aldrende Kvinde, saae det dog ud til, at Rynkerne paa hendes Pande og de dybe Furer ned ad hendes blege, indfaldne Kinder havde indfundet sig længe før Tiden; thi da hun vendte sig og gik hen i den modsatte Ende af Hulen, var hendes Holdning rank og hendes Gang let.

Hendes Blik var roligt og mildt. Straalede hendes Øine end ikke med Ungdommens Ild, saa gjættede man dog snart ved at betragte disse, at ikke Alderens Vinter, men Modgangens Taarer havde fordunklet deres tidligere Glands.

Nu trak hun et Klædningsstykke til Side, som skjulte en lille Fordybning i Væggen, hvilken dannede ligesom to smaae Hylder ovenover hinanden.

Fra den øverste Hylde nedtog hun en lille, klar Flaske, indeholdende en grøn, slimet Vædske, og fra den nederste en tom Glaskæske og et Timeglas.

Med disse Gjenstande begav hun sig hen til Bordet, paa hvilket hun satte dem fra sig.

Pludseligt var det, som om det paa Gulvet udbredte Tæppe bevægedes.

Kvinden bemærkede dette, gik hastigt hen til Stedet, slog Tæppet noget til Side fra den Gjenstand, som det tildækkede, og stirrede nogle Øieblikke taus derpaa; endelig udbrød hun:

— Hun sover endnu — gid det dog var hendes sidste Søvn! . . . Hvor forfærdeligt — jeg elsker hende trofast og inderligt, og dog . . . dog ønsker jeg hendes Død! . . . Stakkels Barn — hvilken Lykke har Du vel at vente her i Livet? . . . Du er saa kjærlig, saa god, saa tillidsfuld; men al din Mildhed og Varme vil Verden møde med Foragt og Haan — dine kjærlige Ord vil Verden besvare

med Kulde og Stolthed! . . . O, kunde Du blive her hos mig — jeg vilde vogte og frede Dig; her vil neppe Nogen falde paa at søge Dig! . . . Men, o Gud, hvilket Liv for hende — eensomt at henflæbe sine Dage, sine Aar uden at nyde Ungdom eller Frihed! . . . Nei, den Time er snart kommen, da Du skal gjæste Jorden og lære dens Sorger at kjende! Gud vil beskytte Dig og holde Dig opreist i de Storme, som forestaae! —

— Moder dog! lød en blød og venlig Stemme op til hende; hvorfor staaer Du der og stirrer paa mig — Du seer saa alvorlig ud?

— Jeg troede, at Du sov, mit Barn, og at Du var urolig i Drømme!

— Jeg har just sovet roligt og godt!

— Det forekom mig, at Du laa og kastede Dig hid og did paa dit Leie, som om Noget ængstede Dig?

— O nei, langt fra — jeg har just havt den deiligste Drøm, som jeg mindes nogen Tid at have havt!

— Hvad drømte Du, Barn?

— Jeg drømte, at jeg var sluppen ud af Høien her, og at Du fulgte mig bort herfra; men hele din Skikkelse havde forandret sig meget, jeg kunde neppe kjende Dig igjen — kun naar Du talte eller smilede til mig, da var Du ganske den Samme som nu! . . . Jeg syntes, at vi gik i en stor Skov, hvor Solen, den lyse, klare Sol, skinnede ned til os; og alle de smaae Fugle, som synge her over Høien og vække mig hver Morgen med deres Kvidder, dem saae jeg ganske tydeligt — de fløi omkring og satte sig i Træernes Grene, og der kom en stor, smuk Fugl, klogere og skjønnere end alle de øvrige Fugle, den satte sig paa min Skulder, saae mig ind i Øiet og sagde: „Nu kan jeg synge med hele min Sjæl, for nu

er Du her igjen, og nu flagre vi begge To omkring i den deilige Skov! . . . Se Dig rigtig om — kjender Du ikke Stedet? Du har dog været her før!" — Jeg saae til Dig, kjære Moder, som for at høre din Mening, og Du nikkede tauft og venligt til mig; nu saae jeg mig først rigtigt om, og Alt, hvad der mødte mit Blik, var lutter gamle Bekjendte; jeg greb Fuglen om Vingen og raabte glad: „Tag mig med op i Luften!" og nu fløi vi Begge høit over Skoven op i den lyse Himmel, og Du var bestandig foran, som om Du viste os Veien! . . . O, Moder, Du kan aldrig troe, hvor det var herligt, og hvor jeg nu mere end nogensinde forhen længes efter den lyse Skov og den straalende Sol. Ikke sandt, vedblev hun bønligt, naar jeg nu er fuldkommen karft, saa faaer jeg Lov, som Du har lovet mig, at komme ud i den friske Natur?

— Ja, mit Barn, mit Løfte vil jeg holde, men forstaa ret mine Ord og læg Dig dem paa Sinde — er Du først kommen op paa Jorden, saa vil den lyngklædte Høi aldrig mere aabne sig for Dig! —

— Og hvorfor ikke? . . . Du tier, Moder . . . Du græder! . . . O, sig, hvorfor maa jeg ikke vende tilbage til Dig igjen? . . . Du kan da umuligt troe, at jeg vilde glemme Dig? udbrød den unge Pige bevæget og reiste sig halvt op paa Leiet; hvor kunde jeg vel føle mig glad, naar jeg vidste, at jeg maatte tage Afsted med Dig for stedse! . . . Jeg elsker Dig høiere end alt Andet — om der end er nok saa skjønt i Verden, som jeg længes saameget efter, om Menneskene end komme mig nok saa venligt og kjærligt i Møde — for mig vil der Intet findes, som kan forringe den Kjærlighed, jeg bærer til Dig!

— Det veed jeg Altsammen, min Datter, og jeg glæder mig over din barnlige Hengivenhed; men har Du

først sagt Høien Farvel, sees vi To aldrig mere — derfor gyser jeg for Afskeden, og følge Dig kan jeg ikke! —

— Men, Moder, jeg lover at komme tilbage til Dig — kan det ikke trøste Dig? Kan Du saa ikke være glad og haabe paa Gjensynet?

— Nei, glad bliver jeg aldrig mere i Verden og mindst af Alt, naar Du forlader mig! . . . En kort Tid maa Du dog blive her endnu, deels af Grunde, som Du endnu ikke maa erfare, deels for heelt at vinde din Helbred tilbage; som Du i disse Dage befinder Dig, tør jeg ikke skikke Dig bort, selv om den fastsatte Tid for dit Ophold her var udrunden! —

— Jeg forstaaer Dig ikke — nu taler Du atter i Gaader, som Du saa ofte gjør!

— Du vil tidsnok erfare Alt, mit Barn, vær blot rolig og vent taalmodig paa Oplosningen af mine Ord, som Du kalder gaadefulde! svarede Moderen, idet hun satte sig paa Hug og venligt strøg Datterens brune Haar bort fra hendes Pande.

Den unge Pige var endnu et halvt Barn, neppe femten Vintre gammel. Som hun her sad halvt opreist paa Leiet og heldede sig kjærligt imod Moderen, saae hun saa glad og lykkelig ud, at man snarere troede at see en af Livets Kjæledægger for sig end et fattigt Barn, som neppe eiede Andet end den tarvelige Dragt, hun var iført.

Hun var trods den Sygdom, som i nogen Tid havde fængslet hende til Leiet, fyldig og havde et livligt Udseende. Hendes mørke Lokker og sorte Øine vare forunderlige Modsætninger til Moderens lyseblaae Øine og askegraae Haar. Hendes Hudfarve havde et gulagtigt Skjær, og at det ikke var Sygdommen, som havde mærket hendes Ansigt, godtgjorde hendes blomstrende, røde Kinder.

Hendes Aasyn ledte uvilkaarligt Beskueren paa den

Tanke, at hun maatte være af sydlandsk Herkomst, og hendes trods hendes barnlige Alder fuldt udviklede og yppige Former gav denne Formodning fuldkomment Medhold.

De sadde Begge tause i nogle Minutter; da hævede den unge Pige pludselig Hovedet i Veiret og tilvinkede med Haanden Moderen Taushed, da denne lod til at ville tale. Hun vedblev derfor at tie.

Nu hørtes oven over Høien en klar og fyldig Stemme at synge:

„Agnete hun ganger for Havmand at staae,
O, maa jeg før Midnat . . ."

Sangeren holdt pludseligt inde, og som sluffet over den bratte Afbrydelse vendte den Unge sig imod Moderen og spurgte:

— O, hvorfor synger han dog ikke den deilige Vise heelt ud?

— Hvor kan jeg vel vide det, mit Barn! svarede denne, og idet hun betragtede Datteren skarpt, spurgte hun:

— Kjender Du den Vise?

— Ja, Moder!

— Hvor hørte Du den?

— Her i Høien!

— Umuligt — jeg har aldrig sunget den for Dig, mit Barn! —

— Nei, Moder — men han deroppe har sunget den! . . . Tidt og mange Gange, naar jeg ikke kunde faae Søvn i mine Øine den lange Nat igjennem, saa lyttede jeg til hans Sange; men af dem alle er der ingen, som tiltaler mig saaledes som denne Sang om Agnete og Havmanden.

Moderen saae uroligt paa hende, men vedblev at tie.

— O, begyndte Datteren igjen med dyb Følelse, det var en Nat lige i Begyndelsen af min Sygdom; saa slet

som denne ene Nat har jeg aldrig hverken før eller senere befundet mig; fortvivlet kastede jeg mig hid og did paa Leiet, men fandt hverken Hvile eller Ro; da tonede hans Sange herned til mig, og det var første, men ikke sidste Gang, at disse Toner trøstede mig.

Moderen syntes at kæmpe med en stærk indre Bevægelse; hun greb Datterens Haand, trykkede den krampagtigt og udbrød:

— Nu forstaaer jeg din pludselige Længsel efter Verden — ikke sandt, mit Barn, det er denne Røst, som har vakt Ønsker og Forhaabninger i din Sjæl?

— Ja, Moder! hvidskede hun, og idet hun uvilkaarligt rødmede, bedækkede hun sit Ansigt med sine hvide Hænder.

Efter en kort Taushed vedblev hun:

— Ja, det er denne Røst, som har vakt min dybe Længsel efter Verden! . . . Stundom er det for mig, som om jeg besjæles af en dunkel Erindring om en Tid, tilbragt deroppe; men det er kun flygtige Billeder, og jeg forsøger forgjæves paa at fastholde dem, og naar jeg saa hører din milde, kjærlige Røst, er det atter for mig, som om jeg aldrig havde hørt eller seet andet end denne Hule og mine vante Omgivelser.

— Du er et godt og kjærligt Barn! svarede Moderen og kyssede hendes Mund. I Guds Navn da, føiede hun langsomt til, jeg vil holde, hvad jeg har lovet — Du skal forlade mig! . . . Du skal ud i Verden; men glem aldrig den stille Hytte, hvor din Moder bliver sørgende tilbage!

— Tal ikke saaledes! bad den unge Pige; naar Du saadan klager Dig, vil jeg aldrig have Hjerte til at forlade Dig!

Moderen svarede ikke. Store Taarer trillede ned ad

hendes Kinder. Datteren lagde sin Arm om hendes Hals og kysſede dem bort.

— Græd ikke, Moder — jeg vil ikke forlade Dig; jeg vil blive hos Dig . . . her vil jeg leve og døe med Dig . . . stille og sorgfrit vil mit Liv henrinde hos Dig; medens jeg spinder paa min Haandteen, vil jeg lytte til alle de deilige Eventyr, som Du saa smukt veed at fortælle, og som jeg saa ofte har glædet mig ved. Naar saa Kirkeklokkerne klinge, og Folk, som Du har fortalt mig, gaae at høre Guds Ord, saa vil jeg tage den hellige Bog ned af Hylden, læse høit for Dig af den, og saaledes ville vi ogsaa holde vor Kirkegang.

— Nei, nei, Du fromme Barn! udbrød den grædende Moder; vi maae bøie os for Guds Villie — det ſle saaledes! . . . Vi maatte, vi ſkulde dog ſtilles engang; men da jeg veed, at en ublid Skjæbne venter Dig, har jeg forhalet vor Skilsmisſe saalænge ſom muligt! . . . . Skjulte Fjender lure paa Dig; saasnart Du kommer til Syne blandt Menneſte, ville de forfølge Dig! . . . Vær ſtærk, bed til Gud, ſom jeg har lært Dig — har Du engang forladt mig, ſees vi aldrig igjen; men jeg føler det — det er bedſt saaledes! . . . Selv her, hvor jeg med Omhu og Kjærlighed vaager over Dig, er Du ikke længere i Sikkerhed! . . .

— Moder, hvorfor taler Du saaledes? Hvorfor ængſter Du mig? raabte Barnet med Rædſel.

— Det er nødvendigt, min Datter! lød Svaret; Du bør ikke være fremmed for Faren, om Du ellers ſkal undgaae den! —

— Men, kjære Moder, jeg har jo Intet forbrudt!

— Nei, mit Barn, det veed jeg — Du er from og uſkyldig ſom et Lam, og dog . . .

— Og dog? spurgte Datteren i den største Spænding; o, tal ud, Moder, lad mig vide Alt?

— Og dog forfølges Du af graadige Ulve . . . dog er der udlovet en Belønning for den, som kan finde dit Skjulested . . . dine Fjender ere mange, og de hvile hverken Dag eller Nat! —

— O, hvad maa jeg høre! jamrede den unge Pige fortvivlet, og hendes før saa smilende Ansigt var nu et Billede paa den grændseløse Uro, som opfyldte hendes Indre; hun skjulte sit Ansigt ved Moderens Bryst og græd heftigt.

— Fat Dig, mit Barn! bad Moderen.

— O, jeg vil blive hos Dig!

— Umuligt! —

— Her er jeg sikker.

— Det troer Du!

— Ja, Du vil beskytte mig!

— Det kan jeg ikke længere.

— Jeg forstaaer Dig ikke?

— Du ønskede jo selv at drage bort fra mig?

— Nu?

— En hellig Eed forpligter mig til at skikke Dig bort, saasnart Du selv forlanger det!

— Hvorledes?

— Jeg svoer dine Frænder . . .

— Mine Frænder? spurgte Datteren forbauset; er Du da ikke min nærmeste Frænde — Du er jo min . . .

— Barn! afbrød Moderen hende; dine Spørgsmaal kan jeg ikke besvare nu — engang vil Du erfare Alt!... Du har ønsket at forlade dette Opholdssted, og jeg formaaer ikke at hindre det — Du har din frie Villie!

— Ak, Moder, jeg drømte jo aldrig om, at jeg maatte kjøbe min Frihed paa saa haarde Betingelser: aldrig at

gjensee Dig mere og paa Jorden at være forfulgt af hævngjerrige Fjender. Har jeg virkelig min fri Villie, som Du siger, saa forlanger jeg nu Intet hellere end at forblive hos Dig!

— Elskede Barn, her kan Du kun blive, til Du har fyldt dit femtende Aar — spørg ikke hvorfor; thi Du faaer intet Svar! . . . Stod det til mig, da offrede jeg gjerne mit Liv for at beskytte Dig; men ogsaa i dette Tilfælde binder mit Løfte mig! —

— Men hvad bevægede Dig dog til at aflægge slige skrækkelige Løfter, hvis Opfyldelse kræver saa tunge Offre?

— Dengang vare disse dyrebare Eder det Eneste, som kunde frelse Dig fra den visse Død — jeg haabede, at Tiden vilde forandre Forholdene og kjøle det glødende Had, som dine Fjender bære til din Slægt; men ak — jeg bedrog mig! . . . Kan Du nu ikke selv tale din Sag, kan din Ungdom, din Skjønhed og fremfor Alt din Uskyld og Fromhed ikke røde de Grumme, saa formaaer ingen jordisk Magt at frelse Dig af deres Hænder!

Hun taug, idet hun bevæget sluttede Datteren i sine Arme.

Nu hørtes atter den samme klangfulde Stemme at synge udenfor Høien:

„Agnete treen i Kirken, bag efter Havmand kom,
Og alle de smaae Billeder de vendte dem om . . ."

— Hører Du Sangen, Moder? spurgte den unge Pige. —

— Ja! svarede Moderen sukkende.

En kort Pause indtraadte.

— Moder! begyndte Barnet paany; veed Du, hvad jeg ofte har undret mig over?

— Nei, mit Barn!

— At jeg ogsaa hedder Agnete og er tagen bort fra den øvrige Verden! —

— Moderen blegnede, og det var let at see, at det kostede hende Anstrengelse at synes rolig; hun saae paa Datteren og spurgte:

— Hvor kan det dog forundre Dig — dette Navn bærer saamangen Kvinde?

— Og dog forekom det mig alt fra den første Gang, jeg hørte ham deroppe at synge Sangen om Agnete i Havmandens Bo, saa forunderligt, at jeg netop bærer det samme Navn — jeg, som længes saa inderligt efter at komme op paa Jorden ganske som Agnete i Visen.

— Du maa ikke forurolige Dig med slige Tanker, kjære Barn! formanede Moderen; men hun taug pludseligt, forfærdet over Datterens forvirrede Udseende.

Denne havde reist sig heelt op paa Leiet og sad med Øinene stift fæstede paa Moderens Ansigt; pludselig brast hun i Graad og udbrød jamrende:

„Alle de smaae Billeder de vendte dem om!"

— Fat Dig, mit Barn! bad Moderen med hemmelig Gru.

— Moder, dine Ord have fyldt mig med Rædsel! begyndte Datteren paany, og hendes Stemme var nu mat og klangløs; en forfærdelig Ahnelse nedtrykker mig . . . det forekommer mig, som om den Hemmelighed, der hviler over mig, vil følge mig ud i Livet og som den rædsomme Havmand ved sin Trolddom jage hver en venlig, deeltagende Aand fra mig! . . . Hør . . . hør blot . . . nu synger han om min Død . . . !

Hun taug pludseligt og lyttede til Sangen, som nu lød veemodigt og sørgeligt ned gjennem Hyttens Tag:

„Agnete hun segned, hun raved, hun faldt . . . "

Frels mig, Moder! raabte hun vildt med stirrende Blikke og greb Moderen krampagtigt om Armen. Se . . . se! vedblev hun forfærdet; hvor de myldre og trænge sig om mig! . . . Ja, jeg er den stakkels Agnete, som I ikke har seet saalænge . . . død? . . . Nei, jeg er ikke død! . . . Hu, hvilke vrede Ansigter! . . . Hvad Ondt har jeg gjort Eder! . . . Moder, kom . . . tal min Sag . . . sig dem . . . at . . . jeg . . .

Ordene hendøde i en uforstaaelig Hvidsken, og afmægtig sank hun ned paa Leiet.

Moderen sad maalløs af Rædsel. Den dybeste Fortvivlelse talte af hendes Blik. Hun tog hendes lille Haand i sin, kyssede den og hvidskede med mat Stemme:

— Stakkels Agnete, de vilde Feberphantasier indfinde sig atter . . jeg vil berede Lægedom for Dig, til Du atter kommer til Dig selv!

Med disse Ord reiste hun sig og gik hen til Bordet, tog den lille Flaske, som stod der, hældte noget af den grønne Vædske, som den indeholdt, i en lille Leerpotte, blandede det med Vand og satte det over Ilden; derpaa vendte hun Timeglasset, som næsten var udrundet.

VIII.

Korset paa Heden.

Neppe havde hun gjort dette, før tre Slag paa den i Loftet anbragte Lem lode sig høre.

Hastigt traadte hun hen under denne og spurgte:

— En Fremmed?

— En Ven! lød Svaret.

— Hvordan kom Du hid?

— Ad lønlige Gange! —

— Hvad er dit Løsen?

— Korset paa Heden! —

Efter at have hørt disse Svar, slog hun tre lignende Slag mod Lemmen nedefra, og da de saaledes havde vexlet de aftalte Tegn, traadte hun hen og aabnede Indgangen.

Snart kom en Skikkelse til Syne, og da den traadte ind i Høien, saae man en høi, kraftig Mand, indhyllet i en lang, mørk Kappe; hans Hue, hvori var stukket en mørk Fjeder, havde han trykket saa dybt ned over Panden, at den næsten skjulte baade Øine og Øren.

Da han flygtigt havde seet sig om i Høien, kastede han Kappen; man saae nu, at han indenfor denne bar en Dragt af simpelt, eensfarvet Tøi; men man maatte uvilkaarligt studse ved at betragte ikke mindre end tre prægtige, forgyldte Dolke, som vare stukne i hans Bælte.

Nu blottede han ogsaa sit Hoved, og et mandigt, alvorligt Ansigt kom til Syne.

Han saae ud til at være en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar. Hans mørke Haar laae i tætte Krøller trindt om Hovedet, og et svært Skjæg naaede ham til midt paa Brystet. Et fælsomt Smiil spillede om hans Læber, og det var ikke let at afgjøre, om dette Smiil tydede paa djærv Stolthed eller egenmægtig Trods. Hans Blik derimod udtrykte klart og bestemt en fast og ubøielig Villie.

— Naa, Merthe! sagde han, henvendt til Kvinden; har Agnete sovet, siden jeg forlod Jer?

— Nei, hun har desværre kun sovet ganske kort! svarede hun sukkende.

— Du sukker evigt og altid! udbrød han gnaven.

— Da veed jeg ogsaa, at jeg har god Grund dertil! svarede hun sørgmodigt.

— Du veed? . . . Ja, det vil jeg gjerne troe — Du taler altid kun om, hvad Du veed; men Du glemmer, at jeg ogsaa har en Smule Hukommelse! —

Merthe svarede ikke. Efter en kort Pause spurgte Manden i en mildere Tone:

— Sover Barnet?

— Jeg haaber det!

— Du haaber det?

— Ja, jeg veed ikke med Vished, om hun er falden i Slummer, eller det er en Afmagt, som har grebet hende; thi . . .

— Hvorledes? afbrød Manden hende; hun har . . .?

— Atter havt et Tilbagefald! fuldendte Merthe.

Manden taug. Et Udtryk af Bitterhed udbredte sig over hans Aasyn, og han gik langsomt hen til det simple Leie, hvorpaa den unge Pige hvilede.

Længe stod han taus og betragtede hende; da han atter vendte sig fra hende, sagde han til Merthe:

— Slaa Dig til Taals — det klarer vel op engang!

— Det give Gud! svarede Kvinden bevæget.

— Jeg kommer ikke alene i Aften, Merthe! begyndte han atter efter en Pause.

— Hvem har Du da med Dig, Thjodi? spurgte hun ængstligt.

Han bukkede sig og hvidskede hende nogle Ord i Øret; hendes angstfulde Miner forsvandt, og hun svarede:

— Ah — han er velkommen! . . . Hvor dvæler han?

— Udenfor Høien.

— Hvorfor tog Du ham ikke strax med herned?

— Jeg vilde først see, om Barnet sov.

— Du har Ret — det er ikke raadeligt, at hun endnu seer Andre end Dig og mig.

— Jeg vil nu skynde mig at kalde ham ned.

— Er han tæt herved?

— Han staaer lige ved Nedgangen!

Thjodi gik hen og aabnede Lemmen, som tjente til Indgang, kaldte derfra ad den Udenforstaaende, som hurtigt indfandt sig og smuttede behændigt ned gjennem det snevre Rum.

Man saae i den Ankomne en høist forunderlig Skikkelse; man kunde næsten fristes til at antage ham for en Bjergpusling.

Hans magre Ansigt var ligblegt, og hans Næse traadte stor og skarp frem. Over hans Øine, som laae dybt i deres Huulninger, skyggede et Par mørke og tætte Øienbryn; men selve Øinene vare af en saa sjælden Skjønhed, at hvo, der engang havde skuet ham ind i disse, aldrig ret kunde glemme det Indtryk, han modtog deraf. Der var Noget i disse Øine, der ligesom fortalte Beskueren, at en ædel og kjærlig Sjæl havde taget Bolig i dette vanskabte og hæslige Legeme.

Hans Figur, som var overordentlig liden, var forsynet med en stor Pukkel paa Ryggen. Hans Been vare paafaldende korte og Overkroppen derimod uforholdsmæssig høi. Hans Gang fik derved noget Hurtigt og Trippende ved sig.

Han var iført en afstikkende og broget Dragt. Paa Hovedet havde han en bredskygget Hat, og en kort Kappe var kastet over hans Skuldre.

— Guds Fred, Merthe! hilsede han venligt; og nu hørte man, at denne Vanskabning eiede en Stemme, hvis Velklang og Blødhed ikke stod tilbage for hans Øines vidunderlige Tryllemagt.

Merthe gjengjeldte hans Hilsen og bød ham at tømme et Bæger med dem til Velkomst; derpaa spurgte hun:

— Hvad fører Dig hid?

— Vor fælles Sag! svarede Dvergen.

— Men hvorfor just i denne Aften? vedblev hun.

— Hvad mærkeligt finder Du vel ved den? spurgte han forbauset.

— Tænk Dig om! —

— Jeg erindrer Intet!

— Slet Intet? gjentog hun.

— Nei!

— Og jeg ikke heller! begyndte Thjodi overrasket.

— Forunderligt! mumlede Merthe.

— Hvad mener Du, Kvinde? spurgte Dvergen.

— Siig frem — hvad tænker Du paa? bød Thjodi.

— Jeg tænker paa hiin Nat mellem Fjeldene, da...

— Hold inde! raabte Thjodi blegnende; ikke et Ord mere — nu erindrer jeg Alt! . . . . . Ja, det er netop i Aften elleve Aar siden, at vi tilbragte denne skrækkelige Nat sammen! —

— Og siden den Nat have vi ikke gjenseet hinanden før i denne Stund! sagde Dvergen, henvendt til Merthe.

— Nei, siden den Nat har jeg ikke seet eller talt med Andre end Thjodi og Barnet der henne! svarede Merthe og pegede hen paa Agnete.

De sadde en Stund t ause alle Tre, fordybede i deres egne Tanker, som gjaldt en længst henrunden Tid.

En skrækkelig Skjæbne havde ført disse Mennesker sammen, og ryslende Begivenheder forestod endnu enhver af dem. —

Dvergen brød først Tausheden, idet han spurgte:

— Hvad kalde i Barnet?

— Agnete! svarede Thjodi.

— Et sælsomt Navn! vedblev Dvergen.

— Maaske i din Hjemstavn, men ikke her i Norden.

— Her hedder næsten hveranden Pige Agnete! tilføiede Merthe.

Der indtraadte et Øieblikks Tausheb.

— Thjodi siger, at Pigen er from og god? begyndte Dvergen paany.

— Og deri har han ikke løiet! bevidnede Merthe.

— Den Tid er snart for Haanden, da hun atter skal ud i Verden og leve aabenlyst blandt Menneskene, sagde Dvergen med dyb Vemod.

— Ja, desværre! sukkede Merthe.

— Hun er snart femten Aar, fortsatte han.

— Hun bliver her neppe engang til den Tid, indvendte Merthe bekymret.

— Hvorledes? spurgte Dvergen bestyrtet.

— Hun har forlangt sin Frihed! svarede Merthe.

— Hvad hører jeg! raabte Thjodi forbittret; hvorfor har Du fordulgt mig det?

— Jeg vilde ikke ængste Dig, før jeg vidste med Vished, at det var hendes bestemte Villie at forlade os...

— Og nu? afbrød Dvergen hende med synlig Forfærdelse.

— Nu veed jeg, at hendes Længsel efter Verden øger hun forgjæves at bekæmpe! svarede Merthe med Overbevisning.

— O Gud, jeg ængstes, jeg forfærdes i min Sjæl ved at tænke mig hende udenfor dette Tilflugtssted! klagede Dvergen, og hans Blik udtrykte hele den Rædsel, som opfyldte hans Indre.

— Jeg fulgte hende gjerne! begyndte Merthe paany.

— Umuligt! svarede Thjodi; husk paa din Eed! —

— Men jeg fatter ikke, hvorledes jeg skal overleve Skilsmissens Smerte, indvendte hun.

Dvergen sad paa den ene Ende af Løibænken med sin Albue støttet imod Bordet og Hovedet hvilende i sin Haand. Stille og grublende saae han frem for sig, og hans vemodige, sjælfulde Øine vidnede om den Smerte, som sønderrev hans Sjæl.

Thjodi sad ligeledes taus, medens Merthe syslede med den Lægedrik, som skulde styrke den afkræftede Agnete og fremskynde hendes Helbredelse.

Pludseligt reiste Thjodi sig, tog Dvergen om Haandleddet og spurgte med skjælvende Stemme:

— Tør jeg trygt stole paa Dig — vil Du holde dit Ord? —

— Jeg fortjener din fulde Tillid nu som forhen, lød det alvorlige Svar.

— Saa følg mig! bød Thjodi.

— Hvorhen?

— Det vil Du snart faae at see!

Merthe standsede sin Syslen, og idet hun ængstelig betragtede Thjodi, udbrød hun:

— Jeg gjætter din Hensigt! —

— Det kan jeg tænke! svarede han.

— Men bliv — jeg besværger Dig!

— Nei, at fatte en Beslutning og at udføre den er for mig Eet og det Samme! vedblev han og nærmede sig Udgangen, idet han tilvinkede Dvergen at følge sig.

Merthe traadte i Veien for dem og raabte fortvivlet:

— Stands, for Himlens Skyld! —

— Raser Du, Kvinde? spurgte Dvergen forundret.

— O, fatter Du ikke hans Hensigt? jamrede hun.

— Nei! svarede Dvergen.

— Min Gud! bad hun hændervridende, frels os fra denne Fare!

— Din Gud, lo Thjodi spottende, har vist ikke meget med denne Sag at skaffe!

— Tæm din Spot, Thjodi — væk ikke den Eviges Vrede! formanede hun.

— Ha! vedblev Thjodi med isnende Haan; hans Vrede har altid været vakt, naar det gjaldt om at hjemsøge os! —

Merthe blev ligbleg ved dette Udbrud af Thjodi. Dvergen nærmede sig hende, tog deeltagende hendes Haand og sagde:

— Fat Dig, gode Merthe, lad ikke Sorg og Angst overvælde Dig! Din Skjæbne er vel haard; men Guds Veie ere mange og forunderlige! . . . Vel giver jeg vor Sag i hans Haand; men der skal Hjælp til Guds Hjælp! —

— Jeg veed godt, at her kunne vi ikke blive ret længe, naar først hun har forladt os! svarede Merthe; men . . .

— Tal ud! tordnede Thjodi.

— Men hvorfor just vove dette fortvivlede Skridt?

— Veed Du bedre Raad? spurgte han koldt.

— Nei; men denne Udvei er værre end ingen! paastod Merthe bestemt.

Dvergen fulgte deres Samtale i den største Spænding. Ved Merthes sidste Ord formørkedes hans Ansigt, og med mat og skjælvende Stemme mumlede han:

— O, hellige Guds Moder — nu forstaaer jeg det Hele! — Derpaa vendte han sig til Thjodi og spurgte:

— Bliver Du ved dit Forsæt? —

— Ja! lød Svaret.

— Nu vel, jeg . . .

— Du følger mig jo? afbrød Thjodi ham.

— Nei, svarede Dvergen.

— Hvorledes — Du svigter os?

— Nei aldrig, saasandt jeg lever, forsikkrede han høitidelig.

— Da nægter Du dog at følge mig?

— Jaften — ja! . . . Men vent . . .

— Jeg vil ikke vente! raabte Thjodi forbittret.

— Lad af fra dit Forsæt, eller Du gaaer den visse Død i Møde! sagde Dvergen.

— Ingen Magt skal skræmme mig! rasede Thjodi; har Frygten grebet Dig med sine klamme Fingre, saa bliv og skjul Dig hos Kjærlingen der!

— Med dette Udbrud styrtede han hen imod Udgangen, men standsede pludseligt, da der i dette Øieblik hørtes høirøstede Stemmer udenfor.

Forfærdede stode de Alle og lyttede efter for om muligt paa denne Maade at erfare, hvad der foregik; men det var forgjæves; thi da Flere raabte og skrege i Munden paa hverandre, blev Alt derved uforstaaeligt.

Pludseligt hørtes et gjennemtrængende Skrig, og strax derpaa Lyden som af bortgalopperende Ryttere.

— O Gud! klagede Merthe forfærdet, hvad er der skeet — jeg ahner en Ulykke! —

— Klag ikke, før Du faaer Noget at klage for! skreg Thjodi barskt; her troer jeg da ogsaa skinbarlig den Lede driver sit Spil i den sidste Tid! —

— Vær ikke saa heftig! bad Merthe i den største Ængstelse.

— Ras dog ikke saaledes, Thjodi! paamindede Dvergen; Du vækker jo Barnet ved din høirøstede Vrede!

Thjodi svarede ikke. Taus saae han ned for sig, og han syntes at overveie, hvorledes det bedst lod sig forene

baade at give sin Harme Luft og dog at være mindre støiende.

Imidlertid blev Alt roligt udenfor; nu vendte Thjodi sig imod Dvergen, betragtede ham skarpt og spurgte med lav, truende Stemme:

— Du vil altsaa, at jeg alene skal begive mig til Stedet? —

— Nei, men jeg vil, at Du hører mig først, før Du saaledes jager afsted og derved styrter os Alle i Ulykke! —

— Jeg vil Intet høre!

— Men Menneske dog, Du raser jo som en Afsindig!

— Nei — nei . . .

— Lad mig komme til Orde!

— Ti — jeg vil Intet høre! gjentog Thjodi.

— Men Du maa og skal høre mig — jeg har en Efterretning at bringe Dig; naar Du har hørt . . .

— Hvorledes — har Du da ikke berettet mig Alt paa Veien hertil?

— Nei, det Vigtigste er endnu tilbage! —

Thjodi betragtede ham med et mistroisk Blik og svarede hastigt:

— Det Vigtigste — ja saa! —

— Jeg mærker, at din gamle Uvillie imod mig ulmer endnu i dit Indre som en Glod i Asken. — Du er uretfærdig, især efter alle de Beviser, Du har modtaget paa min gode Villie og mit uforanderlige Venskab for Dig! —

— Ah — Du taler, som om jeg hørte Merthe derhenne; det er den samme Snak, hvormed hun idelig døver Ørerne paa mig!

Merthe og Dvergen vexlede betydningsfulde Øiekast; men de taug Begge.

Thjodi stod og trommede med Fingrene paa Bordet og syntes fast besluttet paa heller ikke at ville bryde Tausheden.

Endelig satte Dvergen sig og gjorde Mine til Thjodi, at han skulde gjøre det Samme.

Denne efterkom Opfordringen.

— Nu? begyndte han, da Dvergen vedblev at tie; hvad har Du at sige? —

— Hvis jeg ikke har misforstaaet Merthes Angst, saa agtede Du nys at anvende det sidste Middel?

— Ja, jeg vilde begive mig til Korset paa Heden! —

— Umuligt!

— Hvorfor?

— Graven er plyndret!

— Min Gud! hvidskede Merthe.

Thjodi stirrede paa Dvergen, som om han ikke ret vilde troe sine egne Øren. Med halvt aaben Mund, sittrende Læber og Aarerne svulmende paa sin Pande, sad han — et levende Billede paa grændseløs Forfærdelse.

— Men . . . Korset . . .? stammede han skjælvende.

Dvergen tav.

— Korset? . . . Tal Menneske! stønnede han.

— Korset er borte! lød det skrækkelige Svar.

Thjodi sprang op. Han vilde tale, men formaaede ikke at fremføre et Ord.

Merthe maatte holde sig ved Bordet for ikke at segne om; med fortvivlede Blikke betragtede hun Dvergen.

Denne sad ubevægelig, som om Intet var forefaldet; kun hans store, udtryksfulde Øine talte om den dybe Smerte, som disse sidste Ord kostede ham at udsige.

Thjodi gik hastigt frem og tilbage paa Gulvet; den Forfærdelse, som ved Dvergens Ord havde grebet ham, syntes i Begreb med at gaae over til sandt Raseri.

Merthe havde sat sig paa den store Kiste og stirrede bekymret hen for sig.

Dvergen lod sit Blik vandre fra den Ene til den Anden af dem. Da de Begge vedblev at tie, tog han atter til Orde:

— Din Bevægelse undrer mig, Thjodi, da jeg veed, at Du ikke beskytter Barnet af saa ædle Bevæggrunde som Merthe og jeg! —

Thjodi standsede sin Gang. Om hans Læber spillede hiint tvetydige Smil. Han saae paa Dvergen med et Udtryk, som om han vilde dræbe ham med sit Blik, og idet han traadte tæt hen til ham, udbrød han, blussende af Harme:

— Ja saa, Du er nok bleven min Dommer!

— Jeg udtaler kun, hvad jeg allerede mere end een Gang har foreholdt Dig.

Thjodi betænkte sig et Øieblik; derpaa begyndte han paany:

— Nu vel — da Du baade kjender min Hævnplan og den Uret, jeg led, saa vær da min Dommer! —

En uhyggelig Taushed fulgte. Da Ingen svarede ham, vedblev han, henvendt til Dvergen:

— Du veed, at Lykken har været mig grum . . . Du veed, at haanet og bedraget, som jeg blev af . . .

— O, saa ti dog! raabte Merthe, som aandeløs og i største Spænding havde fulgt hans Ord; skaan mig . . . hvorfor oprive de gamle Saar? . . . Vær barmhjertig! . . . Trofast og taalmodig har jeg tjent Dig i mange Aar; men din Hævn er endnu ikke mættet — Du hader mig til Døden! —

Thjodi havde under hendes Tale flere Gange gjort utaalmodige Bevægelser som for at afbryde hende; men Merthe taug først nu, da Stemmen svigtede hende, og Ordene endte i en krampagtig Graad.

Thjodi stampede forbittret i Gulvet. Hans Øine lynede. Med Vildhed styrtede han hen imod hende, og idet han trak en Dolk ud af sit Bælte, greb han hende i Skuldren, som om han agtede at kaste hende til Jorden.

Dvergen foer op. I et Nu har han vristet Vaabnet fra ham og slængt det henad Gulvet.

Thjodi vendte sig imod ham og raabte med vild Latter:

— Haha, det er paa den Maade, Du hjælper din Ven! . . . Tro ikke, at Du har afvæbnet mig! tilføiede han triumferende, og idet han drog en anden Dolk, hævede han den høit i Veiret og lod den blinke for Øinene af ham.

— Thjodi, betænk, hvad Du gjør! formanede Dvergen indtrængende.

— Det har jeg allerede betænkt, før dit vise Raad blev fremført! svarede han spottende. Det var Synd, at Merthe skulde slippe for saa godt Kjøb! vedblev han, idet han atter stak Vaabnet i Bæltet.

Nu bukkede han sig, tog den Dolk op, som Dvergen havde slængt til Jorden, kastede sin Kappe over sig, og i et Nu var han ude af Hytten.

IX.

Merthe fortæller.

Dvergen og Merthe betragtede forbauset hinanden. Thjodis pludselige Bortgang var dem Begge en Gaade.

— Hvad har han vel i Sinde? spurgte Dvergen.

— Det kan jeg ikke fatte! svarede hun; efter den skrækkelige Tidende, Du har bragt os, kan jeg ikke troe, at han vil begive sig til Graven i Nat! —

— Hvem veed — han kan i sin ustyrlige Heftighed begaae de meest uoverlagte Handlinger, det kjende vi ham for!

— Ak ja, svarede Merthe, det har jeg ofte erfaret!

— Hans Sind er en forunderlig Blanding af Godt og Ondt, af Mildhed og Raseri, vedblev Dvergen; et stigt Gemyt formaaer jeg ikke at fatte, lagde han hovedrystende til.

— Og jeg lige saa lidt, fortsatte Merthe.

— Jeg troede dog, Du maatte have lært ham at kjende, Merthe?

— Nei — den Kjækhed og Storhed, som besjælede ham i hans første Ungdom, og som vakte mine Følelser for ham, blusser kun op nu og da som Rester af hans bedre Natur.

— Og derfor kjender Du ham ikke længer?

— Nei — en skrækkelig Forandring foregik med ham efter hin rædsomme Nat! . . . Jeg mærkede da, at han havde tabt Tilliden til mig— Skinsygen talte ud af alle hans Handlinger; siden den Stund behandlede han mig

som sin Trælkvinde — hans Kjærlighed var forjaget af det bittre Had, som nu vendte hans Hjerte fra mig! —

— O, Merthe, hvor det dog volder mig Sorg at erfare dette! udbrød Dvergen, og hans bedrøvede Mine godtgjorde nokſom hans Ord.

De taug Begge. Merthe gik hen og ſaae til Agnete. Hun laa endnu i den ſamme bevidſtløſe Tilſtand.

Endelig brød Dvergen Tausheden.

— Hvor mange Aar har Agnete tilbragt i denne Hytte? ſpurgte han.

— Det er let at høre, at Du endnu ikke har ſeet hende; thi havde Du det, da vilde Du aldrig kunne ſpørge ſaaledes — da vilde hendes ſjældne Skjønhed bedre end Ord ſige Dig, at her i denne usle Hytte er hun ikke opvoxet, ſkjøndt hun ſelv troer det! —

— Hvorlænge have I da været her?

— Omtrent i fire Maaneder!

— I Sandhed — jeg forſtaaer ikke . . .

— Du undrer Dig over hendes Uvidenhed? afbrød Merthe ham.

— Ja — hun maa dog kunne erindre ſit tidligere Liv? —

— Nei — Agnete kjender ikke ſin Fortid!

— Hvorledes — hun . . . ?

— Kun ſom en dunkel, taaget Drøm ſtaae de tidligere Dage for hendes Sjæl — en ulykkelig eller maaſkee lykkelig Begivenhed ſkyldes dette!

— Merthe, forklar Dig — fortæl mig, hvad der har tilbraget ſig, ſiden vi ſidſt ſaaes? bad Dvergen indtrængende.

— Vort Liv er ſkildret i faa Ord! ſvarede hun bittert; altid paa Flugt — altid i Fare! —

— Har Agnete ſtedſe været i din Varetægt?

— Ja!

— Hvorledes gik Alt, efter at jeg havde forladt Jer?

Merthe taug et Øieblik som henſunken i dyb Eftertanke. Endelig ſatte hun ſig paa Løibænken ved Siden af Dvergen og begyndte ſin Meddelelſe:

— Du forlod os i Bergen. Derfra flygtede vi endnu ſamme Nat til Præſten Biarne!

— Til Biarne? —

— Ja!

— Hvorledes turde I dog . . .?

— Det var det aller ſikkreſte Tilflugtsſted —: Biarne var plaget af Spedalſkhed og derfor af Biſpen afſat fra ſit Embede — hos ham vilde Ingen ſøge os. Nogle Miil fra Bergen, ſkjult mellem høie og ſteile Klipper, laa den Gaard, ſom var anviiſt ham til Opholdsſted, og hvor han tilbragte ſine Dage, flyet baade af Ven og af Fjende.

— Hvor fik I det Indfald at begive Jer til ham? ſpurgte Dvergen.

— Thjodi havde kjendt ham i mange Aar, derfor henvendte han ſig til ham og bad ham uden Omſvøb om et Skjuleſted for os; thi ſkjøndt vor Henſigt først og fremmeſt var at holde Agnetes Tilværelſe hemmelig for Enhver, behøvede vi i den Henſeende ikke at frygte Noget ſoverfor Biarne — han elſkede Thjodi høiere end en Broder og offrede hellere ſit Liv, end han forraadte ham.

Hun taug nogle Øieblikke ſom for at ſamle ſine Tanker. Dvergen betragtede hende opmærkſomt, da hun fortſatte

— Biarne overlod os et lille Huus, ſom laa noget bortfjernet fra det, han ſelv beboede; der levede vi længe ſkjult for Verden; men da Biarne endelig maatte bukke under for ſin forfærdelige Sygdom, vare vi atter fredløſe.

— I maa have ført en ſørgelig Tilværelſe hos Biarne! ſagde Dvergen deeltagende.

— Og dog var denne Tid den bedste! svarede Merthe; her opvoxede Agnete glad og freidig; altid var hun paa Færde; enten løb hun om mellem Fjeldene, eller tumlede hun sig i den Granskov, som strakte sig tæt op til Huset. Her henrandt den meest sorgløse Tid. — Da Biarne var død, forlod Thjodi os for at opsøge os et andet Hjem.

Hun holdt inde. Hun bøiede Hovedet, og hendes Øine fyldtes med Taarer, som om de mørke, sørgelige Erindringer aldeles overvældede hende.

— Du tier, Merthe? sagde Dvergen.

— Ja, hvidstede hun; den samme Nødsel griber mig nu ved at skildre den følgende Begivenhed, som greb mig, da jeg for mange Aar siden oplevede den. —

Hun borttørrede sine Taarer og vedblev med skjælvende Stemme:

— Det var nogle Dage efter, at Thjodi var reist. Tidligt paa Formiddagen gik jeg med Agnete bort fra Gaarden, for at hun ikke tilfældig skulde blive Vidne til, at man førte Biarnes Lig bort, og hendes Skjulested maatte derved blive røbet. Vi gik ind i Granskoven, og da vi havde vandret en god Stund, forekom det mig, at der lød Stemmer i Nærheden af os; jeg tog derfor Agnete ved Haanden og drog hende hastigt efter mig i den modsatte Retning. I min Angst lagde jeg ikke Mærke til Veien, og snart opdagede jeg, at vi havde forvildet os. — Vi vandrede den udslagne Dag uden at komme vort Maal nærmere. Da Mørket faldt paa, blev Agnete utaalmodig, og min Uro voxede bestandig mere og mere. Det havde været en lummer Dag, og nu bemærkede jeg med Skræk, at Himlen blev mørkere for hvert Minut, der forløb. Et Uveir var i Vente. — Snart begyndte Regnen at falde i store og tunge Draaber, bestandigt tættere og tættere. En fjern Torden rystede Luften. — Nu kom

Uveiret nærmere. Lyn fulgte paa Lyn, og Tordenens Rullen tiltog i Styrke. — Agnete begyndte at græde. Jeg trøstede hende saa godt, jeg formaaede. Regnen faldt uophørligt, og Lynene fore med stedse kortere Mellemrum hen over Himlen og sønderrevne de tunge, sorte Skyer. Jeg satte mig ned ved Foden af et Træ og holdt Agnete tæt sluttet i min Favn. — Ved det blege, knittrende Lyn bemærkede jeg med Forfærdelse hendes forunderligt aandsfraværende og forstyrrede Udseende. Et Øieblik sadde vi saaledes stille; da foer hun pludseligt op, rev sig med et hjerteskjærende Skrig ud af mine Arme, og før jeg kunde forhindre det, havde hun fjernet sig saa langt, at jeg ikke mere kunde naae hende, og at see hende var her en Umuligheb. — Nu hvislede et flammende Lyn gjennem Luften, efterfulgt af et drønende Tordenskrald. — Intet formaaer at skildre min Tilstand, da det slog ned i et Træ, nogle faa Skridt fra mig. —

— O, stakkels Merthe, stakkels Agnete! udbrød Dvergen, som nu ikke længere kunde holde sin Medfølelse tilbage; hvilken skrækkelig Stund for Eder!

— Ja, svarede hun, jeg glemmer aldrig dette Øieblik, om jeg end vandrede her i Aartusinder!

De sadde Begge tause i nogle Minutter; derpaa tog hun atter Ordet:

— Jeg kaldte ab Agnete, men fik intet Svar. En frygtelig Ahnelse greb mig. — Jeg samlede mig frem for at finde hende. Nu splintrede atter et Lyn det dybe Mørke, og som fastnaglet til Jorden formaaede jeg hverken at røre Haand eller Fod; thi ved dets Flammen havde jeg skimtet Agnete, som laa livløs udstrakt lige for mig — Lynet havde ramt hende! —

— Min Gud! raabte Dvergen uvilkaarligt; er det

denne Ulykke, som har røvet hende Bevidstheden om hendes tidligere Liv? —

Merthe nikkede taust.

— Den røvede hende mere end det! føiede hun til; og dengang kjendte min Fortvivlelse ingen Grændser — nu takker jeg næsten Gud for denne Ulykke! —

— Jeg forstaaer Dig ikke?

— Naar Du har hørt mig, vil Du maaske selv gjøre det Samme! svarede Merthe alvorligt. Derefter fortalte hun:

— Lidt efter lidt vendte min Besindelse tilbage. Jeg bøiede mig over hende, tog hende i mine Arme og søgte ved de ømmeste Kjærtegn at kalde hende tilbage til Livet; men Alt var forgjæves. Jeg satte mig ved Siden af hende paa Jorden og tilhyllede hende med mine Klæder. — Der var intet Andet for mig at gjøre, da det var en Umulighed at finde ud af Skoven før ved Dagens Frembrud. Endelig syntes Uveiret at have udraset. Himlen blev atter klar. Langt om længe brød Morgenen frem. Agnete laa endnu bevidstløs i mine Arme. Jeg stod op for at begive mig paa Hjemveien. Efter flere forgjæves Forsøg lykkedes det mig endeligt at finde den Sti, ad hvilken vi Dagen før vare vandrede ind i Skovtykningen. — Anstrengt og udmattet naaede jeg hjem med min Byrde. Øieblikkeligt bragte jeg Agnete til Sengs; men trods alle Anstrengelser var det mig ikke muligt at bringe Liv i hende. Dagen forløb. — Noget ud paa Aftenen bemærkede jeg med usigelig Glæde, at hun bevægede Læberne som for at tale. Jeg bøiede mig imod hende for at lytte til hendes Ord; men den utydelige Hvisken var ikke til at forstaae. I denne Tilstand laa hun hele den følgende Dag. Næste Nat reiste hun sig pludseligt halvt op i Sengen og raabte:

— „Uh, hvor dog den Ild stikker i mine Øine! . . . Se, hvor det flagrer og blinker i Luften!"

— Derpaa lagde hun sig atter rolig ned og sov fast og godt i flere Timer. Skrækken havde i den Grad rystet hende, at hun i mange Dage vedblev af og til at jamre sig og skrige paa, at jeg skulde frelse hende fra „den Ild og alle de brølende Dyr." — Otte Dage efter var hun kommet saameget til Kræfter, at hun var oven Senge; men den Hjernerystelse, som havde grebet hende, kæmpede hun forgjæves imod. Hun var bleven forunderlig stille og langsom i sine Bevægelser; ofte sad hun og grublede i Taushed over Det eller Andet, som hun, naar jeg spurgte hende derom, aldrig ret kunde forklare mig. Hun talte aldrig af sig selv og syntes heller ikke rigtig at kunne forstaae mig, naar jeg fortalte hende Noget; derfor vilde hun som oftest nødigt svare derpaa og syntes bedst tilfreds, naar hun var overladt til sig selv. — En Uge henrandt saaledes. Det blev mig for hver Dag mere klart, at Agnetes Forstand havde lidt meget. Det kunde ikke hjælpe, at jeg talte til hende om, hvad vi tidligere havde oplevet thi det huskede eller forstod hun aldeles ikke; hun levede kun i Øieblikket uden at tænke enten frem eller tilbage. Med Bekymring ventede jeg Thjodis Hjemkomst. Men en ny Sorg skulde jeg friste, medens jeg endnu var alene med hende. — En Dag, da hun forekom mig at være mere livlig end sædvanlig, troede jeg ret at kunne glæde hende ved at vise hende nogle smaae Helgenbilleder, som jeg eiede, og hvilke det altid tidligere havde været hendes største Fornøielse at betragte. Jeg tog dem derfor frem af et lille Skab . . .

Hun taug pludseligt; Dvergen betragtede hende forbauset, og idet han lagde Haanden paa hendes Skulder, spurgte han:

— Hvad fattes Dig, Merthe?

— Alt staaer saa levende for mig! klagede hun; det er, som om jeg oplevede det paany, og Minderne ere saa sørgelige! —

— Ja, Du har i Sandhed lidt meget! udbrød han bevæget.

— Og dog gjentager jeg det, vedblev Merthe efter at have fattet sig noget: det var maaske til Gavn for Agnete, at denne Ulykke timedes os! —

Dvergen saae spørgende paa hende.

Hun fortsatte:

— Jeg tog altsaa Helgenbillederne frem og viste hende dem; men hun sad rolig og saae ud for sig, som om jeg slet ikke befandt mig i hendes Nærhed. Jeg talte derfor til hende og bad hende fornøie sig over, hvad jeg bragte hende. Hun hævede vel Hovedet og fæstede sine Øine paa mig; men der viste sig intet Spor af Glæde i hendes Ansigt, og med sagte Stemme svarede hun mig:

— „Naar jeg blot kunde faae Lov til at sidde i Ro, saa kunde jeg maaske komme i Tanker om det!" —

— „Hvilket, mit Barn?" spurgte jeg forundret.

— „Alt det, som jeg har drømt, men glemt igjen!" svarede hun med et dybt Suk.

— „Kan Du da slet Intet huske deraf?"

— „Nei, ikke tydeligt!" vedblev hun; „men dog forekommer det mig, at jeg ikke altid har været saa ængstelig tilmode, og Natten aldrig har været saa lang, som den nu er, og det er det, jeg stadig tænker paa!"

— I et Nu ahnede jeg, hvorfor hun var saa stille, og hvorfor hun altid gik saa ængsteligt og forsigtigt omkring.

— Hvad var der hændet? spurgte Dvergen i den

største Bevægelse; o, Merthe — jeg skjælver af Angst for at høre min Formodning bekræftet? —

Merthe saae paa ham, og da hans Frygt tydeligt afspeilede sig i hans Blik, nølede hun med Svaret.

— Tal, Merthe! bad han.

Hun taug endnu et Øieblik. Endeligt svarede hun:

— Agnete var — blind!

— Blind? stønnede han; o, gode Gud! . . .

Han taug; thi hans Smerte overvældede ham, og idet han rettede et fortvivlet Blik imod Merthe, spurgte han efter en lang Pause:

— Hvorledes fandt hun sig heri?

— Hun lærte aldrig, saalænge som hun var blind..

— Hvorledes? afbrød Dvergen hende synligt overrasket; hun blev atter helbredet? —

— Ja!

— Naar?

— Først for tre Maaneder siden!

— Naar lærte hun sin Ulykke at kjende? vedblev han sørgmodigt.

— Hun lærte den aldrig at kjende! —

— Det er jo umuligt? fortsatte han.

— Og dog forholder det sig saaledes! svarede Merthe.

— Jeg fatter ikke . . .

— Du hørte jo, hvad jeg sagde — at den rædsomme Begivenhed tillige medførte en Hjernerystelse? afbrød Merthe ham.

— Nu?

— Dette blev hendes Lykke midt i Ulykken!

— Hvad mener Du, Merthe? spurgte Dvergen.

— Hun havde tabt Bevidstheden om den forbigangne Tid — Alt, hvad hun forhen havde oplevet, var som en

utydelig Drøm for hende, og skjøndt hun i den første Tid endog talte om, at hun mærkede en Forandring i sin Tilstand, saa kom hun aldrig paa det Rene hermed, da baade Thjodi og jeg søgte at drage hendes Tanker i andre Retninger. — Det lykkedes os. — Med Tiden forsvandt disse Forestillinger aldeles; først nu, da hun har faaet sit Syn tilbage, vaagne Minderne atter i hendes Sjæl, men kun med den samme Dunkelhed som før.

— Nu forstaaer jeg dine Ord om, at Agnete ikke kjender sin Fortid! begyndte Dvergen paany.

— Ja, det var denne Begivenhed, jeg sigtede til, da jeg sagde, at jeg ikke vidste, om jeg skulde kalde den lykkelig eller ulykkelig! svarede hun.

— Og heri har Du Ret, Merthe!

— Vi ere for kortsynede til strax at indsee Sligt; men nu . . .

— Men nu? gjentog han spørgende.

— Nu troer jeg, at vi have Grund til at takke Gud for dette den Gang saa haarde Slag! —

Dvergen svarede ikke; han vedblev at betragte Merthe i Taushed.

Hun tog derfor atter Ordet:

— Snart skal Agnete forlade os, og da vil det være gavnligt for hendes Fremtid, at hun ikke for Verden kan forklare sin Fortid og ikke kjender andet Opholdssted end denne Hytte, som efter vor Bestemmelse skal jævnes med Jorden, saasnart hun har forladt den. —

— Varede det længe, før Thjodi atter kom tilbage? spurgte Dvergen.

— Efter tre Ugers Forløb vendte han atter hjem til os.

— Hvorledes modtog han den sørgelige Efterretning?

— Han fandt den ikke saa meget sørgelig! svarede Merthe, og et bittert Smil krusede hendes Læber.

— Ja saa! hviskede han.

— Thjodi indsaae strax, hvilken Fordeel det vilde være for ham, at Agnete aldrig vilde være i Stand til at røbe ham! —

— Den Usle! mumlede Dvergen.

— Som jeg allerede har sagt, søgte baade han og jeg at drage hendes Tanker bort fra Fortiden og at udslette hver Erindring af hendes Sjæl. Skjøndt vi Begge stræbte til eet Maal, skete det dog af høist forskjellige Bevæggrunde — Thjodi arbeidede for at sikkre sig selv imod hendes Vidnesbyrd engang i Tiden, jeg derimod, tilskyndet af den inderligste Kjærlighed og Medlidenhed med hende.

— Jeg kjender din Fromhed, Merthe, sagde Dvergen med blid Stemme, og din Kjærlighed til Agnete har Du givet mange Beviser paa!

— O, vedblev hun, for mig vilde det have været langt tungere at bære denne Sorg, hvis Agnete selv havde kjendt sin Ulykke; nu derimod levede hun, da den første, slemme Tid var overstaaet, og hendes Sindsro lidt efter lidt vendte fuldstændigt tilbage, glad og sorgløs. From og venlig vedblev hun at være som forhen, og jeg bemærkede med Glæde, at skjøndt hun med Aarene gjenvandt sine Aandsevner, var dog ethvert Minde forsvundet af hendes Erindring.

— Jeg vilde nu fortælle Dig, begyndte hun atter efter en Pause, hvorledes det gik os, da vi havde forladt dette rolige Opholdssted.

— Jeg er lutter Øre! svarede han.

Merthe begyndte:

— Haldor, en ung Buesskytte, som havde arvet en Gaard i en vild og øde Egn, gav Thjodi Løfte om, at

vi maatte beboe denne i nogen Tid, da Thjodi havde foregivet, at vi vare Pilgrime, som paa Valfarten til Nordnæs til den hellige Magaretes Grav tilfældig vare skilte fra det øvrige Følge. Her fortaug Thjodi aldeles Agnetes Tilværelse. — Siden hiin Nat mellem Fjeldene, da Du og jeg sidst saaes, havde Thjodi svoret aldrig at ville tillade mig at see eller tale med noget Menneske; derfor blev han ogsaa som ude af sig selv af Raseri, da han hørte, at jeg havde forladt Huset med Agnete, medens han var borte.

— O, Merthe, hvor din Skjæbne dog har været haard! udbrød Dvergen dybt rystet.

— For end mere at fjerne Enhver fra mig, udgav han mig for at være sindssvag her hos Haldor som forhen hos Biarne. Han fortalte, at jeg styede andre Mennesker, ja, at jeg endog stræbte dem efter Livet, naar jeg mødte dem paa min Vei! —

— Du levede altsaa de mange Aar uden at see eller høre Andre i din Nærhed end Thjodi og Agnete?

— Nei!

— Du vovede at sætte Dig op imod hans Villie? spurgte Dvergen overrasket.

— Det skete ufrivilligt! svarede Merthe.

— Og han veed Intet derom?

— Han er ikke overbeviist om min Ulydighed!

— Han pleier ellers at være aarvaagen nok! —

— For lidt siden, da Talen faldt paa, at vi To nu atter saae hinanden efter mange Aars Adskillelse, da føiede jeg til, at jeg i den henrundne Tid ikke havde seet Andre end Thjodi og Barnet! —

— Ah — nu forstaaer jeg Dig, Merthe! —

— Dette Svar var vel overveiet! sagde hun med Fasthed.

— Han har Dig altsaa mistænkt?

— Ja!

— Og Du søger at gjøre ham tryg?

— For Barnets Skyld!

De taug Begge en Stund.

Derpaa spurgte Dvergen:

— Kjendte Du Bjarne?

— Nei! svarede Merthe.

— Men Haldor? vedblev han.

— Ja, ham lærte jeg at kjende, svarede hun nølende, idet hun drog et dybt Suk og betragtede Dvergen med et spørgende Blik.

Denne syntes at gjætte hendes Tanker; thi han greb hendes Haand og udbrød med Inderlighed:

— O Merthe, tvivl ikke om min Taushed, den er lige saa tro som min Hengivenhed for Dig!

Merthe betragtede ham endnu nogle Øieblikke i Stilhed; derpaa svarede hun med fast Stemme:

— Du er mig tro, det veed jeg — Du skal erfare Alt! —

X.

Haldor.

Nu reiste Merthe sig, saae til den slumrende Agnete og satte derpaa den afsvalede Lægedrik over Ilden igjen.

Dvergen betragtede med Opmærksomhed enhver af hendes Bevægelser. Da hun bøiede sig over Agnete, gled et tungsindigt Smiil over hans hæslige Ansigt; men ud af hans Øine lyste hans ædle Sjæl, og at hans Hjerte

brændte af de helligste Følelser for disse Tvende, laa klart for enhver Jagttager af denne Scene.

Forinden Merthe atter begyndte sin Fortælling, vendte hun Timeglasset, idet hun sagde:

— Hvor Timerne dog rinde hastigt i denne Aften. Det maa være dit Selskab, som gjør mig Tiden saa kort. Jeg pleier som oftest at være alene med Agnete; derfor mærker man saa let enhver Forandring i denne Vraa!

— Er Thjodi da meget borte? spurgte Dvergen.

— Stundom er han ikke hjemme flere Dage i Rad svarede hun.

— Det maa i Sandhed være eensomt og kjedeligt for Dig! meente Dvergen.

— Aa nei — jeg seer næsten helst, at han er borte!

— Er Du da ikke ængstelig her?

— Undertiden!

— Og dog foretrækker Du . . .?

— Ja, afbrød Merthe ham, jeg foretrækker Eensomheden for Thjodis Selskab — hans onde Luner og den Hidsighed, han nys aflagde Prøver paa, gjør ham utaalelig.

— Jeg vil gjerne troe, at Du desværre har Ret, Merthe? indrømmede Dvergen.

— Er jeg alene med Agnete, saa gaaer Tiden vel nok langsomt, men dog i Fred og Ro. Jeg fortæller hende da Historier fra gamle Dage, eller jeg lytter efter, naar hun læser høit for mig, og da . . .

— Kan hun virkelig læse? afbrød Dvergen hende overrasket.

— Ja — strax efter at hun havde faaet sit Syn tilbage, bad hun mig saa bønligt om at lære sig denne Kunst en Dag, da hun saae, at jeg læste nogle Bønner, som en from Munk forlængst har afskrevet for mig og for-

æret mig i min Barndom. Jeg lærte hende derfor med Glæde Alt, hvad jeg selv havde lært i min tidligste Ungdom, medens jeg opholdt mig i Klosterskolen.

— Og Agnete var et lærvilligt Barn?

— Ja, hun nemmede med Lethed Alt, hvad hun begyndte paa. I utrolig kort Tid lærte hun saaledes at læse, og hun forstaaer ikke alene dette; men hun forstaaer tillige, hvad mere er — at bevæge Hjerterne ved sin Læsning og ved sin egen Andagt at gjøre Andre fromme med sig.

— O, det velsignede Barn! udbrød Dvergen med Henrykkelse; o Tak, tusinde Tak, Merthe, at Du lærte hende Sligt!

Han greb hendes Haand og trykkede den imellem begge sine.

I Merthes Øine glindsede en Taare. Hun syntes rørt over at være Vidne til hans Bevægelse.

Da Dvergen havde fattet sig noget, begyndte han paany:

— Vi ere nu heelt komne bort fra vor første Samtale, og jeg længes efter at høre, hvad Du endnu har at betroe mig?

— Dit Ønske skal blive opfyldt, svarede hun; jeg vil nu fortælle Dig, hvorledes jeg kom til at gjøre Haldors Bekjendtskab!

Nu satte hun sig igjen paa sin forrige Plads, og idet hun fæstede sine Øine paa sin Tilhører, fortsatte hun:

— Som jeg nylig har fortalt Dig, beboede vi nu en Gaard, som eiedes af den unge Haldor. Aar efter Aar forløb paa dette Sted. — Thjodi havde imidlertid kjøbt Gaarden af Haldor under det Paaskud, at han ikke

turde flytte mig derfra igjen, da min Sindssygdom var tiltagen i en foruroligende Grad. —

— Thjodi har sandelig aldrig manglet Udveie! faldt Dvergen ind.

— Nei, det har han ikke! bifaldt Merthe. Nu, vedblev hun, syntes Skjæbnen en Tid lang at være os gunstig; men pludselig trak Uveiret op. Haldor fik nemlig Lyst til endnu engang at see sin forrige Eiendom og at tage Afsked med Thjodi, forinden han, som han havde besluttet, sagde sit Fædreland Farvel for stedse. Agnete var den Gang fjorten Aar gammel.

— Det er altsaa ikke langt tilbage i Tiden, at dette foregik? sagde Dvergen.

— Vist ikke, svarede hun. Derpaa begyndte hun at fortælle videre:

— Thjodi besørgede selv alt udvendigt Arbeide. En Dag var baade han og Agnete beskjæftiget med at samle Mos og Kviste noget borte fra Huset. Jeg sad alene i Stuen og spandt paa min Haandteen. Da jeg reiste mig fra mit Arbeide for at gaae ud i Ildhuset (Kjøkkenet), treen en høi, ung Mand langsomt ind ad Døren. Forfærdet foer jeg hen imod Udgangen for at kalde ad Thjodi; men den Fremmede traadte i Veien for mig og sagde:

— „Jeg seer nok, at Du maa være den gale Merthe, som Thjodi har omtalt, siden Du saaledes flygter for mig!" —

— Jeg svarede ikke. — Med Øinene maalte jeg Afstanden mellem mig og Døren; men ak — han kunde naae den langt hurtigere end jeg og paany spærre Veien for mig. Raadvild blev jeg staaende. Han kom nu heelt hen til mig og spurgte:

— „Hedder Du Merthe?"

— „Ja!" svarede jeg.

— „Hvorfor vil Du løbe bort?“ vedblev han venligt.

— „Jeg vil kalde paa Thjodi!“ svarede jeg.

— „Er Du bange for mig?“ spurgte han paany.

— Stakkels Merthe! sagde Dvergen; det maa have været en piinlig Stilling for Dig, kan jeg tænke!

— Jeg svarede ham ikke, vedblev Merthe, men betragtede ham ufravendt. — Min Besindelse var imidlertid vendt tilbage, og jeg indsaae nu, at om jeg hidkaldte Thjodi, vilde maaskee Agnete indfinde sig tillige med ham og saaledes blive seet af den Fremmede; desuden frygtede jeg Thjodis Vrede, naar han saae denne i min Nærhed, hvorvel jeg var aldeles uskyldig i dette Møde. —

— Han kunde dog vel ikke være saa urimelig? indvendte Dvergen.

— Jeg forsikrer Dig, at han kunde være det! svarede Merthe blidt.

Dvergen rystede misbilligende paa Hovedet.

— Nu besluttede jeg, vedblev Merthe, at lade Tilfældet raade. Jeg satte mig derfor paany til mit afbrudte Arbeide uden tilsyneladende at bekymre mig om den Fremmedes Nærværelse.

— Hvorledes, Merthe — Du forblev rolig midt i denne Fare? spurgte Dvergen overrasket.

— Nei, jeg sad vel stille, men opfyldt af en indre Uro, som jeg kun med Møie formaaede at dæmpe en Deel. Blodet bankede i mine Tindinger, og mine Hænder skjælvede under Arbeidet. Den Fremmede iagttog mig uafbrudt. Intet undgik hans Opmærksomhed; dog lod det heller ikke til, at han havde Lyst til at bryde Tausheden.

— Hvem var han? spurgte Dvergen.

— Da jeg af hans Ord hørte, at han antog mig

for sindssvag, gjættede jeg mig til, at det maatte være Haldor, jeg havde for mig, og netop paa Grund af de Tanker, han havde om min Forstand, lod min Plan sig saa meget bedre udføre. Uagtet jeg saae, at hans Forundring blev større og større, jo længere jeg blev rolig siddende ved min Teen, lod jeg mig dog ikke forstyrre i mit Arbeide. —

— Han havde virkelig ogsaa god Grund til at forbauses! mente Dvergen.

— Det nægter jeg ikke, svarede Merthe; men hvorledes skulde jeg dog forholde mig?

— Det er ikke let at sige, og jeg troer, at Du i den Henseende selv ganske vist har valgt det Retteste! svarede Dvergen.

— Gud give det! sukkede Merthe. Hun fortsatte:

— Ret længe havde jeg imidlertid ikke siddet, før jeg til min Forfærdelse hørte Agnete ligeudenfor Huset at synge en af sine Yndlingsviser. — Nu troede jeg Alt tabt.

— Jeg fatter din Uro! udbrød Dvergen.

— Den Fremmede lyttede opmærksomt efter Sangen; men han maa have bemærket min Angst; thi da hun taug, vendte han sig imod mig og sagde deeltagende:

— „Stakkels Kvinde, hvor kan dog den yndige Stemme forskrække Dig saaledes? — Vidste Du, hvor skjøn Sangersken er, saa vilde Du ikke frygte hverken for at høre eller see hende!"

— Hvad hører jeg? raabte Dvergen forskrækket.

— Det fortnede for mine Øine, vedblev Merthe; det var mig ikke muligt at fremføre et eneste Ord. — Tankerne fore forvirrede igjennem mit Hoved — han havde altsaa seet hende; men *naar* eller *hvor* havde han truffet hende? Havde de talt sammen? Kjendte han hende?

Disse og lignende Spørgsmaal stormede ind paa mig. Dog blev jeg endnu roligt siddende.

Hun holdt inde.

Dvergen betragtede hende i den største Spænding.

— Tal, Merthe! bad han endeligt.

— Hun standsede pludseligt midt i sin Sang, fortsatte Merthe; jeg syntes at høre hendes Samtale med Thjodi; derpaa blev Alt stille. — Kort efter lød hendes muntre Latter noget længere borte. Jeg aandede lettere; nu troede jeg Faren overstaaet, naar jeg, før hun atter vendte tilbage, kunde formaae den Fremmede til at bortfjerne sig. Jeg vilde just fremføre denne min Bøn til ham, da jeg gjennem en Rude saae Agnete komme løbende tilbage i fuld Fart. — I næste Nu lagde hun Haanden paa Dørklinken. Mit Blod stivnede næsten i mig af Skræk. —

— Gud, hvilken Angst Du har udstaaet! klagede Dvergen.

— Efter en Pause vedblev Merthe:

— Med fortvivlet Mod foer jeg op og trak den Fremmede efter mig hen imod et Sidekammer. Han rev sig løs og nærmede sig den Dør, gjennem hvilken jeg hvert Øieblik frygtede at see Agnete træde ind.

— Hvilken sælsom Kamp! mumlede Dvergen.

— Da jeg saae ham tage den Vei, vedblev Merthe, blev jeg som ude af mig selv af Skræk. Jeg greb min Haanteen, som jeg havde tabt paa Gulvet, og kastede den i Hovedet paa ham.

— Min Gud, Merthe! udbrød Dvergen uvilkaarligt.

Hun syntes selv rystet ved Erindringen, og med stjælvende Stemme tilføiede hun:

— Med et høit Skrig styrtede han om, og Blodet

strømmede ud af et Hul i hans Tinding, hvilket jeg havde bibragt ham ved Slaget.

— Hvor forfærdeligt! jamrede hendes Tilhører.

De taug Begge nogle Øieblikke. Merthe sad med Albuen støttet imod Bordet og med sin Pande hvilende i Haanden.

Overgen saae paa hende med et bekymret Blik. Endelig brød han Tausheden:

— Merthe, Du fortaber Dig aldeles i Erindringen; Du glemmer, hvad Du har lovet mig!

— Du har Ret! svarede hun. Saa vil jeg da fortælle Dig, at aldrig saasnart lød hint hjerteskjærende Skrig, før Døren hastigt revés op, og Agnete traadte ind. Forfærdet foer hun hen til den Plads, hvor jeg pleiede at sidde, og da hun mærkede, at den var tom, raabte hun i sin store Angst:

— „Min Gud, Moder, hvor er Du?"

— Jeg formaaede ikke at svare. Den sidste frygtelige Scene havde ligesom aldeles lammet mig. Da jeg vedblev at tie, steg hendes Uro, og med Taarer i Øinene bad hun:

— „O Moder, svar dog, hvis Du er her — var det Dig, som udstødte det fortvivlede Skrig?"

— Hun taug atter og lyttede opmærksomt. — Jeg vandt nu saameget Herredømme over mig selv, at jeg roligt kunde overveie, hvad her var at gjøre. Først gik jeg stiltiende hen til den Fremmede, hvem jeg troede bevidstløs, men som til min Forundring kun maa have været ramt af en øieblikkelig Bedøvelse; thi han laa vel endnu stille og blødende; men hans Øine vare fæstede paa Agnete med et Udtryk af den høieste Beundring. Jeg lagde min Haand paa hans Skulder og hvidstede til ham:

— „Ikke et Ord — for Alt hvad helligt er, bland

Dig ikke i vor Samtale og søg ikke at henlede hendes Opmærksomhed paa Dig; det vil være forgjæves — hun faaer Dig dog ikke at see; thi hun er blind!"

— „Blind!" gjentog han hvidskende, idet han gjorde et forgjæves Forsøg paa at reise sig. Udmattet af Blodtabet faldt han atter tilbage.

— „Bliv roligt liggende!" vedblev jeg; „vær taus, og jeg skal trofast pleie Dig, til Du atter kommer til Kræfter!"

— Derpaa gik jeg hen til Agnete, tog hende i mine Arme og sagde kjærligt til hende:

— „Vær rolig, kjære Barn; hvorfor er Du saa ængstelig?"

— „O, hvad er her foregaaet? Hvorfor dette forfærdelige Skrig?" jamrede hun.

— „Stille, Agnete!" formanede jeg; „hvad mener Du? — Jeg veed af Intet at sige!"

— „Jeg føler det — Du skjuler Noget for mig!" vaastod hun.

— „Vist ikke!" forsikkrede jeg; „men jeg taug atter; thi jeg vidste i Øieblikket ikke, hvad jeg skulde sige for at berolige hende.

— „Moder, Du søger forgjæves at bedrage mig!" klagede hun. „O, hvor kan Du dog nænne at tie — Du veed jo, hvor urolig jeg altid er, naar der tilstøder Dig Noget, og nu, da Du selv lader til at være baade bedrøvet og forvirret, bliver jeg saa meget mere ulykkelig!"

— Hun taug og begyndte heftigt at græde.

— „Agnete!" begyndte jeg atter; „Du vil vel tage din Moders Ord for Sandhed, naar jeg forsikrer Dig, at her ikke har tildraget sig Noget, som i mindste Maade har forurolliget mig, eller som Du kan have Grund til at forfærdes over; hiint Skrig, som Du omtaler, har jeg vel

ogsaa hørt; men jeg veed saa lidt som Du, hvor det hidrørte fra — din egen Forvirring, som Du bar til Skue, da Du saa pludseligt viste Dig for mig, var Grunden til den øieblikkelige Uro og Bekymring, som Du troede at bemærke hos mig!"

— „Hvorledes, Moder — Du har ogsaa hørt Skriget?" spurgte hun. „Hvor forunderligt!" vedblev hun; „jeg skal dog spørge Thjodi, om han har hørt noget til dette — maaske kan han sige os, hvad her er paa Færde!"

— „Det skal Du ikke gjøre, Agnete!" sagde jeg; thi jeg ønskede helst, at Thjodi holdtes udenfor det Hele. — „Vær Du nu glad ved, at din Angst var ugrundet, og slaa Dig til Taals hermed!" føiede jeg til.

— „Ja, kjære Moder, vel er jeg nu bleven glad igjen ved at høre dine beroligende Ord; men dog forekommer det mig, som om her er noget galt fat! . . . Jeg vil gjerne troe dine Ord; men jeg kunde alligevel have Lyst til at spørge Thjodi og høre, hvad han siger!"

— „Thjodi er idag i slet Lune!" indvendte jeg; „han har vist neppe Lyst til at høre paa Dig eller at svare Dig, naar Du taler!"

— „Du tager feil!" svarede hun; „Thjodi er netop glad og munter idag — han har spøget og leget med mig den hele Formiddag igjennem!"

— „Gjør, som Du vil, Agnete!" svarede jeg; „men tro mig — Du gjorde bedre i at tie hermed!"

— „Saa vil jeg ogsaa følge dit Raad, skjønt jeg ikke begriber, hvorfor Du ønsker dette!" sagde hun venligt og kyssede mig baade paa Mund og Øine.

— „Gaa nu ud til dit Arbeide igjen, Agnete!" sagde jeg, da jeg ønskede at blive ene med den Fremmede saa hurtigt som muligt, for at jeg kunde bringe ham til Ro

og forbinde hans Saar. — Agnete vilde just til at fjerne sig, da den Fremmede drog et let Suk. Saa ubetydelig denne Lyd end var, opfangedes den dog strax af hendes skarpe Øre. Hun standsede sin Gang lige ved det Sted, hvor han laa, og sagde:

— „Moder, det var ikke Dig, som sukkede — vel?"

— „Hvem Andre skulde det vel være?" sagde jeg.

— „Forunderligt!" vedblev hun; „det forekom mig dog, som om den Lyd kom fra en heel anden Kant!"

— Hun bukkede sig pludseligt ned mod Gulvet, stedse dybere og dybere, indtil hun tilsidst lod sig glide som en Snog henad Jorden; af og til lagde hun Øret ned imod Gulvet for at opfange Lyden. Baade den Fremmede og jeg mærkede hendes Hensigt. Jeg gjorde Tegn til ham, at han skulde forsøge paa Flugt, og at jeg vilde være ham behjælpelig hermed. Han begyndte nu, understøttet af mig, en møjsommelig Kryben baade paa Hænder og Fødder hen imod det Sidekammer, jeg ved at pege derpaa havde anviist ham. Agnete befandt sig endnu i sin forrige Stilling. Aandeløs lyttede hun efter enhver af vore Bevægelser. Da den Fremmede lykkelig og vel var i Behold, og Alt var stille, spurgte hun, idet hun atter reiste sig:

— „Hørte Du Intet, Moder? O, min Angst vaagner paany! . . . Hvorfor tier Du? Søg dog efter, om her ikke er smuttet Nogen ind, som har Ondt i Sinde imod os! Thjodi har just i dette Øieblik fortalt mig om Ragnhilds, Hexens, Børn, som streife om og myrde og stjæle her i Egnen . . . kald dog ad Thjodi og lad ham hjælpe os!" skreg hun forfærdet.

— Jeg søgte forgjæves at berolige hende; nu var hendes Sind alt for ophidset, og den Angst, som havde grebet hende paany, syntes ikke at ville give Plads for nogen anden Følelse; jeg lovede hende derfor, at jeg strax

vilde gaa ud til Thjodi for at fortælle ham hendes Angst og bede om hans Hjælp imod hendes indbildte Farer. — Istedetfor at gaae til Thjodi gik jeg nu ind til den Fremmede. Da jeg kom ind til ham i Kamret, laa han bleg og stille paa Leiet. Jeg saae nu, at han var ung og usædvanlig smuk. Han vendte Hovedet og saae venligt til mig; han bevægede Læberne, og da jeg traadte helt hen til ham, hørte jeg, at han hvidskede:

— „Du er jo den gale Merthe; men Du har en skjøn og kjærlig Datter!"

— „Jeg er ikke gal!" svarede jeg; „men jeg er ulykkelig!"

— „Thjodi siger, at Du er gal, og han maa dog vide det!" indvendte han.

— „Hvad hedder Du?" spurgte jeg.

— „Haldor!" svarede han.

— „Du har jo eiet dette Huus tilforn?"

— „Ja!"

— „Kjender Du det i Eet og Alt?"

— „Hvortil disse underlige Spørgsmaal?" udbrød han.

— „For din egen Sikkerheds Skyld!"

— „Jeg forstaaer Dig ikke!"

— „Du vil snart lære min Hensigt at kjende!"

— „Du bekræfter selv ved dit underlige Væsen Thjodis Udsagn om Dig!"

— „Du bliver nok af en anden Mening, naar vi først have lært hinanden lidt at kjende!" svarede jeg.

— „Vi faae at see!" meente han.

— „Jeg spurgte Dig, om Du kjendte Huset i Eet og Alt?"

— „Og jeg svarer Dig, at jeg kjender det vel ikke til Punkt og Prikke, men maaske dog saa nøie, at jeg kan

give Dig een eller anden Oplysning, som Du muligviis ønsker!"

— „Hvad jeg spørger om, er, som jeg nys sagde, kun for din egen Sikkerheds Skyld!" svarede jeg.

— „Forklar Dig noget nøiere!" bad han.

— „Jeg vilde gjerne pleie Dig — veed Du et sikkert Skjulested her i Huset?"

— „Og hvorfor skal jeg skjules?"

— „For at bjerge Livet!"

— „Hvem vil røve mig det?"

— „Thjodi!"

— „Thjodi!" gjentog han forbauset. „Ja, Du er affindig!" vedblev han; „Thjodi og jeg ere de bedste Venner!"

— „Maaske alle andre Steder, men ikke her i Huset."

— „Og hvorfor ikke ligesaa godt her?"

— „Det kan jeg ikke sige Dig; kun saa meget skal Du vide, at traf han Dig her, vidste han, at Du havde seet Agnete og talt med mig, saa gjaldt det intet mindre end dit Liv!"

— „Siden naar er Thjodi bleven en Stimand og Røver?" spurgte han harmfuldt.

— „Det hverken e r han eller v i l han nogensinde blive?" svarede jeg.

— „Hvortil sigter da din Tale?"

— „Gaa til Dig for at dræbe Dig med koldt Blod eller ved lumpen Svig, det vilde Thjodi aldrig gjøre; men traf han Dig her, da vilde der ikke være Grændser for hans Raseri og Hævntørst!"

— „Det er umuligt — sig mig Grunden til en saadan Handlemaade?"

— „Tro mig paa mine Ord, og det vil være dit eget Gavn — Grunde kan jeg ikke give Dig!"

— „Saa vil jeg ei heller troe Dig eller fæste mindste Lid til dine taabelige Ord!" svarede han.

— Nu vendte han sit Ansigt om mod Væggen, som om jeg ved min Tale saa klart havde bevist den mig paaviede Sindssvaghed, at han paa ingen Maade vilde have mere med mig at gjøre. Jeg sad i nogle Minutter og ventede paa, at han atter skulde begynde Samtalen; men da han haardnakket vedblev at tie, gik jeg hen og fremtog af en Kiste, hvad jeg behøvede for at forbinde hans Saar. Da jeg atter nærmede mig til ham, sagde jeg, idet jeg lagde min Haand paa hans Pande:

— „Vend Hovedet lidt om imod mig, at jeg kan hjælpe Dig!"

— Han gjorde stiltiende, som jeg bad ham. Da jeg havde forbundet ham, smilede han venligt til mig, og jeg læste tydeligt i hans Træk den Medlidenhed, som han følte med mig, i hvem han troede at see en vanvittig Stakkel.

— „For sidste Gang spørger jeg Dig: Vil Du frelses, eller vil Du falde som Offer for Thjodis Raseri?" spurgte jeg.

— „Du spørger som en Gjæk!" svarede han undvigende.

— „Ingen Udflugter!"

— „Du veed jo . . ."

— „Tal reent ud — Ja eller Nei?"

— „Jeg bliver, hvor jeg er!" lød Svaret.

— Jeg maatte uvilkaarligt sukke ved at høre disse Ord. Han saae roligt paa mig og sagde:

— „Ængst Dig ikke!"

— „For seent vil Du angre dit Stivsind!" svarede jeg.

— „Tro ikke det — jeg afventer roligt Thjodis Komme."

— Nu kunde jeg ikke længere bekæmpe min Angst og Smerte; jeg kastede mig paa Knæe ved hans Leie, jeg tiggede og tryglede ham om dog at gjøre, hvad han formaaede, for at undgaae at støde sammen med Thjodi; men alle mine Bønner vare forgjæves — han tog min Haand og bad mig ikke nære nogen Uro for hans Skyld, da han selv følte sig fuldkommen tryg.

— Stakkels Merthe! udbrød Dvergen; hvor kunde han dog være saa ubønhørlig?

— Han troede mig vanvittig! svarede Merthe; og disse faa Ord forklare Alt.

— Ha, Thjodi! mumlede Dvergen; hvor snildt forstaaer Du ikke at lægge dine Planer.

— Længe havde jeg saaledes fortsat min frugtesløse Beden, vedblev Merthe, da han endelig i største Utaalmodighed svarede mig:

— „Saa ti dog engang stille — hvor tidt skal jeg sige Dig: jeg nærer ingen Frygt!"

— „Tænk dog ikke blot paa Dig selv!" bad jeg „men frels Dig for min . . . for Agnetes Skyld!" —

— Han saae forbauset paa mig og spurgte:

— „For din og Agnetes Skyld? —"

— „Ja!" svarede jeg.

— „Hvad formaaer jeg vel at gjøre for hende?" —

— „At holde din Tilstedeværelse hemmelig for Thjodi."

— „Jeg fatter ikke . . ."

— „Adlyd mig blot!"

— „Men Du maa dog indsee . . .“

— „Jeg gjentager det: adlyd mig blot — det gjælder mere end dit Liv, det gjælder hendes Lykke — hendes Vee og Vel er i denne Stund lagt i dine Hænder — Du veed det nu — handl, som Du vil!“

— Han vedblev at tie; men som om han ønskede stille og uforstyrret at kunne hengive sig til sine egne Tanker, lukkede han Øinene og lagde sin Haand over Panden. Jeg betragtede ham spændt. Mit Hjerte bankede, som om jeg ventede i næste Nu at høre min Dødsdom af hans Læber. Endeligt aabnede han Øinene. Jeg glemmer aldrig, med hvilke Følelser jeg lyttede efter hans Ord.

— „Merthe, jeg vil opfylde dit Ønske!“ sagde han venligt; „for hendes Skyld vil jeg gjøre Alt, hvad Du beder mig om. Hvad enten dine Ord nu ere talte i Vanvid eller af den sundeste Fornuft, saa vil jeg adlyde Dig!“

— Intet formaaer at skildre den Glæde, jeg følte ved at høre disse Ord af hans Mund.

— „Jeg havde gjerne hilst paa Thjodi,“ vedblev han, derfor kom jeg hid; men nu skal Du raade!“

— „Du maa saa hurtigt som muligt bringes i Sikkerhed. Nu da Du selv siger, at jeg skal raade, forlanger jeg af Dig, hvad jeg nys bad om: At Du ufortøvet siger mig, om her i Huset findes et hemmeligt Tilflugtssted — men sikkert . . . hører Du . . . sikkert fremfor Alt?“

— Han tænkte sig om; men da han vedblev at tie, sagde jeg:

— „Du, som har eiet Gaarden og opholdt Dig her, maa dog vel være saa nøie kjendt her, at Du ikke behøver lang Betænkningstid for at svare mig paa dette Spørgsmaal?“

— Nu reiste han sig halvt op paa Leiet og sagde:

— „Du har jo selv henlevet mange Aar her?"

— „Jeg har aldrig seet mig om her; jeg var altid under Opsigt!"

— „Og jeg opholdt mig kun en ganske kort Tid her paa Gaarden!"

— „Er det længe siden?"

— „Det var, medens min Farbroder endnu levede og beboede den, og skjøndt jeg atter gjæstede dette Huus den Gang, da han døde, var mit Sind paa den Tid alt for beskjæftiget med alvorligere Tanker, til at jeg kunde ændse mindre væsentlige Ting."

— „Du kan altsaa ikke hjælpe os?"

— „Nei!" svarede han.

— „Saa er Alt tabt!" udbrød jeg modløs.

— Han taug.

— „Har Du aldrig hørt Tale om et eller andet hemmeligt Rum her i Huset?" spurgte jeg atter.

— „Jo!" svarede han langsomt; „men til dette Sted," vedblev han og lagde stærkt Eftertryk paa hvert af sine Ord, „tør jeg ikke give nogen Fremmed Adgang!" —

— „Og hvorfor ikke?" spurgte jeg.

— „Dit Spørgsmaal kan jeg ikke besvare, og til dette Sted tør jeg ikke føre Dig!"

— „Stoler Du ikke paa min Troskab og Taushed?" spurgte jeg.

— „Nei!" svarede han; „Du kunde maaskee fristes til at røbe, hvad Du der fik at see!"

— „Du gjør mig Uret!" forsikkrede jeg.

— „Jeg kjender Dig jo slet ikke!"

— „Tro ikke, at jeg vilde lønne din Godhed med Utaknemmelighed. Vidste Agnete, i hvilken Fare vi Alle svæve, da vilde hun forene sine Bønner med mine, og hendes varme, kjærlige Roes over mig vilde stemme Dig

gunstigere for mig; men jeg tør, jeg nænner ikke at forfærde hendes unge Sjæl med slige bedrøvelige Forestillinger."

— „O, nei, gjør det ikke heller — lad hende i Ro!" udbrød han. „Jeg vil vove det!" vedblev han eftertænksom. „Enten er Du gal, som Thjodi siger, og da vil Ingen troe dine Paastande, om Du fandt for godt at forraade, hvad Du i hiint hemmelige Rum saaer at see, eller Du er klog, og saa byder din egen og Barnets Sikkerhed Dig at tie, da jeg jo i modsat Tilfælde har Dig i min Magt."

— „Jeg indseer, at Du har Ret!" svarede jeg, „selv om jeg ikke havde hørt disse dine Grunde, vilde min Taknemlighed imod Dig altid være Dig Borgen for min ubrødelige Taushed."

— Han begyndte nu vidtløftig at forklare mig, hvorledes jeg skulde finde det omtalte Sted. Da han var færdig hermed, reiste jeg mig strax fra min Plads og begav mig bort, for efter den modtagne Underretning at finde det betegnede Sted. Længe varede det ikke, før jeg opdagede den Lem, som førte til et lidet underjordisk Rum. At stige herned og berede Alt til den Syges Modtagelse stod ikke længe paa. Jeg følte en hemmelig Gru ved at betræde dette Sted, og hvad jeg der saae tjente ikke til at berolige mig. —

— Hvad saae Du, Merthe? spurgte Dvergen.

— Du glemmer, at jeg forpligtede mig til Taushed i den Retning! svarede Merthe.

— Du har Ret! udbrød han.

— Merthe fortsatte:

— Nu da jeg uden mindste Nølen hurtigt og bestemt kunde bringe ham til Ro paa dette Sted, vendte jeg i denne Hensigt tilbage til ham. Snart laa han paa det

Leie, jeg et Øieblik i Forveien havde ordnet for ham i det underjordiske Fristed. Her kom han hurtigt til Kræfter, og da han var fuldkomment helbredet, forlod han os atter.

— Hvorledes — han forlod Jer? udbrød Dvergen.

— Ja, men ikke for at reise bort for bestandigt, hvilket var hans første Bestemmelse! —

— Hvorfor da?

— For at opslaae sin Bolig i Nærheden af os, svarede Merthe.

— Ah! —

— Det undrer Dig?

— Nei — det havde jeg ogsaa gjort i hans Sted, forsikkrede Dvergen.

— Det tvivler jeg ikke om, svarede Merthe; men da Haldor kundgjorde mig denne sin Beslutning, undrede jeg mig dog herover.

— Og hvorfor det — hvad var vel naturligere, end at han nærede Deeltagelse for Dig og Agnete og troede lettere at kunne indhente Oplysninger om Eder, naar han opholdt sig der i Egnen end langt bortfjernet derfra? mente Dvergen.

— Hvad Du der siger lyder ganske som Haldors egne Ord til mig ved Afskeden; thi medens jeg pleiede ham, havde han og jeg lært hinanden saa nøie at kjende, at Intet, selv ikke det Venskab, jeg nærer for Dig, kan være stærkere og inderligere end det, vi To fra den Tid have følt for hinanden.

— Fik Thjodi aldrig Nys om, at han havde besøgt Eder?

— Af Agnetes Udtalelser forstod han, at der maatte være foregaaet noget Usædvanligt, og mistænksom som han var, faldt det ham strax ind, at der havde været Frem-

mede paa Gaarden; men da han Intet opdagede, og jeg vedblivende paastod Intet at have hørt eller seet, slog han sig omsider til Ro.

— Han lod sig virkelig nøie hermed?

— Ja — men han troede mig ikke.

— Saae Du aldrig Haldor siden?

— Jo, gjentagne Gange.

— Hvorledes kunde det skee?

— Som Du hørte, blev han boende der i Egnen, og en Dag, da Thjodi var paa Jagt, mødte han ham. Haldor, som jo vidste, han ikke uden paany at bringe Angst og Forstyrrelse i vort Huus kunde ledsage Thjodi hjem, bad ham derfor om at følge med sig til hans Hjem, da han virkelig længtes efter en venlig Samtale med Thjodi, hvem han altid havde havt en Deel tilovers for.

— Min Gud, Merthe! spurgte Dvergen ængstligt; Haldor røbede Dig vel ikke?

— Hvor kan Du dog spørge saaledes?

— Jeg blev urolig paa dine Vegne.

— Og det efter at jeg har fortalt Dig, at han og jeg nære ubegrændset Tillid til hinanden den Dag i Dag?

— Troede han Dig endnu gal paa den Tid?

— Nei, den Indbildning var forlængst ophørt.

Merthe taug et Øieblik.

Dvergen betragtede hende spørgende, endelig sagde han:

— Thjodi fulgte altsaa med Haldor hjem?

— Ja, han blev Natten over hos ham. Da han var gaaet til Ro, blev Haldor pludseligt greben af en dristig Tanke. — Han sadlede sin Hest og red hastigt hjem til mig.

— Hvor turde han dog vove Sligt?

— Jeg forfærdedes selv, da jeg saae ham.

— Og Agnete?

— Hun mærkede Intet til det Hele, hun sov sødt og ubekymret.

— Hvad førte ham til Dig?

— Han længtes efter os.

— Ja saa! hvidskede Dvergen.

— Han fortalte mig nu, at i dette Øieblik var hans inderligste Ønske opfyldt, og at han glædede sig over den Lykke atter at see mig og tale med mig. Han fortalte, at han havde længtes saa inderligt efter igjen at betræde dette Sted, atter at høre og see Agnete og at gjæste det skjulte Fristed, hvor han i Selskab med mig havde tilbragt saamange Timer. — Ja, han fortalte langt Mere, som jeg i min Overraskelse neppe fik Tid til at høre paa.

— Du ventede sandsynligviis ikke Gjæster paa den Tid.

— Da jeg havde fattet mig Noget, forestillede jeg ham, at han maatte nøies med mit Selskab, og at det var taabeligt af ham at vente at træffe Agnete paa Færde midt om Natten, medens jeg dog forsikkrede ham om min usfrømtede Glæde ved Gjensynet. Han blev skamfuld som et Barn over sin egen Ubesindighed og sagde:

— „Tilgiv, Merthe, at jeg er kommen hid for at forstyrre din Fred ved Nattetide; men da Thjodi var gaaet til Ro, da bankede mit Hjerte af Glæde; thi en salig Tanke greb mig; en Stemme tilhvidskede mig: Nu er den Time kommen, da Du skal begive Dig til Merthe og betroe hende Alt."

— „Hvorledes?" spurgte jeg; „har Du Noget at betroe mig?"

— „Ja, Merthe!"

— „Saa sig frem?" bad jeg.

— Han nølede nogle Øieblikke; utaalmodig som jeg blev, udbrød jeg:

— „Saa tal dog, Haldor!“

— Endeligt sagde han:

— „Jeg har i lang Tid grublet over en Plans Gjennemførelse, som vilde være til Held for Eder, om den lykkedes.“

— „Lad høre!“ sagde jeg, da han atter tøvede.

— „Jeg har tænkt paa at reise til Danmark!“

— „Nu?“

— „Og det for Eders Skyld.“ —

— „For vor Skyld?“

— „Ja — for Agnetes Skyld.“ —

— „Jeg indseer ikke, hvad Gavn Agnete kan drage af, at Du reiser til Danmark?“

— Han svarede ikke. I det Hele taget var han stærkt bevæget. Jeg maatte næsten vriste Ordene fra ham og ofte hjælpe ham paa Gled, da han standsede sin Tale hvert Øieblik.

— „Maaske dog mere Gavn end Du tror!“ svarede han omsider.

— „Jeg længes efter at høre din Plan?“ sagde jeg.

— „Og jeg længes efter at gjøre Dig deelagtig i denne!“ svarede han.

— Snart havde han taget Plads paa det Sæde, jeg venligt anviste ham, og det glædede mig at see hans Tilfredshed over atter at befinde sig her.

XI.

Klostergiven.

Da Merthe var naaet saa langt i sin Beretning, hørtes atter den samme Larm udenfor Hytten, som havde forstrækket Beboerne og deres Gjæst kort før Thjodis Bortgang.

Dvergen sprang op fra sin Plads og ilede mod Udgangen.

Merthe traadte i Veien for ham, og med forfærdede Miner udbrød hun:

— Hvad har Du i Sinde?

Han betragtede hende forbauset og spurgte:

— Hvorfor bliver Du saa angst, gode Merthe?

Uden at besvare hans Spørgsmaal, klagede hun:

— O, Gud, jeg hører tydeligt de samme Stemmer, som for kort siden lode sig høre paa saa støiende en Maade.

— Fat Dig! bad han; jeg vil aabne Lemmen paa Klem for tydeligere at høre, hvad der er Aarsag til al den Støi.

Neppe havde han udtalt disse Ord, før — ganske som første Gang — et hjertestjærende Skrig lod sig høre, og strax derpaa hørtes Hovslagene af bortilende Rytteres Heste.

Længe stode baade Merthe og Dvergen som fastnaglede til Jorden, opfyldte af en hemmelig Gru.

Endelig bevægede Merthe Læberne; men ingen Lyd kom over dem.

Dvergen bemærkede det og nærmede sig langsomt til det Sted, hvor hun stod. Han lagde Haanden paa hendes Skulder og sagde:

— Har Skrækken virkelig lammet Dig i saa høi Grad, Merthe? Er Du virkellg saa ryſtet af den foreſaldne Begivenhed?

Hun vedblev at tie.

Han fortſatte:

— Merthe, saa ſig dog et Ord, blot et eneſte!

Hun ſaae paa ham med et roligt, ſørgmodigt Blik. Endelig ſvarede hun:

— Ja, Du har Ret — Frygten har aldeles beſeiret mig. Jeg blev greben af en unævnelig Rædſel, da jeg atter hørte dette forfærdelige Skrig. Tuſinde Tanker ſtorme ind paa mig, den ene mørkere og vildere end den anden, og jeg har Ingen, ſom deler min Nød.

— Hvad mener Du?

— Thjodi leer mig ud — han ſiger, at jeg er en Taabe, naar jeg taler derom.

— Hvorom?

— Jeg er vis paa, at vort Opholdsſted er røbet.

— Og Thjodi lader haant herom?

— Ja, han ſpotter min Angſt.

— Har Du Grunde for din Formodning?

— Ja!

— Vil Du betroe mig disſe?

— Ja!

— Tak for din Tillid!

Merthe ſaae førſt til Agnete; da hun endnu ſov vendte hun ſig til ſin Gjæſt og ſagde:

— Jeg troer en Aften for længe ſiden at have hørt Haldors Stemme her udenfor Huſet.

— Men, indvendte Dvergen, ham behøver Du ikke at frygte for, ſelv om han opdagede Jert Skjul?

— Nei, overfor ham er al Frygt overflødig — desuden har han altid kjendt dette Skjuleſted.

— Saa forstaaer jeg Dig ikke og kan ei heller forklare mig, at . . .

Merthe afbrød ham:

— Min Mistanke og Frygt er opstaaet derved, at jeg en Aften troede at høre Haldor i heftig Ordstrid med en Anden; jeg troer forviist, at denne gjorde Forsøg paa at trænge herind, og at Haldor forsøgte at hindre ham heri.

— Skulde det være muligt!

— Jeg frygter, at det desværre forholder sig saaledes.

— Men hvad kan dette have at gjøre med den Støi, vi nu to Gange have hørt?

— Jeg veed ikke, men en mørk Ahnelse har grebet mig, og jeg frygter for, at Haldor i denne Aften allerede tvende Gange har kæmpet for at forsvare os.

— Det er ikke usandsynligt, sagde Dvergen langsomt, og hans Aasyn prægedes af en lignende Uro som den, der læstes i Merthes Træk.

— Nei, jeg føler mig desværre overbeviist derom, sagde hun.

Der indtraadte en kort Pause.

Dvergen tog derpaa Ordet:

— Lad dine ængstelige Tanker fare, Merthe, formanede han, og lad os atter komme tilbage til vor Samtale fra før!

— Jeg vil forsøge derpaa, svarede hun.

Nu satte hun sig atter paa sin forrige Plads.

Efter nogle Øieblikkes Taushed sagde hun:

— Nu er det mig ikke længere muligt at erindre, hvor langt jeg kom i min Beretning.

— Haldor var just i Begreb med at indvie Dig i sine Planer og at meddele Dig Grundene til sin paatænkte Reise til Danmark, sagde Dvergen oplysende.

— Rigtigt — nu husker jeg det atter! svarede Merthe.

Derefter begyndte hun paany:

— Haldor var som sagt overordentlig glad ved atter at befinde sig i vort Huus. Jeg tog stiltiende Plads overfor ham og ventede paa at høre, hvad han havde at sige. Han betragtede mig længe; men da jeg ikke brød Tausheden, tog han endeligt Ordet:

— „Du forundres ved at høre min Beslutning, Merthe?"

— „Ja, i Sandhed!" svarede jeg.

— „Og dog har jeg vel overveiet det Hele!" vedblev han.

— „Hvorledes er Du kommen paa den Tanke?"

— „Før jeg besvarer dette dit Spørgsmaal, har jeg en Tilstaaelse at gjøre Dig."

— „Du gjør mig nysgjerrig?"

— „Du skal snart blive tilfredsstillet."

— Han taug. Jeg spurgte ham:

— „Er det Noget, som angaaer os?"

— „Nei!"

— „Dig selv da?"

— „Ja!"

— „Hvorfor gaaer Du ikke lige til Sagen — hvortil disse Omsvøb?"

— „Det falder mig saa vanskeligt at gjøre denne Tilstaaelse!"

— „Jeg vilde gjerne lette dette Skriftemaal for Dig; men jeg har ingen Ahnelse om, hvad det kan være, som tynger paa Dig."

— „Slet ingen?" spurgte han langsomt.

— „Nei!" svarede jeg.

— Han taug atter en Stund; pludseligt sagde han:

— „Merthe, har Du aldrig undret Dig over . . .?

— Længere kom han ikke; jeg kunde see paa ham,

at det ikke var ham muligt at faae Ordene over sine Læber; derfor lod jeg ham fatte sig noget, før jeg atter spurgte:

— „Hvilket?"

— „Over min Hengivenhed for . . . for . . . Agnete?"

— „Nei!" svarede jeg; „ikke i mindste Maade."

— „Du finder det ikke fælsomt?" vedblev han.

— „Mig forekommer det, at Alle og Enhver, som faae Agnete at see, strax maae besjæles af de samme Følelser for det skjønne, ulykkelige Barn som jeg."

— Haldor svarede ikke strax; han havde støttet sin Albue imod Bordet, og med Hovedet hvilende i sin Haand sad han nogle Minutter saaledes. Da han tilsidst hævede sit Hoved og fæstede sine Øine paa mig, udbrød han bevæget:

— „O Merthe, denne Følelse var allerede stærk i min Sjæl, før jeg vidste af hendes Ulykke at sige. — Alt fra den første Gang, jeg saae hende . . ."

— Jeg afbrød ham pludseligt og sagde:

— „Du taler der om det, som jeg saa ofte forgjæves har bedet Dig at forklare for mig; hvorfor vil Du for ingen Priis sige mig, naar og hvor Du første Gang saae Agnete?"

— Han gjorde en utaalmodig Gebærde som for at formaae mig til Taushed; men jeg vedblev:

— „Hvorfor vil Du aldrig, trods mine indtrængende Bønner og vort inderlige Venskab, sige mig, om Du før hiin usalige Dag har talt med hende — at Du ikke her i Huset har vexlet et eneste Ord med hende, det veed jeg; thi det lovede Du mig selv aldrig at ville forsøge paa, og jeg troer Dig alt for ædel til at ville bedrage mig ved en usel Løgn."

— Han svarede mig:

— „Og jeg gjør ikke din gode Tro til Skamme! Siden hiint Øieblik, da hun forfærdet ved mit Skrig styrtede ind, har jeg vel ofte seet og beundret hende, men altid i den helligste Taushed."

— „Men før den Tid?" spurgte jeg.

— „Hvad der er gaaet forud for hiin Stund er min Hemmelighed; men jeg gjentager, hvad jeg tidligere har sagt: Der er Intet skeet, som i mindste Maade bør ængste Dig, eller som kan forulempe eller forurolige Agnete."

— „Jeg troer, at Du taler Sandhed; men din Taushed forekommer mig nu saavel som tidligere at være en forunderlig Grille af Dig."

— „Kald det, hvad Du vil!" svarede han; „men vær overbeviist om min ubrødelige Troskab for Eder! At jeg har seet Agnete før i hiin Stund, har jeg stedse sandfærdig indrømmet, ligesom jeg har fortalt Dig, at det mindst af Alt ahnede mig, at hun hørte hjemme i Eders Huus, da Thjodi aldrig til mig havde omtalt hendes Tilværelse."

— „Det er og bliver mig en Gaade, hvorledes Du noget Steds kan have truffet sammen med Agnete, hvem jeg vaager over som over min egen Sjæl," sagde jeg.

— „Dog har Du længe vidst, at trods din Aarvaagenhed er dette alligevel skeet, og hvad mere er, Du veed nu, da Du har erfaret det af min egen Mund, at min inderlige Hengivenhed for hende ikke har sit Udspring af Medlidenhed med den blinde Pige, men . . ."

— „Men?" spurgte jeg, da han taug.

— „Men af en ganske anden Følelse!"

— „En ganske anden Følelse?" gjentog jeg høist forbauset; „og hvilken Følelse skulde vel det unge Barn kunne indgyde?"

— Haldor betragtede mig med et alvorligt, prøvende Blik; han tog min Haand og hvidskede bevæget:

— „Merthe, Du betragter hende med en Kvindes Øine — derfor forstaaer Du mig ikke."

— I et Nu stod Alt klart for mig — han elskede Agnete! — De forskjelligste Tanker stormede ind paa mig og jeg udbrød uvilkaarligt:

— „Stakkels Haldor!"

— „Hvorfor denne Beklagelse?"

— „Du elsker hende?"

— „Ja, høiere end mit Liv!"

— En usigelig Smerte opfyldte mig. Jeg formaaede ikke at udtale de Ord, som svævede paa mine Læber, og som vilde tilintetgjøre hele hans Drøm om Lykke, saasnart han hørte dem. Han maatte have ahnet, hvad der rørte sig i mit Indre; thi han bad, idet han kastede sig paa Knæe for mig og lagde sine foldede Hænder i mit Skjød:

— „O Merthe, sig mig, vil Du være mig god . . . vil Du hjælpe mig at vinde hendes Kjærlighed? . . . Intet Offer vil falde mig for tungt, naar jeg tør kalde hende min Fæstemø! . . . Du tier, Merthe! . . . Hvad har Du i Sinde? . . . Vil Du støde mig bort fra Eder? . . . Skal jeg i denne Nat, da jeg kom hertil saa fuld af Tillid og Haab, vandre herfra med Sjælen opfyldt af den bitreste Kval? . . . Din Taushed forfærder mig; men dog frygter jeg for, at Du, naar Du aabner dine Læber, vil udtale mere end min Dødsdom!"

— Han bøiede sit Hoved og taug. Jeg følte, at han havde Ret — jeg maatte oprive hans Kjærligheds unge Spire med Rod, før den endnu havde sat enten Blad eller Blomst. Jeg lagde min Arm om hans Nakke og hvidskede:

— „Haldor, hører Du mig?"

— „Tal, Merthe!" svarede han.

— „Troer Du, at Du er mig kjær?"

— „Det er jeg overbeviist om!"

— „Saa veed Du ogsaa, at kun din ubøielige Skjæbne, som Ingen af os kan undflye, tvinger mig til at berøve Dig alt Haab! —"

— Han løftede Hovedet i Veiret; med et ubeskriveligt Udtryk i sit Blik og med skjælvende Stemme sagde han:

— „Jeg læste dit Svar af dit bedrøvede Aasyn, selv før jeg hørte disse sønderknusende Ord!"

— Han reiste sig langsomt og gik stiltiende frem og tilbage i Stuen. Hans Ansigtstræk røbede den Smerte, som rasede i hans Indre. Jeg nærmede mig deeltagende til ham og sagde:

— „Haldor, vær stærk . . . bær din Skjæbne, som det sømmer sig en Mand, og overlad Klagen og Sukkene til Kvinder og Børn!"

— Han standsede lige foran mig og udbrød:

— „Hvorledes — Du byder mig at være stærk?"

— „Ja, Haldor!"

— „Du, som ved din Haardhed har bragt mig til Fortvivlelse?"

— „Tro mig — det skeer imod mit Ønske og min Villie; med sorgfuldt Hjerte har jeg givet Dig dette Svar."

— „Hvorfor kan Agnete ikke blive min?" spurgte han med mat Stemme.

— Jeg taug.

— „Merthe, sig mig hvorfor?" vedblev han.

— Jeg svarede langsomt:

— „Hun er fra Fødselen af bestemt for en Anden!"

— Han betragtede mig næsten med Vildhed. Hans Øine lyste med en sælsom Glands; han knugede sin høire Haand imod Hjertet som for at dæmpe dets Smerte, idet han udbrød:

— „Hvorledes — hun er trolovet?"

— „Nei, endnu ikke!"

— „Elsker hun ham?"

— „Hun kjender ham ikke engang!" svarede jeg.

— Han stod endnu ubevægelig foran mig. Han syntes at overveie Noget og pludseligt at faae en lys Tanke; thi hans Pande opklaredes, og et let Smiil spillede om hans Læber. Efter en kort Taushed sagde han:

— „Hvad, om nu Agnete fik sit Syn tilbage . . . saae mig . . . lærte mig at kjende og . . . elskede mig? . . ."

— Jeg blev saa overrasket ved disse Spørgsmaal, at jeg ikke strax formaaede at svare; han spurgte derfor:

— „Siig mig, Merthe, hvorfor svarer Du mig ikke?"

— „Jeg har jo sagt Dig — hun skal være en Andens Brud!"

— „Men, om hun nu elskede mig?"

— „Saa bliver hun dog aldrig Din!" —

— „Merthe, er Du forrykt?" raabte han.

— „Nei, Haldor!" svarede jeg.

— „Er Du da pludseligt bleven hjerteløs?"

— „Lige saa lidt!"

— „Forklar Dig da!"

— „Træng ikke mere ind paa mig!"

— „Sæt, at hun nu aldrig vilde ægte denne Anden?" vedblev han.

— Jeg tøvede et Øieblik, før jeg svarede:

— „Saa er hun — klostergiven!" —

— Han traadte af Forfærdelse nogle Skridt tilbage og gjentog:

— „Klostergiven?"

— „Saaledes er det!" svarede jeg; „Agnetes Skjæbne formaaer hverken Du eller jeg at forandre, hvormeget vi end Begge ønske det!"

— Haldor svarede ikke. Han satte sig stiltiende paa sin forrige Plads.

XII.

Abbeden i Esrom.

— Der staaer nu kun tilbage, vedblev Merthe, at fortælle Dig, hvad hans Hensigt var med den omtalte Reise til Danmark.

— Og jeg længes efter at erfare, hvad der var Aarsag til denne? sagde Dvergen.

Merthe vedblev efter et kort Ophold:

— Længe forblev Haldor taus og tankefuld, efter at have hørt at Agnete var klosterlovet, hvis hun ei vilde ægte den Fæstemand, som var bestemt for hende. Jeg var inderlig bedrøvet, da jeg havde stor Godhed for ham og kjendte hans ædle Sindelag. Hvor gjerne havde jeg ikke givet ham Haab om hendes Kjærlighed, og hvor let havde det ikke i mine Tanker været for ham at vinde hende, om hun havde kjendt ham. Men nu — nu stillede en ubønhørlig Skjæbne sig imellem disse To, og deres Veie maatte skilles . . . Mange Tanker og Forestillinger gjennemkrydsede mit Hoved, og mit Hjerte bankede i ængstelig Uro. Hans vedvarende Taushed blev mig mere og mere piinlig; derfor sagde jeg:

— „Du talte for kort siden om en Reise?"

— Han svarede ikke, men hævede kun Hovedet og betragtede mig tankeløst. Jeg gjentog derfor:

— „Du talte nys om at reise til Danmark?"

— „Ja!" svarede han kort.

— „Det lod til, at denne Reise stod i Forbindelse med Agnete?" vedblev jeg.

— „Det gjorde den ogsaa!"

— „Du kom jo hertil for at fortælle mig noget derom?"

— „Du har Ret!"

— „Nu — saa fortæl?"

— „Nei, nu har jeg opgivet dette!"

— „Hvorledes — Du troede jo at kunne gavne os derved?"

— „Jeg vil ikke tale mere derom! . . . Nu vil jeg forlade Eder for stedse."

— „Bliv, Haldor, og find Dig i . . ."

— „Nei!" afbrød han mig med Heftighed; „jeg vil bort herfra . . . jeg vil søge at glemme hende, skjøndt jeg føler, at til dette Maal stræber jeg forgjæves."

— „Det kunde maaske dog lykkes Dig."

— „Aldrig vil Mindet om hende forlade mine Tanker, og aldrig vil mit Sind finde Hvile eller Ro!" vedblev han mildere.

— „Haldor, klag ikke saaledes!" bad jeg; „flyv os, om Du tror, at det kan gavne Dig!"

— „Hvad hjælper mig Flugten? . . . Saa langt kommer jeg aldrig bort fra Eder, at ikke min lønlige Attraa finder Veien tilbage hertil. Derfor, Merthe — tænk stundom paa mig! . . . Tilgiv mig, at jeg kom hertil i denne Nat, og at jeg ved mit Komme bedrøvede Dig! . . . Agnete vil ikke savne mig — hun kjender mig ikke, hvorledes skulde hun da have Godhed for mig!"

— „Tal ikke saaledes, Haldor!" bad jeg; „Dig vil jeg aldrig glemme! . . . At Du stedse vil mindes Agnete,

føler jeg mig desværre overbeviist om; men jeg føler tillige, at jeg skylder Dig Tak for din Troskab imod mig, at Du trods din Kjærlighed ikke har sveget det Løfte, Du gav mig — aldrig at nærme Dig Agnete; thi nu havde din Ulykke jo været saameget større, om hun havde kjendt og elsket Dig! —"

— „Nei, visselig ikke!"

— „Det synes mig saaledes?"

— „Men Du feiler!"

— „Har Du da ikke forstaaet mig?"

— „Jeg har forstaaet, at hun er en Andens Fæstemø."

— „Eller klostergiven?"

— „Ja!"

— „Og dog . . .?"

— „Og dog, siger jeg, skulde hun blive min, hvis hun elskede mig!"

— „Umuligt!"

— „Nei, hendes Kjærlighed vilde for mig være Drivfjederen til hendes Frelse — det koste hvad det vilde! Alt, hvad Elskov og Troskab formaaede, skulde af mig offres til dette Øiemed. Nu har et Ord af Dig udrevet mig af mine Drømme og tilintetgjort hver af mine Planer."

— Han reiste sig og traadte hen til Døren, hvilken han aabnede. Det var allerede langt over Midnat, og det begyndte at dages. Ved dette Syn udbrød han:

— „Den kommende Dag minder mig om, at jeg bør vende hjem til min Gjæst. Thjodi var i Stand til at savne mig, om jeg blev længere borte!"

— Jeg betragtede ham i Taushed; men mit Ydre maa have røbet min Sindsstemning; thi han kom hen til mig, tog min Haand og sagde:

— „Vær ikke bedrøvet, kjære Merthe; derved forøger

Du min Sorg og gjør mig Afskeden dobbelt tung. Jeg vil nu sige Dig Farvel! . . . Da jeg i Nat kom til Dig, troede jeg at skulle forlade Dig med ganske andre Følelser, end Tilfældet nu er."

— „Haldor — tilstaa mig en Bøn, før vi skilles!" bad jeg.

— „Og hvilken?" spurgte han.

— „O, forklar Dig — sig mig dog, hvorfor Du kom hertil i denne Nat, og hvad det var, som Du agtede at meddele mig angaaende din paatænkte Reise? At Du ikke kom hid alene for at beile til Agnete, veed jeg jo af dine egne Ord. —"

— Han svarede ikke, men rystede skiftende paa Hovedet.

— „Opfyld min Begjæring!" bad jeg atter.

— „Jeg har jo sagt Dig — jeg vil ikke tale mere derom!" vared e han endelig.

— „Der vil maaske hengaae lang Tid, før vi atter ved et eller andet Tilfælde føres sammen; maaskee sees vi aldrig mere! . . . Adskillelsens Stund er i Sandhed bitter, og vor Afsked er saa meget tungere, som den neppe bærer noget Gjensyn i sit Skjød!"

— „O," udbrød han bevæget; „nu, da jeg byder Dig Farvel, storme alle kjære Minder ind paa mig med en ukjendt Styrke. Jeg føler allerede det Savn, som vil opfylde mit Hjerte, og den Længsel, som vil martre min Sjæl! . . . Glæden vil blive min Fjende og Sorgen min stadige Gjæst! . . . Og nu, Agnete . . . det stakkels Barn!" —

— Han kastede sig fortvivlet paa sit forrige Sæde, bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og hulkede som et Barn. Pludseligt reiste han sig og sagde:

— „Jeg vil aldrig svigte Eder! . . . Agnete er

mig dyrebar som ingen Anden! . . . Jeg bliver min første Beslutning tro . . . For hende opoffrer jeg gjerne mig selv! . . . Ja — jeg vil det saaledes . . . Agnete skal atter faae sit Syn tilbage; men hun skal aldrig erfare, hvilken Andeel jeg har havt heri. Lad hende blive lykkelig . . . jeg vil ikke klage; men Eet maa Du love mig, Merthe!" —

— „Og det er?" spurgte jeg.

— „Du maa aldrig nævne mit Navn for hende . . . aldrig tale om min ulykkelige Lidenskab — gjennem hendes Taknemmelighed vil jeg ikke vinde hendes Hjerte. Skjult for hende vil jeg leve og dog tage hjertelig Deel i hendes Glæder og Sorger. Elsker hun sin Fæstemand, da vil jeg fra den Stund, jeg erfarer dette, fjerne mig fra hende for bestandigt; thi da trænger hun ikke længere til min Bistand, men elsker hun ham ikke, og kan hun kun ved bittert Savn opoffre Verdens Glæder for Klosterlivet, da er jeg hendes selvkaldte Ridder, som vel skal vide at befrie hende — dog kun, hvis jeg forinden har vundet hendes Hjerte!"

— Jeg opfyldtes af Beundring for et saadant Høisind; det var mig umuligt at fremføre et Ord.

— „Du tier?" sagde han derpaa; „vil Du ikke gjøre, som jeg har bedet Dig?"

— „Din ædelmodige Beslutning opfylder mig med Taknemlighed imod Dig. — Jeg vil redelig opfylde dit Ønske. Intet Ord angaaende Dig skal komme over mine Læber. Din Kjærlighed er baade dyb og uegennyttig, ellers vilde den ikke gjøre Dig saa opoffrende. O, gid Du kunde vente at naae den Løn, som slige Følelser fortjene; men ak, Du har intet Haab om Lykke!"

— „Er h u n blot lykkelig, da er det mig nok — jeg stammer mig alt ved den Egenkjærlighed, som nys gav

sig Luft i bittre Klager. Nu vil jeg offre mit Liv for hendes Vel!"

— „Du har alt flere Gange i denne Nat talt om, at Agnete skulde faae sit Syn tilbage — ei sandt?"

— „Saaledes er det!"

— „Forklar Dig!"

— „Før bad Du mig forgjæves — nu er jeg rede!"

— „Lad høre da!"

— „Jeg vil nu i Følge min første Bestemmelse reise til Danmark for der at gjæste Abbeden i Esrom . . ."

— „Abbeden i Esrom?" afbrød jeg ham.

— „Ja!"

— „Hvad vil Du ham?"

— „Til ham vil jeg henvende mig angaaende Agnetes Blindhed."

— „Hvorledes?"

— „Det undrer Dig, Merthe?"

— „Ja, i Sandhed!"

— „Og dog er dette virkelig min Agt."

— „Hvad vil et Besøg hos ham kunne gavne enten Dig eller os?"

— „Mere end Du troer."

— „Nu?"

— „Abbeden er en meget lærd Mand . . ."

— „Det har jeg hørt; men . . .?"

— „Han er lægekyndig som Faa og dertil from og menneskekjærlig."

— „Ah, nu forstaaer jeg Dig!"

— „Af ham venter jeg Agnetes Helbredelse!"

— „Og Du troer, at han vil laane Øre til dine Bønner?"

— „Han var altid den Ulykkeliges Ven!"

— „Gud give Held til dit Foretagende!"

— „Det vil lykkes — Abbeden staaer i en gammel Taknemligheds-Gjæld til mig, og han vil med Redebonhed opfylde mit Ønske."

— „Du har altsaa engang havt Leilighed til at bevise ham en Tjeneste?"

— „Ja!"

— „Og maa jeg vide hvilken?"

— „Jeg har frelst ham fra Døden!"

— „Hvorledes — skulde det være ham, om hvem Du har fortalt mig, at Du frelste ham ud af den brændende Kirke?"

— „Ja, ham er det!"

— „Jeg erindrer ikke længere hans Navn?"

— „Abbed Johannes af Esrom!"

— „Rigtigt, nu husker jeg det!"

— „Til ham vil jeg drage og betroe ham vor Sag."

— „Ak nei, vov ikke derpaa!"

— „Han er taus som Graven."

— „Men dog . . ."

— „Frygt ikke!"

— „Hvad, om Thjodi erfarede det?"

— „Han vil aldrig faae mindste Nys derom."

— „Hvorledes kan det undgaaes?"

— „Derfor skal jeg sørge. —"

— „Hvorledes vil Du dog kunne helbrede Agnete uden at Thjodi erfarer det?"

— „Det kan jeg heller ikke."

— „Hvad mener Du?"

— „Thjodi skal selv anmode Abbeden om at helbrede hende; men han skal aldrig faae at vide, hvad jeg har fortalt den fromme Fader for at formaae ham til denne Barmhjertigheds-Gjerning." —

— „Halvor, dine Ord blive mig mere og mere gaadefulde. — Du vil formaae Abbed Johannes til at helbrede hende; Du vil formaae Thjodi selv til at anmode ham derom, og samtidig vil Du overfor Thjodi anstille Dig, som om Du end ikke ahnede Agnetes Tilværelse; jeg gjentager det — jeg forstaaer ikke, hvorledes Alt dette skal ende, saa lidt som jeg begriber dine Ord?"

— „Vær tryg, Merthe! . . . Du behøver heller ikke at forstaae mig — ja, Du bør ikke engang vide mere, end Du nu veed. Kun saameget vil jeg sige Dig, at Thjodi vil blive Offer for et uskyldigt Bedrageri; paa hans Frygt for Gjengangere og onde Aander har jeg bygget hele min Plan! — Som et Tegn paa, at Alt vil gaae efter Ønske, forkynder jeg Dig forud, at I inden næste Fuldmaane have forladt de norske Fjelde, og at det ikke vil vare ret længe, før I have fundet et sikkert Tilflugtssted i en eensom Fordhytte, hvilken jeg selv en Gang for flere Aar siden beboede, da jeg som en Flygtning flakkede fredløs om i Danmark. Mærk Dig mine Ord, Merthe, og hver Gang, der indtræffer Noget af, hvad jeg nu har sagt Dig, saa se deri et Tegn paa, at Du og Agnete i mig have den meest trofaste Ven!"

— „O, Halvor!" udbrød jeg; „derom har jeg aldrig næret nogen Tvivl!"

— „Og nu Farvel! . . . Hvad der end maatte skee, saa intet Ord til Thjodi om, at vi To kjende hinanden."

— Han gik hastigt ud, svang sig paa sin Hest, som han havde bundet ved en Træstamme, og tilvinkede mig endnu engang et Farvel med Haanden, idet han raabte:

— „Nu bort herfra til Abbeden i Esrom!"

Saaledes sluttede Merthe sin forunderlige Beretning. Dvergen, som havde fulgt hende med udelt Opmærksomhed, blev roligt siddende. Han ventede sienfynligt at høre Mere; men da hun ikke gjorde Mine til at fortsætte, spurgte han:

— Har Du intet mere at meddele mig?

— Nei!

— Af hvilken Grund har Thjodi ført Eder hertil?

— Det veed jeg ikke!

— Han betragtede hende forundret, og som om han ikke vilde troe sine egne Øren, gjentog han:

— Du veed det ikke?

— Saaledes er det! svarede hun.

— Hvorledes fik Agnete da atter sit Syn?

— Ogsaa derom er jeg uvidende! lød Svaret.

Nu steg hans Forbauselse til det Høieste, og han vedblev:

— Du, som stedse har været hos hende, maa dog have seet, hvorledes Alt er gaaet til?

— Men jeg siger Dig, at jeg har aldrig hverken hørt eller seet noget til den hele Sag.

— Det forekommer mig høist sælsomt.

— Jeg giver Dig Ret heri.

— Hvorledes kunde det skjules for Dig?

— Kort Tid efter at Haldor hiin Nat havde forladt mig, begyndte Thjodi at tale om at føre os til Sjælland. Jeg vovede denne Gang saa lidt som nogensinde tidligere at spørge ham om Grunden til hans Handlemaade; men jeg ahnede, at Haldor havde en Finger med i Spillet.

— Det var let at indsee, mente Dvergen.

— Derfor gjorde jeg, som han befalede — jeg begyndte at forberede mig til Reisen. Snart brøde vi op,

og længe varede det ikke, før vi levede som Gjæster i Esrom Kloster.

— Det forekommer mig næsten utroligt, at Haldor kunde udvirke dette.

— Og dog forholder det sig saaledes.

— Gav Thjodi ingen Grunde for denne Reise?

— Nei!

— Hvorledes befandt Du Dig i denne nye Bolig?

— Som en Fange, der kun har skiftet Opholdssted uden derved at opnaae større Frihed end tilforn.

— Det gjør mig ondt at høre Sligt!

— I den Tid, vi tilbragte der, kom jeg ikke udenfor det Kammer, som var indrømmet os til vort Brug. Thjodi kom hver Dag til bestemt Tid og hentede Agnete. Jeg antager, at han førte hende til Abbeden, og at denne udøvede den heldbringende Kuur, medens hun var mig af Syne. Om Thjodi handlede saaledes for at berøve mig den Glæde at see Andre, eller om han handlede under fremmed Indflydelse, veed jeg ikke.

— Det er heller ikke let at udgrunde Thjodis Væsen! sagde Dvergen.

— Nok er det, svarede Merthe, her fik Agnete sit Syn tilbage; men der blev paalagt mig at vaage over hende med den største Omhu og da navnlig at paasee, at hun ikke kastede det Bind, hvormed hendes Øine siden Kurens Begyndelse stadigt skulde tilbindes; thi dette maatte ikke skee, forinden der var hengaaet en Maaned efter hendes Helbredelse.

— Det var dog høist forunderligt!

— Thjodi gav til Grund herfor, at hun endnu ikke kunde taale Dagslyset, og da hun derfor lidt efter lidt blev afvænt med at bruge dette Bind, skete det altid henad Tusmørkets Tid.

— Jeg har aldrig hørt noget Lignende!

— Thjodi paastod, at hele Kuren vilde være forgjæves, om ei disse Regler, som Abbeden havde foreskrevet, bleve nøiagtigt efterfulgte.

— Han maa vel have havt Ret i sine Paastande!

— Det betvivler jeg ikke.

— Hvor lang Tid opholdt I Eder i Esrom Kloster?

— I fjorten Dage.

— Og hun var helbredet i saa kort Tid?

— Ja — den Gang, da vi forlode Klosteret, stod der kun tilbage at iagttage alle Forsigtighedsregler, og da jeg ikke sparede enten Flid eller Møie, havde jeg snart den Glæde at see hende fuldkommen helbredet. Dagen efter vor Ankomst til Klosteret, da Thjodi første Gang hentede Agnete for at føre hende til Abbeden, fortalte han mig, i hvilket Øiemed dette skete.

— Jeg kan tænke mig din Forundring!

— Han bad mig at forberede Agnete paa den store Forandring, som nu skulde foregaae med hende, og at gjøre hende begribeligt, hvilken Skat der nu skulde gjengives hende.

— Det var ikke noget let Hverv, han der gav Dig — det er ikke nemt at forklare den Blinde, hvorledes den Seendes Tilstand er.

— Nei, det mærkede jeg snart. Hun hørte forundret paa mig uden at kunne fatte, hvorledes dette skulde skee, og uden nogen tydelig Forestilling om, hvad det var for Herligheder, som efter min Beskrivelse nu skulde fremtræde for hendes gjenfødte Syn. Der opstod hos hende en utaalmodig Længsel efter at lære Alt det at kjende, som jeg nu fortalte hende om.

— Det stakkels Barn, hendes Længsel var heel natur-

lig, og at denne vist neppe forlod hende, da den først een Gang var vakt, kan jeg let indsee.

— Vi forlode Klosteret, medens hun endnu maatte bruge det omtalte Øienbind. Intet formaaer at skildre min Forbauselse, da Maalet for vor Reise viste sig at være — ikke vort forrige Hjem i Norge, hvilket jeg havde troet — men denne Fordhytte!

— I drog til denne Hytte?

— Ja — netop den samme, som Haldor havde omtalt!

— Merthe, det forekommer mig forunderligt!

— Og mig ikke mindre. Endskjøndt her var et usselt Hjem, bankede mit Hjerte dog af Glæde ved at betræde denne Hytte; thi nu havde jeg faaet et nyt Bevis paa Haldors Ordholdenhed og hans stille Virken til vort Held.

— I have ganske vist i ham en aarvaagen Ven!

— Jeg er af samme Mening, svarede Merthe.

— Hans Venskab maa dog have været en stor Trøst for Dig?

— Deri har Du Ret! Lærer Du ham nogensinde at kjende, da vil Du ogsaa faae ham kjær; thi han er ædel og brav.

— Det have dine Ord tilstrækkeligt overbeviist mig om.

Der indtraadte en kort Pause.

— Denne Hytte er bleven mig kjær, begyndte Merthe atter; her opslog Agnete igjen sine Øine til Lyset for første Gang efter mange Aars Forløb.

— Det maa have været en høitidelig Stund for Eder Begge!

— Aldrig glemmer jeg det Øieblik, da hun efter længe at have betragtet mig med den kjærligste Ømhed kastede sig om min Hals og udbrød med Glædestaarer i Øinene: „Ja, saaledes vidste jeg, at min Moder maatte see ud;

mit Hjerte har fortalt mig det, og saaledes har jeg skuet Dig i mine Drømme!"

— O, Merthe, hvor Du maatte føle Dig lykkelig i et saadant Øieblik!

— Og dog var der for mig en lønlig Sorg midt i denne Glæde — Agnete havde fra den første Dag af, da Abbeden begyndte sin Kuur, faaet noget forunderligt Ængsteligt ved sig. Ofte foer hun sammen ved den mindste Lyd, og stundom grebes hun af vilde Feberdrømme, som endnu af og til anfalde hende ved den mindste Sindsbevægelse. Kort før Du kom hertil, var hun et Bytte for et saadant Anfald, og hun har endnu ikke forvundet den derpaa følgende Mathed.

— Vær ikke bekymret derover, gode Merthe! bad Dvergen; hendes nye Tilstand har naturligviis baade ængstet og overrasket hende. Hendes Sind er derved kommet i Oprør, og dette er sandsynligviis Grunden til den fælsomme Uro, hvilken Du omtaler, og som vel med Tiden atter vil forlade hende.

— Saaledes har jeg selv forestillet mig Sagen.

De taug Begge en Stund; derpaa sagde Merthe:

— Du veed nu Alt, hvad jeg selv veed om vort Liv. Hvad der for mig er en Hemmelighed formaaer jeg jo heller ikke at opklare for Dig! —

XIII.

Junker Valdemar og Tovelille.

Christoffer den Anden, som af sin Kongeværdighed kun beholdt Navnet tilbage, efterlod sig ved sin Død to Sønner.

Otto, den ældste af disse, har Læseren allerede gjort Bekjendtskab med i hans Fængsel paa Segeberg Slot.

Den yngste var Valdemar, den senere saa navnkundige „Atterdag". Han levede landflygtig, deels ved det tydske Keiserhof, deels hos sin Svoger, Markgrev Ludvig af Brandenborg, som var gift med hans Søster, Margrete. Sin første Ungdom tilbragte han ved Keiserens Hof.

Christoffer den Anden blev ofte udjaget af Danmark; saaledes ikke mindre end fire Gange, medens han endnu var Hertug, da han deeltog i Oprør imod sin Broder, Kongen.

En Gang levede han i sin Landflygtighed i den yderste Armod, ja tiggede sig endog frem med sine Sønner Erik, Otto og Valdemar.

En anden Gang levede han i mange Aar hos sin Svoger, den pommerske Hertug Wartislaff i Wolgast, med hvis Søster Euphemia han var gift.

Christoffers Svigersøn, Markgrev Ludvig, som havde fattet særdeles Godhed for den unge Prinds Valdemar, formaaede sin Fader, den tydske Keiser, til at antage sig denne.

Valdemar blev derfor 1328 som en tolvaarig Dreng sendt til Keiserens Hof, hvor han nød en glimrende Opdragelse og tilegnede sig et ridderligt Væsen. Som Yngling opholdt han sig hos Markgreven; men denne sendte

ham atter 1335 til Keiserhoffet, hvor han forblev i nogle Aar og lagde vel der Grunden til den Statsklogt og fine Politik, som han senere udviste.

Udrustet af Naturen med herlige Evner tilegnede han sig større Kundskaber, end der paa hiin Tid var almindeligt. Keiseren kaldte ham i et Brev til sin Søn, Markgreven: „den ypperlige, danske Prinds."

I Aaret 1338 vendte Valdemar atter tilbage til sin Svoger, ved hvis Hof i Greifswalde han opholdt sig paa den Tid, da vor Fortælling begynder.

Det var Aften. I Churfyrsten af Brandenborgs Pallads var et glimrende Selskab samlet.

Her feiredes en Fest til Ære for Herrerne Bernhard og Nikolaus af Verle, som en kort Tid havde opholdt sig ved Churfyrstens Hof, og denne Fest var paa en Maade at betragte som en Afskedsfest.

Utallige Lys straalede i de mangearmede Sølvstager og spredte deres Skjær over det prægtige Hele. Væggene vare betrukne deels med Klæde, deels med Silke, og bløde Tæpper dækkede flere af Gulvene. En Mængde blanke Metalspeile kastede Lysstraalerne tilbage og forøgede saaledes disses Virkning.

Let og lydløst svævede de skjønne Fruer og Frøkener igjennem Salene, medens hver Ridders Ankomst forkyndtes ved Sølvsporernes Klirren.

Blandt de tilstedeværende Herrer ville vi først betragte de Tvende, til hvis Ære Festen var foranstaltet.

Hr. Bernhard af Berle var en lille, stirslaaren Mand med et rundt, rødmusset og godmodigt Ansigt. Overalt var han tilstede; snart gjorde han som en galant Ridder en eller anden af de skjønne Damer til Gjenstand for sin Opmærksomhed, snart gav han som den muntre Selskabsbroder Tonen an iblandt Riddernes lystige Klynge.

Hans Broder, Nikolaus, var næsten i alle Maader en Modsætning til ham. Efter deres Ydre at dømme skulde Ingen antage dem for Brødre; thi var Bernhard liden af Vext, saa var hans Broder derimod ualmindelig høi. Nikolaus var rolig og alvorlig. Langsomt og besindigt fremførte han hvert af sine Ord, og han underholdt sig nærmest med de meest erfarne Mænd af Selskabet og da udelukkende om Statssager.

I dette glimrende Selskab træffe vi tillige sammen med Ridder Henning Podebusk. En djærv, klog og kraftig Mand, som alt fra Valdemars tidligste Ungdom havde fattet stor Godhed for ham.

Hr. Henning Podebusk hørte til den fyrstelige Slægt Podebusk fra Rygen og nedstammede i lige Linie fra de ældgamle Fyrster af Rygen. Familien Podebusk folgte i Aaret 1309 sin Ret til det rygenske Fyrstendømme til den danske Konge Erik Menved, hvorfor Henning Podebusk trods sin fyrstelige Herkomst nu kun var Eier af Herresædet Pudbuzke paa Rygen.

Har man nævnet Hr. Henning Podebusk, maa man ikke forglemme hans Søster, den deilige Frøken Tove — Valdemar Atterdags Tovelille.

Paa hendes skjønne Fædrenes havde Valdemar seet hende for første Gang, da han for flere Aar tilbage var bleven sendt dertil i et Ærinde for en af de mektenbnrgske Fyrster, som paa den Tid var den danske Konges Lehnsmand paa Øen.

Henning Podebusk var allerede den Gang hans fuldtro Ven, og Valdemar nærmede sig saameget mere hans skjønne Søster, som hun var ham jævnbyrdig af Stand, og han selv levede som en hjemløs Flygtning og ikke paa den Tid havde mindste Haab om at erhverve sine Fædres Rige. Han elskede Tove alt fra sin tidligste Ungdom. Men nu blev han pludseligt kaldt fra Nygen af sin Svoger Ludvig, og denne ufrivillige Skilsmisse lærte dem Begge, hvor høit de elskede hinanden. Nu opholdt baade Tove og Valdemar sig ved Churfyrstens Hof, hvorhen hun for to Aar siden havde ledsaget sin Broder, og hvor hun for Fremtiden var bestemt til at være en af Fyrstindens Jomfruer.

Churfyrstinden, Valdemars Søster Margrete, var en klog, mild og venlig Kvinde. Hun vandt Alles Ynde ved sit livlige og dog majestætiske Væsen. Hendes Skjønhed formindskedes en Deel derved, at hun uophørligt blinkede med Øinene, hvilket hun havde arvet efter sin Farfader, som netop for denne Blinkens Skyld bar Tilnavnet „Glipping".

Margrete var sin unge Broder meget hengiven og glædede sig over den Ynde, han stod i hos Alle.

Da det imidlertid vilde blive for vidtløftigt om end nok saa flygtigt at omtale hver Enkelt af disse høibaarne Damer og Riddere, ville vi indskrænke os til at nævne de i vor Historie meest bekjendte.

Johan af Vagrien, „den milde Greve," Kong Christoffers Halvbroder, manglede ikke ved denne Fest. Han var for kort siden kommen hertil for at hente sine to unge Døttre, Agnes og Elisabeth, som havde tilbragt de sidste tre Maaneder ved Markgrevens Hof, tilbage til deres Hjem.

Endnu staaer tilbage at omtale Biskop Svend af Aarhuus. Han var sendt hid i Ærinde fra mange Danske, og hans Besøg gjaldt den unge Junker Valdemar.

Taffelet var endt. Dandsen skulde snart tage sin Begyndelse.

Markgrev Ludvig underholdt sig med to af sine Gjæster, Biskop Svend og Grev Johan den Milde.

De havde alle Tre taget Plads i en Vinduesfordybning, hvor der bag de lange, folderige Gardiner var hensat et lidet Tavelbord og et Par Stole med høie Rygge og udpolstrede Arme.

Iført en prægtig Ridderdragt og med en gylden Ordenskjæde hængende om sin Hals glimrede Ludvig med en overvættes Pragt. Han overstraalede langt enhver af de Tilstedeværende.

Henvendte han sig til Een eller Anden af sine Gjæster, da ansaae denne det for en sand Glæde og lyttede med Opmærksomhed efter hvert af hans Ord, og at Alle maatte kunne fængsles af den mageløse Pragt og Pomp, han optraadte med, og af hans fine, udsøgte Ridderlighed, maa ikke forundre Nogen, da Sligt i Datidens Øine var Toppunktet ved enhver Fest.

Biskop Svend var en mild, alvorlig og værdig Mand. Hans Ydre vidnede tilstrækkeligt om, at den Roes, der tillagdes ham som en nidkjær, gudsfrygtig og godhjertet Mand ikke var paaløiet ham.

Den milde Greve, som han kaldtes, gjorde strax et fordeelagtigt Indtryk; thi han var glattunget og venlig,

hvilket hans Tilnavn bekræfter. Lærte man ham imidlertid nøiere at kjende, da fandt man trods det evindelige Smiil om hans Læber, at dette Tilnavn passede kun til hans slebne Ydre, og at han mesterligt forstod at forstandse sine Tanker og Planer bag dette Gjærde.

Disse tre Herrer havde som sagt trukket sig tilbage i en Vinduesfordybning, hvor de havde ført en halv hvidstende Samtale, som netop i dette Øieblik var gaaet istaa.

Biskop Svend syntes at overveie Eet eller Andet; thi han stod taus og lænede sig opad Væggen, medens han fæstede sine Øine mod Gulvet.

Grev Johan derimod syntes Intet at volde Bekymring. Med tilsyneladende Tankeløshed trommede han med Fingrene paa Bordet.

Markgreven betragtede dem Begge vexelviis, og da han saaledes en rum Tid havde ladet Blikket vandre fra den Ene til den Anden af dem, sagde han, henvendt til Grev Johan:

— Hvad mener I om den Sag?

Den milde Greve svarede ikke.

— Hører I ikke, Herre Greve — jeg spørger om Eders Mening? gjentog han.

— Min Mening er . . .

— Nu?

— At jeg har ikke stort at sige . . .

Biskpen afbrød ham og sagde:

— Tal ikke saaledes, Herre — I har som den unge Valdemars Farbroder en vægtig Stemme i denne Sag.

— Jeg tillader mig at benægte dette! indvendte Johan.

— Og jeg at paastaae det! vedblev Markgreven.

— Men I tage feil, ædle Herrer! paastod Johan venligt; mit Ord gjør hverken fra eller til.

Biſpen begyndte atter:

— I har dog Indflydelſe i Danmark?

Johan tøvede lidt, før han ſvarede:

— Aa ja ſaamænd!

— Mange Slotte og Stæder ere jo i Eders Hænder, vedblev Markgreven.

— Dog er jeg ikke den Mægtigſte! ſvarede Johan undvigende.

— Det er vel ſandt, indrømmede Biſpen.

— Men den Magt, I alt beſidder, kunde I nu gjøre en værdig Brug af til Fordeel for vor fælles Frænde, den unge Valdemar! ſagde Ludvig.

Biſkop Svend tog nu Ordet; med rolig Alvor ſagde han:

— I burde forſamle de ſtore Herrer og foreſlaae dem en Overeenskomſt, der kunde være det Land værdigt, hvilket det lader til, at I har glemt at regne for Eders Fædreland! —

Johan hørte diſſe Ord med uforandret Mildhed; hvorvel det Saarende ved denne ſidſte Hentydning ikke undgik hans Opmærkſomhed, ſaa ſvarede han dog uden mindſte Bitterhed:

— Hvor kan I dog, Herre Biſp, tillægge mig ſaa ſtor en Magt?

Biſpen taug.

Johan vedblev derfor:

— Hvad I end kunde have at indvende imod min Færd, ſaa dømme I denne Gang urigtigt! —

— Vel har I ikke faaet ſaa meget af vort ulykkelige Fædreland i Pant ſom Grev Geert, hvorfor I vel regner Jer Magt for ringere end hans; men heri tager I feil,

Grev Johan; thi det er en bekiendt Sag for Alle, at I har vundet langt flere Tilhængere paa Øerne end den kullede Greve i Jylland, ja, at I endog have Venner der! svarede Biſpen med en Varme, ſom tjente til yderligere at bekræfte den Fædrelandskjærlighed, ſom han ſtedſe har lagt for Dagen.

Johan ſyntes aabenbart ſmigret ved disſe ſidſte Ord, ſom hentydede til hans bekjendte Elſkværdighed; thi han betragtede Biſpen med et fornøiet Blik og ſvarede:

— Det var altid mit kjæreſte Ønſke at være elſket af mine Underſaatter og Venner, hvorfor jeg ogſaa ved alle Leiligheder ſøger at vinde Enhver for mig.

— Men Fædrelandet? indvendte Biſpen.

— Jeg ſøger at gavne Fædrelandet efter Evne! lød Svaret.

Biſpen betragtede ham ſkarpt og ſagde med en ſælſom Betoning:

— I er født i Danmark og af en danſk Dronning, Herre Greve! —

I dette Øieblik bleve Gardinerne, ſom ſkjulte de Trende for de øvrige Tilſtedeværende i Salen, trukne til Side. Et Hoved viſte ſig i Aabningen, og ſnart ſtod en pudſig Skikkelſe for dem.

Hans Klædning, ſom var ſammenſyet af en utallig Mængde ſmaae Stykker Klæde af de forſkjelligſte Farver, hængte løſt omkring hans ſpinkle Legeme. En Hue, ſom endte i en lang Spids, bedækkede hans Hoved; den var prydet

med en Mængde Bjælder, hvis Klingren røbede hans Ankomst, da han stak Hovedet inden for Vinduesforhænget.

Ærmerne i hans Kjortel vare forsynede med flere rynkede Puf, hvori der fandtes Udskjæringer, igjennem hvilke man saae de fine, hvide, broderede Underærmer.

En bred Pibekrave omgav hans tynde Hals; de Kniplinger, hvormed denne Krave var besat i Kanten, vare saa brede, at de næsten hængte ham ned til midt paa Brystet.

Hans Fødder skjultes af et Par Snabelstoe af brandguult Klæde, og et Narresværd dinglede ved hans Side.

Den Ankomne maatte have hørt i det Mindste Slutningen af de tre Herrers Samtale; thi han traadte med underlige Fagter hen foran Grev Johan og sagde:

— Du søger at vinde Alle for Dig — aa ja, Du bærer Dig smildt ad, Du milde Greve! . . . Du godtgjør den Sandhed, der ligger i Ordsproget: Rævebælgen fæstes som oftest til, naar Løvehuden ikke kan række længere! . . .

— Hahaha! lo Markgreven; der er min Nar — Perlen for alle Narre!

— I er altfor beskeden, Herre! faldt Narren ind.

— Fortræffelige Galfrands, vedblev Ludvig, hvor tør Du vove at forstyrre vor Samtale?

— Skal jeg tale oprigtigt, høie Herre, saa vil jeg svare Eder, at Smedebørn ræddes ikke for Funker, og gamle Svin have haarde Tryner! lød det lystige Svar.

Grev Johan tog aabenbart meget unaadigt imod Narrens første Hilsen; men snart henvendte han sig venligt til ham:

— Du er en lystig Fyr — jeg liider godt dit muntre Væsen.

— Da troer jeg dog, at gammel Hund og Rakke, de lege ei længe til Takke! snisede Narren.

Biskop Svend, som siden Narrens Ankomst havde for-

holdt sig tavs og betragtet ham med en overlegen Alvor, kunde nu ikke længere holde sin Utilfredshed tilbage, men udbrød:

— Jeg indseer ikke, hvilken Glæde de høibaarne Herrer Fyrster kunne have af, at slige Taaber ideligt trippe i Hælene paa dem — de snakke og sjante den hele Dag, og der er ikke Ende paa deres Daarskab!

— Som Herren er, saa følge ham hans Svende! deklamerede Narren med komisk Alvor.

Markgrev Ludvig smilede; han var aabenbart særdeles tilfreds med sin muntre Nar og morede sig fortræffeligt over hans vittige Svar. Han syntes i Øieblikket at have glemt alle de nyligt omhandlede Statssager og ret at have hengivet sig til den Munterhed, som Narrens Nærværelse altid fremkaldte hos ham.

At Biskoppen ikke yndede dette Narrevæsen, hørte vi nys af hans Udtalelse.

Grev Johan gjorde endnu et Forsøg paa at vinde Narren for sig og at stoppe hans kaade Vittigheder; thi han sagde sig selv, at han især var Skive for disse; derfor begyndte han atter:

— Bliv ved — jeg morer mig over din Lystighed, og jeg kan som sagt godt lide dit driftige Væsen!

— Kan jeg ogsaa stole derpaa? spurgte den Tiltalte. Mangen har Honning i Munden, som har Galde i Grunden,

Johan vedblev:

— Du er en prægtig Svend . . .

Narren afbrød ham:

— Roes feder ingen Mand; men der skal mere til!

Johan lod til at forstaae dette Svar paa den rette Maade; thi han strøg en Ring af sin Finger, og idet han rakte Narren den, sagde han:

— Tag denne Ring til en Begyndelse; der vil maaske snart følge større Gaver efter!

Narren bukkede og tog den. Han smilede listigt, da han stak den paa sin Finger og sagde:

— En Daare glæder sig over mere, end han har, og een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget!

— Vent blot, og Du skal see, jeg holder Ord, svarede Johan.

— Haabe og vente er Gjække-Rente! meente Narren.

— Jeg mærker, at Du er en Ynder af Latter og Munterhed — skulde Du en Gang faae Orlov af din Herre, da kan Du gjæste mig paa mit Slot, og jeg lover Dig en god Modtagelse og rigelige Gaver! vedblev Johan.

— Tak, Herre! svarede Narren; men h a n maatte være saare lysten ad Ferskt, som vilde gaae i Skoven og bide Snegle!

Biskop Svend lod nu til fuldstændigt at have tabt Taalmodigheden; thi han begyndte at vandre frem og tilbage, saa godt den knappe Plads tillod det.

Markgreven bemærkede dette og betragtede ham med et let Smil.

Grev Johan ønskede tilvisse Narren hundrede Mile bort, men spillede mesterligt sin een Gang begyndte Rolle.

Narren syntes paa sin Side at have gjennemskuet ham, hvilket hans skarpe Svar nokſom tydede paa.

Biskoppen stillede sig nu lige for Markgreven, og med alle Tegn paa Kjedsomhed udbrød han:

— Vil I, Herre Kurfyrste, saa lader os fjerne os for hurtigt at begynde igjen paa vor afbrudte Forhandling.

— Ærværdige Fader, Hurtighed duer kun til Loppefangst og ikke til Forhandlinger! sagde Narren, idet han bukkede saa dybt, at Spidsen af hans Hue berørte Jorden.

— Du dumme Gjæk! udbrød Biſpen harmfuldt; der er ikke Spor af Vid i din tomme Hjerne!

— Herre! ſvarede Narren i en medlidende Tone — Hvo, ſom begjærer Vittighed af en Gjæk, han er ſelv ikke bedre! Men det er endda godt, at Ingen kan være Nar mere end ſyv Dage om Ugen!

Med disſe Ord bukkede han for Herrerne og bortfjernede ſig.

Neppe var Forhænget faldet til, før det atter ſloges til Side, og man ſaae paany hans ſpillende Dine ligge ind til de Tre.

Han fæſtede først Blikket paa Grev Johan, og idet han gjorde en betegnende Bevægelſe med Hovedet, ſagde han derpaa, henvendt til Ludvig og Biſpen:

— Min ædle Keiſerſøn og I, ærværdige Fader, mærk Eder vel mine Ord: Eens Nabo kan have mange Muſereder i Hovedet, og I ſee det dog ikke paa Panden! — Han tilføiede: Forreſten ſaa veed I, at Uſe og Oſe tigge Begge til een Poſe! —

Han fjernede ſig atter.

Markgreven lo paany; han ſyntes ſlet ikke at bemærke Andet end lyſtig Skjæmt i Narrens Tale.

Biſpen blev tankefuld og betragtede ufravendt den milde Greve.

Denne ſmilede med den ſorgløſeſte Mine af Verden, ſjøndt han bedre end nogen Anden forſtod Narrens Ord.

Nu hørtes Lyden af Fløiter og Giger, ſom forkyndte, at Dandſens Glæder ventede det muntre Selſkab.

— Nu kunne vi ikke tøve længere her! udbrød Markgreven, og med ſine Gjæſter forlod han ſit Skjul.

Traadte man ind i Dandſeſalen, da blændedes man næſten af al den Pragt og Glands, ſom her lod ſig til Syne for det beundrende Blik.

Hvilken Vrimmel af ſkjønne Jomfruer, Fruer og Riddere!

Ungdom, Skjønhed, Ynde, Tapperhed og Klogſkab var her ſamlet Side om Side.

Dandſen ſkulde juſt til at begynde, da Kurfyrſten med ſine to Ledſagere traadte ind i Salen; man ventede kun deres Ankomſt.

Grev Johan havde udbedet ſig Æren af den første Dands med Markgrevinde Margrete.

Bernhard og hans Broder, Nikolaus af Verle førte Grev Johans Døttre, Eliſabeth og Agnes til Dandſen.

Biſpen deeltog ikke i denne Forlyſtelſe ſaa lidt ſom Kurfyrſten ſelv, med hvem han atter havde fordybet ſig i Samtale.

Snart var Dandſen i fuld Gang. Narren løb om og gjorde allehaande Løier. Snart trak han en eller anden af Ridderne i Ærmet, idet han hvidſtede ham en kaad Vittighed i Øret, ſnart morede han ſig med at dandſe langſomt og høitideligt om med ſit Narreſværd i Favnen, ſom om dette var den deiligſte Jomfru. Alt til ſtor Moro for Gjæſterne.

En Deel Damer og Riddere, ſom ikke deeltoge i Dandſen, havde taget Plads hiſt og her i Salen og leiret ſig i Smaagrupper.

Nogle af disſe morede ſig med at betragte de Dandſende, Andre ved at ſpille Skak eller Tærning.

En Klynge havde ſamlet ſig lige ved Indgangen til Salen. I denne Flok ſaaes en Ridder, ſom meget veltalende udkrammede en Maſſe af ſine Bedrifter. Kun Skade, at alle Tilhørerne forud vidſte, at de neppe turde troe

Halvdelen af, hvad de hørte, da han var kjendt som en uvaalidelig Pralhans.

Den første Dands var til Ende, og Markgreven tilvinkede sin Nar, at nu var det hans Tour at more dem Alle for Alvor.

Da denne imidlertid ikke robede Lyst til at efterkomme Opfordringen, spurgte Ludvig:

— Hvad skader Dig, Galfrands?

Narren betragtede ham forbauset og svarede:

— Intet, Du Vise!

— Hvorfor er Du i slet Lune?

Et muntert Smiil spillede om Narrens Læber, idet han sagde:

— Naar saae I mig i slet Lune, Herre?

— Aldrig før, saa vidt jeg husker!

— Og heller ikke i denne Stund!

— Hvad grunder Du da over?

Narren gjorde en komisk Grimasse og svarede:

— Høie Herre, har I aldrig hørt, at en klog Mand skal ikke lade sig fritte af en Nar?

Ludvig brast i Latter og sagde godmodigt:

— Jo, Du har sagt mig det tidligere!

Narren blev pludseligt opmærksom paa Noget; han hævede sig paa Taaspidsen for at skue ud over Mængden, og idet han pegede imod Indgangen, sagde han:

— Se der, Herre!

Ludvig kastede Blikket i den betegnede Retning, og han saae nu, at baade Riddere og Fruer traadte til Side for at gjøre Plads for to nye Indtrædende.

Markgreven gik dem strax i Møde.

En Ridder traadte ind, ledsagende en overordentlig deilig Kvinde.

Et Udraab af Beundring hørtes fra de Tilstedeværende, da dette Par viste sig.

Ludvig bukkede dybt for den skjønne Jomfru, hvem den ankomne Ridder ledsagede ved Haanden.

Jomfruen neiede og hilste til alle Sider med en Ynde og Anstand, som forgjæves søgte sin Lige.

Markgrevinde Margrete nærmede sig hende, tog hendes Haand og kyssede hende venligt paa Panden, hvorefter hun med Haanden tilvinkede Ridderen et Velkommen.

Den deilige Jomfru var iført en grøn Silkeklædning, som faldt i bløde Folder ned om hendes skjønne Figur. Et langt, hvidt Slør var fæstet over hendes Lokker og bredte sig fra hendes Hoved indtil Slæbet paa hendes Kjole.

Hun glimrede hverken ved Diamanter eller Guldsmykker, men havde alene sin sjældne Skjønhed at takke for den Beundring, hun vakte hos Alle.

Hvad der dog meest bidrog hertil, var utvivlsomt den Ufyld og Hjertensgodhed, som talte ud af hendes Miner.

Hun gjorde Indtrykket af at være et Barn baade i Sjæl og Sind, ligesom hun var det af Aar.

Der var en Høihed og Ro, en Fromhed og Klogt afspeilet i hele hendes Væsen, som uvilkaarligt greb enhver Beskuer og fyldte Alle med Ahnelsen om hendes høie Værd.

Et eneste Smykke bar hun — en gylden Ring funklede paa hendes Finger, den Ring, med hvilken Ridderen havde fæstet hende.

Med lydløse Fjed svævede hun igjennem Salen, ledsaget af sin lykkelige Beiler. Hendes mørkeblaae Øine tilsmilede Alle den kjærligste Hilsen; det lyse Haar, som løst og frit bølgede ned over hendes Skuldre, naaede hende næsten lige til hendes Knæe.

Hendes Ledsager var ligeledes i Besiddelse af et sjældent smukt Udvortes.

Hans livlige og kjække Træk saa vel som det Udtryk af Skjælmeri, der spillede om hans Læber, gjorde ham behagelig for Enhver.

Hans store, mørke Øine funklede af Dristighed og Liv. Hans Pande var hvælvet og høi. Et kraftigt Skjæg tjente til at forhøie hans mandige Udseende.

Den Dragt, han var iført, stod kun meget lidt tilbage for Kurfyrstens prægtige Klædning.

Paa Hovedet bar han en perlestukken Baret, hvori vaiede en lang, hvid Fjeder.

En Skarlagens Kappe, foret med russisk Graaværk, hængte løst over hans Skuldre; under den saaes en grøn, guldbroderet Kjortel, kantet med Hermelin.

Kostbare Spænder prydede hans Kappe og tjente til at fastholde den. De forgyldte Sporer klirrede ved hvert af hans Skridt, og hans Fingre vare besatte med funklende Ringe.

I det Øieblik, da Ridderen med sin skjønne Ledsagerinde traadte ind i Salen, blev ogsaa Biskop Svend opmærksom paa dem.

Hans værdige, alvorlige Aasyn blev om muligt endnu alvorligere; dog betragtede han den unge Ridder med stille Velbehag; men vendte han sit Øie imod den unge Kvinde, da rynkede han sine Bryn og pressede Læberne sammen, som om han følte en hemmelig Uvillie imod hende og Misfornøjelse med hendes Plads ved Ridderens Side.

Parret nærmede sig mere og mere det Sted, hvor Biſpen stod.

Ridderen havde endnu ikke bemærket ham; men Biſpen syntes pludseligt at være bleven enig med sig selv; thi han traadte meget hastigt frem og gik dem i Møde.

Da Ridderen endelig saae Biſpen nærme sig, standsede han sine Fjed af Overraskelse og fæstede sine Øine paa ham med et Udtryk af den høieste Forbauselse.

Han slap Jomfruens Haand og bøiede sig dybt for Biſpen.

Denne gjengjældte hans Hilsen ved en Haandbevægelse.

Tause stode de et Øieblik overfor hinanden; endelig sagde Ridderen:

— I her, ærværdige Fader?

Biſpen betragtede ham med et velvilligt Smil og svarede:

— Som I seer, ædle Herre!

— Saa ganske uformodet? vedblev Ridderen.

Biſpen saae forstende paa ham, før han atter spurgte:

— Ahnede I ikke min Ankomst?

— Nei, visselig ikke; men derfor er min Glæde over at see Eder nu dobbelt stor!

— Hvorledes — I havde ikke ventet . . .

— Saa hurtigt at tale med Eder igjen — nei, Herre Biſp! afbrød Ridderen ham.

— Jeg har ogsaa ilet, maa I troe, for at komme saa hurtigt tilbage.

— Ja, tilvisse! svarede Ridderen; Ingen har her ventet Eder før henad Sommeren.

— Lad dette være Eder et nyt Bevis paa min Hengivenhed for Eder, ædle Herre! udbrød Biſpen.

— O, der trænges ikke til nogen yderligere Bekræf-

telse, hvor I saa ofte har ydet Beviser paa Eders opofrende Hengivenhed for vor Slægt, fromme Fader! svarede Ridderen rørt og greb den Geistliges Haand, hvilken han førte til sine Læber.

— Gud velsigne Eder! udbrød denne og lagde sin Haand paa hans Hoved.

Efter en kort Pause spurgte Ridderen atter:

— Hvad Nyt, Ærværdige — er der indløbet Efterretninger fra . . .?

Biſpen tilkastede ham et betydningsfuldt Blik, hvilket øieblikkeligt bragte ham til at standse sin Tale; dog lod det til, at han ikke ret forstod, hvorfor Biſpen ønskede denne Tausheb; men pludseligt bemærkede han, at dennes Blik hvilede med Mishag paa den unge Kvinde, som øienſynligt selv gjorde sig Umage for ikke at høre deres Samtale.

Han udbrød derfor:

— Ah, Herre Biſp, tal I kun frit — dette fromme Barn tænker ikke paa Statssager!

Saasnart Jomfruen hørte disse Ord, neiede hun tauſt og beskedent for Biſpen og fjernede sig derpaa efterat have rakt Ridderen sin Haand, hvilken han venligst førte til sine Læber.

Han fulgte hende med det ljærligste Blik, indtil hun forsvandt blandt Damernes Flok.

Nu vendte han sig imod Biſpen og saae, at denne pludselig havde vendt ham Ryggen og var i Begreb med at bortfjerne sig. Hurtigt ilede han efter ham, lagde sin Haand ærbødigt paa hans Skulder og sagde:

— Hvorhen, ærværdige Fader?

Biſpen standsede og betragtede ham tauſt.

Ridderen gjentog:

— Hvorfor vender I Eder bort?

— Jeg mærkede, at I havde ikke Øren for mine Ord . . .!

Ridderen studsede og spurgte forbauset:

— Hvad mener I?

— Forstaaer I mig ikke?

— Nei, Ærværdige!

— Jeg mener, at . . .

— Nu?

— At hiin Kvinde . . .

Bispen taug atter.

Ridderen vedblev:

— Herre Bisp, tal ud!

Bispen betragtede ham med et prøvende Blik og sagde langsomt og bestemt:

— Hiin Kvinde fængsler og daarer Eder — hun betager Eder Sandsen for alt Andet!

Ridderen saae smilende paa ham; idet han rystede paa Hovedet, sagde han:

— O, hvor I dog dømmer feil, Herre Bisp — hvor er I dog kortsynet i denne Sag! . . . Troer I, at jeg har glemt Alt for hende — nei, hun lærer mig just Intet at glemme; thi Kjærligheden til hende har aabnet mit Hjerte for enhver ædel Følelse! . . . I kommer med Bud og Hilsen fra mit Fædreland; men vilde jeg være denne Hilsen værdig, om jeg ikke havde længtes efter den? . . . Forglemt og landflygtig, som jeg var, talte I min Sag i min Hjemstavn, og tro mig — saalidt som I sveg den Kongeslægt, der een Gang vandt Eders Hengivenhed, saalidt har jeg sveget det Land og det Folk, jeg stammer fra! . . . Og nu min Kjærlighed til hende — er hun mig ikke værdig? . . . Hun, en Ætling af den ældgamle Fyrstestamme og — hvad jeg skatter langt høiere — en sand Kvinde med Fromhed i Sjælen og de uskyldigste Tanker i Hjertets Løndom! . . . Ikke ved Guld eller Gods har jeg vundet hende; jeg kom til hendes Fædrenes — en fattig Svend, et Bud fra mine Frænder, en Flygtning, som søgte

Ly hos Fremmede! End ikke det Mindste eiede jeg, som ikke var mig skjænket af mine Frænders Gavmildhed! . . . Udsigt til Magt og Ære var der for mig den Gang saaiidt som i denne Stund . . .

Biſpen gjorde Mine til at afbryde ham; men Ridderen tilvinkede ham Taushed. Han vedblev derefter:

— I er hende ikke god, Herre Biſp, det har jeg ofte mærket; men viid, at Volmers Kjærlighed til Toveliile slukkes ikke, før hans Hjerte har ophørt at banke!

Disse sidste Ord udtalte Ridderen med en saadan Ild og Begeistring, at Biſpen uvilkaarligt bøiede sig for ham, idet han sagde:

— Ædle Junker, hvad jeg i denne Aften agtede at forebringe Eder, stemmer kun slet med Eders Hjertes Tilbøielighed; her er imidlertid ikke Stedet til at røgte mit Ærinde, hvor Hundreder af Øren og Øine bevogte os; derfor maae vi enten fjerne os fra denne Sal eller opsætte Sagen, til Festen er forbi, og da vi allerede mere end tilstrækkeligt have henledet de Tilstedeværendes Opmærksomhed paa os, foreslaaer jeg at vælge det Sidste! —

Saasnart Biſpen havde udtalt disse Ord, hørtes en Stemme bagved ham at sige:

— Det gjør I ret i, Herre — thi det er svært at vare sig for Brœmseſluer i Skoven og for onde Tunger ved Hove!

Baade Ridderen og Biſpen vendte sig hastigt, og Narren stod for dem.

Ridderen betragtede ham med et velvilligt Smiil og sagde muntert:

— Hvad vil Du, Galfrands?

Narren svarede ikke.

Ridderen gjentog:

— Hvad vil Du — har Du lyttet til vor Tale?

Endeligt svarede Narren:

— Herre, jeg veed ikke, hvad jeg skal svare; thi det hedder: Man skal tænke først og tale siden! —

Biskpen, som langtfra yndede Narren, saae vredt til ham og sagde:

— Saa skynd Dig at tænke Dig om; maaske bliver det Dig da klart, at Du bør forføie Dig bort og ikke ukaldet blande Dig i vor Samtale!

Narren udbrød:

— Vidste jeg det ikke nok — Nykommen er ikke altid Velkommen! —

Biskpen svarede alvorligt:

— Deri har Du Ret, skjønbt Du er Nar — lad os derfor i Ro! Du belurer mig — Du er ikke min Ven! —

— Siig ikke det, Herre — Ulven er aldrig saa graa, den har dog Venner, skjønbt det er faa! sagde Narren betydningsfuldt.

Ridderen traadte tæt hen til Biskpen og hvidskede:

— Herre, han er os god — haan ham ikke!

Narren, som havde opfanget de sidste Ord, vendte sig imod Biskpen og udbrød:

— Han har Ret, Herre Biskp, og — hvo, som ei vil . . . lide Paamindelse af sin Ven, han maa finde sig i at lide Straf af sin Fjende!

Biskpens Ansigt antog et fortørnet Udtryk; han sagde, idet han rynkede sine Bryn:

— Taabelige Nar — Du er for liden baade til at gavne og til at skade Nogen!

Narren syntes at være bragt ud af sin sædvanlige, rolige Sindsstemning; thi han svarede ikke uden Bitterhed:

— Man skal ikke træde Katten paa Halen; thi saa vender hun Klørne til! —

Biskpen gjentog:

— Du formaaer Intet!

Ridderen syntes hellere end gjerne at ville gjøre Ende paa denne Tvist, og allerede svævede de mæglende Ord paa hans Læber, da Narren lod til at have gjenvundet sit Lune; thi han svarede smilende:

Stundom vælter en liden Tue et stort Læs! —

— Jeg trænger ikke til din Hjælp! vedblev Biſpen med Alvor; thi mine Venner ere mange og af det ædleſte Blod!

Et spottende Smiil kruſede Narrens Læber, da han svarede:

— Modet gjør mere end Blodet, og hellere faa Venner og trygge end mange, som vende Rygge; desuden veed I vist, at til Hove gives mange Hænder, men faa Hjerter! —

Med disse Ord vendte han sig og gik.

Ridderen saae efter ham, og da han var kommen saa langt bort, at man ikke længere kunde høre Klangen af Narrebjælderne i hans Hue, vendte han sig imod Biſpen og sagde:

— Hvad har I dog imod det godmodige Menneske, Herre Biſp?

— Han er en Nar! svarede Biſpen.

— Er det Alt?

— Ja!

— Men, fromme Fader . . .

Biſpen afbrød ham:

— En Nar skal man hverken spilde Ord eller Tid paa, og hans Dumheder ere ikke værd at laane Øre til!

— Men han er ingen Nar! vedblev Ridderen.

Biſpen betragtede ham forbauset og spurgte:

— Er han ikke Markgrevens Hofnar?

Ridderen smilede og sagde:

— Jo, men han er snild og klogtig; han har Forstand som Faa og dertil et Hjerte saa tro som Guld; han er mig inderlig hengiven og var det alt i mine Drengeaar; desuden har han for ganske kort Tid siden ved at give mig Nys om et Forræderi imod Eders Sag, afværget store Fortrædeligheder for os Alle! —

Biskopen blev under Ridderens Tale mere og mere opmærksom; ved dennes sidste Ord udbrød han:

— Hvorledes — det skulde være ham . . .?

Ridderen afbrød ham:

— Som kom under Veir med, at Eders Brevskab var opsnappet — ganske rigtigt! Og det er hverken den første eller den sidste Tjeneste, vi kunne vente os fra den Kant! —

Biskopen forblev i nogle Øieblikke eftertænksom, hvorpaa han sagde:

— Det lader til, jeg har gjort ham Uret?

— Ja, fromme Fader!

— Men det er hans Narrevæsen Skyld i! —

— Nu — Enhver har sin Stilling i Livet; for min høie Svoger, Markgreven, er denne Nar ligesaa uundværlig som det daglige Brød!

Biskopen rystede paa Hovedet og sagde:

— Det forekommer mig altid besynderligt, at de høie Herrer have saadan Forkjærlighed for Narre, at de ere blevne dem en Nødvendighed!

Ridderen svarede smilende:

— Jeg skal ikke kunne laste Andre for denne Svaghed; thi selv morer jeg mig fortræffeligt over den lystige Galfrands's kaade Svar og pudsige Løier!

Biskopen rystede atter betænkeligt paa Hovedet, men sagde dog noget formildet:

— Træffer jeg atter sammen med ham, skal jeg dog

give noget nøiere Agt paa ham end tilforn; thi jeg har neppe seet paa ham en eneste Gang, da hans Narrestilling altid har været mig modbydelig!

Festen nærmede sig sin Ende.

Markgrevinden havde, foregivende en let Upasselighed, trukket sig et Øieblik tilbage til sit Lønkammer.

Hun havde medtaget en af sine Jomfruer.

Margrete havde taget Plads i en blød Fløiels Stol. Hendes milde Øine vare fæstede paa den unge Pige, som havde fulgt hende.

Denne stod taus foran hende med bøiet Hoved og Hænderne korslagte.

Kurfyrstinden rakte Haanden ud imod hende som for at indbyde hende til at nærme sig endnu mere.

Jomfruen forblev dog staaende paa samme Sted og syntes ikke at ændse den venlige Opfordring.

Vi gjenkjende i hende den Samme, som fulgt af hiin unge Ridder ved sin Indtrædelse i Salen, nys tildrog sig Alles Opmærksomhed.

Som hun her stod, taus, og som det lod til, sorrigfuld, var hendes Skjønhed af en saa henrivende Natur, at den forgjæves søgte sin Lige.

Man skulde snarere ved at see hende saaledes antage hende for et overnaturligt Væsen, en god Engel, som paa sin Flugt igjennem Rummet dvælede her paa dette Sted, hidkaldt af En eller Anden Ulykkeligs Klager og delende hans Sorger med ham, end man skulde antage hende for et Væsen af Kjød og Blod, og som havde Glæder og Lidelser tilfælles med alle andre Dødelige.

Saaledes see vi hende — Volmers Tovelille, og saaledes maatte i Sandhed den Kvinde være, hvem en saa trofast Kjærlighed som hans skulde blive til Deel.

Rygtet om hans Kjærlighed til hende er naaet til os i Sang og Sagn, og Tovelille og Gurre Slot ere Navne, som ikke lade sig adskille.

Den undrende Samtid, som fattede Valdemars Kjærlighed saalidt, som den fattede hans øvrige Storhed, tillagde hendes Moder allehaande Koglerier og paastod i denne Retning som i ethvert Tilfælde, hvor deres Forstand eller Hjerte ikke slog til, at der var Trolddom med i Spillet.

Tilskyndet af den Omstændighed, at Tove eiede en Ring, som hun ikke vilde skille sig ved, gav Folketroen os et af de skjønneste Sagn i Eie — det nemlig om Tovelilles Ring. —

Det Blik, hvormed Markgrevinden betragtede Tove, vidnede nokſom om de kjærlige Følelser, som besjælede hende overfor denne.

Da hun endnu en Stund havde iagttaget hende, sagde hun endelig:

— Tove, kjære Barn, hvad fattes Dig?

Tove hævede Hovedet, fæstede sine stjønne, blaae Øine paa den Spørgende, men vedblev at tie.

Margrete reiste sig, tog hendes Haand og trak hende venligt hen til sig.

Derpaa vedblev hun:

— Har Du nogen Sorg, saa betro Dig til mig — jeg er din bedste Veninde, det veed Du!

Tovelille saae paa hende med et taknemligt Blik og svarede:

— I er mere end min bedste Veninde; thi I er min — eneste!

— Siig ikke det, Tove — dine Venner ere mange, og Du fortjener det!

Tove ryſtede langſomt paa Hovedet ſom for at benægte dette Sidſte.

Margrete vedblev:

— Jovist, Tove; det hjælper ikke, Du ryſter paa Hovedet, Du veed det godt — her elſte Alle Dig!

Tove ſvarede blidt:

— De elſke mig; men jeg har Intet gjort, hvorved jeg har fortjent deres Kjærlighed, og at jeg ikke er al den Godhed værd, ſom Alle vise mig, frygter jeg kun alt for meget for. —

Markgrevinden ſaae forbauſet paa hende; derefter ſpurgte hun:

— Hvilke forunderlige Tanker — hvad gaaer der Dig imod?

Tovelille taug.

Margrete ſatte ſig atter ned. Hun beholdt Tovelilles Haand i ſin og lagde ſin Arm om hendes Liv. Da Tove ikke lod til at ville bryde Tausheden, ſagde hiin atter:

— Jeg lagde Mærke til, at Du var bedrøvet; derfor fjernede jeg mig og bød Dig at følge mig hid — jeg troede, at jeg endnu var din Fortrolige, og at jeg maaſte kunde trøſte Dig i din Sorg!

Tovelille kaſtede ſig om hendes Hals og græd.

Markgrevinden blev yderligere overraſket og udbrød:

— Fat Dig, Tove — betro mig din Sorg!

Tovelille tørrede ſine Øine og ſvarede:

— Til Eder var det min Agt at henvende mig, ſelv før J nu ſaa venligt kom mig i Møde!

— Du ſkal altid møde den kjærligſte Veninde i mig, og jeg er Dig ligeſaa hengiven ſom Du mig! ſvarede Markgrevinden venligt og klappede hende deeltagende paa Kinden.

Tovelille ſmilede veemodigt; det lod til, at hun ikke havde ſtor Lyſt til at tale; dog begyndte hun:

— J veed, at jeg har en Due, som jeg elsker meget?

— Ja! svarede Margrete; din lille Navne — jeg kjender den godt!

— Den fulgte mig hertil fra Rygen, og den har ofte været min kjæreste Adspredelse!

— Jeg har tidt bemærket, hvor det glædede Dig at kalde den hen i Vinduet til Dig, bort fra dens lille, lune Bolig, som Du havde ladet indrette til den inde i Haven.

— Denne lille Due blev for kort Tid siden pludseligt borte en Morgen, da jeg havde bundet en Brev om dens Hals og paalagt den at flyve dermed til den anden Fløi af Slottet til Eders Broder!

— Hvorledes — Du havde lært den at være Brevdue, og hvorfor?

— Først fordi det voldte mig en usigelig Glæde at see det lille Dyr flyve let og glad igjennem Luften med mine Breve til min Elskede; dernæst af den Grund, at det glædede ham at modtage disse og mig at afsende dem.

Margrete kyssede hendes Pande og udbrød:

— O, fromme Barn, dine Glæder ere lige saa uskyldige som Du selv!

Tovelille fortsatte:

— Allerede der hjemme paa Rygen var dette en kjær Fornøielse for os. Naar min lille Due saa kom flagrende tilbage til mig, da vidste jeg, at den bragte en kjærlig Hilsen, et lønligt Bud fra ham; jeg vidste, at han havde kjærtegnet den, at han havde trykket sine Læber imod dens skjønne Hoved, og at dens kloge Øine havde hvilet paa ham; da forekom det mig, som om jeg havde gjort Farten med, og i denne søde Indbildning fandt jeg Erstatning for, at vi i hiin Tid saa sjeldent mødtes!

Hun taug.

— Jeg kan godt indsee, at denne Due maa være Dig

dyrebar, svarede Margrete; men fortæl mig — har Du da mistet den nu?

— Nei!

— Hvad klager Du da over?

— Den var mig berøvet en Tid!

— Og hvor var den da?

— Det veed jeg ikke!

— Forunderligt! udbrød Margrete.

— Ja, det er virkelig høist forunderligt! bekræftede Tove.

— Men har Du ingen Ahnelse om, hvo der har holdt Dyret fangen?

— Jeg veed Intet for vist!

— At denne kloge Fugl skulde flyve bort paa egen Haand er vel neppe tænkeligt?

Tove svarede hastigt:

— Nei, det er umuligt! . . . Fuglen har været indespærret, det veed jeg sikkert!

— Hvorledes — Du er overbeviist herom? spurgte Markgrevinden.

— Ja!

— Hvad bestyrker Dig i denne Tro?

Tovelille tog Noget op af den lille Taske, som hang ved hendes Side, rakte det til Markgrevinden og sagde:

— Her er Beviset for, at En eller Anden har holdt Fuglen fangen; men hvem har øvet denne Daad?

Den Gjenstand, som Tovelille rakte Margrete, viste sig at være en ganske lille, linned Pose, hvori fandtes et Stykke Pergament.

Markgrevinden betragtede det forbauset.

Tovelille sagde:

— Læs I kun frit, hvad der er skrevet paa dette

Pergament, som Fuglen bar om Halsen, da den atter vendte hjem!

Margrete trak Pergamentet ud af den lille Pose, som skjulte det; hendes Forbauselse var stor, da hun læste:

„Ung Tovelil sender sin Due ud,
Men fremmed Jæger den fanger;
Nu faaer hun fra hannem Brev og Bud,
Saafremt den til Hjemmet langer!

Ung Tovelille, Du vogte Dig vel
For Dannemarks lyse Strande;
Raad stikkes Dig til dit eget Held:
Stævn atter mod Rygens Lande! —

Du bliver aldrig viet saa prud
Til Volmer, din Ven, med Ære;
Nei, aldrig vorder Du Kongebrud
— Guldkronen Du aldrig skal bære!

Som Stjernen, der sidder saa høit i Sky,
Den stolt skal hans Dronning smykke;
Din Død skal vorde dit eneste Ry,
Din Kjærlighed din Ulykke!"

Da Margrete havde læst til Ende, blev hun siddende aldeles maalløs.

Tovelille saae nu, at disse Ord gjorde samme Virkning paa hendes Veninde som paa hende selv.

Endelig fattede Margrete sig; hun tog kjærligt Toves Haand mellem begge sine og sagde:

— Kjære Tove, lad ikke Sligt ængste Dig; skammeligt er det af den, som har hængt dette om Halsen paa din Due, at handle saaledes; men tro mig, her foreligger kun en kaad Streg — hvem kan vel forudsige, hvad den kommende Tid fører med sig, og hvem kan vel saa trøstigt love min Broder den Kongekrone, som ikke en Gang til-

kommer ham, men den ældre, Otto? . . . Trøst Dig derfor, Du Kjære, lad mig ikke lide ved at see din Sorg! . . . Hvad vilde din Beiler sige, om han saae Dig nu at lægge saa liden Tillid for Dagen til hans Ord og Forsikkringer om sin Troskab? — Vær tryg, Tovelille, Volmer bedrager Dig ikke — min Broder farer ikke med Svig!

Tovelille saae op. Store Taarer glindsede i hendes Øine og rullede langsomt ned ad hendes Kinder. Hun tøvede et Øieblik, før hun svarede:

— Alt, hvad I her foreskiller mig, har jeg forlængst foreskillet mig selv, og jeg havde næsten dysset min Angst til Ro; men nu i denne Aften har den atter faaet Magt over mig, og jeg søger forgjæves at frigjøre mig for den Tanke, at Spaamandens Advarsel bør efterfølges!

— Og hvad har atter vakt denne Uro hos Dig?

Tovelille betænkte sig et Øieblik, før hun svarede:

— Min Angst er atter kommen tillive ved Biskop Svends Nærværelse!

— Hvorledes, Barn, den fromme Mand . . .?

Tovelille afbrød hende:

— Det er saaledes!

Margrete fortsatte:

— Han, som er vor Slægt saa inderlig hengiven?

— Eders Slægt — ja, men ikke mig eller min Slægt! svarede Tove.

Margrete studsede.

Tove vedblev:

— Han ynder ikke min Broder, og mig var han aldrig god!

— Han er en retskaffen Mand! indvendte Margrete.

Tove svarede langsomt:

— Volmer siger, at han er først og fremmest en

Fædrelandssven, og at Kjærligheden til Danmark er stærkere end enhver anden Følelse i hans Bryst; ja, han paastaaer endog, at det er kun gjennem Fædrelandskjærligheden, at han elsker Eder og Jer Slægt som den retmæssige Kongestamme!

Margrethe saae forundret paa hende og sagde:

— Naar talte Tove saa djærve Ord? Det er let at høre, at Volmer har lagt Dig dem i Munden; men hvad Du fremfører, kan dog ikke forhindre Biskopen i at være en retskaffen Mand?

— Nei — men om han nu i mig saae en Hindring for sine Planer!

— Umuligt!

— Det er slet ikke umuligt, og Narren har ved flere Leiligheder givet mig dette at forstaae.

— Den Taabe!

— Nei, han er ingen Taabe, han er just Volmer og mig hengiven, han elsker os Begge og farer ikke med Tant i saa alvorlige Sager!

— Du bør dog ikke fæste mindste Lid til hans lystige Udtalelser; hans kaade Ord ere slet og ret Øieblikkets Indskydelse, og han overveier aldrig sin Tale.

— Jo, visselig gjør han saa — mere end I tror. Han har en klar Forstand og et aabent Hjerte!

Margrete svarede livligt:

— Ei, ei, hvor Du taler — hvormed har han fortjent din Bevaagenhed?

— Jeg veed næsten ikke, hvad jeg skal svare Eder herpaa; jeg kan godt lide ham — det er Alt!

Der indtraadte en Pause.

Margrete begyndte paany:

— Lader os komme tilbage til den første Gjenstand for vor Samtale!

— Som I vil! svarede Tove.

— Sig mig da, hvorfor Biskopens Nærværelse ængster Dig? Hvad har han for, som volder Dig Uro?

Tove svarede hastigt:

— Jeg har allerede sagt Eder — han er mig ikke god!

— Og hvorfor troer Du dette? spurgte Markgrevinden.

— Hver Gang han seer mig ved Eders Broders Side, da formørkes hans Blik, og hans Veltalenhed forstummer.

— Han betragter mig taus og stille, og jeg læser i hans Øie, hvilke Tanker der boe i hans Indre, og at han i sit Hjerte ikke har nogen venlig Følelse for mig!

Margrete rystede misbilligende paa Hovedet og sagde:

— Hvorfra komme dog disse underlige Tanker og Forestillinger i din Sjæl?

— De ere alle fremkaldte ved de Ord, som I nys læste paa hiint lille Stykke Pergament! svarede Tove.

— Og Du kan virkelig troe paa slige taabelige Ord, kjære Tove?

— Stundom føler jeg mig overbeviist om, at det Hele er et lumsk Opspind eller en kaad Streg, som I nys sagde; men til andre Tider gribes jeg af en unævnelig Rædsel; da tænker jeg: Hvad om nu disse Ord vare sande? Hvad om jeg fjernt fra min Fædrenes skulde hensukke mit Liv i Sorg og Klage? . . .

Margrete afbrød hende:

— Tove, tal ikke saaledes; hvor kan dog Du, en kristen Kvinde, lade Dig forlede til en saadan Vantro? Hvor kan Du dog indbilde Dig, at Nogen kan bestemme din Skjæbne og forkynde Dig den uden Gud alene?

Tove fæstede sine deilige Øine paa hende og sagde:

— I glemmer, at jeg, skjøndt Kristen, er en Nylænderinde; paa min Fædres er Kristendommen ikke gammel

endnu, ja, der gives endog Mange, som slet ikke have antaget den, og Svantevit har sit Tempel og Alter i mange Hjerter, skjøndt hans Offerhuus forlængst er ødelagt!

Margrete blev sienspynlig aldeles bestyrtet ved at høre Tove tale saaledes; da hun havde fattet sig noget efter denne Overraskelse, spurgte hun:

— Er dit Hjerte maaske ogsaa et Arnested for dine Fædres Gud?

— Nei, svarede Tove, det hverken er eller var det nogensinde; men skjøndt jeg hverken giver ham eller nogen anden af de hedenske Guder Ly i min Sjæl, saa kan jeg dog ikke frigjøre mig for en vis Tro paa de lønlige Magter, som leve og herske baade i Jord, Luft og Hav; ja, selv Ilden, som ødelægger og fortærer alt Levende, forekommer mig at være et Opholdssted for Tusinder af travle Aander!

Margrete gjorde en utaalmodig Gebærde og mumlede:

— Taabelige Barn!

Tove udbrød:

— O, sig ikke det!

— Og det er denne Overtro, som forstrækker Dig og gjør, at Du frygter den hemmelighedsfulde Spaamand?

— Ja, det er denne Overtro, som jeg har tilfælles med alle mine Landsmænd, der er Skyld i, at jeg tilskriver høiere, ukjendte Magter Indflydelse paa vor Skjæbne og Evne til at kundgjøre os denne! svarede Tove med Overbeviisning.

Margrete spurgte forundret:

— Du betragter altsaa virkelig disse Ord som en Advarsel?

— Naar jeg blot ikke selv saa gjerne vilde troe det Modsatte! Mit Hjerte taler et heelt andet Sprog end min Overtro, og endnu veed jeg ikke, hvilken af disse To jeg skal lade raade! —

Margrete kyssede hende paa Panden og sagde:

— Saa lad mig sige Dig dette — følg dit Hjertes Røst, Tovelille, og Du vil ikke føle Dig skuffet! —

Tove betænkte sig nogle Øieblikke, derpaa hævede hun Hovedet, fæstede sine straalende Øine paa Kurfyrstinden og sagde, idet hun med Varme trykkede hendes Haand:

— Tak for Eders Deeltagelse, ædle Fyrstinde — I kan aldrig troe, hvor forunderlig lettet jeg føler mit Sind, nu da jeg har betroet Eder min Sorg! . . . I dette Øieblik forekommer jeg mig selv saa stærk og freidig, at Intet kan rokke min Tillid til Lykken og min Tro paa en venlig Skjæbne; derfor vil det være mig let at følge Eders Raad, nu da jeg atter selv er fuld af Haab og Mod! —

Margrete betragtede hende med stille Glæde, og da hun taug, svarede hiin:

— Hvor dine Ord glæde mig — gid dit Mod aldrig maa glippe, og dit Haab aldrig vorde mindre! —

XIV.

Ved Solopgang.

Solen var næppe staaet op den næste Morgen, da en kvindelig Skikkelse vandrede langsomt ned ad den lange Allee, som førte fra Borgeleddet til Slottets Fruerlund.

Hun vendte sig af og til speidende imod Østen som

for at minde den kommende Dag om, at det snart var Tid for den at tage Scepteret i sin Haand og jage Nattens sidste Stjerner paa Flugt.

Vandrerſten var nu naaet hen til en stor Høi ved den østlige Side af Borgen.

Denne Høi var steil og utilgængelig fra den Side, som vendte imod Havet; men paa den modsatte Side straanede den jævnt opad, og her var dannet Trappetrin, overgroede med Mos, ad hvilke man begav sig op paa Høien.

Heroppe fandtes en Græsbænk, anlagt ved Foden af nogle vældige Egetræer, som, naar Solen og Vaaren havde udfoldet deres Løv, bredte deres skjærmende Skygger over den Trætte, som havde taget Plads under deres Kroner.

Nu steg hun opad Høien, ikke langsomt og besværligt — nei, let og ungdommeligt bare de rappe Fødder hende.

En kort Kaabe, som hun havde kastet over sin grønne Kjortel, beskyttede hende imod den svale Morgenluft.

Hun kastede sin Hovedhætte tilbage og satte sig paa Bænken.

Hendes Blik svævede beundrende ud i Rummet, og det var let at see, at hun ligesom fortrylledes af det skjønne Maleri, som her udbredte sig for hende.

Fra dette Punkt skuede man udover den stolte Østersø.

Mod Nord øinede man Rygen, den skjønne Ø med sine graae og hvide Klinter.

Ikke en Vind rørte sig; hele Naturen syntes hensunken i forventningsfuld Taushed.

Den lette Taage, som svævede over Havet, syntes mere og mere at vige for den af et rødligt Skjær bebudede Morgen.

Nu brød Solens første Strime igjennem Taagen og spredte sit Straaleskjær ud over Havet.

Snart hørtes Fuglenes muntre Skare at juble den feirende Dag i Møde. Lifligt lød deres Kvidren i den tidlige Morgen, medens de paa lette Vinger feilede igjennem Luften, fulde af Livslyst og Glæde.

Beskuerinden sad taus som greben af en hellig Andagt. Hendes Blik svævede hen over Havet. Nu vendte hun sig imod Nygens Kyst og rakte Hænderne ud som for at sende en Hilsen til dette Sted. Med dyb Følelse udbrød hun:

— Jeg hilser Dig, mit Hjemland; ung og deilig hæver Du dig over Havet, skjønt gammel af Aar! . . . Du straalende Sol, som snart stiger høit paa Himlen, spred dit Lys og din Varme over det Land, hvor min Vugge stod! . . . Kysser Du det steile, det stolte Fjeld, hvor Arkona hviler, skuende roligt ud over Havet, straaler din Glands imod de hvide Bjerge paa Jasmunds Kyst, saa bring en Hilsen fra Klintens Datter; fortæl, at Du har seet hende ved Havets Bred, seet hende i den tidlige Morgen at tilvinke sin Hjemstavn et kjærligt „Gudsfred!"

I dette Øieblik hørtes faste Trin ved Foden af Høien, og snart saaes en Ridder at stige op ad denne og nærme sig det Sted hvor hun sad.

Da han mærkede, at hun ikke havde hørt ham, lagde han varsomt sin Haand paa hendes Skulder.

Hun vendte Hovedet om og udbrød overrasket:

— Volmer?

Han nikkede venligt og sagde:

— Gudsfred, Tovelille!

— Jeg giver Dig din kjærlige Hilsen tilbage! svarede hun og rakte ham Haanden.

Han satte sig paa Bænken hos hende, slyngede sin Arm om hendes Liv og, idet han tog hendes hvide Haand i sin, spurgte han:

— Sig, hvad er vel Grunden, at min Due er flagret saa tidligt ud denne Morgen?

Hun saae smilende paa ham og svarede:

— Kan Tove vel sove, naar Volmers Jagthorn lyder igjennem Skoven i den tause Nat, eller naar han i den aarle Morgen drager hjemad?

— O, Tovelille, Tak, tusinde Tak for dette Svar! jublede Valdemar; burde jeg ikke være lykkelig —: Den stille, stjerneklare Nat tilbragt i de dunkle Skove med jublende Liv og Lyst — i den venlige Morgen finder jeg Dig med varmt Hjerte og aabne Arme; med det elskeligste Smil om Læberne fortæller Du mig, at Du i Tankerne har fulgt mig, og at . . .

Hun afbrød ham:

— Og at jeg er vandret ud for at møde Dig — ja, Volmer — dette fortæller jeg Dig, men jeg vil ogsaa ærligt bekjende, at nær havde jeg glemt Maalet for min Vandring — Morgenens Skjønhed henrev mig saa aldeles, at enhver anden Tanke i dette Nu var forviist af min Sjæl! Havde Du ikke selv fundet Veien hertil, saa sad Tove endnu alene her med sine Drømme!

— Ja, Du er en Skovdue — Du flagrer og længes som den, og da Vingerne ere Dig nægtede, veed Du at finde Erstatning herfor, naar Du sender dine Tanker og Drømme paa Flugt, som nu i dette Øieblik, da jeg overraskede Dig — her havde jeg neppe staaet nu, havde jeg ikke hørt Duen kurre heroppe! —

— Jeg talte med mig selv, eller rettere med Naturen. O, Volmer, jeg kan ikke tie, naar Hjertet er saa fuldt. Ordene svæve da over mine Læber, mig selv ubevidst. Nys, da jeg saae Solen stige op af Havet, grebes jeg forunderligt ved at føle, hvorledes det slumrende Liv atter vaktes til Dagens Glæde; det var for mig, som om alle

de usynlige Aander, som boe i Luft og Hav, omflagrede mig, og ventede paa mine Bud, og da sendte jeg en Hilsen did over, sagde hun og pegede ud over Sundet mod Rygens Kyst.

Valdemar udbrød med Varme:

— Du skal heller ikke tie — jeg er forvisset om, at alle venlige Aander drage efter Dig, og at de kappes om at opfylde dine uskyldige Ønsker!

— Saaledes troer jeg selv, og var ikke denne Tro rodfæstet i mig, da var jeg ikke saa glad og sorgløs, som jeg nu er. Vel var min glade Tillidsfuldhed en kort Tid næsten kuet af tunge Ahnelser; men disse vare ikke opstegne i min egen Sjæl — nei, de vare mig paatvungne af Andre. Nu har atter min lykkelige Natur seiret — jeg er atter mig selv, og som den freidige, vingede Fugl er jeg glad og vel til Mode! . . . Det er, som Du siger — alle venlige Aander følge mig; thi var det ikke saa, hvorfra da dette dristige Haab, denne faste Tro paa deres Beskyttelse? —

Valdemar havde hørt hende med stille Glæde, og da hun taug, sagde han:

— Tovelille, jeg deler din fromme Overtro, skjøndt jeg veed, at Sligt banlyses af de blege Munke! —

— Og hvorfor — hvad Ondt gjør denne Tro? Mig volder det usigelig Glæde at tænke mig ikke alene Himlene beboede af venlige Engle og Helgener, men tillige Jorden, Havet, Bjergene, kort sagt Alt — Alt i hele Verden opfyldt af en talløs Vrimmel af legende, milde Alfer! —

— Velsignede Barn! udbrød Valdemar bevæget; tab aldrig din Tillid til disse skjærmende Aander, hvad enten de kaldes Helgener eller Alfer? —

— Nei, det vil jeg aldrig; min Tillid kan vel kues en Stund — det har jeg mærket — men dræbes kan den

ikke, dertil er den for dybt rodfæstet i mit Hjerte! . . . Er jeg bedrøvet, da gaaer det altid, som min Moder lærte mig, der kommer en lille Alf fra Skoven, fra Luften, fra Havet — den hjælper og trøster mig, den fører mine Tanker fra hver en Sorg tilbage til Lyst og Glæde! —

— O, hvor jeg elsker din Moder! Hvor maa jeg dog vide hende Tak, at hun plantede denne Tro i din Sjæl og lærte Dig at see travle Aander i hvert et Blad og hver en Bølge, ja, i hver Sky, som seiler i Luften! . . . Just derfor er min Kjærlighed til Dig saa mægtig, just derfor elskede jeg Dig — ikke fra det Øieblik, jeg saae Dig, men fra hiin Stund, da Du, Dig selv ubevidst, udfoldede din rige Sjæl for mig! . . . Din Skjønhed blændede mig ikke, nei, en hellig Andagt fyldte mit Bryst; jeg stod for Dig som en Pilgrim, der efter en lang, møisommelig Valfart er naaet til det hellige Land, og der med salig Undren føler sit Hjerte banke som aldrig tilforn! . . . Ja, Tovelille, din Sjæl er mit forjættede Land — d e t har jeg naaet efter mange Trængsler, og d e r er jeg dragen seirrig ind!

Tove reiste sig nu og pegende ud over Havet, imod Rygens Kyst, sagde hun:

— Det var hiin Sommeraften hist ovre paa Klinten, da Solen dalede i Vest, og Maanen spredte sine hvidlige Straaler over det herlige Landskab!

— Ja, Tovelille, i hiin Stund følte jeg, at vi tilhørte hinanden for Tid og Evighed! . . . Da Du, henrykt over det skjønne Syn, gav dine Følelser Luft i Ord, da var det, som om jeg fornam en Gjenklang i min Sjæl, det var, som om tusinde ubevidste Drømme vaktes til Liv og Glæde! . . . Du glemte, at jeg stod ved din Side; Du talte til den dalende Sol som nys til den opgaaende, og jeg lyttede dertil i salig Taushed!

— Den Gang stode vi paa hiin Strand, som jeg nys tilvinkede en Kilsen, paa hiin Strand, hvor den hvide Klint hæver sig, medens Solens Straaler spille om dens Top, og hvor Arkona kneiser mod Skyen! . . . O, gid jeg kunde see disse Fjelde, skue Svantevits By — men ak, saa langt rækker mit Syn ikke! . . . Jeg mindes en Sang, som min Moder har lært mig — jeg kunde ret have Lyst til at synge den her i den tidlige Morgen!

— Syng den, Tovelille — Du veed, at Intet er mig kjærere end at høre disse Sange, som jeg elsker saa høit!

— Naar jeg kun havde min Luth!

— Den skal Du ikke vente længe efter! svarede Valdemar, idet han fjernede sig for at hente den.

Snart var han atter tilbage og rakte hende Strengelegen.

Tovelille tog den, greb nogle Accorder og sang:

Skuende stolt mod Havet
Kneiser det graalige Fjeld
Ret som en vældig Kjæmpe
Mod Himmelens lyse Tjeld.

Skyerne svæve stille
I deres evige Flugt;
Solen af Bølge stiger,
Er blegnende Stjerner slukt.

Taus Du paa Fjeldet hviler,
Arkona, Svantevits By;
Vel er dit Tempel skjændet,
Men aldrig uddøer dit Ry!

Svantevit — Rylands Sønner
Jublede blot ved dit Navn;
Sjungende over Valen
De stormed mod Dødens Favn.

Vældige Kæmper fordum
Smykked dit Billed med Pragt;
Nu er dit Tempel øde,
Og hvor er din Skjoldevagt?

Hvor er din hvide Gangers
Flugt gjennem natlige Vind?
Hvor er Stanitsas Viften
Fra Taarnets skyhøie Tind?

Hvor er den Offergode,
Blotende fromt til din Lyst,
Taklende for din Naade
Af helligt begeistret Bryst?

Kristnede Fjendeskarer
Hærjede Svantevits Ø;
Aldrig din Glands dog blegner,
Din Hæder kan aldrig dø! —

Længst er dit Tempel sunket
Sagn er din herlige Pragt;
Thi mellem Fortids Storhed
Staae Minderne tro paa Vagt.

Blaanende Søens Bølge
Ruller ved Klintens Fod,
Sjunger et herligt Drapa
Om Krigernes Heltemod.

Skuende stolt mod Havet
Kneiser det graalige Fjeld
Ret som en vældig Kæmpe
Mod Himmelens lyse Tjeld.

Skyerne svæve stille
I deres evige Flugt;
Solen af Bølge stiger,
Er blegnende Stjerne slukt.

Da Sangen var endt, sadde de Begge tause en Stund.

I Tovelilles Øine glindsede de klare Taarer og rullede langsomt ned ad hendes Kinder.

Da Valdemar saae hende græde, spurgte han:

— Hvad skader Dig, Tovelille?

Hun taug.

— Hvorfor disse Taarer? vedblev han.

Hun saae op til ham og svarede venligt smilende:

— Jeg veed ikke selv, hvad der voldte min Graad; men en mægtig Længsel greb mig — jeg ønskede mig Vinger for at flagre bort til mit Hjem, for atter at være paa Klinten, der, hvor Du fæstede mig for evigt! . . . O, Volmer, jeg elsker min Fædrenes som ingen anden Plet i Verden; hvor langt jeg end skiltes fra den, saa vilde Mindet om dens dunkle Skove og smilende Enge altid følge mig!

— Jeg forstaaer Dig, Tovelille, jeg fatter din Hjemlængsel, jeg, der selv er fjernet fra mit Land og fra mit Folk; havde jeg ikke vundet Dig, da var der ingen Glæde for mig i Livet!

— Jeg veed det, Volmer — jeg veed, at Du trods vor Kjærlighed ikke er lykkelig — Du har jo ofte tilstaaet det aabent og ærligt, og jeg har trøstet Dig i din Sorg; jeg veed at Du længes hjem til dit Folk, og at Du har drømt om dets Befrielse alt fra din tidligste Ungdom!

Valdemar hævede stolt sit Hoved og sagde, idet han lagde Haanden paa sit Bryst:

— Ja, Tovelille, herinde banker et Hjerte, som aldrig har fundet Ro, som altid har vugget sig i Drømme om Danmarks Frelse; men hvad formaaer jeg? . . . O, kunde jeg frelse mit Land, kunde jeg ile dette ædle Folk til Hjælp, hvilken Salighed! Kunde jeg samle det sønderlemmede Rige, hvilken mægtig Tanke! . . . O, hvor ofte

har jeg ikke hørt en indre Røst ligesom at tilraabe mig: Volmer, viis at Du er en Valdemar! Man atter Valdemarernes stolte Tid tilbage! Viis Dig værdig til det Navn, Du bærer! . . . O, tusindfold bitter er da min Magtesløshed forekommet mig! . . . Men vee dem, vee dem, de usle Forrædere, som nu udsuge Landets Marv, om Valdemar nogensinde hjemsøger dem! . . . Lykken hun vender sig ofte — der kommer en Dag efter denne! —

Han taug og gik med korslagte Arme frem og tilbage foran Bænken, paa hvilken Tove sad.

Hun betragtede ham med en kjærlig, bekymret Mine. Hun saae Rynkerne paa hans Pande og ønskede i sit stille Sind at eie Magt til for stedse at banlyse disse Kvaler, som nu knugede ham, saa godt som hun eiede Evne til altid at trøste ham i Øieblikket.

Valdemar standsede foran hende; han saae vel kjærligt paa hende som altid; men hans Blik forraadte den Lidelse, som hans Sjæl i dette Øieblik var underkastet. Han lagde sin Haand paa hendes Hoved og udbrød bevæget:

— O, Tovelille, hvad stiller vel slige Savn, og hvad erstatter Manden den Forsmædelse at maatte tilbringe sine bedste Aar i slov Uvirksomhed?

— Atterdag, svarede Tove, Du glemmer, hvad Du nys selv sagde — der kommer en Dag efter denne! . . . Hvem veed — maaske en klar, en straalende Dag; maaske er netop Du den, hvem Guderne have udseet til at udfolde Frihedens lyse Banner over dit Folk, til at samle dem under dine skjærmende Vinger og forsvare dem imod Rovfuglenes Flok! —

— Tovelille, Du maner salige Billeder frem for min Sjæl; hvor er vel den Sorg, som ikke formindskes, naar Du vil? Aldrig har Volmer forgjæves klaget sine Læng-

ster for Dig — den Trøst, Du giver, er som et brusende Væld, der fuldt af Lindring strømmer den Bekymrede i Møde!

— Og hvo af os er vel den Lykkeligste herover? Intet overgaaer den Glæde, jeg føler, naar jeg seer Mismodets Skygger flygte fra din Pande og dit Blik opklares — da mærker jeg, at Tovelille lever ikke forgjæves, og at hendes Plads er ved Volmers Side!

— Og der skal Du blive, indtil Døden adskiller os! sluttede Valdemar; som en venlig Aand skal Du følge mig igjennem Livet; hos Dig vil jeg finde Hvile og Trøst, naar Sorgerne overvælde mig, naar Modgang knuger mit Sind, og det hvad enten jeg skal tilbringe mit Liv i Landflygtighed, eller nogensinde skal naae min drømte Storhed? —

— O, Volmer, maaske er Lykken Dig gunstigere, end Du troer! Hvad bortgav jeg ikke, om jeg for stedse formaaede at bringe Ro i din urolige Sjæl! . . . Jeg forstaaer din Higen og dine Længsler — dine Drømme ere ikke fremmede for mig! . . . O, tro mig — de evige Magter, som raade for Vee og Vel, som kjende din Attraa og skue din Tanke, ville ikke, at Volmers Navn skal nævnes alene ved Pommerns Kyst! —

Valdemar begyndte atter:

— O, gid det var saa, at et Offer kunde afvende deres Vrede! Intet vilde være mig for dyrebart at nedlægge paa Fædrelandets Alter; om de fordrede mit Liv, mit Blod, ja, hvad mere er, om de fordrede mit Livs Glæde, min Fryd, min Lykke, Alt — Alt bortgav jeg; thi intet Offer bør være den Enkelte for stort, naar derved et heelt Folk kunde frelses!

Valdemars Begeistring havde under denne Tale naaet en saadan Høide, at selv Tove, som dog var vant til slige Udbrud, forbau sedes over hans Storhed.

Hun reiste sig fra sin Plads, traadte hen til ham, tog hans Haand imellem begge sine og udbrød bevæget:

— Volmer, din Sjælsstorhed fylder mig med Beundring, og Tovelille nærer kun eet Ønske — det at være Dig værdig!

XV.

Farvel!

Vi forlode Grev Geert i det Øieblik, da han, forfærdet over Ridder Hartvigs frygtelige Forudsigelse, næsten var lammet af Rædsel.

Kort efter at Hartvig var bragt til sit Kammer, forlod ogsaa Elisabeth Broderen.

Denne gjentog nu for sig selv hvert af Ridderens Ord.

Ildevarslende lode de endnu i hans Øren, og forgjæves søgte han Hvile paa Leiet.

Søvnen flyede ham, og tusinde skrækkelige Billeder, fremtryllede af hans ophidsede Phantasie, viste sig for hans Blik.

Endelig brød Morgenen frem, og med den begyndte et travlt Liv over hele Slottet.

Denne Dag var udseet til at være den store Dag, paa hvilken Grev Geert begyndte sin Afmarsch.

Det var, som om hver en Tanke om Ridderens Spaadom var forjaget af hans Sind, saa stolt og freidig saae han ud, da han traadte ud paa Svalen for derfra at overskue de af hans Krigsfolk, som skulde følge ham fra Segeberg Slot, og som nu vare forsamlede her.

Den øvrige Deel af Hæren skulde støde til ham paa Veien; de, som ledsagede ham, vare nærmest hørende til hans egen, ikke leiede Skare, og deres Tal var ikke stort.

Blandt disse Krigere ere alene Geerts to Sønner, Henrik og Klaus, værd at omtale.

Henrik, senere kaldet Jernhenrik eller Henrik den Jernhaarde, slægtede Faderen meest paa, hvorfor han ogsaa var hans Diesteen og høire Haand i hver en Træfning.

Klaus var af et blidere Sind og gjaldt for at være sin Moders Yndling.

Grev Geert stod som sagt paa Svalen og skuede med Velbehag ned paa den travle Vrimmel.

Her stod en Krigar, pudsende sin Kobberhjelm, medens hans Nabo omgjordede sig med sin Brynje.

Hist travede en Rytter, prøvende Sporerne i den vælige Gangers Side, og Andre vare beskjæftigede med at eftersee deres Armbrøst.

En af Svendene syntes ret at ville prøve sin Færdighed i Skydningen; thi han lagde Boldten paa sin Armbrøst den ene Gang efter den anden; men det lod til, at han hver Gang forfeilede det tilsigtede Maal; thi pludseligt kastede han Vaabnet fra sig med en ærgerlig Mine.

Geert, som havde iagttaget dette Optrin, lo kosteligt ad hans mislykkede Forsøg og raabte til ham:

— Ei, ei, Hans Vittinghof, faae vi mange Saadanne, saa staae vi min Sandten ikke til at trænge — det lader til, at Du ved stadig Øvelse kan blive en drabelig Skytte!

Den Tiltalte saae op, og da han fik Øie paa Greven, blev han rød af Skam og Ærgrelse over disse spottende Ord.

En Stund efter var Geert nede blandt sine Mænd.

Kort og bestemt uddeelte han sine Befalinger, og snart var Skaren ordnet.

Derpaa vendte han endnu en Gang tilbage til sit Værelse.

Her ordnede han omhyggeligt en Deel Papirer og Brevskaber, gjemte dem i et lidet Skab, laasede forsvarligt for dem og stak Nøglen til sig.

Da dette var gjort, begav han sig tit Høieloftssalen, hvor de kvindelige Slægtninge vare samlede for at tage Afsked med de Bortdragende.

Fru Elisabeth sad ved Sømmebordet, taus og stolt som altid.

Denne Plads havde hun ikke valgt for at beskjæftige sig med noget som helst kvindeligt Haandarbeide, hvilket saa at sige var fremmed for hende; men ganske tilfældigt havde hun sat sig her.

Foran hende stod en Kvinde, noget ældre end hun, med et roligt og alvorligt Udseende, men ikke uden Mildhed i Blikket.

Ved at see hende kom man uvilkaarligt til at mindes Markgrevinde Margrete; thi Ligheden mellem disse To var ikke ringe, hvilket dog neppe vil forundre Nogen, naar man erfarer, at denne Kvinde var Geerts Hustru Sofia, en født Fyrstinde af Verle og Datterdatter af Erik Glipping.

Gjentagne Gange lod det, som om hun vilde tiltale Elisabeth; men hvad enten dennes Kulde og Stolthed gjorde hende frygtsom, eller hun af egen Drift betænkte sig, saa blev det hver Gang kun til, at hun aabnede Læberne, uden at dog noget Ord undslap hende.

Midt paa Gulvet sad en lille Pige og legede med nogle store Perler, hvilke hun morede sig med at trække paa et Baand for atter strax at pille dem af, naar de alle vare samlede, og da at begynde forfra paany. Denne Syslen havde allerede i over en Time beskjæftiget hende,

og det lod til, at den ikke saa snart vilde tabe sin Interesse for hende.

Pludseligt fik Sofia Øie paa et Maleri, som hængte i den modsatte Ende af Salen.

Det forestillede en ung Kvinde i Høitidsdragt.

Sofia betragtede det længe og, som det syntes, med megen Opmærksomhed.

Endelig vendte hun sig imod Elisabeth og spurgte frygtsomt:

— Hvorfor er dette Billede ophængt her?

Elisabeth svarede koldt:

— Fordi min høie Broder og jeg ønskede det!

— Ja saa! hvidskede Sofia.

Elisabeth betragtede hende skarpt, men spurgte dog høflig:

— Har I noget at indvende herimod?

Sofia svarede venligt:

— Aa nei — det just ikke; men jeg har ofte udtalt Ønsket om at eie det hjemme i Itzeho, og jeg blev forundret over at see det her paa Segeberg Slot; men nu ...

— Men nu? spurgte Elisabeth.

— Nu vil jeg ikke længere bede derom — nu, da jeg veed, at Eders Ønske gaaer i modsat Retning.

Elisabeth reiste sig fra sin Plads som for at fjerne sig; idet hun kom forbi Sofia, bøiede hun sig for hende og sagde:

— Jeg takker Eder — men Billedet er ganske til Eders Raadighed, naar som helst I selv maatte finde for godt at flytte det og min Broder at indvilge deri!

Hun gik videre og havde næsten naaet Døren, da Sofia traadte rasst hen til hende og udbrød:

— Bliv, Elisabeth — lader os ikke tvistes derom! I veed, at jeg gik altid af Veien for den Stærkere!

Et selvbehageligt Smil spillede om Elisabeths Læber.

Sofia vedblev:

— Denne Sag er ikke en Tanke værd i et Øieblik som dette. — Snart drage min Husbond og mine Sønner herfra — Skilsmissen vil ikke falde mig let . . .

Elisabeth faldt hende i Talen:

— Hvad, taler I om Skilsmisse?

— Ja, det bør vel kaldes saaledes?

Elisabeth rystede paa Hovedet.

— Skilsmisse — nei, min Kjære — et lystigt „Afsted" paa en vaarklar Dag med tusinde Forjættelser efter sig!

— Hvoraf maaske ikke een gaaer i Opfyldelse! —

— Er det Geerts Hustru, som klager? . . . Hvor er det muligt, at I kunde leve i hans Nærhed de mange Aar og ikke smittes af hans Storhed? udbrød Elisabeth. Idet hun traadte hastigt hen til Vinduet og pegede ud, vedblev hun:

— Se den stolte Skare . . . hør de jublende Krigere . . . Klag ikke, Sofia — Eders Husbond drager ud med Ære og vender tilbage med Hæder og tifold Storhed! —

Sofia svarede veemodigt:

— Jeg kan ikke dele Eders stolte Glæde, Elisabeth, hvorvel jeg ønsker, at I spaaede sandt!

Elisabeth vedblev med Varme:

— Hvor kan I dog tvivle om vor retfærdige Sags Seir? . . . Naar tabte Geert? . . . Naar var Himlen ham ugunstig? . . . Hvor findes en ædlere, en mere from Stridsmand end han?

— I har Ret, Elisabeth — han var hidtil Seirherre!

— Og vil fremdeles vedblive at være det!

Der fulgte en lang Pause.

Sofia brød først Tausheden.

— O, hvor jeg længes efter min Husbond! . . .

I veed, at den hele Vinter har jeg tilbragt i Itzehо, alene med mine Børn. Iaftes da jeg ankom hertil, paalagde jeg Svendene at fortie min Nærværelse her, da jeg af dem hørte, at Geert var beskjæftiget med vigtige Sager!

I dette Øieblik traadte Geert ind i Salen.

Fru Elisabeth kastede et prøvende Blik paa sin Broder som for at udspeide hans lønligste Tanker.

Da hun imidlertid mødte hans rolige Blik og af hans Adfærd mærkede, at han var aldeles optagen af Øieblikkets Travlhed, mumlede hun for sig selv:

— Han tænker ikke længere paa Ridderens Forudsigelse — nu har han glemt Alt og drager freidig i Striden!

Da Geert saae sin lille Datter sidde paa Gulvet, bukkede han sig ned til hende og kysfede hende til Velkomst.

Derpaa vendte han sig til sin Hustru, hilsede hende kjærligt og sagde:

— Jeg vidste, at Du var her, Sofie — Henrik, vor Søn, fortalte mig nys, at I alt iaftes vare ankomne hertil!

Sofia svarede mildt:

— Saaledes er det, Gerhard!

Geert vedblev:

— Og hvorfor underrettes jeg først nu derom?

— Jeg hørte iaftes, at vigtige Sager lagde Beslag paa din Tid!

Geert tog hendes Haand og svarede

— Dog havde Sofia været mig velkommen!

Han førte hende hen til Vinduet, og idet han pegede ned paa sine Krigere, spurgte han stolt:

— Seer Du mine Krigere, Sofia — fulde af Kamplyst vente de kun at høre deres Herres Befalinger — det er Kjærnen af mine Tropper! . . . Seer Du Henrik, den uforfærdede Løve, mønstre dem med sit skarpe Blik! . . . Se, Sofia — selv den milde Klaus er utaalmodig og vil gjerne afsted! . . . Se, han vinker til Dig med Haanden, som om han vilde sige: „Frygt ikke"!

— Og dog frygter jeg — dog banker mit Hjerte i Angst og Uro! . . . O, Gerhard, Du fatter ikke slige Følelser — Du drager ud med vaiende Faner og klingende Spil! . . . Du staaer paa Valpladsen, og Kampens Tummel er din eneste Tanke; den fjerner enhver anden Følelse fra dit Hjerte; men for den, som sidder ene og forladt tilbage, stige mange mørke Tanker frem og volde Sorg og Pine!

— Tal ikke saaledes, Sofia — vær stærk og kjæk som Elisabeth; bliv her hos hende, medens jeg er i Slaget, og hendes Ro og Tryghed vil virke gavnlig paa Dig!

— Deri tager I feil, min Broder! tog Elisabeth Ordet; jeg har ingen Indflydelse paa Eders Hustru!

Sofia nærmede sig Elisabeth, tog hendes Haand og sagde venligt:

— Lader os dog forsøge derpaa — jeg vil gjerne blive hos Eder, Elisabeth! . . . I er modig og stolt — til Eder har jeg altid havt Tillid, selv om det undertiden har syntes anderledes! —

— Det kalder jeg bravt talt, Sofia! udbrød Geert.

Henvendt til Elisabeth sagde han:

— Til Eder, Elisabeth, betroer jeg baade Sofia og Eders lille Navne! — Her pegede han paa den lille Pige, som sad paa Gulvet.

Elisabeth neiede tauft.

Greven vedblev:

— I er mig Borgen for, at Alt i min Fraværelse sker efter mine forud givne Befalinger — ei sandt, min Søster?

Denne svarede:

— Derom behøver min høie Broder ikke at nære nogen Tvivl — det har Elisabeth jo allerede lovet Eder!

Geert vendte sig atter til sin Hustru, omfavnede hende og sagde ikke uden Følelse:

— Og nu Farvel, Sofia — lev trøstig i Haabet om lykkeligt Gjensyn! . . . Dine Sønner drage med deres Fader for paa den blodige Valplads at vidne om deres stolte Herkomst!

Nu tog han Elisabeths Haand og sagde:

— I trænger ikke til nogen Trøst, min kjække Søster! . . . Himlen beskytte Eder, og Intet gjøre Jert Mod til Skamme!

— Afsted, min Broder — Eders Krigere blive utaalmodige — de længes efter at møde Fjenden! . . . Gud holder sin Haand over Eder Alle, og Madonna er selv midt iblandt Eder!

Med disse Ord greb Elisabeth det Madonnabillede, som hængte om Broderens Hals, kyssede det med Inderlighed og vedblev:

— Hellige Guds Moder, værn om dem med dine skjærmende Hænder! . . . Du, som har Magten, vrid ikke fra dem, men læg tusindfold Død i deres Sværd og deres Landser! . . . Vær et Tugtens Riis for det Land og det Folk, som Geert hjemsøger i sin retfærdige Vrede!

— Amen, Amen! sluttede Geert.

Begeistret af Søsterens Ord og opfyldt af stolte Forhaabninger vedblev han:

— Retten er vor, og — Seiren er vis!

Med en Haandbevægelse hilste han endnu en Gang de Tilstedeværende, hvorpaa han hastigt vendte sig og gik.

Udenfor Slottet vedblev imidlertid den urolige Travlhed.

Henrik havde i sin Faders Fraværelse ordnet Alt efter hans Befalinger, og færdige til Afmarsch ventede Krigerne deres stridsvante Fører.

Da Geert viste sig, blev han modtagen med et Jubelskrig.

Larmen syntes aldrig at ville faae Ende, hvorfor han nødsagedes til at paabyde Taushed.

Paa sin vælige Stridshingst og iført en glimrende Rustning red han frem foran sin Flok.

En blank Kobberhjelm, prydet med en vaiende Hjelmbusk, dækkede hans Hoved, og den tunge Jernbrynje syntes at kunne afprelle ethvert Stød.

Nu holdt han stille og opløftede Haanden, som om han agtede at tiltale sine Krigere.

Men pludseligt hørtes Hovslag bag ved ham; han vendte sig og saae en Ridder komme henimod sig i fuldt Firspring.

Den Ankomne var iført en mørk Dragt, og hans Vaaben bestod i en Daggert, som var stukken i hans Bælte.

Trods hans iøvrigt lidet krigerske Udrustning var dog en Hjælm med nedslaaet Gitter trykket dybt ned over hans Pande.

Han hilste med en Haandbevægelse, men forblev taus.

Denne studsede ved at see ham og spurgte forundret:

— Hvo er Du, fælsomme Fremmede, og hvad fører Dig hertil?

Ridderen svarede ikke, men pegede stiltiende paa de forsamlede Krigere.

Disses Forundring var ikke mindre end deres Herres, da Ridderen ganske roligt sluttede sig til dem uden i mindste Maade at give Agt paa den Forstyrrelse, hans Ankomst foraarsagede.

Geert fulgte ham med sit Blik og spurgte paany:

— Hvad vil Du?

Ridderen pegede atter paa Skaren.

Geert fortsatte:

— Er det din Agt at følge os?

Ridderen nikkede, men vedblev at tie.

Henrik nærmede sig sin Fader og hvidskede:

— Det er da ikke Eders Agt at lade denne Ridder følge os?

Geert svarede:

— Nei, min Søn, jeg kjender ham jo ikke!

— Men om han nu paastod at ville med?

— Saa maa en eller anden af mine Folk gaae i Borgen for ham! svarede Geert.

Henrik rystede paa Hovedet og sagde:

— Dette er en Umulighed!

— Sandsynligvis — thi Ingen kjender ham!

— Ja, og hvem kan saa gjøre det?

— Det veed jeg ikke — kan Ingen det, da bliver han, hvor han er!

— Vel talt, min Fader! udbrød Henrik med Fasthed.

Geert vinkede nu ad den fremmede Ridder.

Denne nærmede sig.

— Giv vel Agt paa mine Ord, formanede Geert, og vid, at det er Dig til lidet Gavn her at ville søge

Plads iblandt mine Krigere, om Du ikke først vil sværge mig Hyldingseden og ærligt og tro vil følge mit Banner! Siig derfor frem, hvo Du er, eller har Du gjort et Taushedsløfte, saa udpeg den iblandt mine Krigere, som kjender Dig og vil være Borgen for dit Retsind!

Ridderen, som havde lyttet til hvert af hans Ord, red nu langsomt igjennem de tætte Rader; men det lod til, at han ikke fandt den, han søgte; thi han vendte tilbage til Geert og betydede ham ved Tegn, at der ingen fandtes, som kjendte ham; men at det desuagtet var hans faste Forsæt at blive iblandt dem.

Dette Optrin overværedes baade af Elisabeth og Sofia, som Begge vare traadte ud paa Svalen, hvorfra de kunde overskue det Hele, for der at bringe de Bortdragende det sidste Levvel.

Elisabeth stod taus med roligt Blik og rynkede Bryn.

Den høieste Angst stod at læse i Sofias Miner; hun vendte sig forfærdet til Elisabeth og spurgte:

— Hvem er den Ridder, og hvad vil han her?

Elisabeth svarede ikke.

Sofia vedblev:

— Svar mig, Elisabeth — kjender I ham?

Elisabeth vedligeholdt sin Taushed.

Sofia raabte forfærdet:

— Min Gud — hiin skrækkelige Drøm! —

Elisabeth blev pludselig opmærksom og spurgte hastigt:

— Hvilken Drøm, Sofia?

Nu var det Sofia, som taug, medens Elisabeth vedblev at spørge:

— Hvilken Drøm, Sofia — hvad er det, som ængster Eder? . . . I sagde nys, at I havde Tillid til mig?

Sofia nikkede; dog kom intet Ord endnu over hendes Læber.

Elisabeth vedblev:

— Nu, saa fortæl — hvad er der skeet? Hvorfor denne Rædsel?

Sofia syntes endelig for en Deel at have besejret den Angst, som opfyldte hende; thi hun greb Elisabeths Haand og sagde:

— I, som er saa stærk, saa kjæk, saa modig, I vil maaske kalde mig en svag Kvinde, en taabelig Gjæk eller et frygtsomt Barn; men dom mig, som I selv finder for godt, jeg føler, at det vilde være umuligt for mig at handle anderledes, end jeg nu gjør, og at dølge min Frygt vil jeg ikke engang forsøge paa! . . .

Elisabeth faldt hende i Talen:

— Jeg dømmer Eder ikke som feig eller svag, Sofia, hvorvel Eders Angst overrasker og forundrer mig.

Sofia tog atter Ordet:

— Elisabeth, jeg er i dette Øieblik uroligere end nogensinde tidligere og tro mig, desværre ikke uden Grund — jeg vil fortælle Eder Alt!

— Lad høre?

— Jeg drømte en Nat for længe siden, at min Husbond samlede en Hær. Jeg saae, hvorledes de Stærke flokkedes under hans Banner, ja, Alt saae jeg saa levende for mig som i dette Øieblik. Da forekom det mig, at der pludseligt viste sig en Rytter, klædt ganske som den Ridder, hvis Ankomst nys førte Drømmen tilbage i min Erindring. Han begjærede at optages iblandt Gerhards Folk, og da dette blev ham nægtet, sprang han af Hesten og stampede forbittret i Jorden, og strax kom der nok en Ridder frem, som talede Gerhard tilrette, og paa hvis Forbøn den Første fik Lov til at blive.

Elisabeth rystede paa Hovedet.

Sofia vedblev:

— Jeg saae Skaren drage bort, medens jeg selv stod paa Svalen og tilvinkede dem et Farvel. Da kom pludseligt den Første af de to Riddere tilbage, gallopperende paa sin hvide Hingst heelt ind under Svalen. Han slog op med Haanden og raabte til mig: „Hils din Husbond, om Du nogensinde seer ham igjen, at han nu i sit Følge har To for mange!"

Sofia taug.

Elisabeth saae smilende paa hende og spurgte:

— Og derover kan I ængste Eder?

Sofia betragtede hende forbauset og spurgte:

— Synes I da ikke, at dette er sælsomt?

Elisabeth svarede:

— Ganske vist lyder Eders Drøm noget forunderlig; men endnu have vi da ikke Grund til at frygte mere end den ene af de to omtalte Riddere!

Sofia syntes ikke at høre hendes Ord; thi hun svarede ikke, og hendes Blik var ufravendt fæstet paa den fremmede Ridder, som just i dette Øieblik havde endt sin frugtesløse Søgen efter en Talsmand.

Elisabeth havde imidlertid neppe udtalt de sidste Ord, før Sofia hastigt greb hende om Armen og, pegende ud, raabte:

— Se — se der!

Elisabeth saae i den betegnede Retning, og strax stod hun som lynslagen ved at see Ridderen springe af Hesten.

— Hvad mener I nu om min Drøm? spurgte Sofia.

— Endnu Intet! svarede Elisabeth roligt.

Da den tause Ridder var sprungen af Hesten, gik han nogle Gange utaalmodig frem og tilbage med hastige Skridt og, som det syntes, i stor Uro.

Pludseligt standsede han, satte begge Hænder for Munden og udstødte en forunderlig, langtrukken Lyd, hvor-

efter han tang og lyttede i Stilhed; men da Intet lod sig høre, stampede han forbittret i Jorden og gjorde Mine til atter at stige til Hest.

Nu forbausedes Alle ved at høre en ganske lignende Lyd som den, Ridderen frembragte. Den syntes at bane sig Vei gjennem Taarnvinduet i den østre Fløi af Slottet.

Saasnart den fremmede Ridder hørte denne Lyd, svang han sig paa sin Hest og gav dem Alle ved Tegn at forstaae, at nu vilde Intet mere være til Hinder for hans Optagelse iblandt dem, hvorfor han ogsaa uden videre Omstændigheder sluttede sig til Flokken.

Geert stirrede imod den Kant, hvorfra Lyden var kommen, og oppe paa Svalen fulgtes dette Optrin med den største Interesse baade af Elisabeth og Sofia — ja, for den Sidstes Vedkommende endog med Forfærdelse.

Tilvenstre for Krigerne lod en Skikkelse sig nu til Syne, aldeles at see til som den ubekjendte Ridder, paa det nær, at der i et Baand om dens Hals hængte et krumt Horn.

Ved at see denne klyngede Sofia sig angst til Elisabeth og hviskede:

— Kjender I ham?

Elisabeth betragtede ham længe opmærksomt; endelig svarede hun:

— Det forekommer mig, som om jeg tidligere har seet denne Skikkelse; men min Hukommelse slaaer mig feil; thi jeg erindrer ikke hvor, og dog er det mig, som om jeg netop kjendte ham særdeles nøie.

Den sidst Ankomne, som var tilfods, gik tæt hen til den tause Ridder og hviskede ham nogle Ord i Øret.

Ridderen svarede ikke, men nikkede langsomt med Hovedet.

— Er Hævnen for Haanden? spurgte han.

Der fulgte atter det samme bekræftende Tegn.

— Hvad er dit Løsen? vedblev han.

— Korset paa Heden! hviskede Ridderen, men dog saa sagte, at ingen af de Omstaaende ahnede, at der var skiftet Ord imellem disse Tvende.

Geert syntes nu at have tabt Taalmodigheden; thi han styrede sin Ganger hen imod dem og spurgte den nys Ankomne:

— Hvad have disse underlige Fagter at sige, og hvad forhandle I her?

Den tause Ridder var atter stum; den Anden derimod svarede, idet han pegede paa ham:

— Denne Ridder taler intet Ord, og — hans Tanker ere dog vel toldfrie?

— Hvem er Du? spurgte Geert.

— Ja, gjæt Eder frem, Herre Greve, svarede den Tiltalte.

— Din Røst lyder mig bekjendt!

— Det undrer mig ikke, eftersom vi daglig have talt sammen i mange Aar! lød Svaret, idet den Talende aabnede sit Hjelmgitter og vendte sit Ansigt lige imod Grev Geert.

— Ridder Hartvig! udbrød denne.

Ridderen lod atter Hjelmgitteret skjule sine Træk; derpaa svarede han:

— Ja, Geert — Ridder Hartvig staaer for Dig!... Du skjælver . . . frygter Du Ulykkespropheten fra i Nat?

— Gaa bort, Hartvig Reventlov! bød Geert, idet han vendte sine Øine fra ham.

— Nei! svarede denne; thi vid, Grev Geert, tilføiede han, mig lyster det netop at blive og at tage Deel i det Tog, Du agter at gjøre, og hvortil Du jo selv har indbudet mig!

— Men Denne? spurgte Geert, pegende paa den tause Ridder.

— Bliver ligeledes, hvor han er! svarede Hartvig.

— Og hvorfor?

— Vi ere Brødre!

— Hvorledes — det hørte jeg aldrig mindste Nys om?

— En hellig Eed binder os, og vi betragte den som langt stærkere end det nærmeste Slægtskab! svarede Hartvig.

— Forunderligt! udbrød Geert; jeg forstaaer ikke alt dette! tilføiede han.

— Du forstod mig heller ikke i Nat!

— Hvortil den forunderlige Dragt, I bærer, og hvilken jeg aldrig tidligere har seet Eder med?

— Du seer vel, Grev Geert, at vor Dragt er eens? spurgte han, idet han pegede paa den tause Ridder.

— Det seer jeg!

— Nu vel — ogsaa dette er i Følge en lønlig Overenskomst!

Geert betragtede ham skarpt og sagde:

— Ridder Hartvig, Eders Hjerne er omtaaget af Eders sædvanlige Vanvid; gjør derfor, som jeg beder — bliv her paa Slottet og søg at blive karsk, til vi atter sees!

— Nei, raabte Hartvig med høj Latter, har jeg fulgt Dig saalænge, vil jeg ogsaa følge Dig i Døden!

Geert blegnede, men svarede stolt:

— Det vilde være mig en let Sag at fjerne Eder; men Intet rokker Geerts Tillid til hans retfærdige Sag, og til et Beviis herpaa skulle baade I og Eders tause Ven uhindret drage med os til Seier!

— Eller Fald! sluttede Hartvig.

Geerts Hustru, som med alle Tegn paa den største

Rædsel havde iagttaget Alt, raabte til Elisabeth, da Ridderen slog Hjelmgitteret op:

— Se, hvilket hæsligt, fordreiet Ansigt!

Elisabeth gjenkjendte ham i samme Nu og udbrød:

— Skulde Ridder Hartvig virkelig ville gjøre Toget med! Nu ja — derimod er der Intet at indvende!

— Jeg mener dog jo! indvendte Sofia.

Elisabeth studsede.

— Naar vil I dog fæste Lid til mine Ord og den Advarsel, jeg fik i Drømme? klagede Sofia.

— Aldrig! svarede Elisabeth bestemt.

— O, gid jeg eiede Eders Sjælsstyrke, Eders Stolthed og Fasthed, da var jeg ikke saa bekymret som nu!

Nu førte en af Svendene en prægtig Hest frem, som Ridder Hartvig besteg.

Afstedens Øieblik nærmede sig mere og mere. Endnu en Gang mønstrede Geert Alt med sit Herskerblik, og da dette var gjort, red han ind under Svalen; hilsende sin Hustru og sin Søster raabte han til dem:

— Nu er Alt beredt, og jeg er tilfreds med Alt — kun ikke med de to Ridderes Ankomst! —

Hartvig, som havde hørt hans Ord, red hen til ham og sagde:

— Hærføreren ansaae det tidligere for en Hæder, at Ridderne flokkedes under hans Banner — hvorfor svigter Du de gamle Sæder?

Sofia bøiede sig ud over Gittret og sagde bønligt:

— Ridder Hartvig, det vilde baade Eder mere, om I og hiin fremmede Ridder bleve her tilbage — I trænger til Rolighed . . . Eders Sjæl er syg . . .

Hartvig rystede ivrigt paa Hovedet.

— Jo, Ridder Hartvig, vedblev Sofia, I søger forgjæves at nægte det; Eders Aasyn bærer Vanviddets

Præg, det saae jeg nys — bliv derfor! . . . Mig vilde det desuden være en Beroligelse at vide Eder og hiin Fremmede udenfor Hærens Tal! —

— Jeg fatter ikke Eders Tale, ædle Frue! udbrød Hartvig i den høieste Forundring.

Sofia begyndte paany:

— O, Ridder Hartvig, vil I laane venligt Øre til min Bøn? Vil I aflade fra Eders Forsæt? . . . Vil I formaae hiin fremmede Ridder . . .

— Men hvorfor — hvorfor? faldt Hartvig hende i Talen.

— Din Uro forbauser mig, Sofia! tog Geert Ordet; sig frem — hvad ængster Dig?

Hun taug.

— Tal, Sofia! bad Geert venligt.

— Jeg veed, begyndte hun atter, at for Dig, min kjække Husbond, gives der Intet, som bærer Navn af Frygt, og hvad der volder mig Uro, vil for Dig synes som en barnagtig Grille; men viid, at jeg i denne Stund er saa opfyldt af bange Ahnelser, at Intet formaaer at trøste mig.

Ved disse sidste Ord brast Sofia i Graad og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

— Sofia, hvorfor disse Taarer? spurgte Geert.

Hun vedblev at græde lydeligt.

— Elisabeth, veed I Grunden til denne Sorg? spurgte Geert.

— Hun har just i dette Nu klaget sin Nød for mig! svarede Elisabeth; Sofia har havt en underlig Drøm . . .

— Hvilken? afbrød Geert hende.

— Hun har forud i Drømme seet det samme Optrin, som nys viste sig for vore Blikke, da vi her fra Svalen bemærkede de tvende Ridderes Ankomst!

Det lod til, at Ridder Hartvig først nu begyndte at

føle nogen Interesse for den hele Samtale; thi han red tættere ind under Svalen som for ikke at tabe et eneste Ord.

— Jeg seer endnu ingen Grund heri til den overvættes Frygt, Sofia lægger for Dagen? indvendte Geert.

— Jeg ikke heller! faldt Hartvig ind og rystede paa Hovedet.

— Hun forklarer, at hun, efter at de to Riddere vare optagne iblandt Krigerne, blev af den Ene af disse anmodet om at hilse Eder, min Broder, og sige, at Geerts Hær talte to Riddere formange.

Der opstod en pinlig Pause.

— Denne Drøm, tog Elisabeth atter til Orde, forklarer Sofia — efter hendes Uro at dømme — saaledes, at I, min høie Broder, og endnu en anden af Eders ædleste Krigere er indviet til Døden! —

Sofia hævede pludseligt Hovedet og udbrød:

— Ja, saaledes er det — Døden kræver her to Ædlinges Liv! —

Efter en lang Taushed udbrød Geert med Fasthed:

— Den forud bestemte Skjæbne formaaer Ingen af os at rokke — tro ikke, Sofia, at I kan afvende den ved at holde Ridder Hartvig og hans tause Ven tilbage; nei — hvormange der af min stolte Hær atter skal naae deres Hjem er allerede optegnet i Skjæbnens Bog, og den Skrift formaaer hverken Blod eller Taarer at udslette.

— Saa Farvel, Gerhard! hulkede Sofia; farvel for evigt!

— Afsted, min Broder, til didhen, hvor Æren vinker Eder! udbrød den stolte Elisabeth; sæt Eders Lid til vor himmelste Frue, den hellige Guds Moder, som hidtil beskyttede Eder! . . . I har jo før trodset dette Folk og heltemodigt fægtet Ansigt til Ansigt med Eders Fjender! . . .

Husker I end hiin stolte Dag ved Gottorp, da de Danske raabte til Eder, medens I rykkede frem med de hvide Skjorter over Eders Rustninger: „Se, der kommer en Hob Kvinder!“ Men dyrt maatte de betale denne Haan; selv da de kom Eder, min høie Broder, saa nær, at de afhug den ene Haand paa det hellige Billede, I bærer om Eders Hals, selv da formaaede de dog ikke at krumme et Haar paa Eders Hoved? —

— Ja, Elisabeth! Jeg husker Alt — slige Minder ere for Helten som Røgelse paa hans Ærgjærrigheds Alter, og som flammende Fakler skulle de lyse for mig og klart vise mig den Vei, jeg altid bør følge!

Han hilste dem med en Haandbevægelse og red hen i Spidsen for sine Krigere.

Snart hørte man kun den lidt efter lidt hendøende Klirren af de Bortridendes Vaaben og Hestenes Hovslag i det Fjerne.

XVI.

Paa Nørreriis.

Medens Niels Ebbesen var borte fra sit Hjem for at gjæste Niels Bugge paa Hald, sad hans Hustru, Fru Kirstine, alene paa Nørreriis, længselsfuldt ventende hans Hjemkomst.

Det var langt ud paa Aftenen, og Fru Kirstine havde for længe siden stukket sine to Sønner til Sengs; men selv sad hun tilligemed en af sine Terner i Høienloftssalen.

Hun syede flittigt og var, som det lod til, aldeles fordybet i sørgelige Tanker.

Ternen spandt lige saa flittigt, som hendes Frue syede; dog flottede hun af og til hen til hende, og hver Gang hun paany bemærkede sin Herskerindes mørke Miner, undslap der hende et let Suk.

Fru Kirstine var en Kvinde paa nogle og tredive Aar med et venligt og ærbart Udseende. Hendes Ansigtsfarve var paafaldende bleg, men uden noget sygeligt Anstrøg, og hendes store, blaae Øine gave hende Vidnesbyrd af at være en rolig og from Karakteer.

Hun var iført en sort Dragt, og en perlestukken Hue af samme Farve bedækkede hendes mørkebrune Fletninger.

Den unge Pige, som sad lige over for hende, var endnu næsten et Barn at see til, vel neppe sexten Vintre gammel.

Hendes Hænder vare hvide og fine, hvilket lod Beskueren ahne, at hun var Fru Kirstines Kammerterne og saaledes tillige hendes Fortrolige.

Naar hun hævede sine mørkeblaae Øine og betragtede sin Frue, afspeiledes den inderligste Hengivenhed i dette Blik.

Hendes Dragt var ikke Ternernes almindelige Vadmelsklædning, men en Kjortel af mørkt Linned; ikke heller var hendes lyse Haar opbundet eller samlet i nogen Hue, men hængte i lange Lokker ned fra hendes smukke Hoved.

Længe havde de siddet tause ved deres Haandarbeide, da den unge Pige atter hævede Hovedet og fæstede sit Blik paa sin Frue.

Fru Kirstine saae tilfældigviis op i det Samme, og et tvungen Smil gled over hendes Ansigt.

Ternen lagde Haandtenen fra sig, og idet hun greb Fru Kirstines Haand, udbrød hun:

— Tving ikke Eders Sorg for at berolige mig; jeg

veed jo dog, at I er mod i Hu, og at Eders Hjerte er uroligt!

— De har Ret, Anna! svarede Kirstine; jeg er ængstelig og bekymret indtil den Stund, da min Husbond vender tilbage og beroliger mig!

Anna betragtede hende med et deeltagende Blik og sagde:

— Men hvad, om . . .

Hun holdt pludselig inde.

Fru Kirstine saae spørgende paa hende; men Anna vedblev at tie.

— Hvorfor tier Du, Anna? spurgte Kirstine endelig.

Der fulgte intet Svar.

Fru Kirstine syntes pludseligt at have gjættet hendes Tanker; thi hendes Aasyn formørkedes, og hun spurgte med svag Stemme:

— Frygter Du et slet Udfald af hans Reise?

— Det just ikke, svarede Anna; men jeg tænkte — hvad, om hans Reise nu havde været frugtesløs?

— Det er neppe tænkeligt, at han ikke skulle komme tilbage med et glædeligt Budskab; thi hvilken dansk Mand vil vel ikke i denne Trængselstid sætte Alt i Bevægelse for sit Lands og sit Folks Frelse?

— Hvad I siger, Fru Kirstine, er som talt af mit eget Hjerte, og skjøndt jeg er besjælet af samme Kjærlighed til vort Land som I, saa frygter jeg, at ikke Alle ere beredte til Kamp paa Liv og Død, desuden . . .

— Ti, Anna — dine Ord smerte mig, og jeg vil nødig gjøre nogen Landsmand Uret; lader os først høre, hvilket Svar min Husbond har faaet!

Anna, som nok lod til at ville efterkomme sin Frues

Paabud om Taushed, kunde dog ikke strax tvinge sig, men mumlede langsomt:

— Niels Bugge paa Hald fulgte altid kun sit eget Hoved!

Kirstine svarede ikke, men tilkastede hende et bebreidende Blik.

I dette Øieblik hørte man Vagten, som opholdt sig paa Murtinden, støde i sit Horn, og strax derpaa lod raske Hovslag sig høre.

Kirstine og Anna hævede Begge Hovederne og lyttede forventningsfulde.

Anna brød først Tausheden:

— Jeg synes, at jeg hørte Kuren støde i sit Horn?

— Jeg ligeledes! svarede Kirstine.

— Og nu høres Ryttere at ride over Vindebroen?

Kirstine taug.

— Saa faae vi Gjæster iaften paa Nørreris! vedblev Anna.

— Mit Hjerte siger mig, at det er min Husbond, som vender hjem! udbrød Kirstine glad.

— Det huer mig slet, at hans Besøg paa Hald blev af saa kort Varighed! hvidskede Anna for sig selv.

Nu reiste Fru Kirstine sig og nærmede sig Døren som for at træde de Ankomne i Møde; men neppe havde hun reist sig, før Døren aabnedes, og Niels Ebbesen, fulgt af Mester Jakob, traadte ind.

— Gudsfred, min Hustru! hilsede Ebbesen, idet han udstrakte sine Arme imod hende.

Hun ilede glad bevæget hen til ham, trykkede hans Hænder og sagde:

— Hvor jeg dog glædes, kjære Husbond, ved at see Eder karsk — men Ærværdige, henvendte hun sig til Me-

ster Jakob, tilgiv, at jeg ikke paa gammel Viis først byder Gjæsten velkommen hid — men I veed jo . . .

— Ædle Fru Kirstine, faldt Bispen hende i Talen, jeg har Intet at tilgive; jeg forstaaer og fatter fuldkomment Eders Glæde og Sindsbevægelse; thi i disse urolige Tider kunne vi ikke nokſom takke Gud, hver Gang det forundes os efter en Adskillelse at samles med vore Kjære igjen!

— I har Ret, fromme Fader! svarede Fru Kirstine sørgmodigt; og det er sandt tilfulde, hvad Almuen mener, at vi hverken ere trygge i Skov eller paa Hede, saalænge Ræven regerer hist og Ulven her!

Hun formaaede ikke at tilbagetrænge de Taarer, som perlede i hendes Øine, og som langsomt rullede ned ad hendes Kinder; taus blev hun staaende i stille Eftertanke.

Endelig mandede hun sig op, smilede venligt til Mester Jakob og sagde:

— I, fromme Bisp, maa vel i denne Trængselstid mere end alle Andre forfærdes og ængstes over al den Vold og Ugudelighed, som vi dagligt ere Vidner til?

— Nei, Fru Kirstine, svarede Bispen, en sand Herrens Tjener mistvivler aldrig om det Godes og Retfærdiges endelige Seier over al jordisk Forvildelse!

— I er en gudsfrygtig Mand, Herre Bisp! vedblev Kirstine; derfor gav Herren Eder slig from Tillidsfuldhed.

— Selv efter at have oplevet, hvad Danmark og alle Danske i de sidste Tider have lidt, haaber jeg dog paa Lykke og Storhed for Fædrelandet, skjøndt jeg ikke i min Kortsynethed øiner, hvor Hjælpen og Frelsen skal komme fra! —

Nu bredte Fru Kirstine Dugen og satte Vinkanden og Velkomstbægeret for den fremmede Gjæst.

— Skil Eder ved Eders Vaaben, Ærværdige! sagde Niels, idet han spændte sin tunge Rustning af.

Bispen efterkom Opfordringen, og Niels hængte baade hans og sine egne Vaaben paa Væggen.

— Kom nu, fromme Fader, sagde han derpaa, og lader os tømme Velkomsten sammen!

Som de nu sadde, udhvilende sig efter det lange Ridt, spurgte Fru Kirstine:

— Eders Reise fik vel et heldigt Udfald, min Husbond?

— Nei — jeg medbringer kun daarlige Tidender, bedste Kirstine!

— Hvorledes — den ædle Niels Bugge . . .

— Den stolte Niels Bugge, faldt Ebbesen hende i Talen, vil kun følge sit eget Hoved; han vil ikke vide af noget sammenløbet Bondeslæng, som han siger!

— Jeg havde dog troet, at naar Du kom i sligt et Ærinde, saa laante han Ore til dine Ord! indvendte Kirstine.

— Nei, svarede Ebbesen, han troer ikke, at der er Kraft og Marv i Landets Bønder, og mener at forringe sig selv og sine Krigere ved enten at laane os disse eller selv at slaae sig til vort Parti og som Anfører for sine Egne slutte sig til min Hær!

— Ridder Bugge vil maaske sidde roligt paa Hald og vente, indtil Fjenden angriber ham selv, for da at vise de forbausede Bønder, hvilke Heltegjerninger slige Riddere ere i Stand til at udføre! sagde Kirstine lidt spottende.

— Nei, nei, ædle Frue! tog Magister Jakob Ordet; hans Svende streife om paa mangt et Tog og gjøre stundom ikke de daarligste Erobringer — Sagen er, at han vil ikke vide af andre danske Mænd at sige end Riddersmænd alene, og kan Danmark ikke frelses af saadanne, da mener

Ridder Bugge, at det frelses langt mindre af uvæbnede Bønder!

Nu traadte Borgvægteren ind i Salen, gik hen for Niels Ebbesen og sagde:

— I ædle Herrer, ved Porten staae nogle Kvinder, som bede om at indlades — Hexen, den gamle Gunhild, er med dem, og det er hende, der fører Ordet!

— Begjære de at indlades, saa lad dem komme! svarede Ebbesen.

Da Kuren atter havde fjernet sig, vendte Fru Kirstine sig imod sin Husbond og sagde:

— Hvad kan det vel være for Kvinder, som gamle Gunhild fører hertil?

— Det ville vi snart faae at see! mente Ebbesen.

— Jeg hader den gamle Hex! udbrød Mester Jakob.

— Vidste hun, at I var her iaften, Ærværdige, saa vovede hun sig neppe herhid! yttrede Fru Kirstine.

— Den dumme Kjærling, vedblev Biskpen, hun farer Landet rundt og forstrækker baade Folk og Fæ — hendes Trolddom og Ondskab er hendes Skjold, og naar hun viser sig, frygte Alle for ikke at behage hende!

Neppe havde Biskpen udtalt disse Ord, før Døren aabnedes, og tre Kvinder traadte ind.

Den ene af dem, som traadte rask og dristig frem foran de to Andre, var en hæslig, gammel, rynket og gusten Kvinde.

Hun havde nogle forunderlige Fagter og saae med et vildt og ondt Blik snart paa den ene, snart paa den anden af de Tilstedeværende.

Hendes Dragt var pjaltet og smudsig; en sodet Skindhætte dækkede hendes Hovede, og en Række af brune Perler var vundet om hendes venstre Haandled.

Hendes Næse var saa lang og krum, at den næsten

naaede ned til hendes Mund, ud af hvilken et Par vældige Tænder havde banet sig Vei og ligesom bidt sig fast i hendes Underlæbe.

— Hvad vil Du her, Gunhild? spurgte Niels Ebbesen; hvorfor kommer Du hid paa denne Tid af Aftenen? Du maa ret prise din Lykke, at vi oplode Porten for Dig saa silde istedetfor at afvise Dig indtil mere beleilige Stunder!

— Aa hvad? svarede Hexen i en pibende Tone; priis I selv Jer Lykke, at I tog imod os — ellers skulde jeg vel vide at hævne mig; desuden veed gamle Gunhild nok, at I kun aabner Eders Porte, fordi I ikke vover Andet, og vee Eder, om I ei gjorde det, da skulde I min Sandten faae Andet at tænke paa end at sidde her luunt og godt inden Døre for at . . .

— Gud hjælpe os blot for Stilhed og Glæde, vi nyde! faldt Ebbesen hende i Talen; vi maae jo stedse færdes med Sværdet i Haand! føiede han til med et sørgmodigt Smiil.

Nu løftede den Gamle sin Haand i Veiret og raabte som i Raseri:

— Javist, javist — det er den sædvanlige Snak, I store Herrer altid føre i Munden! . . . Nei, I skulde vide, hvad det vil sige at lide Hunger og Tørst, at jages som en usel Hund, at være skyet som et giftigt Kryb, at haanes og skjældes, sparkes og slaaes — Alt, blot fordi man har faaet en klarere Forstand end alle Andre, blot fordi man forstaaer sig paa Fuglestrig, paa Sol og Maane og allehaande underlige Varsler! . . . Dersom I var i mit Sted, da vilde I vist forbande de Store, som jeg nu gjør; thi jeg hader Eder Alle tilsammen, og vidd, at jeg søger at skade de Store, ja, ret at nedkalde Himmelens Vrede over dem . . .

Mester Jakob havde længe betragtet hende med Uvillie; men nu reiste han sig pludselig og faldt hende i Talen med tordnende Stemme.

— Holdt, det er alt nok! raabte han; jeg kjender Dig igjen paa al din dumme Tale, fordømte Hex; men tro ikke, at Du strømmer Ridder Niels — han er for from og ærlig til at ræddes for din mørke Tale! . . . Hvad vil Du her saa silde, og hvem er det, Du fører med Dig?

— Hoho, I er dog nysgjerrig, fromme Engel! grinede Kjærlingen, idet hun betragtede Bispen med et spottende Smiil.

Fru Kirstine sad stille, uhyggelig tilmode over Hexens onde Tale. Hun betragtede vexelviis de to andre Kvinder.

Den ene af disse var en aldrende Kvinde med et venligt, tiltalende Ansigt, i hvilket Sorger og Lidelser havde indristet sine uudslettelige Runer, som ikke let lode sig mistyde. Naar hun fæstede sine blaae Øine paa Fru Kirstine, var det Udtryk, som afspeiledes deri, en venlig Bøn om Tilflugt og Beskyttelse.

Hun bar en mørk, tarvelig Dragt, og hendes Hovedbeklædning maatte hun enten have tabt, eller den var hende berøvet ved Vold; thi hendes tykke Fletninger vare næsten halvt opløste og hængte forpjudsede ned over hendes korte Kaabe.

Den anden af de Fremmede var en ganske ung Pige, næsten et Barn, men af en paafaldende Skjønhed.

Hendes sorte, funklende Øine og mørke Haar gav hende i Forening med den gulladne Hudfarve et Udseende, ikke uligt det fremmede Taterfolk — dog var der intet Vildt eller Dristigt ved hende; hun syntes kun at nære fromme og milde Tanker i sin unge Sjæl.

Var den ældre Kvindes Dragt tarvelig, saa var Bar-

nets det Modsatte; thi den bestod næsten af lutter Kostbarheder.

Hendes Kjortel var af blaat Silke og hendes Kaabe foret med Graaværk, ligesom en prægtig Hætte dækkede hendes Hoved.

Anna syntes at være meest tiltrukken af den unge Piges Pragt; thi hun vendte ikke sine Øine fra hende, og flere Gange lod det til, at hun agtede at knytte en Samtale med hende; men hun tang dog, som om hun ikke vovede Sligt.

Hexen havde endnu ikke svaret Biskopen paa hans Spørgsmaal; derfor gjentog han:

— Svar — hvad er det for Gjæster, Du fører hid?

Hexen svarede ikke endnu, men betragtede i Taushed alle de Tilstedeværende.

Langt om længe udbrød hun:

— I spørger, hvem jeg har med mig, velsignede Fader! . . . Naa, saa det vil I dog vide! vedblev hun som talende med sig selv; men jeg vil ikke stille Jer Nysgjerrighed, men blot sige Jer, at den Lille der har jeg i Grunden fanget! tilføiede hun, idet hun pegede paa den unge Pige.

Tilhørernes Forbauselse røbedes tydeligt af deres Miner og Adfærd. Mester Jakob lod til at være den meest Forfærdede og det ikke uden Grund; thi han kjendte Gunhilds Ondskab og Lumskhed bedre end nogen Anden.

Da Hexen saae hans Sindsbevægelse, traadte hun hen imod ham og raabte med et djævelsk Griin:

— Ei, ei, Ærværdige, vær I uden Frygt — jeg agter ikke fremdeles at jage paa Eders Vildtbane! . . .

— Hvad mener Du, Kjærling? tordnede Biskopen næsten rasende.

— Stands Jer Harme, Velsignede! spottede Gunhild;

jeg lover aldrig mere at lægge Snarer for rige Kvindfolk, i alt Fald ikke for at berige Kirker og Klostre med deres Arv og Gods, hvorvel jeg i den Retning har de Helliges Exempel for Øie! grinede Hexen.

— Ti, nedrige Kjærling! raabte Niels og stampede i Gulvet af Vrede; krænk ikke min kjære, ærværdige Skriftefader med dine smudsige Ord!

— Nu, nu — godt Ord igjen! mumlede Gunhild; hun tilføiede: Far med Lempe, strenge Herre, saa varer Regimentet længere!

— Det kan vel ikke undre Dig, at min Husbond harmes! tog nu Fru Kirstine Ordet; betænk din Tale og vid, at vi dømme anderledes — er Ordet trængt dybt i en Jomfrues Hjerte, har hun vendt sin Hu fra Jorden, og begjærer hun kun at tjene det Himmelske, hvad kan da hindre hende eller hendes Slægt og Venner i at skjænke Klosteret, hun er tyet til, hendes hele Formue, det jordiske Gods, som hun forsager, og som hun agter for ringe, og hvad er vel naturligere, end at de gjøre dette?

Ved at høre Fru Kirstines Ord, gjorde Gunhild en utaalmodig Bevægelse og mumlede nogle uforstaaelige Ord. Derpaa vedblev hun høit:

— Ville I vide, hvad disse Kvindfolk ville her, saa hør det af deres egen Mund!

— Som Du vil! svarede Ebbesen.

Derefter vendte han sig imod den Ældste og spurgte venligt:

— Siig frem, stakkels Kvinde — hvad vil I og dette skjønne Barn her hos Ridder Niels? Hvad er Eders Bøn og Begjær?

Den Fremmede svarede ikke, men saae til Gunhild, som om hun ventede, at denne paany skulde tage Ordet.

— Tal I kun frit, vedblev Ebbesen, og saa sandt

jeg er en ærlig Ridder, saa sandt skal jeg virke Eder til Baade, om Eders Bøn ellers kan forenes med Retfærd og Gudsfrygt!

Den Fremmede lod til at være et Bytte for en skrækkelig Angst; da hun havde fattet sig saa meget, at hun kunde komme til Orde, greb hun Ebbesens Haand og udbrød:

— I vredes ikke, ædle Herre, at vi tyede hid i vor Skræk og Jammer; tro ikke, at vi fare om Land med den sule Kvinde, som nu har os i sin Vold, og tro ikke, at jeg af den Gamle er tvungen til at tale favre Ord til Eder — nei, kun mit eget Ønske har ført mig hid, og paa Eders Ridderlighed og Gjæstevenskab stolede jeg, da jeg bønfaldt Gunhild om at føre os til Eders Hjem!

— I gjør mig nysgjerrig! mumlede Ebbesen.

— I Sandhed, sagde Magister Jakob studsende, hvad jeg hører, forbauser mig saare — hvorledes traf I sammen med gamle Gunhild?

— Det er en lang og sørgelig Historie! svarede Kvinden.

— Fortæl os Alt, Kjære? bad den venlige Fru Kirstine, idet hun nærmede sig den fremmede Kvinde og tog hendes Haand, medens hun deeltagende lod sine Øine hvile paa den deilige unge Pige, som ledsagede denne.

Nu traadte Hexen rask frem og trak den Fremmede bort fra Kirstine, idet hun sagde:

— Før I begynder paa Jer Fortælling, er I maaske saa betænksom at sørge for, at jeg faaer, hvad I lovede mig for at føre Jer hid?

Den Tiltalte saae forlegen ned for sig, som om hun ikke ret vidste, hvad hun skulde svare hertil; endelig faldt hun paa Knæe for Niels Ebbesen og udbrød med taarekvalt Stemme:

— O, frels os dog af denne græsselige Kvindes Vold!

. . . Kjøb af hende vort Liv og vor Frihed! . . . Hjælp mig, at jeg kan nyde Hvile og Ro efter alle de Rædsler, som have rystet mig; thi min Sjæl trues af Vanvid som mit Liv af hævngjerrige Fjender!

— Forstaae I, ædle Herrer, at Kvinderne ikke faae Lov at blive i dette Fristed, som den ældste af dem satte sin Lid til, med mindre I betaler mig en vis Sum i Sølv, godt og vel saa stor aftalt som den, deres Forfølgere have udlovet for deres Paagribelse! —

— Nævn Summen, gamle Hex! tordnede Niels.

— Nu, nu — Hex eller ikke Hex kommer jo ei saa nøie an! . . . Stig Andersen paa Bjørnsholm vil ellers nok give tyve Mark for Pigen alene! lød Svaret.

— Elendige Udskud, raabte Bispen, jeg giver Dig tredive; men husk, at det var samme Tal, som Judas modtog, og at de tredive Sølvpenge voldte hans Død baade her og hisset! —

— I skræmmer mig ikke, Herre Bisp! tog Gunhild Ordet; tredive er for mig et langt lysteligere Tal end tyve i denne Handel — I kan gjerne tage den Gamle med i Kjøbet, da det dog væsentlig er den Unge, der er anstillet Jagt efter!

Bispen løste nu sit Bælte af, tog sin Dolk og skar det dermed fra hinanden; nu kom en Mængde blanke Sølvpenge tilsyne, og ved dette Skue funklede Hexens Øine af Begjærlighed.

— See her, sagde Mester Jakob, her er den Sum, jeg tilsagde Dig! — Dermed lagde han de aftalte Penge paa Bordet for hende.

Gunhild udstrakte sine magre, krogede Fingre og strabede dem til sig; derpaa sjernede hun sig smilende med sin Skat uden endog at hilse Farvel.

Da hun var borte, tog den Ældste af de fremmede Kvinder til Orde:

— Tak, I ædle Herrer og I, Fru Kirstine — hvad I have gjort for os i denne Nat skal aldrig udslettes af min Erindring, og jeg formaaer ikke at være taknemmelig nok for denne Velgjerning!

— Min Taknemmelighed er som min Moders for stor til, at den ret kan udtrykkes! udbrød den unge Pige og kastede sig om Fru Kirstines Hals.

Denne kyssede hende, strøg hendes mørke Haar bort fra den hvælvede Pande og sagde!

— Nu er det bedst, at vore fremmede Gjæster komme til Ro, hvortil de vistnok høilig kunne trænge; i Nat ville vi ikke trætte dem med nogen langvarig Forklaring angaaende deres Flugt til Nørreris!

— Vel talt, Kirstine! faldt Ebbesen ind; vi ville ikke formene dem den Hvile, som de ventede at finde her!

Fulgte af de fremmede Kvinder fjernede Fru Kirstine og Ternen sig.

XVII.

Et Bud fra Greven.

Niels Ebbesen og Magister Jakob sadde endnu længe sammen, talende om deres fælles Sorg — Danmarks sørgelige Skjæbne.

Endelig gik ogsaa Bispen til Ro, og Niels blev saaledes ene tilbage.

Han gik op og ned i Salen med faste Trin og korslagte Arme. Tunge Skyer hvilede paa hans Pande, og et bittert Smil krusede hans Læber.

— Ha! mumlede han; den stolte Ridder Bugge ... jeg havde dog troet . . . men nei . . .

I dette Øieblik aabnedes Døren, og Fru Kirstine traadte ind paany.

— Du her, Kirstine? spurgte Ebbesen; hvad fører Dig hid?

— Jeg har en sørgelig Tidende at bringe min Husbond . . .

— En sørgelig Tidende?

— Ja!

— Saa lad høre — hvad tynger paa dit Sind?

— Jeg vil blot sige Dig, hvad jeg nys tilfældigviis hørte . . .

— Saa skynd Dig, Kirstine — Du sætter min Taalmodighed paa Prøve? —

Kirstine bøiede Hovedet og saae ned for sig; det var let at see, at en stor Bekymring hvilede paa hendes Sind.

— Du tier, Kirstine? vedblev Ebbesen.

— Jeg veed, at det, jeg har at meddele, vil være et Sorgens Budskab for Dig!

— Netop derfor beder jeg min Hustru at fatte sig kort og godt — jeg seer dristig enhver Fare i Møde!

— Saa vid da, at Svend, din Søsterson, er kommen hertil for en lille Time siden; han bragte den Efterretning, at Grev Geert allerede har naaet Randers sent i denne Aften og er der beskæftiget med at slaae Leir for sine Krigere!

Ebbesen traadte af Overraskelse et Skridt tilbage, idet han mumlede:

— At han vilde komme, det vidste jeg, men at han allerede er naaet saa langt, det ahnede jeg ikke — dog Alt vel betænkt, maa han hellere komme tidligt end seent! —

— Jeg forstaaer Dig ikke?

— Jeg har længe ventet og ønsket hans Komme!

— Dine Ord ere mig en Gaade?

— Men Løsningen er ikke fjern! —

— Jeg frygtede næsten for at bringe Dig dette Budskab, og dog synes det, som om den kullede Greves Nærværelse netop er efter dit Ønske?

— O, Kirstine, Du fatter ikke alle de forskjellige Tanker og Følelser, som storme ind paa mig! . . . Nætterne tilbringer jeg med Vaagen, og Dagene snige sig langsomt hen. Jeg har ingen Ro, ingen Hvile; det er for mig, som om en høiere, usynlig Magt drev mig fremad imod . . .

— Tal ud! bad Kirstine, da han pludseligt taug.

— Kirstine! udbrød han paany, idet han greb hendes Haand; en dristig Tanke, som forlængst er opstegen i min Sjæl, lader mig hverken Ro eller Rist! Først ulmede den i mit Indre som en Glød dækket af Asken; men længe har den blusset og flammet som en Fakkel, og ved dens Skin har jeg randsaget mit eget Hjerte; i dette Øieblik, da Fjenden nærmer sig, ja, ikke alene nærmer sig, men da han er trængt helt ind i Hjertet af vort Land, føler jeg, at nu vil denne Tanke snart finde sit Udtryk ikke i matte Ord men i en djærv Handling! . . . Det store Maal, jeg har sat mig, vil snart naaes; saalænge har jeg lyttet til en hemmelig Røst i mit Indre, at jeg er som fortryllet ved dens Klang, og ikke faaer jeg Ro eller

Hvile, før den Daad er fuldbragt, hvortil jeg har viet mit Liv!

Kirstine betragtede ham forundret, og da han taug, svarede hun:

— Jeg gjentager, hvad jeg nys sagde — dine Ord ere mig en Gaade?

Ebbesen tog hendes Haand, drog hende hen til sig og sagde med dæmpet Stemme:

— Vid, Kirstine, at jeg søger og ponser paa en Leilighed til at træffe sammen med Greven; blot een Samtale med ham, og — hans Dage ere talte! —

Natten var næsten til Ende, og det begyndte at dages.

Niels Ebbesen saae ud af Vinduet, idet han sagde:

— Nu gryer det ad Dag — hvem veed, hvad der er skeet inden næste Nat!

I dette Øieblik hørtes nogle langtrukne Toner af Borgvægterens Horn, ret som om han paa denne Maade bød Dagen velkommen.

Dog var dette ingen Morgenhilsen, men Signalet til en Fremmeds Ankomst; thi umiddelbart derefter hørte man raske Hovslag, og en Rytter saaes at ride over Vindebroen.

— Hvem agter vel at gjæste os saa tidligt? sagde Kirstine forundret.

— Jeg veed ikke, hvem jeg skal antage ham for, svarede Niels; hans hele Udseende er mig fremmed — efter hans Dragt at dømme, maa han være en af Svendene blandt de tydske Leietropper! —

Vægteren havde imidlertid ledsaget den Fremmede ind for Niels Ebbesen.

Denne gik ham høfligt, men koldt imøde.

Den Fremmede bøiede sig ærbødigt, idet han sagde:

— Ædle Ridder, I seer i mig et Bud fra den mægtige Gerhard af Holsteen!

— Et Bud fra Greven! gjentog Ebbesen overrasket.

— Saaledes er det, Herre! svarede Svenden; Grev Gerhard sender mig til Eder med Tilbud om Fred og Fællig og beder Eder om at komme til sig i Randers — han ønsker en Samtale med Eder!

Niels hævede med Stolthed sit Hoved og svarede bjærvt:

— Hils din Herre, at i denne Stund sadler Niels Ebbesen af Nørreris sin Ganger og rider ufortøvet at gjæste Grev Geert! —

Da Budet atter havde fjernet sig, gik Niels i stærk Sindsbevægelse op og ned i Salen.

Kirstines bekymrede Blik fulgte ham; det lod næsten til, at hun manglede Mod til at bryde Tausheden.

Flere Minutter vare forløbne paa denne Maade; men endelig gav Niels sine Tanker Luft i Ord.

— Ja, mumlede han, ved hellig Knud — nu eller aldrig! —

Han traadte hen til Kirstine, tog hendes Haand og vedblev:

Elskelige Hustru, beed til Gud og hellig Knud for Danmark og for din Ægteherre; thi Stunden nærmer sig,

da han skal vove en dristig Dyst, som maaske vil kræve hans Liv; men frelse Danmark skal og vil han, selv om det skeer ved hans eget Fald! . . . Snart vil underlige Ting spørges — snart stedes den kuldede Greve for den store, strenge Dommer! —

— Hvad mener min Husbond? spurgte Fru Kirstine ængsteligt.

— Som du nys hørte, rider jeg nu til Randers — Greven indbød mig jo! . . . Ha, han ahnede ikke, hvor glad jeg blev ved at høre dette Bud! . . . Hvorlænge har jeg ikke ventet, hvor har jeg ikke længtes efter at staae Ansigt til Ansigt med denne Nidding, at foreholde ham hans Gjerninger og vie ham til Døden, og nu, — nu indbyder han mig selv! . . . Ha, hvilken herlig Stund, da Geert undfangede den Tanke at sende Bud efter Ridder Niels! . . .

— Din Glæde forfærder mig, udbrød Kirstine, og en skrækkelig Ahnelse opstiger i min Sjæl!

— Frygt ikke, min Hustru, bad Ebbesen beroligende; kun som en ædel Stridsmand vil Niels kæmpe for sit Fædreland, vel vidende, at Uret og Svig fører Straffen efter sig, og ved Vold udrettes ingen hæderlig Gjerning! . . . Nei, jeg drager til Greven, for paa gammel Ridderviis at undsige ham — og da ve Dig Grev Geert!

— Mit Hjerte banker af Glæde og Stolthed over at høre din djærve Tale og kjende de ædle Følelser, som beseire dit Bryst; drag bort med Held og kom tilbage med Glæde — tag med Dig dine raske Svende og . . .

— Nei, nei, afbrød Ebbesen hende, denne Gang drager jeg alene bid; men næste Gang ledsages jeg af alle mine Svende, og — da vil enten jeg eller Greven blive paa Valpladsen! —

Fru Kirstine blegnede ved at høre disse Ord, hun støttede sig et Øieblik til Bordet, men snart fattede hun

sig atter, gik hen og tog sin Husbonds Sværd ned fra Knagen, spændte det om hans Liv og sagde høitideligt:

— Gaa med Gud, ædle Husbond — for dit dyrebare Liv er der saa vist ingen Fare dennesinde, saasandt Gud ikke vil forlade Danmark i dets Nød og Elende; jeg føler mig overbevist om, at vor retfærdige Sag vil seire! . . . Skjøndt jeg i denne Stund skilles fra Dig, og skjøndt jeg veed, at snart staaer Du midt i Fjendens Leir, saa skjælver jeg dog ikke — aldrig gjorde Kirstine Hvidernes Blod til Skamme!

— Vel talt, min brave Hustru! udbrød Ebbesen bevæget, idet han sluttede hende i sine Arme; ja, nu føler jeg mere end nogensinde, at Skjalm Hvides Blod har forplantet sig gjennem hele Slægten, og at det ruller i dine Aarer! . . . Plant dine dristige Tanker i vore Sønners Bryst, og deres Fader gaaer da freidig Døden i Møde! —

Han betragtede hende med Stolthed og Beundring, idet han hastigt forlod hende.

Snart havde han sadlet sin Hest, og i flyvende Fart red han bort.

Kirstine traadte hen til Vinduet, da hun hørte Hovslagene nedenfor og vinkede med Haanden til Afsked.

Ebbesen gjengjældte hendes Hilsen, og snart var han saa langt borte, at hun ikke mere kunde øine ham.

XVIII.

En gaadefuld Begivenhed.

Da Fru Kirstine traadte frem af Vinduesfordybningen, saae hun Mester Jakob, som imidlertid havde indfundet sig.

Han havde uden at bemærke hendes Nærværelse taget Plads ved Bordenden og sad og betragtede et af de store Sølvbægere, som stod for ham; dog var det let at see af hans Miner, at hans Tanker vare langt borte baade fra Bord og Bæger.

Da Kirstine fik Øie paa ham, udbrød hun overrasket:

— Gudsfred, Ærværdige — er I alt saa tidligt oppe — hvorledes har I tilbragt Natten her paa Nørreriis?

— Tak, ædle Frue, Natten har jeg tilbragt godt, som jeg ventede det; men I — er der tilstødt Eder Noget? I seer saa bevæget ud? svarede han, idet han reiste sig og gik hende i Møde.

Kirstine taug.

— I er bleg, som om I havde vaaget den hele Nat? vedblev Bispen.

— Nei, min Husbond har i denne Morgen taget Afsked med mig . . .

— Hvorledes? faldt Bispen hende i Talen.

— Han drager til Randers — til Grev Geerts Leir . . .

— Hvad vil han der? udbrød Bispen ængsteligt.

— Han vil undsige Danmarks Tyran for — næste Gang at fælde ham! sagde Kirstine langsomt, idet hun lagde Eftertryk paa hvert af sine Ord.

Bispen traadte af Overraskelse nogle Skridt tilbage; dog fattede han sig hurtigt og mumlede:

— Ah, nu forstaaer jeg de forblommede Ord, som han lod falde, da vi i Aftes rede hertil; nu fatter jeg hans Planer, vedblev han, henvendt til Fru Kirstine; hvorfra denne hastige Beslutning, denne hurtige Afsted?

— Det gryede neppe ad Dag, før her indfandt sig et Bud fra Greven, som bad min Husbond komme til Randers, da han ønskede en Samtale med ham!

— I Sandhed et forunderligt Spil af Skjæbnen! udbrød Bispen.

— Deri har I Ret, fromme Fader! svarede Kirstine; thi Intet var min Husbond kjærere end denne Opfordring!

Der indtraadte en lang Pause.

Bispen gik med faste Trin frem og tilbage i Salen, medens Fru Kirstine stod stille og tankefuld.

Endelig brød hun Tausheden:

— Hvad mener I vel, Ærværdige, om de hemmelighedsfulde Gjæster, som kom til vort Huus i denne Nat?

— Jeg veed neppe at svare paa Eders Spørgsmaal, Fru Kirstine; thi selv har jeg forgjæves grublet derover hele Natten igjennem! svarede han.

Da Kirstine ikke tog Ordet, vedblev han paany:

— Da jeg saae den Ældres blege, alvorlige Ansigt, stod hun for mig som en kjær, gammel Erindring; men jeg veed ei at fængsle den eller at holde den fast, til Tankerne have klaret sig for min Sjæl, og jeg har fundet Rede i deres Forvirring!

— Forunderligt! sagde Kirstine; mig forekommer det ogsaa, at jeg har seet hende før; men det maa vel alene

tilskrives hendes elskelige og venlige Udseende, som gjør, at man strax føler sig tiltrukken af hende!

— Hendes Datter er et yndigt Barn! vedblev Mester Jakob.

— Den stakkels Lille, hun har . . .

Videre kom Fru Kirstine ikke, da hun blev afbrudt af Anna, som bleg og forfærdet kom styrtende ind.

— Ak, ædle Frue! raabte hun hænderyridende; den fremmede Kvinde — den stakkels Kvinde . . . hun . . . hun . . .

Ternen kunde ikke fuldende for Hulken og Sindsbevægelse.

— Hvad er der skeet — i alle Helliges Navn? spurgte Fru Kirstine.

— Fat Dig, Pige! formanede Biskopen.

Anna græd uafladeligt; hun tog Fru Kirstines Haand og trak hende efter sig, idet hun udbrød:

— O, kom med og se!

— Følg os, Ærværdige! bad Fru Kirstine.

Alle begave sig til de hemmelighedsfulde Gjæsters Værelse.

Fru Kirstine traadte først ind; men slagen af Rædsel tumlede hun tilbage, og havde ikke Biskopen grebet hende i sine Arme, var hun sunken om.

Man vil neppe undres over Fru Kirstines Forfærdelse, naar man erfarer Aarsagen til denne.

Paa Leiet ligefor de Indtrædende saaes den ældste af Kvinderne at hvile, medens den unge Pige knælede ved

hendes Seng, holdende et Klæde i Haanden, med hvilket hun forsøgte at standse den Blodstrøm, som rislede ud af et dybt Saar i Moderens Hals.

Barnet vendte sine mørke, taarefyldte Øine imod de Ankomne og sagde bønligt, idet hun udstrakte Hænderne imod Fru Kirstine:

— Moder fortalte mig nys, at Du var en god og from Frue — hjælp hende derfor, hvis hun ikke allerede er død!

— Jesus, Marie! mumlede Kirstine; hvad er her foregaaet?

Anna var imidlertid kommen saa meget til Fatning, at hun svarede:

— Ædle Frue, jeg blev hos de Fremmede, som I befalede, da I forlod os; men langt over Midnat vækkedes jeg ved, at Barnet tog min Haand og trak i mig som for at vække mig; samtidig betydede hun mig, at jeg skulde forholde mig rolig for ikke at forstyrre hendes Moder. Barnet pegede paa dette Saar i Halsen, hvoraf Blodet endnu flyder og truer med at dræbe den stakkels Kvinde; jeg spurgte den unge Pige, om hun vidste, hvad der var Aarsag til dette Saar; men hun rystede stiltiende paa Hovedet. Jeg stod op og tog Natlampen; med denne i Haanden nærmede jeg mig den Fremmede. Af Barnets Adfærd mærkede jeg, at hun antog Moderen for sovende; men jeg indsaae snart, at enten maatte hun være hensunken i en Afmagt eller allerede være død. Jeg tog derfor hurtigt hendes Haand, og da denne var blød og varm, betænkte jeg mig ikke længe paa, hvad jeg havde at gjøre. Jeg forsøgte at kalde hende tilbage til Livet, men forgjæves. Først nu begyndte Barnet at blive urolig; hun græd og jamrede, kaldte ad Moderen med de kjærligste Navne, men Alt forgjæves. Jeg forbandt den Fremmede, saa godt

jeg kunde, og veg ikke fra hendes Side før nu, da jeg ilede for at hente Eder!

— Hvorfor kom Du ikke tidligere, Anna? spurgte Biſpen.

— Jeg turde ikke forlade den Syge, Herre Biſp! lød Svaret.

— Men nu? spurgte Fru Kirſtine.

— Nu vidſte jeg neppe, hvad jeg gjorde! svarede Pigen; jeg flygtede næſten af Forfærdelſe; thi pludſeligt reiſte den Syge ſig og begyndte at synge og tale, rev og sled i Lagner og Bolſter og raabte forfærdelige Ord i ſin Vildelſe; med Et rev hun Bindet af, som jeg havde lagt om hendes Saar, saa Blodet atter strømmede ud; saaledes vedblev hun, indtil hun igjen sank bevidſtløs hen!

— En ſtrækkelig Begivenhed! tog Fru Kirſtine Ordet paany; lader os forſøge, Ærværdige, vedblev hun, henvendt til Biſpen, at forbinde hende paany, og Du, Anna, maa ile at kalde Slotskapellanen!

Anna fjernede ſig for at efterkomme ſin Frues Befaling.

Biſpen bøiede ſig over den Bevidſtløſe, medens Fru Kirſtine kjærligt tog den unge Pige i ſine Arme og trøſtede hende.

— Gud være lovet! udbrød Meſter Jakob; hun lever dog endnu — hun aabner Øinene!

Alles Øine søgte den Syge, som i dette Øieblik løftede ſit Hoved lidt op fra Puden og aabnede Øinene, hvilke dog strax derpaa atter faldt til.

Umiddelbart derefter kom den lægekyndige Kapellan i ſtyndſom Haſt.

Da han havde underſøgt den Lidendes Tilſtand, ryſtede han betænkelig paa Hovedet.

— Hvad er Eders Mening? spurgte Fru Kirstine med ængstelig Røst.

Efter en kort Pause svarede han:

— Den Syges Tilstand er høist betænkelig; jeg troer neppe, der findes noget Middel, som frelser hende af Dødens Haand!

Et Smertensskrig fra den unge Pige vidnede om, at disse Ord gik hende til Hjertet.

Den fremmede Kvinde aabnede atter Øinene, og det var let at see af hendes Ansigts Udtryk, at hun trods den Mathed, som bandt hendes Tunge, hørte og forstod hvert Ord, der taltes.

Med en voldsom Anstrengelse hvidskede hun nu nogle Ord, som dog Ingen kunde opfange.

— Stakkels Kvinde! udbrød Fru Kirstine med taarefyldt Blik; hun vil meddele os Noget — maaske har hun en eller anden Bøn til os; o, hvem der dog kunde gjætte hendes Tanke!

Den Syge gjorde endnu et Forsøg; idet hun med et bønligt Udtryk fæstede sine Øine paa Mester Jakob, som bøiede sig ned imod hende, hvidskede hun neppe hørligt:

— Den sidste Olie, Ærværdige — jeg bønfalder Eder!

Mester Jakob greb hendes Haand og spurgte:

— Er det Eder muligt, saa tal — forklar os, hvem I er! . . . Sig, hvorledes har I forskyldt denne bittre Skjæbne, stakkels Kvinde — mit Hjerte er rede til at undskylde Eder!

Hun reiste sig halvt op paa Leiet og støttede sin Albue imod sit Hovedgjærde. Med mat og brudt Stemme svarede hun:

— Jeg har Intet handlet, som trænger til Undskyldning, og for den retfærdige Gud har jeg holdt Skriftemaal

i denne Nat . . . Jeg føler, at han seer til mig i Naade, og forvisset om mine Synders Tilgivelse beder og besværger jeg Eder at opfylde min Bøn!

Biſpen gav nu Kapellanen Ordre til at gjøre de sædvanlige Forberedelser; derpaa tog han selv den hellige, indviede Hoſtie og lagde den paa den Døendes Læber; et saligt Smiil gled over hendes blege Aasyn, da Biſpen velsignende lagde sin Haand paa hendes Hoved.

— Tak, fromme Fader! hvidſtede hun neppe hørligt.

Hendes Øine søgte derpaa Datteren, som endnu laa knælende ved hendes Leie.

Hun kaſtede sig nu over den Døende og omklamrede hendes Hoved med sine Arme, medens hun græd, som om hendes Hjerte skulde briſte.

— Fat Dig, elſkede Barn! bad den Døende; Gud vil ikke forlade Dig . . . han har hidtil forunderligt holdt sin ſkiærmende Haand over Dig og frelſt Dig fra dine Fjender! . . . Beed til ham, som jeg lærte Dig, medens Du endnu kun var liden, og han vil høre dine fromme Bønner! . . . Snart er jeg ikke mere; men derfor er Du ikke alene — Herren vil sende Dig andre Vogtere, naar jeg gaaer bort, og de ville værne om Dig!

— Ja, fromme Kvinde! tog nu Kirſtine Ordet; Eders Tillid til Guds Omsorg bliver ikke ſkuffet; thi se — allerede i denne Stund har han udvalgt en ny Moder for Eders Datter! Gaa med Fred i Graven og viid, at jeg vil pleie og frede den unge Plante, som ublide Hænder have kaſtet ud i Verden! Vær derfor rolig — jeg lover Eder høitideligt for den alvidende Gud at antage mig dette velsignede Barn, som I snart forlader for ſtedse!

— Ja! hvidſtede den Døende; jeg føler, at min Time nærmer sig! . . . Tag en Døendes hjerteligſte Velsignelse og Tak for Eders Kjærlighed! . . . O, Ingen af

Eder aner, hvor mit Hjerte hængte ved dette Barn og hun ved mig . . . vi vare Alt for hinanden i mange sørgelige Aar . . . Verden var mig ikke god; min Skjæbne var ublid; men nu i min Dødsstund føler jeg, at en Gang vil min Slægt nævne mit Navn med Ære trods den Forargelse, det nu er dem at mindes mig!

Hun taug og drog et dybt Suk, idet hun sank mat tilbage.

Nu hvidskede hun neppe hørligt:

— Hvem jeg er, og hvor jeg er kommen fra, kan jeg ikke sige Eder; men vid, at vi eie Venner i Verden, saavist som vi eie Fjender, og disse Venner ville en Gang feent eller tidligt vidne for os!

Hun vendte sit Hoved om imod Væggen, og hendes Kræfter syntes aldeles udtømte. De Tilstedeværende troede at have hørt hendes sidste Ord, da hun pludselig med en vidunderlig Lethed reiste sig helt op paa Leiet, lagte sine Hænder paa Datterens Hoved og udbrød med dyb Bevægelse:

— Farvel mit eneste, mit elskede Barn — jeg gaaer nu rolig herfra; thi efter mange og frugtesløse Forsøg har jeg endelig ført Dig i denne sikre Havn, mod hvilken jeg altid stævnede! . . . Sørg ikke over den Døde, men tænk med Glæde paa hendes Befrielse fra al sin Sorg og al sin Uro! . . . Jeg føler i Alt Guds Viisdom — jeg føler, at nu maatte jeg døe, thi nu er mit Livsmaal naaet og jeg formaaer ikke længere at værne om Dig! . . . Tog Herren mig ikke til sig netop nu i denne Stund, da maatte jeg enten forlade Dig og leve et sørgeligt Liv alene med alle mine bittre Minder eller følge Dig, piint og plaget af de Kvaler, som er en Meenedersfes Straf!

Datteren udstødte et Skrig af Forfærdelse.

— Frygt ikke, mit Barn! vedblev Moderen; nu staaer jeg brødefri og træder freidig for den himmelske Dommer, han, som ved selv at kalde mig til sig i denne Nat løser mig fra enhver Eed og fjerner al Længsel og Sorg fra mit Hjerte! . . . Eet vil jeg sige Dig, før mine Øine lukkes — Du er ikke min Datter, jeg ikke din Moder; men ær derfor ligefuldt mit Minde; thi jeg pleiede Dig, da hun forlod Dig! . . . Du skjælver, Barn . . . fat Dig! . . . Denne Oplysning giver jeg kun nødtvungen — Du skulde erfare Sandheden, før vi skiltes for stedse!

— Men hvem er da dette Barn? spurgte Fru Kirstine; sig os det, at vi kunne anstille Efterforskninger angaaende hendes Slægt?

Den Tiltalte ryskede paa Hovedet, idet hun svarede:

— De finde hende nok selv!

Tilhørerne saae forbausede paa den Talende; det var let at see af deres Miner, at enhver af dem inderligt ønskede den Døende saa lang Livsfrist, at hun kunde forklare baade sin egen og Barnets forunderlige Skjæbne, hvis det ellers var muligt at formaae hende til Sligt.

Pludseligt rakte den Døende Hænderne ud for sig som for at afværge Et eller Andet. Hun reiste sig overende og raabte med Heftighed:

— Nei, nei — gaa bort . . . rør hende ikke . . . dræb hende ikke! . . . Min Gud! . . . Du hæver den blinkende Kniv! . . . Nei, aldrig . . . Du traf hende ikke . . . Du ramte mig! . . .

Nu rev hun atter Forbindingen af, saa Blodet voldsomt strømmede ud, og idet hun førte Haanden til Saaret vedblev hun:

— Seer Du . . . Blodet risler ud af dette Saar . . . men hvor er jeg? Hvem hjalp mig hid? fortsatte hun og

betragtede de Tilstedeværende med halvt brustent Blik. Nu bliver det Nat! hvidskede hun med mat Stemme; det mørknes for mit Øie — endnu et Farvel og vær . . .

Længere kom hun ikke; hun sank mat tilbage, drog et dybt Suk og — var ikke mere.

Fru Kirstine kastede sig paa Knæe og bad med Taarer i Øinene en stille, andægtig Bøn for den Hensovedes Sjæl.

Den unge Pige kastede sig over det afsjælede Legeme og tiltalte den Afdøde med de kjærligste Navne og øgslede de ømmeste Kjærtegn paa hende.

Mester Jakob trykkede den Dødes Øienlaage ned over de brustne Øine, og efterat have lagt hendes Hænder over Kors paa hendes Bryst, strøg han stille og mildt bevæget hendes lange, lyse Haar tilbage fra hendes Pande.

Nu fik Bispen Øie paa et lille Ar i hendes venstre Tinding, og ved dette Syn traadte han forfærdet og studsende nogle Skridt tilbage.

Fru Kirstine, som havde bemærket dette, spurgte forundret:

— Hvad fattes Eder, Ærværdige?

— Intet, ædle Frue, lød Svaret; men her foreligger en frygtelig Hemmelighed — denne Kvinde er af høi og fornem Byrd, og dette Ar vil kunne føre til Opdagelsen!

De forbausede Tilhørere traadte nærmere hen til den Døde, og nu saae de Alle et korsdannet Mærke i hendes venstre Tinding.

— Hvad mener I herom, fromme Fader? spurgte Kapellanen.

— Jeg mener, at dette Mærke vil opklare den foreliggende Hemmelighed; thi saameget veed jeg med Vished, at dette — forunderligt nok — af og til er forekommet

netop i den venstre Tinding paa Kvinderne af en vis høi Slægt her i Landet.

Der herskede den dybeste Stilhed i nogle Øieblikke. Endelig brød Kapellanen Tausheden og sagde, henvendt til Biskopen:

— Ærværdige, gjør mig deelagtig i Eders Formodninger; har I nogen Plan at lede Opdagelsen efter, og vil I betroe mig Alt, da skal jeg forviss ikke hvile, men være Eder en tro Hjælper!

— Nei, min Søn! svarede Magister Jakob; intet Menneske vil jeg betro mine Formodninger; men snart, haaber jeg, vil det lykkes mig alene at bringe Lys i Sagen!

— Som I vil, fromme Fader! lød Svaret.

— Vidste jeg blot, vedblev Biskopen efter en Pause, hvorfra disse Fremmede ere komne, eller hvad Navn den Afdøde førte i Verden, saa . . .

Han taug pludseligt; thi han var bleven opmærksom paa Barnet, som ved hans sidste Ord havde reist sig fra sin knælende Stilling og nærmet sig til ham. Nu tog han hendes Haand og trak hende nærmere til sig, idet han deeltagende sagde:

— Er der Noget, som ligger Dig paa Hjerte, eller kan Du, stakkels Barn, give nogle af de forønskede Oplysninger?

Hun rystede langsomt paa Hovedet og svarede veemodigt:

— Nei, jeg seer mig ikke i Stand til at bringe Lys i Sagen; saa langt jeg kan huske tilbage, mindes jeg kun at have levet paa een og samme Plet, og hvorledes jeg er kommen derfra og til Nørreriis, veed jeg ikke at forklare!

Den største Forundring afspeiledes i Enhvers Ansigt, da hun havde udtalt disse Ord.

— Du kaldte denne Kvinde din Moder, skjøndt hendes egne Ord modsagde Sandheden af dette Slægtskab; men veed Du da ikke, hvad hendes Navn var — hvad kaldte Andre hende for?

— Andre? gjentog hun langsomt; det hørte jeg aldrig! . . . Thjodi kaldte hende altid for Merthe!

XIX.

Folqvard Sanger.

Da Folqvard og hans Ledsager, den listige Væbner, havde forladt Krostuen, joge de i Galop hen ad Landeveien.

Aftenen var mild og stille; det lette Frostveir formaaede ikke at gjøre Luften skarp eller kold, men tjente derimod til at gjøre den stundom næsten ufremkommelige Strækning imellem Slagelse og Korsør lettere at befærde.

Himlen var skyfri og blaa, medens Tusinder af Stjerner blinkede som klare Øine, der betragtede de tvende Reisefæller.

Neppe vare de komne udenfor Kroen, før Væbneren vendte sig imod sin Ledsager, betragtede ham skarpt og sagde:

— Saavidt jeg seer, er I ubevæbnet?

Folqvard studsede og indvendte godmodigt:

— Hvad har det vel at sige — naar min Reisefælle

har Vaaben nok for os Begge, saa kan jeg vel i Nødstilfælde laane mig frem!

— Det er dog altid en Uforsigtighed! mumlede Væbneren.

— Ei hvad! udbrød Folqvard; saa laan mig strax Eders Dolk — I har jo endda Eders Landse tilbage!

— Er I virkelig bange? udbrød Væbneren spottende.

— Aa nei — desuden er jeg heller ikke reist hjemmefra uden Vaaben; men de ere blevne mig bersvede paa Veien!

— Hvorledes — det maa da have været, før jeg traf sammen med Eder; thi jeg veed ikke af at have seet Eder i Besiddelse hverken af Daggert eller Landse?

Der fulgte intet Svar; tause rede de videre.

Paa een Gang blev Væbnerens Hest urolig; den reiste sig paa Bagbenene og vilde ikke røre sig af Stedet.

Forgjæves satte Rytteren Sporerne fast i dens Sider og søgte paa andre Maader at drive den fremad.

— Spring af! raabte Folqvard; og se Eder for, hvad det vel kan være!

Væbneren blev dog paa sin Plads; men Folqvard havde aldrig saasnart bemærket dette, før han selv sprang af Hesten og traadte tæt hen foran Væbnerens Hest, medens han vendte sit Blik i den Retning, hvorfra han troede, at Aarsagen til Dyrets Angst skrev sig.

Nu opdagede han, at et menneskeligt Legeme laa udstrakt midt paa Veien, vel et Par Fod fjernet fra det Sted, hvor Rytterne befandt sig.

— Jeg veed nu, hvorfor Dyret er blevet sky! raabte han til sin Ledsager; her ligger et Menneske, udplyndret og dræbt; saavidt jeg kan skjønne, er Liget frygteligt lemlæstet, og det vil vist neppe falde let for Nogen at gjenkjende den Dræbte!

— Naar der ikke er Liv i ham, svarede Væbneren, saa lader os blot ride videre og ikke yderligere forsinke os!

— I saaer dog vente, til jeg har slæbt Liget til Side, ellers saaer I nok ikke Jer Hest frem! lød Svaret.

Væbneren mumlede nogle uforstaaelige Ord og blev roligt holdende, medens Folqvard bukkede sig ned over den Dræbte og anstrængte sig af al Magt med at slæbe ham bort fra den smalle Vei.

Neppe havde han imidlertid begyndt dette Arbeide, før Væbnerens Hest blev aldeles ustyrlig. Efter mange frugtesløse Forsøg paa at berolige Dyret blev Væbneren næsten ude af sig selv af Utaalmodighed og Raseri.

— Forbandede, halsstarrige Asen! tordnede han, idet han slog Dyret med Tøilerne og næsten begravede Sporerne i dets Sider; frem skal Du, det koste, hvad det vil — det nytter ikke, at Du sætter Dig paa Bagbenene! Du har før maattet lystre min Villie, og det skal ikke gaae Dig bedre denne Gang, end det tidligere er gaaet, naar Du fik slige Nykker!

Det lod næsten til, at Dyret forstod hvert af hans Ord; thi det blev pludseligt stille; men snart viste det sig, at det nok kun ponsede paa Hævn; thi med et voldsomt Sæt tilbage kastede det sin Rytter af, hvorpaa det vendte sig og sprængte afsted i fuld Galop den samme Vei tilbage, som det nyligt var kommet fra.

Bandende og brummende reiste Væbneren sig, og Folqvard brast i Latter ved at see hans ufrivillige Kuldbøtte.

— Naa, naa, vær nu ikke saa lystig! paamindede den vrede Svend; glem ikke, at den leer dog bedst, som leer tilsidst!

— Hvor kan I dog tage min ustyldige Spøg saa ilde op? spurgte Folqvard godmodigt; jeg leer ikke for at haane Eder; men det var et kosteligt Spring, I der gjorde!

Bæbneren svarede ikke, men bed sine Læber tæt sammen, og hans Aasyn udtrykte tydeligt, hvilke hadefulde Tanker der gjennemkrydsede hans Hjerne.

Endelig brød Folqvard Tausheden:

— Det er dog i Grunden til ingen Nytte at spilde sin Tid med at slæbe dette Liig, nu da Eders Hest har taget den Beslutning at galoppere fra os; thi det lod ikke til, at min Ganger nærede Betænkeligheder ved at passere Veien! sagde han.

Neppe havde han udtalt disse Ord, før den formeentlige Døde udstødte et dybt Suk.

— Han er ikke død! udbrød Folqvard; nei, vedblev han, saa maae vi anvende ethvert Middel for at frelse ham!

— Jeg gad vidst, hvorledes vi skulle frelse ham her midt paa den aabne Landevei? lød Bæbnerens spottende Svar.

— Vi kunne dog forsøge derpaa!

— Ingen af os ere lægekyndige! indvendte Bæbneren.

— Vil I hjælpe mig ham op paa min Hest?

— Med Fornøielse — men troer I, at han bliver siddende der?

— Ikke uden Een af os sidder hos for at holde ham! svarede Folqvard.

— Tak for mig! mumlede Bæbneren.

— Vil ikke I, saa vil dog jeg gjøre, hvad jeg kan for det stakkels Menneske — hjælp mig derfor, som I lovede at ville, og hold derefter ved ham, medens jeg selv kommer op!

Nu begyndte de det vanskelige Arbeide. Varligen løftede de den Saarede op, og langt om længe var han anbragt paa Hesten. Medens Bæbneren støttede ham,

svang Folqvard sig op bag ved ham; nu vendte han sig imod sin Ledsager og sagde:

— Hvad er nu det Rigtigste, enten at fortsætte Reisen til Korsør eller at vende tilbage til Kroen og søge Hjælp og Nattely for den Saarede?

— Det er mig uden Forskjel! svarede Væbneren, men tilføiede med lav Stemme: Nu kommer hiin Ridder dog først til Maalet, og jeg bliver forbandet narret!

— Saa foreslaaer jeg, at vi vende tilbage! sagde Folqvard; thi jeg troer, at Veien til Kroen er langt kortere end den Strækning, vi endnu skulle tilbagelægge, før vi naae Korsør!

— Jeg er rigtignok af den modsatte Mening; men for min Skyld kunne vi godt vende om!

— Jeg vil ride langsomt, deels for den Saaredes Skyld, og deels for at det ikke skal falde Eder alt for besværligt at følge os til Fods!

— Væbneren fandt det ikke Umagen værd at svare.

Nu vendte Folqvard sin Hest om for at ride den Vei, de nys vare blevne enige om; da lød der pludseligt Hovslag i kort Afstand, og snart naaede en lille Flok Ryttere hen til de to Reisefæller.

Maanen var just nu staaet op, og dens klare Straaler belyste den hele Scene og gjorde, at man tydeligt bemærkede selv den mindste Busk eller Gren.

Væbneren traadte midt ud paa Veien, som om han særlig ønskede at henlede de Fremmedes Opmærksomhed paa sig.

Da Rytterne vare komne ganske nær til ham, standsede de pludseligt, og Een af dem tilraabte ham:

— Hvad staaer Du der for — hvem er Du? . . . Du ligner jo et Gjenfærd med dine hvide Kinder, som

Du der staaer, medens Maanelyset spiller om Dig og gjør Dig endnu mere spøgelseagtig? . . . Hvorfor træder Du i Veien for os? . . . Du vil dog ikke hindre os i at ride forbi? endte han med en spottende Latter.

— Hvortil alt dette Ordgyderi? raabte Bæbneren opbragt; tæm din Tunge, Du usle Karl, eller jeg skal min Sandten tæmme dit Hovmod! . . . Du kan jo ride mig ned, om Du har Lyst — jeg rokker mig ikke af Pletten!

Den Tiltalte frembrummede nogle uforstaaelige Eder.

— Veien er da ogsaa forbistret smal netop paa dette Sted, tog Folqvard Ordet; tilvenstre en mægtig Banke og tilhøire det brusende Vand! . . . Hvorfor sloge vi ind paa denne Markvei?

— Det er netop, hvad jeg kan lide, faldt Bæbneren ham i Talen; paa sligt Sted træffer man snarest sammen i Utide og ypper letteſt Klammeri!

— Saa det skal være saa rart? smilede Folqvard.

— Jeg vil ikke fordølge min Glæde over det milde Veir, som hindrer Isen i at lægge Bro over Strømmen — nu maae og skulle vi frem med Vold! . . . I har vel nok mærket, at disse Ryttere ikke vige med det Gode? svarede Bæbneren.

— Jeg vil dog forsøge at bilægge denne Strid i Mindelighed, vedblev Folqvard; jeg drager intet Vaaben imod . . .

— Hahaha! lo Bæbneren; I glemmer nok, at I er vaabenløs, og at I nys vilde laane Jer frem!

Folqvard blev blodrød af Harme ved at høre dette lystige Udbrud og bemærke den Glæde, som Bæbneren lagde for Dagen, da han erindrede ham om hans værgeløse Tilstand; dog svarede han roligt:

— Jeg er nærved at troe, at I har et ondt Hjerte — Eders egne Ord dømme Eder i alt Fald ikke bedre;

jeg vil dog sige Eder, at selv om jeg var bevæbnet, drog jeg ikke min Daggert mod disse Fremmede, før jeg vidste, om de vare Venner eller Fjender! —

— Ei hvad . . .

— Sligt regner I maaske for Intet?

— De ere nogle Hallunker — det er let at høre! —

— Det er dog Landsmænd! hvidskede Folqvard og fæstede sit Blik stift paa sin Reisefælle, medens han vedblev: Hører I — de tale vort Modersmaal? —

— Det er kosteligt! begyndte den ondskabsfulde Væbner paany; de tale vort Modersmaal — derfor skal man lade sig overfuse af dem og skjældes af dem paa den aabne Landevei! . . . Veed I hvad, min fromme Reisefælle, den Slags Landsmandsskab skjøtter jeg ikke om at holde i Ære — vil ikke I svare dem paa Tiltalen, saa vil min Salighed jeg! —

Med disse Ord rev han den Saarede ud af Armene paa Folqvard og kastede ham til Jorden.

— Hei, Landsmænd! raabte Folqvard; svar mig — ere I ærlige Mænd?

— Hvortil dette Spørgsmaal? spurgte en af Flokken.

— Ere I retskafne, danske Mænd, saa ville I ikke roligt see paa denne Daad! vedblev Folqvard; se, dette lemlæstede Menneske have vi nys fundet liggende paa Veien; for kort siden agtede vi Begge at føre ham til det første, det bedste Herberge; men nu har Vrede og Raseri saaledes grebet min Reisefælle, at han ikke tager i Betænkning at støde baade mig og denne Ulykkelige til Jorden for selv at hæve sig i Sadlen og optage en Kamp med Eder, og det selv forinden nogen af os veed, hvad enten I ere Venner eller Fjender!

Medens Folqvard udtalte disse Ord, havde hans Reisefælle gjort flere forgjæves Forsøg paa at støde ham

af Hesten, da han taug og ventede Svar af Een eller Anden, ventede han imidlertid forgjæves; thi ingen af de Ankomne lod til at ville forsvare ham.

Saasnart han mærkede dette, brød hans Harme løs, og han udbrød med Heftighed:

— Elendige Uslinge ere I tilhobe, og det hvad enten I ere Danske eller Tydske!

Nu brød en Latterssalve løs. Den forsamlede Flok trængte sig nærmere henimod Væbneren, og saasnart en af dem havde seet ham Ansigt til Ansigt, hvidskede han til ham:

— Jeg kjender Dig atter, Du listige Skalk — Du gjør bedst i at slaae Dig til vort Parti og hylde den milde Greve . . . her vil Du træffe værdige Kammerater — tre af os lære dine gamle Forbundsfæller, Resten ere Tydskere af Grev Johans Svende!

Lige saa snart Væbneren mærkede, at ingen Røst hævede sig for at tale Folqvards Sag, afkjøledes hans Vrede imod de fremmede Ryttere, og længe før den gamle Ven tilhvidskede ham disse Ord, var han aldeles enig med sig selv om at slutte Fred med de Nysankomne, selv om det skulde vise sig, at Folqvard derved skulde blive et Offer for deres fælles Nedrighed og hans brændende Had.

Han stødte endnu en Gang til Folqvard, idet han raabte:

— Af Hesten, Du kjælne Visemager — det passer kun slet for Dig at kneise i Sadlen; din Plads er i et Jomfrubur — se derfor til, Du kan bene af og lade mig og disse gode Mænd ene om Valpladsen!

Folqvard tumlede af Hesten; men i et Nu var han paa Benene, traadte kjækt henimod den lumske Væbner, og med en Kraft, som man ikke skulde have tiltroet hans slanke og stirlige Skikkelse, vristede han ham Landsen af Haanden og svang sig atter paa sin Ganger.

Idet han satte Sporerne i Hestens Sider og red fremad, raabte han til Væbneren:

— Denne Gang erobrede Du ikke min Hest, vil Du nu følge dine Venner, saa maa det skee til Fods!

— Saa det troer Du! raabte Væbneren, idet han med Lynets Hastighed drog sin Dolk og kastede den efter ham.

Folqvard førte hans egen Landse, som han nys havde frataget ham, imod ham, og det saa eftertrykkeligt, at Væbneren sank i Knæ; men nu ilede den af de fremmede Ryttere, som havde tiltalt Væbneren, denne til Hjælp.

Dolken, som Væbneren kastede fra sig for dermed at ramme Folqvard, traf ham heldigviis ikke, men borede sig derimod dybt i Hestens Bringe.

Dyret steilede og udstødte en klagende Lyd, men var paa ingen Maade at formaae til at flytte sig af Stedet.

Den fremmede Rytter nærmede sig mere og mere; endelig var han tæt ved Folqvard, men holdt sig dog paa Stimandsviis bag ved ham for ved et lumsk Angreb at overfalde ham.

— Hennike! raabte Væbneren til ham, vær paa din Post — Sangeren er en listig Fugl, maa Du vide!

Og virkelig havde Folqvard — om tilfældig eller med Forsæt er ikke let at sige — pludseligt vendt Hovedet og derved faaet Øie paa Rytteren.

— Gid Du faae Skam! udbrød Folqvard, henvendt til Væbneren; hvad Du dog er for en usel og nedrig Slyngel — hvorfor traadte Du ikke dristig frem strax, da vi mødtes, og ædsede mig til Kamp, hvilket, jeg mærker, er din Hensigt, nu da Du har en Flok Hjælpere?

— Ingen Tilretteviisninger! raabte Væbneren; skal Een af os staae Skrifte, da er det Dig og ikke mig! —

— Hvad har jeg forbrudt?

— Stil Dig ikke saa hellig an! —

— Jeg forstaaer Dig ikke?

— Spil ikke den Uvidende!

— I Sandhed, jeg veed ikke . . .

— Lad ikke, som om Du er uskyldig og reen! afbrød Væbneren ham med drillende Spot.

— Saa tal dog, fordømte Menneske! . . . Siig reent ud: Hvortil sigter din Tale? Svar ufortøvet eller ved den levende Gud, jeg jager din egen Landse igjennem dit troløse Hjerte!

— Du dræber mig ikke ved dine store Ord — forresten saa undrer det mig, at Du vil tale om Strikken i hængt Mands Huus! —

— Du vedbliver at tale i Gaader?

— Du skulde nødig tale om Nogens Troløshed!

— Og hvorfor?

— Du lader, som om Du ikke veed, hvad jeg mener?

— Ja, det har jeg godt ved!

— Og dog var der en kort Tid, hvor Du kunde hovmode Dig over mig; det er dette, som Du nu skal undgjælde for!

— Jeg veed aldrig af at have seet Dig, før vi traf sammen paa Reisen?

— Det har Du heller ikke!

— Hvor kan jeg da have fornærmet Dig?

Væbneren betragtede ham med et hadefuldt Blik, og det ondskabsfulde Smiil, som spillede om hans Læber, viste nokſom, at de Ord, han nu agtede at udtale, vilde gjøre samme Virkning paa Folqvard som Olie i den blussende Ild. Ud af alle hans Miner lyste den nedrige Skadefryd, som Ondskaben altid føler, naar den er vis paa at kunne tilføie sin Modstander et moralsk Nederlag uden at bekymre

sig om, at den selv tager sin Tilflugt til de smudsigste Midler; thi Løgn og Hykleri ere Ondskabens Følgesvende, og det Menneske, som er opfyldt af disse Lidenskaber, er i sig selv saa godt som brændemærket af sine egne Handlinger. — Han føler det selv; thi naar han er nær ved at angre sine Sletheder, vender han pludseligt om og føier heller en ny til de mange, end han lader ædlere Naturer føre sig paa rette Vei. Der er Noget i hans Indre, der ligesom siger ham, at han ved sin overlagte og beregnende Ondskab selv har stillet sig udenfor Samfundet, og at Intet er for lavt eller smudsigt for saa nedrigt et Menneske som han.

En saadan Natur var Folqvards Følgesvend og netop derfor en reen Modsætning til den aabne og ærlige Sanger, hvis freidige Haab og kjække Sjæl vuggedes i de lyseste Drømme. Med Tillid saae han sin Fremtid i Møde; med Tak og Priis sang han sin Morgenhilsen omkap med Lærkerne, naar de ved Solens Opgang flagrede ud fra deres skjulte Reder. Ingen Sorg tyngede hans Sind, og med sværmerisk Hengivenhed sluttede han sig til sit Herskab, den unge Frøken Helvig paa Sønderborg Slot. Daglig færdedes han om hende; for hende sang han sine Viser, baade dem, han selv improviserede, og alle de Kæmpeviser, som hans Hukommelse var saa rig paa. Men snart vandt Helvigs ualmindelige Skjønhed et mægtigt Herredømme over hans unge Hjerte; snart tonede alle hans Sange kun til hendes Priis, og hans Kjærlighed til hende, som han fra først af neppe vovede at tilstaae for sig selv, omflagrede hende nu i milde og glødende Toner, ledsagede af Luthens melodiske Klang. Helvig ahnede hans Elskov; men hun var hidtil for stolt til at ville forstaae den eller til at ville gjøre sig Rede for sine egne Følelser overfor ham. Maaske mærkede han ikke, hvad mangen

Anden i hans Sted klart vilde indseet, det nemlig, at han var og maatte forblive en haabløs Elsker overfor denne stolte Skjønhed, eller maasse syntes hun ham saa ophøiet, saa fuldkommen, at han end ikke i sine lønligste Tanker attraaede nogen yderligere Tilnærmelse; thi glad og taknemlig for hvert et Blik og hvert et Smiil af hende vandrede han sorgløs som den, der ikke aner Afgrunden under sig.

Væbneren saae paa ham endnu, og endelig tog han langsomt til Orde:

— Du spørger, hvorledes Du kan have fornærmet mig, og jeg vil give Dig et Svar, som Du ei skal glemme saasnart — vid da, at jeg er Helvigs gamle Elsker, og at Du er Skyld i hendes Troløshed! —

Som forstenet af Sorg og Smerte sad Folqvard, tilintetgjort ved at høre disse Ord; men kun et Øieblik havde Smerten Overhaand, og snart vandt Harmen Herredømmet; med Lynets Hastighed foer han imod Niddingen og jog ham hans egen Landse igjennem Skuldren, idet han raabte:

— Elendige Løgner, slig Karl kunde ingen Kvinde sætte sin Hu til og mindst af alle den høihjertede og ædle Helvig — tag nu Lønnen som forskyldt og lig paa dine Gjerninger!

Væbneren styrtede til Jorden, men raabte, idet han faldt:

— Jeg ræddes ikke hverken for et eller flere Saar; men den Gift jeg har sat Dig i Blodet, den faaer Du at føle værre end tusinde Landsestød! — Han vedblev med mat Stemme, idet han krympede sig i Smerte: For den er der kun een Modgift — hendes egen Tilstaaelse, og den faaer Du aldrig! —

Folqvard hørte slet ikke Slutningen af hans Tale;

thi nu maatte han dyrt forsvare sit Liv imod Hennike og hans Kammerater.

Saasnart denne nemlig saae sin gamle Ven segne til Jorden, red han raskt ind paa Folqvard og angreb ham, idet han opfordrede sit Følge til at gjøre det samme.

Nu udspandt sig en frygtelig Kamp; thi Fordelen var, som man let kan tænke sig, paa Flertallets Side; tilmed begyndte Folqvards Hest at stønne af Smerte og Blodtab.

Med rasende Fortvivlelse forsøgte Folqvard at bane sig Vei, og tappert slog han, skjøndt blødende af utallige Saar, flere af sine Fjender til Jorden. Skjøndt de vare Mange om denne Ene, skulde dog et lumskt Forræderi kjøbe dem Seiren over ham. Hennike, som nu mærkede, at hans halvdrukne Kammerater vare de eneste, som vare levnede ham, og at Folqvard ved sine Landsfestød havde strakt de bedre til Jorden, fik nu pludselig den Tanke at anstille sig saaret og lod sig derfor uden Modstand kaste til Jorden ved det næste Stød, Folqvard førte imod ham.

Nu sneg han sig som en Orm henad Jorden, indtil han var naaet om bag ved Sangerens Hest; da reiste han sig pludseligt, greb ham i Armen og trak ham ned af Hesten, hvorefter han med sin Dolk bibragte ham flere dybe Stik i Halsen og kastede ham i den forbilende Strøm.

— Se saa! mumlede han; nu skal Du ikke længere være min gamle Ven til Besvær! —

XX.

Paa Søen.

Hennike fjernede sig strax derpaa med de øvrige Ryttere; først tog han dog sin bevidstløse Ven og anbragte ham paa en af de herreløse Heste, som nu stode berøvede deres Ryttere.

Tilfældet vilde, at det netop skulde være Folqvards Hest, som Væbneren blev bundet fast paa. Hennike førte den ved Tømmen Side om Side med den Hest, han selv red.

Flere Timer vare forløbne, siden Hennike og hans Ledsagere havde fjernet sig; men endnu havde ingen nye Reisende passeret Stedet for den nys bestrevne Scene, hvilket dog ikke var til at undres over, eftersom denne Vei var en Markvei, paa hvilken Væbneren var slaaet ind, da den tillige frembød en Gjenvei til Korsør — kun maatte man kjende den meget nøie for ikke at ride feil.

Paa selve Landeveien, herskede der netop i hiin Tid en ustandselig Færdsel; thi her paa Sjælland hærjede „den milde Greves" Folk som „den strenges" i Jylland, og dette voldte, at Skarer af Flygtende søgte Ly i Skovene eller ilede til den næste By, men kun for snart at begive sig paa Flugt igjen.

Der var som sagt hengaaet flere Timer, og det var langt over Midnat.

De Faldnes Liig dækkede Veien og iblandt disse det

Menneske, som Folqvard vilde have ført til Kroen for der at skaffe ham Hjælp og Pleie.

En kæmpestor Karl var falden over ham og dækkede næsten hans Legeme; en død Hest havde strakt sine Bagben tværs over hans Bryst; dette i Forening med hans i Forveien skrækkelige Forfatning gjorde, at ethvert Haab om hans Frelse næsten syntes udslukt.

Men trods alt dette var den Ulykkelige endnu i Live, og en sagte, ynkelig Stønnen undslap hans Bryst, medens hans Øine rullede vildt, og hans Ansigt var fortrukket af Smerte.

Forgjæves speidede man efter et Glimt af Folqvard; Strømmen brusede afsted som før, og intet Siv ved Bredden hvidskede om, hvor Bølgerne havde ført ham hen.

Fra den nære Landevei naaede Lyden af Hovslag og lystige Skrig til dette Sted.

Den Saarede mærkede dette og var nu saa meget ved sin Samling, at han vendte sit Blik i den Retning, hvor Lyden kom fra. Han forsøgte at hæve sit Hoved op fra Jorden, men forgjæves, og med et dybt Suk blev han derfor i sin forrige Stilling.

Nu begyndte Stjernerne at blegne; men Fuldmaanen stod endnu klar og lys paa den blaa Hvælving.

Hvor godt Bøbneren end troede at kjende den omtalte Gjenvei, saa havde han dog taget feil, og var tvertimod slaaet ind paa en Sti, som kun ad en lang Omvei førte til Korsør.

Det Sted, hvor den beskrevne Scene havde tildraget sig, var ikke langt fra Taarnborg ved Korsør Noer; heelt nede ved Stranden laa i nogle Skridts Afstand en Brøddehytte, saa usel og faldefærdig som det vel var tænkeligt for nogen menneskelig Bolig at være.

Den laa saa yderligt, at Bølgerne, selv om Veiret ellers ikke var haardt, sloge imod dens Vægge, og stundom trængte heelt ind i Hytten og drev langs ad det mørke Leergulv.

Inde i Hytten befandt sig kun en lille Pige; hun laa udstrakt paa en Løibænk og sov saa sødeligt, som om hun hvilede i de blødeste Pnder.

Hendes hele Længde var ikke tilstrækkelig til at udfylde Løibænken, og en stor, sort Hund havde derfor fordristet sig til at springe op til hende og havde lagt sig til Ro ved hendes Fødder.

Den Lille var alene hjemme; thi baade hendes Fader og Farbroder vare ude paa Sildefangst og havde været borte hele Natten.

Dog slumrede hun trygt og ubekymret; med den Sorgløshed, som er Barndommens og Ustyldighedens tro Ledsager, havde hun lagt sig til Ro, og det Smil, som af og til spillede om hendes Læber, vidnede om, at ingen urolig eller skrækkelig Drøm forstyrrede hendes Hvile.

For den, som vilde stille sig i Hyttens Dør og vende sit Blik imod Vest ud over Noret, vilde den Baad snart vise sig paa Bølgerne, som førte baade hendes Fader og Farbroder ud paa Fangst.

Midt i Baaden stod en svær, midaldrende Mand med et barket og veirbidt Ansigt, med grove og plumpe Hænder, men med et Blik saa velsignet og mildt som en Engels.

I Agterenden sad hans Broder, ligeledes stor og stærk og saa at sige aldeles eens med Broderen i Udseende; ja,

deres Lighed var endog saa stor, at de undertiden bleve forvexlede med hinanden; til denne Lighed i Udseende kom tillige den nøieste Lighed i Aar, de vare nemlig Tvillingbrødre.

Hinanden inderligt hengivne døiede de baade Ondt og Godt sammen. Altid saae man den Ene ved den Andens Side, hvad enten dette var paa det oprørte Hav, hvor de med Livsfare bjergede den knappe Føde, eller det var under Hyttens usle Tag, naar de sammen med den lille Pige, deres Yndling og Kjæledægge, bødede deres Fiskergarn eller udbedrede andre Skader paa deres Redskaber; medens de da søgte at forkorte Tiden deels ved at fortælle Barnet Eventyr eller synge Viser for hende, deels ved at samtale om den henrundne Tid, baade den, de havde levet fjernt fra hinanden, og den, de havde tilbragt sammen.

— Jeg har nylig seet til Garnet! sagde han, som stod midt i Baaden; jeg troer, at det bliver en heldig Nat, denne!

— Slig Fangst have vi ikke gjort i lang Tid! svarede Broderen.

— Een Dræt endnu og vi have alt, hvad vi kunne føre i Baaden!

— Vi kunne ikke nokkom takke Gud for denne milde Vinter — hvad mener Du, Erik?

— Jeg tænker som saa, svarede den Tiltalte, at nu er Veiret velsignet, for hvad det var haardt for en syv, otte Aar tilbage!

— Aa ja — Gud fri os vel!

— Da varede Vinteren fra sex Uger før Juul og til midt i Fasten.

— Og hele Østersøen frøs til imellem Danmark, Venden og Femern!

— Da var det, at Røverne fra Venden gik over Isen og plyndrede i Danmark.

— Jeg var selv den Gang ude paa Havisen i et af de Herberge, som der var indrettede for Reisende.

— Jeg husker godt, at Du, da Du kom hjem, fortalte alt det Forunderlige, som Du der havde hørt og seet! svarede Broderen.

— Da jeg den Gang kom hjem, havde vi ikke seet hinanden i mange Aar, vedblev Erik.

— Nei; men netop derfor vare vi saa meget gladere ved Gjensynet!

— Aa ja, det kan være sandt nok!

— Veed Du vel, Erik, hvad jeg aldrig ret har kunnet forstaae?

— Nu?

Broderen taug.

— Tal reent ud, Erling — der er kun een Ting, som jeg ikke tør oplyse Dig om, og det ...

— Og det er netop det, jeg tænker paa! svarede Erling.

— Saa lad os tie derom!

— Men det har altid undret mig, at Du over for mig, til hvem Du ellers betroer dine Inderligste Tanker, dog altid fortier Grunden til dit lange Ophold i Kramnitze? —

Erik rynkede Panden og presfede Læberne tæt sammen; han foer med Haanden over Øinene som for at bortvidske en fremtrængende Taare.

— Broderen, som saae det, greb hans Haand og udbrød bevæget:

— Tilgiv — jeg agtede ikke at bedrøve Dig! Din

saavel som min Fortid er sandelig rig paa sørgelige Minder; men dog troer jeg, at dette ene Punkt er for Dig det smerteligste af Alle?

— Og deri har Du Ret, Erling! lød Svaret; men have Sorgerne været tunge, saa have da Glæderne, især hvad Dig angaar, ikke heller været ringe!

— Du sigter til den daglige Fryd, jeg føler ved at opelske og betragte mit Barn — vort Barn kunde jeg næsten sige; thi Du var hende jo i Faders Sted den Tid da jeg var borte; da vaagede Du over hende, og kjærligt sørgede Du for, at mit Minde ikke blev udslettet af hendes Hjerte, at hun bevarede mig i sin Hukommelse og mødte mig med aabne Arme i den Stund, vi atter saaes.

— Det var mig altid en kjær Pligt at bevare hendes Hjerte for Dig!

— O, Tak, min Broder, at Du ikke drog hende til Dig alene, men mindedes det Løfte, Du gav mig!

— Du forlod mig og hende, uden at nogen af os ret vidste, hvor Du i Grunden drog hen, og hvad der kaldte Dig bort fra os!

— Langt var jeg ikke fjernet fra Eder; men Skjæbnen holdt os dog adskilte i mange Aar.

— Ja, det er sandt, mumlede Broderen eftertænksom.

— Dybt følte jeg Savnet af Eder; mangen søvnløs Nat kastede jeg mig hid og did paa mit Leie uden Hvile og Ro; men aldrig tilbragte jeg saa forfærdelige Timer som en tidlig Morgen i hiin omtalte, strækkelige Vinter. Den Sag tro, som jeg havde svoret at ofre mig for, led jeg netop for dens Skyld den frygteligste Nød og Angst!.. Dog, jeg vil intet røbe af, hvad der ikke er min egen Hemmelighed alene; lad os derfor slutte denne Samtale og fæste vore Tanker paa andre Gjenstande! —

— Som Du vil, min Broder; men Du har dog tidligere fortalt Et og Andet fra den Tid og da navnlig fra hiin Vintertid, og jeg veed ikke selv, om min Lyst til at høre paa Dig virkelig skulde skrive sig fra Nysgjerrighed, foranlediget ved den haardnakkede Tausheb, Du vedligeholder angaaende din Reise i sin Heelheb! —

— Om nu saa var, hvad Ondt var da heri? . . . Et er der dog, som jeg altid har tænkt at ville meddele Dig, og da vi her ere ene og uforstyrrede, vil jeg nu gjøre Dig bekjendt med en af de Begivenheder, jeg oplevede i hiin Tid.

— Jeg hører altid gjerne paa dine Meddelelser; thi Du har hørt og seet meget, og Du veed at tale derom som Faa!

— Jeg sagde nys, at jeg selv havde befundet mig i et af de Herberge for Reisende, som vare oprettede midt paa Isen?

— Det hørte jeg — tro mig, det var en kold Tour! . . . Hvad det dog ogsaa var for en forfærdelig haard Vinter den Gang?

— Ja, desværre! sukkede Erik; af Reisende hørte jeg fortælle, at imellem Norge, England og Flandern fra Havnen Siven indefrøs Skibene midt i Havet, saa Kjøbmændene gik over Isen og besøgte hinanden.

— Jeg mindes, at Vinteren var strengest i Marts!

— Ja rigtig, i den Maaned red man over Havet! udbrød Erik; og da Isen omsider brød op, reddedes næsten alle de Skibe, som vare indefrosne sønderpaa; men faa bleve i Behold af dem nordpaa.

Erling rystede paa Hovedet og mumlede langsomt:

— Forunderligt var det med denne pludselige og stærke Frost — her var endog en almindelig Landevei over Beltet i hele sex Uger fra Kyndelmisse at regne!

Det benyttede Drosten, Hr. Lauritz, sig af, da han her fra Taarnborg red over til Jylland med sin sjællandske Magt!

— Dette var foranlediget ved Niels Olufsens Opstand?

— Ja, man sagde saa!

— Og man løi ikke! forsikkrede Erling og tilføiede: samme Niels Olufsen var jo ogsaa i sin Tid i Ledtog med Knud Porse af Halland!

— Men nu ere vi jo komne reent bort fra det, som jeg egentlig vilde fortælle Dig!

— Du har Ret; men er det nu vel Tid at begynde derpaa?

— Du mener, at det snart gryer ad Dag?

— Ja, og maaske har Du en lang Historie at berette?

— Aa, nei, det just ikke . . .

— Nu?

— Men det er maaske dog bedre at opsætte denne Historie, som Du kalder det, og som, jeg maa indrømme, er en meget passende Benævnelse, til en beleiligere Tid! indrømmede Erik.

De taug nogle Øieblikke.

Pludseligt tog Erling til Orde:

— Se saa, nu have vi saa stor en Fangst, som vi paa nogen Maade kunne bringe hjem!

— Saa lad os ufortøvet begive os til vor Hytte; jeg længes efter at byde min Datter „god Morgen".

— Hun slumrer vel sødt som hver Morgen, naar vi vende tilbage fra vor natlige Dont.

XXI.

Hunden som Frelser.

Dagen var næsten brudt frem, da de to Brødre landede ved Stranden lige ud for deres fattige Hytte.

Da de havde gjort Baaden fast, vendte Erik sit Blik imod Hyttens Dør, og hans Overraskelse var ikke ringe, da han i denne saae sin Datter, bleg og med forfærdede Miner at holde sig til Dørstolpen for ikke at segne om.

Nogle Øieblikke stirrede han paa hende, ude af Stand til at tale et Ord; men snart fattede han sig og udbrød:

— Min Gud, Asta, hvad er hændet — Du seer saa forfærdet og forvirret ud?

Barnet svarede ikke.

Erling traadte nu hastigt ind i Hytten for at see, om Alt her var i den sædvanlige Orden.

Da han havde overbeviist sig om, at her ikke var foregaaet Noget, som kunde være Aarsag til Barnets forunderlige Tilstand, vendte han tilbage og sagde til hende i den kjærligste Tone, idet han tog hendes smaae, brune Hænder i sine:

— Stakkels, lille Asta, der maa være tilstødt Dig Noget — Du er saa forstrækket?

Barnet svarede endnu ikke.

Erik bukkede sig ned til hende, tog hende i sine Arme og betragtede hende længe i Taushed.

Pludseligt slog Barnet sine Arme om Faderens Hals og brast i heftig Graad.

Erling betragtede forbauset dette Optrin og spurgte, idet han forstende saae sig om i Hytten:

— Men hvor er Hunden — den pleier jo aldrig at forlade Asta, saalænge vi ere paa Søen?

Hans Blik faldt nu paa Barnets Klæder, hvilke vare tilsølede af Blod; hastigt greb han Erik om Armen og pegede stiltiende herpaa.

— Min Gud, raabte Erik, hvor har Du været henne, Asta? Hvad er Aarsag til dette Blod, hvoraf dine Klæder bære Spor?

Da Barnet endelig var kommet saameget til sig selv, at hun formaaede at tale, hvidskede hun med mat Stemme:

— Jeg har ikke været udenfor Hytten; men Hunden løb bort og kom saa tilbage, heelt overløbet med Blod!

— Hunden? udbrød Erik.

— Ja! svarede Asta.

— Og hvor er den nu? spurgte Erling.

— Det veed jeg ikke! lød Barnets Svar; den løb atter sin Vei; men først hylede og peb den, krabsede op ad mig og gjorde mange underlige Fagter; jeg kunde slet ikke forstaae, hvad den mente, og da jeg saae, hvor blodig den var, vovede jeg ikke at følge den, da den atter tog Flugten.

Brødrene hørte med Taushed og Forundring denne Beretning. Erik løftede sit Hoved i Veiret og lod sit Blik hvile paa Erling. Langt om længe spurgte han:

— Hvad er din Mening om denne Sag?

Erling betænkte sig et Øieblik; derpaa svarede han:

— Jeg antager, at der her i Nærheden har fundet en af de sædvanlige Landeveis-Skjærmydsler Sted!

— Det er ogsaa min Mening — jeg tænker, at Dyret, lokket af den Larm, det har foraarsaget, er sprunget afsted; hvis dette bekræfter sig, maa Kampen have

fundet Strø ikke ret langt herfra!

— Men vi have dog Intet hørt! indvendte Erling.

— Husk blot paa, hvor langt vi have været borte i denne Nat!

— Du har Ret — men Asta?

— Aa, et Barn sover altid trygt!

Der indtraadte en lang Pause; begge Brødrene vare høist betænkningsfulde.

Erik lagde Asta paa Løibænken og bad hende sove roligt, idet han lovede hende at blive hos hende og passe, at Hunden ikke paany vækkede hende, naar den kom tilbage.

Beroliget ved disse Forsikringer lagde hun sig trøstigt til Hvile.

Saasnart Erik mærkede, at hun var falden i Søvn, forlod han hendes Leie, nærmede sig Broderen og sagde halvt hvidskende:

— Noget maa der gjøres — der maa være hændet et eller andet Usædvanligt, ellers vilde Hunden ikke have teet sig saaledes, som Asta fortæller!

— Ja vist — mig undrer det ogsaa, at den atter er løben sin Vei efter først ligesom at have givet Barnet at forstaae, at hun maatte følge den!

— Hvad foreslaaer Du, Erling? spurgte Erik efter en Pause.

— Jeg veed næsten ikke — lad mig høre din Mening?

— Vi bør gaae ud for at komme paa Spor efter den Ulykke, som vi have Grund til at befrygte!

— Nei . . .

— Du vægrer Dig?

— Ja . . .

— Hvorledes — Du skulde virkelig undslaae Dig for . . .

— Nei, nei, min Broder! faldt Erling ham i Talen; Du gjør mig Uret! —

— Kunne dine Ord vel mistyd?

— Det lader til det!

— Nu — saa forklar Dig?

— Du tager Sagen altfor heftigt.

— Og Du er til Gjengjæld for lunken, synes det mig!

— Hvorledes er det muligt, at Du kan tale saaledes, Du, som har seet mig trodse Døden mere end een Gang, Du, som har seet mig strides med de rasende Bølger om mangt et Menneskeliv? . . . Hvor tidt har Du ikke tiljublet mig Bifald, naar jeg med Kjækhed og Kraft vovede mit Liv, eller naar jeg . . .

— Nok, nok, min Broder — tilgiv, jeg staaer beskæmmet! Det syntes mig i første Øieblik, som om Sagen krævede en hurtig Beslutning; men nu . . .

— Det gjør den ogsaa — jeg tog strax min Beslutning, men vilde dog gjerne høre din Mening først; af Hensyn til Dig vilde jeg lade Dig komme først til Orde og fulgt dit Raad, om jeg fandt det godt; men nu viser det sig, at min Plan gaaer i modsat Retning.

— Nu kjender jeg min Broder igjen! udbrød Erik rørt og trykkede hans Haand imellem begge sine.

— Du tager for heftigt paa alting, Erik!

— Kan nok være — lad os komme til Sagen?

— Jeg mener, at vi bør blive her!

— Her?

— Ja!

— Til hvilken Nytte?

— Lyd blot mig i denne Sag!

— Hvad kunne vi opnaae ved at forholde os rolige?

— Mere, end Du troer!

— Men . . .

— Adlyd mig blot! bad Erling.

— Nu vel!

— Du siger hermed, at Du vil underkaste Dig?

— Det just ikke . . .

— Imod din Villie skal Du ikke blive!

Erik svarede ikke.

Erling vedblev:

— Har Du ikke Tiltro til min Snildhed, saa gaa — følg dit eget Hoved!

— Jeg gaaer i alt Fald ikke, før jeg har hørt, af hvilken Grund Du vil blive?

— Jeg har allerede flere Gange været paa Vei med at sige Dig dette; men . . .

— Men — men?

— Hver Gang falder Du mig i Talen, og din Utaalmodighed gjør, at jeg ikke kommer til at forklare mig!

— Hm — jeg synes, at jeg roligt har ventet; men lad saa høre — Du mener, at vi skulle blive?

— Ja!

— Og hvorfor?

— For at vente paa Hunden!

— Hahaha, skulle vi virkelig sidde her og vente paa Dyrets Tilbagekomst?

— Ja!

— Det kan aldrig være din Mening?

— Og dog er det saaledes!

— Sæt nu, at den blev borte den udslagne Dag?

— Det gjør den ikke!

— Du taler med stor Bestemthed!

— Før indrømmede Du selv, at Dyrets Adfærd var forunderlig, efter hvad Asta fortalte.

— Ja; thi det syntes mig saa!

— Og mig ikke mindre; jeg gjentager derfor — lader os blive!

— Jo mere Du taler, jo mere føler jeg mig overbeviist om, at din Plan maa være den rette, og nu følger jeg gjerne dit Ønske!

— Deri gjør Du Ret; thi jeg er forvisset om, at snart er Hunden her igjen, og den er sandsynligviis den Eneste, som kan lede os paa rette Spor!

— Jeg gjentager det — din Plan maa være den bedste, det indseer jeg nu!

Aldrig saa snart havde Erik udtalt disse Ord, før Hunden kom til Syne i nogen Afstand fra Hytten. Erling, som gjennem den aabne Dør bemærkede dette, sprang hurtigt frem; men han behøvede ikke at give Dyret nogetsomhelst Tegn for at lokke det; thi med Lynets Hurtighed foer det ind, og nu gjentog den samme Scene sig, som Asta havde berettet.

— Havde jeg Ret? spurgte Erling, medens Hunden løb pibende fra den ene til den anden af dem, idet den med Poterne krabsede opad deres Klæder.

Nu vendte den sig atter mod Udgangen, som om den vilde bortfjerne sig; men da Brødrene stode i Samtale, og ingen af dem strax fulgte den, kom den tilbage, men dog med synlig Lyst til snarest muligt at slippe bort igjen og da i Følge med sine Herrer.

— Erik, udbrød Erling ved dette Syn, vi maae strax følge dette kloge Dyr; den leder os ganske viist derhen, hvor vi ønske at komme; snart ere vi paa Spor efter det, vi søge, og snart ville vi selv erfare, hvad der er nægtet Dyret at kunne meddele os, hvorvel det ved sin Ad-

færd tydelig viser, at det har Villie om end ikke Evne til Sligt!

Med disse Ord fulgte han efter Hunden, og Erik tøvede ikke med at følge hans Exempel.

Hurtigt løb Hunden afsted. Nu og da vendte den sig om for at see, om dens Ledsagere endnu vare med. Saasnart den havde overbeviist sig herom, foer den atter videre.

Denne forunderlige Fart gik i nordlig Retning, og da de havde naaet til det Sted, hvor Noret danner en lille Bugt ind i Landet, nordvest for Taarnborg, begyndte Hunden at sagtne sit Løb, hvilket foraarsagede, at de to Brødre kom den en Deel nærmere.

— Nu maae vi snart være ved Maalet! begyndte Erik.

— Det antager jeg ogsaa, lød Svaret.

Erik saae sig omkring til alle Sider og mumlede:

— Et uhyggeligt Sted — i Sandhed, et uhyggeligt Sted!

Erling bifaldt dette Udbrud med en taus Nikken med Hovedet.

Man maatte virkeligt give Erik Ret, saasnart man kastede sit Blik paa Omgivelserne.

Paa dette Sted fandtes en Mængde forkrøblede Piletræer langs Stranden; nøgne og stive strittede deres Grene til alle Sider og dannede de forunderligste Skikkelser. Nedenfor disse Træer, skraanende ned imod Vandet, saae

man en ganske smal Sti, saa smal, at det kun med megen Besvær vilde være muligt at vandre ad denne uden at udsætte sig for et ufrivilligt Bad i Bølgerne. Paa nogle Steder stod Sivet tæt og frodigt, paa andre kun sparsomt, og paa ganske enkelte Punkter fandtes slet intet Spor af dette.

Nu var Dagen brudt heelt frem; men ingen venlig Solstraale oplivede det øde Landskab; tvertimod bredte en kold og klam Taage sig over Jorden og indhyllede Alt som i et tæt Slør.

Pludseligt standsede Hunden paa et Sted, hvor baade Siv og Piil havde forenet sig i stærk Frodighed, saa stærk, at det næsten saae ud til, at de havde sluttet et lønligt Forbund og givet hinanden Løfte om, tauft og tro at bevare den Hemmelighed, som nu truedes med Aabenbarelse.

— Her maa det være! begyndte Erik paany.

— Det mener jeg ogsaa! lød Svaret.

— Dog er her ikke Spor af nogen Kamp paa dette Sted?

— Maaske ved nøiere Eftersyn?

— Nei, jeg har opmærksomt betragtet hver Steen og Stub paa hele Veien, og jeg gjentager det — her findes ikke Spor af nogen Kamp!

— Maaske saa et Overfald, en Udplyndring paa Stimandsviis, et lumsk Baghold — det hører jo til Dagens Orden!

— Ja, Gud bedre det!

— Naar vil dog denne Trængsel faae Ende? Naar vil den retfærdige Sag naae til Seir og Styrke?

Broderen hørte neppe hans Ord; thi baade hans Blik og Tanker fulgte det tro Dyr, som hurtigt og behændigt havde banet sig Vei baade gjennem Siv og Piil og nu med en langtrukken Tuden forkyndte, at den havde naaet sit Maal.

Snart kom Dyret atter til Syne. Nu løb den frem og tilbage imellem Brødrene, for ligesom at bede dem om at gaae med hen til Stedet.

— Skjøndt vi ile, alt hvad vi formaae, er Hunden dog hurtigere og utaalmodigere end vi, sagde Erik, idet han lod sin Haand glide kjærtegnende henad dens Ryg.

Brødrene traadte nu heelt ned til Vandfladen. Erik klattrede derpaa op i det nærmeststaaende Træ og lænede sig saalangt ud, som hans Vægt tillod ham, medens Erling kastede sig paa Knæe for med begge Hænder at sprede de tætte Siv.

Dyb Stilhed herskede.

— Endnu har jeg Intet bemærket! begyndte Erik atter efter en Pause.

— Jeg ikke heller! fortsatte Erling.

Hundens hele Adfærd var dog det umiskjendeligste Bevis for, at her, og kun her var Stedet, hvor de vilde kunne komme til Kundskab om, hvad de ønskede at vide.

Efter længe at have søgt forgjæves henvendte Erling sig atter til sin Broder:

— Lad ikke din Utaalmodighed paany faae Magt over Dig — læg blot Mærke til Hunden! . . . Se, hvor den logrer, og hvor den slikker mine Hænder, som om den paa sin Viis vilde opmuntre os til fortsat Søgen!

Erik svarede med Bestemthed:

— Nei, nu er jeg ikke længere utaalmodig, nu skal og vil jeg vide, hvad her er foregaaet, og hvilken Forbrydelse Sivet og Bølgerne her skjule; thi at her foreligger en Forbrydelse, tvivler jeg ikke om!

Erik klattrede ned af Træet igjen, da han nu havde besluttet sig til, krybende paa Hænder og Fødder, at gjennemsøge Bredden paa dette Sted.

Erling, som bemærkede dette, hævede Hovedet og spurgte:

— Hvad har Du i Sinde?

— Denne Speiden er frugtesløs; jeg vil paa anden Maade søge at naae Maalet!

Erling saae nu, hvorledes han strax satte sin nye Plan i Værk; idet han tilnikkede ham sit Bifald, svarede han:

Det kan være rigtigt nok, hvad Du der foretager Dig; thi det fører sandsynligviis langt hurtigere til en Afgjørelse, og nu skal jeg ikke nægte, at jeg længes efter Udfaldet af vor Søgen!

— Jeg ikke mindre! svarede Erik.

Nogle Minutter vare forløbne, før Hunden udstødte den samme Tuden som tidligere.

— Hører Du, spurgte Erling, nu er Hunden atter ved Stedet?

— Giv mig din Haand, jeg vil da forsøge paa at styde mig frem heelt hen paa den Plet, hvor Hunden nu staaer! sagde Erik, idet han tog godt fast om den Haand, som Broderen rakte ham.

Med den anden Haand arbeidede han sig nu fremad, bøiende Siv og Kviste til Side og krybende paa Knæerne, med Fare for hvert Øieblik at styrte i Vandet og drage Broderen med sig.

Dog ændsede ingen af dem denne farefulde Stilling, vante, som de vare, til at færdes paa Havet.

Istedet for at svinde mere og mere lagde Taagen sig tættere og tættere om hver en Gjenstand, og snart kunde Brødrene blot utydeligt skimte Træerne, som stode dem ganske nær.

— Jeg troer næsten, at jeg aldrig tidligere har været ude i en saa skrækkelig Taage, tog Erling til Orde; det er med Nød og neppe, at jeg kan see Dig, og Hunden er det mig ikke længere muligt at faae Øie paa! —

— Jeg seer heller ikke noget til den! svarede Erik utaalmodigt.

De fortsatte endnu deres besværlige Søgen omtrent i et Kvarteerstid; endelig raabte Erik med en Røst, som skjalv af Glæde:

— Erling, nu har jeg det — jeg har fundet det!

— Er den Overfaldne død — er det en Mand eller en Kvinde?

— Jeg veed hverken, han er levende eller død — at det er en Mand, slutter jeg mig til efter det korte, tykke Haar at dømme, som jeg fik fat i; see ham kan jeg ikke; thi han er dybt begraven imellem de tætte Siv, og det er kun med den yderste Anstrengelse, at jeg kan naae ham med min Haand!

— Vi komme til at vade ud; thi Baaden vil ikke heller kunne være os til nogen Gavn her — vi kunne jo hverken roe heelt eller halvt imod Stranden paa dette Sted!

Saasnart Erik havde faaet fat i den Ulykkelige, hørte man Hundens lydelige og glade Gjøen, hvilket yderligere var dem en Forvisning om, at nu havde de naaet Maalet.

— Slip min Haand, udbrød Erik, og lader os vade ud, som Du nys sagde; vi ville da see, om vi ikke, naar vi lægge vore fælles Kræfter og gode Villie sammen, mægte at frelse denne Ulykkelige, hvis han ellers endnu er ilive!

Som sagt, saa gjort. Snart havde Brødrene ved gjentagne Anstrængelser bragt den Ulykkelige op paa Strandbredden, hvor Hunden nu, logrende og springende snart op ad den ene, snart ad den anden af dem, tydeligt gav sin Tilfredshed tilkjende.

Erling klappede det glade Dyr og sagde venligt:

— Tak skal Du have, Du er en vagtsom og klogtig Hund; maaske har Du her været en Frelser for dette Menneske!

Erik havde imidlertid opmærksomt betragtet den Fremmedes blege, med Blod besudlede Ansigt. Med et Klæde bortvidskede han Blodet saameget, at man tydeligt kunde skjælne hans Træk.

Aldrig saasnart var dette gjort, før han med et Udbrud af Rædsel styrtede tilbage og holdt Haanden for sine Øine.

Erling, som blev opmærksom paa Broderens Sindsbevægelse, rettede sit Blik imod ham og spurgte forundret:

— Hvad fattes Dig, Erik?

Broderen taug.

— Hvad er vel Grunden til din Forfærdelse? vedblev Erling.

Erik pegede stiltiende paa den Fremmedes Ansigt, dog uden selv at vende sit Blik imod denne.

Erling traadte nu hen til Stedet, hvor den Ulykkelige var lagt, bøiede sig tæt ned over ham og sagde efter at have betragtet ham nøie:

— Han er saaret i Halsen — skrækkeligt, maaske dødeligt saaret ... han har maaske allerede ophørt at leve .. dette er vel et frygteligt Syn ... men ...

Han taug og saae spørgende til Broderen.

Da Erik ikke svarede, vedblev Erling med stigende Forundring:

— Er det Blodet, Du ræddes for?

Erik rystede paa Hovedet.

— Gyser Du ved at betragte det dybe Saar?

Atter den samme Hovedbevægelse som Svar fra Erik.

Erling taug et Øieblik; men nu kjendte hans Forbauselse ingen Grændser mere.

— I Sandhed, udbrød han efter en Pause, din Adfærd forskrækker mig næsten lige saa meget, som den forundrer mig — kjender Du dette Menneske — hvem er han da?

Erik syntes ikke at have hørt Broderens sidste Ord; thi han mumlede for sig selv:

— Umuligt — han er jo baade død og begraven ... forlængst er han hensovet, og dog ...

Han vendte sit Blik mod den Saarede og lod det kjærligt hvile paa ham; men pludseligt bedækkede han atter sine Øine med Haanden, idet han hvidskede:

— Bort, bort med denne Dødning — jeg saae jo hans Grav, jeg hørte hans sidste Ord — hvad vil han her tilbage iblandt de Levende? ... Kommer han for at anklage mig? ... Jeg siger — skaf ham bort strax ... han er død ... steendød ... og det for mange Aar tilbage! ...

Erling styrtede nu hen til sin Broder, greb hans Haand og spurgte deltagende:

— Hvad fattes Dig? Hvor kan dog dette Syn saa aldeles overvælde Dig? Lad os ile med at bringe den Ulykkelige til vor Hytte — maaskee er der endnu Liv i ham!

Erik saae paa sin Broder med et forvildet Blik og raabte med voldsom Stemme, idet han pegede paa den Saarede:

— Jeg siger, skaf ham bort — kast ham i Bølgerne! .. Jeg indestaaer Dig og Enhver for, at han er død, og det for en rum Tid siden!

— Hvorvel det seer ud, som om dette Menneske ikke længere er iblandt de Levendes Tal, saa bør vi dog for-

vísse os derom, forinden vi atter forlade ham i denne hjælpeløse Tilstand.

Erik betragtede Broderen uden at svare, hvorfor denne vedblev:

— Dine Ord lyde for mig, som om de vare talte i Vildelse; derfor fæster jeg ikke Lid til dit Udsagn — at Du her er Offer for et Blændværk, er den eneste Maade, hvorpaa jeg formaaer at forklare mig Din forunderlige Sindsbevægelse!

— Hahaha! lo Erik vildt; ja, gid det var et Blændværk, og gid det tillige havde været et Blændværk, den Gang da jeg første Gang saae ham! ... Nei, nei, det er sandt, kun altfor sandt! ... Jeg saae Dig, jeg hørte Dig, jeg talte med Dig og — jeg bedrog Dig, Peder Lavmand! —

XXII.

Ved Grevens Hær.

Beruset af sin tidligere Lykke som Feltherre og pralende af sine fordums Seire drog Geert altsaa bort fra Segeberg Slot, fulgt af sine Krigere.

Marschen gjennem Holsteen var et sandt Festtog for Hæren. Overalt hilsedes den med vaiende Faner og klingende Spil, ledsaget af Folkets uhyre Jubel.

Stolt og prægtig red Geert i Spidsen for sine Krigere. Efter ham fulgte hans to Sønner. Med Ære-

frygt og Beundring betragtede de Faderen, og Begge saae i ham det høie Forbillede, som de stræbte at ligne.

Enhver, som her saae Greven anføre sine Folk og djærvt og kraftigt uddele sine Befalinger, snart til den Ene, snart til den Anden, ahnede vist neppe, at denne Ridder en Gang i sin Tid var baade fattig og usel; thi fra den dybeste Armod havde han svunget sig op til den Høide, hvorfra han nu glimrede.

Dristig og kjæk, som han var, ret en Mand af Jern og Staal, forstod han at bane sig Vei til Magt og Glands; thi en skaanselløs Erobrer var han ligesaa fuldt, som han var en snu og listig Statsmand. Alle Midler agtede han for lige gode, idet han, stolende paa de Helliges Forbøn, knælede med Andagt for dem.

Geert var i sin Ungdom opdragen ved Bogen og forblev Klærk indtil sit firesgtyvende Aar. Den Gang var det, at han i sin dybe Fattigdom maatte tage til Takke med at boe paa et Kornloft, som i Rendsborg var bygget ud over Vandet, og hele hans Eiendom bestod i et Par store Jagthunde.

Hr. Hartvig Reventlov, en af Datidens ægteste Riddere, som Læseren allerede har gjort Bekjendtskab med, udrev ham af denne Nød, forsynede ham med Vaaben og Heste og uddannede hans Aand til det, hvortil han følte Lyst og Kald.

Nu havde han erhvervet sig et glimrende Navn, og mange vare hans Beundrere. Mere end een Seier havde han tilkæmpet sig; men i hver en Krig havde han tillige vist sin ubøielige Strenghed.

I Aaret 1319 førte han saaledes Feide i Ditmarsken; i Dødsangst og med vilde Klager flyede Folket og fandt først Ly i Kirken i Oldenwøhrden. Herfra vilde de underhandle med ham; men han nægtede dem Benaadning og

lod sætte Ild paa Kirken. Da Flammerne havde raset nogen Tid, begyndte Blytaget at smelte, og det glohede Bly dryppede ned paa de Indespærrede. Disses Tilstand var forfærdelig, og deres Jammerraab kunne ikke udtrykkes ved nogen Beskrivelse.

Pludselig samlede de sig og stormede Kirkedøren — den gav efter, og med Fortvivlelsens Mod styrtede de imod Greven, forfulgte ham og fordrev ham.

Det var denne Mand, hvem Holsteen, Stormarn og Vagrien adlode og beundrede; dog deelte han i disse Landskaber Regjeringen med sin Broder, Grev Johan, og sin Fætter, Grev Johan den Milde, en Søn af Dronning Agnes og Grev Gerhard den Anden.

Da Toget var naaet til Rendsborg, rykkede det under mange Æresbevisninger fra Befolkningens Side igjennem Byens Gader.

Aldrig saasnart vare de komne ind i Byen, før Hartvig Reventlov red hen ved Siden af Grev Geert.

Denne betragtede ham forbauset, men spurgte dog ikke om Aarsagen hertil.

I nogle Minutter havde Reventlov forholdt sig taus; men nu passerede Toget forbi et underligt, gammelt Huus med en ligesaa underlig Udbygning. Ridder Hartvig berørte nu Geerts Skulder, og da denne tilkastede ham et spørgende Blik, hævede Hartvig Haanden og pegede paa den omtalte Udbygning.

Geert rystede paa Hovedet og hvidskede halvhøit:

— Hvad mener I — jeg forstaaer Eder slet ikke, Ridder Hartvig?

— Jeg troede dog, at I ikke aldeles havde forglemt Jer Fortid?

— Hvortil sigter I?

— Det skulde I ikke gjætte?

— Lad mig i Ro!

— Nei, nu har jeg juſt Lyſt til at plage Eder, Grev Geert!

Geert ſvarede ikke.

Hartvig bøiede ſit Hoved tæt hen til ham og hvidſkede halvhøit:

— Kjender I da ſlet ikke Jer gamle Bolig igjen? . . . Ja, tilføiede han ſtadefro, den har jo lidt en Deel af Veir og Vind; men der er ogſaa løbet meget Vand til Stranden ſiden den Tid — ſelv er I jo heller ikke længere den forſultne Klerk, I den Gang var — der har meget forandret ſig!

Geert ſvarede endnu ikke.

— Jeg ſiger, at meget har forandret ſig, ſiden I beboede dette Kornloft! gjentog Hartvig med høiere Røſt.

— Jeg har een Gang ſagt Eder, at jeg vil have Ro! udbrød Geert med Beſtemthed.

— Og jeg har een Gang ſvaret Eder, at jeg netop har en ubetvingelig Lyſt til at plage og ydmyge Eder, nu da I har alle Minderne fra Jer Fornedrelſestid for Øie!

Af Ridder Hartvigs Tale var det let at mærke, at han nu ſaalidt ſom hiin rædſomme Aften paa Segeberg Slot var Herre over ſine egne Ord, og at diſſe udtaltes under Indflydelſe af den Harme og det opblusſende Raſeri, ſom greb ham, nu da han ſtod ligeoverfor ſaa mangt et Minde fra den Tid, da han var den usle Klerks eneſt Hjælper. Han erindrede ſig, hvorledes Geert havde ham at takke for Alt; men han erindrede ſig tillige, hvorledes Grev Geert ved at vende ſin Ondſkab, ſin Herſkeſyge og ſine Rænker imod ſelve ſin Velgjører havde udviiſt den forteſte Utaknemlighed, og diſſe Tanker var det, ſom, ſaa ofte de vendte tilbage, gjorde Hartvig baade raſende og uſtyrlig, ja, ſtundom vanvittig af Had og Hævntørſt.

Geert grundede et Øieblik over disse Ord; derpaa svarede han harmfuldt:

— Tæm Eders Mund, Ridder Hartvig, eller, ved den hellige Jomfru, I skal faae min Klinge at føle — troer I, at jeg ustraffet vil høre Eders Snak eller . . .

— Vidste jeg det ikke nok! udbrød Hartvig triumferende; jeg kjender din svage Side — den stolte Greve taaler kun slet, at man foreholder ham hans Fortid?

— I tager feil! lød Svaret; hiin Tid udgjør just for mig min stolteste Erindring! Seer jeg tilbage paa de kummerfulde Dage, jeg tilbragte paa dette Sted, tilføiede han, idet han pegede paa den omtalte Bygning, da føler jeg først ret min nuværende Storhed!

— Men føler Du da ikke tillige, paa hvilken Maade Du har vundet din Berømmelse?

— Paa Grens Mark — i Spidsen for mine Krigere! var Grevens stolte Svar.

— Du lyver, Grev Geert! raabte Hartvig saa høit, at det hørtes i en vid Omkreds; men dine Løgne føre til Intet! vedblev han med vild Latter; jeg kjender Dig for godt — da Du forledte mig til at fælde Grev Adolf, da Du lokkede mig til at dræbe min egen Søn, da faldt Maasken fra din Ridderlighed; men ak, hvorfor først i den Stund — hvorfor lod jeg mig blænde af dine Seire! Hvorfor lod jeg mig forføre af dine Ord? . . .

— Ridder Hartvig, styr Eders Vildhed — jeg seer mig ellers nødsaget til at stikke Eder tilbage under streng Bevogtning! . . . Jeg vil ikke længer taale Eders evindelige Klager eller udsættes for Eders vilde Raseri! . . . Skeet er skeet — Fortiden staaer ikke til at ændre; min Plan vandt den Gang Eders Bifald — hvad klager I saa over nu?

Til Grevens store Overraskelse svarede Hartvig ikke;

men efter at have betragtet Geert nogle Øieblikke, vendte han pludseligt sin Hest og red hen til den formummede Ridder, som ved Afmarschen fra Segeberg Slot sluttede sig til Geerts Følge.

— Hvad gaaer der af ham? mumlede Geert; hans Taushed huer mig nu lige saa lidt som hans Tale nys!

I Rendsborg talte Grev Geert sine troeste Tilhængere og ivrigste Beundrere. Intet Under derfor, at hans Modtagelse i denne By langt overgik de Hædersbeviisninger, som andet Steds bleve ham til Deel.

Det var vel omtrent ved Middagstid, at Toget passerede Byen; men allerede den foregaaende Eftermiddag var der et travlt Røre overalt iblandt Beboerne.

Alle kappedes de om at smykke deres Huse paa den prægtigste Maade, og Enhver havde kun eet Ønske, det nemlig, heri at overgaa sin Nabo. Følgen af denne Kappestrid blev, at ethvert Huus var smykket med Flag og Grankviste. Paa nogle Steder var der endog anbragt Indskrifter over Indgangene, og disse Linier tjente altid kun til at prise, takke og yderligere opmuntre Seierherren, som nu paany drog ud med Sværd i Haanden til Ære for den retfærdige Sag.

Geert syntes rørt over al den Smiger, og dog skrev hans Sindsbevægelse sig maaske ligesaa meget fra den forfængelige Glæde, han følte, og som han forgjæves søgte at skjule.

Nu og da standsede han, opløftede sin Haand og fremførte nogle takkende Ord, som næsten overdøvedes af Folkets stormende Jubel.

Paa en Gang syntes den undrende Mængdes Fryderaab aldrig at ville faae Ende, og strax derpaa fulgte nogle Minutters høitidelig Taushed.

Aarsagen til denne Larm skrev sig fra, at Grev Geert

i dette Øieblik netop passerede forbi et Madonnabillede, som fandtes udhugget i Muren paa et Huus. Geert traadte hen foran dette, og da han ydmygt blottede sit Hoved og knælede ned for det, gav Folket derved sit stormende Bifald tilkjende, men tav atter lige saa hurtigt, da Greven betydede dem, at han her ønskede at holde Bøn.

Dyb Taushed herskede, medens Greven forrettede sin Andagt; endelig reiste han sig, idet han med dyb Røst istemmede en Lovsang, hvilken han erindrede fra sin Præstetid:

Nos, hac die tibi gregatos,
Serva virgo in lucem mundi!*)

Ved denne hellige Handling havde Geert nu aldeles klart bevist sin store Fromhed, og dette undlod heller ikke at gjøre sin Virkning paa Tilskuerne; thi nu steg deres Hyldest til sand Begeistring; som dreven af Raseri reve de baade Flag og Grankviste af Husene og kastede dem for Greven.

Rendsborg var den sidste holstenske By, Greven og hans Folk droge igjennem, men den var tillige den eneste By, hvor Begeistringen og Jubelen over hans sidste udkastede Planer naaede en saa mægtig Høide som ovenfor beskrevet.

Nu fandtes Intet, som er Omtalen værd, forinden Hæren naaede nogle Mil nord for Flensborg; thi her fik Grev Geert pludselig den Tanke at ville gjæste Hertug Valdemar paa Sønderborg Slot.

Han gav derfor Overbefalingen til sin ældste og dygtigste Søn, Henrik, befalede ham at rykke langsomt frem,

*) Os, der idag om Dig os samle,
Frels, o Jomfru, til Verdens Lys!

dog ikke længere end tre Dages Marsch, da han saa atter vilde støde til dem ved Knivsbjerg; om han ei ved dette Sted havde indhentet dem, da skulde de der oppebie hans Ankomst.

Da han havde givet denne Befaling, fjernede han sig uden nogen Ledsager, og Flokken rykkede langsomt fremad.

Henrik førte nu sin Faders Hest ved Tøilerne; thi Geert foretrak at begive sig til Fods til Flensborg Fjord for derfra at lade sig sætte over til Als.

XXIII.

En Gjæst paa Sønderborg Slot.

Det lakkede ad Aften, og i Salen paa Sønderborg Slot var den mangearmede Lysekrone, som hængte høit under Loftet, netop bleven forsynet med utallige nytændte Lys, som alle med deres klare Flammer søgte at holde det hendøende Dagslys ude.

Endelig var Mørket faldet paa udenfor, og nu straalede først de tykke Voxlys med deres Flammers fulde Styrke.

Frøken Helvig sad ved Tavelbordet og spillede Skak med sin Broder.

Lykken syntes at være hende imod; thi pludseligt kastede hun sine Brikker af Brædtet og reiste sig hastigt med en fortrædelig Mine.

Valdemar betragtede med Forbauselse hendes Adfærd.

Nu nærmede Helvig sig til Døren, og idet hun lagde Haanden paa Dørgrebet, sagde hun langsomt:

— Hvorfor skal jeg altid tvinges til at spille med Eder?

Hertugen var aldeles maalløs af Forundring over Søsterens Opførsel; han tilkastede hende et bebreidende Blik og svarede, da han havde fattet sig noget:

— I tvinges ikke, Helvig; tvertimod I veed bedst selv, at Jer Villie altid er den gjældende her.

— I kommer dog daglig og opfordrer mig til Spillet uagtet I saa ofte har hørt mig sige, at dette Spil er mig imod?

— Jeg troede at adspredе Eder dermed!

— Nei, det er ingen Adspredelse for mig! svarede Helvig kort.

— Det gjør mig ondt . . .

— Men jeg trænger heller ikke til Adspredelse! faldt hun ham i Talen; mine egne Tanker ere mig saa dyrebare, at jeg gjerne giver Afkald paa Alt, hvad I kalder Adspredelse eller Fornøielse, naar jeg blot uforstyrret kan hengive mig til dem.

— Kjæreste Helvig, først i dette Øieblik forstaaer og indseer jeg, at I er utilgængelig for enhver Trøst; thi skjøndt Eders Ord altid benægte Jer Trang til Lindring i Eders Sorg, saa viser dog Jert hele Væsen, at der hos Eder er foregaaet en skrækkelig Forandring siden hiin Dag . . .

— Nu?

— Siden hiin ... nei, Helvig, vi ville ikke tale derom — Eders egen Kulde og haardnakkede Taushed har indtil denne Dag lukket mine Læber; jeg troede bestandigt at at kunne finde Vei til Jert Hjerte og Jer Fortrolighed netop ved at tie; nu, ak, nu seer jeg, hvormeget jeg har

bedraget mig; ja, selv de smaae Opmærksomheder, jeg viser Eder, og som jeg i Stilhed har glædet mig ved at see Eder modtage, dem har I mistydet . . .

— Har jeg været uretfærdig, saa lad nu Alt være godt igjen! . . . Jeg er ikke syg, jeg er ikke sorrigfuld, men — jeg er tankefuld; lad mig derfor i Ro, og Alt vil bedre sig!

— Ja, gid det var saa vel!

— Det bliver, som jeg siger, det bedres — snart har jeg seiret i denne Strid; thi Helvigs Villie er et stærkt Skjold, maa I tro, min Broder!

— Forunderlige Kvinde, mumlede Hertugen, saa stolt, saa kold og dog . . .

— Og dog saa svag! faldt Helvig ham i Talen; det er netop hvad jeg foreholder mig selv! . . . I troer at forstaae mig — vi have intet Ord vexlet om den Sag; men nu vil jeg selv sige Eder Alt — hør mig!

— Nei, Helvig, jeg vil ikke trænge ind i Eders lønlige Tanker eller tiltvinge mig Eders Fortrolighed — behold Jer Hemmelighed, og jeg vil ogsaa beholde mine Tanker derom!

— Nei, nu skal I høre mig — jeg vil det saaledes! . . . I sagde nys, at min Villie var den gjældende?

— Nu vel?

Helvig traadte nærmere, og nu satte hun sig atter paa sin Plads overfor Broderen.

Han tog nogle af Brikkerne og begyndte mekanisk at lege med Dem.

Efter en kort Taushed begyndte Helvig med kold, men usikker Stemme:

— I tænker vel nærmest, min Broder, nu at høre en Kvindes Graad og Klager; men deri tager I feil —

kun en Retfærdiggjørelse skal her finde Sted; thi den skylder jeg mig selv at give Eder! . . . Ikke nødtvungent og ikke for at tilfredsstille Eders Ønsker, men for at handle overeensstemmende med min Overbeviisning og min egen ubøielige Villie afgiver jeg denne Tilstaaelse! . . . I smiler, Hertug Valdemar, og jeg seer af Eders Miner, hvor Eders Tanker ere; men I bedrager Eder — Kjærligheden er ikke med i Spillet!

Helvig udtalte disse sidste Ord med en saadan Ro og Bestemthed, at Smilet forsvandt af Broderens Læber, og hele hans Ydre udtrykte nu den høieste Forbauselse.

Helvig bemærkede, hvilken Virkning hendes Udsagn havde, og et triumferende Smiil spillede om hendes Læber.

Endelig tog hun Ordet paany, idet hun med en vis Overlegenhed vedblev:

— Jeg seer, at I nu er overbeviist om Eders Vildfarelse, og derfor vil jeg uden Omsvøb sige Eder, at jeg vel med Længsel, med Uro, ja, endog med Angst og Utaalmodighed ventede Folqvards Hjemkomst, men ikke — nei, langtfra med Kjærlighedens Længsel! . . . Folqvard har jeg stikket bort i Ærinde for mig, og det er dette Ærindes Udfald jeg venter paa; dets lykkelige eller uheldige Fuldførelse vil enten drage min Vanskjæbne eller min Lykke efter sig! . . . Dom derfor om min Tilstand, nu da den ene Dag forløber efter den anden, og intet Skib fører ham hid — jeg tæller Timerne, ja, Minutterne, og hvert forekommer mig en Evighed! —

Hun taug som for at beherske den Sindsbevægelse, hvori hun nu befandt sig.

Broderen greb hendes Haand og udbrød bevæget:

— Helvig, min Søster, tilgiv min Mistanke, tilgiv, at jeg et eneste Øieblik har vovet at tænke . . .

— Ikke et Ord mere! faldt Helvig ind; min Tilgi-

velse har jeg let ved at give Eder; thi min Vrede har I aldrig havt, hvorvel Eders Mistillid til mig stundom har været mig en bitter Krænkelse . . .

— Helvig, I var selv Skyld heri — Eders Taushed, Eders Stolthed . . .

— Min Stolthed — ja, den burde netop mere end alt Andet sige Eder, at Helvigs Drømme og Forhaabninger ikke tog den Retning, som I antog! —

Saaledes talede Helvig, og hun troede virkelig i dette Øieblik, at Sangeren var hende aldeles ligegyldig, og at den Uro, hun følte ved hans lange Udeblivelse, alene skrev sig fra Længselen efter at erfare, hvorledes han havde fuldført det overordentlig vigtige og farefulde Hverv, hun havde paalagt ham; i dette Nu var enhver Følelse i hendes Sjæl saa høist forskjellig fra det Fortvivlelsens Raseri, hun følte, da hun troede at see ham priisgiven til Døden i Bølgerne; ikke heller mindedes hun nu, med hvilken Inderlighed hun udbrød i Tak til den hellige Jomfru i det Øieblik, da hun troede ham frelst og nær ved Hjemmet. Maaske gjaldt baade hendes overvættes Fortvivlelse og hendes jublende Tak i hine Øieblikke ikke saameget den hjemvendende Tilbeder som den længselsfuldt ventede Budbringer — ham, til hvem hun alene turde betroe sit Ærinde, ham, paa hvis Hengivenhed og Taushed hun turde bygge som paa sig selv; thi hun vidste, at hans Hjerte tillod ham ingen Svig eller Utroskab imod hende, men at han med Glæde udsatte sig baade for Nød og Farer, ja, offrede Livet for hende, om hun fordrede det. Ham stolede hun paa; thi hun kjendte hans lønlige Kjærlighed, selv om hun ikke gjengjældte den.

Valdemar vilde just til at svare hende, da Døren langsomt aabnedes, og -- Grev Geert traadte ind.

Helvig og Broderen reiste sig Begge næsten forfærdede;

de stirrede paa Greven og vilde neppe troe deres egne Øine.

Pludseligt rakte de Begge derrs Hænder ud imod ham, og et velvilligt Smiil spillede om Hertugens Mund.

— Velkommen, min kjære Morbroder! udbrød han livligt; hvad fører Eder saa uformodet til Sønderborg Slot?

— Som min Broders Hilsen saa lyder og min — vær velkommen, Grev Geert! fortsatte Helvig.

— Jeg mærker nu, at jeg omtrent forstrækkede Eder! tog Geert Ordet; dette var dog ei min Hensigt; kun et venligt „God Aften" vilde jeg byde Eder — derfor drog jeg hid!

Hertugen saae paa ham med et mistroisk Blik; thi han vidste, at hans Morbroder sjeldent gik lige til Sagen, men altid ad en Omvei naaede til Maalet; han svarede derfor hastigt:

— Og derfor takke vi Eder Begge, og jeg tør love Eder, at Hertugindens Glæde bliver ikke mindre end vor, naar hun erfarer Eders Ankomst!

— Den har hun allerede erfaret! svarede Geert smilende.

— Hvorledes det?

— Hun var nemlig den Eneste, som bemærkede mig, da jeg vandrede ad den hemmelige Vei, som fører over Kanalen!

— Saa I er kommen den Vei! lo Hertugen; ja, vedblev han, det maa jeg troe; thi ellers maatte jo Nogen have meldt mig Eders Komme!

— Den Vei er ellers vanskelig nok at passere, vedblev Geert i den ligegyldigste Tone af Verden; I skulde lade den istandsætte, min gode Søsterson!

— Aa, vi blive forhaabentlig ikke beleirede her og behøve altsaa ikke noget hemmeligt Overgangssted!

— Man skal ingen Ting forsværge! mente Greven.

— Vist ikke nei, indrømmede Hertugen; jeg vil tænke over Sagen!

— Hvorfor tog I ellers den Vei, Grev Geert — det sømmede sig dog bedre for vor høie Frænke at ride over Høienloftsbroen end til Fods at liste sig frem over glatte Stene? spurgte nu Helvig, som hidtil havde holdt sig udenfor Samtalen.

— Det skal jeg sige Eder, Frøken Helvig! svarede Geert; jeg syntes netop om at overraske Eder — jeg kunde godt lide at see, hvorledes her saae ud paa Sønderborg Slot, naar man ikke ventede Gjæster!

— Det var et kosteligt Indfald, kjære Morbroder! raabte Valdemar, som forgjæves søgte at skjule sin Munterhed over Grevens Svar.

Geert betragtede dem Begge med et prøvende Blik; men deres ukunstlede Munterhed og den Hjertelighed, hvormed de kom ham i Møde, saasnart den første Overraskelse havde lagt sig, beroligede snart den mistænksomme Herre. Med et tvungent Smil vendte han sig imod Helvig og sagde:

— I meente, at jeg burde være kommen til Hest?

— Javist — som en Ridder med Pomp og Pragt; men ogsaa tilfods er vor høie Morbroder velkommen! lød hendes Svar.

Nu traadte den venlige Regisse ind i Salen, neiede for Greven og sagde, henvendt til ham:

— Lad mig endnu en Gang byde Eder velkommen til Sønderborg Slot, Herre Greve; thi vor første Hilsen er at regne for saa godt som Intet!

— Deri har Hertuginden fuldkommen Ret! svarede

Geert uden at henvende sig umiddelbart til Nogen af de Trende.

— Hvorledes det? udbrød Hertugen nysgjerrigt; fortæl, Regisse! vedblev han utaalmodigt.

— Ja, lader os høre, hvorledes det gik til? fortsatte Helvig med usædvanlig Livlighed.

Hertuginden tøvede, idet hun kastede et forskende Blik paa Greven, som om hun søgte at læse hans Tanker af hans Miner og hans alvorlige Blik.

Greven, som bemærkede dette, smilede tvungent, da han med Høflighed svarede:

— Tal, ædle Hertuginde — fortæl om vort pudsige Sammenstød!

— Jeg foretrækker, at I, Herre Greve selv afgiver denne Beretning! svarede Regisse og neiede høfligt for den høie Slægtning.

— Ei, ei! udbrød Valdemar lystigt; det kommer vel ud paa Eet, hvem af Eder der er den Fortællende?

— Aa nei, ikke saa lige! svarede Hertuginden skjælmsk.

— Sagen er, at I Alle ville more Eder paa min Bekostning, og da jeg nok mærker, at Hertuginden undseer sig ved at gjøre mig latterlig i Eders Øine, saa vil jeg selv opoffre mig og fortælle om min uheldige Overfart over Kanalen, tog Geert til Orde, medens et ualmindeligt godmodigt Smil spillede om hans Læber.

Han taug og betragtede endnu i nogle Minutter sine Tilhørere; da ingen af disse imidlertid tog Ordet, vedblev han:

— Det kan vel være en lille halv Time siden, at jeg begyndte min møisommelige Vandring over den skjulte Steensætning; aldrig saasnart havde jeg sat Foden paa

den første Steen, før jeg gled ud til Siden; men ved et behændigt Spring naaede jeg Bredden igjen.

— Dette Spring var dog ikke saa meget behændigt! indvendte Regisse muntert.

— Det er netop, hvad jeg nu vilde tilføie, svarede Geert; thi vel naaede jeg derved at faae fast Fodfæste, men Ligevægten tabte jeg i samme Nu og styrtede hovedkuls imod . . .

— Imod . . .? faldt Valdemar ham utaalmodigt i Talen.

— Imod Hertuginden selv, som forstrækket over slig en Hilsen skyndsomt tog Flugten! fuldendte Geert.

Et uvilkaarligt Latterudbrud hilsede denne Beretning.

— Der seer I, tog Geert med Resignation til Orde, jeg havde Ret, da jeg sagde, at Eders Moro vilde jeg komme til at undgjælde for?

— Men hvad i Alverden vilde I dog dernede ved Kanalen paa den Tid, bedste Regisse? spurgte Hertugen, da hans Munterhed havde tabt sig noget.

— Det kan der altid blive Tid nok for Eder til at erfare! svarede Regisse med usikker Stemme, medens hendes Kinder bleve blussende røde.

Dette undgik ikke Helvigs Opmærksomhed, og hun sagde med tvetydig Betoning:

— Maaske jeg maatte være saa lykkelig næste Gang at bedsage Eder paa Eders Aftenvandringer? Opfyld mig denne Bøn — I nærer jo altid en saa kjærlig Omsorg for mig og mine Handlinger!

Regisse svarede ikke strax; men hendes Øine fyldtes med Taarer.

Valdemar gik hen og lagde sin Haand paa hendes Skulder, idet han kjærligt saae hende ind i Øiet, medens han hvidskede til hende:

— Vær ubekymret, kjære Regisse, I har jo Jer Frihed — gaae, naar og hvor det lyster Eder!

Regisse svarede ham ikke paa hans venlige Ord; det lod næsten til, at hun ikke en Gang havde hørt ham; rimod vendte hun sig til Helvig og sagde høitideligt:

— Næste Gang jeg begiver mig ud paa min Aftenvandring, da skal jeg ikke undlade at give Eder Underretning derom, at I kan ledsage mig; men vid, at kun for Eders egen Skyld har jeg hidtil fortiet disse; nu — nu vil jeg ikke længere skaane Eder, Frøken Helvig!

— Men hvorledes kan I tale saadanne Ord, kjære Regisse — betænk, her i vor høie Slægtnings Paahør! faldt Valdemar ind.

— Undskyld, Herre Greve, jeg føler, at min Husbond har Ret — Gjæsten bør hædres paa en værdigere Maade —: Skil Eder ved Jer tunge Rustning, tag Plads ved Bordet, og lader os fordrive Tiden sammen som venlige Frænder!

Hvorvel Helvig ikke fattede Regisses Ord, trængte dog en forunderlig bange Ahnelse sig frem i hendes Sjæl, og Forudfølelsen af noget Uhyggeligt og Truende nedslog hende; men kun et Øieblik varede denne Tilstand, saa traadte hun stolt og bristig frem for Regisse og spurgte:

— I vil ikke skaane mig længere — jeg er mig ingen Brøde bevidst, som trænger til Overbærelse! . . . Hvortil sigte Eders Ord? . . . Har I noget at anklage mig for?

— Det være langt fra mig at tale Ord til Eders Ydmygelse — nei, Helvig, jeg var stedse kjær over Eders Ære som over min egen, og I fortjener Høiagtelse og Ærefrygt saa godt som Nogen; men . . .

— Men . . . men . . .? udbrød Helvig utaalmodigt.

— Men den Sag, I forlanger at gjøres deelagtig i, den vil urolige, ængste og bedrøve Eder; dog, nu har jeg lovet, jeg vil ikke staane Eder — jeg vil ikke længere bære denne Uro for Eders Skyld alene i mit eget Hjerte . . . I skal dele min Frygt og min lønlige Angst! . . . Kom i Aften til mig paa mit Kammer, og I skal erfare Alt! —

Helvig neiede taust for Selskabet og fjernede sig, dog var det let at bemærke hendes Uro. Hvorvel hun søgte at skjule sin Sindsbevægelse, lykkedes det hende dog ikke ganske; denne Gang havde Regisses værdige Ro næsten heelt beseiret hende; hun følte det selv, og netop derfor forlod hun Selskabet.

Da Helvig havde forladt sine Slægtninge, tog Geert Plads for Bordenden, ved Siden af Hertug Valdemar, medens Regisse satte sig noget fjernet fra dem i en høiryggет, udpolstret Stol.

— Ryk Eders Stol nærmere hen til os, ædle Frue! bad Geert høflig; det vil sige, tilføiede han, dersom det ellers lyster Eder at tage Deel i vor Samtale!

Regisse efterkom stiltiende Opfordringen.

Hertugen, som stadig følte sig overbeviist om, at Geerts Besøg paa Sønderborg Slot havde en eller anden særegen Grund, længtes blot efter at erfare denne.

Greven undgik, som vi have hørt, selv at indlade sig paa denne Sag; thi det var altid hans Maade ligesom tilfældigt og ganske ligegyldigt at faae omtalt det, som netop laa ham allermeest paa Hjerte.

Intet Under derfor at begge Parter ikke befandt sig saameget vel i hinandens Selskab. Greven anstrengte sig paa alle Maader for at indflette et eller andet Ord i Samtalen, som kunde føre ham til Maalet, medens Hertugen ligesaa omhyggeligt undgik at hjælpe ham for ligesom derved at tvinge ham til uden Omsvøb at forklare sig.

Imidlertid skulde dog Hertugen være den, som brød Isen; at dette skete uforvarende, er vel næsten overflødigt at bemærke.

Længe havde Geert og Regisse samtalet alene, medens Valdemar forblev en taus Tilhører; nu reiste Hertuginden sig pludseligt for at hente et lidet Billede, som hun agtede at vise Greven.

Snart vendte hun tilbage, og idet hun rakte Greven det, sagde hun:

— Jeg har altid tænkt, at jeg vilde vise Eder dette Maleri; men jeg har endnu aldrig havt Leilighed dertil — sig mig nu, om I kan see Ligheden imellem dette og min høie Husbond fra hiin Tid, hvorfra det skriver sig?

Dette Billede, som Regisse her fremviste for Greven, forestillede Hertug Valdemar som den tolvaarige Dreng, der i sin Tid fik Navn af Danmarks Konge.

Greven tog Maleriet og betragtede det i Stilhed.

XXIV.

Tilbageblik.

Det var den Gang, da Kong Christoffer den Anden første Gang flygtede ud af sit Rige, at Geert fremstillede sin Søsterson og Myndling, den unge Hertug af Sønderjylland, og anbefalede ham til de Danskes Velvillie.

Geert og flere andre Stormænd arbeidede paa, at Drengen kunde blive Konge, og det lykkedes dem virkelig at vinde ham Navn af Regent; vi sige med Forsæt Navn af Regent; thi hans Indflydelse var mindre end ingen.

En Haandfæstning blev opsat, som yderligere end Kong Christoffers indskrænkede Kongens Magt og bandt hans i Forveien umyndige Hænder. Det blev besluttet, at alle kongelige Slotte skulde nedbrydes i Skaane og Halland, som forhen i Jylland; fra denne Odelæggelse undtoges dog Skanørs, Helsingborgs og Falkenbergs Slotte. Kronen blev paa den Maade værgeløs, medens det tillodes enhver Herre at befæste sin Gaard. Bøderne nedsattes for dem, som overhørte de kongelige Breve angaaende en Doms Fuldbyrdelse; thi Lovløsheden var Raadgiverne kjærere end Ordenens og Retfærdighedens Opretholdelse, og Kongemagten var kun en Bold for deres Luner, hvilket de klart beviste, da de fire Aar senere, i Aaret 1330, afsatte Kong Valdemar ligesaa let, som de havde ophøiet ham.

Ethvert Punkt i Haandfæstningen underskrev og besvor Hertug Valdemar, og Dannehoffet hyldede ham som Konge.

Atter sad nu en Dreng paa Danmarks Throne, som i barnlig Tankeløshed legede med Folkets Vee og Vel, og

paa denne Maade feirede Slesvigholsteens og de mægtige Herrers Anstrengelser, da Abels Huus atter beklædtes med Kongeværdigheden. Stormændenes Glæde var uden Grændser; thi ingen tro, dansk Mand stod ved Kongens Side for at advare ham imod de slette Raadgivere.

Geert red nu Landet rundt med sin Søsterson, for at Folket kunde bringe ham sin Hyldest.

Den 15de August, vor Frue Himmelfartsdag, saaes Geert paa Dannehoffet i Nyborg at knæle for den danske Thrones Fod med tilsyneladende Ydmyghed, men med Triumf og Had i Hjertet imod alle Danske. Ligeoverfor ham stod i Purpurdragt med Lehnsfanen i sine Hænder den barnlige Konge og bortforlenede:

„Efter modent Overlæg, uden at være forført, den høistfortjente, ædle Herre, sin berømmelige Morbroder, Grev Geert, Greve til Holsteen og Stormarn, samt dennes Børn og Arvinger med Hertugdømmet Sønderjylland og med alle kongelige Rettigheder over det."

I to Aar var nu Grev Geert „Hertug i Jylland og Formynder for det danske Rige og det rygenske Fyrstendømme."

Imidlertid havde Kong Christoffer forgjæves søgt Hjælp i Tydskland, hvor han klagede baade for Keiser og Fyrster.

Paa samme Tid harmedes flere danske Herrer over de mange Lehn, der vare Tydskere tildelte, og den landflygtige Konges alvorlige Forsikkringer om, „at han vilde indrette sin hele Regjering efter Herrernes Raad," syntes at vinde Tiltro. Ærkebiskoppen og Biskopperne af Aarhuus og Ribe viste sig gunstige overfor Kongens Sag, ligesom Rigsmarskens Sønner efter deres Faders Død forlode Kong Valdemars Fane.

Da Grev Geert regjerede med megen Strenghed og Snildhed, brød Misfornøielsen ikke saa snart aabenlyst frem, og først da Greven i 1328 med Haardhed inddrev en Skat, væbnede Bønderne sig, harmfulde over, at en Udlænding turde paalægge dem nye Byrder. De droge i Marken, væbnede med Leer og Køller. I uordentlige Hobe droge de frem; men den 14de September omringede Grevens Bueskytter dem ved Tyslund Bro, hvor de enten nedstøde dem eller joge dem i Vandet.

Nu besluttede Grev Johan at række Kongen en hjælpende Haand; han ydede ham nemlig et Laan af 20,000 Mark Sølv, imod for den halve Sum at erholde Lolland som arveligt Lehn; dertil lovede han at understøtte Kongen med 100 Hjelme.

Nu traadte tillige Lybek til og hjalp Christoffer, saa at han i Februar Maaned i Aaret 1329 gik med en holsteensk og mecklenborgsk Hær til Lolland og Falster, hvor Nykjøbing blev indtagen.

Herfra landede han ved Vordingborg, slog Bønderne, som vare tvungne til at stride imod ham, og satte sig fast paa Sjælland, som Hertug Kuud Pors, der paa den Tid krigede i Sverrige, ikke kunde forsvare imod ham.

Ogsaa Skaane erklærede sig for Christoffer, og i Jylland grebe Herrerne til Vaaben og udfriede hans Søn, Kong Erik, der sad i Fængsel i Hadersleb. Erik var den ældste af Kongens Sønner, og allerede Aaret efter at Christoffer selv var kaaret til Danmarks Konge, fik han denne Søn udvalgt til sin Eftermand, hvorefter begge Kongerne, baade Fader og Søn, kronedes i Vordingborg i Aaret 1324.

Da Erik var udfriet af sit Fængsel, svor Kong Christoffer i sin Glæde alle sine Fjender Tilgivelse og lod sin Hær drage imod Kjøbenhavn.

Paa Veien hertil mødte Lehnsmanden i Kjøbenhavn, Hr. Ingvar Hjort, ham, og Kongen raabte, da han saae ham: „Hvorledes vover I at møde mig, I, som har krænket mig haardest?“ — „Jo, Herre!“ svarede Ridderen; „thi jeg giver Eder Kjøbenhavn i Bod!“

Det gik dog ikke, som Lehnsmanden lovede; thi da Hæren fik Staden i Sigte, saae den det holstenske Neldeblad vaie fra Muren; thi Grev Johan havde imidlertid kastet Folk derind.

Kong Christoffers Forbittrelse kjendte ingen Grændser, og han forlod nu Sjælland, hvorpaa Hertug Knud Pors og den unge. Kong Valdemar atter bleve Herre over Øen og hærgede den med Ild og Sværd.

Christoffer satte sig nu fast paa Skanderborg og levede af at plyndre Klostrene. — Imidlertid vare alle Parter kjede ad Krigen. Enhver ønskede Forlig, og viste sig heelt forsonlig.

Hertug Knud Pors opgav flere af sine Godser i Sjælland; Rigsmarskens Arvinger afstode Skaane til Grev Johan, som nu blev dets Panteherre. Johan forsonede sig ligeledes med Kongen og fik en stor Deel af Sjælland til Lehn for sig og sine Arvinger, indtil Kongens Gjæld var betalt. Nu skrev han sig: „Herre til Lolland, Femern, Falster og Skaane, og Høvidsmand i Sjælland.“

Kong Christoffer, som ogsaa forligede sig med Grev Geert, skulde have hvad der var tilbage i Riget. Han holdt Hof i Skanderborg og hans Søn, Kong Erik, i Nyborg.

I Danmark fandtes der saaledes ikke mindre end tre Konger, to Hertuger og en Greve men — intet Rige!

Ligesaa ivrige som de holstenske Grever forhen arbeidede paa at faae Hertug Valdemar ophøiet til Konge, ligesaa let fjernede de ham atter; nu betragtede de ham som

en Dreng, der ikke længere var dem til nogen Nytte, og gav ham derfor Sønderjylland tilbage.

Til Vederlag for dette Hertugdømme og til Godtgjørelse for sine Rustninger fik Grev Geert hele Fyen som Arvelehn undtagen Smaaserne og Nyborg; desuden fik han det meste af Nørrejylland i Pant.

For end yderligere at befæste Freden giftede den unge Kong Erik sig med Grev Geerts Søster, Fru Elisabeth, den Gang Enkehertuginde af Saxen-Lauenborg, hvem han dog senere forstød, hvilket Læseren jo allerede tidligere er gjort bekjendt med.

Snart kom de mægtige Herrer paany i Strid, og de danske Konger understøttede Grev Johan imod Grev Geert. Det var den 30te November, St. Andreæ Dag 1331, at Geert mødte de Forenedes Hær paa Lohede, tæt norden for Dannevirke. Grevens Hær talte kun 400 Hjelme, og alene Kongens fuldt bevæbnede Ryttere udgjorde i Tal det Dobbelte af Grevens.

Den Gang da Hæren faldt an, var Geert som altid forrest blandt de Stridende. Han blev kastet af Hesten; men en Bonde fra Vilstermark hjalp ham atter op. „Brug nu igjen Eders gamle Kræfter, Herre!" sagde han til ham Til Belønning for denne Gjerning fritog Greven siden hele den By, hvorfra Bonden var, for at svare Skat.

Slaget stod paa indtil Aften; da havde Greven seiret, og danske Liig dækkede Heden. Junker Otto blev fangen men løsladt strax efter Freden i Kiel den 10de Januar 1332. Til denne By flyede Kongerne; men da Erik paa Flugten vilde jætte over Dannevirke, blev han saaret af Forfølgerne og døde paa Stedet.

Ved Freden i Kiel blev det bestemt, at Grev Geert skulde beholde Fyen og Jylland tilligemed Kongens Friser; desuden skulde hans Panteſum forhøies til 100,000 Mark

Sølv, som paa een Gang skulde indfries; Skanderborg og Ærø skulde han ogsaa have, saasnart Grev Johan fik Langeland af Hr. Lauritz Jenssen; Albrecht, Hertug af Saxen, skulde have Thorseng; men Fangerne, og mellem dem Junker Otto, skulde løslades. Derefter gave Greverne hinanden Haanden og lovede til det Yderste at staae hinanden bi imod Kong Christoffer.

Delingen af Danmark i et Østrige under Grev Johan og et Vestrige under Grev Geert, med Storebelt til Grændse, var nu yderligere befæstet.

Rigets egne Stormænd, som i sin Tid selv havde indkaldt disse to Udlændinge, vovede ikke længere i Magt at sammenligne sig med dem.

Skjøndt den milde Greve var snild og listig, var han dog en svag Herster og besad langt fra Grev Geerts Statsmandskunst; han nødtes derfor til at overdrage sine Landes Styrelse til sine tydske Lehnsmænd. Da disse imidlertid haanede og foragtede Danmark og tilmed vare ukyndige i dansk Lov og Ret, fulgte de kun deres egne Hoveder; men den skaanske Almue afskyede de Fremmedes Voldsherredømme, Bønderne nægtede at svare Skatter; de stode op, droge til Lund og nedhug i deres Raseri 300 Tydske, som holdt Raad i Domkirken. Derefter forenede de sig med Adelen og sendte Bud til Kong Magnus Smek og hans Formyndere i Sverrige for at tilbyde ham Landet.

Da Johan af denne Opstand saae, at han ikke kunde værge sig, overdrog han sin Panterettighed over Skaane til Sverrig imod 70,000 Mark Sølv, hvoraf Halvdelen strax betaltes.

Under alt dette førte Kong Christoffer en sørgelig Tilværelse. Han eiede ikke en Fodbred af sit Rige, havde ingen Rettigheder og nød ingen Indkomster. Fortvivlet

gav han sig, under sin Halvbroders Grev Johans, Beskyttelse, som anviste ham et Gods i Nærheden af Saxkjøbing til Opholdssted.

Det var et kummerfuldt Skue at see den fordums Konge haabløs og forladt af Alle, at vanke om som et levende Vidnesbyrd om sin egen Troløshed og slette Vandel. Ingen venlig Røst lød for hans Øren, og intet kjærligt Smil lysnede for ham i hans Livs Aften; alene med sin Elendighed bar han nu Følgerne af den Begjærlighed efter Kongeværdigheden, som i sin Tid bragte ham til at indgaae selv de umuligste Forpligtelser. Hans slette, rænkefulde og usle Sjæl havde gjort ham afskyet og og foragtet af Alle; thi alt i sin tidlige Ungdom afgav han Beviser paa sin Kjærlighed til Land og Rige, og disse pegede klaet hen paa, at kun Ærgærrighed drev ham til at gribe efter Scepter og Krone, ja, at denne Følelse endog var saa fremherskende i hans Bryst, at han end ikke betænkte sig paa, som Kong Abel, at ville kjøbe Thronen ved Brodermord, om det kunde lykkes ham.

Trods alt dette og trods den sørgelige Navnkundighed, han allerede som Yngling erhvervede sig, valgtes han dog til Danmarks Konge tvertimod hans døende Broders Advarsel; thi Erik Menved kjendte ham bedre end Alle, som en lumsk, grusom, nederdrægtig og dog ubulig Herre; men de fyrstelige Lehnsmænd ønskede intet hellere end en Skyggekonge; thi deres Tanke gik ud paa at opløse Danmark i Smaariger, ligesom Tydskland blev det.

Og denne Konge, som virkelig bragte Riget saavidt, levede nu selv af sin Slægtnings Almisse.

Det var en Sommerdag 1332, at han med et ringe Følge gjæstede en Borger i Saxkjøbing, Peter Hvidtfeldt. To Adelsmænd, Hennike Breide og Johan Ellemose, troede at vinde Gunst hos Grev Geert, om de fangede Kongen;

derfor angrebe de Hvidtfelds Huus og satte Ild paa det. Kongen undflyede Luerne og sprang ud af Vinduet ved Hjælp af to Stokke; men Adelsmændene grebe ham og slæbte ham til Aaholm, en Borg, som tilhørte Grev Johan. Han løslodes dog hurtigt igjen; men denne Overrumpling tjente dog til yderligere at forbitre og forkorte hans kvalfulde Liv, og han døde den 2den August, 56 Aar gammel.

Der lød ingen Klager ved hans Dødsleie, og ingen kjærlige Hænder trykkede de brustne Øine til. Ved Efterretningen om Faderens Død forlod den ældste af hans dalevende Sønner, Junker Otto, Tydskland for at overvære hans Jordfæstelse og godtgjøre sin Arveret til det danske Rige.

Hans Liig blev tilligemed Dronningens jordet bag ved Høialteret i St. Mariæ Cisternienserkirke i Sorø, der, hvor begges Billedstøtter sees støbte af Malm liggende ovenpaa et smukt, gothisk Gravminde. Han efterlod sig ved sin Død tre Døttre og to landflygtige Sønner og endnu Eet—: „En uforgængelig Skam som sit Eftermæle!"

Læseren veed allerede, at Junker Otto havde drømt om Muligheden af at vinde sine Fædres Rige tilbage; derfor fremstillede han sig Aaret efter for Bønderne i Frisland, og de svore ham Troskab. Ud paa Efterhøsten 1334 gjorde han derefter et Streiftog op i Jylland med Tydske, Friser og Lolliker i Følge. Jyderne jublede ham i Møde og sluttede sig til ham. Da var det, at han den 7de October ikke langt fra Viborg paa Taphedens Lyngsletter stødte sammen med Grev Geert, som adsplittede de Danske og for anden Gang førte Junkeren som Fange til Segeberg Borgtaarn, der, hvor Læseren under dette hans sidste Fangenskab har gjort Bekjendtskab med ham.

Efter dette Slag herskede i fem Aar Dødens Stilhed i de danske Lande. Vel vare de ikke Faa, som hilsede den landflygtige Junker Valdemar med Kongenavn og sendte Hilsener til ham; men Ingen turde i Danmark vove at løfte sit Sværd for ham. Nogle enkelte troe, danske Mænd som Biskop Svend af Aarhuus, vovede at flygte over til ham for at dele hans Kummer.

I Vestriget herskede Geert uimodsagt, selv efterat han i Aaret 1336 havde nedlagt sit Formynderskab for Hertug Valdemar. Hans Anseelse i Sønderjylland var saa stor, at Hertugen havde ladet ham, „sin dyrebare Morbroder", hylde som sin Eftermand til Hertugkronen for det Tilfælde, at Hertugen ingen Søn efterlod sig.

Men uagtet Grev Geert stadig steg i Vælde, lykkedes det ham dog aldrig ret at vinde Hertug Valdemars jydske Venner. Sønderjylland var desuden en ubekvem Skillemur imellem Grevens Lande. Derfor var det, at han foreslog Hertug Valdemar det omtalte Mageskifte, hvorved han skulde have det meste af Sønderjylland, Hertugen derimod hans Pantelehn i Nørrejylland, og Mageskiftet kom under Form af en Pantsættelse i Stand i Lybek den 11te Februar 1340.

Saaledes stode Sagerne den Gang, Gjæringen i Jylland begyndte at blive alvorlig, og da denne Gjæring endelig fik sit fuldstændige Udtryk i en mægtig Opstand, var det, at Grev Geert, som tidligere fortalt, rustede sig til Hærtog imod Nørrejyderne og nu paa dette sit Tog gjæstede Hertug Valdemar paa Sønderborg Slot.

Vi vende nu efter dette korte Streiftog paa Historiens Omraade tilbage til vor Fortælling.

XXV.

Hertugindens Drøm.

Grev Geert sad endnu med Billedet i Haanden. Intet Ord kom over hans Læber; men hans Ansigtstræk vidnede nokſom om, at Tankerne arbeidede raſtløſt i hans Hoved; thi hvert Øieblik forandredes hans Miner, og nu og da knugede han ſin høire Haand krampagtigt ſammen.

Hertugen bemærkede dette og ſpurgte, ikke uden at røbe ſin Forbauſelſe:

— Det lader ikke til, I finder ſtort Behag i at betragte dette Billede?

Geert ſvarede ikke.

Hertugen gik om bag ved Greven og betragtede over hans Skulder det lille Maleri. Da ingen af de to Frænder lod til at ville bryde Tausheden, ſpurgte Regiſſe noget frygtſomt:

— Synes I, at det ligner, Herre Greve? I maa jo kunne dømme derom, da I netop mere end mange Andre omgikkes min Husbond i hiin Tid!

— Billedet er godt! ſvarede Greven kort.

— Det eneſte jeg har at indvende imod det, ſagde Hertugen ſpøgende, er, at det i det Hele taget er blevet til!

— Og hvorfor det? ſpurgte Greven haſtigt.

— Jeg ſynes nemlig, at en ſaa kortvarig Værdighed ikke har været Umagen værd at forevige! lød Hertugens muntre Svar.

— Mener I, at jeg ikke, ſamtidig med at jeg fæſtede Eder Riget, betryggede Eder det i al Evighed?

— O nei, visselig ikke — fra den Tid af, at jeg kom til Skjelsaar og Alder, har jeg aldrig eftertragtet større Værdighed end den, jeg fødtes til, og nu . . .

Hertugen taug; thi han mærkede for seent, at han hjalp Geert ind paa det Emne, som han lige fra hiins Ankomst ahnede at være Maalet for hans Besøg.

— Og nu? spurgte Greven hastigt.

Hertugen tøvede et Øieblik; derpaa sagde han:

— Nu ja, saa lad mig sige det reent ud — nu har jeg kun indvilliget i at bytte Land med Eder for Jer Skyld og ikke af nogen som helst egennyttig Bevæggrund!

— Det veed jeg ret vel, svarede Greven, medens et listigt Smiil krusede hans blege Læber; men, fortsatte han, det er dog en venlig Overeenskomst til begge Parters fuldkomne Tilfredshed — ei sandt?

— Det er ganske, som I siger, min ædle Morbroder, og derfor beklager jeg meget den Opstand, som er udbrudt, og hvorfor I nu atter maa forlade en fredelig Arne!

Atter havde den aabenhjertige Valdemar forløbet sig, og nu var Geert ved Maalet. —

— Er Eders Beklagelse af et oprigtigt Hjerte, saa viis nu i Gjerningen Eders Deeltagelse — følg mig i Striden! udbrød han hastigt og fæstede sit speidende Blik paa Søsterssønnen.

Denne havde ved Grevens Ord reist sig fra sin Plads og gik nu med korslagte Arme og faste Trin op og ned ad Gulvet.

Greven betragtede ham ufravendt, og et sælsomt Smiil spillede om hans Læber, da han bemærkede den unge Mands urolige Adfærd.

Det synes mig, tog Greven endelig til Orde med en vis Overlegenhed i Stemmen, som om min uvilkaarlige Udtalelse angaaende Følgeskab i Striden, har bragt Eder,

min kjæreste Søsterson, i en forunderlig stærk Sindsbevægelse?

Valdemar svarede ikke.

Regisse saae paa sin Husbond med en bekymret Mine; men pludseligt vendte hun sine Øine fra ham og fæstede dem paa Grev Geert. Det lod til, at hun vilde tiltale denne; thi hun greb hans Haand og aabnede sine Læber — at det gjaldt en eller anden bønlig Begjæring, bevidnedes nokſom af hendes milde, udtryksfulde Øiepar.

Nu gav Hertugen hende imidlertid ingen Friſt; thi han ſtandſede pludſeligt ſin Gang lige foran ſin Huſtru og Greven, idet han med lav Stemme tiltalte denne:

— I ſagde nys, min høie Morbroder, at Jer Udtalelſe om Følgeſkab i Striden faldt ganſke tilfældigt; men jeg føler mig dog ikke ganſke overbeviiſt herom! . . . Alt længe har jeg ventet at høre fra Eder; men I forblev taus. Troede I, at jeg uopfordret ſkulde ſtille mig og mine Krigere til Eders Raadighed, eller ventede I, at jeg holdt Alt i Beredſkab for at kunne bryde op, hvad Dag eller Time det lyſtede Eder i Forbigaaende at gjæſte mig og lade mig vide, at nu drog I mod Fjenden, og nu maatte jeg ſkyldigſt møde med mine Folk? . . . Jeg ſeer godt, at min Tale mishager Eder; men lad det tjene til min Undſkyldning, at ofte har Eders Tale og Eders Planer mishaget mig! . . . Tro derfor ikke, at I ikke længere er mig kjær ſom forhen; thi i ſaa Fald bedrager I Eder; men tro kun, at jeg ikke nu kan følge Eder, og vid, at i den Stund jeg gav Eder Løfte om mit Land i Stedet for Eders, da ahnede jeg ikke, hvor haardnakket de Nørrejyder holdt paa ikke at bortbyttes! . . . De ville ikke tilhøre mig, og — jeg agter ikke at være deres Herre! . . .

Geert ſtod ſom lynſlagen ved for første Gang i ſit Liv at høre ſin ſagtmodige Søsterſøn tale ſaaledes. Vel

havde han i lang Tid stræbt at frigjøre sig for Morbroderens Overherredømme; men aldrig var han optraadt med en saadan Bestemthed. Hvorvel Hertugens Higen efter Selvstændighed ikke var undgaaet Greven, ventede han sig dog langtfra en saadan Modstand.

Endelig syntes Greven at have vundet sin Besindelse tilbage; men det var let at see af hans flammende Blik og blege, dirrende Læber, at Harme og Raseri havde indtaget Overraskelsens Plads. Disse Følelser søgte han forgjæves at skjule; men trods Morbroderens Vrede mødte Valdemar ham dog med et fast og roligt Blik.

Regisse derimod var næsten ude af sig selv af Forfærdelse. Valdemars forunderlige Dristighed og Ro indgod hende ligesaa stor en Frygt som Grevens sienfynlige Harme.

Greven brød omsider Tausheden:

— I agter ikke at være Jydernes Herre? . . . Hvad er Jer Mening, min kjære Søsterson?

— Jeg troer at have udtalt mig tydeligt nok i denne Sag! lød det koldsindige Svar.

— Dog ikke ganske! indvendte Greven.

— Nu?

— Vi vare jo dog forud enige?

— Om Mageskiftet?

— Ja, netop!

— Men ikke om Krigen!

— Den Sag er jo let nok at ordne! meente Greven.

— Og dog er jeg af den modsatte Mening!

— Hvorledes?

— Jeg modtager ikke anden Gang noget Land af Eder! . . . Jeg er rede til at bytte mit Hertugdømme bort, men uden Sværdslag, med Folkets Villie; thi — Krigen var mig stedse en Vederstyggelighed, og haardt har jeg

angret, at jeg alt for længe gik i min Formynders Ledebaand!

Geert taug i nogle Øieblikke; derpaa begyndte han atter:

— Jeg kjender Eder næppe igjen! —

— Men jeg kjender Eder, min høie Frænke; jeg ahnede Jert Ærinde, saasnart jeg saae Eder; thi naar gjæstede I mig blot een eneste Gang, hvor det ikke gjald om Riddere i Staal og Plade? . . . Med Forsæt forhalede jeg Afgjørelsens Øieblik; thi Eders Ankomst er mig altid kjær, og gjerne taler jeg med Eder, min høie Morbroder; bliv derfor paa Sønderborg Slot, saalænge det lyster Eder; thi I er mig hjertelig velkommen, hvilke I vel neppe betvivler? Jeg har altid tilforn viist Eder al sønlig Lydighed, og lad saa denne ene Opstand imod Jer Villie vorde mig tilgivet!

Greven svarede lige saa lidt, som han tog Hertugens fremrakte Haand; men stolt skred han forbi sin Søsterson og hans Frue og nærmede sig hastig Døren.

Valdemar, som gjættede hans Hensigt, spærrede ham Vein og sagde venligt:

— Naar toge vel Slægtninge slig Afsked? Gaa ikke fortørnet bort; jeg har saalænge bøiet mig for Eders Villie, at I ikke en Gang nu, da jeg som Mand staaer overfor Eder, vil taale at høre mig udtale min egen, selvstændige Mening om et Anliggende, hvori jeg er fuldt saa berettiget til at udtale mig som I!

Greven syntes at laane disse hans Ord særlig Opmærksomhed, og da Hertugen taug igjen, tog Geert med spottende Betoning til Orde:

— Naar toge vel Slægtninge slig Afsked? O, jeg kunde fortælle Eder mangt Exempel paa værre Forhold blandt Frænder end vort! . . . Tænk Eder blot om, og

Mindet om Jer egen Stammefader er vel endnu levende hos Eder?

Hertugen svarede ikke; men en glødende Rødme bedækkede hans Kinder og lod Greven skue den Harme, som Søsterſønnen slet ikke bestræbte sig for at skjule.

Geert vedblev efter en Pause:

— Nu, vaagne Minderne ikke i Eders Erindring?

— I troer at saare og krænke mig; men, ved den hellige Frue, I forfeiler Eders Maal, Grev Geert! . . . Hvad min Stammefader forbrød bør dog ikke uskaansomt bebreides mig; thi vid, Herre Greve, at vel var Kong Abel min Frænde; men de Følelser, som bragte ham til at reise sig imod sin egen Broder, have aldrig besjælet dette Bryst; thi han tog end ikke i Betænkning at myrde sin Slægtning for at sæste Danmarks Krone paa Spidsen af det Sværd, med hvilket han gjennemborede ham — jeg stræbte aldrig efter Magten! —

Geert taug, som det syntes, baade forundret og bestæmmet; thi ædel og stolt stod Valdemar for ham med hævet Hoved og flammende Blik, med Alvor og Strenghed i sine Miner, medens han hævede den høire Haand imod Himlen som for at kalde den til Vidne om Sandheden af hans Udsagn.

Pludselig gled et haanligt Smil over Grevens Aasyn, og han sagde i en ligegyldig Tone:

— Den Stilling, I der indtager, min kjæreste Søsterſøn, minder mig saa levende om et Billede af Kong Abel, som nogle af hans Fjender i sin Tid forlangte en Maler til at udføre for dem. Hvor dette Billede findes opbevaret, finder jeg det ikke Umagen værd at gjøre Eder Regnskab for; kun vil jeg sige Eder, at jeg tidt og ofte har beskuet det; hvilke Tanker jeg ved Synet af det har gjort mig, vedkommer ikke denne Sag; men nu da jeg seer

Eder med den høire Haand hævet imod Himlen, er Eders Ligheb med dette Billede saa stor, at jeg uvilkaarligt maa mindes det; thi det forestiller Kong Abel i det Øieblik, da han med Svig i Hjertet og Meened paa Læberne kalder den retfærdige, evige Gud og alle Helgene til Vidne paa sin Uskyldighed i det græsselige Mord paa Erik Ploppenning, hans kjødelige Broder!

Ved at høre Grevens Ord var Hertugens Ansigt undergaaet en skrækkelig Forandring; Læberne pressede han tæt sammen, og et Udtryk af Raseri prægede hvert af hans ellers saa rolige Træk; hans Hudfarve blev askegraa, medens hans Øine med Vildhed søgte Geert.

Dog kun et Øieblik skulde denne Tilstand vare; hans bedre Natur seirede snart, og som opvaagnende af en græsselig Drøm drog han pludseligt et dybt Suk, idet han foer sig med Haanden over Panden. Nu lagde han Haanden paa sit Bryst og sagde høitideligt:

— Nu spørger jeg, Grev Geert, ikke som min Stammefader svor, sig selv til evig Fortabelse, men ærligt og uden Svig sværger jeg for den strenge Dommer heroven, at aldrig fristede Kronens Glands mig, hvorvel jeg som en tolvaars Dreng af Eder forledtes til at lade mig hylde som Danmarks Konge, og hvorvel jeg den Gang frydede mig over den sælsomme Barneleg at staae i Purpurdragt med Lehnsfanen i Hænder og bortgive Riger og Lande til de knælende Stormænd! . . . Hvad skader det mig, om I antager min Tale for tomt Ordgyderi eller, hvad værre er, for ugudelige Løgne? Hvad lider jeg vel ved, at I sammenligner mig med Kong Abel? . . . Selv om I indklæder Eders Ord saaledes, at Jer Tale bærer Tilfældighedens Præg, og som om den uvilkaarlige Stilling, I nys omtalte, var den eneste Ligheb, I hentydede til, saa kjender jeg Eder, min høie Morbroder, for nøie til ikke at forstaae

den dobbelte Mening af Eders Tale! . . . Men jeg gientager det — hvad skader mig Eders Omdømme — jeg er ikke længere en taabelig Dreng, hvem Jer Smiger eller og Jer Vrede kan lokke eller skræmme imod sin egen Overbeviisning, og jeg tilføier, at har jeg kun Fred i min Sjæl, og anklage mine egne Gjerninger mig ikke, saa frygter jeg ikke heller for Eders giftige Haan! . . . Og nu, Farvel, min Frænde — give Gud, at vi snart atter saaes; men han føie det tillige saaledes, at vi mødes med venligere Følelser imod hinanden end de, som i dette Øieblik besjæle os Begge! —

Geert svarede ikke.

Valdemar vedblev efter en kort Pause:

— Og hvorfor ikke stilles som Venner — ræk mig Eders Haand, Herre Greve, og lad et ærligt og trofast „Farvel og Gudsfred" ledsage os Begge, Jer til den blodige Valplads og mig til min fredelige Sysfel!

Med disse Ord rakte Hertugen sin høire Haand ud imod sin høie Morbroder, som dog først efter en kort Tøven modtog hans Tilbud om Venskab og en kjærlig Afsked; denne Nølen undgik ikke Valdemars Opmærksomhed, og et smerteligt Træk om hans Mund vidnede om, at Grevens Adfærd bedrøvede ham.

Endelig var Geert bleven enig med sig selv om, hvorledes han helst skulde tage Sagen; thi med tilsyneladende Ømhed trykkede han Hertugens Haand og udbrød rørt:

— Tak I Gud, min Frænde, for Jert forsonlige Sind — lev vel, og Gud være med Eder! —

Han fjernede sig hastigt uden endog at hilse paa Hertuginden, som bleg og maallos havde været Vidne til disse vexlende Scener.

Da Døren var falden til efter Greven, vendte Valde-

mar sig imod sin Hustru, idet han uvilkaarligt udbrød:

— Han gik — skulde disse forsonende Ord virkelig være de sidste, han agtede at udtale, trods al hans Vrede over hans feilslagne Plan . . .

Han holdt inde et Øieblik, men begyndte paany:

— Var der Sandhed i denne kjærlige Afsked? . . . Hvem tør vel tro Grev Geert? . . . Og dog forekommer det mig, som om han nu, netop nu i dette Afskedens Øieblik var mig kjærere end nogensinde tilforn! . . .

Han begyndte med Heftighed at vandre op og ned ad Gulvet. Regisse saae forundret efter ham. Han ændsede ikke hendes Nærværelse, men fortsatte:

— Nei, nei, jeg gjør ham ikke Uret — egennyttig . . . egenmægtig . . . kold . . . ufølsom . . . men dog min nære Frænde, hvem jeg skylder Agtelse, og hvis graae Haar fordre Ærbødighed af den Unge! . . . Men har jeg da forivret mig, har jeg da gjort ham Uret, bør jeg da ikke een Gang voxe mig saa stor og selvstændig, at jeg tør tale frit og aabent og i Ord gjøre Rede for mine Tanker og Domme? —

Valdemars forunderlige Tilstand virkede mægtigt paa Regisse; med kjærlig Uro fulgte hun enhver af hans Bevægelser, og med Smerte bemærkede hun hans ophidsede Tale; ved at høre hans sidste Ord traadte hun bristigt hen til ham, tog hans Haand, og idet hun kjærligt saae ham ind i Øiet, tog hun til Orde:

— I vredes ikke, min Herre og Husbond, at jeg uden at være kaldet svarer Eder paa de Spørgsmaal, I nys fremsatte, vel vidende, at de ikke vare rettede til Jer Hustru; men vid, min Kjære, at i denne Sag er I og bør I føle Eder angerløs; I talte, som det sømmede sig en Mand at tale, og tro mig, først i denne Aften følte Geert, at nu var I voxet fra ham!

— Tak, Tak, Regisse! udbrød Hertugen og greb hendes Hænder, som han førte til sine Læber; Tak, at i løser mig af denne Tvivl — krænkes vil jeg ikke af Greven; men nødigere vilde jeg gjøre ham Uret!

— Men i gjør ham heller ikke nogen Uret ved at bedømme ham, som I gjør; thi denne Mand har intet Hjerte; hans Herskesyge og hvad han kalder Ære og Pligt have aldeles optaget hans Sjæl og derfor lukket hans Sind for alle blidere Følelser!

— Jeg føler, at I har Ret, fromme Regisse — gjerne havde jeg seet, at min høie Morbroders Ærinde til mig havde været af fredelig Natur, og at vi som gode Frænder havde siddet sammen i dette Øieblik, fornøiende os ved det fyldte Bæger og skjæmtsom Tale; men — han vilde det anderledes! —

En Time senere see vi Regisse alene i sit Kammer; hun har allerede længe forgjæves ventet Helvig, hvem hun jo havde sat Stævne her for at meddele hende, hvad hun ønskede at vide.

Regisse syntes at blive utaalmodig; thi af og til reiste hun sig og lyttede opmærksomt som for at opfange Lyden af den Kommendes Fjed.

Dette havde hun allerede gjentaget flere Gange, da hun med alle Tegn paa, at nu var hendes Taalmodighed bristet, kastede sig i en Stol.

Neppe havde hun imidlertid sat sig, før hun atter reiste sig og gik hastigt hen til et lidet Bord, som stod i

et Hjørne af Kamret; her tog hun en gammel Bog, som laa opslaaet, og begyndte at blade i den.

Det syntes, som hun af al Magt bestræbte sig for at fængsle sine Tanker til Bogen; men snart viste det sig, at dennes Indhold heller ikke var tilstrækkeligt til dette Øiemed. Støttet til Kaminen stod hun nu, medens hun tankefuldt stirrede paa den Dør, igjennem hvilken hun ønskede og ventede at see Helvig træde ind.

En rum Tid var atter forløben; da hørtes endelig lette Fjed udenfor, og strax derpaa aabnedes Døren, og den længselsfuldt Ventede lod sig til Syne.

Regisse lagde øieblikkeligt Bogen fra sig og gik sin Frænde i Møde. Venligt, men dog ikke uden en vis Høitideligheb rakte hun Haanden ud imod hende; men Helvig modtog den ikke; hun nøiedes med en ærbødig Neien, som dog endte med et stolt Kast med Hovedet.

— Tag Plads, bød Regisse, og vær mig velkommen! Med Uro og Længsel har jeg ventet Eder — jeg frygtede næsten for, at I havde opgivet dette Besøg hos mig!

— Og naar blev Helvig staaende paa Halvveien — ikke at ville Andet, end hvad man vil heelt ud, det var altid mit Valgsprog! svarede Helvig.

— Jeg tænkte, at Frygten maaske holdt Eder fangen i Jert eget Kammer, eller . . .

— Den blege Frygt er fremmed for mig — vi To vare aldrig Venner! lød Helvigs kolde og stolte Svar.

— For Jer egen Skyld vilde jeg ønske, at I ei heller nogensinde maatte lære den at kjende, min kjære Helvig; thi har den først en Gang beseiret et Menneskehjerte, da troer jeg forvist, at man mindes det hele sit Liv igjennem, og for Eder, som nu er saa kjæk og stolt, vilde det jo være dobbelt strækkeligt at fængsles af Frygt og maaske dog netop overmandet af denne Følelse at

maatte blive staaende paa Halvveien! . . . Derfor, min dyrebare Frænde, saml alt Jert Mod; thi nu har I det behov! —

— I stræmmer mig ikke, Fru Regisse — ligesaalidt som I har nødig forud at gjøre mig ængstelig for derved at gjøre mig mindre modtagelig for det afgjørende, græsselige Slag, som det lader til, at I nu i denne Nat troer at kunne tilføie mig, svarede Helvig med et stærkt Anstrøg af Haan, medens hun lod sit Blik forstende hvile paa Hertuginden.

Enten bemærkede Regisse ikke denne spottende Tone, eller ogsaa vilde hun ikke mærke den; thi venlig, om end med Alvor og Ro, traadte hun hen til Helvig, tog hendes Haand, og idet hun kjærligt lod sine Øine hvile paa hende, sagde hun med den Blidhed, der var hende saa egen:

— Min kjæreste Frænde, jeg beder Eder ret af Hjertet at være forvisset om, at dersom det stod til mig, da havde jeg aldrig stævnet Eder hid; men I tvang mig selv til dette Skridt, og nu, da I er her, lader os saa tales ved som gode Veninder og see paa bedste Maade at trøste hinanden, om dette skulde blive fornødent!

Helvig svarede ikke. Hun trak en Stol hen til Kaminen og satte sig med Ansigtet vendt imod Regisse.

Denne blev staaende paa samme Plet, hvor Helvig havde forladt hende, og stirrede paa denne med et halvt medlidende, halvt fortørnet Blik.

Den indtraadte Stilhed varede endnu i nogle Minutter.

Endelig brød Helvig først Tausheden, idet hun spurgte:

— Og nu, Fru Regisse, dersom I antager Øieblikket for beleiligt, saa beder jeg Eder, at I ikke længere lader

mig vente, men ufortøvet afgiver den Forklaring, som I nys lovede at give?

Den overlegne Maade, hvorpaa Helvig behandlede den hele Sag, undgik ikke Hertugindens Opmærksomhed, og uden i mindste Maade at lægge Skjul paa den Harme, hun følte herover, svarede hun:

— Ethvert Øieblik er mig lige beleiligt; men det kommer dog an paa, om ikke et flemt Varsel til Syvende og sidst kommer Eder noget ubeleiligt?

— Hvad taler I om — et Varsel?

— Som jeg har modtaget i Drømme — ja!

— Umuligt!

— Og dog sandt!

— Det skulde angaae mig?

— Ja, Intet mindre!

— Nu, saa lad høre?

— I forfærdes ikke?

— Udtal Eder først, og da vil I jo altid selv kunne dømme derom!

Regisse nølede med at efterkomme denne Opfordring, og Helvig vedblev derfor:

— I bør ikke længere vedblive at friste min Nysgjerrighed — har I noget at meddele mig, saa sig frem, især hvis I antager, at det er af Interesse for mig at erfare dette!

— I skal ikke oftere komme til at minde mig om mit Løfte til Eder, og nu vil jeg da ufortøvet sige Eder, at kun for Jer Skyld har jeg flere Gange foretaget den Vandring langs Kanalen, som før vakte Eders høieste Forundring!

— For min Skyld, Fru Regisse?

— Ja!

— Forklar Eder?

— Vil I høre mig opmærksomt?

— Hvor I dog spørger — som om jeg ikke i dette Øieblik med Begjærlighed lytter til Eders Ord!

— Nu vel, saa hør mig!

Efterat have udtalt disse Ord, tog Regisse Plads ved Siden af Helvig og fortsatte derpaa:

— I husker maaske, at der engang midt i Vinter kom trende formummede Kvinder hertil Sønderborg Slot?

— Kommer det denne Sag ved? spurgte Helvig utaalmodigt.

— Var det ikke saa, da gjorde jeg Eder ikke dette Spørgsmaal!

— Det erindrer jeg meget godt! svarede Helvig.

— Nu vel, den ene af disse Kvinder har atter været her siden den Gang, da I, Frøken Helvig, saae hende!

— Hvem har da seet hende? . . . I er dog vel ikke den Eneste, for hvem hun har ladet sig til Syne?

— Jo, netop!

— Og hvorfor har hun vel vist Eder denne store Naade? vedblev Helvig med spottende Mine.

— Det er just, hvad jeg agter at sige Eder; men først vilde jeg blot spørge Eder, om I endnu erindrede disse tre Søstre!

— Og nu, da I har faaet et tilfredsstillende Svar, haaber jeg at faae en ligesaa tilfredsstillende Forklaring af Eder?

— Kvinden har altsaa været her siden den Tid, vedblev Hertuginden; den første Gang da hun paany viste sig her paa Slottet, vil aldrig gaae mig af Minde; thi hvad jeg i hiin Nat udstod af Angst, formaae Ord ikke at udtrykke! — Jeg sad alene i mit Kammer, og det var henimod Midnat; jeg havde ikke befundet mig

vel hele Dagen, hvorfor jeg tidligt om Aftenen gik til Ro; men Søvnen flyede mine Øine, og en forunderlig Uro bemægtigede sig mig, hvorfor jeg atter reiste mig fra mit Leie, iførte mig mine Klæder og satte mig ved den endnu varme Kamin. Mange forunderlige Tanker gjennemkrydsede mit Hoved, og omsider randt de trende Kvinders Besøg her paa Slottet mig ihu. — Længe havde jeg siddet fordybet i disse Drømmerier, da en sagte Puslen udenfor min Dør vakte min Opmærksomhed; hastigt reiste jeg mig for at aabne den og saaledes erfare Aarsagen til denne Uro; men neppe havde jeg forladt min Plads, før dette allerede var skeet, og — den ældste af de trende Søstre stod for mig!

— Forunderligt! udbrød Helvig, som nu først lod til at føle Interesse for Hertugindens Fortælling.

Regisse fortsatte:

— Hvorledes denne Kvinde var kommen ind paa Slottet, vilde hun trods al min Paatrængenhed for at erfare dette ikke forklare. Længe forblev hun taus staaende foran mig, derpaa knælede hun ned og kysfede Fligen af min Kjortel. Forundret over dette Tegn paa dyb Ærbødighed betydede jeg hende, at hun skulde reise sig; men alle mine Bestræbelser i den Retning vare længe frugtesløse. Endelig reiste hun sig dog, idet hun kastede sin Overkaabe og udstrakte sin Haand, i hvilken hun holdt en lille Elfenbeensstav, prydet med Sølvforstringer; med denne berørte hun min Pande, medens hun fremmumlede nogle uforstaaelige Ord, og strax befalede hun mig at vende mig imod Osten for, som hun sagde, nu at see Solen staae op. Hvorvel denne Opfordring forekom mig besynderlig, og jeg var ligeved at gjøre den Indvending, at det endnu neppe var Midnat, saa vendte jeg mig dog uvilkaarligt,

og — et Syn, som jeg ikke paa nogen Maade formaaer at skildre, blændede mit Øie!

— I har drømt! udbrød Helvig hastigt, idet hun gjorde en tvivlende Gebærde.

— Nei, min Frænde, endnu drømte jeg ikke, endnu var jeg vaagen, endnu havde ikke alle Sandser forladt mig. Den hemmelighedsfulde Kvinde smilede, da hun saae min Overraskelse og spurgte mig, hvorfra jeg vel troede, at denne prægtige Solopgang kom paa denne Tid af Døgnet. Jeg vilde svare hende, men formaaede ikke at fremføre et Ord, hvormeget jeg end anstrengte mig derfor. Nu smilede hun atter til mig; men dette Smil forekom mig saa aldeles uligt hendes tidligere Venlighed, at jeg uvilkaarligt forfærdedes og vilde raabe om Hjælp; i Øieblikkets Angst glemte jeg heelt, at jeg i samme Nu forgjæves havde anstrengt mig for blot at frembringe den svageste Lyd. Nu udstrakte Kvinden atter sin Elfenbeensstav, og det prægtige Syn forsvandt for mine Blikke; men Intet formaaer at skildre den Rædsel, jeg følte, da Lysene i mit Kammer slukkedes i samme Øieblik; med bankende Hjerte famlede jeg mig frem, indtil jeg naaede mit Leie, paa hvilket jeg halv afmægtig sank ned. Kvinden bøiede sig over mig og sagde langsomt og høitideligt: „Hvil nu paa dit Leie! . . . Medens Du endnu var vaagen, fremstillede jeg mig for Dig for at give Dig et levende Bevis paa den Herskermagt over de menneskelige Væsner, hvormed jeg og mine Søstre ere forlenede; nu er Du nær ved at slumre ind, og derfor vil jeg forlade Dig; men jeg kaster en broget Hær af Billeder efter mig, og i Drømmens Angst skal Du atter see mig som den, der holder Dig og dine Kjæres Liv og Frelse i mine Hænder! . . . Giv nu Agt; thi snart er Du midt i Drømmenes Verden, og der agter jeg at sige og vise Dig, hvad Du ikke er i Stand til at fatte vaagen! . . . Se her et Bevis

paa, at jeg i denne Nat har gjæstet Dig — tag dette Sølvbaand, flet det ind i dit Haar og bær det altid hos Dig, dog saaledes, at det forbliver skjult for Alle!"

Regisse taug et Øieblik.

Helvig reiste sig fra sin Plads og gik hastigt op og ned ad Gulvet. Hertugindens Fortælling havde grebet hende paa en forunderlig Maade. Hun drog Veiret hastigt; hendes Kinder brændte, og hendes Øine lyste med en sælsom Glands; det varede længe, før hun havde fattet sig saameget, at hun roligt kunde henvende sin Tale til Regisse.

— Min kjære Frænde, tog hun Ordet, bedrag Eder ikke, men tro mig — I har drømt det Hele!

— Nei, nei! svarede Hertuginden hovedrystende.

— Men det lyder jo Altsammen som et Eventyr!... Endnu har I ikke med et eneste Ord berørt mig og min Skjæbne — det var dog det, I lovede mig nys?

— Jeg har tilvisse ikke glemt mit Løfte til Eder, og jeg agter og mægter tillige at indfrie det; kun veed jeg ikke, om I til Slutning vil være tilbøielig til at kalde den Maade, paa hvilken dette skeer, tilfredsstillende?

— Jeg lover Eder forud at være taknemlig og tilfreds med en hvilkensomhelst Forklaring, I giver mig!

Et Udtryk af Tvivl viste sig i Regisses Træk, og hun svarede:

— Maatte I blot ikke tage feil, og gid det vilde bekræfte sig, at Eders Udsagn ikke har været overilet!

— Vær I blot ubekymret for min Skyld; var I blot selv saa fjernet fra enhver Fare, som jeg er det; men Eders Tilstand forekommer mig unegtelig heelt betænkelig, saafremt I ikke giver Afkald paa Jer Paastand og indrømmer, at det Hele fra Ende til anden har været en forvirret Drøm!

— Lader os ikke tale mere herom; men hør mig!

— Jeg er lutter Øre!

Regisse begyndte paany:

— Hvorlænge jeg befandt mig i denne forunderlige Tilstand, forinden jeg ret slumrede ind, formaaer jeg ikke at gjøre Rede for; kun veed jeg, at langt om længe indfandt Drømmene sig, og nu begyndte min Angst og Uro at stige for hvert Minut. Længe havde de forunderligste Skikkelser viist sig for mig, og jeg er overbeviist om, at hvad jeg af denne græsselige Drøm kan erindre, er dog hverken det Hele eller det Halve af, hvad der fremstillede sig for mit indre Blik. Jeg kan langtfra tydeligt erindre Alt; men enkelte Træk har jeg dog bevaret i min Hukommelse; dog føler jeg bestandigt, at der imellem det Forglemte netop har været Ting af Vigtighed, hvilke jeg just burde have erindret; men hvo mægter vel at holde slige Billeder fast, og hvo vil vel bebreide mig min Mangel paa Evne dertil? — Det Første, som jeg erindrer af min Drøm, var en stor Fest her paa Sønderborg Slot; foruden den vante Kreds af Gjæster var her endnu mange Fremmede og iblandt disse en ung, smuk og prægtig klædt Ridder; han kom ridende her til Slottet paa en ravnsort Hingst; vælig og ustyrlig var den; men hans vante Haand tumlede saaledes Tømmerne, at den blev tvungen til at lystre. Jeg saae Eder, min Frænde, at smile venligt til ham, medens han stod af Hesten og, bøiende Knæe for Eder, trykkede et Kys paa Eders Hænder. Snart blev I rød og snart bleg; men den blege Farve blev tilsidst staaende paa Eders Kinder, og Taarer, ikke som om de randt, fremtvungne af Sorg og Kummer, men som tolkende mørkt Had og Fortvivlelse, trillede ned ad Eders Kinder. Ridderen svang sig atter i Sadlen, og efter ham fulgte en lystig Flok af Riddere og Svende; snart gjenlød den tætte Skov af hans

Jagthorns Klang, og Hundeglammet naaede vore Øren; men I var gaaet op paa Svalen for derfra at følge det muntre Tog med Blikket, saalænge Skovtykningen tillod det. Jeg fulgte Eder; I smilede venligt til mig; men dog søgte I forgjæves at skjule Jer bittre Harme; thi jeg gjennemskuede Eder og fandt, at dybt i Eders Sjæl boede Had og Brede imod ham, som nys drog ud. Jeg følte, at I og han vare lænkede til hinanden; men ingen af Eder elskede hinanden. Jeg græd over Eders Ulykke; men I mødte min Sorg med Stolthed og pegede triumferende paa den prægtige Krone, som smykkede Eders Hoved; men da klang i det Samme Folqvard Sangers Stemme; han havde taget Plads under Svalen, hvor han med tungsindige Miner og endnu tungsindigere Røst istemte en herlig Sang; da han havde sunget til Ende, brast I i Graad og lænede Eders Hoved imod Rækværket; men hastigt reiste I Eder atter, tørrede Taarerne bort og tilvinkede mig, at jeg skulde følge Eder! — Nu foregik der Meget, hvoraf jeg Intet erindrer. Da jeg saae Eder igjen, var I atter paa Sønderborg Slot, saaledes forekom det mig. Det var en Aften henad Efteraaret; vi To stode alene nede ved Kanalen; da blev I pludseligt borte for mine Øine, og i Eders Sted stod hiin Kvinde, som havde fremtryllet min Drøm. Da jeg saae hende, erindrede jeg strax klart, at jeg havde samtalet med hende, og neiede ærbødigt for hende. Denne Gang saae hun vred og fortørnet ud; hun traadte hastigt heelt ned til Vandet, skjulte Noget der og sagde til mig: „Den ene af mine Søstre vil Helvigs Undergang — hvorfor, behøver jeg ikke at sige; men vid, at her paa denne Plet har jeg i dette Øieblik nedgravet en Ring, som Helvig eier, men som der klæber en frygtelig Forbandelse ved . . .“

Helvig udstødte et Skrig, og Regisse reiste sig for at

gribe hende i sine Arme, da hun af Forfærdelse nær var tumlet ned af Stolen.

— Min Gud, raabte Helvig — Kong Abels Ring!

— Erik Plovpennings Ring, mener I? indvendte Regisse.

— Nei, det er, som jeg siger — jeg har arvet den efter Kong Abel!

— Men han røvede den fra sin Broder, forinden...

— Nu, forinden?

— Forinden han myrdede ham!

— Ah — hvor veed I dette fra?

— Kvinden sagde mig det i Drømme, og hun fortalte mig tillige, at nu havde hun ved Troldddomskunster tilvendt sig denne Ring for at frelse Eder; thi hun vidste forud, at dersom I eiede den, da vilde I vel blive stor og mægtig; men I vilde trods al Jer Pragt og Høihed leve med Tomhed i Sjælen og Kval i Hjertet, og derfor, da hun elskede Eder og Jer hele Slægt, nedgrov hun Ringen, til hvilken Forbandelsen klæbede. Men hun tilføiede tillige, at hun vel vidste, at den af hendes Søstre, som hadede Eder, vilde finde Ringen og atter bringe den i Eders Værge; derfor tog hun den Eed af mig, at jeg hver Aften efter Solnedgang vilde besøge dette Sted og holde Bøn der, da denne min Andagt vilde være det Eneste, som muligviis kunde holde Søstrene borte derfra, og Ringen saaledes forblive paa sin Plads; thi dersom den kun kunde forblive i dette Skjul i tolv Maaneder, da vidste hun, at der, inden den Tid var forløben, vilde være reist et Kapel netop over det Sted, hvor Ringen laa, og da vilde den for stedse være tabt for Søsteren, som bar en grændseløs Frygt for at nærme sig ethvert helligt Sted!

— Ah! raabte Helvig pludseligt; nu veed og kjender jeg Maalet for Eders Aftenudflugter, Fru Regisse, og hvorvel jeg ikke fæster den mindste Lid til Eders forunder-

lige Drøm eller Syn, hvad vi nu helst ville kalde det, saa takker jeg Eder dog for den kjærlige Omsorg, I har lagt for Dagen for mit Vee og Vel, og beder Eder at tilgive de overilede og utilbørlige Ord, jeg nys talte til Eder, og som fremkaldte denne Forklaring!

— Jeg modtager gjerne Eders Tak, Frøken Helvig; men med Bekymring hører jeg Eder saa ringeagtende at omtale det uhyggelige Varsel, som jeg har modtaget i Drømme! . . . Tro mig, jeg ængstes for Eders Skyld; jeg forfærdes ved at tænke mig Eders Fremtidsskjæbne, dersom . . .

— Hvorfor tier I?

— Dersom hiin Ring atter kommer I Eders Værge!

— Saa I troer virkelig, at den nogensinde har været mig berøvet?

— Derom nærer jeg ikke den ringeste Tvivl! svarede Regisse med Overbeviisning.

— Men betænk — Ringen har altid været i god Forvaring hos mig!

— I hørte vel nok, at den ved Tryllekunster var berøvet Eder?

Helvig gjorde en misfornøiet og utaalmodig Gebærde, idet hun svarede:

— Men tro dog ikke saa ubetinget paa Eders Drøm! Vær ubekymret, selv tager jeg mig den hele Sag meget let, som I seer!

— I siger, at Ringen altid har været vel forvaret hos Eder; men er I dog ogsaa ganske vis paa, at den endnu er i Eders Værge?

— I overrakte mig den jo selv, da I for kort Tid siden fandt den i Høieloftssalen!

— Ulykkelige Helvig! raabte Regisse, medens hendes Kinder dækkedes af Dødens Bleghed; saa har dog Eders

Fjende trods min Aarvaagenhed og mine Bønner forstaaet at tilliste sig den for atter at give Eder den strækkelige Eiendom tilbage!

— Forfærdes ikke, Regisse; men vidt, at om jeg ikke i dette Øieblik besad denne Ring, da vilde jeg anmode Eder om at vise mig det Sted, hvor I mener i Drømme at have seet Kvinden forvare den, og selv — hører I — selv grave den op igjen for at sætte den paa min Finger, hvilken Plads den da aldrig mere skulde forlade!

Regisse syntes ikke at have Øren for hendes Tale; bleg og maalløs betragtede hun Helvig med aandsfraværende Blikke. Helvig saae dette, og som hun selv grebes ved at skue Regisses tause og taareløse Rædsel, foer hun op med Heftighed og nærmede sig Døren. Hendes Ansigt var blegt, og Angsten begyndte at præge hendes Træk.

— Ved denne Bevægelse af Helvig kom Regisse atter til sig selv, og dreven af en lønlig Ahnelse sprang hun op, stillede sig i Veien for hende og raabte forfærdet:

— Bliv, Helvig, for alle Helgeners Skyld — stands Jer Gang! . . . Det ahner mig, at det er Eders Hensigt at hente Ringen for, som I nys udtalte Eder, i stolt Trods at sætte den paa Jer Finger; men bliv endnu et Øieblik, blot nogle Minutter! . . . I veed endnu ikke Alt! Jeg ahnede mindst, at den Ring, jeg hiin Dag rakte Eder, netop var den ulykkelige Kong Abels Arv til Eder; havde jeg vidst dette, da havde jeg enten slynget den i Havet, eller jeg havde nedgravet den paa det selvsamme Sted, hvorfra jeg nu til min Forfærdelse hører, at den er bortrøvet og atter bragt Eder! . . . O Gud, af mig — af mine Hænder har I modtaget den! . . . Helvig, jeg beder, jeg bønfalder Eder for Jer egen Skyld, giv mig denne strækkelige Ring; thi vid, hvad jeg indtil denne Stund har fortiet, at — hvo, som bærer den,

stal som Kong Abel besjæles af en aldrig mættet Ærgjerrighed og for dennes Tilfredsstillelse offre al Livets Lyst og Glæde! . . . Saaledes lød det til mig i Drømme, og saadan er den Forbandelse, som følger dette Klenodie, fra den Stund, da Abel med Rovgjerrighedens Vellyst strøg den af sin Broders Finger! —

Helvig var standset i sin Gang. Taus og alvorlig hvilede hendes Blik paa Regisse. Det lod til, at der ved dennes indtrængende Bønner og store Angst dog endelig reiste sig baade Frygt og Tvivl i hendes Bryst. Denne Kamp varede dog kun i et Nu; da hævede hun sit Hoved, vel ikke saa stolt og trodsigt som et Øieblik tilforn, men dog med Selvtillid og Værdighed og spurgte med en Stemme, som dirrede lidt af Bevægelse:

— I saae mig jo i Drømme med en gylden Krone i Haaret?

— Ja, med en Dronningekrone!

De taug Begge.

— Men glem ikke, tog Regisse atter til Orde, at dersom I fæster mindste Lid til denne Deel af min Drøm, da maa I ogsaa fæste Lid til den Spaadom, at hiin Krone kun vindes, naar I bærer Kong Abels Ring — den er jo nu atter i Eders Eie; men jeg vil ikke fortie for Eder, at der gives Eder et Tegn paa, at Ringen har været i Andres Værge; thi paa den udvendige Side, tæt ved den kostbare Steen, hvormed den er prydet, vil I, naar I atter betragter den, finde et lidet Kors indgravet, saa fiint og fiirligt, at det næsten er usynligt, og inden i den . . .

— Tal ud — jeg længes efter at staae med Ringen i min Haand og eftersee disse forunderlige Tegn?

— Inden i den vil I finde en blodrød Plet som af en Taare, og — det er Spor af de Taarer, hiin Kvinde

græd, da hun stod med Ringen i sin Haand og sagde til mig: „Jeg viser Dig ikke disse Tegn; thi Ringen maa Du ikke kjende; men jeg siger Dig dette, at Du kan vare hende imod de store Fristelser!"

Helvig lagde Haanden paa Dørgrebet; nu havde hun, skjøndt med bankende Hjerte og lønlig Frygt i Sjælen, fattet sin Beslutning; Regisse mærkede dette og spurgte sagte:

— Nærer I ingen Frygt, Frøken Helvig?

— Jeg veed neppe, hvad jeg skal svare Eder — jeg er forunderlig bevæget som aldrig tilforn! . . . Jeg gaaer nu at besee den underfulde Ring, og finder jeg de omtalte Mærker paa den . . .

— Saa kast den fra Eder! . . . Saa bær den ikke!

Helvig taug.

— Eders Taushed bekræfter min Frygt — I følger Jert eget Hoved?

— Finder jeg disse Tegn i Ringen, da — hvorfor skal jeg vel fortie det — da forekommer det mig at have noget Stolt og Tillokkende ved sig at ville raade sin egen Skjæbne, at ville stige i Høihed og Glands, at ville tilvriste sig Lykken . . .

— Med Abels Ring paa Eders Finger fanger I aldrig Lykken! afbrød Regisse hende.

— Men Æren, Glandsen, Høiheden! vedblev Helvig med Begeistring; den kommer paa et Vink af mig! . . . Stolt er jeg, alt det veed I! . . . Ærgjærrige Drømme slumrede i mit Indre, det følte jeg tidt og ofte; nu føler jeg, hvorledes de vaagne, hvorledes de fordre at blive virkeliggjorte, og — jeg skulde ikke tilfredsstille min egen Trang, min egen Higen, nu da det staaer til mig selv at opfylde mine dristigste Drømme! . . .

Regisses Angst var nu uden Grændser. Helvigs

Ophidselse bragte hende næsten til Fortvivlelse; hun vilde tale; men Ordene døde paa hendes Læber.

Helvig paa sin Side henreves mere og mere af de stolte Billeder, der droge forbi hendes Sjæl. Aldrig havde Regisse nogensinde seet hende saa skjøn som i dette Øieblik, da hun med blussende Kinder og flammende Øine endnu en Gang vendte sig imod hende, idet hun sagde:

— Kun et Ord før vi skilles — I vilde, at jeg skulde troe Eders Drøm, og jeg føler mig nu overbeviist om, at I har bragt mig et Sandhedens Budskab! . . . Snart skal jeg slue de gaadefulde Tegn i Ringen; som lønlige Troldoomsruner skulle de vinke mig til Magtens og Høihedens Tinde! —

Hun taug pludseligt, som om hun overveiede Noget. Regisse spurgte:

— Hvad fængsler vel nu Eders Tanker, og hvorfor tier I?

— Husker I endnu min Forundring hiin Dag, da I bragte mig Ringen og fortalte mig, at I havde fundet den i Høienloftssalen?

— Jeg har Intet glemt!

— Den Gang kunde jeg ikke fatte, hvorledes den var kommen der; men nu . . .

— Nu fatter baade I og jeg, at det forholder sig, som jeg har sagt — Ringen har været Eder berøvet, og den er atter bragt tilbage hertil! —

— Jeg tvivler ikke længer!

— Men hiin Dag fortalte I mig, at I havde gjemt dette Smykke for aldrig oftere at ville bære det — hvorfor bliver I ikke Eders Beslutning tro?

— Trænger min Vandel til anden Forklaring end den —: En Dronningekrone vinker mig, og den kjøbes aldrig for dyrt! —

Med disse Ord fjernede hun sig hastigt, medens Regisse med et fortvivlet Skrig kastede sig tilbage i en Stol.

XXVI.

En Flygtning.

Som vi vide, forlod Niels Ebbesen sit Hjem i den tidlige Morgen.

Han havde tilbagelagt et godt Stykke Vei, da det Saar, som den tydske Rytter havde bibragt ham, begyndte alvorligt at smerte. Derfor steg han af Hesten for at undersøge det og om muligt at kunne lindre Smerten paa en eller anden Maade.

— Fordømt! mumlede han, idet han sprang af Hesten; her skal jeg forsinkes, medens jeg brænder af Længsel efter at staae Ansigt til Ansigt med den Nidding, som i denne Morgen har stævnet mig til sig!

Nu undersøgte han nøie sit Saar og fandt da, at en Træsplint havde boret sig dybt ind i det; men hvorledes dette var skeet vedblev at være en Gaade for ham, da hans Fjende jo havde bibragt ham Saaret ved et Dolkestød.

Trods al hans Umage lykkedes det ham dog ikke at fjerne denne Splint, der, som han syntes, var den største Aarsag til den ulidelige Smerte, han led.

Efter disse frugtesløse Forsøg svang han sig atter i Sadlen, fremmumlede imellem Tænderne en Forbandelse over den lumske Karl, som, selv med Døden spillende om sine blaae Læber, kun ponsede paa Niddingsværk.

Dagen var nu brudt heelt frem; men paa den Vei, Niels Ebbesen havde at tilbagelægge, færdedes kun Faa. Endnu havde han ikke mødt Nogen, og dog havde han redet over Halvdelen af Veien.

En kort Tid lod det til, at Smerten i hans Been var i Aftagende; men da han nærmede sig Vorning Kirke, begyndte den atter med fornyet Heftighed. Ude af sig selv af Utaalmodighed og Pine sprang han paany af Hesten, hvilken han bandt ved et Træ ikke langt fra Kirkens Indgang.

Da han, belært af sit første, uheldige Forsøg, vidste, at han ikke formaaede at staffe sig nogen Lindring, forsøgte han ikke en Gang derpaa, men satte sig roligt ned paa en stor Steen ved Kirkedøren.

I nogle Minutter havde han siddet saaledes, da han syntes at høre Skridt inde i Kirken; men da dette ikke var noget Usædvanligt: men netop hørte til Dagens Orden, at saa Een og saa en Anden tyede til Kirken, for der i Guds eget Huus at holde sin Morgenandagt, ja, da det endog var hans eget Forsæt at holde Bøn derinde, saasnart hans Smerter tillode ham at samle Tankerne til hellig Andagt, saa gav han ingen Agt derpaa.

Men snart vaktes hans Forundring; thi nu lød vrede og høirøstede Stemmer fra Kirkens Indre; de gave Gjenlyd i de tomme Hvælvinger og naaede hans Øren med fordoblet Styrke.

Han sprang op uden at ændse sin Smerte og stødte heftigt imod Kirkedøren, som stod paa Klem. Nu mærkede han til sin Overraskelse, at den ikke gav efter, men at der maatte være sat Et eller Andet for Indgangen; derfor lagde han sit Ansigt tæt op til den Aabning, som fandtes, hvorigjennem han dog Intet opdagede; men da dette ikke tilfredsstillede, raabte han med høi Røst:

— Hvo ere I, som krænke Kirkens hellige Fred?

Dyb Taushed herskede.

Niels lyttede forgjæves efter Svar, og da der intet fulgte, vedblev han:

— Ere I ulykkelige Danske, som her i Kirkens hellige Skjød søge Ly og Fristed imod rovlystne Forfølgere, saa tal; thi da staaer her en Ven og Broder, beredt til at ofre Liv og Blod for Eder og Fædrelandet!

Intet Svar, kun et dybt Suk lod sig høre.

Niels havde i dette Øieblik ganske glemt sin egen Smerte og tænkte nu kun paa, hvorledes han bedst skulde bringe de i Kirken værende, som han troede, Ulykkelige Trøst og Hjælp.

Pludseligt hørtes en dump Lyd, som naar et tungt Legeme kastes til Jorden, og strax derpaa breiede Kirkedøren sig paa sine Hængsler, og — Indgangen var opladt.

Niels stod som rodfæstet til Jorden af Overraskelse; snart fattede han sig imidlertid og gik hurtigt ind i Kirken.

Det Syn, som her mødte hans Blik, bidrog ikke til at berolige hans ophidsede Stemning.

For Alteret stod en høi, kraftig Mand, iført en simpel Dragt af eensfarvet Tøi, hvorover han havde kastet en Thorkaabe; han holdt et brændende Voxlys i den ene Haand, medens han med den anden tilvinkede Ebbesen en Hilsen og derved ligesom betydede ham, at han uden Frygt turde nærme sig.

Niels traadte nærmere og saae nu, at dette forunderlige Menneske holdte Voxlyset saa til den ene og saa til den anden Side, og lod det smeltede Vox dryppe i Døbefonten; forbauset spurgte han, hvad denne Færd havde at betyde; Manden smilede, men svarede ikke; taust pegede han hen i Kirken.

Ebbesen saae i den angivne Retning og blev med Forfærdelse fire Legemer vaer, som alle vare mere eller mindre lemlæstede, derved at en stor, flad Steen, som havde været stillet op for at holde Kirkedøren lukket, var falden over dem.

Manden for Alteret saae ud til at være omtrent fyrretyve Aar. Hans mørke Haar laae i tætte Krøller, og et stort Skjæg naaede ham til midt paa Brystet; endskjøndt hans hele Adfærd og Dragt var høist forunderlig, vare dog alle hans Lader rolige og besindige; men af hans Øine lyste Vanvidets Glød, og Niels Ebbesen bemærkede dette med hemmelig Gru; han indsaae nu, at det vilde være forgjæves at adspørge denne Ulykkelige om, hvad her var foregaaet, og om hvorledes han var kommen i Besiddelse af den hellige Kaabe, han bar.

Den Vanvittige syntes at kunne læse disse Tanker af hans Miner; thi pludselig brød han den Tausheb, som han hidtil havde iagttaget. Han kastede det brændende Lys efter Niels; men det faldt imod Gulvets Fliser og slukkedes i Faldet. Han foer nu frem som i Heftighed, men standsede hurtigt igjen og sagde roligt:

— Dersom Du ikke var Niels Ebbesen af Nørreriis, saa skulde snart en af mine Dolke finde Veien til dit Hjerte!

— Du kjender mig? udbrød Ebbesen forbauset.

— Skulde jeg ikke kjende Dig, Ridder Niels?

— Jeg veed aldrig at have seet Dig tidligere?

— Du har en daarlig Hukommelse!

— Andre mene det Modsatte!

— Siger Du mig imod, da skal det ei gaae Dig bedre end disse! raabte den Vanvittige, idet han pegede paa de lemlæstede Liig.

Ebbesen vendte med Afsky sit Blik fra dette Syn og

gik tæt hen til den Forrykte, greb ham i Armen og spurgte:

— Ulykkelige, hvad har Du gjort?

— Ovet Retfærdighed! lød Svaret.

— Men hvo satte Dig til Dommer over Disse?

— Min egen Vrede! —

— Hvad havde de forbrudt?

— Tal ikke derom — forsvar dem ikke! De have forraadt mig — røvet mig min Hævn og min Glæde! .. De dreve mig bort fra mit Hjem ud i den mørke Nat, gjennem den vilde Skov, over de flummende Floder og Bjergenes flinnende Sne! . . . Forgjæves søgte jeg Frelse fra dem — de forfulgte mig, og som en Flygtning foer jeg afsted, skjulende mig for deres Blikke; men nu, nu har jeg truffet Dem! . . . Dog, de bløde endnu ikke Alle; men bi, snart skulle de norske Fjelde atter skue min Færd; men først vil jeg endnu engang tilbage til Hytten; jeg vil overbevise mig om, at Gunhild ikke har bedraget mig; med mine egne Øine vil jeg endnu en Gang see, at Hytten er tom! —

— Besynderlige Menneske, hvo er Du? udbrød Ebbesen, medens forunderlige Tanker gjennemkrydsede hans Hoved. — Siig hvem Du er, og hvem Du søger — maaske kan jeg lede og hjælpe Dig, maaske kan Du ved min Hjælp komme paa Spor efter det, som Du netop ønsker at vide!

— Nei, nei, Du formaaer ikke at hjælpe mig . . . Tør jeg ikke længere trygt forlade mig paa Gunhild . . . skulde hun bedrage mig, saa er Alt tabt . . . da veed jeg . . .

— Du taler om Gunhild — mener Du dermed den gamle, berygtede Hex?

— Hys, hys, tal dog ikke saaledes om denne kloge og fromme Kvinde! formanede den Vanvittige sagtmodigt.

— Hun er Pokker ikke from! raabte Ebbesen vredt; hun er ond, nedrig og lumpen; endnu iaftes . . .

— Ah, Du har talt med hende iaftes! faldt Flygtningen ham i Talen; og maa jeg vel vide, hvad der førte Dig og hende sammen, Ridder Niels?

Niels Ebbesen mærkede for seent, at han i sin Ivrighed havde sagt mere, end han burde sige; han følte strax, at den Tillid, de tvende Kvinder havde viist ham ved at tye til hans Borg og give sig under hans Beskyttelse, kunde og maatte han ikke krænke; han vedblev derfor at tie, medens han overveiede, hvad han bedst skulde svare den Forrykte.

Denne gav ham imidlertid ikke lang Betænkningstid; han greb en Dolk af sit Bælte og hævede den imod Ridderen, idet han raabte:

— Du tier — er Du hendes Fjende, saa er Du tillige min!

Ebbesen var ikke seen med ligeledes at drage sit Værge og stille sig til Forsvar; men pludseligt lod han atter sit Vaaben synke, idet han med hellig Sky betragtede den Vanvittige.

Aarsagen til denne uventede Opførsel fra Ebbesens Side havde sin Grund deri, at Vanvittige, Narre og Vanskabninger ifølge den Tids Overtro stode under særlige Aanders Beskyttelse, som hævnede ethvert Angreb paa dem, hvilket foraarsagede, at disse Mennesker saa godt som altid bleve betragtede med en vis ængstelig Ærefrygt af enhver, som havde nogen Strid med dem.

Denne Overtro var det altsaa, som lammede Ebbesens Arm og bragte ham til atter at skjule den Dolk i sit Bælte, som han nys havde hævet til Angreb.

Den Vanvittige saae det og opslog en skraldende Latter af Glæde.

Ebbesen gyste uvilkaarligt.

— Du tør ikke saare mig — Du tør ikke dræbe mig! jublede den Ulykkelige.

— Jeg vil intet Ondt tilføie Dig! lød Ebbesens besindige Svar;ræk mig din Haand — vi ville være Venner!... Betro mig dine Sorger og tvivl ikke om, at jeg vil være Dig en ærlig Ven, saafremt Du ikke bærer Svig i dit Hjerte! —

— Du taler godt nok for Dig; men sig Du mig nu først, hvor Du agter Dig hen, og hvorfor Du saa tidligt paa Dagen har forladt din Borg? spurgte Flygtningen mistroisk.

Uden Forbehold fortalte Ebbesen ham i faae Ord, hvad Læseren allerede veed.

Han sluttede med de Ord:

— Greven har givet mig sikkert Leide i tre Dage; lader os derfor skynde os, dersom Du ellers agter at følge mig og til Gjengjæld for min Aabenhjertighed at betroe mig dine Planer. Jeg vedkjender mig uden Sky den Gjerning, jeg agter at udføre, og som jeg alt har begyndt i denne Morgen, da jeg begav mig paa Vei; maatte Du med ligesaa stor Frimodighed kunne vedkjende Dig dine Handlinger, da gjentager jeg det, som jeg nys sagde, at jeg vil være Dig en ærlig Ven!

— Jeg gad nok vidst, hvad det er for en Gjerning, Du taler om at udføre?

— Det faaer Du at see, naar Timen kommer! . . . Kom, Tiden iler . . . tre Dages Leide er givet mig; men jeg agter kun at benytte den ene — derfor bort herfra, hvad enten Du agter at følge mig, eller Du foretrækker at blive?

— Her er Intet mere at udrette for mig, hvorfor skulde jeg blive her? svarede han langsomt, idet han tog sig med Haanden over Panden som for at samle sine Tanker; at dette dog ikke ganske lykkedes ham, mærkede man, da han atter begyndte:

— Til Randers, til Grev Geerts Leir! . . . Nei, vist ikke . . . til Itzehoe . . . nei, Hartvig, til Segeberg! . . .

Han vendte sig nu til Ebbesen og vedblev:

— Du tager feil, Grevens Slot er ikke ved Randers; men agter Du Dig til Geert, da maa Du skynde Dig; thi han er langt herfra paa Segeberg Slot; vil Du tage mig med dertil, da følger jeg Dig gjerne; det er en lang Vei, og jeg haaber nok, at jeg, før vi naae saa langt, kan have meddeelt Dig, hvad Du ønsker at vide!

Niels mærkede nu, at den Ulykkelige slet ikke forstod ham; men da han røbede Lyst til at følge ham, besluttede han sig til at tage ham med sig til Randers uden nu at indlade sig paa nærmere Forklaringer, da han anaae disse for frugtesløse.

Først bevægede han ham dog til at lade den afstikkende Chorkaabe blive tilbage. I dennes Sted iførte Flygtningen sig sin egen Kappe, som laa paa Alteret; han trykkede sin Hat, som var prydet med en mørk Fjeder, ned over Øinene og fulgte med Ebbesen.

— Er Du træt? spurgte denne, idet han løste sin Hest.

— Jeg vil ikke ride! udbrød den Afsindige ved Synet af Hesten.

— Nu, som Du vil! svarede Ebbesen; jeg tænkte ellers, at Du maatte var træt; thi i saa Tilfælde vilde jeg tilbyde Dig Hesten og selv følge med til Fods!

Niels fik intet Svar, hvorfor han svang sig i Sadlen

og red langsomt fremad, for at hans Ledsager ikke skulde have Møie med at følge ham.

Dette Følgeskab forsinkede imidlertid Niels Ebbesen langt mere, end han selv havde tænkt sig; thi snart var der Et, snart et Andet, som tiltrak sig hans Reisefælles Opmærksomhed, og havde han først leiret sig paa en Steen eller paa Kanten af en Grøft, var han næsten ikke til at formaae til atter at tiltræde sin Vandring. Ebbesen anmodede ham flere Gange om at ride; men det viste han sig aldeles utilbøielig til.

Et Par Gange var Taalmodigheden nær ved at forgaae den ærlige Ridder; men da ynkedes han over den Ulykkeliges forladte og hjælpeløse Tilstand, og hver Gang vandt hans gode Hjerte Overhaand — han ventede og tog ham med sig.

Kunde intet Andet drive den Affindige fremad, saa fortalte Ebbesen ham, at de maatte skynde dem, da der var en lang Vei til Segeberg Slot. Dette gik han straks ind paa, og denne List tog Niels mere end een Gang sin Tilflugt til.

Dagen heldede allerede, og Mørket begyndte at falde paa, da de To fik Randers By i Sigte.

XXVII.

I Leiren ved Randers.

Efter sit korte Besøg paa Sønderborg Slot ilede Geert at naae sin Hær, og allerede næste Dag stødte han til den.

Nu gik Toget hurtigt fremad, og da vi atter gjensee Greven, staaer han med sine Folk midt i Jylland, hvor han har slaaet Leir tæt udenfor Randers.

De unge Grever, Henrik og Klaus, færdedes stadigt i Leiren, ligesom de her havde deres eget Telt, hvor de ogsaa tilbragte Natten.

Geert derimod havde taget Herberge inde i Byen, hvor han var omgivet af en udvalgt Skare af sine Krigere, og hvorhen hans Kapellan og hans Kammertjener, Hans Vittinghof, havde ledsaget ham; dog indfandt han sig daglig i Leiren, ja tilbragte endog stundom Natten i sine Sønners Telt.

Tidligt om Morgenen ankom han til Leiren for som en from Mand at overvære Bønnen, og hver Aften holdt han en Opmuntrings- og Smigerstale til sin Hær, som denne besvarede med vældige Hyldestudbrud.

Man veed ikke med Vished, i hvilket Huus Grev Geert havde taget Herberge. Nogle nævne som hans Opholdssted Huset paa Storegaden Nr. 4, hvor der nu staaer eller i hvert Tilfælde for nogle Aar siden stod en gammel Bindingsværksbygning med et ridderligt Udvortes; Andre nævne Nr. 632 eller det gamle Slot.

Hvorledes dette nu end forholder sig, saa er det uimodsagt rigtigt, at Greven selv boede i Randers By.

Saavidt var altsaa Geert naaet; nu laae hans Folk i Leir ved Randers, hvorfra de gjorde mangen skrækkelig Udflugt for at tilfredsstille deres Rov- eller Hævnsyge.

Jammerfulde vare Vidnesbyrdene om Hærens Fremtrængen; overalt betegnede de deres Vei — foran dem flygtende Mænd, Kvinder og Børn, bag dem de udplyndrede og brændende Landsbyer!

Vi gjentage det — saavidt var altsaa Greven naaet

nu ſtandſede han paa dette ſit Seierstog, ſlog Leir for ſine Folk og lagde ſig ſelv roligt ind i Randers, og derfra var det, at han ſendte Bud til — Niels Ebbeſen.

Det var blevet mørk Aften. Vagtblusſene, ſom flammede høit i den klare Foraarskvæld, belyſte de graa Vadmelstelte og ſpeilede ſig i Fjordens Vande.

Udenom Leiren var der ſat en Vagt, de ſaakaldte „Holdere", ſom, forſynede med lange Lure, hvori de ſtødte for ved deres Klang at kalde Hæren til Kamp og Forſvar, ſikkrede den imod ethvert uventet Overfald.

Geert havde netop foretaget ſig ſin ſædvanlige Aftenronde i Leiren; han havde holdt ſin ſædvanlige Tale til ſine Krigere og hørt de ſædvanlige Bifaldsyttringer; da vendte han ſine Fjed imod ſine Sønners Telt.

Inde i Teltet laa Jernhenrik udſtrakt paa Jorden. Hans Blik ſvævede tilſyneladende tankeløſt om i Rummet; men dog var der Noget i hans Miner, ſom røbede, at bag den hvælvede Pande førte Tankerne et raſtløſt Liv.

Klaus havde ſlaaet en Flig af Vadmelsovertrækket til Side og ſtillet ſig i den Teltindgang, ſom derved opſtod.

Da Faderen nærmede ſig, gjorde han ærbødigt Plads for ham, medens Henrik blev ubevægelig liggende i ſamme Stilling og ſlet ikke lod til at bemærke, at Faderen nu var traadt heelt ind i Teltet og ſtod og betragtede ham med et velbehageligt Smiil.

— Ret ſaa, min tappre Søn! udbrød Geert bevæget; jeg indſeer, at dine Tanker færdes i Slagets Tummel, og

at Du kun lidt ynder det stille Liv, vi her maae føre i disse Dage!

Ved denne Tiltale reiste Henrik sig og hilste Faderen med venlig Ærbødighed, idet han sagde:

— I har Ret, min kjære Fader, jeg længes efter Daad og Virksomhed; i Tankerne færdes jeg stedse paa den blodige Valplads, og Krigens Larm er som en Vuggesang for mit urolige Hjerte!

Geert vilde just til at svare paa disse stolte Ord, da man pludseligt hørte de langtrukne Toner af en Luur.

Jernhenrik greb uvilkaarligt til sit Sværd, medens Greven udbrød:

— Blive vi overfaldne, eller er det kun en Ukjendt, som nærmer sig, og mod hvis Ankomst man varer Hæren?

Neppe havde Greven udtalt disse Ord, før en kjæk og mandig Skikkelse traadte frem. Det nedslaaede Hjelmgitter tillod ikke at skjælne Ridderens Træk; men hans stolte Holdning og faste Gang vidnede om det Mod og den Dristighed, som beskjælede ham.

Geert traadte ham i Møde og bød ham ind.

— Er Du den, som jeg antager Dig for, saa vær mig velkommen! udbrød han livligt.

— Venter Du at see Niels Ebbesen, da staaer han for Dig! lød Svaret, medens Ridderen slog sit Hjelmgitter op.

Jernhenrik reiste sig og bød sin Broder at gyde mere Olie paa den dunkeltlysende Lampe, som hængte under Loftet.

Johan efterkom denne Befaling, hvorpaa begge Brødrene forholdt sig tause.

— Jeg baade ønskede og ventede at see Dig, Ridder Niels! svarede Greven.

— Dette undrer mig ikke. At Du har ønsket min

Ankomst, siger de tre Dages Leide, som Du har givet mig, og at Du ventede min Ankomst er troligt nok; thi Du mener vel, at Enhver uden Undtagelse bør sæste Lid til dine Ord og fredelige Forsikkringer?

Ved at høre disse Ord af Ridderens Mund rynkede Geert Panden, og et bittert Svar spillede allerede paa hans Læber; men han bevang sig og svarede venligt:

— Ridder Niels, det smerter mig, at Du nu som tidligere gjør mig Uret; ikke for Tvist eller Kiv lod jeg Dig kalde, men kun for at føre venlig Tale!

— Af mig faaer Du ikke mange venlige Ord, Grev Geert — naar saae Du vel den, som af Hjertet kysfede Risset eller kjærtegnede Svøben?

— Nok herom, Ridder Niels! faldt Greven utaalmodigt ind.

— Vi kunne jo altid komme tilbage hertil — ei sandt, Herre Greve?

— Det vil jeg ikke haabe; thi vid, Ridder Niels, at Du er en Mand, som jeg agter og skatter, og alt Had eller unyttig Trætte bør ikke findes imellem os!

Ebbesen svarede ikke.

Geert vedblev:

— Hvorledes leve dine Frænder?

— Paa bedste Vis!

— Din Hustru — dine Børn?

— Heelt vel, Herre Greve! svarede Niels, medens et fælsomt Smiil spillede om hans Læber.

— Du selv, Ridder Niels, lever Du i god Forstaaelse med dine Venner?

— Imellem danske Mænd har Niels Ebbesen af Nørreriis ingen Uven! svarede han stolt.

— Du hører, at jeg er Dig god — din Tapperhed og dine Bedrifter have indtaget mig for Dig; Du er en

mægtig Mand, som formaaer Meget; din Stemme har megen Vægt — kom derfor under mit Banner; en glimrende Stilling venter Dig — raad dine Venner til at gjøre det Samme, og snart herster der atter Fred og Ro i Landet!

— Hvo ere de Venner, Du taler om? spurgte Niels med tvetydig Betoning.

Ved dette Spørgsmaal fæstede Greven sit Blik forskende og lurende paa Niels, og det var let at see, at en ny Tanke pludseligt var opstegen i hans Sjæl, og at han allerede glædede sig til af Niels's egen Mund at høre Bekræftelse paa sit kjæreste Ønske, det nemlig, at hans fordums Venner, kjede af de evige Uroligheder, vare faldne fra for at slutte sig til Grevens Parti.

Endelig tog Greven atter til Orde:

— Du spørger mig om Navnene paa dine Venner?

— Jeg kjender vel nok selv dem, som ere mig hengivne; men sig mig blot — hvilke ere de, som Du ønsker at samle under dit Banner?

Grevens Hjerte bankede høit af Glæde, da han svarede:

— En Gang talte Du iblandt dine bedste Venner Niels Bugge paa Hald, Poul Glob, Anders Frost og foruden disse Andre, som vare rømte af min Tjeneste for at følge Dig! . . . Skaf mig disse tilbage, da jeg med Rette bebreider dem deres Troløshed imod mig!

— Der er Ingen viet sammen, sagde Niels, uden Munken og hans Kappe! —

Greven bed harmfuldt sine Læber sammen og svarede med dirrende Stemme:

— Vil Du have Fred eller Feide?

— Det kommer an paa Dig selv, Grev Geert!

— Vil Du vide mit Ærinde, Niels, og hvormange Svende har Du hos Dig, som Du tør lide paa? vedblev Greven.

— Jeg og mine Venner skulle være rede, naar Du selv ønsker det! svarede Ebbesen undvigende.

Greven blev imidlertid mere og mere forbitret, men søgte at skjule sin ophidsede Stemning. Nu var det ham klart, at Niels med Forsæt gav disse forblommede, tvetydige Svar, og derfor begyndte hans Harme at reise sig imod ham; dog gjorde han endnu nogle frugtesløse Forsøg paa at vinde ham, da Ebbesen endelig, kjed af at høre Grevens Smiger og fremhyklede Venlighed, roligt svarede:

— Gerhard, Du kjender ikke Niels Ebbesen — vid, jeg indgaaer aldrig i Evighed Venskab med Voldsmanden, mit Fædrelands Bøddel!

Fuld af Raseri foer Greven henimod ham; han vilde tale; men Ebbesen kom ham i Forkjøbet og vedblev med stigende Heftighed:

— Gerhard, ophør med din Myrden og Brænden, dine blodige Udsugelser og himmelskrigende Uretfærdigheder! . . . Drag ud af det Land, Du ulovligt har ranet og grusomt mishandlet! . . . Tag alle dine leiede Stimænd med Dig!

— Tvi Dig, Du oprørske Nidding! raabte Jernhenrik, idet han greb til sit Sværd; feigt vover Du at skjælde en ærlig Mand, medens Du stoler paa det Leide, han gav Dig! Var dette din Agt, da Du drog hid, da havde det været bedre for Dig, om Du var forbleven paa Nørreriis, end nu dumdristigt at vække vor retfærdige Vrede; men vid . . .

— Nok, nok, min Søn! afbrød Greven ham; selv vil jeg tale denne Oprører tilrette — vid derfor, Niels Ebbesen, vedblev han, henvendt til denne, at om Du ikke i

denne Stund underkaster Dig mit Herredømme, da maa Du fly af Landet, eller, ved den hellige Frue, jeg lader Dig hænge i Galgen til Føde baade for Ravn og Ørn! —

— Grev Geert, svarede Ebbesen stolt, saa let som Du hænger dine Tyve i Galgen, saa let rømmer jeg ikke fra Hustru, Børn og Fædreland! Aldrig lever Du den Dag, da Niels sviger den dyre Ed, han svor i sit Hjerte! . . . See, jeg drager min Handske af min Haand og kaster den for dine Fødder; thi saaledes undsiger jeg Dig paa ærlig Ridders Vis! . . . Saa vid da, at naar og hvor jeg atter seer Dig, enten ved Hanegal eller ved Midnatstid, enten sovende eller vaagende, enten ved dit Taffel eller ved Alterets hellige Fod, sværger jeg Dig til ved den Gud, paa hvilken Du ikke troer, at Du skal blive *min* Mand og falde for *min* Haand! —

Med disse uforfærdede Ord forlod han Greven; dog vendte han sig atter om udenfor Teltindgangen, hævede Haanden og raabte til ham:

— Endnu en Gang — vogt Dig, Grev Geert! . . . Jeg rømmer ikke af Landet! . . . Vel rider jeg bort; men — jeg kommer tilbage! —

XXVIII.

Grev Geerts Død.

Det er Natten imellem Lørdagen og Søndagen den 1ste April i Aaret 1340 henimod Morgengry, at vi føre Læseren til Grev Geerts Bolig.

Alt var tyst og stille i Grevens Sovekammer; kun hørte man hans tunge Aandedrag, som vidnede om, at han ikke i dette Øieblik holdtes vaagen af Uro eller Bekymringer, uagtet Ebbesens sidste Ord til ham havde efterladt en Engstelse og Frygt i hans Hjerte, som endog i Løbet af den første Nat efter Undsigelsen var stegen til en saadan Høide, at vilde Feberphantasier kastede ham i nogle Dage paa Sygeleiet, og saa alvorlig var denne Sygdom, at han endog havde modtaget den sidste Olie.

Ligesaa pludselig som Sygdommen havde angrebet ham, ligesaa hastigt kom han imidlertid atter i Bedring, og nu haabede baade han og hans Omgivelser snart at opleve hans fuldstændige Helbredelse.

Det er altsaa henimod Morgenen; nu slumrer vel Greven; men han har allerede været oppe for med sin Kapellan at synge „Morgentiderne", da han, hvilket oftere er omtalt, dyrkede de Hellige med Andagt; nu havde han atter lagt sig, fuldt paaklædt.

Kapellanen, som havde taget Deel i denne fromme Handling, sad ved sin Herres Hovedgjærde og underholdt sig med dennes Kammertjener, Hans Vittinghof.

Kapellanen var en gammel Mand med et blegt og magert Ansigt; hele hans Person talede nokſom om Legemets Spægelse.

Kammertjeneren, Hans Vittinghof, saae ud til at være noget yngre. Hans røde Haar stode stride og bustede om hans Hoved. Hans Træk førte uvilkaarligt Beskueren paa den Tanke, at dette Menneske var beherskket af et trædsit, underfundigt og egenkjærligt Sindelag.

Lampen, som hængte under Loftet, udbredte kun en svag Lysning, som med hvert Øieblik blev svagere og svagere, efterhaanden som Dagslyset tiltog i Styrke.

De To sadde paa hver sin Side af et lidet Bord, som var anbragt foran Grevens Hovedgjærde.

Kapellanen sad stille og betragtede med bekymrede Miner den Slumrende.

Hans Vittinghof sad med nogle Tærninger i sin Haand, medens han tilkastede Kapellanen et spørgende Blik.

Da denne imidlertid ikke lod til at bemærke dette, gav Kammertjeneren ham et lille Stød paa Armen, idet han sagde:

— Nu — gaaer I ind paa mit Forslag?

Kapellanen foer op og betragtede ham med en ængstelig Mine, men svarede ikke.

Et tvetydigt Smiil svævede om Kammertjenerens Læber, medens han vedblev:

— I har dog tidligere været en Elsker af Tærningespil?

Kapellanen gyste, og et Udtryk af Frygt malede sig i hans Træk. Han gjorde en afværgende Haandbevægelse og vendte sit Hoved bort i taus Forsagelse.

— Greven sover, vedblev Kammertjeneren; den fromme Herre vil ikke kunne bebreide Eder denne lille Synd; forresten synes jeg, at hans Liv er fuldt saa syndigt som baade Eders og mit!

Kapellanen vendte langsomt Hovedet om; idet han med et roligt og forstende Blik betragtede Kammertjeneren, svarede han:

— Betænk Eders Tale, Hans Vittinghof — troer I, at Herren havde frelst ham, troer I, at han nu paany kunde glæde sig ved sit tilbagevendende Helbred, om ikke Herren i Naade havde hørt den Frommes Bønner? Seer I ikke, hvorledes han med Anger og Sønderknuselse knæler for Gud og alle Hellige for ...

— Jo — jovist, afbrød Kammertjeneren ham, det

seer jeg, og, tilføiede han listigt, det troer jeg altsammen; men jeg mener som saa, at naar vor store Herre ved sin Bøn og Knælen altid paany erhverver sig sine Synders Forladelse, saa maa vel I, som dog er langt frommere end han, kunne faae Tilgivelse for en lille Overtrædelse!

— Men om jeg undlader at synde, da sparer jeg mig selv for Angeren!

— Men I gauer min Sandten glip af Fornøielsen!

Kapellanen reiste sig; Fristeren begyndte at blive ham for stærk. Han gik langsomt op og ned ad Gulvet; endelig standsede han foran Kammertjeneren og tog Terningerne af hans Haand, idet han sagde:

— Nei, nei, Terningspil har forlængst bragt mig i Nød og Fortvivlelse! . . . Jeg maatte den Gang forlade mine Fædres Borg, min Slægt og mine Venner! . . . Til et venligt Kloster styrede jeg mine Fjed; men Spillets Djævel lod mig ingen Ro; Nat og Dag syntes jeg at høre den lokkende Lyd af rullende Terninger! Længselen efter Verden fik jeg aldrig betvungen; thi overalt traadte Fristelserne mig i Møde! . . . Mangen Broder sad i den tause Nat ved Bæger og Terningspil; med Selvovervindelse ilede jeg til mit Kammer; men ak, snart vaagnede Længselen efter deres lystige Selskab med fornyet Styrke, og — Striden vedvarer endnu; men dog har Ingen, Ingen forstaaet at friste mig som Du, Hans Vittinghof! . . . Du smiler, Du seer paa mig med Haan og Medlidenhed; hvad siger jeg, Medlidenhed — nei, Du har ikke Gnist af denne Følelse i dit Hjerte; med Overmod hører Du mig trygle og bede Dig om at skaane mig for denne Fristelse! . . . Jeg læser i dit Øie, jeg seer, at Du er en Mørkets Engel, sendt for at fremskynde min Synd og min Fortabelse! . . . O vær barmhjertig, giv mig hiint hemmelighedsfulde Brev, som er mig dyrebart, ja, dyrere end mit Hjerteblod, men

forlang ikke af mig, at jeg skal vinde det ved Terningkast! . . . Rigt vil jeg lønne Dig, om Du bønhører mig — Du veed, at mine Kostbarheder ere mange . . .

— Det bliver, som jeg har sagt — enten beholder jeg Brevet, eller vi spille derom! afbrød Kammertjeneren ham.

Kapellanens blege Kinder farvedes af en flygtig Rødme; hans Øine brændte, og hans Læber dirrede; med skjælvende Hænder kastede han Terningerne fra sig, idet han raabte:

— Usling, Djævel fra Helvede — hvor fik Du slig Ondskab fra?

— I kunde for den Sags Skyld ligesaa gjerne spørge et giftigt Kryb, hvorfor det ikke var blevet en Lysets Engel! svarede Kammertjeneren spottende.

I dette Øieblik lød en svag Støi sig høre udenfor Huset.

Hans Vittinghof, som var aldeles opfyldt af den Glæde, han følte ved at pine og plage sit ulykkelige Offer, ændsede ikke denne Støi. Kapellanen derimod, som var i den yderste Spænding og Ophidselse, blev endnu mere urolig.

— Betænk Eder, Hans Vittinghof! bad han; snart bryder Dagen frem, og dens travle Færden er kun slet skikket til vore Underhandlinger! Forlang en Sum for Brevet, saa stor I lyster, og jeg skal villigt give Eder den!

— Det bliver, som jeg har sagt! lød Svaret.

Det fortnede for Kapellanens Øine; han maatte holde sig ved Sengestokken for ikke at falde om; han lukkede Øinene, og hans Læber bevægedes krampagtigt, idet han mumlede:

— Den Synd, for hvilken jeg saa haardt har maattet bøde . . . nei . . . nei . . . i saa mange Aar forsagede jeg, bekæmpede jeg min Yndlingslidenskab, og nu, maaske paa Gravens Bred, skulde jeg give efter, nu skulde jeg kaste

mig selv hen i den samme Elendighed, fra hvilken jeg een Gang ved Herrens Hjælp seirrig flyede?

— Ingen undflyer sin Skjæbne! hvidskede Kammertjeneren ondskabsfuldt; om I end svømmer i Angerstaarer fra nu af og indtil Dommedag, saa regnes I maaske dog allerede nu iblandt de Fortabte, derfor — sæt alle Skrupler til Side! —

Kapellanen aabnede atter Øinene; med vanvittig Vildhed stirrede han paa Kammertjeneren; hastigt styrtede han hen til Bordet, greb Terningerne, og idet han lod dem rasle i sin høire Haand, raabte han:

— Kom, Djævel — lader os kaste Lod om min Sjæl!

Med et uhyggeligt Smiil nærmede Hans Vittinghof sig uden i mindste Maade at lægge Skjul paa sin ondskabsfulde Glæde.

Støien udenfor tog imidlertid mere og mere til; men ingen af de To syntes at ændse det; heller ikke bemærkede de, at Greven under deres Ordskifte var vaagnet og havde reist sig halvt op paa Leiet, i hvilken Stilling han nu betragtede de tvende Spillere.

Kapellanen kastede først Terningerne; derpaa stod han i taus Spænding, da Kammertjeneren greb dem for at gjøre sit Kast.

— Aldrig er Terningernes Raslen forekommet mig saa sælsom som i dette Øieblik! udbrød Kapellanen bevæget; jeg har en Fornemmelse af, at jeg for sidste Gang har havt dem i min Haand; allerede nu, da jeg kun har gjort et eneste Kast, føler jeg, at jeg atter er slaaet ind paa den brede Vei, og en frygtelig Ahnelse opstaaer i min Sjæl! . . . O min Gud, mumlede han sagte, hvad om der ikke blev levnet mig Tid til Anger? . . . Hvad om jeg pludseligt bortreves midt i min Synd? . . .

— Ingen undflyer sin Skjæbne! gjentog Hans Vittinghof; slaa Eder tiltaals hermed!

Under disse Ord kastede han Terningerne; de rullede hastigt henover Bordet; Kapellanen vendte forfærdet sine Øine bort.

— I har tabt! lød Vittinghofs rolige Stemme.

Kapellanen var dødbleg; hans Øine stirrede vildt ud i Rummet, og uden ret at vide, hvad han gjorde, famlede han efter Terningerne, medens han ligesom aandsfraværende hvidskede:

— Ingen undflyer sin Skjæbne — nuvel . . .

Han taug pludseligt; thi Greven havde strakt sin Haand ud og berørte hans Skulder; det var, som om denne Berørelse atter førte ham tilbage til Virkeligheden. Beskjæmmet slog han Øinene ned og hvidskede neppe hørligt:

— Fromme Herre, vredes ikke!

— Hvad er det, som foraarsager den Larm, som nu allerede et Par Gange har forstyrret min Hvile? spurgte Greven strengt.

— Det er Vagten her udenfor, som støier og morer sig! svarede Vittinghof hastigt.

Pludseligt sprængtes Døren, og — Niels Ebbesen stod atter for Greven.

Denne sprang forfærdet ud af Sengen og greb sine Vaaben.

— Hvorledes holde I Vagt over Eders Herre? raabte Greven, henvendt til de to Spillere.

— Med mit Liv vil jeg bøde for min Synd! svarede Kapellanen med rørende Ro.

Med disse Ord stillede han sig i Veien for Niels, som med draget Værge søgte Greven.

Geert stod med sit vældige Slagsværd i begge Hænder,

medens Kapellanen med en Dolk, som han i Hast havde grebet, søgte at forsvare sin Herre.

Hans Vittinghof betragtede listigt den Ene efter den Anden af de Tilstedeværende; kun tænkende paa sin egen Redning lagde han med feig Glæde Mærke til, at Ingen syntes at ændse ham.

Han listede sig om bag Greven og nærmede sig Udgangen; men nu fik Kapellanen pludseligt Øie paa ham og raabte:

— Elendige Usling, listig og snu vidste Du nys, da det gjaldt din egen Fordeel, at lære mig, at jeg søgte forgjæves at flye fra den Eviges Raadslutninger — tag nu Følgerne af din egen Lære!

Med disse Ord stængede han Udgangen paa den Kant, hvor Kammertjeneren stod, og denne vovede ikke i sin Angst at gjøre Forsøg paa at slippe forbi Niels, som var kommen ind ad Døren paa den modsatte Side.

Med eet Blik havde Ebbesen overskuet Situationen; han forstod, at der herskede Fjendskab imellem disse Tvende; men han beundrede Kapellanens rørende Hengivenhed for sin Herre, ligesom han i sit Hjerte følte den dybeste Foragt for den Feige, som kun tænkte paa Flugt.

— Den Geistlige har Ret! tog han Ordet, henvendt til Kammertjeneren; bliv og forsvar din Herre — Flugten vil heller ikke hjælpe Dig stort; thi udenfor holde mine Folk, 63 i Tallet, Vagt for uden Skaansel at nedhugge enhver Flygtende!

Neppe havde Vittinghof hørt disse Ord, før han som en Vanvittig styrtede imod Ebbesen med draget Sværd og rettede et dræbende Hug mod hans Hoved. Ebbesen bøiede Hovedet ned, og Vittinghofs Sværd fløi dybt ind i Sengestolpen.

Greven styrtede nu imod Niels, idet han raabte til ham:

— Troer Du at kunne overmande mig og disse Tvende, da gjør Du Regning uden Vært!

— Vi faae at see! lød Ebbesens rolige Svar.

For at forvirre den tydske Hær havde Niels ladet stikke Ild paa flere Huse og Klokkerne klemte. Den Støi, som dette foraarsagede, naaede først nu til den Deel af Byen, i hvilken Grevens Herberge laa.

Geert saae ud af Vinduet, og da han i det Samme blev Luerne vaer, som sloge ud af flere af Husene der i Nærheden, blev han forskrækket og udbrød:

— Du er mig for stærk, Niels Ebbesen — vil Du indgaae Forlig med mig?

— Husker Du ikke længer det Svar, jeg gav Dig for nogle Dage siden?

— Du kaldte mig dit Fædrelands Bøddel — Du bød mig at drage bort med mine Folk!

— Min Hukommelse er god som din — Du svor at hænge mig i Galgen!

— Endnu en Gang — glem al vor Tvist og forlig Dig med mig?

— Modtag mit Svar! raabte Ebbesen, idet han hævede Sværdet.

Kapellanen greb om hans Arm og hindrede ham saaledes i at fuldføre det Hug, som upaatvivleligt vilde have stilt Greven ved Livet.

Hans Vittinghof havde imidlertid atter sat sig i Besiddelse af sit Sværd og nærmede sig nu Ebbesen bagfra; men hans Skygge forraadte hans Bevægelser; Ebbesen vendte sig imod ham, et Hug med Sværdet, og med kløvet Hoved laa han i sit Blod.

Ved dette Syn voxede Grevens Angst, og med skjælvende Stemme udbrød han:

— Lad mig drage herfra i Fred — aldrig skal jeg oftere nærme mig dit Lands Grændser, om Du hører denne min Bøn og viser mig denne Naade!

Ebbesen sænkede sit Sværd og saae et Øieblik tvivlraadig paa den Bedende; men da Geert i det Samme gjorde hemmelige Tegn til Kapellanen, greb Niels om sit Værge med begge Hænder, og med et drabeligt Hug skilte han næsten det grevelige Hoved fra Kroppen, idet han raabte:

— Saa dø da med en Løgn paa Læberne, usle Forræder! Maaske endes mit Liv i samme Stund; men — Danmark er befriet!

Niels befalede nu sine Folk at røre Trommerne for at samle hver en Fjende; for disse vedgik han da uforfærdet sin Daad.

Kapellanen styrtede imod Udgangen for at hidkalde Grevens Folk; men en af Niels Ebbesens Svende mødte ham i Døren og dræbte ham paa Stedet. Niels og hans Mænd sloge sig igjennem og flygtede til det stærkt befæstede Brattingsborg.

Saaledes gik den vanvittige Hartvig Reventlovs Spaadom i Opfyldelse; saaledes styrtede Grev Geert midt i sin Seiersgang, indhentet af den straffende Retfærdighed.

Nu adsplittedes alle hans leiede Tropper; men den vældige Hærførers Lig bragte de sørgende Sønner til Graven i Itzehø.

„Et Ridderspil begyndte denne Menneskealder*), der var fuld af de mørkeste Skygger; en Ridderdaad endte den.

---

*) Erik Menveds prægtige Tournering ved Rostok, afholdt i Sommeren 1311.

Thi Niels Ebbesens Daad var en Ridderdaad i Tidens ægteste Aand."

Rørende fortælles der i Visen, hvorledes Niels Ebbesen efter at have dræbt Greven hungrig og træt kom til en fattig Kvinde, som kun eiede to Brød — dog rakte hun ham det ene. — „Og ligesom hun har det danske Folk deelt sit Brød med Niels Ebbesen, og hans Daad har begeistret danske Sjæle og skal begejstre dem til de sildigste Tider!" —

Ende paa første Deel.

Kong Valdemar og Tovelille.

Original, historisk Roman

af

Carl Nordrup.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. G. Birch.

Trykt hos F. E. Bording.

1874.

I.

Niels Bugge paa Hald.

Det var altsaa St. Hugos Dag 1340 ved Morgengry, at Danmarks Befrielses Time slog.

En ny Tid var nu i sin Vorden, og Middelalderens poetiske Glands begyndte at mattes. Præstevælden og Stormandsvælden havde nu drevet sin Magt til de yderste Grændser.

Det Nye, som skulde kue denne Vælde, søgte man ikke forgjæves efter; det fremtraadte først i Frankrig, hvor Philip den Smukke i Pagt med Borgerstanden kuede Baronerne.

Det var i Aaret 1302, at Striden i Frankrig angaaende Grændserne imellem den geistlige og verdslige Magt bestandig forøgedes, hvorfor Philip omsider sammenkaldte en Forsamling baade fra Nord- og Sydfrankrig af Adel, Geistlighed og — Borgere, den tredie Stand, som han hævede paa de andre Stænders Bekostning, og for første Gang samledes Frankrigs tre Stænder i Paris.

Dette Nye maatte nu ogsaa fremtræde i Danmark, og det fremtraadte med Valdemar Atterdag; thi i ham forenedes Krigerens, Statsmandens og Pengemandens Egenskaber, og ved disse fuldførte han sin store Gjerning og samlede Riget sammen af lutter Stumper. Hvad samfulde tre Menneskealdre havde nedbrudt, var han alene om at opbygge.

Danmark bestod efter Geerts Død (1340) af fire store Hoveddele: Skaane, Halland og Blekinge, der stode under Sverrig; Sjælland, Lolland og Falster, som vare Grev Johans Pant; Jylland og Fyen, som nys havde været Grev Geerts Pant, og Sønderjylland, et hertugeligt Arvelehn.

Det var under en lignende Søndersplittelse af Riget, at den første Valdemar begyndte sin frelsende Virksomhed. Den Gang var det Provindsialismen, men nu Stormændene, som havde bevirket Søndersplittelsen. Men Danmark var under det fremmede Voldsherredømme, til hvilket dets egen kaarne Drot havde priisgivet det, langt mere forpiint, udsuget og tilsyneladende haabløst fortabt, end den Gang, da Svend Emundsøn, efter sin Død kaldet Svend Grathe, pønsede paa og iværksatte sit blodige Forræderi, hvilket han maatte betale med sit Liv.

Læseren veed allerede, at Junker Valdemar Christoffersøn paa den Tid, da Geert døde, opholdt sig i Nordtydskland ved sin Svogers, Markgrevens, Hof. Ikke blot Jyderne, men selv den af Geert affatte Konge, Hertug Valdemar, havde allerede tidligere opmuntret ham til at stræbe efter den danske Throne. Thi Hertugen viste sig, alt som han voxede til, mere og mere harmfuld over det Spil, Grev Geert spillede med ham, ja, Grevens Sønner ansaae ham endog for at være Medvider i deres Faders Drab. —

Umiddelbart efter denne Begivenhed samledes Grev Johan den Milde og Hertug Valdemar i Spandau og aabnede med de nordtydske Fyrster Forhandlinger angaaende Danmark; disse Forhandlinger fortsattes i Lybek, og her blev det den 19de Mai i Aaret 1340 bestemt, at der atter burde være en Konge i Danmark.

Omtrent en Miil fra Viborg forvandler Hedens nøgne Højland sig pludseligt og viser en Bjergsø, omringet af Skove og vældige, steilt opstigende Lyngbanker.

Paa en Odde i Søen laa Halds Borg, ikke uligt et Røverslot, skjult i denne Dal. Endnu grove ældgamle Træer ved Foden af en firkantet, 8 til 15 Alen høi Borgvold, og paa Landsiden af Volden sees Ruiner af et stærkt, rundt Taarn af røde Steen.

Her boede Hr. Niels Bugge, Danmarks rigeste Adelsmand, som aarlig oppebar 300 Læster Korn.

Han var en smuk Herre, den stolte Niels Bugge, med et ridderligt Ydre; djærv og myndig var han, men ogsaa agtet for sin Ædelmodighed. Han var aldrig bleven Grev Geert gunstig; thi han holdt meest af at gaae sin egen Vei; af samme Grund kom han først seent i Forbindelse med Valdemar Atterdag og blev optagen i Raadet.

Da Læseren indføres paa Halds Borg, er det langt over Midnat. Niels Bugge er alene i Salen; han er i stærk Sindsbevægelse og gaaer hastigt frem og tilbage; man seer af hans Miner, at han forgjæves søger at beherske sit Sindsoprør.

Hans Skikkelse er høi og majestætisk; et mørkt, kruset Skjæg dækker næsten hele hans Ansigt, og hans store, sjælfulde Øine tale høit om hans lovpriste Ædelmod og Retsind.

Efter hans Dragt at dømme maa man nærmest antage, at han i dette Nu er kommen tilbage fra en eller anden Udflugt; thi han er endnu halv reiseklædt.

I nogle Minutter havde han fortsat sin rastløse Gang, da han pludseligt standsede, aftog sin Baret, som var prydet med en vaiende Fjeder, og hængte den paa en Knage under Loftet.

Langsomt førte han Haanden over den hvælvede Pande som for at samle sine Tanker; men det lod til, at dette ikke ret vilde lykkes ham; thi med et let Suk satte han sig ned paa den udpolstrede og med rødt Skarlagen betrukne Bænk og støttede Albuen imod Bordet, medens han lod Hovedet hvile i sin Haand.

Læseren har allerede tidligere gjort Bekjendtskab med denne Mand; i den samme Stilling, som han nu indtager, er han allerede een Gang fremstillet i denne Fortælling; det var i hiint Øieblik, da han uden at røbe sin Interesse for Folqvard Sanger i Krostuen holdt vaagent Øie med dennes Ledsager, den listige Væbner.

En kort Tid forblev han siddende i denne Stilling; da løftede han pludseligt Hovedet i Veiret, som om hans Opmærksomhed vaktes ved en eller anden Lyd; men lidt efter rystede han langsomt med Hovedet, idet han halvhøit mumlede:

— Nei, jeg bedrog mig, og dog forekom det mig saa sikkert, at jeg hørte Hovslag i det Fjerne!

Han taug og lyttede atter, men forgjæves — der herskede den dybeste Taushed.

— Nei. nei, begyndte han paany, jeg gjør ham ikke

Uret; der herſker en mægtig Ondſkab i dette Menneſkes Bryſt — han ſkal og maa ſtækkes i ſin Fremfart!

Med disſe Ord reiſte han ſig atter; men neppe var dette gjort, før Døren lydløſt aabnedes, og en formummet Skikkelſe kom til Syne.

Niels Bugge foer et Skridt tilbage og ſpurgte forbauſet:

— Hvem er Du — hvad vil Du her?

Den Fremmede tang.

— Hvorledes er Du kommen hid? vedblev han.

Endnu fik han intet Svar.

Den Fremmede nærmede ſig langſomt. Uden at bekymre ſig om Niels Bugges Forundring ſatte han ſig roligt ned og trak den Kappe, hvori han var indhyllet, endnu tættere om ſig ſom for at ſkjule ſig endnu mere.

— Agter Du at forklare mig, hvo Du er? . . . Hvis ikke, ſaa fjern Dig ligeſaa hurtig og ligeſaa lydløſt, ſom Du er kommen! befalede Niels Bugge ſtrengt.

— Nu vel! raabte den Fremmede, idet han haſtigt reiſte ſig; ſaa ſe da, Niels Bugge, den nylig ankomne Gjæſt paa Hald!

I et Nu kaſtede han Kappen fra ſig og trak den Hætte af, ſom ſkjulte hans Hoved.

Niels Bugge ſtod maalløs af Overraſkelſe.

— Thjodi! hvidſkede han med ſagte Stemme.

— Ja, Thjodi! lød Svaret; Du troede mig død og borte — ei ſandt?

— Det juſt ikke; men dog ventede jeg ikke ſaa pludſeligt og uforberedt at ſtaae Anſigt til Anſigt med Dig; men da jeg nu ſeer, hvem Du er, ſaa vær mig velkommen og opſlaa din Bolig her, ſaalænge Du lyſter.

— Jeg takker Dig ikke for din Venlighed! ſvarede Thjodi koldt, idet han ſtirrede paa ham med et vildt Blik.

— Du taler forunderlige Ord! udbrød Niels og betragtede ham opmærksomt.

— Deri har Du Ret! lød Svaret.

Der indtraadte en lang Pause.

Thjodi saae sig om, som om han med Blikket søgte Et eller Andet; men det lod til, at hans Forsken ikke tilfredsstilledes; thi han rystede paa Hovedet og bed Tænderne sammen som i Raseri.

Niels Bugge, som ikke bemærkede det, henvendte atter sin Tale til ham.

— Jeg kan vel tænke, begyndte han, at Du bringer vigtige Tidender, min vakre Thjodi, men at Du tillige ønsker, at dit Besøg paa Halds Borg forbliver en Hemmelighed imellem os To, siden Du for at faae mig i Tale har betjent Dig af den Løngang, som jeg en Gang i Tillid til din Taushed har anviist Dig!

— Vigtige Tidender — vakre Thodi? mumlede han — Aa ja, vedblev han, vakker — nu, hvorfor ikke? Der var jo dog en Tid, hvor min Adfærd svarede til denne Tiltale; men, Niels Bugge — den Tid er længst forsvunden!

Ved disse Ord funklede en Taare i hans Øine; men han opslog en vild Latter og borttørrede den med Bagen af sin Haand.

Niels Bugge følte sig ilde berørt ved denne forunderlige Tale; han betragtede Thjodi med ængstelig Bekymring og spurgte paany:

— Du har vel vigtige Efterretninger at bringe?

Thjodi svarede ikke.

— Hvorfor har Du ikke været her i saamange Aar? vedblev Niels Bugge.

Endnu intet Svar.

Thjodi gik pludseligt tæt hen til ham og spurgte aandsfraværende:

— Saae Du Greven? . . . Jeg saae ham . . . han var død . . . steendød, siger jeg Dig!

— Hvorom taler Du? udbrød Niels Bugge.

— Jeg taler om Geert fra Segeberg, den store Geert, som nu er død og borte!

Niels Bugge betragtede opmærksomt den Talende; han vilde just paany gjøre ham et Spørgsmaal, da Thjodi kom ham i Forkjøbet og vedblev:

— Jeg kommer lige fra Segeberg eller maaske fra Itzeho — der laa han i Leir, den vældige Krigers, men . . .

Han taug pludseligt og tog sig med begge Hænder om Hovedet.

Niels Bugge lagde sin høire Haand paa hans Skulder og spurgte venligt:

— Hvad fattes Dig, gode Thjodi?

Thjodi saae pludseligt op og svarede med vild Latter:

— Mig fattes Alt — Slægtninge, Venner, Ære, Fornuft . . .

— Nei, nei, faldt Niels Bugge ind, det er jo dog umuligt, at en saa frygtelig Forandring kan være foregaaet i dine Forhold siden den Stund, da vi sidst saaes; da var Du djærv og kjæk, klog og kraftig, dine Venner vare mange, og Klogt og Snille vare dine Ledsagere . . .

Thjodi lagde sin høire Haand paa hans Læber og standsede saaledes den udvældende Ordstrøm; derpaa skjulte han Ansigtet i sine Hænder, og en voldsom Hulken trængte sig frem af hans Bryst.

Niels Bugge betragtede denne Scene med alle Tegn paa den høieste Forbauselse. Thjodis Adfærd havde fra først af været ham en forunderlig Gaade; men lidt efter lidt indsneg der sig en skrækkelig Ahnelse i hans Sjæl,

og da Thjodi nu atter hævede sit Hoved og saae sig om i Salen med vilde, forvirrede Blikke, medens hans Læber krampagtigt bevægedes og fremhvidstede nogle uforstaaelige Ord, da blev den skrækkelige Sandhed ham klar — den Ulykkelige havde mistet Forstanden.

Overvældet af denne Opdagelse formaaede Niels Bugge ikke at fremføre et Ord. Han satte sig taus ned og stirrede paa den vanvittige Thjodi.

Denne, som ikke ret indsaae Grunden til hans pludselige forandrede Opførsel, nærmede sig til ham og spurgte frygtsomt:

— Er Du ogsaa fortørnet? . . . Vil Du ogsaa forlade mig?

— Nei, Thjodi, svarede han bevæget, bliv i mit Huus, saalænge Du vil; men sig mig blot, dersom Du formaaer det, hvad har voldet din nuværende Forfatning?

Thjodi bøiede sig tæt hen til Niels Bugge og hvidstede i hans Øren:

— En Meeneð — et Mord! —

Derpaa satte han sig ned ved Siden af sin Vært.

Niels Bugge gyste og mumlede:

— Umuligt!

Thjodi smilede sørgmodigt.

Længe forbleve de Begge tause.

Med Et sprang Thjodi op og foer med Raseri frem og tilbage, medens han med ængstelige Miner forsøgte at berolige Niels Bugge, som nu mere end tidligere var Bytte for den heftigste Sindsbevægelse.

— Du vil vide, begyndte Thjodi, hvorfor jeg er kommen hid?

Niels Bugge nikkede taust.

— Jeg kommer, piint af Samvittighedsnag, for at

strifte min bittre Synd og for at høre Tilgivelsens Ord af dine Læber . . .

— Hvorledes — Du har forsyndet Dig imod mig?

— Nei, imod hende! . . . Du er den Eneste, til hvem jeg tør have Fortrolighed! . . . For nogle Dage siden dræbte jeg dem i Kirken; men det er ikke det, jeg angrer; thi de forfulgte og piinte mig! . . . Du seer paa mig med Rædsel . . . Du har Ret, det var ikke derfor, jeg kom hid; men nu forvirres mine Tanker, og jeg kan ikke længere huske, hvad jeg vilde Dig! . . . Nu gaaer jeg bort, jeg vil aeter til Segeberg, til Grevens Leir! . . . Niels Ebbesen tog mig med dertil; det var en lang Vei; men det var glædeligt for mig at see Grev Geert. Som Liig blev han lagt paa Baare, og Sønnerne jamrede ved hans Død! . . . Hvorfor var Du ikke med? . . . Du svarer mig ikke længer; Du vil ikke tale med Thjodi? . . . Der er endnu Et, som Du skal vide — jeg har ikke længer det hemmelighedsfulde Brev i min Varetægt, jeg har givet det bort til Een, som lovede mig at gjemme det bedre, end jeg var istand til, nu da jeg som en Flygtning flakker fredløs om! . . . Du veed nu Alt . . . jeg har nu fortalt Dig hele mit Levnetsløb fra den Time af, da vi sidst saaes, og Du kan nu dømme om mine Handlinger! . . .

Niels Bugge betragtede ham med den inderligste Medlidenhed; han følte, at det var umuligt at føre nogen Samtale med den Ulykkelige, ligesom det var utænkeligt af ham selv at erfare, hvad der havde tildraget sig, siden han sidst var Gjæst paa Halds Borg; derfor taug han, uagtet der var Mangt og Meget, hvorom han gjerne ønskede Underretning.

— Du vedbliver at tie! begyndte Thjodi paany; hvor fik Du den Haardhed fra — Du elskede mig dog en Gang? . . . Det er længe siden — havde Du den Gang

vidst, at Thjodi vilde blive en Meeneder, en Morder, da havde Du, den retsindige Niels Bugge, vist neppe indgaaet Venskab med ham? —

— Du veed ikke, hvad Du selv siger, stakkels Thjodi! . . . Du anklager Dig selv, men formaaer dog ikke at skildre dine Forbrydelser saaledes, at jeg gyser tilbage for Dig. Den dybeste Medynk føler jeg med Dig, og jeg vil haabe, at denne Følelse aldrig maa fortrænges til din Skade! Jeg gjentager det — bliv her saalænge Du lyster; maaske kan den Ro og Hvile, som Du her kan nyde bidrage Sit til din Helbredelse, og snart vil Du maaske være saa vel, at Du kan forklare, hvorfor Du er kommen hertil!

Thjodi gjorde en utaalmodig Gebærde.

— Jeg vil strax, fortsatte Niels Bugge, lade en af mine Svende kalde og befale ham at sørge for Dig i Et og Alt, dersom Du ikke foretrækker at forblive i min Nærhed, saalænge Du lyster at opholde Dig her!

Der syntes pludseligt at foregaae en Forandring med Thjodi; han foer med Haanden over Øinene, og det lod til, at hans Besindelse for et Øieblik vendte tilbage; stille og alvorligt vendte han sit Blik imod Niels Bugge og svarede roligt:

— Hvor længe jeg agter at blive her, kan jeg endnu ikke sige Dig; dog vil jeg i dette Øieblik, da jeg netop nu føler mig mere rolig end sædvanligt, bede Dig, medens jeg erindrer det, at Du lader mig leve her, skjult for Enhver; lad mig boe i den hemmelige Vraa, hvor jeg en Gang tidligere levede ung og glad! . . . Der er endnu Noget, som jeg vil meddele Dig, forinden mine Tanker forvirres igjen — Agnete er skjøn, from og god; men . . .

Han taug pludseligt; men ved disse hans sidste Ord blev Niels Bugge endnu mere opmærksom end tidligere, og

da Thjodi holdt inde, prægedes hans Træk af spændt Forventning, da han spurgte:

— Hvorfor tier Du?

— Jeg veed, at Du vil vredes, maaske endog jage mig bort fra din Borg, naar Du erfarer, hvad jeg helst vilde fortie for Dig; men om jeg ikke taler i dette Øieblik og siger Dig, hvorfor jeg kom hid, da vil der maaske hengaae lang Tid, forinden jeg atter mindes mit rette Ærinde til Dig; desuden er jeg, hvor dybt jeg end er falden siden den Dag, da Du betroede den dyre Skat i mine Hænder, endnu gjennemtrængt af Taknemmelighed imod Dig, og jeg føler det som en hellig Pligt overfor Dig, at jeg bør tale Sandhed; thi jeg formaaer ikke længere at frelse eller beskytte hende, hvem Du elsker og vaager over! Vid — Agnete er røvet fra mig, og jeg er ikke istand til at finde hendes Ransmand! —

Niels Bugge blev liigbleg og støttede sig til Bordet; et frygteligt Slag havde ramt ham ved disse Ord.

Thjodi, som bemærkede dette, syntes nu atter at forvirres mere og mere, maaske som en Følge af det Indtryk, hans Tilstaaelse havde gjort paa Niels Bugge.

Efter en Pause svarede denne med rolig Stemme:

— Frygt ikke, Thjodi — vel har din Tilstaaelse bibragt mig et haardt Stød; men nu mærker jeg, at Du trænger til Overbærelse, og den skal Du ikke forgjæves have søgt hos mig! . . . Udhvil Dig her, og vender nogensinde din Fornuft saaledes tilbage, at Du klart og tydeligt kan fremstille dine Handlinger for mig, da er det mit Ønske for din Skyld, at de maae svare til den gunstige Mening, Du en Gang har bibragt mig om Dig! . . . Nu vil jeg hverken dømme dine Gjerninger eller bortstøde Dig; men jeg gjentager det — slaa Dig til Ro her, og lader os see Tiden an! —

Thjodi syntes ikke at have hørt hans Ord; thi han stirrede vildt ud for sig uden at svare. Langt om længe stampede han med Foden i Gulvet og raabte med en ærgerlig Mine:

— Hvorfor fulgte jeg ikke med ham til Brattingsborg? —

— Hvem taler Du om? spurgte Niels Bugge.

— Jeg taler om ham, hvem de holsteenske Krigere svore Død og Undergang, ham, som de glade Danske jublede i Møde med Tak for hans Gjerning — Niels Ebbesen, som slog den kullede Holstener fra Segeberg; ham, den dristige Helt, følger nu Tak og Velsignelse; de inderligste Bønner opsendes for ham . . . men, Ridder Bugge, Niels Ebbesen veed maaskee, hvor hun er! . . . Du ryster paa Hovedet; men tro mig, jeg har dog Ret — han veed mere, end han vil lade sig mærke med! . . . O, dersom jeg endnu var kjæk og klog som forhen, da gik jeg til ham for at udspeide ham; men — endnu er det maaskee Tid . . .

Han nærmede sig Døren og gjorde Forsøg paa at aabne den; dette lykkedes ham imidlertid ikke; thi Niels Bugge havde skudt en Slaa for, og denne var anbragt saa kunstigt, at den var usynlig for Uindviede.

— Har Du stænget mig inde? raabte han rasende.

— Nei, Thjodi, svarede Niels Bugge venligt, idet han skjød Slaaen fra; Du har din Frihed; men betænk, der er maaskee ikke Een, hos hvem Du møder den samme Gjæstfrihed som hos mig; overvei derfor, forinden Du tager Afsked med mig, om Du ved at forlade mig handler til dit eget Gavn!

— Hvorfor vedbliver Du at være ædelmodig og overbærende?

— Jeg stræber stedse efter at yde Enhver Retfærdig-

hed! Jeg indgik Venskab med Dig i din Ungdom; dine Forvildelser kjender jeg kun af Navn — mig var Du stedse hengiven! . . . Du kommer nu til mig som en hjemløs Flygtning; Du formaaer end ikke at skildre dit Liv for mig, saa hjemsøgt er Du bleven af Sorg og Ulykke; skulde jeg vel nu føie nye Slag til dem, hvormed Skjæbnen allerede har mærket din Sjæl — nei, aldrig dømte Niels Bugge uden først at kjende Synderens Brøde! . . . Hvilken Smerte dine Ord have tilføiet mig, formaaer Du ikke at fatte; men taalmodigt og roligt vil jeg forske efter Sandheden, indtil den Time slaaer, da Du atter er i Stand til at lede mig paa Sporet . . .

— Det kan jeg allerede nu gjøre! faldt Thjodi ind; har jeg ikke allerede sagt Dig — Niels Ebbesen . . .

— Men det er jo en Umulighed — af hvilken Grund skulde vel han . . .

— Du troer mig ikke — Du troer mig ikke! raabte Thjodi og vred sine Hænder; men snart vil Du høre Nyt fra Grevens Leir, og naar da mine Ord bekræfte sig, at Geert er falden for Niels Ebbesens Haand, saa tænk tillige, at jeg har Ret i min Paastand angaaende hende!

Med disse Ord aabnede han Døren og fjernede sig hastigt.

II.

Den gamle Gunhild.

Den Gang da den gamle Gunhild forlod Niels Ebbesens Borg, begav hun sig til sit Hjem, en lille Hytte, som laa en halv Snees Minutters Gang fra Nørreriis.

Ankommen hertil aabnede hun langsomt Døren efter først forsigtigt at have seet sig om i alle Retninger.

Hun puslede først lidt omkring i Mørke; men derpaa slog hun Ild og satte det tændte Spædelys paa Bordet. Derpaa løste hun et Tørklæde af sin Hals, og det viste sig nu, at hun i den ene Flig af dette havde bundet de Sølvpenge ind, som Mester Jakob havde givet hende som Løsesum for de tvende Kvinder.

Med et veltilfreds Smiil trak hun en lille Kiste frem af en Krog, og med en Nøgle, som hun bar paa sit Bryst, lukkede hun den op, og nu kom flere Kostbarheder til Syne.

Hendes Øine funklede af Glæde ved at betragte disse Skatte, og med den Gjerriges Vellyst famlede hendes magre, knoklede Fingre om imellem dem.

— Se, se! hvidskede hun med en Stemme, som skjælvede af Bevægelse; see, hvad Gunhild har strabet sammen . . . see Frugterne af hendes Livs Virksomhed . . . er det ikke prægtige, gyldne Frugter . . . har jeg vel levet forgjæves? . . . O, I dyrebare Vidner om min Flid, min Nøisomhed, ligger der stille, lønligt gjemte, urørte af enhver fremmed Haand! . . . Eder har jeg viet mit Liv, ved Eder hænger mit Hjerte! Lad Mester Jakob længe nok tordne imod min Vandel, han formaaer dog ikke at hæmne den; mine Skatte forøges Dag for Dag, og gamle Gunhild lever, som jeg nys sagde, ikke forgjæves! —

Nu talte hun Pengene op; med ubeskrivelig Salighed befølte og beskuede hun det hvide Metal, som var hende kjærere end hendes Hjerteblod.

I hendes ivrige Glæde lagde hun trods al sin Forsigtighed ikke Mærke til, at en Skikkelse nu og da nærmede sig til Vinduet og trykkede sit Ansigt tæt op til Ruden.

Gunhild nøiedes ikke med at tælle disse Sølvpenge een Gang; nei, den ene Gang efter den anden berusede hun sit Øie og Øre ved deres Glands og Vellyd.

Nu løftede hun den lille Kiste op paa Bordet, undersøgte endnu en Gang dens Indhold, og iblandt dette faldt et ganske lidet Skriin i hendes Hænder; det lod til, at Synet af dette trods dets Kostbarhed dog ikke var hende en aldeles ublandet Glæde; thi et veemodigt Træk spillede om hendes Mund.

— O, hvilket sørgeligt Minde! hvidskede hun sagte og foer sig med Haanden over Øinene som for at borttørre en Taare.

Atter saaes hiin Skikkelse udenfor at presse sit Ansigt mod Ruden og paany at forsvinde ligesaa pludseligt, som den havde viist sig; dog foraarsagede dens Nærværelse denne Gang en let Støi, hvilken bragte Gunhild til at fare sammen og hastig at skjule sine Skatte paa deres vante Plads.

Saasnart dette var gjort, satte hun sig roligt ned og betragtede Ilden, som flammede paa Arnestedet; men det var let at see, at hendes Ro ikke var uforstilt; thi af og til kastede hun speidende Blikke henimod Vinduet eller Døren.

I nogle Øieblikke havde hun siddet saaledes, da en stærk, raslende Lyd som af tørre Grenes Sønderbryden, bragte hende til at fare op.

Hun foer mekanisk hen og stillede sig foran sine Skatte

i en Stilling, som om hun var rede til at forsvare disse med sit Liv.

Endnu en Gang den samme Lyd, og — Døren revet hastigt op.

Gunhild forandrede ikke sin Stilling; hun blev ubevægelig staaende; men en grændseløs Angst afspeiledes i hendes Træk, da tre formummede Mænd traadte ind.

De Nyankomne vare alle høie, kraftfulde Skikkelser, indhyllede i mørke Kapper og med laadne Hætter trukne dybt ned over Ansigtet. Disse Hætter vare forsynede med Kighuller for Øinene, og Gunhild følte sig aabenbart alt andet end vel tilmode overfor disse Gjæster.

Den ene af dem, som var noget høiere end de andre to, bar en graa Hat, prydet med grønne Fjedre, og ligesom hans Dragt jo saaledes var pragtfuldere end de Andres, saaledes førte han ogsaa Befalingen over dem.

— God Aften, gamle Gunhild! lød hans dybe, rolige Stemme, idet hans Øine søgte Hexen; jeg kommer hid i denne Aften for at erfare Sandheden af din Mund!

Hun svarede ikke; men hendes Angst voxede med hvert Sekund.

— Vil Du ærligt og uforbeholdent besvare mine Spørgsmaal? vedblev han.

Endnu intet Svar, kun en sagte Stønnen pressede sig over Gunhilds Læber.

— Hun tier, Venner! henvendte han sig til sine Ledsagere; lader os da for . .

Gunhild gjorde en voldsom Anstrengelse og spurgte:

— Hvad mener I, Herre — hvad ønsker I at vide?

— Roliz, Venner! bød den Høie, da det lod til, at hans Ledsagere vilde bemægtige sig den Gamle; det lader til, at hun uden Eders Hjælp kan faae Munden paa Gang!

— Hvad ønsker I at vide, høie Herre? gjentog Gunhild.

— Ah, jeg hører paa din Tiltale, at Du kjender mig!

— Jeg kjender Eder, Herre, og hvad mere er — jeg glemmer Eder aldrig!

— Er Du villig til at besvare mine Spørgsmaal?

— Tal, Herre!

— Hvad vilde Du i denne Aften paa Nørreriis?

Gunhild stjælvede.

— Tal, Kvinde — hvorfor søgte Du til Niels Ebbesens Borg?

Der fulgte intet Svar.

— Hun tier, Venner! udbrød han, som før henvendt til sine Ledsagere; men aldrig saasnart havde han fuldført disse Ord, før Gunhild bedende strakte Hænderne ud imod ham og stammede:

— Naade, Herre — Tilgivelse, jeg vil Intet fordølge!

— Lad saa høre!

— Det var ikke mig, som vilde gjæste Niels Ebbesen — men hvor veed I dette fra, Herre? tilføiede hun pludseligt overrasket.

— Jeg veed det, Gunhild, og det er nok; forresten har jeg tidligere lovet at holde et vaagent Øie med Dig og at skikke Dig mine Speidere paa Halsen, naar og hvor Du mindst venter det!

— Ak ja — det har I ærligt holdt! sukkede den Gamle; maatte I blot have været ligesaa ordholdende, naar det gjaldt mit Vel, som naar det gjaldt mit Vee!

Den Tiltalte rettede sig i sin fulde Høide, og hans Øine lyste af Vrede, da han vendte dem imod Gunhild; med harmfuld Røst udbrød han:

— Naar sveg jeg et givet Løfte, eller naar brød jeg mit Ord!

Gunhild neiede tauft og ydmygt.

— Svar, Herr! tordnede han; naar greb Du mig i en Løgn?

— Aldrig, Herre! stammede hun; mine Ord vare ei saa ilde meente — kun vilde jeg sige, at I var mig aldrig god!

— Nok herom — lader os komme tilbage til Maalet for mit Besøg!

Saasnart han havde udtalt disse Ord, nærmede den ene af hans Ledsagere sig, berørte let hans Skulder og pegede tauft paa Bordet.

Den Høie vendte sit Blik i den angivne Retning og blev forbauset staaende i samme Stilling i nogle Øieblikke.

Endelig mumlede han sagte:

— Du har Ret, brave Ven, dette er Opmærksomhed værd! —

Nu nærmede han sig Bordet og tog en Gjenstand, som laa paa dette, betragtede den først i Taushed og sagde derpaa, henvendt til Gunhild, idet han rakte Gjenstanden henimod hende som for at vise den frem for hende:

— Hvorledes kom denne blaa Steen i dit Værge?

Gunhilds Ansigt fortrak sig ved dette Spørgsmaal, og saa stærk blev hendes Sindsbevægelse, da hun mærkede, at en af hendes Kostbarheder var forbleven liggende paa Bordet, at hun maatte holde sig ved Bænken for ikke at segne om.

— Du svarer ikke, Gunhild, og din Bevægelse forraader Dig! vedblev han.

— Herre, denne Steen . . . stammede hun; men længere kom hun ikke i sin Bekjendelse; thi med et voldsomt Skrig styrtede hun om, idet hun pegede imod Vinduet.

Alles Øine rettede sig nu imod dette Punkt, og man saae her den allerede to Gange omtalte Skikkelse, som med opspilede Øine betragtede den indenfor foregaaende Scene.

— Afsted, Venner, griber ham! befalede den Høie.

I et Nu ilede begge Mændene ud, og snart hørte man deres rappe Fodtrin udenfor, hvor de kappedes om at indhente den Flygtende.

Gunhild laa endnu paa Gulvet, tilsyneladende bevidstløs, medens den Fremmede bøiede sig over hende for at lytte til hendes Aandedrag.

— Gunhild! hvidskede han; vaagn op — tilstaa Alt, medens vi ere ene, og Ingen skal krumme et Haar paa dit Hoved!

Al hans Tale var imidlertid forgjæves; Gunhild rørte hverken Haand eller Fod.

— Fordømt! mumlede han, idet han lagde Armene overkors og langsomt gik op og ned ad Gulvet.

Pludseligt standsede han foran den afmægtige Gunhild, bøiede sig ned imod hende og raabte:

— Gunhild, Gunhild, vaagn op — jeg lover Dig Guld og Perler, om Du tilstaaer Alt!

— Intet Svar, ingen Bevægelse af Gunhild.

Han traadte nu hen til Lyset med den kostbare Steen i sin Haand; længe betragtede han den igjennem Øienhullerne i sin Hætte; men endelig, da han følte sig fuldstændig overbeviist om, at Ingen belurede ham, slog han denne tilbage.

Nu kom et gammelt, rynket og magert Ansigt til Syne med alle Spor af udstandne Lidelser og haabløse Sorger. Trods dette lyste en eiendommelig Mildhed og Blidhed af hans Øine; men et tungsindigt Smiil spillede om hans Læber.

Han rettede sig stolt i Veiret, og hele hans Skikkelse

havde noget Værdigt og Bydende ved sig, da han nærmede sig Døren, hvilken han hastigt aabnede, hvorpaa han traadte udenfor, saae sig forsigtig om til alle Sider og kaldte:

— Ancus . . . Lucius!

Der fulgte intet Svar, hvorfor han atter traadte ind i Hytten.

— De have sat efter ham, begyndte han paany; den Speider maa ikke ustraffet have beluret os! vedblev han, medens han lukkede Døren efter sig og stød en indvendig Skaadde for.

— Her staaer jeg altsaa paany, tog han atter Ordet; Gunhild, Du ventede nok allermindst Besøg af mig? . . . Nu ja . . . skeet er skeet, det Forbigangne formaae vi ikke at ændre . . . men dog . . . vi kunde maaske formilde den haarde Sorg, den tunge Kummer, som Andre nu sukke under og — ved vor Brøde! . . . Dog Himlen er mit Vidne, at aldrig opspandt jeg Raad imod min Frænde, ei heller eftertragtede jeg hans Guld eller Gods! . . . Men ak, hvor forblindet, hvor overilet handlede jeg ikke i den Stund, da . . . nei, nei, mine Følelser oprøres imod mig selv . . . for at gjøre Alt godt, saavidt det staaer til mig, har jeg atter betraadt denne Strand . . . men, o ve mig — Tiden iler, og den frembrydende Dag maa ikke finde mig her! . . . Dybt under Jorden er min Bolig; men som Skovenes vilde Dyr lister jeg mig ud om Natten, naar Alt er tyst; da færdes jeg paa de øde Veie; men — Rov søger jeg ikke! . . .

Han satte sig paa Bænken og støttede sin Albue imod Bordet, idet han lod Hovedet hvile i sin venstre Haand, medens han i den høire holdt den kostbare Steen, som han lod spille imod Lyset. Han betragtede den med sælsomme, blandede Følelser, og et hemmelighedsfuldt Smiil spillede om hans Læber, da han hvidskede:

— Forunderlige Skjæbne, som styrede mine Fjed hertil netop i denne Nat; jeg ahner, at Gunhild har frydet og mættet sig ved Beskuelsen af sine Skatte; men i den grændseløse Angst, som har bemægtiget sig hende ved min pludselige Ankomst, har hun altfor hovedkuldS pakket Kostbarhederne bort og været skjødesløs nok til at glemme denne Steen, hvis Tilstedeværelse her er mig den dunkleste Gaade! —

Han holdt den skjønne Juvel imellem sin Tommel- og Pegefinger og lagde ikke Mærke til, at Gunhild i samme Øieblik havde reist sig halvt op og nu paa Hænder og Knæe slæbte sig lydløst hen til det Sted, hvor han sad.

Hun nærmede sig ham bagfra, og da hun var naaet heelt hen til ham, hævede hun sig pludseligt og greb Stenen ud af hans Hænder.

Han sprang op; men før han vendte sig imod hende; slog han Hætten ned, og dette gav Gunhild Tid til at skjule sin gjenerobrede Skat.

— Vredes ikke, ædle Herre — jeg tog kun, hvad mit var; men sig, hvorfor bærer I slig Godhed for denne Steen? sagde hun ydmygt.

— Hvorledes, Du formaster Dig til at udfritte mig — vov aldrig oftere paa Sligt! . . . Mig er det, som adspørger, men Dig, som skal svare!

— Tilgiv, Herre; men det synes mig sælsomt, at Jer Lyst til denne Steen endog er saa stor, at I nys tilvendte Eder den, ret som om I betragtede den som Eders retmæssige Eiendom!

— Du feiler, Gunhild — kjøbe den af Dig vilde jeg, betale den i dyre Domme, men rane den — nei, aldrig! . . . Spørge Dig, hvorledes den var kommen i din Besiddelse, det vilde jeg, og om det blev nødvendigt,

endog ved Tvangsmidler presse Sandheden ud af Dig'! . . . Derfor tal, Kvinde — giv mig Oplysning i denne Sag!

Med disse Ord rakte han Haanden ud imod hende med bydende Myndighed; men Gunhild, som længe med stjult Glæde havde bemærket, at nu vare de tvende Ledsagere borte, og at hun nu befandt sig ene med den fornemste af de tre Formummede, bukkede sig hastigt ned og gjorde nogle uforstaaelige Bevægelser, medens hun af og til berørte Gulvet.

Den Fremmede betragtede hende med Forbauselse og spurgte utaalmodigt:

— Skal disse Tegn være Svar paa min Begjæring til Dig?

— Ja, Herre! svarede Gunhild med et listigt Smiil om Læberne.

— Og Du har intet andet Svar at give? vedblev han.

— Nei!

— Du vover at trodse og haane mig! udbrød han harmfuld; men vogt Dig, usle Hex — snart ere mine Ledsagere her tilbage, og da giver jeg Dig i deres Vold; thi viid, at fra dette Øieblik af er Du min Fange, og snart fører jeg Dig herfra for paa et stille og stjult Sted at holde Dig i streng Bevogtning, indtil Du afgiver den Tilstaaelse, som jeg forlanger af Dig!

Gunhild havde hørt paa hans Tale uden at afbryde ham; men det listige Smiil spillede uafbrudt om hendes Læber. Nu reiste hun sig pludseligt og saae ham dristigt ind i Øiet, medens hun, pegende imod Jorden, gjentog:

— Det er, som jeg siger — der er Svaret paa Eders Spørgsmaal!

Hun taug, men vedblev efter en kort Pause:

— I troer mig ikke; men snart vil I føle Eder overbeviist! . . . I truer mig med Fængsel og Straf . . . I lover mig en haard Medfart, saasnart Eders Ledsagere komme tilbage; men vid, at disse faae I aldrig oftere at see for Eders Øine og . . .

— Hold inde — det er, som jeg siger; fra dette Øieblik af er Du min Fange, som . . .

— Hahaha! afbrød Gunhild ham skoggerleende; vi faae at see, høie Herre, vedblev hun spottende, idet hun paa en haanlig Maade neiede for ham, Eders Fange bliver jeg aldrig; men see blot til, om I kan frelse Jer selv af min Vold! —

Han gjorde en truende Bevægelse; men Gunhild lo spottende til ham; harmfuld over hendes Adfærd gjorde han nu et Skridt fremad; men med et frygteligt Brag forsvandt han i Jorden, der ligesom lukkedes over ham igjen.

— Hahaha! lo Gunhild paany, og idet hun bukkede sig ned imod Gulvet, raabte hun efter ham:

— Sid Du nu der saamange Dage og saamange Aar, som det behager gamle Gunhild at beholde Dig som *sin* Fange!

III.

Kongevalget.

Foraaret havde nu fuldstændigt seiret. Ved de danske Strande vuggede Bølgerne mildt og stille imod Bredden, hvor de nys udsprungne Bøgetræer kneisede med deres løvrige Kroner, medens Fuglenes glade Flok jublede imod den hvælvede, blaa Himmel.

Roligt og lidenskabsløst udfoldede Naturen sig Dag for Dag og blev med hvert Øieblik skjønnere og skjønnere. I Stilhed og med Sikkerhed naaede den sit bestemte Maal — den varme Sommer var i Vente. Alt var jublende Liv og Lyst i de tætte Skove som paa de grønne Enge. Selv Havets Bølger vare gjennembævede af den Foraarsluftning, som bragte Træerne til at grønnes og Fuglene til at sjunge.

Den opvaagnede Natur havde ligesom tryllet Modet tilbage i Menneskenes Bryst; der gik en Luftning af Haab og Glæde over det hele Land, og hver Mand følte, at nu stundede man imod en bedre Tid, nu, da Danmarks Svøbe, den kullede Holstener, ikke længere førte Scepteret, nu, da hans leiede Stimænd vare adspredte som Avner for Vinden, nu, da der var skikket Bud til ham, Kongesønnen, som hjemløs og fredløs levede fjernt fra sit Land, men dog ikke saa fjernt, at ikke danske Hjerter og danske Mænd fandt Veien til ham.

Nu vare alle Forhandlinger til Ende. De store Herrer vare til Punkt og Prikke enige om, paa hvilke Betingelser de agtede at tilbyde Valdemar Christoffersøn Thronen.

Forhandlingerne, som vare begyndte i Spandau, sluttedes i Lybek og der blev det da bestemt, at:

„Junker Otto skulde blive fri af Fængslet, men afstaae sin Fordring paa Arvefølgen. Junker Valdemar skulde have Kronen; til yderligere Betryggelse for Fred og Venskab skulde han ægte Hertug Valdemars Søster, Frøken Helvig, og med hende faae i Medgift 24 000 Mark Sølv, der skulde gaae af fra Pantesummen for Fyen og Jylland. Inden 4 Uger skulde Aalborg Slot overleveres ham med Vendsyssel, Himmersyssel, Thyland og Hanherred. Alle Slotsherrer i hele Landet skulde sværge ham Troskab, og alle Slotte i hele Jylland staae aabne for ham. Han skulde have Ret til at indløse Panterne i Landet, naar han selv vilde. Jyllands Indløsning skulde da gaae for sig efter en Inddeling af Landet i Fjerdeparter. Saasnart Brylluppet med Frøken Helvig var fuldbyrdet, skulde Ribberhuus Slot med tilliggende Herreder være Dronningens Livgeding; men dersom dette ikke blev indløst af Kongen forinden hans Død, da skulde hun som Enke besidde de nordlige jydske Landskaber, som vare ham overdragne. Gjensidig skulde alt Had være glemt, og Hertugen, Greverne og Kongen hjælpe hverandre af al Magt. Denne Fredspagt blev beseglet ved Eed paa de Helliges Been. Men ved den havde Kong Valdemar undtaget Danmarks Befrier som Geerts Drabsmand fra sin Beskyttelse."

I deres billige Harme og Sorg over Faderens Drab havde Geerts Sønner indsat denne Betingelse for Valdemars Kongedømme. Niels Ebbesen var nu saaledes fredløs i sit eget Fædreland, som jo skyldte ham sin Frihed!

Fredløs overfor den Konge, som havde hans Daad at takke for den Throne, han kaldtes til at beklæde!

Dog vil det Følgende vise, at Ebbesen og Valdemar Atterdag mødtes i Enighed; thi Kjærligheden til Folk og Fædreland var Begges Løsen!

Det er langt ud paa Eftermiddagen, da Læseren atter føres til Markgrev Ludvigs Pallads.

Vi træde ind i Markgrevens Lønkammer og træffe der nogle af de Herrer, som Læseren sidst gjorde Bekjendtskab med ved Festen, som afholdtes til Ære for Herrerne Bernhard og Nikolaus af Berle.

Foran Markgrevens Arbeidsbord sad Biskop Svend; roligt støttede han sin Albue imod Bordet, medens han foldede Hænderne over sit Bryst.

Tilhøire for ham sad Hertug Valdemar; af hans Miner at dømme lod det til, at han af Biskopen ventede Svar paa et eller andet Spørgsmaal, som han havde henvendt til ham.

Tilvenstre stod Markgrev Ludvig selv; iført en prunkløs Dragt, men med en kostbar, gylden Kjæde om Halsen. I sin høire Haand holdt han et Dokument, fra hvilket flere gyldne og kulørte Kvaster hængte ned, og som var forsynet med en Mængde Voxsegl. Af og til kastede han Blikket paa det beskrevne Pergament, og nu og da formørkedes hans Aasyn, naar et eller andet Punkt i Dokumentet ikke tilfredsstillede ham.

Ludvigs Værelse var udstyret med en Kostbarhed og Luxus, som maatte forbause Enhver.

Væggene vare beklædte med Silketapeter, og pragtfulde Tæpper vare bredte over Gulvet. Loftet var af udskaaret Arbeide, af halvt kristen, halvt hedensk Karakteer. Midtpunktet forestillede en stor og skjøn, svævende Figur, som i sin nedadsænkede Arm holdt en i tre gyldne Kjæder fastgjort Lampe. To prægtige, udbredte Vinger, som smykkede denne Figur, vare saa kunstigt forarbeidede, at man ved at betragte disse ligesom syntes at høre og føle deres Susen igjennem Rummet.

Arbeidsbordet, ved hvilket Biskopen sad, var ikke mindre kunstigt; dets Plade var af Elfenbeen, rigt forsiret med Sølv- og Guldindlægning. Stolene vare alle betrukne med rødt Skarlagen og forsynede med forgyldte Arme og Ryg.

Hertug Valdemar har endnu ikke faaet Svar paa sit Spørgsmaal, hvorfor han paany henvender sig til Biskopen.

— Ærværdige Fader, mener I ikke, at jeg har Ret?

Biskopen foer sig med Haanden over Panden, som om han ved Hertugens Ord atter kaldtes tilbage til Virkeligheden, efter længe at have fordybet sig i sine egne Drømmerier.

— Tilgiv, om jeg forstyrrer Eder! vedblev Hertugen; Eders Tanker vare maaskee behageligere sysselsatte andetsteds?

— Det just ikke, høie Herre! svarede Biskopen med et halvt sørgmodigt Smiil; vel har jeg i disse Dage oplevet megen Glæde, ja, jeg har endog faaet mit kjæreste, mit lykkeligste Haab opfyldt — en Ætling af den gamle Kongestamme er atter valgt til at beklæde Danmarks Throne!

— Men, indvendte Valdemar, han har endnu ikke selv afgivet sin Stemme; endnu har han ikke givet os Svar

paa vor Henvendelse, endnu har han ikke modtaget den Krone, som vi og Folket igjennem os have tilbudt ham!

Ingen af de tilstedeværende Herrer svarede paa disse Hertugens Ord, hvorfor han vedblev:

— I tie, ædle Herrer; men den, som tier, samtykker — vi ere altsaa enige om, at Junkerens Adfærd fordrer en Forklaring? Den Betænkningstid, vi have givet ham, udløber imorgen, og snart ville vi altsaa erfare hans Stemning! Ved personlig Samtale med ham har jeg erfaret saameget, at han brænder af Fædrelandskjærlighed, og at stolte Drømme om Herskermagt længe have ulmet i hans Sjæl, ja, han siger endog med rene Ord, at han selv føler sig det høie Kald voxen, at han føler sig kaldet til at samle og frede det adsplittede Rige, og at denne Tanke er ham en Salighed! . . . I hørte og saae selv hans Begeistring, ærværdige Fader, den Dag, da Kronen tilbødes ham?

— I har Ret, Hertug Valdemar, tog Biskopen langsomt til Orde; mit Raad er, at vi roligt og taalmodigt oppebie hans Svar den Dag imorgen! . . . Tro mig, Junkeren maa have vægtige, særdeles vægtige Grunde, hvorfor han ikke med begge Hænder griber efter Kronen!

— Men hvilke ere disse Grunde? Hvad hindrer ham i paa een Gang at vinde en Krone og, som han selv siger, at reise et Folk?

Biskopen trak paa Skuldrene, medens Markgrev Ludvig bestandig forholdt sig taus.

— Jeg ahner, at I ikke er uvidende om Grunden til hans uforklarlige Adfærd, udbrød Valdemar med et let Anstrøg af Misfornøielse; men I tier dermed, og jeg vil heller ikke udfritte Eder, Herre Biskop; men nu gaaer min Vei til Junker Valdemar selv — maaskee har jeg bedre Lykke der! —

Med disse Ord hilste han ærbødigt begge Herrerne og forlod dem hastigt.

Da Døren var falden til efter ham, reiste Markgreven sig pludseligt, lagde sin Haand paa Bispens Skulder og spurgte:

— Han opsøger Valdemar — hvad er herved at gjøre?

Bispen svarede ikke.

— Fromme Fader, vedblev Markgreven, hører I ikke mit Spørgsmaal til Eder?

Bispen hævede langsomt sit Hoved og svarede:

— Jo, Herre Greve!

— Og hvad raader I til?

— Det er vanskeligt at give Raad i denne Sag! svarede Bispen undvigende.

— Det føler jeg selv fuldtvel, bevidnede Ludvig.

Der indtraadte en længere Pause. Begge syntes saa fordybede i deres egne Tanker, at de ikke havde Stunder til at meddele sig til hinanden.

Sagen var, at baade Markgreven og Bispen hver for sig ahnede Grunden til Valdemars Adfærd; men ingen af dem følte Lyst til at gjøre den Anden deelagtig i sine Formodninger, da de Begge gjensidigt følte sig overbeviist om, at naar blot en af dem kom til Orde, da vilde de her mødes med stridbare Følelser.

Endelig reiste Bispen sig fra sin Plads, idet han gjentog:

— Det er vanskeligt, høist vanskeligt at give Raad i denne Sag — thi derved er Intet for mig at gjøre! tilføiede han betydningsfuldt.

IV.

Henning Podebusk.

Medens den nys beskrevne Scene fandt Sted i Markgrevens Lønkammer, gik Junker Valdemar alene fordybet i Tanker frem og tilbage i en af Slotshavens lovrige Gange.

Tunge Mismodsskyer havde leiret sig paa hans Pande, ligesom et smerteligt Træk om hans Mund vidnede om, at hans Tanker ikke vare af nogen glædelig Natur.

Med korslagte Arme og Blikket fæstet imod Jorden var han i dette Øieblik vidt forskjellig fra hiin Festaften, da han straalende af Stolthed og Glæde førte Tovelille ind i den prægtigt oplyste og smykkede Sal.

I hiin Stund, da han førte hende ved sin Arm, hvem han elskede høiere end Livet, bankede hans Hjerte vel af Fryd og Lykksalighed; men selv i dette Øieblik fandtes der dog en lønlig Vraa i hans Sjæl, hvor skuffede Forhaabninger og uopfyldte Drømme nagede paa hans Livslyst.

Det var Tanken om Fædrelandet — Tanken om dets Afmagt og Nød, Tanken om hans egen Magtesløshed, der atter og atter dukkede op i hans Sjæl og forbittrede hans stille Glæde.

Men i saadanne Timer forstod Tovelille som ingen Anden at sprede de Mismodsskygger, som rugede over hans Hjerte; hun trylleede, støttet af sin egen glade Overbevisning, Tusinder af lykkelige Billeder frem for hans Sjæl; hendes dristige Haab og freidige Tillid til Lykken havde mere end een Gang frelst ham fra Tungsindets Dæmon.

Nu var endelig Øieblikket kommet, den Stund, hvilken Tove saa ofte havde forjættet ham — det Øieblik, da han som Drot i sine Fædres Land skulde beklæde den danske Throne. Forslaget herom var overrakt ham allerede for nogle Dage siden; men han var endnu tvivlraadig; endnu havde han ikke afgivet sin Erklæring, som dog i denne Sag maatte anses for den vigtigste.

Hvad hindrede ham vel nu i at nyde den Storhed og Lykke, som han vel altid havde higet efter, men aldrig fordristet sig til at troe paa?

Hidindtil havde hans Adkomst til Thronen kun havt maadelige Udsigter, da Junker Otto som den Ældre var den retmæssige Thronarving, og derfor beroede Valdemars Valg paa, at Otto frasagde sig sine Rettigheder til Fordeel for ham, hvem Alle betragtede som snildere og mere statsklog end den fromme Otto.

Men skjøndt Ottos Thronfrasigelse allerede havde fundet Sted, og denne Hindring saaledes var bortryddet, saa tøvede Valdemar endnu bestandigt. —

Vi have hørt, hvorledes Taalmodigheden var nær ved at briste hos Hertug Valdemar, og stort bedre gik det ikke med flere andre af Herrerne.

Disses Forbaulelse blev saameget større, som Junker Valdemar selv forsikkrede, at den Dag, da han besteg den danske Throne og førte Scepteret over det danske Folk, vilde blive den stolteste i hans Liv, og at han haabede, ja følte sig endog forvisset om, at han ved Klogt og Snille atter kunde samle og frede om det lemlæstede Rige.

Men nu da denne saalænge attraaede Time endelig var for Haanden, nu forlangte Junkeren nogle Dages Betænkningstid.

Denne Frist var imidlertid snart udløben, og endnu var Valdemar lige tvivlraadig.

Hvorfor raadførte han sig ikke i denne Sag med Tovelille, hans Kjæreste og Fortrolige, hvem han ellers altid tyede til?

Han troede ikke, at Tovelille var i Stand til at bringe Raad og Trøst i denne Nød; vel havde hun hidtil stedse været hans Trøsterinde i Sorgen; men hver en Fremtidsglæde, som hun havde fremtryllet for hans Sjæl, den havde de ogsaa Begge hidtil betragtet som tilhørende baade den ene og den anden af dem; men nu heed det i Betingelserne for hans Kongeværdighed:

„Til yderligere Betryggelse for Freden skal Junker Valdemar gifte sig med Hertug Valdemar af Slesvigs Søster, Frøken Helvig."

Uden at ændse, hvorhen han styrede sin Gang, var Junker Valdemar nu naaet hen til den Høi, hvor han og Tovelille tilbragte hiin skjønne Morgen.

Han hævede pludseligt sit Blik, og ved Synet af dette Sted foer han med Haanden over Panden som for at forjage de mørke Tanker.

At dette dog ikke ganske vilde lykkes ham, derom vidnede et let Suk, som banede sig Vei over hans Læber.

Han lænede Ryggen imod et Træ og stirrede taus op imod den klare Himmel.

Saa fordybet var han i sine egne Betragtninger, at han ikke lagde Mærke til, at to Riddere befandt sig i hans umiddelbare Nærhed; de havde nemlig taget Plads paa Græsbænken oppe paa Høien, hvor de med dæmpede Stemmer førte en ivrig Samtale.

Omtrent en halv Timestid forblev Valdemar saaledes staaende paa samme Plet, og ligesaa længe fortsatte de To oppe paa Høien deres Samtale.

Endelig reiste den Ene af de Tvende sig; det lod til, at de agtede at tage Afsked med hinanden, og det var virkelig ogsaa saaledes; thi snart fulgte den Anden hans Exempel, og med et hjerteligt Haandtryk skiltes de, idet den Første tog Veien tilvenstre, hvorimod den Anden gik tilhøire og kom derved forbi det Sted, hvor Valdemar stod.

Denne hørte vel den Kommendes Fodtrin, men ændsede det ikke, før han kom ham ganske nær; da hævede han langsomt Hovedet, og et Udtryk af Misfornøielse over Fredsforstyrrerens Ankomst lagde sig over hans Træk, men forsvandt atter ligesaa hurtigt, som det var kommet, da han saae, hvem den Kommende var.

Med et venligt Smil gik han ham nogle Skridt i Møde, og idet han vinkede ham til sig med Haanden, udbrød han:

— Hvorledes, I her, Hr. Henning Podebusk?

— Som I seer, Junker Valdemar! lød Svaret.

— Det er ret heldigt, at jeg just træffer Eder her; thi det vil spare mig den Umage at søge Eder paa Slottet?

— I ønsker altsaa at tale med mig? spurgte Podebusk i en høflig og mild Tone.

— Ja, hvidstede Valdemar halv høit, jeg vil tale med Eder! . . . I var forhen og er endnu min fuldtro Ven; I var mig stedse god, derpaa har jeg modtaget mangt et venligt Bevis, og derfor tænkte jeg, at nu var I netop den, til hvem jeg mere end til nogen Anden skulde henvende mig!

— Det glæder mig at høre Eder tale saaledes, og

mit høieste Ønske er, at Eders gunstige Dom aldrig maa forandres!

— Det vil den heller aldrig blive!

— Det er vanskeligt at sige, Herre!

— Men dog føler jeg, at vort Venskab for hinanden er af en saadan Natur, at ingen Tid og intet Forhold formaaer at opløse det!

— Siig ikke det, Herre — snart stilles vi . . .

— Nei — vi stilles ikke! faldt Valdemar ind.

Podebusk traadte tilbage af Overraskelse og formaaede først efter en Pause at fatte sig saameget, at han spurgte:

— Vi stilles ikke?

— Nei!

— Forklar Eder, Junker Valdemar!

Valdemar taug.

— Forklar Eder, Herre! gjentog Podebusk.

Valdemar vedblev endnu at tie, hvorfor Podebusk paany tog til Orde:

— I vilde have søgt mig paa Slottet, Herre?

Endelig svarede Valdemar langsomt:

— Ja, Ridder Podebusk, jeg vilde opsøgt Eder for at spørge til Eders Søster!

— For at spørge til min Søster! . . . Herre, tænker I virkelig endnu efter disse sidste Tiders Begivenheder paa Eders Elskov? spurgte Podebusk hovedrystende.

Valdemar syntes ikke at have hørt disse Ord; thi han svarede ikke, men vedblev efter en kort Pause:

— Hvorfor holdes hun indespærret i denne Tid? . . . Hvorfor har I fjernet hende fra mig? . . .

Podebusk svarede efter et Øieblik's Taushed:

— Jeg mærker, at I enten har misforstaaet eller ogsaa slet ikke forstaaet mine redelige Hensigter overfor Eder!

— Jeg har ikke forstaaet Eder, Hr. Henning Podebusk, og derfor har jeg længe grublet over, hvorvidt jeg skulde henvende mig til min Svoger, Markgreven, eller til min Søster, Fru Margrethe, om Oplysninger i denne Sag; men tilsidst kom jeg til den Overbeviisning, at hos Eder, hvor jeg altid tilforn havde mødt Ærlighed og Sandhed, vilde jeg vel neppe gjøre mine Forsøg forgjæves, og derfor var det, at jeg agtede at opsøge Eder paa Slottet!

Da Podebusk ikke strax svarede, begyndte Valdemar paany:

— Tro mig, Ridder Henning, dersom jeg ikke selv i nogle Dage havde ønsket at undgaae Tovelille, da havde min Svoger, Markgrevens løst henkastede Tale om hans Gemalindes Upasselighed og Tovelilles stadige Nærværelse hos hende ikke tilfredsstillet mig, og derfor nu, da jeg er fuldt bestemt paa, hvilket Svar jeg agter at give de høie Herrer, som paa egne og Folkets Vegne have tilbudt mig Danmarks Krone, fordrer jeg, nu da jeg ønsker at tale med hende og indvie hende, min eneste Fortrolige, i mine lønligste Tanker, at man ikke yderligere lægger mig og hende Hindringer i Veien! —

Ridder Podebusk var sienſynlig aldeles bestyrtet; han havde aabenbart ikke ventet, at Valdemars Tale skulde tage denne Vending; thi maalløs og stille blev han staaende, uagtet Valdemar vedblev at vente pam Svar.

Endelig svarede han langsomt og med et let Anstrøg af krænket Stolthed:

— I kalder min Søster Eders eneste Fortrolige?

— Ja, saaledes er det! svarede Valdemar med Begeistring; thi ingen Anden formaaer at være det! . . . Vel veed jeg, at I, Ridder Henning, og flere brave Mænd tage levende Deel i Alt, hvad der angaaer mig og mine

— Tillid har jeg til Eder, men Fortrolighed kun til hende!

— Jeg agter ingenlunde at udfritte Eder, Herre; men jeg glæder mig af Hjertet over, at I endelig er kommen ud over alle Tvivl og nu har besluttet Eder til at modtage den Krone, som tilbydes Eder, og som I i Sandhed er voxen at bære! . . . Vid derfor, Herre Junker, at kun for denne Sags Skyld er min Søster ved en uskyldig List af mig bleven holdt borte fra Eders Nærhed! . . . I burde ikke have hende for Øie; intet kjælent Forhold, ingen kvindagtig Blødhed burde holde Eder tilbage fra den Vei, som Pligt og Ære bød Eder at betræde! . . . Et heelt Folk fluer med Haab og Fortrøstning imod den Stund, da I som dets valgte Drot skal betræde Eders Fædrelands Kyst! . . . Siig derfor, Herre, om jeg handlede rigtigt eller urigtigt, da jeg af Hensyn til Eders og Eders Folks Fremtid fjernede min skjønne Søster, for saaledes at gjøre hendes Indflydelse saa ringe som mulig?

Under denne Tale havde Valdemar med stum Forbauselse betragtet Podebusk; de forskjellige Følelser, hvormed han hørte disse Ord, afspeiledes tydeligt i hans Ansigts vexlende Udtryk. Med Beundring for denne kjække og kloge Mand bøiede han sig ubevidst, idet han greb hans Haand, og udbrød bevæget:

— Ridder Podebusk, hvad I har gjort for at fæste Danmarks Krone paa mit Hoved tjener kan til yderligere at befæste og bestyrke det Venskab, jeg altid har næret for Eder; men tro mig, I kjender og fatter ikke Kjærlighedens Magt og Styrke, om I indbilder Eder, at disse Dages Adskillelse tjener til i mindste Maade at lette mig en længere Adskillelse fra hende! . . . Til Tak for Eders Troskab og Redelighed overfor mig vil jeg betroe Eder, at jeg

ikke, som I antager, er rede til at modtage den Krone, som venter mig!

Podebusk trak sin Haand til sig, som om han pludseligt var bleven bidt af et giftigt Kryb. Valdemar bemærkede hans Overraskelse og læste af hans Blik, hvilket Mishag han følte ved at høre denne Tilstaaelse.

De taug Begge i nogle Minutter; medens Valdemar med et halvt veemodigt Smiil betragtede Henning Podebusk, udbrød han paany:

— I forstrækkes, Ridder Podebusk, I harmes over min Adfærd; men I formaaer ikke at dømme Volmer! . . . Nu kan maaske min Tale være Eder fælsom at høre; men der kommer en Dag efter denne, og klart vil I da indsee, at Volmer bør sige sine dristige, sine stolte og ærgjerrige Drømme Farvel, han bør offre sin egen Lyst og Attraa for at fjærme den Elskede og være hendes trofaste Skjold! —

Valdemar tilvinkede ham en Hilsen og forlod ham hastigt.

Podebusk saae efter ham og rystede betænkeligt paa Hovedet, idet han mumlede:

— En trofast Elsker — men Tove er denne Kjærlighed værd! . . . Hvorledes vil dette ende?

Han forblev længe staaende eftertænksom; men pludseligt hævede han Hovedet og vedblev med fast Stemme:

— Ja, han skal atter faae Tove i Tale; hun skal erfare Alt, og hun vil ikke hindre hans Lykke og Høihed; thi Podebuskernes ædle Blod ruller i hendes Aarer — formaaer Nogen nu at rokke hans Beslutning, saa er det hende! —

V.

Narren.

Da Valdemar forlod Henning Podebusk, begav han sig skyndsomst til sin Svoger, Markgreven. Han ilede at naae dennes Lønkammer, hvor han ventede at træffe ham; men han mødte ham allerede paa Slotstrappen.

Ludvig studsede ved at møde sin unge Slægtning saa uventet; han antog nemlig, at Hertug Valdemar, som jo agtede at begive sig til ham, nu lagde Beslag paa hans Tid; dog var det sienskynligt, at dette Møde var ham kjært; thi han rakte venligt sin Haand ud imod Svogeren og sagde:

— Det er mig kjært at see Dig her!

— Og hvorfor, om jeg tør spørge?

— Jeg frygtede for, at Hertug Valdemar i dette Øieblik med Strenghed fordrede en Erklæring af Dig om, hvorvidt Du agtede at modtage den danske Krone!

— Ja saa! svarede Valdemar med Bitterhed.

— Det maa ikke forundre Dig, bad Ludvig; for ham og alle Uindviede seer din Adfærd i Sandhed heel besynderlig ud . . .

— Kun eet Ord? faldt Valdemar ind.

— Tyve om Du vil! svarede Ludvig.

— Jeg bad kun om nogle faa Dages Betænkningstid — det blev mig indrømmet; endnu er denne ringe Frist ikke udløben, og før dette skeer, vil mit Svar gives de høie Herrer i Hænde!

— Vel talt, min Frænde! svarede Ludvig mildt.

— Jeg søgte Eder, fortsatte Valdemar, for at an-

mode Eder om at tale min Sag hos min Søster, Eders Gemalinde!

Ludvig saae forundret paa ham og spurgte:

— Har Du forsyndet Dig imod hende, siden jeg skal tale din Sag — skal jeg maaske gjøre Afbigt for Dig?

— Nei, nei, min Frænde! lo Valdemar, smittet af Markgrevens Munterhed; det just ikke, men . . .

— Nu?

— Beed hende for vort Slægtskabs Skyld, at hun lader Tovelille nyde sin tidligere Uafhængighed, selv om hun derved stundom vilde savne hende!

— Og hvorfor denne Bøn? spurgte Ludvig forundret; Du veed jo dog, at din Søster ikke paalægger Tove, hvem hun selv elsker og agter, nogen Gjerning, som hæmmer eller i mindste Maade beskjærer hendes Frihed . . .

— Og dog . . .

— Hvad mener Du?

— Dog beder jeg Eder, at I vil opfylde denne min Bøn!

— Nu, som Du vil! svarede Ludvig hurtigt.

— Og dette var Alt, hvad jeg for denne Gang vilde Eder; med Tak for Eders Beredvillighed og Haab om min Søsters Godhed for Tovelille vil jeg tilfreds imødese den kommende Dag! svarede Valdemar, idet han med en let Bøining hilsede sin Slægtning og derpaa fjernede sig.

Istedetfor at fortsætte sin Gang vendte Markgreven sig og begav sig, da Valdemar havde forladt ham, tilbage til sit Lønkammer.

Aldrig saasnart havde han aabnet Døren hertil, før han brast i en ustandselig Latter.

Aarsagen til denne Lystighed var, at hans Nar havde taget Plads i en udpolstret Fløielsstol, hvor han, med Narrehuen trykket dybt ned over Øinene, sad med det tidligere omtalte Dokument i Haanden. De mange Voxsegl og Kvaster dinglede om i Ansigtet paa ham, saa høit tilveirs holdt han det, medens han med en betænkelig og alvorlig Mine, hvilket gjorde hans Ansigt uforligneligt komisk, fulgte dets Indhold med Øinene.

Markgrevens Latter anfægtede ham ikke i mindste Maade; han blev roligt siddende, tilsyneladende ivrigt beskjæftiget med Dokumentets Gjennemlæsning.

Ludvig traadte nu heelt ind i Kamret og udbrød, idet han lukkede Døren efter sig:

— Men, Galfrands, hvad har vel dette at betyde?

Narren svarede ikke; han saae ikke engang op, men vedblev ivrigt sin Læsning.

Markgreven traadte derfor hen og greb ham om Armen, idet han raabte ham ind i Øret:

— Har Du ikke mærket min Ankomst?

Ved dette Spørgsmaal kastede Narren øieblikkeligt Dokumentet fra sig, foer op og gjorde i et Nu den ydmygste Hilsen for Markgreven.

Denne maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke paany at briste i Latter, og det lykkedes ham kun med Nød og neppe at gjentage sit Spørgsmaal:

— Mærkede Du ikke min Ankomst?

— Jo, Herre!

— Hvorfor besvarer Du da ikke mine Spørgsmaal? Frygter Du slet ikke for, at jeg en Gang skal tabe Taalmodigheden?

— Nei, ikke i mindste Maade, Herre, vi To kunne ikke vredes paa hinanden!

— Sæt, at jeg dog blev vred en Gang! vedblev Ludvig smilende.

— O, det har ingen Nød — jeg kjender Jert milde Sindelag; men skulde Eders Pande en Gang lægge sig i ublide Rynker, saa er det endda en Lykke, at — gammel Ulv frygter ikke for høit Skraal!

— Hahaha, lo Ludvig, Du frygter end ikke min Vrede; det maa jeg sige, Du tager Dig Verden let og...

— Herre, det var altid min Agt at efterligne Eder! faldt Narren ind.

— Galfrands! svarede Ludvig godmodigt og slog ham paa Skulderen med sin høire Haand; Du er en prægtig Fyr — det gode Lune gjør Andre glade med Dig; ikke for Alt i Verden vilde jeg miste Dig!

Ved disse Ord blev Narren pludselig alvorlig; han taug længe stille; endelig greb han til Ludvigs store Forbauselse dennes Haand; men da han endnu taug, spurgte Ludvig:

— Hvad fattes Dig — saaledes saae jeg Dig aldrig tilforn? Du er bleg, Du er alvorlig; men, lystige Galfrands, tal, hvad tynger paa dit Sind? —

Narren førte Ludvigs Haand til sine Læber og vendte derpaa sit Blik bort, medens han sagde:

— Ordsproget siger, at gode Mænds Øren vare altid aabne for ærlig Mands Bøn?

— Saaledes er det og! svarede Ludvig roligt og betragtede ham skarpt.

— Nuvel, vedblev Narren med synlig Bevægelse; saa tilstaa mig en Bøn, en eneste Bøn, den første og — saa fandt jeg er en ærlig Mand — den sidste, jeg henvender til Eder!

Ludvig blev ved at høre disse Ord mere og mere forundret; Narrens hele Væsen var saa paafaldende forandret, at det ikke i mindste Maade faldt Ludvig ind at spøge i dette Øieblik eller at ville slaae hans Tale hen i Latter og saaledes slippe for at opfylde en Begjæring, om hvilken den Forudahnelse uvilkaarlig paatrængte sig ham, at den ikke vilde være til hans eget Behag eller overeensstemmende med hans eget Ønske.

Opfyldt af disse Følelser svarede han langsomt, idet han frigjorde den Haand, som Narren endnu holdt imellem sine:

— Du skal ikke forgjæves have kaldt mig en god Mand — jeg vil laane venligt Øre til din Bøn, og jeg troer næsten forud at kunne give Dig sikkert Tilsagn om dens Bønhørelse! . . . Kun een Ting vil jeg nægte og atter nægte Dig! —

— Og det er? spurgte Narren tonløst, endnu stedse med bortvendt Aasyn.

— Hvorfor tale derom, da det visnok mindst af Alt kunde falde Dig ind netop at fremføre denne Bøn!

— Og hvem veed, maaske er nu allerede min Begjæring afslaaet ved disse Eders Ord, Herre?

— Siig Du kun dristig frem, jeg har jo lovet Dig at ville laane venligt Øre til din Begjæring!

— Ja, det er godt nok, Herre! svarede Narren og fæstede sit Blik med dyb Alvor paa ham; men god Ottesang giver tidt forrigfuld Aftensang!

Ludvig rystede paa Hovedet, lagde sin Haand paa Narrens Skulder og sagde:

— Nu er det nok Tid, at jeg belærer Dig med din egen tidligere Viisdom — derfor, min kjære Nar, vil jeg blot sige, at Hvo, som dristigt vover, han vinder ofte!

— Det har jeg havt rig Leilighed til at erfare, Herre . . . men blot et Ord — lov mig at opfylde min Bøn?

— Nuvel, svarede Ludvig bestemt, jeg lover at ville opfylde en hvilkensomhelst Bøn, Du retter til mig, kun ikke dersom Du forlanger at forlade mig; thi miste Dig vil jeg ikke — nei, ikke for nogen Priis!

Narren svarede ikke; der herskede nogle Øieblikke den dybeste Taushed.

Mørket var imidlertid faldet mere og mere paa; Ludvig og Narren kunde ikke længer skarpt iagttage hinanden; men det lod til, at enhver af dem var fordybet i sine egne Tanker og ikke stjøttede stort om at forstyrres.

Nu traadte en Page ind med en brændende Kjerte, ved Hjælp af hvilken han tændte den under Loftet hængende Lampe.

Da han atter fjernede sig, kastede Ludvig sit Blik paa Narren; men han forfærdedes næsten ved at skue det lidende og haabløse Udtryk, som havde lagt sig over hans Aasyn; han traadte uvilkaarligt henimod ham, men standsede lige saa hurtigt igjen, da Narren paa sin Side ikke gjorde det mindste Tegn til at nærme sig ham.

Der forløb endnu nogle Minutter. Da traadte Narren pludselig dristigt frem, hævede sit Hoved stolt og udbrød:

— Herre, giv mig Orlov! . . . Mit Livs Glæde og Lykke beroer derpaa!

— Hvorledes forstaaer jeg dette? spurgte Ludvig og hævede langsomt Hovedet.

Narren taug.

— Hvorfor vil Du forlade mig? . . . Var jeg ikke en god og gavmild Herre?

— Tilvisse! svarede Narren.

— Og dog . . .?

— Vil jeg forlade Eder — ja, Herre! faldt Narren ind.

Ludvig rystede paa Hovedet og begyndte at gaae frem og tilbage i Kamret.

Narren betragtede ikke uden en vis Skyhed de dybe Rynker paa hans Pande, men fordristede sig dog til paany at tage Ordet:

— Tro ikke, Herre, at nogen Forglemmelse af Eders Godhed og Ædelmod har fremkaldt denne Beslutning hos mig — nei, jeg har end ikke tidligere drømt om Muligheden af at forlade Eder og dette Hof . . .

— Men hvad foranlediger Dig nu vel til dette Skridt? faldt Ludvig ham i Talen.

Narren svarede ikke straks; men det var let at see, at det kostede ham en stærk indvortes Kamp, da han endelig udbrød:

— Herre, giv mig Orlov — tillad mig at drage herfra med Eders Svoger, Junker Valdemar!

Markgreven studsede og gjentog langsomt:

— Drage herfra med min Svoger, Junker Valdemar?

— Saaledes lyder min Bøn, Herre, og jeg beder endnu en Gang, at I opfylder den?

Ludvig tog sig med begge Hænder om Hovedet og udbrød:

— Det forekommer mig Alt som en Drøm — jeg formaaer ikke at fatte Sammenhængen! . . . Du, min lystige Nar, stille og forknyt . . . Du, hvis lystige Spøg og kaade Vittigheder saa mange tusinde Gange have fremkaldt den største Jubel og Munterhed, Du har neppe saa megen Kjækhed tilbage, at Du kan tale din egen Sag! . . . Du, som atter og atter har holdt Glæden vedlige i disse Sale, Du beder om Orlov . . . Du vil forlade os for stedse! . . . Men nei og atter nei, jeg holder Dig fast . . . Dig vil jeg ikke savne . . . Du veed, at Du var mig stedse kjær, og mangt Bevis modtog Du paa

min Godhed; men dette — dette var formeget at forlange! . . .

Han vedblev efter en Pause:

— Og hvad venter Du af Valdemar? Han er kjæk, ridderlig, djærv og klog; men Du vil dog vel ikke staae ved hans Side, naar han drager i Leding, eller naar han i de tause, stille Sale grandsker i Landets Lov og Ret? . . . Tro mig, der bliver visseligt andet at tage vare for ham end at more sig over dine Lovier! . . . Derfor bliv, hvor Du er — her vil Du savnes tidt og ofte, men der vil Ingen spørge efter Dig! —

Ludvig var saa optagen af sin Formaningstale til Narren, at han ikke bemærkede, at hans sidste Ord fremkaldte et smerteligt Træk om dennes Læber og at to store og tunge Taarer banede sig Vei ned ad hans Kinder.

Nu bevægede han sine Læber og hvidskede:

— Der vil Ingen spørge efter mig!

Ludvig vendte sig imod ham, og med et besynderligt, uvist Blik i sine Øine spurgte han studsende:

— Har jeg Ret eller ikke — føler Du ikke selv Sandheden af mine Ord?

Narren saae paa ham med sine kloge Øine og hvidskede med lav Stemme:

— I har maaske Ret, Herre!

— Nu, saa bliv!

— Umuligt!

— Men jeg befaler Dig at blive!

— Nuvel, Herre . . .

Narren taug pludselig, og Ludvig spurgte:

— Hvad mener Du?

— I nøder mig til at trodse Eders Befaling — men vredes ikke; thi det er første, og det bliver sidste Gang!

— Hvorledes?

— Som jeg har sagt, Herre — jeg skal, jeg maa bort herfra; jeg gjentager, hvad jeg nylig sagde — herpaa beroer hele mit Livs Glæde! —

Ludvig begyndte paany sin tause Vandring frem og tilbage paa Gulvet, medens Narren stod stille og hensunken i Tanker.

Markgreven grublede bestandig over Narrens uforklarlige Adfærd; hans tidligere Hengivenhed for sin Herre talte høit imod denne pludselige Anmodning om Orlov, men vidnede netop derved saameget mere om, at stærke og gyldige Grunde maatte bevæge ham til denne Begjæring.

Denne Tanke blev mere og mere rodfæstet hos Ludvig, og da den endelig var bleven saa mægtig, at enhver Indvending, som han i sit stille Sind reiste herimod, forsvandt, vendte han sig imod Narren, tog hans Haand og sagde med mild, bevæget Røst:

— Thucho, Du har bedet mig om Orlov — Du har din Frihed, reis naar Du vil, og hvorhen Du vil . . . glem aldrig din fordums Herre og vær velkommen om Du nogensinde vender tilbage hertil!

Narren bøiede sit Knæ for Ludvig, tog hans Haand, som han førte til sine Læber, og udbrød med Heftighed:

— O tusindfold Tak, Herre, Tak, at I hørte min Bøn!

— Drag bort i Fred!

— Tak for al Eders Godhed!

— Gid Alt føie sig vel for Dig! fortsatte Ludvig.

Narrens glade Miner formørkedes; han svarede, idet han atter reiste sig:

— Dersom Eders gode Ønsker stode ved Magt, da gik forvist Alt godt; men ak, Herre . . .

— Tal ud!

— Enden er ikke endda!

— Jeg fatter din Tale saalidt, som jeg fatter din øvrige Adfærd!

— Det undrer mig ikke, Herre, svarede Narren med en let Hovedrysten.

— Du siger, at det undrer Dig ikke? gjentog Ludvig forbauset.

— Nei, Herre; thi hvorledes skulde I vel kunne fatte, hvad jeg neppe selv formaaer at gjøre mig Rede for?

Ludvig betragtede ham et Øieblik med et ubestemt Udtryk; derpaa vedblev han:

— Nys bad Du mig om Orlov — jeg nægtede Dig den — Du blev sorgfuld, taus, fortvivlet; men nu, da jeg har opfyldt din Begjæring, vedbliver den tunge Stemning endda at beherske Dig?

Da Thucho ikke svarede, vedblev Ludvig efter en Pause:

— Er der nogen yderligere Bøn og Begjæring, som tynger paa dit Sind, og mægter jeg at skaffe Dig Lindring, saa stig frem; thi nu er der ikke længer Noget, som jeg ikke vil opfylde, dersom det ellers staaer i min Magt.

Thucho svarede endnu ikke, og da Ludvig havde tiet en Stund, fortsatte han:

— Hører Du, Thucho, mit Ord til Dig — forlang af mig, hvad Du vil, og jeg giver Dig det; beed mig om hvilkensomhelst Naade, og jeg viser Dig den! . . . For Dig, som tidt og ofte har jaget mine Bekymringer paa Flugt, har jeg intet Nei mere, nu da jeg har sagt Ja til din første Bøn! . . . Tal derfor, hvis Du endnu ønsker Noget! —

Thucho rystede langsomt paa Hovedet og svarede sorgmodigt:

— Ak, Herre, mine Ønsker staaer det ikke i noget Menneskes Magt at opfylde, og med Sorg føler jeg, at

jeg maa bære min Smerte alene; den eneste Lindring i min Nød er den, at I gav mig Orlov! ... Med Længsel vil jeg mindes Eder og dette glade Hof! ... I Tankerne vil jeg ofte færdes om Eder!

Han taug nu og foer sig med Haanden over Øinene som for at borttørre en Taare; men kort efter begyndte han paany:

— Som Tak for Eders Venlighed og som Tegn paa min dybe Erkjendtlighed vil jeg i denne Stund sige Eder, hvad intet Menneske aaner — jeg tvinges af en lønlig Kummer ... Den glade, lystige Galfrands Leer og Skjæmter med Sorg i Sjælen og med Graad i Hjertet, og sin Smerte bliver han aldrig kvit; den bygger og boer hos ham, indtil hans Øine lukkes for stedse, og hans Læbe forstummer!

Narren bøiede sig dybt for Ludvig og forlod ham derpaa, ladende ham ene tilbage med den Forundring, hvori disse Ord havde sat ham.

VI.

I Løvhytten.

Aftenen var imidlertid falden paa. Det var en af disse venlige og lyse Foraarsaftener, som uvilkaarligt drager og lokker Enhver ud i den frie Natur.

Veiret var mildt og stille. Den skjønne Aften havde ovet sit Trylleri paa flere af Markgrevens Gjæster, og disse havde nu fordeelt sig i Smaagrupper hist og her i Haven.

Nogle vandrede i de løvrige Gange, samtalende om de sidste mærkelige Begivenheder; enkelte havde taget Plads paa en eller anden af Bænkene, medens to af dem foretrak den venlige Plads i en Løvhytte, som laa i en ganske kort Afstand fra det Sted, hvor Junker Valdemar og Henning Podebusk nylig havde forladt hinanden.

Den ene af disse var Biskop Svend, som med Albuen støttet imod et stort, rundt Steenbord, der var anbragt midt i Løvhytten, opmærksomt lyttede til sin Sidemands Tale.

Der var i dette Øieblik saa mørkt derinde, at de Samtalende ikke ret kunde iagttage hinandens Træk, og dette syntes af og til at forurolige Biskpen.

Denne Bekymring svandt dog for en Deel, da Maanen kort efter stod op og med sit blege Lys gjorde hver en Gjenstand tydeligere.

Biskpen kunde nu ret iagttage den, til hvis Tale han lyttede, og som ikke var nogen Anden end — Markgrevens Nar.

— Det lader næsten til, at J, ærværdige Fader, endnu ikke er fuldkommen overbeviist om min Hengivenhed for Junker Valdemar? spurgte han.

— Ikke ganske overbeviist! bekræftede Biskpen.

— Hvad har J da at indvende imod det, jeg allerede har sagt Eder, og som dog maatte tjene til at bestyrke Eder i den Tro, at jeg er ham hengiven?

Biskpen taug.

— J tier — J troer mig ikke, ærværdige Fader? vedblev Narren med sørgmodig Betoning.

Biskpen løftede hastigt Hovedet og sagde:

— Jeg har jo sagt Dig, at jeg ikke er ganske paa det Rene med mine egne Tanker i den Retning!

Narren taug et Øieblik, men spurgte derefter sagtmodigt:

— Og hvad forlanger I da, at jeg skal gjøre, for at I skal føle Eder overbeviist?

Disse Ord ledsagede han med et bebreidende Blik imod den Geistlige.

Denne betænkte sig endnu.

Tausheden blev imidlertid Narren for langvarig, og han gjentog derfor:

— Ærværdige Fader, hvormed skal jeg overbevise Eder?

Biskopen stirrede ham ind i Øiet og sagde i en streng, alvorlig Tone:

— Aflæg denne Narredragt, og vi kunne da tales ved!

Thucho saae forbauset paa ham og udbrød:

— Er denne Dragt det Eneste, som støder Eder — det Eneste, I har imod mig . . .?

Han taug pludselig og betragtede Biskopen med en halv bitter, halv sørgmodig Mine.

Denne tog efter en Pause Ordet paany:

— Hver Gang jeg skuer denne spraglede Kjortel eller hører Bjældeklangen fra din Hue, da er det for mig, som om der mødte mig en Spot over mig selv, en retfærdig Bebreidelse over, at jeg nogensinde lyttede til din Tale!

— Og hvad har vel den uskyldige Dragt at betyde? indvendte Narren.

— Meget, altfor meget! svarede Biskopen hovedrystende.

Narren reiste sig, idet han udbrød:

— Saa have vi To intet mere at skaffe med hinanden, ærværdige Fader!

— Hvorledes?

— Denne Dragt er bleven mig kjær, og den vil jeg

ikke aflægge, men bære den til min Død — Thucho er og bliver en Nar!

— En Nar i Klæderne, men ikke saa taabelig endda! mumlede Bispen.

Narren havde nu nærmet sig Udgangen, og Maanens Straaler faldt lige paa hans Ansigt; han var bleg, og som det syntes, heftigt bevæget.

Bispen reiste sig hastigt og stillede sig i Veien for ham for paa denne Maade at hindre hans Bortgang.

Narren lagde med Forbauselse Mærke hertil og mumlede halvhøit:

— Hvorledes, fromme Fader, I spærrer mig Veien?

Bispen rakte Haanden ud imod ham og sagde:

— Bliv, min Søn — der er endnu Mangt og Meget, hvorom vi To kunne tale sammen! —

— Jeg bortfjerner mig, fromme Fader! . . . Hvorfor skulde vel Galfrands — Narren blive, Eder til saa stor Forargelse?

— Bliv! gjentog Bispen med fælsom Betoning.

— Nu vel, svarede Thucho, siden det er Eders bestemte Ønske, jeg kunde næsten sige Befaling, saa vil jeg blive!

Han traadte paany ind, gik forbi den Plads, hvor han først havde siddet, og satte sig nu i Baggrunden af Løvhytten, idet han sagde:

— Jeg vil nu for Eders Skyld sidde her i Skyggen, saa kan I ikke see min spraglede Dragt, ja, hvad mere er, jeg vil lægge min Hue paa Bordet, at ikke Narrebjældernes Klang skal forraade for Eder, hvem I taler med, dersom I ellers skulde være i Stand til at glemme dette!

Bispen svarede ikke, men gav ved en Haandbevægelse Thucho at forstaae, at han igjen skulde sætte sig og paany optage den afbrudte Samtale.

Ingen af disse To lagde imidlertid Mærke til, at Grenene af og til toges til Side, og at et ungdommeligt, mørklokket Kvindehoved tittede ind med alle Tegn paa den største Nysgjerrighed.

Hendes sorte, straalende Øine, hvilke hun fæstede paa Thucho, udtrykte vexelviis Deeltagelse og Vrede. Hendes Hoved var blottet, og den rige Haarfylde boltrede sig vildt om Nakke og Skuldre.

Efter en Stunds Taushed tog Biſpen atter til Orde:

— Jeg beder Dig om at blive, Thucho, og jeg vil ikke fordølge, at jeg har fattet megen Godhed for Dig, og jeg føler, at denne Godhed er i Stand til at voxe — til at blive endnu større, dersom Du var til at formaae til at aflægge de afskyelige Narrefagter og . . .

— Stop, Herre Biſp, faldt Narren ind, ikke et Ord mere om den Sag, saafremt I ikke paany vil see mig tage Flugten; thi som jeg nys sagde — jeg vil ikke blive, Eder til Forargelse, og er jeg først borte, saa vil vel disse Tanker ikke længere forurolige Eder; thi det er desværre alt for sandt, at — ude af Øie er ude af Sind!

— Tro ikke det onde Ordsprog, men tro, hvad jeg for et Øieblik siden sagde Dig, at jeg i denne sidste Tid har fattet megen Godhed for Dig — ja saamegen, at jeg ikke saa let vil kunne glemme Dig igjen!

— Eders Ord glæde mig, Ærværdige, saameget mere som jeg længe uden Held tragtede efter at vinde Eders Gunst!

— Du har havt Dig selv at takke derfor!

— Hvorledes?

— Hvorfor forskandser Du dit varme Hjerte og din ypperlige Forstand under denne intetsigende . . .

— Nok, nok! faldt Narren ind; jeg vil kun svare Eder, at — den, som saaer bryde Skallen, han vil ogsaa faae Kjærnen at æde!

Biſpens Pande lagde ſig i Folder ved diſſe Ord, og han ſvarede haſtigt:

— Mener Du, at jeg ikke gav mig tilſtrækkelig Tid til at lære Dig at kjende, forinden jeg dømte Dig at være en Taabe?

— Diſſe ere Eders egne Ord, Herre, og ikke mine! lød Svaret.

— Nuvel — jeg gjorde Dig i lang Tid Uret, min gode Thucho!

— Jeg ſiger Eder endnu en Gang, Eders Ord glæde mig ſaameget mere ſom . . .

Han taug pludſelig.

— Nu — hvorfor tier Du?

Narren tøvede lidt, før han ſvarede:

— Lad mig da ſige Eder det reent ud — vi ville herefter komme til at tjene en fælles Herre!

— Hvad mener Du?

— Fatter I ikke min Tale?

— Nei, Thucho!

— Da ſynes jeg dog ikke, at den trænger til nogen yderligere Forklaring?

— Og dog formaaer jeg ikke at begribe, hvad Du mener?

— Saa hør da!

I dette Øieblik bøiedes Grenene langſomt til Side, og det ſtjønne Hoved viſte ſig paany. Hvert Træk var præget af en uhyre Spænding, og Øinene vare ſtivt heftede paa Thucho.

— Jeg er lutter Øre! ſvarede Biſpen.

— Jeg har idag forlangt og modtaget Orlov af min Herre, Markgreven!

— Hvad hører jeg?

— Sandheden, Herre Biſp!

— Du forlader dette Hof?

— Ja!

— For stedse?

— Ja, og atter ja — det er min Agt at ledsage Junker Valdemar, naar han forlader dette Land!

Neppe havde Narren udtalt disse Ord, før den unge Pige, som usect af de Tvende lyttede imellem Buskene, overvældet af Forundring og Smerte pludseligt slap den Green, hun holdt i, hvorved Løvet slog raslende sammen.

Thucho vendte sig om og speidede efter Aarsagen til denne Lyd; men da han Intet bemærkede, slog han sig atter til Ro, saameget mere som Biskpen roligt sagde:

— Du skal ikke ængste Dig, Thucho; her blive vi ikke belurede — det har sandsynligviis været en eller anden Fugl, som er bleven opskræmmet af sin Søvn!

Han vedblev efter en kort Pause:

— Din Meddelelse sætter mig i den største Forundring! . . . Det er din Agt at følge Junker Valdemar til Danmark?

— Det er min Agt!

Et tvetydigt Smiil spillede om Biskpens Læber.

Thucho bemærkede det og udbrød bittert:

— I smiler, Herre Bisp — drager I mine Ord i Tvivl?

— Nei langt fra!

— Hvad mener I da?

— Sæt nu, at Junker Valdemar ikke en Gang selv agter at forlade dette Hof?

Narren studsede, men fattede sig strax og svarede:

— Umuligt, Herre!

— Og dog tænkeligt!

— Nei, nei!

— Men jeg forsikrer Dig, Thucho, at jeg og Andre med mig ere komne netop til den Overbeviisning!

— Hvorledes, Herre, og af hvilken Grund kunde De dog antage Sligt?

— Er hans Nølen ikke Grund nok til at indgive Een den Tro? svarede Bispen undvigende.

Narren syntes at overveie disse Ord meget nøie; thi han sad længe hensunken i Tanker.

— Eders Ord ere mig en Gaade, Herre Bisp, begyndte han atter; Junker Valdemars Adfærd er mig derimod aldeles klar — det er dog i Sandhed ingen Barneleeg at føre Scepteret og at styre et Folk, den Sag er vel nok nogle Dages Overveielse værd!

Bispen svarede ikke; men hiint Smiil spillede paany om hans Læber.

— Tro I kun mig, Ærværdige — Junker Valdemar drager herfra for at hilses som Drot i sine Fædres Land! tog Thucho igjen Ordet, da Bispen vedblev at tie.

Denne rystede paa Hovedet til Svar.

— Jeg bliver dog ved min Overbeviisning, fortsatte Narren, og hvad mig selv angaaer, da følger jeg ham og Tovelille den Dag, da han fører hende herfra som sin trolovede Brud!

— Saa faaer Du vente længe, min Søn! svarede Bispen alvorligt.

— Jeg forstaaer Eder ikke — hvad mener I?

Bispen trak paa Skuldrene, idet han svarede:

— Vil han være Konge i Danmark, maa han lade Tove blive her tilbage!

Narren foer forfærdet op. Han stirrede paa Bispen, som om han ventede at høre mere.

Denne vedblev imidlertid at tie.

Thucho var nu aldeles ude af sig selv af Bevægelse;

tankeløst greb han sin paa Bordet liggende Narrehue, hvilken han krampagtigt knugede imellem begge Hænder. Endelig stillede han sig lige foran Bispen og gjentog:

— Vil han være Konge i Danmark, maa han lade Tove blive her tilbage — løde Eders Ord ikke saa? . . . Hørte jeg ikke ret?

— Jo, min Søn; men hvorfor denne pludselige Sindsbevægelse — hvorfor denne heftige Smerte, som maler sig i hvert af dine Træk?

Narren syntes ikke at have hørt disse Spørgmaal; thi han vedblev:

— Nei, nei, jeg har ikke hørt det — jeg vil ikke høre det! . . . Siig, at jeg tog feil, fromme Fader! . . . Hvorfra skulde vel sligt Bud komme? . . . Hvem vil vel hindre ham i at hjemføre sin Brud? . . . Tove, Fyrstedatteren fra Rygen, er vel nok Dronningeværdigheden voxen . . . Er hun ikke ædelbaaren? . . . Er hun ikke skjøn og klog, from og tugtig? . . . Elsker hun ikke? . . .

Han taug pludseligt; men kort efter mumlede han halvhøit:

— Ja, Tove elsker ham — o, min Gud, det har jeg altid med Smerte fornummet! . . . Men jeg vil følge hende, og jeg vil tjene ham, hvem jeg agter og ærer, ja, hvem jeg elsker som en Broder!

Endnu stod han i nogle Øieblikke hensunken i sin Smerte; da lagde han sin høire Haand over sin Pande og satte sig langsomt ned.

Saasnart han atter havde gjenvundet sin Fatning, hævede han Hovedet og betragtede roligt Bispen, som sad i kort Afstand fra ham.

Denne saae ham ind i Øiet og sagde høitideligt, idet han greb hans Haand, hvilken han varmt trykkede:

— Min Søn, Du har ved din Bevægelse røbet dit

Hjertes Hemmelighed for mig; men frygt ikke, jeg vil betragte Dig som et af mine Skriftebørn; jeg vil indeslutte Dig i mine Bønner og anraabe den hellige Guds Moder om at tage Dig i sin naadige Varetægt, at denne Kvindes Koglerier ikke skulle have nogen Magt enten over dine Sandser eller over din Sjæl!

Thucho syntes ikke at have hørt Bispens Ord; thi han trak sin Haand til sig uden i mindste Maade at ændse ham; men pludseligt reiste han sig, og idet han bøiede sig forover imod Bispen, spurgte han:

— Hvor har I hørt det, som I nys meddeelte mig?

— Jeg har hørt det af de høie Herrer, som have tilbudt Junker Valdemar Kronen, og jeg har endvidere læst det Dokument, hvori enhver Betingelse for hans Kongeværdighed er ham forelagt!

— Og deri betinges det, at Tovelille skal stilles fra ham? spurgte Narren, idet han atter reiste sig.

— Deri betinges det, at Junker Valdemar til yderligere Betryggelse for Freden skal ægte Hertug Valdemar af Sønderjyllands Søster, Frøken Helvig!

I dette Nu saaes atter det fortlokkede Pigehoved at titte ind imellem Buskene. De straalende Øine søgte Thucho, medens et triumferende Smiil spillede om de skjønne Læber.

Bispens Meddelelse kom Thucho saa uventet og gjorde et saa stærkt Indtryk paa ham, at det svimlede for hans Blikke, og han følte sine Knæe vakle under sig; han maatte sætte sig for ikke at segne om.

Der herskede længe den dybeste Taushed.

— Endelig reiste Bispen sig, og det lod til, at han vilde fjerne sig, da han sagde:

— Jeg maa nu forlade Dig, Thucho — man venter mig andetsteds, og jeg vil ikke lade vente forgjæves paa mig! . . . Din Reiseplan er vel nu foreløbig strandet . . .

dog derom kunne vi jo tale videre, naar Du lyster; desuden . . .

— Nei, Herre Bisp! afbrød Thucho ham.

— Hvorledes?

— Mine Ord staae ved Magt!

— Men . . .

Thucho afbrød ham:

— Hvor Valdemar og Tovelille er, der er Narren ogsaa!

— Betænk, betænk . . .

— Der er han med Lystighed og Løier, og der har hans Hjerte hjemme! faldt Narren ham atter i Talen.

— Vogt Dig, min Søn! formanede Bispen.

— Det er for seent, fromme Fader!

— Du er jo ikke blind for Faren — fly den derfor!

— Man siger vel, at brændt Barn vogter sig for Ilden; men det slaaer ei altid saaledes til!

— Du, som stedse fører Ordsprog i Munden, Du bør ei heller gjøre disse til Skamme!

— Og dog formaaer jeg ikke at hævde Sandheden af dette Ordsprog — thi jeg følger disse Tvende — jeg siger disse Tvende; thi det er min faste Overbeviisning, at de ikke kunne og ikke ville stilles!

— Rylænderinden bliver aldrig Junker Valdemars Brud, dersom han bliver Konge, og Du har da ikke nødig at gjøre Brug af den Orlov, som din Herre har givet Dig; thi i saa Tilfælde vil Tove vel forblive ved Markgrevindens Hof!

Narren syntes fordybet i sine egne Tanker, hvorfor han taug i nogle Øieblikke. Kort efter sagde han:

— Junker Valdemars Nølen vakte hidtil ingen Forundring hos mig, og nu indseer jeg endog, at den har havt en dobbelt Grund! . . . Nys troede jeg at skulle følge det

glade Par til Danmark, mit skjønne Fædreland! . . . Jeg kvalte mine Sukke, og mit Øie lo ved deres Glæde! . . . Men ak, selv denne Fryd skal jeg ikke nyde ubeskaaren! . . . Og dog, om Alt end vendes og forandres, om hvert Ønske slipper, og hvert Haab brister, saa skal dog Et staae ved Magt — min svorne Eed, den jeg aldrig bryder og aldrig glemmer — den at følge hende tro og at skjærme hende imod enhver Fare! . . . Derfor bad jeg om Orlov, at jeg kunde følge hende . . . bliver hun, saa har jeg ei heller nogen Fart nødig! . . . Snart er Loddet kastet . . . snart vil man erfare, om Valdemar vil regnes iblandt Konger, eller om han forsager denne Storhed for sin Kjærligheds Skyld! . . .

Han taug og overveiede i Stilhed; men snart begyndte han paany:

— Mine Tanker forvirres, og underlige Foreskillinger trænge ind paa mig! . . . Har han Ret til at nægte sit Folk en dygtig Herster? . . . Bør han ikke for enhver Priis gribe det Spiir, der rækkes ham? . . .

Ved disse sidste Ord betragtede Bispen ham med velvillig Mildhed og udbrød:

— Ret saa, min Søn — nu forstaaer jeg Dig — Du taler bravt og godt!

— Saa det mener I, fromme Fader? sagde Thucho med et tungsindigt Smiil; jeg selv veed neppe nok, hvad jeg siger . . . mit Sind er i Oprør, og en skrækkelig Ahnelse har bemægtiget sig mig!

Med disse Ord greb han hastig Bispen om Armen og hviskede halvhøit:

— I mener, at enten drager Junkeren herfra alene uden Tovelille, eller ogsaa fraskiger han sig Herskermagten og bliver hos hende — men, Ærværdige, der gives endnu een Udvei, som I har overseet, og dersom Valdemar Chri-

stofferſøn tager ſin Tilflugt til denne, da følger jeg med dem Begge bort herfra; thi da trænger Toveliſſe først ret til en hengiven Vogter i det Land, hvor hun vil møde lutter Fremmede og haanende ſpottes ſom Kongens Frille!

Biſpen reiſte ſig taus og forfærdet over Thuchos heftige Udbrud.

Denne ſlap nu hans Arm og foer ſig med Haanden over Panden; hans Kinder vare blege, og hans Læber ſkjælvede let; han vendte ſig imod Biſpen for at tale; men Ordene nægtede ham deres Tjeneſte.

Biſpen ſaae paa ham med et medlidende Blik og ſagde:

— Trøſt Dig, Thucho — Sligt vil aldrig ſkee! —

Narren havde ikke hørt diſſe Ord; vildt ſtirrede han ud for ſig, medens han hvidſkede neppe hørligt:

— Ja, hun vil komme til at trænge til en Vogter — jeg føler, at det vil ende ſaaledes! —

Derſom han i dette Øieblik havde havt Sands for Andet end ſin egen Smerte, da kunde det ikke have undgaaet hans Opmærkſomhed, at Grenene bagved ham uophørligt bevægedes, ja, at nogle Blade endog af og til ſtreifede hans Nakke, og derſom han havde ſeet ſig tilbage, da vilde han have ſtaaet Anſigt til Anſigt med hiin ſkjønne Pige, ſom lokket af de Tvendes ivrige Samtale havde fordriſtet ſig til at trænge nærmere og nærmere.

Nu ſtod hun lige ved Thucho. Maanelyſet faldt paa hendes ſkjønne Skikkelſe og gav hendes Udſeende noget endnu mere Vildt og Dæmoniſk, end det allerede i Forveien beſad; thi hun var, ſelv naar hun ikke var ophidſet af Lidenſkab og Vrede, ſaaledes ſom Tilfældet var i dette Øieblik, i ſig ſelv en forunderlig Blanding af Mildhed og Ondſkab, Kjærlighed og Had.

Hun ſtod taus og ſtille lyttende, ſom om hun ventede at høre mere.

Af og til knyttede hun den høire Haand og hævede den truende i Luften, medens hun med lynende Blikke stirrede ud i Rummet.

Hendes Dragt var ligesaa forunderlig at see til som hun selv.

Hun bar et Livstykke af rødt- og fortstribet Silketøi og et guult, uldent Skjørt, besat med grønne Sløifer.

Dette Skjørt var saa kort, at det kun naaede hende til midt paa Benene; disse vare bedækkede med mørke Skindstøvler, der tillige gjorde Tjeneste som Strømper og vare fastgjorte ved Hjælp af smalle, høirøde Baand, hvormed de vare omslyngede fra Overst til Nederst. Hendes Hals og Arme vare blottede og viste en Hudfarve, som nokstom vidnede om hendes stadige Færden under aaben Himmel; dog var dette saa langtfra at skjæmme hendes Udseende, at det tvertimod bidrog til at forskjønne det.

Det mørke Haar, som hængte vildt og uordentligt om hendes Hoved, bølgede frit ned over de runde Skuldre. De blottede Arme vare rigt besatte med gyldne Armbaand, og paa hendes venstre Haand funklede en tostbar Slangering.

Som hun her stod forventningsfuld og taus, med hver Mine præget af Vrede og Smerte, lignede hun saa lidt en Jordbeboer, at man snarere skulde antage hende for en Mørkets Udsending, hidkommen for at udsaae Tvedragt og Uro.

En kort Tid forholdt hun sig rolig; men saasnart hun mærkede, at saavel Thucho som Biskop Svend hver især vare optagne af sine egne Tanker, udstrakte hun Haanden og greb hastigt Narren i Skuldren, idet hun raabte:

— Rylænderinden er fortabt; lad det være din Trøst, at — „den, som skal have den kranke Skjæbne, den gode kan ikke faae!"

Pludseligt slap hun atter det Tag, hun havde i ham; men forinden nogen af de To havde besindet sig, var hun

smuttet bort imellem Træerne, og forgjæves speidede de efter den, som havde udtalt disse frygtelige Ord.

Thucho fattede sig først og raabte efter hende:

— Jeg kjender din Røst, forvildede Kvinde; men dine Anslag og Ænker nytte ikke stort!

— Hahaha! lød det i kort Afstand; hun er fortabt — I ere fortabte! —

— Hvad vil det sige, Ærværdige — vi ere fortabte? sagde hun; jeg kjendte straks hendes Stemme — det er Taterpigen; men ved alle Helgene . . .

— Stille, min Søn! afbrød Bispen ham; frygt ikke for hendes onde Tunge; thi hun formaaer dog hverken at forudsige Dig eller nogen Anden, hvad Fremtiden vil bringe, og Ingen fortabes, fordi hendes Udsagn lyder saa; frygter Du . . .

Her afbrødes Bispen pludseligt af en lystig Latter, medens han følte sig kneben i Øret.

Nu raabte Pigen atter:

— Saa Du tvivler, Du velsignede Gudsmand, Du tvivler om min Spaadomsevne — saa vid da, at haardt skal Du en Gang sande mine Ord, og vid, at før Sommeren endnu ti Gange har klædet Skov og Eng, ligger Du i Mulde, slagen og hjemsøgt af Pestens forgiftede Aande*).

En ny, vild Latter sluttede dette Udraab, og derpaa hørte man hendes lette, bortilende Fjed.

Hun svandt i Retning af Slottet, medens Bispen og Thucho stode maalløse af Forfærdelse.

---

*) Denne Spaadom gik virkelig i Opfyldelse; thi Biskop Svend døde af Pesten, som under Valdemar Atterdags Regjering naaede Danmark i Aaret 1348, hvor den rasede i flere Aar under Navn af „den sorte Død".

VII.

Taterpigen.

Den unge Pige styrede som sagt sine Fjed henimod Slottet.

Saasnart hun havde naaet Indgangen til dette, foer hun med vild Hastighed op ad den Trappe, som førte til Hvieloftssalen. Her saae hun sig forsigtigt om til alle Sider, forinden hun fordristede sig til at lægge Øret til Nøglehullet for paa denne Maade saavidt muligt at forvisse sig om, at Ingen opholdt sig i Salen.

Da hun i denne Henseende følte sig tryg, lagde hun hastigt Haanden paa Dørgrebet og lukkede op; men hvor stor blev ikke hendes Forbauselse, da hun saae en Kvinde staae ude paa Svalen og see ud over Slotshaven.

Hun vilde trække sig tilbage; men nu vendte hiin Kvinde Hovedet om og fæstede sit Blik paa hende med en streng og udfrittende Mine.

Taterpigen blev heelt forvirret og søgte henimod Døren; men Kvinden raabte nu ind fra Svalen og betydede hende, at hun skulde blive. Pigen efterkom denne Opfordring, men sienlynligt med den største Angst.

Kvinden, som nu nærmede sig til hende, var baade ung og skjøn; men dog gjorde hun ikke det Indtryk paa Beskueren, som man efter hendes Skjønhed skulde formode; thi et listigt og spottende Smiil, som spillede om hendes Læber, gav hende noget Ubehageligt, som selv hendes blode Stemme og venlige, nedladende Væsen ikke mægtede at fortrænge.

Denne Kvinde var Grev Johan den Mildes ældste

Datter, Agnes, som paa Grund af sine indtrængende Bønner og Markgrevinde Margrethes særdeles Forbøn hos Grev Johan havde erholdt Tilladelse til endnu en lille Tid at opholde sig ved Ludvigs Hof, selv efter at Faderen havde ført den yngre Datter, Elisabeth, med sig til Pisen.

Agnes nærmede sig som sagt til den unge Pige, og da hun var naaet heelt hen til hende, tog hun hendes Haand og trak hende med sig hen i et Hjørne af Salen.

Nu hvidskede hun sagte til hende:

— Hvad vil Du her, Barn?

Taterpigen taug.

— Siig strax, hvad søger Du her? bød hun strengt.

Agnes havde ventet, at hun ved denne Strenghed strax skulde faae Sandheden ud af Pigen; men heri tog hun hvilig feil; thi i Stedet for ydmyg og bange at tilstaae sin Skyld, var det, som om denne pludseligt fik en heldig Indskydelse, hvilken hun fæstede den Lid til, at den kunde redde hende ud af Forlegenheden; denne Overbeviisning tilkjendegav sig tydeligt derved, at hun pludseligt hævede sit Hoved og med Tillid og Trods saae sig om i Salen, idet hun spurgte:

— Hvor er hun vel, naar jeg ikke skal søge hende her?

— Hvem taler Du om? Og hvorfor besvarer Du ikke mit Spørgsmaal?

— Hvem jeg taler om — har jeg da ikke allerede sagt Dig dette?

— Du er et Barn og taler hen i Taaget — Du har jo ikke oplukket din Mund før nu i dette Øieblik, og nu har jeg endda først med stort Besvær faaet et Ord over dine Læber.

Pigen smilede; thi hun hørte af Agnes's Ord, at nu havde hun naaet sin Hensigt.

Hun svarede derfor hastigt:

— Jeg taler om Dronningen!

— Dronningen? gjentog Agnes forbauset.

— Ja, det er hende, jeg taler om, og hende, jeg søger efter!

— Jeg forstaaer Dig ikke?

— Det er da let nok at forstaae! raabte hun, leende høit ved at see det pudsige Ansigt, som Agnes i sin Forundring stillede op.

— Lad af med din utaalelige Overgivenhed — naar vil Du dog blive fornuftig?

— Det skal jeg ikke kunne sige Dig; men det varer vistnok længe — det er vel sagtens Noget, der ligger i vor Familie; thi min gamle Oldemoder er nu omtrent hundrede Aar, og hun gaaer endnu i Barndom!

Agnes kunde ikke tilbageholde et Latterudbrud, da hun hørte disse Ord; men som om hun angrede denne Lystighed og ligesom følte det under sin Værdighed at have ladet sig henrive saaledes, forandrede hun pludselig den muntre Mine og sagde roligt:

— Nu Spøg til Side — naar man er sexten Aar, snakker man ikke saaledes hen i Taaget!

Taterpigen satte det mest forbausede Ansigt op, og allerede svævede en Indvending imod denne Agnes's Paastand hende paa Læberne, da Agnes imødekom hende ved at sige:

— Ikke et Ord mere om dine Løier, men lad os komme til Sagen — hvad vilde Du her, og hvem søgte Du, da Du nys kom listende ind i Salen?

— Taler Du saaledes til mig, saa vil jeg ikke blive her, men strax gaae min Vei! svarede Pigen med en mut Mine og tilsyneladende fornærmet.

— Du er dog bestandig den Samme! udbrød Agnes

mildere; Du troer, at Du uhindret og ustraffet kan handle ganske som Du lyster!

Da hun nøie kjendte Pigens forunderlige Sind og vexlende Luner, fattede hun den Beslutning at overlade til hende selv, om hun vilde meddele sig til hende eller ikke; derfor tilføiede hun:

— Og nu da dette en Gang er din Tro, saa maa det jo blive din egen Sag, om Du vil fortælle mig Grunden til din Nærværelse her?

Agnes vendte sig og gik henimod Vinduet; Pigen betragtede hende med speidende Blikke, medens et ondskabsfuldt Smiil spillede om hendes Læber.

— Nu er Øieblikket — ve Dig, Tove! hvidskede hun med lønligt Had; men da Agnes atter vendte sig imod hende, smilede hun ydmygt og ustyldigt som et Barn, medens hun med elskværdig Skjælmskhed løb hen til hende, kastede sig om hendes Hals og sagde med Heftighed:

— Du skal vide Alt; thi Du vil hjælpe mig, ikke sandt — Du har holdt meget af mig ligefra den Stund, da jeg beskyttede Dig og skjulte Dig i min Oldemoders Hytte?

— Jo, det er Altsammen sandt — hvad vil Du mig da . . . . var det mig, Du søgte?

— Nei!

— Og hvem da?

— Jeg søgte Dronningen, det har jeg jo allerede sagt Dig en Gang!

Agnes rystede betænkeligt paa Hovedet og indvendte:

— Men her er jo ingen Dronning?

Neppe havde hun imidlertid sagt disse Ord, før en Purpurrødme skjød op i hendes Kinder, og hun hvidskede for sig selv:

— Hvad mener Barnet — han bliver jo snart Konge, men hun Dronning — nei, nei, det er umuligt; jeg har jo . . .

— Du kan lige saa gjerne tale høit, naar Du dog ikke kan nøies med at tænke! sagde Pigen alvorligt, efterat hun havde opfanget nogle af Ordene.

Agnes betragtede hende strengt og sagde koldt:

— Du lytter, troer jeg — det er en stygg Vane, som Du maa see at aflægge!

Pigen svarede ikke, men udbrød efter en Pause:

— Det er ikke Dig, som skal være Dronning, og det var heller ikke Dig, jeg søgte her; forresten saa veed jeg meget godt, at hun hedder ikke Dronning endnu; men da hun skal være det alligevel, saa har jeg vel Lov til at kalde hende saaledes?

Med disse Ord fæstede hun sit Blik fast og gjennemtrængende paa Agnes som for at udspeide hendes lønligste Tanker og see, hvilken Virkning denne Tale gjorde paa hende.

Agnes havde sat sig ned paa en Stol og saae ud for sig med et halvt fortvivlet Blik; endelig spurgte hun efter en Pause:

— Taler Du om Rylænderinden?

Den Stemme, hvormed disse Ord bleve fremførte, vidnede nokſom om den Bevægelse, hvori Pigens Ord havde sat hende

Denne smilede selvtilfreds og svarede uden i mindste Maade at røbe den Opdagelse, hun havde gjort:

— Ja, hvem Andre skulde mine Ord vel gjælde — hun gaaer jo for at være den Skjønneste og Elskeligste af alle Kvinder ved dette Hof; desuden har jo Kongen . . .

— Nu taler Du om Kongen; det er dog virkelig taabeligt at kalde ham saaledes . . .

— Lad mig tale, som jeg lyster; thi ellers tier jeg heelt stille; om jeg kalder ham Konge idag, naar han skal være det imorgen eller iovermorgen, har dog vel ei saa stort at sige, mener jeg, og derfor siger jeg, at — desuden har jo Kongen elsket hende ligefra Barndommen af, og man siger, at saadan gammel Kjærlighed skal have særdeles Meget at betyde!

— Saa det siger man — Du skulde vel ikke have din Kundskab fra din Oldemoder, som gaaer i Barndom? svarede Agnes spottende.

Taterpigens Dine lynede ved denne Spot; men hun tvang sin Vrede og hvidskede:

— Det gjælder — Hævnen!

Derpaa tilføiede hun høit i en venlig og mild Tone:

— Kundskaben har jeg vel fra min Oldemoder, og den er vist ellers god nok; men en Bekræftelse paa Sandheden af den har jeg modtaget i dette Øieblik!

Agnes syntes at blive mere og mere opmærksom; med tilsyneladende Ro spurgte hun:

— Og af hvem har Du modtaget denne Bekræftelse?

— Ja, svarede Pigen undvigende, nu bliver det rigtignok slemt med den stygge Vane, som Du vil have, at jeg skal aflægge!

— Hvorledes det?

— Denne Bekræftelse har jeg lyttet mig til!

Agnes blev forlegen; det var aabenbart, at hun hellere end gjerne vilde høre mere, men at hun paa den anden Side undsaae sig ved at udfritte Pigen.

Denne syntes at lægge Mærke hertil; thi med et skjælmsk Smiil vedblev hun:

— Det var en Samtale imellem Biskop Svend og Markgrev Ludvigs Nar, som jeg ikke kunde undgaae at høre!

Agnes's Aasyn opklaredes, da hun hørte disse Ord, og hun svarede venligt:

— En Samtale, som Du ikke kunde undgaae at høre — saa har Du Intet at skamme Dig over denne Gang!

— Det trøster jeg mig ogsaa med! svarede Pigen med et let Smil om de røde Læber.

— Og denne Samtale var en Bekræftelse paa din Oldemoders Lærdom? spurgte Agnes efter et Øieblik's Taushed.

Den Tone, hvori dette Spørgsmaal blev fremført, røbede nokſom Spørgerindens skuffede Forventning om, at Pigen skulde fortsætte af sig selv.

Denne var imidlertid lige saa klog, om ikke klogere end Agnes; thi hun gik vel ud paa at lade sig udfritte, men tillige passede hun nøiagtigt paa ved ethvert Punkt, hvor Samtalen, truet af Grevedatterens Stolthed, syntes at hendøe, og søgte da paany ved en eller anden Vending at kalde den tillive igjen.

Saaledes ogsaa her, hvor Agnes efter sin Mening syntes næsten at have ansporet hende altfor meget.

— Denne Samtale dreiede sig om, at Tove og Kongen ikke kunde og ikke vilde stilles! begyndte Pigen paany.

— Ah, saaledes! udbrød Agnes.

— Kongen vilde naturligviis ikke miste hende, fordi han elskede hende saa inderligt, at en Skilsmisse fra hende vilde være ham værre end den bitre Død . . .

Hun taug og betragtede Agnes.

— Denne havde knuget Haanden imod sit Bryst, og i en noget foroverbøiet Stilling stirrede hun ud for sig.

Da Pigen taug, spurgte Agnes, tilsidesættende ethvert Hensyn til sin høiere Rang og trodsende al Forsigtighed:

— Han vil ikke stilles af den Grund — men hun da?

Taterpigen trak paa Skuldrene og svarede ligegyldigt:

— Og hvem vil ikke gjerne være Dronning, og hvem lader sig ikke gjerne paasætte en gylden Krone?

— Det skal aldrig skee! raabte Agnes i den største Ophidselse.

Pigen smilede ondskabsfuldt og triumferende, da hun svarede:

— Du vil da vel ikke hindre Kongen i at følge sit eget Hoved — ja, dersom han endda havde den allermindste Godhed for Dig, og Du paa Grund heraf kunde erhverve Dig Indflydelse paa ham, saa kunde dine Ord og Indvendinger maaske dog blive tagne i Betragtning; men nu — aldrig!

— Men jeg siger Dig forvist, at det skal aldrig skee! gjensvarede Agnes og greb Pigens Arm; men pludseligt befindede hun sig; thi med Eet følte hun, at hun havde ladet sig overrumple af den listige Pige.

Denne satte det mest forbausede Ansigt op, da Agnes tilføiede:

— Du maa have hørt feil, og jeg er en stor Nar, at jeg vil laane Dre til din taabelige Tale!

Hun tilføiede efter en Pause:

— Det kan aldrig være Junkerens Agt at hæve hende paa Thronen; thi i saa Tilfælde vil han i Stedet for at fuldføre dette miste sit eget Herredømme — Du seer, at jeg ogsaa er godt underrettet, ja, bedre endog end Du, og jeg har dog ikke hørt nogen tilfældig Samtale!

Disse sidste haanende Ord undgik ikke Taterpigens Opmærksomhed, og med et tvetydigt Smiil svarede hun:

— Det er ikke min Agt at fortsætte denne Samtale; thi ellers var det mig en let Sag endnu en Gang at bringe dine Følelser i Oprør . . .

— Hvad mener Du hermed? spurgte Agnes hurtigt.

— Du paastaaer jo bestandigt, at jeg har den slemme

Vane at lytte, og derfor vil jeg kun sige Dig, at jeg havde ogsaa Ørerne med mig den Tid, da jeg vaagede over Dig i min Oldemoders Hytte!

Agnes saae forfærdet til hende.

Pigen vedblev:

— I dine vilde Feberdrømme røbede Du Mangt og Meget, som jeg indtil denne Stund har anseet det for raadeligst at fortie; men dersom Du i mindste Maade haaner mig ufortjent eller driver Spot med mig, da er jeg paa min Post!

— Du maa have misforstaaet mig! sagde Agnes med et venligt Smiil.

— Det betvivler jeg!

— Er Du nu atter fornærmet?

— Synes Du, at jeg har Grund til Andet?

— Du er et Barn, lunefuldt og egensindigt; men jeg troer, at Du er mig hengiven?

— Jeg har aldrig givet Dig Grund til anden Tro end den, at Du er mig kjær; men at Du Intet har tilovers for mig, har jeg erfaret i dette Øieblik!

Taterpigen bøiede Hovedet, og med forstilt Sorg saae hun ned for sig.

Agnes betragtede hende med et prøvende og mistænksomt Blik; men Pigens Udseende røbede saa ganske det bedrøvede, forurettede Barn, at Agnes uvilkaarligt drog hende hen til sig, idet hun sagde:

— Med alle dine Feil er Du dog en god, lille Pige, og derfor holder jeg af Dig nu som før; tro ikke, at jeg er vred, eller at jeg har glemt din Opofrelse den Gang, da Du Nat og Dag sad ved mit Leie, medens Sygdommen fængslede mig dertil; men tro heller ikke, at Du besidder nogen af mine Hemmeligheder, og prøv aldrig som nys at tiltrodse Dig mit Venskab, dersom Du ikke vil miste

det for bestandigt; giv mig din Haand, dersom Du vil love at være ærlig og oprigtig overfor mig!

Pigen rakte Haanden ud imod hende; men traf den pludseligt tilbage igjen.

— Hvorledes? spurgte Agnes.

Pigen taug.

— Du vil ikke være mig tro? fortsatte hiin.

Pigen nølede endnu.

— Nuvel, udbrød Agnes, idet hun vendte hende Ryggen, jeg tilbyder Dig denne Pagt for din, ikke for min Skyld!

— Det troer jeg ogsaa, og jeg takker Dig derfor! svarede Pigen uden at flytte sig af Stedet.

— Og hvorfor nøler Du?

— Jeg frygter for at tale frit!

— Slig Frygt har jeg dog aldrig givet Dig Grund til at nære!

— Nei, nei — men . . .

Hun taug atter.

Agnes vendte sig igjen om imod hende og vedblev:

— Nu, hvorfor tier Du?

— Jeg har en Bøn til Dig!

— En Bøn?

— Ja, en ret indstændig Bøn!

— Og hvori bestaaer den?

— Det er det, som jeg neppe tør sige!

— Tal Du kun frit!

— Om Du tilstod mig denne Gunst, da vilde det i Sandhed være mig det klareste Beviis paa dit Venskab for mig!

— Lad høre?

Pigen greb hendes Haand og trykkede den til sine Læ-

ber; men da Tausheden syntes at blive Agnes for lang, spurgte hun paany:

— Hvad ønsker Du, Barn?

— Vil Du tale min Sag hos Nylænderinden?

Grevedatteren stod bleg og stille; denne Begjering kom hende saa aldeles uventet, at hun neppe vidste at svare derpaa.

Dette undgik ikke Pigens Opmærksomhed, og hun benyttede sig af denne Agnes's Forvirring til at yttre:

— Det vidste jeg forud — Du vilde ikke hjælpe mig, og denne Bøn kunde jeg lige saa godt have spart mig at fremføre!

— Hvoraf slutter Du Dig til, at jeg ikke vil hjælpe Dig — din Begjæring kom mig kun saa ganske uventet; desuden . . .

— Desuden?

— Saa har Du jo aldrig tilforn kunnet lide Tove, og derfor forbausedes jeg over nu at skulle tale din Sag hos hende?

— Jeg har aldrig kunnet lide hende, det er fuldkommen sandt!

— Og dog?

— Jeg vil kun svare Dig, at jeg hader hende nu langt mere end forhen!

— Og samtidig søger Du at vinde hendes Gunst?

— Saaledes er det!

— Jeg forstaaer ikke din Plan?

— Men Du skal blive indviet i den!

Der opstod en kort Pause.

Taterpigen tog Ordet paany:

— Jeg vil søge at vinde hendes Gunst, som Du nys sagde, og det alene af den Grund, at jeg længes efter ret at faae Indflydelse paa hende; jeg vilde ønske, at hun ret

maatte faae mig kjær; thi — man bliver letteſt ſvegen af den, man bedſt troer! —

Der laa noget ſaa Dæmoniſk og Truende i denne Tale, at Agnes uvilkaarligt gyſte tilbage for denne Kvinde, ſom ſkjøndt et Barn af Aar dog tydeligt røbede et Overmaal af onde Lidenſkaber.

Hun vendte ſit Blik fra hende og ſaae ud over det rolige Aftenlandſkab; de forſkjelligſte Tanker gjennemkrydſede hendes Hoved, da hun ved en Haandbevægelſe gav Taterpigen at forſtaae, at hun ſkulde tie. Taus ſtod hun endnu et Øieblik, fortabt i det ſkjønne Syn; med Eet forekom det hende, ſom om Salen blev for kvalm og trang; hun lagde Haanden over ſin Pande og traadte langſomt ud paa Svalen, medens hun i Tankerne ſtadigt overveiede Pigens hadefulde Ord.

Neppe var hun imidlertid kommen herud, før Lyden af hvidſkende Stemmer under Svalen naaede hendes Øre. Først ændſede hun ikke dette; men nu hørte hun Junker Valdemars Stemme; kjærligt og overtalende henvendte han ſig til en Anden, og da denne ſvarede ham, var det Tovelilles ſmeltende Røſt, ſom trængte til hendes Øren. Agnes greb ſig uvilkaarligt til Hjertet ſom for at dæmpe den Smerte, ſom raſede derinde; men ſaa let forjoges ikke Skinſygens Kvaler, og haſtigt vendte hun ſig og gik med blusſende Kinder og tindrende Blikke hen til Taterpigen, ſom endnu ſtod paa ſamme Plet.

Denne blev høilig forundret ved at ſkue den pludſelige Forandring, ſom var foregaaet med hende, og hendes Forbauſelſe overgik alle Grændſer, da Agnes greb hendes Haand og hevæget udbrød:

— Din Bøn er hørt — endnu i Aften ſkal jeg tale din Sag hos hende! —

Den dybeſte Stilhed herſkede i nogle Øieblikke.

Det var umuligt for Pigen at indsee, hvad der havde bevæget Agnes til denne hastige Beslutning.

Agnes paa sin Side følte allerede ligesom en lønlig Angst for sig selv og Frygt for den Venskabspagt, som hun nys tilbød den forunderlige Pige. Selv følte hun i dette Øieblik, at hun handlede under Indflydelsen af Skinsyge og Misundelse, og at hun, hvor gjerne hun end vilde dølge dette for sig selv, dog ikke formaaede at besmykke Sandheden saameget, at hun derved kunde dæmpe Samvittighedens Røst. Hævne sig maatte hun; men hun følte tillige, at hun maatte handle strax, om ikke hendes bedre Jeg skulde gaae af med Seiren, og dette ønskede hun mindst af Alt i dette Øieblik.

Hun skyndte sig derfor at tilføie:

— Hvad vil Du mig — hvad forlanger Du af mig?

Pigen saae op.

— Nu hurtigt! udbrød Agnes utaalmodig; siig frem — hvad ønsker Du?

— Du vil tale min Sag hos hende, og jeg takker Dig for dette Bevis paa vort Venskab; saa vidd, at mit Ønske hverken er meer eller mindre, end at jeg vil optages i hendes Tjeneste; jeg vil færdes om hende og følge hende, hvorhen hun end drager!

— Din Bøn er vist allerede saa godt som tilstaaet; thi det Rygte gaaer, om med Rette eller Urette, at Rylænderinden har aabent Øre og aabent Hjerte for enhver Begjæring, som det staaer i hendes Magt at opfylde!

— Der siges, at hun er blid og god, og hendes Skjønhed maa vel sagtens være saa blændende, som Alle mene, siden Junker Valdemar, der er saa stolt og skjøn en Ridder, har udvalgt hende til sin Brud! føiede Pigen

til med et skadefro Smiil, medens hendes Øine syntes ligesom at stirre Agnes heelt ind i hendes Sjæls Dyb.

Disse Ord undlode ikke at øve sin Virkning paa Grevedatteren; thi hun udbrød med skjælvende Stemme:

— Du hader Tove — det er let at høre!

— Og Du elsker hende just heller ikke!

— Det er sandt nok, og jeg har ikke talt ret mange Gange med hende i den Tid, vi have levet sammen ved dette Hof; men dog vil jeg, tilsidesættende min Fordom imod hende, tale din Sag, som jeg har lovet! —

— Du er dog inderlig god og opofrende! svarede Pigen med sælsom Betoning, medens et tvetydigt Smiil spillede om hendes Læber.

— Jeg vil nu begive mig til Tove for af hende at høre Bekræftelse paa vor Formodning, den nemlig, at hun bønhører vort Ønske! —

Med disse Ord fulgtes de begge ud af Salen og ned i Slotsgaarden; her tog Taterpigen Veien ud igjennem Haven og forsvandt ad en smal Sti, som førte til hendes Hjem.

Agnes derimod begav sig til Markgrevindens Lønkammer for der at spørge efter Tove.

VIII.

Et lille Brev.

Medens Narren og Biskop Svend sadde sammen i Løvhytten, var Tove hos Markgrevinde Margrethe.

Denne sad i en stjødesløs, halvtliggende Stilling og lyttede opmærksomt efter, hvad Tove læste for hende.

Den Bog, som i dette Øieblik beskjæftigede dem Begge, var et haandskrevet Værk, handlende om Keiser Carl den Store.

Toveliße taug et Øieblik og saae spørgende paa Margrethe.

Denne smilede venligt til hende og sagde:

— Bliv Du kun ved med Læsningen, Tove, endnu er jeg fuldt optaget af at høre paa Dig; thi Du veed jo, hvad jeg saa ofte har sagt Dig, at Ingen formaaer saaledes som Du med din bløde og milde Stemme at trylle den Tid saa levende frem for Tankerne, som disse Blade skildre!

Tove syntes glad over denne Roes; thi hun smilede som et Barn, naar det kjærtegnes af den Ældre.

— Du smiler, Tove, begyndte Markgrevinden paany; men denne Roes tilkommer Dig med Rette. Naar Du læser disse Sagn for mig, da er det, som om jeg selv levede midt i den svundne Tid. Alt staaer da saa levende for mig; det forekommer mig . . .

En let Støi lod sig høre udenfor Døren; dette afbrød Margrethe, og baade hun og Tove lyttede; men nu var Alt stille.

Tovelille vendte Bladet i Bogen og vilde just til at begynde Læsningen paany, da en forunderlig Pusten lod sig høre udenfor.

Denne Gang nøiedes de to Kvinder ikke med at lytte; men de reiste sig Begge, Tove synlig forskrækket; Margrethe derimod var dristigere og skyndte sig at aabne Døren for at erfare Aarsagen til den omtalte Lyd.

Neppe havde hun aabnet Døren halvt, før en stor,

guul Hund trængte sig ind; den løb logrende og gjøende henimod Tove.

Denne slyngede Armene om Dyrets Hals og udbrød forundret:

— Det er en af Volmers Jagthunde — hvorfor mon Dyret dog kommer saaledes løbende hertil; den har vel stundom aflagt mig et kort Besøg, men altid i mit eget Kammer!

Margrethe lo ad Toves Forbauselse og fandt, at den hele Sag var ingen Opmærksomhed værd.

Tove derimod var af en anden Mening; hun talte vidt og bredt om Dyrets store Klogskab og godtgjorde ved mangfoldige Beviser, at hun havde Ret.

Markgrevinden lo ad alle hendes Paastande og udbrød muntert:

— Den er formodentlig kommen for at tale med Dig!

Nu var det Tove, som maatte lee, og det gjorde hun saa forsvarligt, at Taarerne styrtede ud af hendes Øine og rullede ned ad Kinderne.

Under alt dette vedblev hun at kjærtegne Hunden, som ligeledes paa sin Side ikke et Øieblik undlod at vise hende sin Hyldest.

Pludseligt lagde Dyret sig ned for hendes Fødder og rakte den venstre Forpote ud imod hende.

Tove bukkede sig ned, tog Poten imellem sine Hænder og undersøgte den nøie.

Nu opdagede hun et dybt, gabende Saar, og med alle Tegn paa den venligste Deeltagelse med det tilstedekomne Dyr udbrød hun:

— Den stakkels Hund — her see vi Aarsagen til dens Ankomst!

Med disse Ord kjærtegnede hun den endnu inderligere.

— Vi saae nu at sørge for en Forbinding til den stakkels Hund! sagde Margrethe, idet hun reiste sig og lukkede en lille Kasse op. Af denne fremtog hun et Lærreds Bind, som hun rakte Tove med de Ord:

— Ov nu din Lægekonst, som saa ofte er kommen os til Nytte, og som nu endog skal udstrække sig til Volmers Jagthunde!

Tove modtog Bindet med et huldsaligt Smil, medens Margrethe lagde sin Arm om hendes Liv og kyssede hende venligt paa Panden.

Nu trak Tove en Skammel midt ud paa Gulvet, satte sig paa den og kaldte ad Hunden, som strax logrende nærmede sig til hende og lagde sig ved hendes Fødder.

Saaret blev nu omhyggeligere undersøgt og badet med Eddike, hvorpaa hun atter reiste sig og udtog af et Gjemme i Muren en liden Salvekrukke.

Lidt af dens Indhold smurte hun ud paa et Stykke Lærred og trykkede det fast til Saaret; en svag Piben fra Dyret forraadte, at dette Foretagende smertede det.

Da den skjønne Pleierinde endeligt havde svøbt det hvide Lærreds Bind fast om Saaret, kjærtegnede hun endnu en Stund det hengivne Dyr, medens Markgrevinden sienssynligt glædede sig ved at betragte denne Omhyggelighed fra hendes Side.

Om Hundens Hals var bundet et grønt Baand, som var knyttet i en lille Sløife; denne Prydelse skyldtes Tove — denne Hund var nemlig Junker Valdemars Yndlingshund og som saadan Tove særdeles kjær.

Idet hun strøg sin Haand ned over Hundens Hals, blev hun pludseligt opmærksom paa, at Baandet var bundet meget løsere end sædvanligt.

— Det er dog forunderligt! udbrød hun, henvendt til Margrethe; det er nu anden Gang i Løbet af nogle ganske faa Dage, at Nogen har fundet Fornøielse i at løsne det lille Spænde, hvormed jeg har forsynet dette Halsbaand for bedre at holde det lukket!

Margrethe betragtede Baandet, som Tove nu heelt løsnede, og svarede derpaa:

— En saa ringe Ting maa Du da ikke tillægge nogen Betydning!

— Min Forundring bliver større og større, vedblev Tove; thi nu er ikke alene Baandet løsnet og bundet igjen; men Spændet mangler aldeles — det er borte; men hvorledes er det skeet?

— Trøst Dig, Tove, det Tab kan jo dog betragtes som ringe — Du kommer til at forære din Yndling endnu et Spænde og bede ham passe bedre paa det end paa det første!

Tove smilede vel ad dette gode Raad, men vedblev dog at være heelt betænkelig ved Sagen; hun stod med Baandet i sin Haand og legede tankefuld med det.

Hensunken i sine egne Betragtninger lagde hun ikke Mærke til, at et ganske lidet Brev, som havde ligget sammenfoldet indeni Sløifen, gled ned og faldt paa Gulvet.

Da Tove i det Samme vendte sig om, benyttede Margrethe sig af Leiligheden, bukkede sig, tog hastigt Brevet op og skjulte det i den lille Taske, som hængte ved hendes Side.

Et Øieblik efter sagde hun til Tove:

— Gaa, Tove, og bring min Broder det Bud fra mig, at jeg venter ham endnu i denne Aften, for at vi kunne fortsætte den Samtale, som igaar blev afbrudt ved Biskop Svends Mellemkomst!

Tove hævede Hovedet og saae forbauset paa Markgrevinden; denne smilede og begyndte paany:

— Du forundres, Tove, over det Hverv, jeg giver Dig; det lader til, at Du neppe troer dine egne Øren, og dog forholder det sig, som jeg har sagt; det er min Agt at sende Dig som Overbringeren af dette Bud til Volmer!

Tove blev mere og mere forvirret, og et undvigende Svar svævede allerede paa hendes Læber, da Markgrevinden atter tiltalte hende:

— Kjære Barn, hvorfor den Forvirring?

Tove fæstede sine klare Øine paa hende og svarede langsomt:

— Jeg synes at have lagt Mærke til, at I med Forsæt har holdt mig fjernet fra Volmer, og derfor forundres jeg over dette pludselige og uventede Hverv at skulle opsøge ham, derfor forvirredes jeg i Øieblikket og troede neppe mine egne Øren, da Eders Ord lød til mig!

— Du bliver dog stedse Dig selv liig — Du troer at have bemærket, at Du, som Du siger, med Forsæt er holdt tilbage i mine Værelser, og dog har ikke et eneste Øieblik en utilfreds Mine formørket dit skjønne Aasyn, ikke et eneste ukjærligt Ord er kommet over dine Læber — stille og venlig har Du syslet om mig og fundet Dig med Taalmodighed i, hvad der ikke kunde være anderledes; men nu . . .

Hun taug et Øieblik.

Tove betragtede hende spændt og ventede med Uro at høre, hvad hun nu vel havde at sige.

Som om Markgrevinden pludseligt havde fattet en anden Beslutning, udbrød hun:

— Gaa blot, Tove — opsøg ham, og Du vil erfare, hvad jeg selv først for kort Tid siden er sat i Kundskab om!

Tove nærmede sig langsomt Døren.

Da hun havde aabnet den, standsede hun paa Tærskelen, saae sig tilbage og spurgte:

— Veed Volmer, at jeg kommer?

— Han længes efter Dig! svarede Margrethe.

Tove fjernede sig skyndsomst.

Da Tove var gaaet, stod Margrethe i nogle Øieblikke taus; men saasnart hun ikke længere kunde høre Lyden af hendes lette Fjed, traadte hun hen til et lille Bord, hvorpaa der laa nogle forskjellige Smykker.

Midt iblandt disse Prydelser var der hensat en Armstage med tre utændte Lys i; denne Stage tog Margrethe, satte den paa Bordet, som stod midt i Stuen, og tændte Lysene.

Da dette var gjort, tog hun Plads i en Lænestol og trak nu det lille Brev op af sin Taske, i hvilken hun nys havde gjemt det.

Hun vendte og dreiede det imellem Fingrene og betragtede det fra alle Kanter.

Derpaa mumlede hun:

— Det er ikke forsynet med nogensomhelst Paaskrift og er vel derfor kun beregnet for den Første den Bedste, det falder i Hænderne paa!

Efter en Pause vedblev hun:

— Da jeg saae det, grebes jeg af en uforklarlig Angst — jeg frygtede, at det skulde falde i Toves Hænder; vel fatter jeg ikke Grunden til denne Frygt; men jeg er dog glad over, at jeg og ikke Tove var den, der tog det op og

gjemte det! . . . Det skal snart vise sig, om min Angst var besøiet!

Med disse Ord løste hun den lille Snor, som til Erstatning for et Segl var viklet om Brevet.

Hurtigt gjennemløb hun Indholdet; men hendes Forfærdelse over det Læste var saa stor, at hun tabte Brevet af Hænderne, medens hun, skjælvende over alle Lemmer, reiste sig.

Med hastige Skridt maalte hun Værelset, og denne Vandring vedblev hun i nogle Minutter.

Endelig standsede hun foran Valdemars Hund, som laa indslumret ved Siden af Kaminen.

Hun lod sin Haand glide henad dens laadne Pels, idet hun sagte hvidskede:

— Nylig pleiede og kjærtegnede hun Dig — havde Du vidst, hvilken foruroligende Tidende Du førte med Dig, da var Du vist ikke kommen saa glad hertil!

Nu bukkede hun sig og tog atter Brevet op, som endnu laa paa Gulvet.

Paany betragtede hun den ulykkespaaende Skrivelse; men hendes Aasyn opklaredes pludseligt, og som greben af en heldig Ide traadte hun hastigt hen til Bordet, hvorpaa hendes Smykker laae; her tog hun et lidet Blækhuus, og derefter hentede hun Pen og Papir.

Nu satte hun sig atter paa sin Plads og overveiede i Stilhed, hvilket Svar hun agtede at give.

Med Albuen støttet imod Bordet og Hovedet hvilende i Haanden sad hun nogle Øieblikke taus; men nu formørkedes hendes Blik paany, og hun mumlede hen for sig:

— Jeg vil skrive . . . jeg vil svare den hemmelighedsfulde Affender; men hvorledes bringe ham Svaret i Hænde? . . . Hvem er denne ukjendte Fjende for hvem Tove for kort siden skjælvede? . . . Hvem er den Ondskabsfulde, som netop ved hendes Yndlingsdyr søger at

meddele hende disse ligesaa skrækkelige som forunderlige Forudsigelser? . . . Den Stund, da Tove kom til mig og rakte mig Brevet, som hendes venlige Due var kommen med, da følte jeg vel den største Forbauselse over dette; men Frygt følte jeg ikke! . . . Nu — nu er det anderledes . . . den Hentydning til min Broders vordende Kongestørhed, som fandtes deri, er nu ikke længere en Umulighed; nei tvertimod, den blev forunderligt nok Vished og Sandhed! . . . Derfor ængstes jeg — nu kan jeg ikke længere dadle Tove for taabelig Overtro; thi jeg føler fuldt vel, at min Angst er ikke mindre, end hendes var hiin Dag!

Hun reiste sig med Heftighed, lagde Armene overkors, medens hun i voldsom Sindsbevægelse paany begyndte sin Vandring op og ned ad Gulvet.

— Hvo er denne gaadefulde Fjende? begyndte hun atter; hvorledes har Tove paadraget sig hans Had . . . eller . . . skulde det være tænkeligt, at en Ven af Troskab og Hengivenhed . . . nei, nei, hun trues jo ikke af nogen Fare . . . ikke saalangt mit Syn kan række; men — maaske er der dem, som sine klarere end jeg og Tusinde med mig! . . . Maaske har Tove dog Ret — der gives maaske dem, som kunne løse og afsløre Fremtidens skjulteste Gaader!

Hun sad endnu et Øieblik hensunken i Tanker; derpaa mumlede hun halvhøit:

— Taabe, som jeg er, jeg vil skrive — jeg vil svare paa dette Brev; men hvorledes kan jeg bringe Svaret i Hænderne paa den, som er mig aldeles ubekjendt, den, hvis Opholdssted jeg end ikke har den fjerneste Ahnelse om.

Hun bøiede Hovedet og syntes meget eftertænksom.

— Ja, udbrød hun pludseligt; den Tanke indgiver en god Engel mig — jeg vil feste Svaret til Hundens Halsbaand, maaske Tilfældet da vil komme mig til Hjælp!

Hun gik hen og kjærtegnede Hunden, idet hun vedblev:

— Ja, Du skal bringe dette Bud til den fremmede Spaamand, hvad enten han saa er Ven eller Fjende!

Med disse Ord satte hun sig ned og skrev i Hast nogle Linier; derpaa sammenfoldede hun Papiret og stak det ind paa samme Plads, hvorfra den gaadefulde Skrivelse var kommen.

Neppe havde hun imidlertid gjort dette, før hun atter trak det frem, medens hun hvidskede:

— Jeg vil dog for at give denne Skrivelse yderligere Vægt forsyne den med mit Segl!

Før hun gjorde dette, aabnede hun imidlertid atter det sammenlagte Papir, hvis Indhold hun langsomt gjennemlæste:

„Tovelille trues ikke af nogen Fare, hun gaaer med Tillid Fremtiden i Møde! . . . Derfor, hvad enten Du er en Ven eller en Fjende, saa ængste dine Udtalelser hende ikke! Ere disse hemmelighedsfulde Breve komne fra Fjendehaand, saa vid, at hendes Venner ere mange! — Ængstes Du for hendes Fremtid, og er Du en Ven af hende, saa lad Dig til Syne!" —

— Ja, udbrød hun, idet hun foldede Brevet sammen, Alt, hvad der i denne Sag behøver at siges, har jeg indbefattet i disse faa Ord!

Nu tog hun det blegrøde Vox, som laa ved Siden af Blækhuset, gjorde det blødt over Lyset og satte sit Segl under Brevet.

For anden Gang stak hun det ind ved Hundens Halsbaand, og da dette var gjort, aabnede hun Døren for at faae Dyret til at gaae derhen, hvor det sandsynligviis for kort siden var kommet fra.

Hunden syntes imidlertid at befinde sig altfor vel til,

at den vilde efterkomme denne Opfordring, og den blev derfor roligt liggende.

Margrethe kaldte ad den og gav den paa mangfoldige Maader sin Mening tilkjende, men Alt forgjæves.

Ude af sig selv af Utaalmodighed stampede hun harmfuldt i Gulvet. Det er neppe rimeligt, at denne kraftige Ytring fra hendes Side foranledigede det; men Hunden reiste sig pludseligt og stillede sig ved Døren, som om den kun ventede paa at lukkes ud for øieblikkeligt at udføre hendes Villie.

Markgrevinden lukkede hastigt op, og afsted foer Hunden, medens hun saae efter den med synlig Tilfredshed, dog kun et Øieblik, saa vendte hun sig rask om, greb en Kaabe, som hængte paa Væggen, kastede den over sig og trak Hætten over Hovedet, medens hun mumlede:

— Jeg vil dog selv forvisse mig, om Hunden virkelig har Tilhold et eller andet Sted i Omegnen, og om det ikke er muligt at komme paa Spor efter de foreliggende Hemmeligheder!

Hun ilede nu bort saa hurtigt, som hun formaaede, men glemte i Farten at lukke Døren efter sig.

IX.

Agnes.

Markgrevinden havde ikke fjernet sig ret langt, før en Skikkelse lod sig til Syne paa Trappen, som førte til hendes Kammer.

Det var en Kvinde, som langsomt og med faste Trin styrede sin Gang til Margrethes Lønkammer, hvor hun haabede at træffe denne.

Hun var nu kommen til den paa Klem staaende Dør. Hun bankede sagte paa; men da Ingen kom for at lukke hende ind, aabnede hun selv Døren og traadte ind i Kamret.

Lyset, som Margrethe havde tændt for ved dets Flamme at blødgjøre Voxet, stod endnu paa Bordet. Dets klare Skin faldt lige paa den Indtrædende, og vi see nu, at denne Kvinde er Grev Johan den Mildes Datter, Agnes.

Ved sin Indtræden kastede hun sit Blik speidende om i Kamret, og da hun havde overbeviist sig om, at hun var ene her, satte hun sig roligt ned i en Armstol foran Kaminen.

Hun sad tilbagelænet i Stolen, tilsyneladende tankeløs; men dog skjultes en mægtig Uro bag dette rolige Ydre.

Efter sin Fader havde hun arvet den farlige Gave at kunne fremhykle den roligste Mildhed, selv naar hendes Sjæl sønderrevet af Vrede. Dog forraadtes hendes sande Tilstand af det spottende og listige Smil, som nu og da spillede om hendes Læber; men man maatte kjende hende meget nøie for ret at fatte Betydningen af dette Smil, ja, selv for at opdage det.

Det syntes for Beskueren, som om hun ikke formaaede at tilbageholde de ydre Tegn paa den Spot, som hun i sin Sjæl drev med Enhver, der i saadanne Øieblikke lyttede til hendes Tale og lod sig bevæge til at troe hende; men hun ahnede ikke, at stundom en eller anden skarp Jagttager ikke lod sig blænde, men følte sig hende overlegen.

Da hun havde siddet nogen Tid, syntes hun at blive utaalmodig. Hun sprang op, aabnede Døren, saae hen

igjennem den mørke Gang og blev staaende i en lyttende Stilling.

Der forløb nogle Sekunder; da lukkede hun atter Døren og traadte med Heftighed tilbage i Kamret.

Her vandrede hun uroligt op og ned, medens hun nu, da hun følte sig fuldkommen overbeviist om at være alene, gav sin Uro og Smerte frit Løb.

— Hvorfor, begyndte hun med klangløs Stemme, hvorfor denne Lidelse? . . . Jeg kom hertil som et sorgløst Barn; men disse faa Maaneder have været mere end tilstrækkelige til at forvandle mig aldeles!

Hun taug og standsede sin Gang; hun hævede hastigt Hovedet og stirrede ud for sig, som om hendes Blik søgte en eller anden bestemt Gjenstand.

— Hvad agter jeg at gjøre? begyndte hun paany; har da denne Taterske aldeles forhexet mig? . . . Formaaer jeg da ikke at frigjøre mig fra hendes Vold? . . .

Hun sænkede Hovedet og støttede Haanden til Kaminen, medens hun med svagere Stemme tilføiede:

— Jo, jeg formaaer at frigjøre mig, og jeg vil saaledes! . . . Agnes er ikke ond, men vel — skinsyg!

Hun sagde Sandhed, da hun udtalte disse sidste Ord; kun overvurderede hun sin egen aandelige Styrke; thi hun formaaede ikke at frigjøre sig fra Taterpigens Magt. Denne havde vundet en saadan Indflydelse over hende, at Agnes ligesom lystrede hendes mindste Vink.

Sagen var, at denne Pige forstod paa en vidunderlig Maade at sætte hver en ond Følelse hos Agnes i Bevægelse, og at hun med næsten djævelsk Glæde aflurede hende enhver Svaghed for saaledes bedre at kunne angribe hende.

Der var i dette Barn et saadant Overmaal af Ondskab, at hun næsten hadede Alt og Alle.

Paa Thucho havde hun kastet sin Kjærlighed, og han

var den Eneste, hun følte sand Godhed for. Ham elskede hun, og denne hendes Kjærlighed var af en saadan Karakteer, at hun end ikke gyste tilbage for de voldsomste Handlinger, naar disse kunde føre hende hendes Maal nærmere. Hendes Had og Skinsyge kjendte ingen Grændser.

Med sit forunderligt skarpe Blik havde hun opdaget, at Junker Valdemar ikke var den unge Frøken Agnes ligegyldig, og derfor besluttede hun i dennes Hjerte at vække det samme Had til Tove, som hun selv følte, og da dette ikke strax, men endog først efter langvarig Kamp lykkedes hende, fattede hun netop for denne Modstands Skyld et bittert Nag til Agnes og naaede saaledes sit Maal i dobbelt Betydning i det Øieblik, da Agnes, givende efter for sin Skinsyge, lovede at ville tale hendes Sag hos Tove.

Hos Markgrevinden søgte hun, og ventede hun at træffe Tove; men nu fandt hun hverken denne eller hiin.

Ene, som hun her var, havde hun ret Leilighed til at overtænke sit eget Forehavende; det stod klart for hende, at hun i dette Øieblik var i Begreb med at overantvorde Tove til sin bitreste, sin uforsonligste Fjende; hun følte tilfulde Vægten af denne Gjerning, ja, hun følte den saa trykkende, at hun næsten forfærdedes for sig selv.

Hun gik nogle Skridt fremad og gjorde uvilkaarligt en Bevægelse, som om hun agtede at vælte en tung Byrde fra sig; det syntes, som om en haard Kamp rasede i hendes Indre, og hun udbrød stønnende:

— Nei, nei, jeg tør ikke vove dette farlige Spil!... Jeg gyser tilbage for mig selv! ... Naar blev jeg saa forhærdet? ... Hvorved har Tove forsyndet sig imod mig? ... Hvorfor hader jeg hende? ... Hun er from; hun er klog og skjøn; men have vel disse hendes gode Egenskaber nogensinde skadet mig? ...

Hun tog sig med begge Hænder om Hovedet og raabte med alle Tegn paa den største Fortvivlelse:

— Ja, bort herfra — jeg vil ikke oppebie Nogens Komme! . . .

Hun tilføiede triumferende:

— Denne Gang har min bedre Natur seiret, og Du, Axa, Du maa ligge under! —

Hastigt nærmede hun sig Døren; men før hun naaede saa langt, blev den revet op med Heftighed, og — Taterpigen stod for hende.

Dette Syn kom hende saa pludseligt, at det aldeles overvældede hende.

— Axa, hulkede hun, hvad vil Du her?

— Minde Dig om dit Løfte!

Agnes tang og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Pigen lukkede Døren, gik om bagved Grevedatteren og rørte sagte ved hendes Skulder, medens hun hvidskede:

— Jeg har lyttet ved Døren — Du har Ret, det er stygt med den Vane — men stundom gjør den dog ogsaa Gavn!

Agnes løftede Hovedet og saae paa hende, dog uden at svare.

— Du seer paa mig, vedblev Pigen, og jeg læser af dine Miner, at Du ikke forstaaer mig; men jeg vil blot sige Dig, at naar Du vil holde dine Tanker skjulte, saa er der ingen Mening i saaledes høit og lydeligt at raabe dem ud!

Agnes svarede endnu ikke, hvorfor Pigen vedblev:

— Godt var det da, at jeg netop kom herop i dette Øieblik og hørte dine Besluttninger; thi ellers var Du i Stand til at have flygtet herfra uden at have lagt et godt Ord ind for mig, hvilket Du dog lovede mig at gjøre!

— Vær rolig, Axa, svarede hun endelig; vi To have

Intet mere at skaffe med hinanden; det var en Lykke saavel for Tove som for mig, at jeg ikke traf Nogen i dette Kammer, da jeg for kort siden kom hertil med bittert Nag imod hende i mit Hjerte! Nu . . .

— Hahaha! afbrød Axa hende; Du indbilder Dig altsaa, at nu er dette Nag forsvundet?

— Jeg haaber det!

— Men . . .

— Nu?

— Men Du haaber forgjæves!

— Ti, Axa, Du er en ondskabsfuld Trold!

— Hvor Du miskjender mig!

— Hvad har Du da at anføre til din Roes?

— Intet, slet Intet, naar ikke det er nok, at jeg elsker Dig og handler stedse til dit Gavn!

Agnes blev eftertænksom.

— Du grubler? udbrød Pigen.

Hun fik imidlertid intet Svar.

— Er Du i slet Lune? vedblev Axa i den ligegyldigste Tone af Verden.

Endelig svarede Agnes:

— Du siger, at Du elsker mig og handler stedse til mit Gavn?

— Saaledes er det! forsikkrede Pigen.

— Saa giv mig et Bevis paa denne din Godhed for mig! vedblev Agnes.

— Siig frem — hvad ønsker Du?

— Jeg ønsker, at Du i dette Øieblik forlader mig og . . .

— Det er nok! faldt Pigen ind; forlade Dig kan jeg ikke!

— Og, vedblev Agnes uden at ændse det Svar, hun fik, at Du løser mig fra mit Løfte til Dig!

— Nei aldrig! raabte Pigen.

— Aga, vær fornuftig!

— Du skal holde dit Løfte!

— Gaa, gaa!

— Nei, forlang ikke af mig, at jeg til Bevis for min Godhed for Dig skal forlade Dig; thi jeg bliver netop for at tjene Dig!

— Jeg forstaaer ikke, hvad Du mener hermed? svarede Agnes forbauset.

— Er det ikke i din egen Interesse, at denne Nylænderinde straffes for sit Overmod?

Agnes vendte sig bort for at skjule sin Bevægelse; men Pigen bøiede sig frem for at betragte hendes Aasyn, idet hun listigt udbrød:

— Ei sandt, den Kvinde taaler Du ikke gjerne at omtale? . . . For mig, som nu en Gang er din udkaarne Veninde, har Du jo dog ingen Hemmeligheder — desuden har jeg gjennemskuet Dig . . . Du har et Øieblik følt Anger over den Hævn, som Du har Ahnelsen om, at jeg agter at udøve; men betænk, hvilke kvalfulde Timer denne Kvinde har voldet Dig . . . betænk, hvad Du har lidt... afbryd mig ikke og nægt ikke Sandheden af mine Ord! . . . Tænk Dig nu — nu i dette Øieblik sidde de sammen under Svalen; kjærligt hvidske de og tale om Fremtidens Glæder — jeg saae dem Begge, da jeg ilede forbi! . . . Først tænkte jeg at begive mig hjem strax, da jeg forlod Dig; men en lønlig Ahnelse drev mig tilbage igjen; nu staaer jeg her og fortryder ikke, at jeg endnu en Gang fulgte denne hemmelige Røst, som aldrig nogensinde har misledet mig!

— Denne hemmelige Ahnelse, som Du kalder for en lønlig Røst, er sandsynligvis din store Mistænksomhed? svarede Agnes med et let Anstrøg af Haan.

— Kald det, hvad Du vil; men priis din Lykke, at jeg kom tidsnok til at forebygge den Taabelighed, Du var i Begreb med at begaae!

— Hvad mener Du?

— Du forstaaer mig ikke?

— Nei, ikke ganske!

— Du ønsker en nærmere Forklaring?

— Ja, intet mindre!

— Nu vel . . .

— Jeg er lutter Øre!

Aza greb efter hendes Haand og hvidskede med dæmpet Røst:

— Nu eller aldrig er Øieblikket til at iværksætte den Plan, jeg har udkastet; røver Du mig din Bistand, saa faaer jeg at hjælpe mig selv; Maalet naaer jeg, men maaske noget senere end ved din Hjælp! . . . Jeg gjentager det — nu i denne Aften maa Du tale min Sag hos hende, som i dette Nu beruses af Junkerens Kys og søde Ord! . . . Ah, dine Kinder blusse af Harme, og jeg læser dit Svar af dit lynende Øie . . . Agnes, ræk mig din Haand . . . den skjælver som Du selv . . . tag nu en hastig Beslutning, saa hastig som den, Du nys tog, da Du fra Svalen traadte ind til mig i Høieloftssalen . . .

Hun taug pludseligt og betragtede Agnes skarpt, hvorpaa hun langsomt udbrød:

— Ah, nu kjender jeg Grunden til denne din hurtige Beslutning — Du har hørt deres Samtale under Svalen, og den har bestemt Dig?

Agnes søgte at undvige hendes listige Øie; men Pigen, som syntes at ahne dette, vedblev:

— Søg ikke at nægte min Paastand — her hjælper ingen Udflugter; jeg seer tydeligt det sandfærdige Svar i dine forvirrede Miner!

Pigen talte virkelig sandt; thi forunderligt nok for-

maaede Agnes trods sin store Selvbeherskelse næsten aldrig at dølge sin sande Tilstand for dette ondskabsfulde Barn.

— Nuvel, jeg hørte dem! tilstod Agnes, overvunden af den Bestemthed, med hvilken Taterpigen udtalte sig.

— Hvor jeg dog var taabelig, at jeg ikke strax gjættede dette, da jeg saae hende og Junkeren sammen paa det nævnte Sted; Du begynder nok nu at blive snildere end jeg, siden Du ikke fuldstændigt rødede Dig selv, saasnart Du hørte Dem! . . . Tro imidlertid ikke, at jeg for Eftertiden skal være ligesaa tankeløs, som det synes, at jeg har været i denne Sag!

— Jeg bryder mig ikke om dine Løfter og løser Dig gjerne fra dem — jeg stammer mig næsten over Bevægrunden til mit Løfte, jeg gav Dig nys i Høieloftssalen, og meget vilde jeg ønske, at Du ikke heller selv var kommen paa Spor efter denne!

— Mig volder det derimod Glæde! svarede Pigen.

— Jeg troer Dig gjerne; thi det er, som jeg stedse siger — Du er en ond Aand og især m i n onde Engel!

— Jeg, som netop søger at hævne Dig! udbrød Pigen med et halvt fortrydeligt, halvt ondskabsfuldt Smil.

— Du søger at hævne mig?

— Ja, det har jeg jo allerede saa tidt sagt, saa Du vel snart maa kunne det udenad!

— Ja, jeg erindrer det ogsaa meget godt; men . . .

Hun taug.

Pigen stirrede hende lige ind i Ansigtet og gjentog:

— Men? . . .

— Søger Du ikke først din egen Hævn? spurgte Agnes langsomt og betragtede hende med et prøvende Blik.

— Jeg forsømmer ikke Leiligheden, hvor den er for Haanden! lød Svaret.

— Og hvor den ikke er, der fremkalder Du den!

— Jeg forstaaer Dig ikke!

— Hvor den ikke er, der forstaaer Du at drage et Net om den Ulykkelige, hvem Du har udseet til dit Offer, saa usynligt og kunstigt, at Faren ikke mærkes, før man ikke længere kan undflye den!

— Du tillægger mig alt for stor Magt! indvendte Pigen, sienfynligt baade glædet og smigret ved denne Udtalelse.

— Gid Du talte sandt, og gid Du i dette Øieblik ikke var i min Nærhed; jeg føler mig som et bedre Menneske, saa snart Du har forladt mig; men under Din Indflydelse vaagner hver en ond Lidenskab i mit Hjerte! . . .

— Hvor Du taler — som om Nogen var Dig mere hengiven end jeg! . . . Tal blot et Ord for mig hos hende — Rylænderinden, og snart vil Du see, hvad Axa formaaer at gjøre for dem, som elske hende og opfylde hendes Begjæringer!

— Men jeg elsker Dig ikke; det er kun ganske forbigaaende, at Du stundom formaaer at vække en venlig Følelse for Dig selv hos mig.

— Nu ja, det har ikke saa stort at sige — saa elsker jeg Dig, og det har langt mere Vægt end din kortvarige Godhed for mig, som Du selv fortæller kun kommer i Ny og Næ!

Medens hun talte, havde hun nærmet sig Bordet, fra hvilket hun tog det blegrøde Vox, som Margrethe havde brugt til at aftrykke sit Segl i; tankeløst legede hun med det; men da hun atter lagde det fra sig, faldt hendes Blik paa det lille Brev, hvilket Margrethe for kort siden havde besvaret; først saae hun ligegyldigt paa det; men da det laa aabent, faldt hendes Blik paa nogle af Linierne, som vakte hendes Opmærksomhed.

Hun greb det hastigt, idet hun vendte sig imod Agnes og sagde:

— Her er Een, som modarbeider mig, hvad enten det saa skeer af Venskab eller Fjendskab imod Tove!

Agnes blev opmærksom ved disse Ord, nærmede sig og kastede et flygtigt Blik i Brevet.

— Hvorledes? udbrød hun; her staaer . . .

— Her staaer: „Du er allerede een Gang advaret, drag derfor atter hjem!" afbrød Pigen hende.

— Giv mig dette Brev! udbrød Agnes efter en lang Pause, da hun saae, at Pigen vilde skjule det i sit Livstykke.

— Jovist! lød dennes spottende Svar.

— Jo, giv mig det blot, for at jeg kan læse det igjennem fra Ende til anden!

Pigen saae paa hende med et mistroisk Blik.

Agnes betragtede hende skarpt og rynkede sine Bryn, idet hun med Strenghed spurgte:

— Troer Du, at det er min Agt at tilvende mig denne Skrivelse for selv at beholde den?

— Saaledes forstod jeg Dig rigtignok! lød Svaret uden mindste Omsvøb.

Agnes kastede et foragteligt Blik paa hende og svarede blot:

— Fy, Aza!

— Jeg troer virkelig, at Du skammer mig ud?

— Ja, Intet mindre — naar har jeg vel givet Dig Anledning til saadanne Tanker?

— Det kan jeg virkelig ikke huske; men jeg troer nok, at Du har giort det; thi ellers kunde jeg vel ikke falde paa at mistroe Dig?

Agnes svarede ikke; men det Blik, med hvilket hun

betragtede Pigen, viste nokſom, at hun ikke deelte dennes Mening.

Der indtraadte en lang Pauſe.

Endelig udbrød Aza, idet hun rakte Grevedatteren Brevet:

— Der har Du Skrivelſen!

Agnes tog Papiret og læſte:

„Endnu er Du ikke flygtet, Tovelille, endnu har mit Raad og min Advarſel til Dig ikke baaret Frugt! . . . Men — endnu er det Tid; drag bort herfra! . . . Bliver Du ved Volmers Side, da ville tunge Tider oprinde for Dig! . . . Du, ſom hidtil kun kjendte Ulykken af Navn, Du vil, derſom Du ikke ſtilles fra ham, een Gang føle den i hele dens Vægt! . . . Derfor — bort, bort herfra! — Hjemad mod Rygens deilige Lunde, mod Jasmunds hvidlige Kyſt, der hvor Din Barndom hengled ſtille og uden Sorger! . . . Tro mit Ord — den, ſom ſtikker Dig dette Raad, er dit Hjerte kjær! . . . Mine advarende Ord ſkulle vedblive at forfølge Dig, indtil Du giver efter, og gjør Du det ikke, da ve Dig, Tovelille! . . .“

Agnes ſtandſede pludſeligt Læsningen og betragtede Taterpigen med en ſpørgende Mine.

— Hvorfor læſer Du ikke videre? ſpurgte denne.

Agnes ſvarede ikke, men læſte i Stilhed Slutningen af Brevet; derpaa foldede hun det ſammen og rakte Pigen det med de Ord:

— Der har Du Brevet — gjør med det, hvad Dig lyſter!

Pigen ſtjulte det i ſit Livſtykke og ſvarede:

— Dette Brev maa for ingen Pris falde i Toves Hænder!

Agnes betragtede hende forbauſet og ſpurgte:

— Og hvorfor ikke?

— Er Du virkelig saa taabelig, at Du ikke kan indsee dette?

— Jeg nødes til at tilstaae, at det forholder sig saaledes!

— Dersom Tove fik dette Brev, begyndte Axa; men hun standsede lige saa pludseligt igjen.

— Nu? spurgte Agnes.

— Dersom hun fik dette Brev, var hun i Stand til ikke at drage herfra med Junkeren? fortsatte Axa i en belærende Tone.

— Og — om nu saa var?

— Om nu saa var — saa var hun jo i Stand til ikke at blive ulykkelig!

— Tror Du da, at hun med Glæde kunde blive her tilbage eller skilles fra ham for at søge bort til sin Hjemstavn uden derved at føle en bitter Kummer?

— Det vel ikke; men den heftige Sorg og Ulykke, som truer hende i det fremmede Land, vil hun undgaae ved aldrig at betræde det, og derfor maa denne Advarsel ikke komme til hendes Kundskab; thi jeg føler mig fuldt overbeviist om, at denne Spaadom er sand!

Agnes mumlede nogle uforstaaelige Ord.

Pigen saae paa hende og spurgte:

— Hvad mumler Du om? Maaske er det min Spaadomsevne, som . . .

— Din Spaadomsevne har dog ei meget at sige, siden Du ikke en Gang kan forudsee din egen Skjæbne, og desuden . . .

Hun blev afbrudt, idet Pigen heftigt greb hende om Armen og raabte, idet hun betragtede hende med næsten affindig Vildhed.

— Min egen Skjæbne — saa det mener Du — men vid, at netop fordi jeg klart seer min egen Undergang og

veed, at jeg ikke kan undflye, derfor søger jeg at drage Alle — Alle med mig! . . . Brevet beholder jeg . . . røb mig, om Du tør!

Agnes traadte forfærdet tilbage og udbrød, idet hun gjorde sig fri for det djærve Tag, Pigen havde i hende:

— Afsindige, ondskabsfulde Hyklerske, bort med Dig! . . . Mellem os er alt Venskab forbi; nærm Dig aldrig mere til mig; thi i dette Øieblik har jeg gjennemskuet Dig som ingensinde tilforn! . . . Tro ikke, at Agnes efter disse dine sidste Ord føler sig bundet til Dig ved Løfte eller Eed; thi før vilde jeg bryde mit Ord, før jeg vilde gjøre fælles Sag med den Onde! —

Neppe havde hun udtalt disse Ord, før hun hastigt ilede ud af Kamret, medens Pigen i nogle Øieblikke stod som fastnaglet til Stedet af Overraskelse.

Saasnart hun havde fattet sig noget, gjorde hun et Par Trin henimod Døren, hvorigjennem Agnes var forsvunden, som for at forfølge denne.

Hun standsede imidlertid, før hun naaede saa langt; hastigt vendte hun sig om til Bordet, paa hvilket Voxet og Seglet, som Margrethe havde ladet ligge, endnu befandt sig.

Hun lyttede nu som for at overbevise sig om, at Ingen var i Nærheden; derpaa tog hun uden Betænkning Voxet, gjorde det blødt over Lyset, greb Margrethes Segl og trykkede det af paa det hemmelighedsfulde Brev, som hun i Hast havde taget frem af dets Skjul, hvor hun, efterat dette var gjort, atter forvarede det.

Derpaa vendte hun sig i den Retning, hvor Agnes for kort siden var forsvunden, og mumlede med Harme:

— Vil Ingen gjøre fælles Sag med Aza, saa vee Eder Alle; thi fra denne Stund sværger jeg, at Alt, hvad

der træder mig hindrende i Veien, skal fjernes! . . . Herefter gjør jeg kun fælles Sag med Een, og denne Ene er — mig selv!

X.

Beslutningen.

Da Tovelille fjernede sig for med bankende Hjerte at bringe Markgrevindens Bud til dennes Broder, Junker Valdemar, legede den glade Tanke i hendes Sjæl, at Volmer ventede hende og længtes efter hende.

Med lette Fjed ilede hun igjennem de lange Gange, og snart styrede hun sine Trin over den store Borggaard; men just som hun vilde begive sig hen til Volmers Yndlingsplads, en lille, steensat Hytte, som næsten aldrig besøgtes af andre end ham og Tove, fik hun Øie paa ham, netop som han begav sig ud i Haven.

Hastigt gik hun efter ham og kom netop tidsnok til at see ham forsvinde imellem det tætte Løvværk, som frodigt slyngede sig langs med Svalen og hængte saa stjønt og yppigt ned ad Træværket under denne, at det dannede det prægtigste Skillerum mellem dette lille Aflukke og de øvrige Omgivelser.

Hun saae, at Volmer traadte stille og tankefuld ind under dette Hegn, og da hun kom ganske tæt dertil, saae hun ham sidde paa den lille, grønne Bænk, som udgjorde sin Plads her.

Han lænede den ene Arm imod Træværket, medens han med den anden Haand skyggede over sine Øine.

Tove listede sig stille ind og lagde, uden at han hørte hende, sin Arm om hans Nakke, medens hun sagte hvidskede:

— Godaften, Volmer!

Pludseligt hævede han Hovedet og udstrakte sine Arme imod hende, idet han udbrød:

— Tovelille, Du her!

De taug Begge; endelig fortsatte Volmer:

— O Du, min gode Engel, det er for mig, som om jeg havde været skilt fra Dig en Evighed!

Tove svarede ikke; hun havde sat sig ved hans Side og hørte begjærligt ethvert af hans Ord.

Volmer vedblev:

— Du fatter ikke, hvor jeg har længtes efter Dig, Tovelille; hvor kunde Du — dog jeg veed jo, at Skylden var ikke din . . .

— Nei, svarede Tove; din Søster . . . min Broder . . .

— Nok, nok, jeg har erfaret det! faldt Volmer ind.

Der opstod en lang Pause, under hvilken Tovelille syntes ene og alene at hengive sig til sin Glæde over dette Møde med den Elskede; taus betragtede hun hans mandige, skjønne Træk, og med næsten hellig Beundring saae hun hans alvorlige Miner; men pludseligt brød hun denne Taushed, der for hende var som en stille Andagt; thi Markgrevindens Erinde randt hende i Hu, og nu først erindrede hun sig dette.

Hun lagde Haanden paa Volmers Skulder og sagde langsomt:

— Jeg har et Bud at bringe fra din Søster!

— Lad høre, Tovelille — hvad kan hun vel ønske?

Tove kom nu frem med sit Ærende.

Da hun havde endt sin Tale, smilede Volmer, idet han svarede:

— Jeg skal endnu i Aften begive mig til Margrethe!

Derpaa taug han atter og hensank i Tanker, hvilket efter nogen Tids Forløb gav Tovelille Aarsag til venligt at spørge:

— Er der hændet Dig Noget, som har nedtrykt dit Mod eller bragt Dig i slet Stemning?

Volmer svarede ikke, men betragtede hende med et ubeskriveligt kjærligt Blik.

Med frygtsom Stemme tog hun atter til Orde:

— Er Tovelille ikke din fuldtro Veninde, den, som tager mere Deel i dine Glæder og Sorger end nogen Anden? . . . Du tier . . . jeg føler, at en eller anden stor Bekymring maa have rammet Dig! . . . O tal, Volmer! . . . Tænker Du atter paa dit Fædreland, og fortvivler Du ved Tanken om din Afmagt iblandt de Mægtige, saa jag disse tunge Tanker paa Flugt og tro, hvad jeg saa ofte har spaaet Dig — det dages en Gang . . .

Volmer greb om hendes Hoved med begge Hænder, og idet han knugede hende tæt til sig, hvidskede han:

— Nei, Tovelille — nu mørknes det atter!

Tove hævede Hovedet og betragtede ham med et Udtryk af Forundring og Smerte.

— Hvorledes, Volmer? hvidskede Tove med bævende Stemme; slig Tale førte Du aldrig forhen! . . . Hvilke ere de Følelser, som i dette Nu bevæge dit Sind og afpresse Dig disse Ord?

Volmer sad taus.

Tove reiste sig forfærdet og raabte halvhøit:

— Min Gud, hvad er skeet — jeg har mistet hans Fortrolighed!

Disse Ord syntes at slaae ned i Volmers Sjæl med en overnaturlig Kraft; thi han rakte Armene ud imod hende som af Frygt for, at hun skulde fjerne sig, og sagde bevæget:

— Nei, Tovelille, Du har aldrig eiet mig, min Sjæl, min Fortrolighed, mit Hjerte, min Kjærlighed saa fuldstændigt som nu, da Alt, kun ikke Du, er udelukket af min Tilværelse!

Toves Ængstelse forøgedes med hvert Secund; hun lagde Haanden paa Hjertet, thi dets voldsomme Slag truede med at sprænge det.

Volmer vedblev:

— Det er, som jeg siger — nu mørknes det atter; men snart har Volmer vidst at finde Trøst i sin Kjærlighed og hente Styrke hos Dig! —

— Men er da nu ethvert Haab langt fjernere end tidligere? Er der da nu mindre Udsigt for Dig til at gjenvinde dine Fædres Rige, end der tidligere var? spurgte Tove med frygtsom Stemme.

— Ja, Tovelille, nu er ethvert Baand brustet, som bandt mine Tanker til denne Plan; men til Gjengjæld ere de Kjæder, som lænke Volmer til Dig, blevne af tidobbelt Styrke! . . . Aldrig vil dog Mindet om min drømte Høihed, mit Folks Frelse udslettes af mit Hjerte; gjerne offrede jeg mit Liv for denne Tankes lykkelige Gjennemførelse; men det Offer, som her forlanges, det er for stort, for dyrebart til . . .

— Din Tale forvirrer og ængster mig mere og mere! faldt Tove ind; formaaer jeg da ikke længere at trøste Dig? Tro mig, der vil komme en Dag, paa hvilken Du klart indseer, at denne Klage og denne Sorg kunde Du have sparet Dig!

Valdemar rystede taus paa Hovedet; hvorledes skulde

han kunne underrette denne glade, tillidsfulde og hengivne Kvinde om den Betingelse for hans Kongeværdighed, som ingen af dem kunde opfylde?

— Atterdag, begyndte Tove paany, Du har alt for ofte Hang til tungsindige Drømmerier; men hidtil har Du jo heller ingen Medbør havt i den Retning, hvorhen alle dine Forhaabninger gaae; derfor . . .

— Toveliile, disse Drømme ere forsvundne for stedse . . .

— Men jeg fatter ikke, hvorfor just nu, da Alt tegnede til ganske andre Følger, end det forhen syntes . . .

— Toveliile, Alt vilde staae klart for Dig, naar Du havde hørt . . .

— Hvilket?

— Min Gud, hvorledes . . .

— Volmer, er dette Offer saa stort — er det da en plat Umulighed at vinde Dig Fred og Glæde?

Valdemar tog hendes Haand og kjærtegnede hende venligt, medens han svarede:

— Ja, Toveliile, det Offer, som fordres, er mere, end Volmer er i Stand til at bringe sit Folk — o, var det blot mig selv, det gjaldt — jeg hengav gjerne mig selv, jeg offrede gjerne min Lykke og Glæde; men . . .

— Tal ud, Volmer, en skrækkelig Ahnelse opstiger i min Sjæl — tal ud, lad mig erfare Alt!

Han syntes ikke at have hørt disse hendes sidste Ord; thi han vedblev hen for sig selv:

— Min egen Lykke, min egen Glæde — ja, men aldrig forbittre dit Liv eller forgifte din Lykke!

Tove stirrede paa ham, og et Spørgsmaal svævede allerede paa hendes Læber, da Valdemar atter tog til Orde:

— Toveliile, Du eier en rig Følelse og en dyb For-

stand; jeg veed, at Du kan bære Ulykken uden at klage; men hvorledes skulde Du kunne bære den uden at lide — derfor, for at skaane og værge Dig imod enhver Smerte, giver jeg Afkald paa Alt, kun ikke paa Dig, hvem man nu vil stille mig ved! . . . O, hvorledes skulde jeg kunne holde Modet oppe, naar jeg vidste Dig ene og sørgende tilbage? . . . Hvorledes skulde jeg med Glæde ile til Krig og Seiervindinger, naar jeg vidste, at dine Øjne Dag og Nat græd Sorgens Taarer for den for stedse Bortdragne! . . . Nei, nei, det vilde hæmme min Glæde og stække mit Mod! . . . Derfor, Tovelille, derfor bliver jeg ved din Side! . . . Dig vil jeg ikke slippe, om jeg end derved sætter en Krone paa Spil!

Tovelille havde hørt hans Ord — og med Smerte forstaaet, at hun var Tvistens Æble i denne Sag; derfor spurgte hun med høitidelig Alvor:

— Hvad gavner det vel Land eller Rige at fjerne mig fra Dig, Volmer? Hvo kan være grusom nok til at forlange Sligt?

— Du har allerede for længe siden hørt mig tale til Dig om de Forhandlinger, som førtes af Magthaverne; nu ere de høie Herrer komne til den Overbeviisning, at jeg er den, hvem Kronen bør tilfalde; men, Tovelille, iblandt flere Betingelser er der een, som fylder mig med Rædsel og slaaer alle mine Planer til Jorden, den Betingelse, at jeg til Erstatning for Kongemagten skal opoffre min Ungdomskjærlighed — man forlanger af mig, at jeg til Betryggelse for Freden skal ægte Hertug Valdemar af Sønderjyllands Søster, Frøken Helvig!

Et svagt Skrig undslap Tove; hun klyngede sig tæt til Volmer, som om hun frygtede i dette Nu at miste ham for bestandigt.

Dog kun et Øieblik varede denne Bevægelse, og Tove-

lille var atter rolig, idetmindste tilsyneladende; thi at der i hendes Indre nu og da rasede en heftig Smerte, derom vidnede hendes blege Kinder og skjælvende Stemme.

Nu viste hun sig i Sandhed som den høihjertede Kvinde, til hvem Hr. Henning Podebusk som den sidste Tilflugt havde sat sin Lid.

— Volmer, begyndte hun efter en lang og høitidelig Pause, hvorledes opfylder Du nu de Forpligtelser overfor Folk og Land, som Du saa ofte tidligere har svoret at ville opfylde til Punkt og Prikke? . . . At Du selv kunde gaae ethvert Savn i Møde blot for at frelse dit Folk, for at samle dit Rige, derom føler jeg og Andre med mig sig fuldt overbeviist; men hvorfor ikke tiltroe mig den samme Styrke, som Du tiltroer Dig selv! . . . Hvor maa den Tanke ikke være stjøn at føre et Folk, et heelt Folk til Fred og Hæder? Denne Tanke har jeg deelt saalænge med Dig, at den er bleven som en Deel af mig selv, den hører med til mit Liv og den er nøie forbunden med min fremtidige Lykke! . . . Hvorledes skulde jeg vel kunne føle den høie Beundring, den stolte Glæde, som jeg har følt ved at vide mig elsket af Dig, om ikke jeg var indviet i dine dristige Fremtidsplaner, og vilde jeg vel være din Kjærlighed værd, naar jeg ikke var i Stand til at dele dine dristige Forhaabninger, om jeg ikke formaaede at bære de samme Offre som Du! . . . Vel skeer det med blødende Hjerte, at jeg byder Dig Levvel, naar Afskedstimen kommer; men Bevidstheden om at have handlet uegennyttigt vil holde mig oppe og atter bringe Ligevægt i mit Sind! . . . Drag derfor hen til det Folk, som Du er kaldet til Herster over! . . .

Hun taug nogle Øieblikke; derpaa tilføiede hun med bævende, taarekvalt Stemme, idet hun slyngede sine Arme fast om hans Hals:

— Drag derfor til Hertug Valdemar og . . . nei . . . nei, jeg kan ikke udtale disse Ord . . . det vilde sønderknuse mit Hjerte! . . . O, grusomme Tyranner, som de ere, de høie Herrer . . . Hvad formaaer at skildre den Lidelse, som jeg føler nu i dette Øieblik? . . . O, hvor tungt falder det dog at opfylde sin Pligt, naar Hjertet taler med saa vægtig Røst!

Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i Graad.

Volmer tog hende i sine Arme og ødslede de venligste Kjærtegn paa hende, medens han gav hende de ømmeste Navne.

— O, Volmer, hvidskede hun neppe hørligt; vor Skjæbne er haard; thi — vi maae skilles!

— Nei, Tovelille, nei aldrig!

— Saaledes bør det være — jeg kunde ikke længere glædes ved Livet, selv ikke ved din Side, om Du nu for min Skyld gav Afkald paa dit kjæreste Ønske, din ærgjerrigste Forhaabning! . . . Hvad vilde Livet vel være for mig, om jeg vidste, at Du stedse bar paa en nagende Kummer, og at jeg ikke som tidligere kunde trøste Dig med lyse Billeder og Forestillinger, da jeg jo selv maatte føle, at hvert Haab var brustet og netop brustet, fordi Du ikke forlod mig? . . . O, Volmer, da gaves der ingen Trøst længere hverken for Dig eller for Tove! —

— Og om jeg drog bort? spurgte Volmer tankefuldt; vilde Du da føle Dig lykkeligere, end naar jeg som din naturlige Beskytter stod ved din Side for at værne om Dig og skjærme Dig imod enhver Fare?

— O Volmer, min Lykke har hidtil været stor; thi elsket af Dig har jeg deelt dine skjønneste Drømme og Forhaabninger — skilt fra Dig ville mine Tanker og Længsler følge Dig, hvorhen Du end foer!

— Og troer Du da, at Glæden kunde fæste Bo i

min Sjæl, selv om jeg vandt Ære og Hæder i Verden, naar jeg vidste Dig ene tilbage, klagende og sørgende?

— O Volmer, den Storhed, Du snart vilde vinde, vilde erstatte Dig Skilsmissens Smerte! . . . Mine kjærligste Ønsker skulde ledsage Dig, og de varmeste Bønner skulde opstige fra mine Læber for dit Vel!

— Ja, jeg føler, at Du i Tankerne vilde ledsage mig; men jeg føler tillige, at Sorgen vilde knuge dit Hjerte og Taarerne perle i dine Øine, saa ofte som Bønnen flød fra dine Læber! . . . Og derfor nei og atter nei — lad dem beholde Land og Rige! . . . For den Priis, de fordre, vilde det dog være alt for dyrekjøbt! . . . Ti, Tovelille, jeg hører ikke efter dine Formaninger! . . . Du taler om Pligt og Ære, og dog veed Du, at Volmer kjender ingen helligere Pligt end den for stedse at være din og ingen høiere Ære end den at holde Tro og Love! . . . Lad mit Navn kun udslettes og forglemmes i Tidernes Gang! Lad mig aldrig nævnes som Herster, naar jeg blot ei heller nævnes som troløs!

— Og dog lød din Tale en Gang, at Du, netop Du, følte Dig kaldet til Stordaad, til Held og Frelse for dit Fædreland, til Glæde og Jubel for dit Folk! . . . O Volmer, jeg beder, jeg besværger Dig, følg dit høie Kald, gaa frem med Manddom og Styrke, kjæk og uforfærdet, som Du er, ryd alle Hindringer bort, som møde Dig paa din Vei, og Tovelille vil frydes, naar Rygtet om din Lykke og Storhed naaer hendes Øren!

Valdemar havde under disse hendes Ord flere Gange gjort en afværgende Bevægelse som for at standse hende, men forgjæves; hun vedblev begeistret, idet hun greb hans Haand og trykkede den med Inderlighed, medens hun med sine skjønne Øine skuede dybt ind i hans:

— Volmer, kan intet Andet bevæge Dig, saa husk

dine egne Ord: „Intet Offer bør være den Enkelte for stort, naar derved et heelt Folk kan frelses!"

Valdemar foer op ved disse Ord; forfærdet veeg han nogle Skridt tilbage; han strakte Hænderne ud for sig som for at værge sig imod et eller andet Ondt.

Tovelille saae den Virkning, hendes Ord havde paa ham; hun reiste sig og lagde sin Haand paa hans Skulder, medens hun hvidskede:

— Volmer, jeg seer af din Adfærd, at nu har Du taget din Beslutning!

Volmer taug.

Tovelille vedblev:

— Ei sandt, min Elskede, nu har Danmark vundet sig en Konge og Folket en Befrier fra de Fremmedes Aag?

— Men Du, Tovelille? spurgte Volmer høitideligt.

— O, jeg har vundet den skjønneste Lod — jeg har formaaet Dig til dette Skridt!

— Velsignede Kvinde, hvor kan Du saaledes fornægte Dig selv? . . . Vel har Du tusinde og atter tusinde Gange talet stolte og behjertede Ord; men aldrig har din Tale grebet mig saaledes som i dette Nu!

— Det kommer af, at jeg denne Gang ikke udtalte mine, men dine Ord, dem jeg selv har underkastet mig, og denne Sag bør ende saaledes!

— Nei, elskede Tovelille, denne Sag er endnu ikke afgjort!

— Du tænker? . . .

— Ja, jeg tænker, at Sagen endnu er langt fra sin Afgjørelse, saaledes som Du ønsker det!

Tovelille saae ængsteligt paa ham.

— Jeg gjentager, hvad jeg nys sagde — jeg vilde

selv være i Stand til ethvert Offer, men opoffre Dig, din Lyst og Glæde — umuligt, Tovelille!

Han taug og saae tankefuldt paa hende; et sælsomt Udtryk gled over hans Træk. Han foer sig med Haanden over Panden, medens et Blink af Haab flammede i hans Øie.

Dog kun et Øieblik; saa rystede han paa Hovedet og hvidskede for sig selv:

— Umuligt, Volmer!

Han lagde sin Arm om hendes Liv, trykkede hende tæt op til sig og hvidskede:

— O, Tovelille, hvilken lykkelig Stund, om jeg førte Dig med til mine Fædres Land, om jeg seierrig og lykkelig vendte hjem til din Favn, hver Gang jeg var dragen ud, hvad enten det var for at hævde Lov og Ret i Riget, eller det var for at løfte Sværdet imod Fjendehoben!

Tove svarede ikke; andægtigt lyttede hun til hans Ord, medens han vedblev:

— Skjønne, herlige Billeder staae for min Tanke! . . . O, om Du kunde følge mig, hvor lys, hvor straalende blev min Fremtid da! . . . Paa Sjølunds Kyst, i de tætte, de smilende Skove skulde Du bo og bygge! . . . Skovduerne vilde kurre omkring Dig, glade ved at skue Dig, deres Lige! . . . O, hvilket Liv, hvilken Lykfalighed! . . . I tunge Tider skulde Du være min Trøsterinde, Du skulde som Du saa tidt har gjort, atter hæve mit synkende Haab og tylle Glæden tilbage i min Sjæl! . . . Naar Krænkelser mødte mig, da skulde din Mildhed formindske min Harme! . . . Naar Vrede og Hævntrøst sønderrev min Sjæl, da skulde Du tale den Betrængtes Sag og afvende enhver Uretfærdighed! . . . Og var der Ro og Fred i Landet, kunde jeg for en Stund hengive mig til mine egne Glæder, hvor sød, hvor himmelsk sød blev da den Løn, jeg fandt i dine Arme! . . . Hvor festligt skulde Jæger-

hornet klinge i den sommergrønne Skov, naar vi joge den flygtende Hind, som fulgt af de halsende Hunde forgjæves søger at fjæle sig i det dunkle Krat! . . . Hvor venligt stille skulde Sommeraftenen glide os forbi! . . . Hvor saligt at lytte til din Røst, naar Du ved Solnedgang sang dit smeltende Farvel til den synkende Dag, medens dine bløde Fingre let og bævende aflokkede Luthen de ømmeste Toner! . . . O, da . . .

Tovelille standsede hans Tale; hun lagde sine hvide Hænder over hans Læber, medens hun med længe tilbagetrængt Graad udbrød:

— O, Volmer, stands, ti for Himlens Skyld! . . . Dræb mig ikke ved nu i denne Stund at oprulle disse favre Billeder for min Sjæl, Billeder, som aldrig ville blive andet end en livsalig Drøm!

— Jeg formaaer ikke at tilbagetrænge disse Tanker — de faae, uden at jeg selv mærker det, Luft i Ord! . . . Du græder . . . Du lider . . . Stands din Graad, Tovelille; thi . . .

— Volmer! raabte Tovelille pludseligt, idet hun greb om begge hans Hænder; dine Ord have aabnet mit Øie; klart seer jeg ind i min Sjæl og i mit Hjerte . . . dine Følelser var jeg længst fortrolig med . . .

Hun standsede pludseligt, og medens hun lænede sit Hoved imod hans Skulder, hvidskede hun med bævende Stemme:

— Drag bort, Volmer — Tovelille hører kun Dig til; derfor vil hun nu følge Dig for kun at stilles fra Dig, naar Døden en Gang vrister hende ud af dine Arme!

XI.

I Fiskerhytten.

Det er langt op ad Formiddagen, da vi paany træde ind i Erlings og Eriks Hytte.

Det Første, vi faae Øie paa, er Asta, som trods sin unge Alder var ivrigt beskjæftiget med Husets Sysſel. Travlt færdedes hun ved Arnestedet, hvor hun ved sin Farbroder Erlings Hjælp tilberedte en Ret Fisk.

Erik, hendes Fader, sad paa Hug foran Løibænken og betragtede med tungsindige og opmærksomme Miner en Syg, som laa henstrakt paa denne.

Den Syge laa stille og ubevægeligt. Et bredt, hvidt Bind var bundet om hans Hoved, og et lignende saaes om hans Hals og Arm.

Nu og da foer Erik sig med Haanden over Øinene som for at bortjage en eller anden tungsindig Erindring eller Mindet om en uhyggelig Drøm, som endnu forurolige de ham i vaagen Tilstand.

Erling skottede af og til hen til Broderen, og hver Gang vendte han sit Blik fra ham, idet han med en let Hovedrysten mumlede nogle uforstaaelige Ord og derpaa atter beskjæftigede sig med sit afbrudte Arbeide.

I saadanne Øieblikke hævede den lille Asta Hovedet og saae forundret vexelvis paa Faderen og Farbroder Erik.

Den store, sorte Hund, som Læseren har lært at kjende som Frelseren af et Menneskeliv, laa udstrakt midt paa Gulvet i den sødeste Slummer, og baade Asta og Erling vare saa nænsomme overfor dette Dyr, at de hver Gang, de færdedes frem og tilbage, forsigtigt sneg sig udenom den for ikke at forstyrre dens Hvile. Den forekom dem

Begge efter hiin Nat, da den havde frelst den Fremmede, som et Væsen af høiere Natur, og siden den Stund indgjød den dem Begge en sand Ærefrygt.

Kun Erik syntes ikke i mindste Maade at dele disse Følelser; thi naar hans Øie vendte sig fra den Saarede, var det kun for med et vredt og truende Udtryk at fæste sig paa Hunden; stundom flammede hans Øie vildt, og han knyttede truende Haanden; men hver Gang han i sin Iver vilde hæve den, lod han den straks villieløs synke, idet han udstødte et smerteligt Suk.

Saaledes ogsaa nu i dette Øieblik.

Erling forlod derfor sit Arbeide, idet han sagde til Asta:

— Kjære Barn, gjør din Flid med denne Ret, medens jeg, saa godt jeg formaaer, trøster din Fader i den Sorg og Fortvivlelse, som han er geraadet i, og som ingen af os ahner Grunden til!

Pigen hævede sine kloge Øine op imod ham, medens hun hvidskede:

— Farbroder, jeg kan ikke lide denne Fremmede, som volder Fader saamegen Uro; jeg vilde ønske, at han var langt borte herfra igjen!

— Det vil han snart være, svarede Erling, naar Du blot er en flink Pige og pleier ham vel efter mine Forskrifter; skynd Dig derfor at tilberede denne Ret, forinden han vaagner, thi er han vaagen, da trænger han forvist til Næring!

Pigen lod sig ikke dette sige to Gange, men skyndte sig med sin Gjerning det Bedste, hun kunde.

Erling gik nu hen og satte sig paa Hovedenden af Løibænken. Varsomt løftede han den Syges Hoved og lagde det tilrette i en bedre Stilling, medens han samtidig betragtede Broderen med et kjærligt bekymret Blik.

Saasnart han havde anbragt den Syge i den Stilling, som han ansaae for den tjenligste, vendte han sig imod sin Broder og spurgte deltagende, idet han tog hans ene Haand imellem begge sine:

— Hvorfor, min Broder, er Du endnu saa taus og bekymret? Hvorfor rasede Du nys saa vildt?

Han vedblev efter en Pause:

— Er din Uvillie saa stor imod dette Menneske, at Du, som frelste saa mangt et Menneskeliv, som oftest med Fare for at miste dit eget, ikke under ham Livet?

Erik svarede endnu ikke.

Roligt betragtede han Broderen; men skjøndt denne havde hørt hvert af hans Ord, skulde man dog efter hans aandsfraværende Miner have troet, at ikke et eneste havde naaet hans Øre.

Saaledes troede Erling ogsaa; thi han reiste sig allerede for at forlade Broderen, tilsyneladende opgivende ethvert Haab om at erholde Svar af hans Mund, da Erik, idet Broderen fjernede sig, pludseligt udstrakte Haanden efter ham og hvidskede neppe hørligt:

— Jeg har hørt dine Ord — gaa ikke bort!

Erling standsede, og da Asta i det Samme forlod Stuen, spurgte han hurtigt:

— Vil Du ikke tale i Barnets Paahør?

— Hold hende fjernet herfra, hvis det er muligt — hvis ikke . . .

Asta traadte ind paany, og Erik taug ligesaa pludseligt.

Erling bøiede sig ned over Broderen og sagde halvt hvidskende:

— Nuvel, min Broder — jeg vil selv tilberede vort Maaltid; medens dette staaer paa, kan Asta skikkes bort at sanke Brænde!

Erik nikkede bifaldende.

Erling vendte sig imod Barnet og sagde venligt:

— Asta, gaa, mit Barn — vort Brændsel er snart sluppet op; skaf os nogle Grene og Kviste til Hjælp; thi det, vi allerede have, bliver neppe tilstrækkeligt til Solnedgang!

Barnet vendte sig forundret imod ham, og allerede svævede en Indvending hende paa Læberne, da Erling paany tog til Orde:

— Gaa, Asta — det er mit Ønske, at Du begiver Dig bort!

Asta betragtede ham forbauset, men adlød stiltiende.

Saasnart hun havde fjernet sig, vendte Erling sig til sin Broder; taus traadte han hen foran ham og lagde sin Haand paa hans Skulder, medens han kjærligt lod sit deeltagende Blik hvæle paa ham.

Erik hævede Hovedet og sagde, idet han pegede paa den Saarede:

— Erling — han er ikke noget Menneske, han er et Gjenfærd!

Erling rystede sørgmodig paa Hovedet og svarede:

— Kjære Broder, dine Tanker ere endnu saa forvildede; fat Dig, vaagn dog igjen af disse forunderlige Syner!

— Han er et Gjenfærd! vedblev Erik.

Erling rystede paa Hovedet.

— Se, begyndte Erik paany, se, hvor hans Øielaage sitre! Se, hvor han trækker med sine Bryn — ja, saaledes, netop saaledes saae han ud hiin Nat! . . . Bort, bort med ham — hvorfor kastede Du ham ikke i Strømmen, da jeg bød Dig at gjøre det, saa havde i denne Stund Bølgerne vugget sig over ham? . . . Dødningen

havde ligget paa Havets Bund i denne Time, om Du havde adlydt mig!

Erling rystede eftertænksom paa Hovedet, som om han ikke i mindste Maade billigede Broderens Tale.

Denne vedblev:

— Se, Erling, han bevæger sin høire Haand . . . han aabner Øinene . . . se . . . se . . . min Gud, han stirrer paa mig! . . . Dette Blik, det har jeg allerede seet mig fortvivlet paa een Gang — hvad vil han? . . . Nu hæver han sig paa Leiet . . . han bevæger Læberne . . . nei, nei, jeg vil ikke høre et Ord!

Med dette sidste Udraab lagde han med Heftighed sin høire Haand paa den Syges Læber for saaledes at standse den Tale, som han frygtede for at høre.

Ved denne Voldsomhed fra Eriks Side, hørte man kun nu og da nogle afbrudte Ord, fremhvidskede af den Saarede, som virkelig var vaagnet af sin Slummer og nu laa roligt, med sit Blik fæstet paa Erik.

Den Syge gjorde en Bevægelse som for at frigjøre sig fra denne Vold, og nu hørte man nogle usammenhængende Ord fra hans Læber.

— Herskerinde, hvidskede han, høie Beskytterinde, tilgiv . . .

Ordene hendøde aldeles; men efter en Pause vedblev han paany:

— Festen er endnu ikke til Ende . . . Lysene brænde endnu med deres klare Skin . . . Helvig . . . frels Dig, om . . . nei . . . tilbage til Hjemmet, til Sønderborg Slot! . . . Sønderborg Slot . . . Fængslet . . .

Han taug pludseligt.

Nu udbrød Erik i en vild Latter, idet han henvendte sig til Broderen:

— Der hører Du — hahaha, nægt, om Du kan, at

det er hans Gjenfærd! . . . Sønderborg Slot . . . Fængslet . . . ja, det var jo netop der, vi saaes, Peder Lovmand, der var det, at Du maatte bøde for din Smægten og Sukken . . .

Ved disse Eriks Ord reiste den Syge sig halvt op; med forvirrede Miner betragtede han den Talende, medens han hvidskede:

— Hvem taler her om Drost Hessel? . . . Hvo nævnede Peder Lovmand?

— Om det saa er Røsten, saa er den ganske uforandret fra hiin Tid! udbrød Erik, opfyldt af Rædsel.

Erling havde været et stumt Vidne til den hele Scene; hans Forbauselse steeg mere og mere, alt som Erik og den Syge vedblev deres Ordskifte.

Langsomt formaaede han at fatte, hvilke Hemmeligheder Broderen her skjulte for ham; men at saadanne vare for Haanden, indsaae han klart.

Han vidste ikke, om han paany skulde afbryde hans fortvivlede Udbrud eller vente med sin Trøst og sine beroligende Ord, til Broderen selv gav ham Leilighed til at fremkomme hermed.

Denne Tvivl blev han dog snart udreven af; thi den Syge reiste sig paany, udstrakte Haanden imod ham og hvidskede bønligt:

— Giv hid en Drik Vand!

Erling skyndte sig at bringe det Forlangte.

Den Syge greb begjærligt efter den lædskende Drik, med hvilken han kjølede sin brændende Tunge.

— Tak, Tak! hvidskede han neppe hørligt; derpaa vendte han sit Blik imod Erik, hvis Øie endnu hvilede paa ham med stum Forfærdelse.

Den Syge syntes for et Øieblik at være kommen til Besindelse; de vilde Phantasier, fremkaldte af Smerter og

Lidelser, syntes for en Stund at have forladt ham. Han pegede paa Erik og spurgte langsomt og med Ro:

— Hvorfor stirrer Du saaledes paa mig? . . . Forfærder mit Udseende Dig? . . . Menneske dog, hvad Rædsomt finder Du ved mig? . . . Lad af med din Stirren, som volder, at jeg forfærdes for mig selv! . . .

Efter en Pause henvendte han sig til Erling med de Ord:

— Hvad fattes dette Menneske? . . . Er hans Forstand berøvet ham, eller er det mig, som i Febervildelser ræddes for et Syn?

Erling lagde sin Haand paa den Syges Pande og sagde med tilkæmpet Fatning:

— Trøst Dig — nu plages Du ikke af Feberſyner; denne Mand, hvis Udseende forfærder Dig, er min Broder, som Du har at takke for dit Liv; uden hans Hjælp havde Du nu været priisgivet Havsens Bund!

Erling taug; men da han saae, at hans Ord ikke tilstrækkeligt havde beroliget den Syge, vedblev han efter en kort Pause:

— Det lader ikke til, at Du fatter Tiltro til mig;; dog forholder det Hele sig saaledes, som jeg beretter. Eet er der, som ogsaa volder mig Uro — det, at denne hele Begivenhed har havt en strækkelig Indflydelse paa min Broders Forstand!

— Hvorledes? hvidskede den Syge.

— Han troer i Dig at gjenkjende en efter hans forvirrede Tale at dømme forlængst Afdød . . .

— Og hvo er denne Afdøde? spurgte den Syge med større Livlighed, end man efter hans lidende Tilstand skulde have tiltroet ham.

— Jeg veed det ikke forvist — af og til nævner han Dross Peder Hesfels Navn; men . . .

Et Skrig undslap den Syge, og han sank tilbage paa Leiet. Den Blegheb, som alt før disse Ord var udbredt over hans Aasyn, tiltog i den Grad, at han fuldstændigt lignede en Dødning.

— Se, se! hvidskede Erik vildt, da dette Syn viste sig for ham.

Den Syge løftede atter sit Hoved; med utrolig Anstrængelse lykkedes det ham at hæve sig saameget op paa Leiet, at han, støttende Albuen imod Hovedgjærdet, lod Panden hvile i sin Haand.

I denne Stilling forblev han længe; taus lod han sit Blik vandre fra den ene til den anden af de to Brødre; endelig standsede det ved Erik, hvem han henvendte sin Tale til.

— Hvorfor forfærdes Du? spurgte han.

Erik taug.

— Hvorfor taler Du om Peder Hessel? vedblev den Syge; hvad veed Du om Drosten, som en Gang var Rigets første Mand?

En stærk Kamp foregik i Eriks Indre; hans Træk røbede denne Bevægelse, og hans Stemme skjælvede, da han svarede:

— Hvad jeg veed om Peder Lovmand? . . . O, det vilde blive for vidtløftigt her at forklare — desuden, til hvad Nytte? . . . Nu seer jeg Dig jo atter for mig, Drost Hessel, og Du maa dog bedre, end Nogen kan sige Dig det, kunne erindre, naar vi To sidst taltes ved?

Den høieste Forundring malede sig i den Syges Træk; hans Øine stirrede ufravendt paa den Talende; det syntes, som om han med Øiet vilde opfange og erstatte, hvad han, da han ikke forstod denne Tale, troede at være gaaet Glip af ved Hørelsen.

— Forunderlige Menneske, udbrød han endelig, da

Erik vedblev sin Taushed, Du taler, som om Du i mig troede at see den længst Hensovede?

— Hører Du, Erling? hvidskede Erik sin Broder i Øret med skjælvende Stemme; hører Du — han veed godt selv, at han er et Gjenfærd?

— Fat Dig, min Broder!

— Umuligt — Alt bliver klarere og klarere for mig — selv kalder han sig jo den forlængst Afdøde!

Erling vendte sig fra ham med fortvivlede Miner og hvidskede til den Syge:

— Gjør, hvad Du formaaer, for at udrive ham af denne skrækkelige Vildfarelse — hans Sjæl er rystet, og Vanvid spøger omkring hans Hjerne siden det Øieblik, da vi i Forening droge Dig op af Bølgerne; siden det Øieblik, da han saae dine Træk, greb denne Nødsel og Forfærdelse ham! . . . Du forekommer ham som et Spøgelse, en Gjenganger fra en længst henrunden Tid! . . . Hans Tale forstaaer jeg vel ikke; men saameget har han ved sine Udbrud røbet, at en eller anden tung Hemmelighed hviler paa hans Sjæl — om Godt eller Ondt begriber jeg ikke; kun har jeg forstaaet, at denne Sag maa staae i Forbindelse med den afdøde Dropt Peder Hessel og hans Fangenskab paa Sønderborg Slot!

Et dybt Suk undslap den Syges Bryst; han foer sig med Haanden over Panden og udbrød:

— Fangenskab paa Sønderborg Slot? . . . Sælsomt, sælsomt — først nu falder det som Skjæl fra mine Øine, at der, hvor Faderen hensukkede en Tid af sit Liv, der sukker Sønnen nu sine Dage bort . . .

Han taug en Stund; men snart tog han paany til Orde:

— Hvad taler Du om Hemmelighed, brave Mand — veed din Broder . . .?

— Et eller Andet, som angaaer den fordums Droft? afbrød Erling ham; ja, jeg har al Grund til at antage dette, efterfom han flere Gange i den korte Tid, fra vi droge Dig op af Vandet, har nævnet hans Navn, og det paa en Maade, fom har indgivet mig den Tanke!

— Min Gud, hvidstede den Syge, hvad kan han vide af Vigtighed, fom angaaer min Fader?

Erling blev opmærkfom ved disse Ord; han hævede Hovedet og betragtede den Talende; et Spørgsmaal svævede allerede paa hans Læber; men den Syge kom ham i Forkjøbet; thi han udbrød, henvendt til Erik:

— Du kjendte min Fader? Efter din Broders Tale at dømme maa Du endog være deelagtig i en eller anden Hemmelighed, fom angaaer ham; tal derfor — thi Du feer i mig hans Søn, Folqvard, Sangeren fra Sønderborg Slot!

Erling traadte af Overraskelse nogle Skridt tilbage og udbrød hastigt:

— Folqvard Sanger?

— Ham selv! hvidstede denne, hvem den lange Samtale allerede begyndte at anstrenge.

— Du hans Søn? vedblev Erling.

— Hvorfor forbauser dette Dig saaledes? spurgte Folqvard.

— Nu ahner jeg Grunden til min Broders pludselige Forsærdelse! fortsatte Erling, talende for sig selv, som om han ikke havde hørt Folqvards Spørgsmaal.

— Hvad mener Du? spurgte Folqvard, som havde opfanget disse Ord.

— Han kjendte den fordoms Droft, vedblev Erling for sig selv, det veed jeg; men hvilken den Hemmelighed er, som tynger paa hans Sjæl, fatter jeg ikke. Saameget er mig imidlertid klart, at der maa være en stor Lighed

imellem Dig og ham; thi ellers var Erik aldrig falden paa at kalde Dig Droſt Peder Heſſel!

Folqvard ſaae nogle Øieblikke ud for ſig; derpaa nikkede han tauſt med Hovedet og ſvarede langſomt:

— Ja, det maa være, ſom Du ſiger — Enhver, ſom har kjendt min Fader, omtaler ogſaa med Forundring den ſtore Lighed, ſom finder Sted imellem os; men hvad kan vel din Broder have paa ſin Samvittighed? Hvad kan han vel have forbrudt? I hvilken Forbindelſe kan han vel have ſtaaet til Droſt Peder Heſſel, netop paa den Tid da denne ſad fangen paa Sønderborg Slot?

Erling vilde juſt til at ſvare Folqvard paa alle disſe Spørgsmaal, da Erik haſtigt tog Ordet:

— Nu taler Du atter om Sønderborg Slot?

— Ja, Du hørte rigtigt!

— Der er Du kommen fra?

— Og derhen drager jeg paany!

— Hvem gav Dig Orlov?

— Min Herſterinde!

— Taler Du ſandt?

— Løgn kommer aldrig over Folqvards Læber!

— Folqvard . . .?

— Saaledes lyder mit Navn!

— Da mente jeg dog . . .

— Her ſvæver Du i en Vildfarelſe — fat Dig og hør med Rolighed, hvad jeg vil ſige!

Erik ſyntes virkelig i dette Øieblik for første Gang, ſiden han havde ſeet Folqvard, at have vundet noget Herredømme over ſig ſelv; han lod ſit Blik hvile med Rolighed paa ham og ſvarede langſomt:

— Tal — jeg hører!

Erling betragtede ſin Broder med en Mine, ſom røbede baade Glæde og Forundring

Folqvard brød Tausheden.

— Du har, begyndte han, kjendt Droſt Peder Hesſel? . . . Nei, nei, frygt ikke — jeg er vel kommen fra Sønderborg Slot; men jeg er ikke nogen Gjenganger! tilføiede han haſtigt, idet han gjorde en afværgende Bevægelſe, da han ſaae, at Erik vilde falde ham i Talen.

Da han imidlertid ved disſe Ord havde beroliget ham, vedblev han:

— Du ſeer ikke i mig hverken Droſt Peder, eller, ſom jeg nys ſagde, et Gjenfærd, men en Søn af ham, hvis ſtore Lighed med Faderen allerede har forbauſet baade Een og Anden!

Erik ſtirrede paa den Talende, og det lod til, at en tung Byrde lettedes fra hans Sjæl; dog blev der endnu nogen Tvivl tilbage, ſom røbedes derved, at han ængſtligt ſpurgte:

— Har denne Lighed forbauſet Andre?

— Ja, ikke ſjældent!

— Du er . . .?

— Droſt Peders Søn, Sangeren fra Sønderborg Slot!

— Folqvard Sanger! ſluttede Erling.

Erik lagde Haanden over Panden og betænkte ſig i nogle Minutter; hans Anſigt opklaredes, og han ſagde roligt:

— Ah, denne Lighed er altſaa . . . nei, føiede han pludſeligt til, jeg kan ikke forlige mig med den Tanke, og min Frygt vaagner paany . . .

I dette Øieblik traadte Aſta ind; forpuſtet og aandeløs ilede hun hen til Faderen og raabte:

— Fader, Fader, nu kommer han atter!

Erik reiſte ſig haſtigt og traadte hen i Hyttens Dør; han ſkyggede med Haanden for Øinene, at ikke Sollyſet

skulde blænde ham, og nu saae han et lidet Stykke nede ad Veien en høi Mand nærme sig.

— Ja, mumlede han, det er ham — han kommer virkelig tilbage!

Kort derpaa hørte man tunge Fjed, og snart stod den Ankomne i Hyttens Dør.

— Velkommen! raabte Erik ham i Møde, saasnart han saae ham; velkommen — men sig, hvor kan det være, at Du paa denne Tid af Dagen allerede er her?

— Gjætter Du ikke, at vi maae have lagt en anden Plan?

— Aa jo, det kan jeg tænke!

Uagtet Erik tilsyneladende havde overvundet sin Frygt for den, som han saa haardnakket havde kaldt et Gjenfærd, saa skottede han dog af og til hen til den Syges Leie og rø-bede saaledes, at han endnu ikke var kommen til Ro.

— Seer Du, vedblev den Fremmede, efterat vi hiin Aften havde aftalt og beregnet den hele Plan, kom vi endnu en Gang sammen i Kroen iaftes . . .

— Og derom har jeg ikke hørt et Ord? udbrød Erik overrasket.

— Det skete iaftes i Kroen, som Du hører — der kom jeg tilfældig sammen med Jørgen Garver og flere Andre; der bleve vi enige om at tage anderledes fat paa Sagen og vedtoge derfor en anden Plan, den vi fandt bedre og lettere at udføre!

— Jeg troer saa min Sandten, I ere forrykte, saa tidt I nu have ændret og ændret paa den Sag, og maaske ere I, naar Alt kommer til Alt, endnu lige nær? udbrød Erling forbauset.

— Det just ikke; men stort er der vel ikke vundet!

— Tænkte jeg det ikke nok! raabte Erik; nei, min

gode Smed, det bliver ikke til Noget, før Erik tager Haand i Hanke med!

— Jaja, jaja — endnu veed Du jo ikke, hvad jeg har at berette Dig, og indtil Du har hørt min Tale, maa Du dog holde din Dom tilbage!

— Nuvel, saa tal!

Idet Erik udtalte disse Ord, gik han foran den Fremmede ind i Hytten, idet han gav denne et Tegn, at han skulde følge efter.

Den Fremmede adlød.

Neppe var han imidlertid kommen over Tærskelen, og Folqvard havde faaet Øie paa ham, før han udstødte et Skrig af Overraskelse.

— Folqvard! udbrød den Fremmede, i hvem Læseren uden Tvivl allerede har gjenkjendt den muntre Smed.

— Min ærlige Ven fra iaftes! svarede den Tiltalte; Tak for den Venlighed, I viste mig, da vi sidst saaes!

Smeden var saa forbauset ved dette Møde, at det ikke var ham muligt at nævne andet end Folqvards Navn.

Denne syntes paa sin Side ikke saa overrasket som glad bevæget; han reiste sig, saavidt hans farlige Saar tillode ham det, og idet han strakte Armene ud imod den Nysankomne, vedblev han livligt:

— Hvilket lykkeligt Tilfælde førte Eder hid i denne Stund?

— Siig først, hvilket ulykkeligt Tilfælde har bragt Eder i denne sørgelige Forfatning?

Folqvard smilede tvungent.

— Ja, begyndte han, med min gode Billie flete det sandeligt ikke!

— Hvad er der hændet Eder?

— Det vil blive en lang Fortælling, om I skal høre den fra Begyndelsen af?

— Forti Intet!

— Men sæt, at I tabte Taalmodigheden?

— Det har ingen Fare — jeg tager altfor levende Deel i Eders Skjæbne til at trættes ved at høre paa Eder!

— Det vigtigste af det Hele maa dog de vakkre Brødre Erik og Erling fortælle! paastod Folqvard; thi uden deres Hjælp havde jeg i dette Nu ikke været iblandt de Levendes Tal. Mordforsøget . . .

— Hvorledes, udbrød Smeden forfærdet, man har stræbt Eder efter Livet? Jeg troede dog strax, da jeg saae Eders Forbindinger, at Eders Saar hidrørte fra et Overfald af Stimænd; men nu, da I ligefrem taler om et Mordforsøg, frygter jeg for at høre det Værste!

Der indtraadte en Pause, under hvilken Smeden nærmede sig den Syge, lagde sin Haand venligt paa hans Pande og gjentog:

— Fortæl, Folqvard!

Medens Folqvard her meddeler Smeden, hvad Læseren allerede veed, ville vi begive os andetsteds hen.

XII.

I Borgstuen.

Nogle Maaneder vare hengaaede, siden Læseren tog Afsted med Nørreriis og dets Beboere.

Beboerne ville vi nu atter føre Læseren tilbage til;

men det Opholdssted, hvor vi træffe dem, er ikke længere Nørreriis, men Brattingsborg.

Til denne stærkt befæstede Borg havde Ebbesen ført sin Familie, og dertil var han selv flygtet efter Grev Geerts Død.

Denne Borg var af Naturen godt befæstet, og Ebbesen mente her at kunne finde et tryggere Tilflugtssted for sig og Sine i hine lovløse Tider fremfor paa det mindre stærke Nørretiis.

Det var henad Aften.

I Borgstuen sad Folkene og fordrev Tiden, som de selv syntes bedst.

En luun Passiar var allerede i Gang, da Borgvægteren pludselig stødte i sit Horn, og denne Lyd bragte strax Alle til at ile ud for at see, hvem den Ankomne var.

Kun Een blev roligt siddende; det var en ung Knøs, som sad stille og, som det lod, tankeløst paa den Ende af Bænken, som vendte imod Døren.

Langsomt hævede han sit Hoved og saae ud; men strax derpaa sænkede han atter sit Blik og lod, som om han ikke nærede Spor af Interesse for, hvad der passerede udenfor.

Mørket begyndte at sænke sig over Fruerlunden.

To unge Karle, iførte mørke Klædninger, kom hastigt over Broen, som man havde nedladt for dem.

Hurtigt ilede de igjennem Lunden og op imod Borgen.

Paa samme Tid var det, at Svendene i Borgestuen reiste sig for at see, hvem det var, som gjæstede Borgen.

De to Fremmede gik ganske tæt ved hinanden, og af og til lod det, som om de hvidskede hemmeligt sammen.

Den Ene var høi og stærkt bygget, med et mørkt Skjæg, som bredte sig over Kind og Hage; et vældigt Ar

strakte sig fra hans Pande ned over det venstre Øielaag og forsvandt først i det mørke Skjæg. Hans Blik var livfuldt og ærligt, medens der dog som en besynderlig Modsætning hertil spillede et fiffigt Smiil om hans Læber.

Hans Ledsager var mindre af Vækst. Hans Ansigt var blegt og magert. Hans Øine, som laae dybt i Hovedet, blinkede ondt og listigt frem bag de røde, buskede Øienbryn. Hans Næse var lang og kroget. Hans Læber, som vare smalle og farveløse, havde han den Vane at bide tæt sammen, og dette gav ham et underligt indesluttet Udseende.

Nu bøiede han sit Hoved hen imod sin Ledsager; han bevægede Læberne; men de Ord, som kom over disse, vare saa svage og sagte, at umuligt nogen Anden end netop den, som de vare henvendte til, kunde høre dem.

Saasnart den Blege havde endt sin Tale, standsede de Begge midt paa Broen.

Hans Ledsager strakte Haanden ud og pegede i vestlig Retning, medens han hvidskede:

— Mener Du ad Veien hisi?

— Ja!

— Troer Du os sikkre?

— Det er umuligt Andet!

— Og dog . . .

— Tal ud?

— Hvad om Een eller Anden dog kjendte os?

— Sligt anseer jeg for en Umulighed — den eneste af Niels Ebbesens Svende, som skulde være i Stand hertil, er netop den, som han har ladet tilbage paa Nørreriis!

— Nu vel, saa lad os begive os til Borgen!

Den Blege stod dog endnu stille i nogle Øieblikke, hvorfor hans Ledsager, som strax havde sat sig i Bevæ-

gelse, vendte sig om og spurgte, idet han vinkede ad ham med Haanden:

— Kom an — hvorfor tøver Du?

Den Blege adlød Opfordringen, men kun nølende.

— Frygter Du? udbrød hans Ledsager, saasnart han var kommen saa nær, at han kunde høre hans Ord; Du var jo nylig den, som havde mindst Betænkeligheder ved denne Sag?

— Mine Betænkeligheder ere heller ikke tiltagne — hvorledes skulde vel Sligt skee i saa kort Tid? Men...

— Men . . . ?

— Bøi dit Øre tæt til mine Læber, at Ingen skal opsnappe mine Ord!

Hans Ledsager efterkom denne Opfordring, og nu hvidskede den Blege ham Noget i Øret, som syntes at have den største Interesse for dem Begge.

Den Talende pegede stiltiende henimod Lunden og lagde derpaa Fingrene paa Læberne, hvilket gav Anledning til, at hans Ledsager tilbageholdt en Ytring, som allerede svævede paa hans Læber.

De nikkede tavst til hinanden og fortsatte deres Gang over Broen, som nu blev trukken op efter dem.

Langsomt gik de nu igjennem Lunden, medens den Blege speidede opmærksomt til alle Sider.

Snart havde de naaet det Sted, hvor Ebbesens Folk med nysgjerrige Miner havde taget Plads, og hvor de ventede med Utaalmodighed paa de Fremmedes Ankomst.

En af Svendene traadte nu frem og gik dem i Møde.

Denne var en lille, flirskaaren Karl med et rødmusset og ærligt Ansigt.

Med en venlig Hilsen bød han de Kommende Velkommen, idet han sagde:

— Hvad fører Eder hid i denne Aften — er det Eders Ønske og Begjæring at stedes for Ridder Niels?

— Derfor kom vi hid! svarede den Blege; men før dette skeer, bede vi Eder, at I unde os nogen Hvile hos Eder i Borgstuen, at vi kunne hæge os; thi vort Udseende er just ikke saadant efter den lange Fart, vi have gjort til Fods, at vi ret vel kunne træde frem for den høie Herre uden at blues; tilstaa os, at I, før I melde os for Borgherren, vil vise os denne Gunst?

— Javist, javist! lød det fra flere Munde.

De Reisende traadte nu, ledsaget af Svendene, ind i Borgstuen.

Den unge Knøs, som var bleven tilbage den Gang da de Andre forlode Borgstuen, sad endnu paa samme Plet, som om han ikke havde rørt sig af Stedet, og dog var han, da den øvrige Flok var kommen saa langt bort, at de ikke længere kunde give Agt paa, hvad han foretog sig, krøben op paa Bænken; her stod han nu i sin fulde Høide, og ikke alene havde han seet de Tvendes forunderlige Adfærd; men tillige havde han opdaget, hvad det var, som forbausede dem Begge og gjorde, at den Blege saa taust og høitideligt pegede hen imod Lunden.

Nu sad han som sagt stille paa samme Plads, hvor de Øvrige forlode ham, og Ingen af dem tænkte paa, hvad han havde iagttaget, medens de vare fraværende.

— Se her! raabte Een af de Indtrædende ham i Møde; her bringe vi to Fremmede, med hvem vi for en Stund kunne fordrive Tiden!

— Ei, ei! svarede Knøsen; Velkommen hid — hvad er Eders Ærinde paa Brattingsborg?

— Deres Ærinde er til Ridder Niels, tog en af de andre Svende til Orde, og det sømmer sig . . .

— Ei hvad, afbrød Knøsen ham, Du taler strax, som

om der timedes Gjæsterne en Ulykke kun ved mit ufyldige Spørgsmaal; jeg veed dog . . .

— Nok, nok herom! tog en Anden Ordet; Haldor er ikke til at spøge med iaften, lad os derfor tie overfor ham!

— Som Du vil! svarede Haldor og satte sig atter roligt ned paa den Plads, som han i sin Hæftighed var sprungen op fra; Du har Ret; tilføiede han, lad os faae Ende paa denne Ordstrid!

De to Fremmede betragtede den Talende med alt andet end venlige Miner.

Det var navnlig den Blege, som fæstede sit listige Blik paa ham med et Udtryk, som forjættede et uforsonligt Had for Fremtiden.

Haldor — thi ham var det virkelig — var paa sin Side lige saa uvillig stemt imod denne Gjæst som Gjæsten mod ham; men hvorfra den saa pludselige og uforklarlige Følelse skrev sig allerede ved deres allerførste Møde, formaaede ingen af dem at forklare sig.

Den Blege nærmede sig Haldor og spurgte i en krybende, listig Tone:

— Din Omhu for din Herre er sagtens meget større end alle de andre Svendes Omhu tilhobe, siden Du saaledes uden videre udfritter Fremmede angaaende deres Ærinde og Ankomst, som dog ene og alene vedrører ham?

Haldor beed sig i Læberne af Harme over dette dristige Sprog; hans Øine lynede, da de fæstedes paa den Talende; men efter en kort Taushed svarede han med fast og rolig Stemme:

— Min Omhu for den, jeg tjener, formaaer Du neppe at skatte, efter din løse Tale at dømme; naar Du spottende nævner Sligt, er Du vist neppe den bedste Tjener!

Den Tiltalte gjorde nogle Skridt henimod Haldor, idet han hævede sin høire Haand truende i Veiret; men som om han pludseligt havde betænkt sig, rakte han Haanden henimod Haldor og sagde roligt:

— Dine Ord vil jeg ikke tillægge stor Vægt — tag min Haand, lad os være Venner!

Haldor reiste sig og gik baglænds nogle Trin bort fra den Fremmede, medens han trak Armen til sig og lagde Hænderne over Kors paa Ryggen, som for at frelse disse fra enhver Berørelse med dette Menneske; i denne Stilling stod han nogle Øieblikke taus; men endelig udbrød han:

— Dit Tilbud om Venskab kan og vil jeg ikke modtage ligesaalidt som dit Haandtryk!

Den Fremmede saae paa ham med et harmfuldt Blik, medens Haldor vedblev:

— Hykle et Venskab, som jeg ikke føler, vilde jeg aldrig være i Stand til, og for Dig vil jeg aldrig kunne føle Godhed; tvertimod forekommer det mig, som om vi To vare hinandens bittre Modstandere i Liv og Død; maaske ville disse mine Forudsigelser en Gang bekræfte sig; maaske stuffer jeg mig selv ved at tænke saaledes — kun saameget vil jeg sige Dig, at i mig maa Du langt hellere see en ærlig Fjende end en utro Ven!

Den Blege blev rød af Harme over disse Ord, og han udbrød med Heftighed:

— Andægtigt har jeg hørt din lange Tale til Ende, og modtag som Tak for din Oprigtighed den Forsikring fra min Side, at Du fra nu af er min svorne Fjende, og forresten den Tilstaaelse, at vor Uvillie strax har været gjensidig.

Med disse Ord vendte han sig hastigt fra ham og blandede sig imellem de andre Svende, med hvem han snart havde indledet en livlig Passiar.

Haldor blev hele Tiden kun en taus og opmærksom Jagttager. Ikke et Ord, ikke en Mine hos de Fremmede undgik hans aarvaagne Blik, og længe varede det ikke, før han kom paa det Rene med, at disse To vare ikke de ærligste Gjæster, hvorfor han besluttede endnu mere end forhen at være paa sin Post for i Tide at advare sin Herre imod disse Fremmede.

XIII.

I Lønkammeret.

Medens dette foregik i Borgstuen, sad Niels Ebbesen med Fru Kirstine i dennes Lønkammer.

Hans Miner vare tungsindige og alvorlige, medens hans Blik roligt fæstedes paa hans Hustru, som sad ved et lidet Bord ligeoverfor ham, beskjæftiget med sit Haandarbeide.

Kirstine hævede Hovedet og betragtede sin Husbond med et tvungent Smiil, hvilket gav ham Anledning iil at udbryde:

— Du smiler vel, Kirstine; men dit alvorlige Blik røber, at Du ikke er glad i Hjertet!

Hun taug.

Ebbesen vedblev efter en længere Pause:

— Nu er det ikke dit glade, freidige Smiil, som spiller om dine Læber, der lokker mig til Kamp og Seier; nei, den Tid er svunden, da Du smilede glad og sorgløst;

nu ængstes og foruroliges Du — altid er Du bekymret for din Husbond; vær ikke forsagt, Kirstine; husk de djærve Ord, med hvilke Du spændte Sværdet om min Lænd i den Stund, da jeg red bort at gjæste den kullede Greve.

Kirstine betragtede ham kjærligt; men hendes Læber vedblev at tie.

Da reiste Ebbesen sig, gik om ved hendes Side, slog sin Arm om hendes Liv og sagde veemodigt:

— O, Kirstine, gjør mig ikke disse bittre Timer tusindfold kvalfuldere — Du hjalp mig forhen at bære Byrden; men nu . . .

Han holdt pludseligt inde.

— Men nu? spurgte Kirstine med sagte, ængstelig Røst.

Ordene svævede allerede Ebbesen paa Læberne; men han tvang sig næsten til at tie; det var, som om han ikke nænte at tale, som om det, han netop var i Begreb med at sige, kunde have tilføiet hende en eller anden Sorg.

Kirstine fæstede sit Blik spørgende paa ham; idet hun tog hans Haand, sagde hun:

— Tal ud, min Husbond!

— Nei, Kirstine, svarede han; jeg vil ikke dynge Steen paa Byrde!

— Jeg har dog gjættet dine Tanker!

Han saae tvivlende paa hende.

— Du mener, at forhen hjalp jeg Dig at bære Byrden; men nu bidrager jeg til at gjøre den tungere; min Sorg og min Smerte nedtrykker Dig — før hjalp mit Mod til at holde dit oppe!

Ebbesen sluttede hende i sine Arme og udbrød bevæget:

— Disse Ord ere dine, elskede Kirstine; selv kunde jeg aldrig have udtalt dem!

— Men jeg nødes til at tale, til at bede Dig tilgive min Svaghed; før var Sorgen og Lidelsen vel stor at bære; men nu forekommer den mig saa tung, at den bøier min Nakke og stivner mit Blod!

— Fat Dig, Kirstine!

— O, min Husbond, nu begynder den haarde Tid først ret; hidtil, da Landet sukkede, lemlæstet og døende, da kunde jeg vel holde Modet oppe; med Stolthed saae jeg efter Dig i hiin Stund, da Du drog bort for at undsige Grev Geert; mit Mod var stærkere end min Rædsel, da Du i hiin tidlige Morgen bød mig Farvel og stævnede til Grevens Leir for enten selv at falde eller at befrie dit Land fra Tyrannen; da følte jeg Skjalm Hvides Blod at blusse i mine Kinder og banke i mit Hjerte; store og dristige Billeder droge forbi min Sjæl, og dog vidste jeg, at din Død var ligesaa vis som dit Liv i dette Spil; men, o min Husbond, nu banker mit Hjerte i Sorg og Uro . . .

Hun taug og brast i Graad.

Ebbesen kysfede hendes Hænder og Kinder, men taug, da han ikke kunde finde Ord til at trøste hende med.

Dybt følte han, at hendes Sorg og Uro for Fremtiden ikke var ugrundet, og skjønt han som en Mand dristigt saae Faren under Øinene, forstod han hendes Smerte saa godt, at han dybt angrede selv at have ført Samtalen ind i dette Spor.

Længe forbleve de Begge tause.

Kirstine brød først Tausheden, da hun med høitidelig Røst paany tog til Orde:

— Landet er nu frelst — Tyrannen er styrtet, Veien er banet for ham, som nu skal betræde den; snart drager Ætlingen af den gamle Kongestamme som retmæssig Herster ind i sine Fædres Rige, medens Folket tiljubler ham sin Hyldest; men den, som frelste Riget, den, som styrtede

Tyrannen, den, som rev Svøben fra Landets Skuldre, han er fredløs — fredløs i sit Hjem, det, han selv fredede om, fredløs i sin Borg, hvor han opfostrede kjække Svende, som værnede om Landet! . . . Han er fredløs som det ædle Vildt, naar det forfølges af de halsende Hunde! . . . Den samme Haand, som greb den Krone, som kun din kjække Daad formaaede at række den, den selvsamme Haand underskrev din skrækkelige Dom! . . . Han, som skylder Dig og din Kjækhed, at han kaldtes til Drot, han lønner din Gjerning, som om . . .

— Nok, nok, Kirstine! faldt Ebbesen ind, idet han gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden som for yderligere at standse hendes Tales Strøm.

Kirstine aabnede Læberne for paany at begynde sin Tale; men et Blik af hendes Husbond bragte hende til at undlade dette.

Ebbesen betragtede hende med Kjærlighed og Deeltagelse; hans Blik, som hvilede paa hende, udtrykte den dybeste Smerte over hendes Ord, og denne Smerte var det, som bragte Kirstine til Taushed.

Hun slyngede Armene om hans Hals og udbrød hulkende:

— Tilgiv, min Husbond, det er den første, og det skal blive den sidste Gang, at mine Følelser saaledes overvælde mig; kjækt stred jeg hidtil imod, og altid lykkedes det mig at trodse Sorgen; men denne sidste Prøvelse var for tung; dog nu er det forbi, nu har jeg lettet mit Hjerte, og nu forekommer det mig, som om jeg kunde taale og lide i mange Aar uden at yttre nogen Klage derover!

— Du skal ikke bede om Tilgivelse, Kirstine, svarede Ebbesen bevæget; Du har Intet forbrudt — din Sorg og Sindsbevægelse vilde enhver Kvinde deelt med Dig, om saa bitter en Lod som din traf hende her i Livet. Ingen veed bedre

end netop jeg, hvor kjæk og dristig Du stred imod indtil denne Stund, og at Sorgen nu overvælder Dig, bør ikke bebreides Dig. Skjøndt en Mand, som tidt og ofte har seet Fare og Død under Øinene, lammedes jeg dog næsten, da hiint Rædselsbudskab lød for mine Øren; dog, det var kun en liden Stund; thi snart traadte Fædrelandets Vel frem for min Sjæl, snart indsaae jeg, at denne Vei var den eneste til Frelse! . . . Saa lad mig da værge mit Land og mit Liv saa kort eller og saa længe, som Skjæbnen vil! Lad Grevens Sønner, som paastode denne Betingelse for Volmers Thronbestigelse, trænge mig Nat og Dag, jeg bliver en Fædrelandets Ven, en Kongens Mand indtil min sidste Stund!

Kirstine betragtede ham med Stolthed; begeistret udbrød hun:

— Du taler stolte Ord, min Husbond, og jeg frydes ved at høre derpaa! . . . Ja, værn dit Land og tjen din Konge — din Hustru skal herefter aldrig klage, men med Tillid hengive sig i sin Skjæbne!

— Tak, Kirstine! hvidskede Ebbesen; dit Løfte er mig Borgen for, at jeg nu som tidligere vil finde en tro og kjærlig Trøsterinde i Dig! . . . Tænk ikke, at den vordende Herster med ligegyldigt Hjerte har underskrevet hiin skrækkelige Betingelse; den fromme Biskop Svend af Aarhuus har flere Gange forsikret mig om, at Junker Valdemar har gjort, hvad han kunde, for at ændre denne, og at han endelig underkastede sig den, idet han sagde, at nu underskrev han vel med Haand og Segl Niels Ebbesen fredløs; men han havde den Tillid til Niels, at det kun skete, for at de i Fællesskab kunde værne og værge Landet, og han vidste om Ridder Niels, at han vilde tænke ligesaa!

— Og deri tog han ikke feil — Du har forstaaet ham og hans Handling, da han udførte den — saa give

Gud da, at I Begge længe og til Landets og Folkets Gavn maae arbeide Side om Side!

— Amen! sluttede Ebbesen med fuld Røst.

XIV.

Agnete.

Læseren erindrer, hvorledes Merthe og Agnete af den gamle Gunhild blev ledsaget til Nørreriis. Aarsagen til, at Merthe netop søgte til Niels Ebbesens Borg med sin dyrebare Agnete, saavelsom Aarsagen til hendes umiddelbart derpaa følgende Død er ikke her Stedet at forklare.

Strax efter Merthes Død var Agnete stille og indesluttet; hendes Sorg og Fortvivlelse gik især den ædle Fru Kirstine nær til Hjertet. Hun søgte ved alle Leiligheder og ved alle Midler at bringe Ligevægt tilbage i hendes Sjæl; men først i den allersidste Tid vare disse hendes omhyggelige Bestræbelser lykkedes.

Det var navnlig Religionen, som øvede sin gavnlige Indflydelse paa den milde, stille Agnete. Hendes Sorg over Tabet af den, hun betragtede og elskede som en Moder, havde stemt hendes i Forveien blide Gemyt endnu mildere.

Hendes Tanke og Attraa, som for kort Tid siden alene gik ud paa at nærme sig den øvrige Verden, stundede nu med Længsel tilbage til det stille, fredelige Liv, som hun fra Barn af var vant til.

Med Længsel mindedes hun de rolige Aftener i den

mørke Hytte, hvor Merthe spandt paa sin Haandteen, medens hun selv læste høit af den hellige Bog, hvilken Merthe eiede og bevarede med en Omhyggelighed, som om den havde været ti Kongelösninger værd.

Ja, selv den vilde Thjodi længtes hun efter; hendes Hjerte hængte trofast ved de Faa, hun var bleven stillet nær i Livet. Vel havde Thjodis Heftighed tidt og ofte forstrækket hende, vel stundom endog voldet hende sand Sjæleangst; men hun var nu en Gang vant til ham og hans Ustyrlighed; desuden var han aldrig saasnart forsvundet, før hun kun mindedes hans gode Egenskaber; thi af disse besad han dog ikke faa trods sin Vildhed og Ubændighed.

Den korte Tid, som Ebbesens Familie havde tilbragt paa Nørreriis, siden Agnete kom dertil, forekom hende som den længste og tungeste. Ikke alene var Merthe netop død der; men Niels Ebbesen var dragen bort og Fru Kirstine som Følge deraf ikke saa meget til Trøst for den unge Pige, som hun selv gjerne havde villet være.

Den Forandring derfra at flytte til Brattingsborg kom som en lægende Afvexling for hende.

Denne nye Bolig maatte nu rigtig besees baade ind- og udvendig. Mange Timer daglig hengik nu med denne Udspredelse, og da Foraaret først ret begyndte at oplive Landskabet rundt omkring, forsømte hun ligesaa lidt her som i sin tidligste Barndom i Norge at streife om i den frie Natur.

Allerede paa Nørreriis vaagnede denne Lyst og Trang hos hende til at lære alle Omgivelserne at kjende.

Opmærksomt lyttede hun til, naar Fru Kirstine fortalte de gamle Sagn fra Omegnen. Og da hun paa Nørreriis viste hende den unge Eeg i det sydøstlige Hjørne af Volden, som Ebbe Galt, Niels Ebbesens Fader, havde plantet den Dag, da Sønnen blev født, undrede hun sig

over, at den allerede den Gang havde naaet saa stor en Vækst, som Tilfældet var.

Denne Eeg, som nu er over femhundrede Aar gammel, vises endnu paa samme Sted. Fra sin vældige Stamme udstrækker den kjæmpemæssige Grene, som skjærmende brede sig over den trætte Vandrer, som søger Ly i dens Skygger, og den kaldes endnu den Dag i Dag Niels Ebbesens Eeg.

Paa Brattingsborg vare Omgivelserne vidt forskjellige fra dem paa Nørreriis. Denne gamle Borg, det nuværende Kleitrupgaard, var beliggende ved Kleitrup Sø og var saaledes befæstet fra den Kant, medens høie Skrænter skjærmede den paa andre Sider.

Alt baade udenom og indvendig i denne Bolig tiltrak sig Agnetes Opmærksomhed og afledte for nogen Tid hendes Tanker fra de sidste, sørgelige Minder.

Daglig foretog hun sig Udflugter enten alene eller fulgt af Fru Kirstine. Ofte vandrede hun bort fra Borgens Enemærker og fordybede sig imellem Bakkerne eller hensank i Drømme ved den stille Søes Bredder.

Saaledes ogsaa den Dag, paa hvilken Læseren indføres paa Brattingsborg.

Langt ud paa Eftermiddagen havde Agnete forladt Borgen, fulgt af den ældste af Niels Ebbesens Sønner, den tolvaarige Aage.

Længe havde de vandret om ved Søens Bred, hvor Agnete havde fornøiet sig, deels ved at beskue det rolige Landskab, deels ved af og til at fordybe sig imellem de høie Banker eller roligt at betragte den lille Indsø.

Nu sad hun paa en stor Steen; med Haanden skyggede hun over Øinene, medens hendes Blik svævede tankefuldt ud i Rummet.

Ikke en Vind rørte sig. Veiret var mildt og stille. Fuglenes Sang var forstummet; de søgte hjem til Rederne.

Kun en ustadig Maage svævede over Vandet, idet den brede sine lange Vinger vidt ud, saa de næsten for hvert Vingeslag berørte Vandets Flade.

Agnete betragtede dette rolige Skuespil, medens Drengen foer om for at skaffe nogle Blomster plukkede, hvilke Agnete netop havde yttret Lyst til at kunne bringe med hjem.

I Førstningen fulgte hun Drengens Fart; men snart tabte hendes Blik og Tanker sig i Beskuelsen af Aftenens Skjønhed.

Drengen var nu saa langt borte fra hende, at ingen af dem længere var i Stand til at øine hinanden.

Nogen Tid var hengaaet i Stilhed, medens Agnete blev uforandret siddende i en og samme Stilling.

Da hørtes der pludselig en let Støi. Hun hævede Hovedet, men saae Intet.

Kort efter gjentog den samme Lyd sig; nu sprang hun op og nærmede sig den Kant, hvorfra Lyden kom.

Da hun havde naaet Stedet, blev hun roligt staaende, og nu blev hun useet Vidne til følgende Samtale, som det lod, ført imellem en Mand og en Kvinde.

Først var det blot som en utydelig Hvisken; senere skjælnede hun tydeligt Ordene, og det blev hende klart, at de Talende maatte befinde sig paa den anden Side af den Banke, som hun nu stod ved Foden af.

— Naa endelig, begyndte Kvinden, endelig kommer Du da! ... Gud veed, det har ogsaa ventet baade syv Lange og syv Brede, inden Du kunde bekvemme Dig til at holde Ord! —

— Du tager feil!

— Hm, tager feil — tager feil, hvad vil det sige? Troer Du maaske ikke, at jeg har baade Øine og Øren med mig — hm?

Vi ville i dette Øieblik betragte de to Talende, hvis

Ordstifte Agnete her paa en høist tilfældig Maade blev Vidne til.

Den Ene var ganske rigtig, som Agnete havde formodet, en Kvinde.

Denne Kvinde var hæslig, rynket og gusten.

Hendes Blik var vildt og ondt og foer ustadigt om, snart hist, snart her.

Hendes Bevægelser vare heftige og underlige, hendes Tale gnaven og afbrudt.

Klæderne, hun var iført, kunde nærmest kaldes Pjalter; desuagtet var hun smykket paa sin Viis; thi om hendes venstre Haandled var slynget en Række af store, brune Perler.

Den sodede Hætte, som dækkede hendes Hoved, havde hun sandsynligviis for at være ukjendt trukken langt ud over Øinene.

Hendes lange, krogede Næse naaede næsten lige ned til hendes Mund, af hvilken et Par vældige Tænder stak frem.

Hendes Selskaber var en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar.

Høi og kraftig stod han for hende, indhyllet i en lang, mørk Kappe. I Huen, som dækkede hans Hoved, vaiede en lang Fjeder.

Hans mørke Haar laae i tætte Krøller trindt om hans Hoved, og et langt Skjæg naaede ham til midt paa Brystet. Et sælsomt Smiil, snart trodsigt, snart stolt, spillede om hans Læber, medens hans Øine udtrykte en ubøielig Villie.

Kvinden sad paa Hug paa en gammel Træstub, der næsten kunde siges at tjene hende som Dommersæde; thi fra denne Plads lod hun nu sit stikkende, udforskende Blik

hvile paa Manden, medens hun affordrede ham nøiagtigt Regnskab baade for Et og Andet, som hun agtede at vide.

Underlig og sammenkrøben saae hun ud i denne Stilling. Paa Hug sad hun, og Armene havde hun strakt ud om sine Been og foldet Hænderne udenom sine Knæe, medens hun med en fripostig og udspørgende Mine betragtede Manden.

— Hm! begyndte hun paany, da denne ikke svarede; Du tier — altsaa tog jeg dog ikke saa ganske feil?

Manden saae vredt til hende, men tvang sig til roligt at svare:

— Du gjør mig Uret!

— Uret — javist!

Han bed Læberne sammen og taug.

— Uret — jovist! gjentog Kjærlingen; tilstaa Du kun, at Du forlængst havde opgivet eller forglemt vor Aftale . . .

— Vist ei! faldt han hende i Talen; dog, hun lod sig ikke forstyrre, men vedblev:

— Som jeg siger — Du har svigtet dit eget Løfte!

Manden blev bleg af Harme, da han hørte disse Ord, og svarede langsomt:

— Tak din Gud, gamle Gunhild, at Du er den, som en Gang stod mig bi, ellers skulde Du dyrt faae undgjælde for dine hastige Ord!

Gunhild — thi hende var det — kastede rasende Blikke til den Talende; dog betvang hun sig og mumlede nogle uforstaaelige Ord hen for sig.

Manden betragtede hende skarpt og spurgte roligt:

— Hvad mumler Du der i Skjægget?

— Intet, som angaaer Dig!

Der indtraadte en lang Pause, under hvilken de To vexelvis betragtede hinanden.

Det syntes af deres Tale, at disse Tvende vare førte sammen af Omstændigheder, som for begge Parter ikke havde været de gunstigste.

Det var, som om de Begge gjensidig vare i hinandens Vold, som om de Begge gjensidig baade hadede og frygtede hinanden, men som om dog ingen af dem havde Mod og Selvstændighed nok til at frigjøre sig fra den Andens Overherredømme. Maaske hidrørte deres underlige Forhold fra en fælles Brøde og den fælles Bevidsthed derom.

Nu er det ikke Tiden at afgive disse Forklaringer; Læseren maa her nøies med at deelagtiggjøres i deres Samtale; om den Slutning, han derefter selv drager, er den rette, vil Fortællingens Gang senere stadfæste.

De To sadde endnu tause og forskende ligeover for hinanden; endelig brød Gunhild Tausheden, da hun udbrød med hæs Stemme:

— Det lader ikke til, at Du har Noget at meddele mig angaaende vor fælles Sag?

— Saa det mener Du? lød hans korte Svar.

— Hvor kan jeg vel troe Andet?

— Havde jeg Intet oplevet, saa stod jeg ikke nu for Dig!

— Aha?

— Saa ventede jeg, til den Tid kom, da der var Noget at berette!

— Ja saa?

— Og da kom jeg for at raadslaae med Dig!

— Ei, ei?

— Spot til Side!

— Hvem spotter?

— Du, Gunhild!

— Eller Du maaske!

— Spot og Haan ere langt fra mig, kun . . .

— Nu?

Han taug.

— Tal ud! bød Gunhild.

— Kun Frygten er tilbage!

— Hvorledes?

— Ja!

— Du frygtsom?

— Saaledes er det!

— Hahaha! udbrød Gunhild og gned sig pludseligt i Hænderne af Glæde, idet et Smil foer over hendes fortrukne Ansigt.

— Det glæder Dig?

— Sorgen derover er ikke stor hos mig!

— Gunhild . . .?

— Videre!

Han taug atter og stirrede paa hende med næsten vild Engstelse; pludseligt vendte han sig fra hende og raabte halvhøit:

— Gunhild, Du er en ond Djævel!

Gunhild brast i Latter ved at høre disse Ord og svarede spottende:

— Tak for din gunstige Dom; men samtidig med at jeg takker Dig, maa jeg dog tilføie, at de Ord, Du nys udtalte, virkelig glæde mig!

Hans Blik udtrykte ved disse hendes Ord den høieste Forbauselse; han stirrede paa hende, som om han ved denne sin Stirren ligesom vilde mane hende til at gjentage de Ord, som næsten forekom ham som en Gaade.

— Du siger . . .? begyndte han efter en lang Tausheb; men længere kom han ikke; thi Gunhild afbrød ham:

— Jeg siger, at denne Roes er mig velkommen!

Han rystede langsomt paa Hovedet, som om han ikke vilde troe sine egne Øren; men han vedblev at tie.

Denne Stilhed blev imidlertid Gunhild for langvarig; hun sprang ned af Træbullen og greb Manden om Skulderen, medens hun med et raskt Tag med den anden Haand dreiede ham rundt og det med en saadan Hastighed og Kraft, som man ikke skulde have tiltroet hendes udtørrede Skikkelse at besidde.

Han saae forbauset paa hende og aabnede allerede Læberne for at spørge om Grunden til denne pludselige Lystighed, da Gunhild tog til Orde:

— Ih saa for Pokker, tal dog, Menneske — lad os snart komme til Sagen? . . . Hvorledes gik saa Touren fra Heden og ned til Søen?

— Som man kunde vente!

— Det kan baade være saa som saa!

— Jeg ventede — daarligt!

— Og jeg ventede — godt!

— Der seer man, hvor høist forskjelligt vi To dømte i den Sag!

— Det var ikke det Eneste, hvor vi mødtes i Strid!

— Men . . .

Han fuldførte ikke Sætningen, hvorfor hun gjentog:

— Men?

— I Eet vare vi dog enige!

— Og det var?

Han saae sig ængsteligt om, som frygtede han for at belures; men saasnart han havde beroliget sig i den Henseende, bøiede han sig henimod hende og hvidskede nogle Ord halvhøit, men dog saa sagte, at de kun opfangedes af Gunhilds altid lyttende Øre.

Med Begjærlighed hørte hun hans Tale, og da han havde endt, hvidskede hun:

— Altsaa det lykkedes dog?

— Langt over Forventning!

— Hahaha! lo Gunhild, medens hun saae sig om med en siffig Mine.

Der indtraadte en lang Pause, under hvilken han ufravendt holdt sine Øine stift hefted paa hende som for at udgrandske hendes lønligste Tanker; hun lod sig imidlertid ikke paavirke af hans skarpe Blik, men grinede til ham med en uforstammet Mine, medens hun atter tog Ordet:

— Siig mig dog, talte Du med ham? Kjendte han Dig? Spurgte han til hende?

— Du kommer med altfor mange Spørgsmaal paa een Gang! udbrød han gnavent.

— Naa, naa — Du er altid saa hidsig!

— Forhen var Du den meest gnavne af os To!

— Saa—aa — tager Du ikke feil?

Han taug et Øieblik; derefter svarede han:

— Nei saa min Sandten om jeg gjør — Du var aldrig til at komme ud af det med!

— Det er et artigt Ry, Du der giver mig! grinede hun.

— Overeensstemmende med Sandheden! lød hans spottende Svar.

— Det er ganske, som man tager det! indvendte Kjærlingen; Nogle mene, at jeg er en fredsæl og venlig Kvinde!

— Hahaha! lo han; de ere vist ikke mange, som give Dig dette Vidnesbyrd?

— Aa — ikke saa Faa endda!

De taug Begge en Stund.

Da spurgte Gunhild pludseligt:

— Talte Du saa med ham — lad os atter komme tilbage til vor afbrudte Samtale!

— Ja, jeg talte med ham!

— Kjendte han Dig igjen?

— Ikke straks!

— Men Løfenet?

— Det lød i hans Øren som en Hilsen fra en svunden Tid, den han gjerne hørte og besvarede!

— Hvor traf Du ham?

— Ved Grevens Hær!

— I Randers?

— Nei!

— Hvor da?

— Paa Segeberg Slot!

— Hvad hører jeg?

— Sandheden!

— Du . . .

Hun taug og saae forbauset paa ham, hvorpaa hun med et Udtryk af den høieste Forundring paany begyndte:

— Du vovede . . .

— Ja, faldt han hende i Talen, jeg vovede dette Skridt — det eneste, som endnu lod sig udføre og . . .

— Og som ikke bevogtedes af ham! fuldendte Gunhild.

Manden nikkede tauft.

Hun vedblev:

— Jeg fortryder næften, hvad jeg nys sagde!

Han saae op og spurgte:

— Hvad mener Du — Du har allerede i den korte Tid, siden vi atter saaes, sagt en heel Deel, som Du nok kunde have Grund til at gjøre Afbigt for!

— Hm — det vil jeg dog ikke saa ganske give Dig Medhold i; men . . .

— Men?

— Dog gjorde jeg Dig nok Uret, da jeg paastod, at Du ikke længere stjøttede om at drive vor Sag fremad!

— Ei, ei, og det nødes Du til at tilstaae?

Gunhild smilede uden at svare.

Manden tog Ordet paany.

— Du maa have faaet en Pokkers om Samvittighed, siden vi sidst saaes! udbrød han spottende.

Gunhild saae paa ham med et listigt Smiil og svarede:

— Tro mig, om Du vil; men Sandheden gaaer mig stedse fremfor Alt!

— Hahaha! lo han af fuld Hals.

Da hans Lystighed havde sat sig noget, tilføiede han:

— Ærlige, redelige Gunhild, fromme, sandfærdige Kvinde, siden naar begyndte din ulastelige Vandel, siden naar blev Du en Fjende af Løgn og Utroskab — naar begyndte Sandheden at gaae Dig fremfor Alt?

Gunhild, som blev smittet af hans Lystighed, paatog sig til Trods for det muntre Smiil, som spillede om hendes Læber, en høist alvorlig Mine.

Hun rakte Haanden ud som for at paabyde ham Taushed, og med alvorlig Røst svarede hun:

— Driv ikke Spot med mit Retsind; thi min Omvendelse kommer fra Hjertet!

— Bliv ved! raabte han muntert.

— Du spørger, naar denne store Forandring tog sin Begyndelse?

Han nikkede smilende.

— Det var den Aften paa Nørreriis, da Biskop Jakob holdt sin Tordentale til mig; den Aften, da jeg førte Merthe og Agnete til Niels Ebbesens Bolig, da ...

— Hvorledes ...?

— Du forbauses?

— Det maa jeg tilstaae!

— Saa hør! vedblev hun med et Udtryk i sit Ansigt, som hverken lod Bestueren ahne, om hun talte Løgn eller Sandhed.

Manden forstod hende ikke heller; thi alt som hun talte, svandt hans spottende og lystige Miner og Udbrud mere og mere og gave Plads for et Udtryk af Forundring og Tvivl, som til Syvende og Sidst ikke undlod at gjøre sin Virkning paa Gunhild.

— Det var altsaa den Aften, da jeg førte de To til Nørreriis, begyndte Gunhild paany. Niels Ebbesen og Fru Kirstine sadde i Samtale med den ærværdige Biskop af Ribe.

— Biskoppen var virkelig paa Nørreriis den Aften? spurgte Manden.

— Som jeg siger — i Samtale med Borgherren og hans Frue!

Manden syntes at faae større og større Interesse for Sagen; thi han spurgte atter:

— Hvorlænge havde Bispen vel været paa Nørreriis, da Kvinderne bleve bragte dertil?

— I Borgstuen hørte jeg Tale om, at han i Følge med Ridder Niels først var ankommen dertil samme Aften!

— Ja saa!

— Der taltes om, at de Begge havde gjæstet Niels Bugge paa Hald for at formaae ham til at indgaae Forbund med dem og sende sine Folk under Niels Ebbesens Banner, hvad eller selv føre dem i Marken!

— Se, se — Niels Bugge er ikke let at vinde! indvendte Manden.

— Nei, svarede Gunhild, det maatte ogsaa de to Herrer bekjende; thi der fortaltes endvidere, at de vare dragne tilbage til Nørreriis med uforrettet Sag!

— Det maa jeg lide, Niels Bugge — Du lader Dig ikke overtale — Du følger din egen Lyst og dit eget Sind!

Der indtraadte en lang Pause.

Begge lode til at være fordybede i deres egne Tanker.

Gunhild hævede pludseligt sit Hoved. Hun kastede et forstende Blik paa Manden. Et tvetydigt Smiil spillede om hendes smalle Læber, da hun spurgte:

— Har Du nu heelt glemt vor egentlige Samtale?

Manden saae op, men forblev taus.

Gunhild gjentog:

— Har Du heelt glemt, hvad vi nys talede om, alene for at udgrunde Niels Bugge og hans Stemning overfor Niels Ebbesen?

— Vist ei, Gunhild; men den Sag er dog nok Overveielse værd?

— Hm . . .

— Mener Du ikke?

— Aa, det er, ligesom man tager det!

— Jeg er af en modsat Mening!

— Lad høre?

Mandens Aasyn undergik en pludselig Forandring. En underlig Forvirring afspeiledes i hans Træk. Hans Øine stirrede vildt paa Gunhild, da han med skjælvende Røst udbrød:

— Jeg var ogsaa paa Hald . . . Jeg traf Niels Bugge . . . han kom fra Reisen . . .

— Ah, udbrød Gunhild pludseligt, nu husker jeg først, at Niels Bugge var fraværende fra sit Hjem, da Magister Jakob og Niels Ebbesen kom dertil, og at de i flere Dage ventede paa hans Tilbagekomst!

Han svarede ikke; thi han hørte ikke hendes Tale.

Han stirrede ud over Søen, og det syntes, som om hans Blik fulgte Maagernes Flugt.

Gunhild begyndte næsten at blive heelt betænkelig over denne hans forunderlige Adfærd, og allerede svævede et Spørgsmaal paa hendes Læber, da han pludselig fæstede sit Blik paa hende og sagde:

— Men hvorfor fortæller Du ikke — hvad var det saa for en Tordentale, den djærve Mester Jakob holdt for Dig!

Hvad Gunhild ikke var overrasket, det blev hun ved at høre disse hans Ord.

Maallos betragtede hun ham; hans hele Adfærd var hende en fuldstændig Gaade.

Gunhilds Forbauselse kunde i Sandhed ikke forundre Nogen; thi Mandens Uro var nu aldeles forsvunden, ja, forsvunden saa sporløst, at det syntes, som om han end ikke selv havde den fjerneste Anelse om, at den nys opfyldte ham ganske.

Endnu et Øieblik betragtede hun ham i Taushed; men saasnart hun var kommen paa det Rene med, at nu laante han igjen Øre til hendes Tale, og at nu længtes han efter at høre hende, begyndte hun paany:

— Nu ja — den Tordentale, som omvendte mig?

— Ja, netop den! svarede han smilende.

— Jeg seer af dit Smiil, at din Tvivl om min Sandfærdighed endnu lever hos Dig; men . . .

— Nei, Gunhild, jeg veed neppe, hvad jeg skal troe; dine Ord bekræfte Et, dine Miner et Andet!

— Vil Du ikke troe mig baade paa Ord og Miner, saa har jeg nu kun tilbage at forholde mig taus; se saa til, hvorledes Du faaer Lys i denne Sag — jeg tænker, at det maa dog være Dig af Vigtighed at erfare min store Ærlighed og Aabenhjertighed af mine egne sanddrue Læber!

Han betragtede hende med et uvist Udtryk; han vidste ikke ret, hvad han skulde dømme om hende.

Skulde denne onde og slette Kvinde virkelig pludseligt have forandret sig? Skulde den strenge, gudfrygtige Magister Jakob virkelig have vakt hendes gudsforgaaende Sjæl op af dens Syndesøvn?

Disse og lignende Spørgsmaal stormede ind paa ham; men han svarede roligt:

— Fortæl mig Alt — jeg lytter opmærksomt til; jeg veed, at det er ikke første Gang, den stærke Mester Jakob har rystet en Synder op af sin Søvn!

— Du taler maaske af Erfaring?

— Ikke saa ganske!

— Jeg troede det næsten!

— Lidt kan jeg da forresten tale med om den Ting; thi ret længe er det ikke siden, at jeg en Dag i Nærheden af Halds Borg indhentede Magister Jakob, som gik langsomt hen ad Veien i Følge med to svære, lange Karle og, som jeg strax formodede, i heftig Ordstrid!

— Hvad var der da vel disse Tre imellem?

— I Grunden kan man kun sige disse To!

— Hvorledes det?

— De to Karle vare enige i Liv og Død; overfor Biskopen udgjorde de Eet, og deres Meninger gave de høirøstet tilkjende!

— Hvorom dreiede Sagen sig?

— Om Biskopens Yndlingstanke!

— Og den er?

— At vise Enhver til Kristendommen!

Et foragteligt Smiil spillede om Kjærlingens Læber; men han saae det ikke og fortsatte:

— Her havde den stærke Magister netop faaet med to rigtig slemme Karle at gjøre, To, som hverken troede paa Gud eller Fanden, men Begge hengave sig til al syndig Tro og alle Slags Koglerier. Trolddom og Uvæsen

øvede de, og nu, da Biſpen netop var truffen paa dem, vilde han ret øve ſin Magt og Myndighed overfor dem!

— Hahaha! lo Gunhild; ja, den nidkjære Meſter Jakob er altid rede, naar han mener at kunne udbrede Guds Rige!

— Ja, Du har Ret, han bærer ikke Navn af „den Stærke" forgjæves — Almuen veed nok, hvad den gjør, naar den giver ſlige Tilnavne!

— Hans Tilnavn ſætter han jo en ſtor Ære i, har jeg hørt?

— Jeg har hørt det Samme og troer, at Rygtet taler ſandt, iſær efter at jeg har overværet det Optrin, ſom jeg nu vil beſkrive Dig!

— Det er dog et ganſke mærkeligt Tilnavn for en Guds Mand at føre! mente Gunhild.

— Men ikke deſto mindre det eneſte, ſom paſſer ſig for ham at bære — er det maaſke ikke hans Vane at prygle og knubſe Kriſtendommen ind i ſine Tilhørere?

— Det kan jeg ikke nægte, ſvarede hun leende; thi han har endog overfor mig ikke taget i Betænkning at anvende diſſe voldſomme Midler!

— Ah, ſaa kan jeg forſtaae, at din Omvendelſe er bleven ſaa grundig, at Du ikke en Gang farer med Løgn længere!

Gunhild lo høit af dette hans Udſagn; men dog vidſte hun ikke ret, om hun ſkulde tage Ordene for Spøg eller Alvor.

Efter en kort Taushed begyndte han:

— Det var ſaa henad Aften, omtrent ved denne Tid ſom nu; jeg havde været ved Jordhytten ved Hald Sø og var nu paa Veien henimod Viborg. Da jeg havde gaaet en halv Times Vei, ſik jeg Øie paa Magiſter Jakob, ſom gik langſomt henad Veien i Følge, ſom jeg nys ſagde,

med to høie, stærke Karle. Da jeg snart havde indhentet dem, som Fod for Fod nærmede sig Byen, gik jeg en Stund Side om Side med dem. Snart sik Bispen Øie paa mig og gav sig i en kort Passiar med mig; men meget kort blev denne Samtale rigtignok; thi Magisteren havde ingen Ro paa sig, før han atter kom i Kast med de to gudsforgaaende Kroppe, som udgjorde hans Følgeskab.

— Din Fortælling morer mig; men dog maa jeg bede Dig ikke at trække den formeget i Langdrag — Aftenen er næsten heelt faldet paa; endnu have vi ikke talt ret om vore egne Sager, og dem angaaende er der dog endnu en heel Deel at drøfte!

— Du har Ret — altsaa kort og godt: Bispen og de To vare høist uenige. De tvende Karle havde nylig ved Vold og Trudsler frarøvet en Deel af Befolkningen i Omegnen baade Gods og Guld. Trudslerne, som disse Karle anvendte, gik altid ud paa, at de vilde sende Sot og Syge over Hver og Een, som ikke strax udleverede til dem, hvilkensomhelst Sum eller hvilkensomhelst Gave, de affordrede dem!

— Aa, dette finder jeg endda ikke saa slemt — selv har jeg tidt og mange Gange forsøgt mig paa lignende Maade, og jeg kan forsikkre Dig for, at det slete næsten altid med det største Held!

— Nok muligt, men . . .

— Intet Men — den Maade er den allerbedste og allersikkreste til sine Ønsters Maal, jeg veed det bedre end mangen Anden, og Du er en Taabe, om Du ikke kan indsee det Samme!

— Nei saa min Sandten om jeg kan give Dig Ret; i denne Sag kan jeg kun holde med Mester Jakob!

— Du er Fromheden selv!

— Det just ikke, men . . .

— Nu?

Han taug endnu et Øieblik; men da han saae, at Gunhild atter havde sit Spørgsmaal paa Læberne, svarede han:

— Slet saa ond som Du var jeg dog aldrig, selv naar jeg var allervildest!

— Nei, nei, jeg har jo saa tidt maattet høre af din Mund, at min Ondskab var uden Lige, at . . .

— Lad os ikke tvistes herom! faldt han hende i Talen; Du veed jo godt selv, hvor ofte Du prækede dine Lærdomme for mine døve Øren; thi vel er jeg heftig, vild og ustyrlig; men aldrig kunde jeg med koldt Blod udklække og overlægge onde Planer!

Gunhild saae paa ham med kold Spot og spurgte haanligt:

— Er Du snart færdig med denne Lovtale over dine egne Dyder — jeg længes efter at erfare, hvorledes Mester Jakobs Strid løb af?

— Vel giver jeg Magisteren Ret overfor disse Karle; men derfor kan Du dog ikke saa ganske kalde min Tale en Lovtale over egne Dyder!

— Hm! svarede Kjærlingen langtrukkent.

Da han imidlertid taug endnu en Stund, vedblev hun paany:

— Det kom altsaa til Slagsmaal mellem den Guds Mand og de Tvende?

— Ja, der vankede Knubs — Magister Jakob brugte sine Kæmpekræfter, saa det var en Glæde at see derpaa!

— Ei, ei, saa Du har ordentlig fornøiet Dig over den hele Sag?

— Sagde jeg Andet, da sagde jeg en flammelig Løgn!

— Og det er Du naturligviis meget bange for?

— Lige saa bange som Du i hvert Tilfælde, og nu

har Du jo dog efter dit eget Sigende aflagt Løgnen for kun at holde Dig til Sandheden?

— Hæ! svarede Kjærlingen grinende.

Han fortsatte:

— Tvisten imellem Mester Jakob og hans Ledsagere begyndte, saavidt jeg kunde forstaae, derved, at Bispen kjendte den Ene af dem fra et tidligere Møde, hvor han ligesom nu her havde irettesat ham for hans Ondskab og forargelige Hedenskab!

Gunhild saae studsende paa ham og gjentog:

— Hedenskab?

— Ja, Hedenskab — sagde jeg Dig ikke nys, at disse Karle øvede Trolddom?

— Jo — jovist!

— Og at de hverken troede paa Gud eller Fanden?

— Det hørte jeg godt Allesammen!

Han tav.

Gunhild spurgte efter en Pause:

— Hvo var vel disse Menneskers Skytsaand? Til hvem viede de deres Liv, og til hvem betroede de sig?

— De vare begge Sønner af den norske Ragnhild Tregagaas!

— Ah! udbrød Gunhild.

— Moderens Lærdomme havde de indsuget fra Barndommen af, og da Du jo selv er en af dem, som bekjende sig til denne Lærdom, saa veed Du, hvo der var disse Troendes Skytsaand, saa veed Du, til hvis Tjeneste de havde viet deres Liv og Handlinger, og at hele deres Vandel var ond og ryggesløs!

Gunhild tav; men hun bøed Læberne sammen af Harme ved disse hans sidste Ord.

Han fortsatte:

— Magisteren var just ved at forestille dem deres

store Vildfarelse i det Øieblik, da jeg indhentede dem. Den af dem, som han i Særdeleshed henvendte sig til, var efter sit Udseende at dømme flere Aar ældre end Broderen. De havde taget Plads hver paa sin Side af Vispen, som med et stærkt Tag holdt i den Ældstes Skulder. Længe havde Samtalen dreiet sig om Ragnhilds Lærdom til sine Børn, om det Fordømmelige og Ugudelige i at give hendes Udsagn og Meninger Tiltro. Sønnerne forsvarede ivrigt og heftigt den Tro, de vare opvoxede i, og som de hængte ved med Liv og Sjæl!

— Det var bravt! faldt Gunhild ind.

Manden vedblev uden at tage denne Ytring i Betragtning:

— Det Tag, som Mester Jakob havde i den Ældste af dem, blev nu i den fromme Mands Iver til et forfærdeligt Ryk. Nær var Karlen fegnet om; men Broderen sprang ham hastigt til Hjælp, og snart vandrede de To Side om Side; dog slap Magisteren ikke ham, som han een Gang havde fat paa, nei tvertimod, han begyndte snart paany at indprente ham Kristendommen paa sin eiendommelige Maade!

Gunhild satte begge Armene i Siden og lo himmelhøit, idet hun udbrød:

— Ei hvad, hvor det dog er kosteligt; jeg seer det selv saa tydeligt for mine Øine — den vældige Mester Jakob og de to halvforknytte Karle, som naturligviis til Syvende og Sidst ikke tør give det mindste Knyk fra sig til Forsvar hverken for dem selv eller deres salig Moder?

Manden betragtede hende med et fiffigt Smiil, idet han svarede:

— Du taler nok af Erfaring; men sandt er det, som Du siger; snart vare de Begge saa overbeviste om deres egen Ugudelighed og store Syndefyld, at de med bøiede

Hoveder og fugtige Øine fulgte den tordnende og myndige Biſp.

— Se det har nu været en Omvendelſe ligeſaa grundig ſom min! raabte Gunhild med tvetydig Betoning.

— Om hans Ord have rørt deres Hjerter, ſtal jeg ikke kunne ſige; men ſaa meget peed jeg med Viſhed, at de djærve Slag og alle de Kindheſte, han uddeelte til diſſe To, endelig hjalp ſaaledes paa dem, at de forſagede deres forrige Levnet og ved dyre Eder forſikkrede at aflade fra den farlige Vei, de hidtil havde vandret paa. Hvad der iſær hjalp for den Yngſtes Vedkommende, var nogle vældige Ruſt, efter hvilke han jamrede ſig ganſke forfærdeligt og tiggende om Naade lovede baade Bod og Bedring!

Hahaha, lo Gunhild, ganſke ſom ved min Omvendelſe, ganſke ſom ved min Omvendelſe!

Hun lo ret hjerteligt, og da hun havde fattet ſig, tilføiede hun med en høiſt alvorlig Mine:

— Jeg indeſtaaer for, at diſſe Karle blive herefter ligeſaa fromme og troende ſom jeg, der ogſaa kan takke den ſtærke Meſter Jakob for min Omvendelſe; han rørte allerede mit Hjerte ſtærkt den Aften, da han holdt ſin tordnende Tale til mig paa Nørreriis, da jeg kom dertil med Agnete og den døende Merthe . . .

Hun ſtandſede pludſeligt ſin Tale; en Lyd ſom af Fodtrin havde ſtræmmet hende.

Hun hævede ſig paa Taaſpidſerne og ſaae ſig forſigtig om til alle Sider.

Der var Intet, ſom tildrog ſig hendes Opmærkſomhed, hvorfor hun atter roligt vendte ſig til ſin Tilhører og fortſatte:

— Den fromme, nidkjære Mand talte djærve Sandhedsord til mig hiin Aften, men endnu . . .

Atter lød den samme Lyd sig høre, og atter standsede Kvinden sin Tale for at speide om Aarsagen hertil.

Hendes Anstrengelser for at opdage denne vare paany frugtesløse, og da Stilheden vedblev, var hun snart saa rolig, at hun igjen tog til Orde:

— Endnu kraftigere tog Bispen fat paa mig nogle Dage senere; det var med Nød og neppe, at jeg slap fra ham med Livet, og saa ryslet blev jeg ved denne Medfart, at mit hele tidligere Liv stod som en eneste Brøde for mit Die, og med Haand og Mund lovede jeg Bod og Bedring, og dette Løfte agter jeg ikke at svige igjen; men siden den Tid foer jeg frem med Pligt og Sandhed for Die!

Manden betragtede hende med den høieste Forbauselse. Hans Miner udtrykte baade Tvivl og Tillid i en sælsom Blanding. Hans Øine søgte forgjæves at trænge til Bunds i Gunhilds lurende Blik og der at see, hvad Mening han turde tillægge hendes Ord.

Hun saae paa ham i Taushed. Smilet om hendes Mund blev stedse mere og mere listigt, til det pludseligt fortrak sig til et bredt Grin, og hun brød ud i en Skogger-latter, idet hun raabte:

— Ei, hvilken andægtig Mine! Du seer saa min Sandten ud, som om Du ikke ret vidste, hvad enten Du var solgt eller kjøbt!

Hans Forundring blev endnu større, da han hørte dette lystige Udbrud, og allerede svævede et Svar paa hans Læber, da Gunhild atter snappede Ordet fra ham.

— Gamle Forbundsfælle! raabte hun lystigt; der har jeg dog ret lagt en konstig og kostelig Snare for din umyndige Fod — var Du virkelig saa dum at gaae i Fælden?

Hun lo atter af fuld Hals, hvorpaa hun vedblev:

— Nu skal jeg da løse Dig af din rædsomme Tvivl

og fortælle Dig, at min grundige Omvendelse til Sandheden har jeg i dette Øieblik bekræftet ved denne fiffige Løgn, som nu sætter Dig i Stand til at bedømme Dybden af min Anger!

Manden kastede et harmfuldt Blik paa hende og mumlede, med Tænderne sammenbidte af Vrede:

— Din listige Slange, hvor kunde jeg dog ogsaa være slig Taabe blot et eneste Øieblik at tvivle om din Falskhed og Svig?

— Ja, det Spørgsmaal er det saamænd umuligt for mig at besvare Dig; thi jeg er ligesaa forbauset over din Enfoldighed som Du selv!

Han vilde just til at svare hende, da den Støi, som to Gange havde bragt Gunhild til at fare sammen, nu ogsaa naaede hans Øren.

Denne Lyd foraarsagedes ved, at Agnete, som endnu var forbleven paa samme Sted, hvor Aage forlod hende, og hvor hun med Utaalmodighed ventede hans Tilbagekomst, da hun hørte sit og Merthes Navn blive nævnet, sprang frem for at see, hvo de Tvende vare, som her samtalede og nævnede baade hendes eget og det andet for hende saa dyrebare Navn.

Da hun havde gjort nogle hastige Trin, kom hun dog i Tanker om, at hun muligen burde være forsigtig her; thi dette havde Fru Kirstine tidt og ofte paamindet hende om, af hvilken Grund forstod hun rigtignok ikke; men hun havde en uvis Anelse om, at hun mere end alt Andet maatte frygte den Kvinde, som hiin Aften førte hende og Merthe til Niels Ebbesens Huus.

Nu, da hun hørte sit og Merthes Navn blive nævnet, blev hun vel baade overrasket og nysgjerrig; men samtidig grebes hun af en lønlig Frygt, og Fru Kirstines Advarsel

stod saa levende for hende, at hun uvilkaarligt standsede sine Fjed.

Snart fik dog atter Nysgjerrigheden Overhaand hos hende. Frygten svandt lidt efter lidt, og hun nærmede sig atter det Sted, fra hvilket Stemmerne naaede hendes Øren.

Dette skete i det Øieblik, Gunhild for anden Gang standsede sin Tale for at lytte til den Støi, Agnetes Fremtrængen foraarsagede.

Aldrig saasnart mærkede Agnete imidlertid, at Samtalen standsede, før hun paany grebes af den samme Frygt som tidligere og standsede paany.

Saasnart de To imidlertid atter fortsatte deres Samtale, tog hun Mod til sig og nærmede sig heelt tæt til det Sted, hvor de Samtalende stode.

Trods al sin Forsigtighed snublede hun dog paa en glat Steen, hvilken den fugtige Dug havde gjort til et høist usikkert Fodfæste. Idet hun satte Foden paa den, for fra den atter at betræde den næste, som var endnu større, og fra hvilken hun haabede at kunne iagttage de Tvende, gled hun ud og maatte gribe om de nærmeste Busse for ikke at styrte hovedkuls ned.

Dette hastige Tag i de løvrige Busk var det, som vakte Mandens Opmærksomhed i det Øieblik, da han blev Gunhild Svaret skyldig.

Gunhild blev ligeledes opmærksom herpaa og sagde hvidskende:

— Det er nu tredie Gang, vi forurolige ved denne underlige Lyd; men denne sidste Gang rigtignok langt eftertrykkeligere end de to foregaaende; thi jeg troer ikke en Gang, at Du har lagt Mærke til det tidligere?

— Du har Ret; men denne Gang forbauses jeg virkelig — skulde man belure os, det er dog neppe troligt! Hvem skulde vel have lagt Mærke til os her paa dette stille

og øde Sted, tilmed er der jo Ingen, som har nogen Ahnelse om, at enten Du eller jeg opholde os her i Egnen!

— Maaske blive vi dog belurede! svarede Gunhild, da hun i nogle Øieblikke i Taushed havde lyttet forgjæves efter nogen ny Støi.

Nu herskede den dybeste Stilhed.

Agnetes Angst vaagnede paany, og Skrækken lammede hende aldeles.

Hun holdt sit Aandedræt tilbage og lyttede med bankende Hjerte.

Da de To nu vedbleve at tie, forøgedes hendes Angst; thi hun frygtede, at denne Taushed bebudede det Værste.

Snart viste det sig, at hendes Frygt ikke var ugrundet; thi Manden, som hastigt bestemte sig for at undersøge denne Sag fra Grunden af, gik hurtigt udenom den høie Banke og nærmede sig Stedet, hvor Agnete stod.

Hun hørte hans faste Fodtrin, og hendes Legeme skjælvede som et Espeløv, medens hendes Hjertes hurtige Slag truede med at dræbe hende.

Hun lænede sit Hoved imod en Steen, medens hun sad paa Hug ved Foden af Bakken og saaledes afventede, hvad Skjæbnen i næste Nu vilde tilskikke hende, hvad enten det saa var Godt eller Ondt.

Da hun havde siddet saaledes i nogle Øieblikke, hævede hun sit Hoved og saae op.

I samme Nu var Manden naaet hen til det Sted, hvor hun sad, og nu stod han taus og ubemærket bag ved hende.

Han bøiede sig forover og saae hende ind i Ansigtet, just som hun hævede Hovedet og saae op.

Hun stirrede vildt og forfærdet paa ham; et høit Skrig undslap hende, og hun raabte fortvivlet:

— Thjodi!

Hun sank afmægtig om; denne Rystelse var hende for stærk, og hendes i Forveien svage Natur bukkede her aldeles under af Sindsbevægelse.

XVI.

Thjodi.

Gunhild, som havde holdt sig tilbage, den Gang Thjodi ilede frem for at opspore Aarsagen til den Støi, som foruroligede dem Begge, blev ved dette Udraab vakt af sin Ro, og nu mere styrtede end gik hun hen til Stedet.

Det Syn, som her mødte hendes Blik, bragte hende næsten ud af Fatning.

Dog kun et Øieblik skulde hendes Overraskelse beherske hende; vant, som hun var, til at opleve rystende og forfærdelige Optrin, var hun snart igjen Herre over sin Stemning.

Agnete laa bevidstløs udstrakt paa Jorden; hendes Ansigtstræk bar tydeligt Spor af den heftige Sindsbevægelse, som her var bleven Herre over hende.

Thjodi stod foran hende, maalløs og stille.

Hans Blik var stift fæstet paa hende, og tusinde forskjellige Tanker bevægede hans Indre.

Gunhild stod ligeoverfor ham; hun smilede spottende, idet hun med et triumferende Blik pegede paa den afmægtige Agnete.

Thjodi ændsede ikke hendes Nærværelse; han hverken hørte eller saae andet end det bevidstløse Barn.

Længe var han uden Tvivl bleven staaende saaledes, hensunken i Beskuelsen af den Afmægtige og overladende sine Tanker til deres egen vilde, ustyrlige Flugt, havde ikke Gunhilds raa Latter vakt ham af hans Drømme.

Hun traadte tæt hen til ham, og idet hun gav ham et lempeligt Puf i Siden med sin Albue, udbrød hun i en høi Latter og raabte:

— Det kan man da ret kalde et Held, hvad enten det nu er Gud eller Fanden, som har ført Pigebarnet lige i Armene paa os!

Thjodi taug; han vedblev at stirre paa Agnete.

Dog lod det næsten, som om hendes Ord ikke vare gaaede ham heelt sporløst forbi; thi kort efter hævede han Hovedet og fæstede sit Blik spørgende paa hende.

Saasnart Gunhild bemærkede denne Bevægelse, tog hun paany til Orde:

— Det kunde da aldrig træffe sig heldigere, end at den lille Tingest netop skulde opholde sig paa dette Sted!

Han saae paa hende uden at give noget Svar.

Hun vedblev:

— Og saa denne Afmagt — hvor dog Alt føier sig for at imødekomme vore Ønsker!

Endnu svarede Thjodi ikke et Ord; men af hans Miner var det let at see, at han fulgte hendes Tale om ikke med Velbehag, saa dog med Opmærksomhed.

Gunhild traadte nu heelt hen til Agnete og fæstede sit lurende Blik paa hende, medens hun sagde:

— Det var med Nød og neppe, at jeg kjendte hende igjen — synes Du ikke, hun er bleven en Deel forandret, siden vi sidst saae hende?

Det var, som om Thjodi pludseligt var bleven heelt maalløs; thi uagtet han nu og da gjorde Forsøg paa at svare hende, saa kom dog intet Ord over hans Læber.

Gunhild fortsatte:

— Havde hun ikke raabt dit Navn saa høit og tydeligt, før jeg saae hende, saa havde jeg vist aldrig faldet paa at troe, at det var hende!

Et fiffigt Smil, som tydeligt modsagde hendes Ord, spillede om Gunhilds Læber.

Thjodi saae det og svarede langsomt:

— Saa skulde det da være første Gang, at Du ikke gjenkjendte den, som Du forfulgte!

Gunhild grinede med et djævelsk Udtryk i sit Blik.

Kort efter sagde hun:

— Hvoraf kommer det, at Du og jeg, som dog Begge virke til et og samme Maal, bestandig ere saa uenige, at vi først efter langvarig Trætte omsider komme saa vidt, at vi laane hinanden Øre?

Thjodi svarede ikke strax.

Efter et Øieblikks Taushed sagde han:

— Du veed bedst selv, at vor Uenighed ikke er tilfældig; men at vi To ere hinanden saa ulige som Nat og Dag!

Gunhild brast i Skoggerlatter.

— Ja saa! udbrød hun, da hendes Lystighed havde sat sig noget; som Nat og Dag — aa ja, nu feiler det vel neppe, at Du regner Dig selv for den lyse Dag og mig Stakkel for den sorte, grufulde Nat?

— Tænk, hvad Du selv finder for godt!

— Nu ja . . .

— Lad af med dit Hykleri og din Spot — nu er hverken Tid eller Sted til Saadant!

Gunhild antog en høist pudsig Mine og spurgte, idet hun spottende neiede sig for ham:

— Hvad er Eders Ønske og Befaling, strenge Herre?

Thjodi yttrede sit Mishag med denne hendes Adfærd

derved, at han strengt rynkede sine Bryn og bed Læberne sammen.

Dog kun et Øieblik varede denne Sindsstemning, saa var han atter fuldstændig rolig.

Gunhild havde imidlertid ikke udøst sin Galde tilstrækkeligt, men gjentog:

— Eders Ordre, strenge Herre?

— Skynd Dig til Borgen! bød Thjodi; hent Folk hid, at den Stakkel kan faae den fornødne Pleie!

Om Lynilden var slaaet ned for Fødderne af Gunhild, da kunde hendes Bestyrtelse ikke have været større, end da hun hørte disse Thjodis Ord.

Maalløs stirrede hun paa ham; hendes vidtopspilede Øine og aabne Mund røbede den høieste Grad af Forbauselse.

— Gaa! bød Thjodi paany; røgt mit Ærinde!

Gunhild stod endnu et Øieblik i samme Stilling, da gjorde hun pludseligt stærk Vold paa sig selv for at komme til Orde og raabte med hæs Stemme:

— Bliver Du afsindig, Thjodi — Du maa jo dog for Djævlen være baade fra Sands og Samling, før Du kan tale saaledes . . .

Thjodi gjorde en Bevægelse som for at standse hendes Ordstrøm; han pegede i Retning af Borgen og svarede roligt:

— Det er min bestemte Villie — gaa!

Gunhilds Overraskelse kjendte ingen Grændser.

Thjodis rolige Befaling var hende aldeles uforstaaelig. Hans Sprog var vel bestemt og, som det lod, vare hans Ord vel overveiede; men nu og da foer nogle underlige Trækninger over hans Ansigt; hans Øine spillede vildt, og en let Fraade skjød sig igjennem hans sammenbidte Tænder.

Saasnart Gunhild ret havde lagt Mærke til denne hans forunderlige Tilstand, smilede hun stadefro og mumlede for sig selv:

— Ah, saaledes!

Thjodi hørte ikke disse Ord; han bøiede sig over Agnete, løftede hende op i sine Arme, og da han ret betragtede hendes blege, fine Ansigt, brast han i heftig Graad.

Han slog sine Arme tæt om hende, trykkede hendes Hoved tæt til sit Bryst og bedækkede hendes Mund og Pande med de ømmeste Kys.

Gunhild søgte paa mange Maader at tilvende sig hans Opmærksomhed, men forgjæves; han syntes at have glemt Alt omkring sig og kun at leve i Øieblikket, optaget af Tanken om den, han holdt i sine stærke Arme.

Han stirrede paa hende, som om han troede at see et Blændværk, og sagte og afbrudt mumlede han:

— Barn . . . stakkels Barn . . . vaagn op . . . se paa mig . . . ræddes ikke for den vilde Thjodi . . . vaagn op . . . tilgiv den Rædsel . . . nei, Barn, nei . . . vaagn aldrig mere! . . . Lad dette være dit sidste Blund! . . . O, gid dit unge Hjerte var bristet! . . . Gid Du laa under Græstørven, et koldt, et stille Liig! . . . Ved din Gravhøi skulde jeg sidde med Fred i Sjælen, med Bønner paa Læben for din Salighed! . . . Bønner for din Salighed . . . o nei, de gjøres ikke behov, saa reen, saa skyldfri, som Du er . . . Din Fred, din Salighed er vis! . . . Sov, Barn, sov fra al Uro og Strid! . . . Hvorfor . . .

Han taug og saae op; hans Øine mødte Gunhilds listige Blik; han saae det halvt spottende, halvt drillende Smiil om hendes smalle Læber.

Han gyste, da hans Øine faldt paa hende; hun fore-

kom ham i dette Øieblik som en Mørkets Udsending, hidstillet for at styrte ham i endnu større Fordærvelse end den, han allerede var geraadet i.

Med Afsky vendte han sit Blik fra hende, medens han med endnu større Inderlighed trykkede Barnet i sin Favn.

Han syntes heelt at have glemt sin Befaling til Gunhild om at hente Hjælp fra Borgen; thi han forblev roligt og uden at henvende et Ord til hende paa samme Plet, hvor han nu havde staaet, siden han løftede Agnete op fra Jorden.

Nogen Tid forløb, uden at hverken den Ene eller den Anden af dem med et eneste Ord brød den dybe Taushed, som herskede.

Agnete laa endnu stille og ubevægelig i Thjodis Arme.

Aftenens Mørke begyndte at sænke sig tættere og tættere, medens en klam Taage lidt efter lidt bredte sig over Mark og Eng.

Søen stod rolig og stille, og snart vare endog de ustadige Maager gangne til Hvile.

Intet Maaneglimt, ingen Stjerne lysnede igjennem Taagen, som hvert Øieblik tiltog i Tæthed.

Thjodi syntes aldeles hensunken i Drømme, tauft satte han sig med sin dyrebare Byrde paa den Steen, som Agnete for kort siden betraadte, fra hvilken hun gjorde det fjæbnesvangre Fald, som hidlokkede de Tvende.

Langt om længe blev dog denne Taushed Gunhild altfor utaalelig; hun gik om bag Thjodi, lagde sin Haand paa hans Skulder og udbrød heftigt:

— Lad det snart faae en Ende — vil Du følge mig eller ei?

Han foer op, som om hendes Ord havde strømmet

ham; sig selv ubevidst trykkede han Agnete endnu tættere til sig; men han vedligeholdt endnu den samme Taushed.

— Thjodi, vedblev Gunhild, kom dog til Dig selv! Betænk dog, Menneske, om Nogen kom hid og saae Dig! . . . Tag Flugten, før det er for silde . . . lyd mit Raad . . . jeg er den Klogeste af os To!

Han hørte kun disse hendes sidste Ord og svarede roligt:

— Du er den Klogeste af os To? Du tager feil — Du er den Argeste, den Listigste ikke alene af os To, men af Alle, som jeg nogensinde traf i Verden!

— Følg mig!

— Hvorledes?

— Følg mig, siger jeg!

— Jeg bliver!

— Ha!

— Du leer?

— Ja, Taabe!

— Du spotter?

— Ja, Kryster!

— Gunhild . . .

— Jeg hører?

— Ve Dig!

— Du truer?

— Jeg raaber Ve over Dig!

— Jeg hører Raabet, men . . .

— Men?

— Jeg lader haant derom!

— Spar din Haan!

— Nei, nei, den har jeg i rigeligt Maal af?

— Lad af med din raa Spot!

— Ere dine Øren blevne saa høvisle, ædle Thjodi, at de saares saa let?

— Ve Dig, Gunhild!

— Hahaha — atter dette Ve?

— En Gang, men for seent, vil Du angre, at Du ikke i denne Stund lod Dig lede af mig og af min bedre Natur!

— Ei, ei, Du giver Dig af med at profetere!

— Ti, Gunhild!

— Du fuster mig i Kunsten?

— Kald ikke dine taabelige Forudsigelser, dem Du ikke en Gang selv troer paa . . .

— Stop! raabte Gunhild med paatagen Værdighed; stop med dine daarlige Ordgyderier — tro blot ikke, at Gunhild bærer sit Hexenavn forgjæves! Hvor tidt, hvor ofte forudsagde jeg ikke den kommende Skjæbne baade for Een og Anden? . . . Tænk blot . . .

— Jeg vil Intet høre! faldt Thjodi hende i Talen; gaa bort, om Du har Lyst, men tag min Forbandelse med Dig, tag mit Veraab som min sidste Hilsen!

Det var nu blevet saa mørkt, at man næsten ikke formaaede at skjælne selv de allernærmeste Gjenstande, og Thjodi bemærkede derfor ikke det skrækkelige og hadefulde Smil, som krusede Gunhilds Læber. Han saae ikke hendes Øines onde Blink, men heller ikke det Udtryk, som af Alt var det meest fremherskende i hendes Ydre, denne grændseløse Haan og Triumf, som tydeligere end Ord sagde, at hun dog til Sydende og Sidst haabede, ja vidste endog, at hun vandt sit listige og onde Spil.

Langt om længe, da hun forgjæves havde ventet at høre mere fra hans Læber, tog hun Ordet paany:

— Dit Veraab som din sidste Hilsen? Thjodi, hvorledes lønner Du min Troskab imod Dig? . . . Tænk Dig blot om — hvor tidt, hvor mange Gange kom jeg Dig ikke til Hjælp i din Angst og Fare? . . . Hvem hjalp

Dig at udklække og opelske dine forvovne Planer? Hvem var din Trøsterinde, naar dit Mod nedbøiedes? Hvem holdt Dig oppe, hvem hjalp Dig paa Gleb, naar Du havde tabt det rette Spor? . . . Siig, troer Du . . .

— Nok, nok, Gunhild! foer Thjodi op; eet Ord saa godt som ti — hvem førte mig Afgrunden nærmere og nærmere — Du og ingen Anden!

Han taug et Øieblik, før han atter udbrød:

— Derfor bort med Dig, fule Kvinde! Tag min Forbandelse og den Forjættelse af mine Læber, at een Gang — een Gang vil Du rædbes for Dig selv, een Gang vil Du i vild Jammer beklage den forspildte Tid, den Time, da Du kunde have hentet Trøst og Tilgivelse; thi nu, nu har Du forbiet Tiden; nys da Du haanede mine Følelser, da Du belo min Forførdelse, da lo Du din egen Sjæl bort, da stødte Du den som en Fredløs ud i Natten, og aldrig vender den tilbage til Dagen eller Tilgivelsen!

Gunhild taug; det var, som om hans vilde Ord havde ramt hende.

Stille kjærtegnede han Agnete; hans Blik svævede ud i Rummet; men Intet tiltrak sig hans Opmærksomhed.

En let Vind havde reist sig og bevægede de løvrige Buske.

Ved det første Vindstød foer Gunhild forfærdet op.

— Der kommer Nogen! udbrød hun.

Thjodi hævede Hovedet og lyttede; men da Alt var stille, svarede han:

— Frygter Du Nogens Komme, saa pak Dig!

— Men Du?

— Nærer ingen Frygt!

— Hvorledes?

— Jeg rædbes for Intet!

— Og har Du slet Intet at befrygte?

— Nei!

— Om Nogen traf Dig her?

— Saa finder jeg vel Raad!

— Vist neppe?

— Gaa!

— Jeg gaaer ikke . . .

— Ti!

— Jeg tier ikke!

— Saa skynd Dig — sig Alt, hvad der ligger Dig paa Hjerte, at jeg snart kan befries for Dig! Udgyd din hele Galde — mig dræbe dine Ord ikke! . . . Tal, om Du vil, med Tordenstemme — jeg hører Dig ikke! . . . Agnetes Taushed og Lidelse er i dette Nu de eneste Stemmer, som trænge sig frem til min Sjæls Dyb!

Thjodi gjorde vel i at sige i dette Øieblik; thi hans Natur og Hjerte vare og vedbleve bestandigt at være en uudgrundelig Gaade for hver den, som kom i Berøring med ham.

Snart var han mild og blød som et Barn, snart haard og trodsig som en Djævel. Den ene Stund sønderknust af Anger og Ruelse, den næste beredt til de stærkeste Voldsomheder. Snart kuet af en glad, stille Erindring som nu i denne Stund, da han holdt det Barn i sine Arme, som han trods Alt dog elskede, og for hvis Skyld han i dette Nu syntes at ville ofre sin egen Lykke, snart rasende i vild Lidenskab baade mod virkelige og indbildte Fjender.

I dette Øieblik følte han sig saa stærk i sin Kjærlighed til Barnet, at det syntes ham let at bære den Forfølgelse og det Had, som vilde blive ham til Deel, om han opdagedes her paa dette Sted.

Stedse levede han kun i Øieblikket; han tænkte hverken frem eller tilbage, hans letbevægelige Sind lod kun

een Følelse Rum og Overherredømme; men til Gjengjæld vexlede Stemninger og Følelser saa hastigt hos ham, at han stedse var uforklarlig i hele sin Fremtræden.

Aldrig glædede han sig ved det Onde eller det Ondes Fremgang, men følte endog stadigt Anger og Nag, hver Gang han selv havde feilet, og dog — hvor forunderligt! — til Trods herfor fremmede han ved sit tvilesløse Letsind stedse det Onde mere og mere.

En tro eller rettere en utro Hjælper fandt han i den listige Gunhild.

Var Thjodi vaklende, saa var hun stærk i det Onde; holdt han sig nu og da tilbage, saa vidste hun ved sin Haan og sin ringeagtende Tale at føre ham paa Vildspor. Hun forstod ved Tusinde snedige Kunstgreb at bøie hans Villie og at vende ham fra det Gode, saasnart han vendte sig til det.

Længe havde hun dog holdt sine giftige Taler forgjæves; thi det var, som Thjodi sagde: Agnetes Lidelse og Taushed var i dette Nu, men ogsaa kun i dette Nu, de eneste Stemmer, som trængte sig frem til hans Sjæls Dyb.

Endnu havde Gunhild ikke svaret paa hans sidste Udbrud, endnu overveiede hun i Stilhed, hvilket giftigt, saarende Svar der vel med Eet vilde rive ham ud af denne bløde og veemodsfulde Sindsstemning, som han var hensunken i.

Pludseligt hørtes hurtige, lette Fodtrin i Nærheden.

Gunhild foer sammen; men Thjodi mærkede det ikke; ingen Lyd naaede hans Øren; han trykkede Agnete tæt til sig og kaldte hende ved Navn, men forgjæves.

Med Eet gav han et let Skrig fra sig; han pressede sine Læber mod hendes kolde Pande og udbrød smerteligt:

— O min Gud, hun dør!

— Læg Du hende blot roligt fra Dig! faldt Gunhild ind med Raahed; hun er saamænd allerede død!

— Gunhild! var alt, hvad han i sin Fortvivlelse kunde sige; men den Tone, hvori han sagde dette ene Ord, udtrykte fra Grunden af hans Smerte og hans inderligste Bebreidelse til den hjerteløse Kvinde, som saa forfærdeligt haanede hans helligste Følelser.

— Det lader til, at Du forfærdes ved at vide hende udenfor de Levendes Tal! blev Gunhild ved.

Thjodi svarede ikke.

— Forhen var Du ikke saa ræd!

— Hvad mener Du?

— Jeg mener, som jeg siger — forhen var Du ikke saa ræd!

— Saa ræd . . .?

— Ja, forhen forfærdedes Du ikke saaledes for . . .

— For?

— For Døden!

Thjodi foer sammen.

Gunhild, som havde lagt sin Haand paa hans Skulder, følte denne Bevægelse, og hun frydede sig allerede ved Tanken om den fuldstændige Seier, som hun snart skulde vinde over ham.

— Jeg gjentager, hvad jeg nys sagde, vedblev Gunhild efter en kort Taushed; forhen frygtede Du ikke Dødens Nærhed!

— Ti! bad Thjodi med ængstelig Stemme.

Gunhilds Hjerte bankede af Glæde, da hun fortsatte:

— Du var ikke slig Kryster hiin Nat, da Merthe . . .

— O, ti! gjentog Thjodi.

— Hiin Nat, da Merthe spillede Dig det store Puds!

Thjodi var rystet i sin inderste Grund; hans Arme slap uvilkaarligt det bevidstløse Barn.

Agnete sank ned paa Jorden, hvor hun under den hele paafølgende Scene forblev liggende.

Gunhild havde ondt ved at tilbageholde et Glædesudbrud; men hun tvang sig endnu en Stund; endnu var hun ikke saa sikker paa at have besejret ham, at hun turde give sine Følelser uhindret Luft.

Thjodi havde saa godt som heelt tabt sin Besindelse; han tog sig med begge Hænder om Hovedet for at samle sine Tanker; det lykkedes ham ikke saa let.

Langt om længe løftede han Hovedet i Veiret og lod sit Blik streife om paa de nærmeste Gjenstande. Det var, som om han ikke ret erindrede sig det Forefaldne, før han fik Øie paa Gunhild, som bleg og grinende hævede sit Hoved imod ham.

Dette Syn vakte pludseligt den brudte Erindring.

Han hævede sin høire Haand som for at ville tilføie hende en Tugtelse; men han formaaede kun at udstrige Ordet:

— Djævel!

Nu havde Gunhild ham, hvor hun vilde, og nu holdt hun ikke længere sin Glæde eller sin Triumf tilbage.

— Haha! udbrød hun; Du raaber paa Djævlen, saasnart Du har gjenvundet dit Mæle — det er forresten ogsaa det Klogeste, Du kan tage Dig for — 'Fanden hjælper nok Sine, og at Du hører til hans Allerdyrebareste, føler Du vist selv tilstrækkeligt, siden Du saa freidigt paakalder ham?

En stærk Kamp rasede i Thjodis Indre. Gunhilds Ord vakte de høist forskjelligste Følelser i hans Sjæl.

Den første Følelse, de fremkaldte, var Overraskelse over den Maade, hvorpaa hun, hvad enten det nu var paa Skrømt eller for Alvor, havde optaget hans Ord; dernæst ledtes hans Tanker vildt og ubændigt om, ind-

til de endeligt ſtandſede ved hendes faſte Udſagn, at han var en af Djævelens Allerdyrebareſte.

Havde Mørket ikke været ſaa tæt, eller havde Gunhild ſtaaet heelt Anſigt til Anſigt med ham, ſaa vilde hun have havt den Glæde at læſe Virkningen af ſine frygtelige Ord af hans forſtyrrede Miner.

I dette Øieblik havde han glemt Alt — Alt var ude af hans Tanker, kun ikke hans vilde Trods; hans ubændige Lyſt til at optage Kampen med Alt og Alle. Agnete, ſom laa ved hans Fødder, var i dette Øieblik ikke længere til for ham — han offrede hende ikke en Tanke.

Hans Øine lynede, og hans Pande brændte i Feberhede; han ſlog med Armene i Luften, og ledſaget af Gunhilds ubarmhjertige Fniſen ſtrømmede Klagerne over hans Læber.

— Ja, raabte han, Du har Ret — Djævelens er jeg med Hud og Haar — ham tilhører jeg med Revl og Krat! —

Han taug en Stund.

Da Gunhild ikke brød Tausheden, tog han igjen til Orde:

— Du har Ret — Du taler ſandt, af dine Læber vil jeg høre min Dom! . . . Ræk mig din Haand . . . vi To ere Venner, Venner i Liv og Død, Venner ſaaledes ſom kun den fælles Fortabelſe kan føde dem! . . . Tvivler Du? . . . Frygter Du, at jeg ſkal bryde mit Ord? . . . Naar ſvigtede Thjodi? . . . Du tier . . . Du troer mig ikke . . . Du rækker mig ikke din Haand, ſom jeg bad Dig give mig! . . . Gunhild . . . Gunhild, gaa ikke bort . . . bliv ved min Side! . . . Selv Djævelen forſtyder mig, om Du forlader mig, om Du ikke vil være min Talsmand hos ham! . . . Tal, Gunhild, ſig blot et Ord . . . giv blot et Tegn! . . .

Han kastede sig paa Jorden; hans Rædsel for sig selv overmandede ham aldeles; hans Forfærdelse kjendte ingen Grændser.

Gunhild var ikke for første Gang Vidne og Aarsag til et saadant Optrin; nei tvertimod, hun havde netop hver Gang, at Sligt gjentoges, om ikke ved det selvsamme saa dog ved eensartede Midler naaet sit usle, uværdige Maal.

Hun betragtede, saa godt Mørket tillod det, hans grændseløse Fortvivlelse. Hvad Synet nægtede hende, vandt hun igjennem Hørelsen; hans Sukken og Stønnen trængte sig til hendes Øren, og hun fornam hans uhyre Lidelse med sand djævelsk Glæde.

Endelig besluttede hun sig til at tale.

— Thjodi! begyndte hun med hykkelsk Deeltagelse; Thjodi, fat Dig — din Angst og Uro er en Pinsel for mig! —

Hun rakte Haanden ud imod ham og tilføiede:

— Her, tag min Haand og min Forsikkring om, at aldrig, aldrig skulle mine gode Raad eller min ærligste Hjælp udeblive, naar og hvor Du ønsker og byder!

Thjodi satte sig opreist; han rakte hende sin høire Haand, hun tog den imellem begge sine, og da han ikke mælede et Ord, fortsatte hun, medens et listigt Smiil spillede om hendes Læber:

— Du tier, Thjodi — jeg har tilgivet Dig din vilde Rasen, hele din skrækkelige Fremfærd imod mig, og det er ikke første Gang, jeg naadigt har seet igjennem Fingre med din Heftighed og Uretfærdighed imod mig!

Han taug endnu.

Gunhild saae sig speidende om og anstrengte sin Hørelse af yderste Evne for at opdage, om Nogen muligviis belurede dem.

Da hun var beroliget i saa Henseende, vendte hun sig atter mod Thjodi og sagde:

— Tro mig, Thjodi, Du eier ikke en mere hengiven Ven paa den hele Jord end gamle Gunhild!

Hun saae sig atter ængstelig om, som frygtede hun for, at Nogen skulde have hørt det Navn, hun nævnede.

Lidt efter vedblev hun:

— Føler Du ikke, at jeg taler sandt? Husker Du ikke, hvor tidt og ofte mine gode Raad netop vare de, som førte til de bedste og ønskeligste Maal? . . . Du tier, Thjodi? Hvad betyder denne Tausheb? . . . Hvorfor faaer jeg intet Svar? . . . Siig, er ikke den Trøst, jeg giver Dig, værd at takke for eller at omtale?

Ved disse sidste Ord tog hun i hans Haand med et saa voldsomt Tag, at hun næsten hævede ham op fra Jorden.

Thjodi sprang op i et Nu; han slog sine Arme om hendes Hals og ruskede hende saa eftertrykkeligt, at hun halvkvalt, pustende og stønnende gispede efter Veiret, medens han næsten affindig raabte:

— Nu skal, nu maa det enten briste eller bære — aldrig sviger jeg den Pagt, jeg nu indgaaer med Dig!

— Ret saa! raabte Gunhild tilfreds.

— Endnu et Haandslag! raabte Thjodi.

Ved disse Ord rakte han sin høire Haand frem, som Gunhild hastig greb.

— Ærlige Ven, raabte hun, herefter skal ingen Ordtvist og ingen Ufred skille os ad . . . .

— Nei, nei, afbrød Thjodi hende.

Gunhild fortsatte:

— Vore Veie skulle være de samme; thi . . .

Thjodi faldt hende atter i Talen:

— Vi stræbe mod et fælles Maal! fuldendte han.

— Det gjøre vi!

Under alt dette havde Kjærlingens forslagne Ansigt adskillige Gange vexlet Udtryk; men ikke en eneste Gang havde Tillid eller Ærlighed præget hendes Træk; derimod blinkede hendes dybtliggende Øine fulde af List og Svig, ligesom et ondskabsfuldt Smil spillede om hendes Mund.

Idet hun endnu en Gang gav ham et djærvt Haandslag, vendte hun sit Blik imod den livløse Agnete og sagde:

— Du mener vel som jeg?

Thjodi saae et Øieblik paa hende, før han spurgte:

— Forklar Dig?

— Vi tage hende med os til . . . ?

Han lagde hastigt sin Haand paa hendes Mund og standsede saaledes hendes Tale; desuagtet vedblev han selv at tie, hvorfor Gunhild, saasnart det var lykkedes hende heelt at befrie sig for den paalagte Tvang, paany sagde:

— Hjælp mig — saa ville vi bære hende bort herfra!

Han forblev ubevægelig.

Gunhild vedblev:

— Naa, hvilken Forskrækkelse for hende, naar hun opvaagner!

Hun taug et Øieblik, men forsatte snart igjen:

— Naa, hvilken Forskrækkelse, naar hun seer sig i din Vold!

Disse Ord syntes at have vakt Thjodi til Besindelse; i hvert Tilfælde løste de hans Tungebaand.

— Du tager feil, Gunhild, begyndte han langsomt; Du tager feil, om Du troer, at det at være i min Vold eller overladt til mig skulde skræmme Agnete!

— Saa — aa, jeg tager feil? indvendte Gunhild spørgende.

— Ja, ganske vist! svarede Thjodi.

— Hvorledes det?

— Agnete nærer ingen Frygt for mig!

— Naa, det gjør hun ikke?

— Nei, hun er mig tvertimod inderlig hengiven!

— Hun vil da sandsynligviis blive glad til, naar hun vaagner og mærker sig i Sikkerhed under dine Vinger! vedblev Gunhild med kold Haan.

Denne Haan syntes imidlertid ganske at gaae Thjodis Øren forbi; thi han bøiede sig taust ned over Agnete og løftede hendes Hoved blidt op fra Jorden, medens han stille og mild strøg hendes Haar bort fra den blege, kolde Pande.

I dette Øieblik hørtes paany lette Fjed i Nærheden.

Gunhilds øvede Øren opfangede strax denne Lyd.

Hun bøiede sig henimod Thjodi, lagde sin Haand paa hans Skulder og hvidskede sagte:

— Der kommer Nogen!

Thjodi foer sammen.

— Afsted! vedblev Gunhild.

— Hjælp mig at bære hende bort! sagde Thjodi.

— Ei, har Du ikke Kræfter selv? spottede Kjærlingen.

— Du kunde maaske tage nok saa varligt paa hende! indvendte Thjodi.

— Var det ikke for at skjule vor Nærværelse her for

den, hvis Fjed have forraadt hans Komme, saa skulde Du ret høre en lystig Latter, jeg skulde sætte op — jeg tage nok saa varligt? . . . Hahaha, saa kjender Du nok ikke gamle Gunhilds Knokkelfingre!

Lyden af den Kommendes Fjed lød nærmere og nærmere.

Thjodi vendte sig hastigt og speidede forgjæves i den Retning, hvorfra den kom.

Da han endnu Intet blev vaer, hvidskede han til Gunhild:

— Hjælp mig eller lad det være, ganske som Du vil — Kræfter til ene at bære hende bort vil det vist neppe mangle mig paa, derfor afsted!

Med disse Ord bukkede han sig heelt ned over Agnete, tog hende i sine Arme og vilde just til at fjerne sig med hende, da en klar Stemme roligt spurgte:

— Hvorfor hvidske I saaledes sammen, og hvor er Agnete?

Hverken Thjodi eller Gunhild svarede den Spørgende, som ikke var nogen Anden end den lille Aage, der, medens han plukkede Blomsterne til Agnete, havde forvildet sig og først nu efter langvarig Søgen var kommen tilbage til det Sted, hvor de Begge havde vandret sammen.

Denne uventede Spørgen og Barnets hele rolige Adfærd gjorde et forunderligt Indtryk baade paa Thjodi og Gunhild.

Thjodi lagde atter Agnete fra sig; thi paa denne Maade troede han bedst at kunne skjule hende for Drengen, som med Nysgjerrighed trængte sig nærmere og nærmere.

Gunhild traadte lige hen foran Aage, idet hun gnavent udbrød:

— Hvad kommer Du her og forstyrrer stikkelige, vei-

farende Folk i deres fredelige Færd? Hvem er det, Du søger efter, og hvem gjælder din Tale?

— Ei, Moder Gunhild, raabte Drengen, tidt nok har jeg hørt Dig omtale til at vide, at Du ikke regnes blandt skikkelige Folk!

— Nei hør til Ungen! raabte Gunhild, idet hun hævede sin høire Haand som for at bibringe ham et Slag; men pludseligt betænkte hun sig, lod atter Haanden synke og sagde i en indsmigrende Tone:

— Du tager feil, Barn, naar Du kalder mig for Moder Gunhild; det volder Mørket, at Du bliver saa forstyrret, saa Du ei kjender Godt fra Ondt; thi den gamle Gunhild gjør Du rigtignok fuldkomment vel i at mistroe og i at vogte Dig for; men anderledes er det med mig og denne gode Mand — sig os derfor, hvem er det, Du spørger om; og hvem søger Du efter?

Drengen betænkte sig nogle Øieblikke; han var øiensynlig ikke enig med sig selv, om han turde stole paa Kvindens Ord; thi i Stedet for at svare paa hendes Spørgsmaal spurgte han selv:

— Og hvem er da Du — din Stemme ligner saa ganske den lede Kjærlings, om hvem jeg saa ofte har hørt, at naar og hvor hun viste sig, var Fanden altid i Hælene paa hende, og at denne hendes gode Ven altid hjalp hende og aldrig lod hende i Stikken!

— Forbandede Unge! mumlede Gunhild.

Efter en Pause tilføiede hun høit:

— Gode Dreng, om jeg end nævnede mit Navn, vilde Du dog ikke kjende mig; lad os derfor blot tale om Dig selv og om, hvad Du søger!

— Ja, svarede Aage langsomt og med den største Mistillid i Stemmen, jeg søger efter Agnete; men hende kjender Du vel ikke; thi er Du ikke Hexen, som jeg antager

Dig for, saa er Du maaske ikke en Gang her fra Egnen?

— Vist er jeg her fra Egnen, Barn, og hende, Du spørger om og søger efter, kjender jeg nu saa saare godt!

— Taler Du virkelig sandt? spurgte Drengen endnu tvivlende, men dog ikke med den ubetingede Mistillid som tidligere.

— Om jeg kjender hende? udbrød Gunhild med en forstilt Hjertelighed, som aldeles bestak Drengen; hvem skulde ikke kjende det velsignede Pigebarn, som . . .

— Jo, jo, afbrød Drengen hende, Du kjender Agnete, det mærker jeg nok paa den Maade, Du taler om hende!

Gunhild taug et Øieblik.

— Du tier? begyndte Drengen paany; jeg ventede af Dig, at Du vilde sige mig, hvor jeg skulde søge hende?

— Det vil jeg ogsaa!

— Saa sig da frem — det er allerede mørkt, og jeg veed, at man venter os med Uro paa Brattingsborg; forhal derfor ikke Tiden for mig, men hjelp mig, om Du kan!

— Det er, som jeg nys sagde, netop hvad jeg vil gjøre; men Du maa have Taalmodighed; lad mig samle mine Tanker; thi at jeg har seet Agnete i denne Aften, det kan jeg godt erindre; kun husker jeg ikke bestemt, naar eller hvor det var!

— Aa, skynd Dig, skynd Dig at tænke derover! bad Drengen paa en Gang saa komisk og saa rørende, at Gunhild havde ondt ved at holde sin Latter tilbage.

Hun svarede dog med tvungen Ro:

— Ja, ja, bi, go'e Karl — i min Alder slaaer Hukommelsen ofte Klik, det er noget, som baade Du og Andre

maa finde Jer i, og noget, som endda er værst for mig selv . . .

— Hvor saae Du hende? faldt Drengen utaalmodigt ind.

Lige indtil dette Øieblik havde Alt været indhyllet i Mørke, hvilket ret syntes at ville begunstige Gunhilds og Thjodis nye Plan, den at føre Agnete bort med sig.

Dette Mørke maatte dog snart vige; thi nu stod Maanen op og spredte sine hvidlige Straaler over Busk og Krat.

Den lille Indsø laa saa taus og stille, som om den, hensunken i Beskuelsen af Maanens sælsomme Glands, som afspeilede sig i dens Vande, ikke nænnede at sætte en eneste lille Bølge i Bevægelse for ikke at forstyrre det skjønne Speilbillede.

— Ei se, nu bliver det Maanestin! raabte Drengen glad; saa vil jeg langt bedre kunne finde Agnete, naar Du blot snart kan sige mig, hvor jeg skal søge hende!

Gunhild og Thjodi delte saa lidt som Nogen Drengens Glæde over det klare Maanelys.

Thjodi forholdt sig endnu stedse taus; kun forandrede han sin Stilling, idet han gik om paa den modsatte Side af Agnete, hvorved hans Skygge faldt lige over hende og det Sted, hvor hun laa.

Endelig tog Gunhild Ordet paany, idet hun omhyggeligt trak sin Hætte heelt ned over Øinene; thi nu frygtede hun for Alvor for at røbes, og den Tryghed, hun i saa Henseende havde følt, saalænge Mørket varede, var nu forsvunden.

— Nu erindrer jeg det! sagde hun; Agnete er velbeholden, ja uden allerringeste Fare vandret hjem til Kleitrupgaard; jeg saae selv, at hun gik igjennem Borgeleddet og hørte, at hun af og til smaanynnede henad Veien;

stundom vendte hun sig om, som om ogsaa hun søgte Nogen, og en Gang syntes jeg tydeligt at høre hende nævne dit Navn!

Drengen svarede ikke strax; der var Noget i Kjærlingens hele Tale og Væsen, som paany indgjød ham Mistillid; især syntes det ham paafaldende, at hun med saa megen Omhu søgte at skjule sit Ansyn for ham, og nu i dette Øieblik, da hun endog for yderligere at sikkre sig for hans speidende Blikke traadte heelt tilbage i Skyggen af Thjodis stolte Skikkelse, brød hans Mistillid ud i Ord.

— Jeg er vis paa, begyndte han, at Du bedrager mig; kom her frem i det klare Maanelys og lad dit Ansigt til Syne!

Gunhild forholdt sig baade taus og stille.

— Du tier! vedblev Aage; skal jeg sige Dig, hvo Du er, for nu veed jeg det godt?

Gunhild svarede endnu ikke.

— Du tier fremdeles! fortsatte Drengen; men selv om Du tier, selv om Du ikke vil sige Ja dertil, saa paastaaer jeg — thi nu er jeg vis derpaa — at Du er den gamle Gunhild og den lede Hex selv!

Gunhild begyndte undvigende:

— Du lille Nar . . .

Længere kom hun dog ikke med sin Indvending; thi Drengen snappede hende Ordet af Munden, idet han raabte:

— Ti stille, grimme Hex — jeg vil raade Dig til, at Du pakker Dig bort herfra jo før jo hellere; thi nu løber jeg, saa fort jeg kan, hjem til Gaarden for at advare baade Folk og Fæ imod Dig, for jeg kan tænke mig, at Du er her ikke for det Godes Skyld, men vel for at øve dine Troldkunster og Ugjerninger her i Egnen.

Med disse Ord slog Drengen Kors for sig og vendte sig hastigt for at gaae sin Vei.

Neppe havde han gjort nogle Skridt fremad, før Agnete udstødte et dybt Suk og bevægede den høire Arm.

Thjodi foer sammen, og selv den hærdede Gunhild følte uvilkaarligt, at om Agnete blot udstødte et Skrig eller talede et Ord, saalænge Aage var saa nær, at Lyden deraf vilde kunne naae hans Øren, saa var maaske Alt tabt.

De lyttede Begge aandeløse, og ingen af dem vovede at tiltale Agnete, uagtet de Begge troede hende opvaagnet af den langvarige Afmagt.

Agnete var virkelig vaagnet. Stærke Kuldegysninger rystede hendes Lemmer, medens Angst og Forvirring afspeiledes i hendes Udseende.

Nogle Øieblikke laa hun taus og ubevægelig.

Nu førte hun begge Hænder op til sit Hoved som for at samle sine Tanker; men det lod ikke til, at det lykkedes for hende; thi hun rystede misfornøiet med Hovedet og blev atter roligt liggende.

Gunhild og Thjodi iagttoge bestandig den dybeste Taushed.

Med Engstelse lyttede de til Lyden af Drengens Fjed, og med Forfærdelse hørte de, at han standsede i kort Afstand fra dem.

Grunden hertil var dem Begge en Gaade.

Drengen selv havde vist neppe nogen egentlig Aarsag eller Grund hertil; han standsede, som det syntes, ganske uvilkaarligt og blev staaende, hensunken i Tanker.

Endnu havde Agnete ikke givet den ringeste Lyd fra sig. Af og til tog hun sig til Hovedet, ligesom hun afvexlende aabnede og lukkede Øinene.

Thjodi og Gunhild iagttoge den største Forsigtighed for ikke at røbe deres Nærværelse, især da de Begge vidste, at Drengen, som de frygtede, var i Nærheden.

Nu reiste Agnete sig halvt op; med Albuen støttet imod Jorden og Hovedet hvilende i Haanden lod hun sit Blik glide tankeløst om.

I denne halvt liggende Stilling forblev hun i nogle Øieblikke; saa lagde hun sig atter heelt tilbage og hvidskede med et dybt Suk:

— Nei, nei, jeg mindes slet Intet!

Gunhild og Thjodi, som strax ved hendes Opvaagnen havde trukket sig tilbage i Skyggen af nogle Buske, hørte disse hendes Ord, og Hver for sig ønskede blot, at Drengen snart vilde fjerne sig endnu mere, saaledes at de aldeles trygge kunde vise sig for Agnete, og selv om deres Fremkomst forfærdede hende, saa dog ikke overrumples af Vidner, hvilke Drengen, som var driftig og let til Fods, snart kunde hidføre fra Gaarden.

Thjodi kunde høre sit eget Hjerte banke i spændt Forventning.

Gunhilds Sindsbevægelse naaede dog ikke nær den Høide som hans; thi Thjodi havde med al sin Vildhed Agnete kjær; Gunhild derimod hadede hende, saa vel som hun hadede alt andet Levende, hun tænkte i dette Øieblik kun paa, at der vilde komme en Streg i hendes onde Regning og Plan, dersom deres Forehavende røbedes.

Alt var tyst og stille; ikke den mindste Lyd lod sig høre, og denne Stilhed bidrog Sit til at gjøre Gunhilds og Thjodis Stemning endnu mere trykkende, samtidig

med at den virkede lige modsat paa Agnetes rene Sind.

Hun laa roligt og saae op imod Himlen, hvor nu utallige Stjerner funklede, medens Fuldmaanen i sin rolige Høihed syntes en Herster for dem alle.

Agnete vedblev sin rastløse Stirren; den Rigdom, hun her beskuede, virkede mægtigt paa hendes dybe Sjæl.

Det var, som om hun i denne tause Beskuen havde glemt Alt, baade Fortid og Fremtid, som om hun kun levede i dette salige Nu, saa løftet følte hun sig trods sin legemlige Magtesløshed, som ikke en Gang tillod hende at bevæge sig bort fra det Sted, hvortil hun i denne Stund ligesom syntes lænket.

Tusinde salige Billeder droge forbi hendes Sjæl. Hendes Tanker fæstede sig til den, som havde været hende den Kjæreste her i Livet: den fromme, stille Merthe, hendes Barndoms milde Vogterinde, hendes Fortrolige i Sorg og Glæde, den, hvem hun dybest følte Savnet af, og den, hun tidt og ofte med varme og oprigtige Taarer mindedes som den, hun havde at takke for hver en Glæde, saa langt hun kunde huske tilbage.

Hendes Øine fyldtes ogsaa med Taarer nu i denne Stund, Taarer, helligede den Afdødes Minde.

Hun lagde sin høire Haand over sine Øine og hvidskede sagte:

— Fromme, eiegode Moder, Tak for hvert Blik og hvert et venligt Ord! . . . Aldrig, nei aldrig vil dit velsignede Minde udslettes af min Sjæl! . . . Altid skal mit oprigtigste Ønske og min trofasteste Stræben være at ligne Dig og at følge de Veie, Du lærte mig at gaae, og naar vi en Gang mødes hisset, da skal Du kjende dit Barn derpaa, at hun var Dig lydig og vandrede dine Veie og holdt dine Bud!

Hun holdt inde, overvældet af Sindsbevægelse, hun pressede sine Hænder imod sine brændende hede Tindinger, medens hendes Taarer flode rigeligt.

Saaledes hengik nogle Øieblikke.

Snart standsedes imidlertid hendes Graad, og hun begyndte atter at see sig om, som om hun derved haabede endelig at kunne komme paa det Rene med, hvor hun egentlig befandt sig, og hvorledes hun var kommen herhen.

Dette faldt hende dog ingenlunde let; thi saasnart hun begyndte at tænke herover, forvirredes hendes Tanker mere og mere; kun af og til foer der som et Lysglimt igjennem det Mørke, som holdt alle hendes Erindringer fangne, og nu og da syntes Eet og Andet at staae klart for hende, hvilket dog snart igjen tabte sig i utydelige Foreſtillinger.

Pludseligt reiste hun sig atter halvt op og sagdelangsomt:

— Nylig tænkte jeg paa Merthe, det erindrer jeg saa saare godt . . . Merthe . . . gode Moder . . . hvorlænge skal jeg saaledes kalde forgjæves? . . .

Hun taug et Øieblik, derpaa fortsatte hun:

— Kalde . . . hvad hjælper det mig at kalde? . . . Jeg veed jo godt, at Merthe er død! . . . Ja, hun er død! . . . O, min Gud, død en skrækkelig Død! . . . dræbt . . . myrdet . . . ak ja, fromme, sagtmodige Merthe! . . . O, gid jeg var hos Dig i den rolige Jordhytte, hvor jeg stille og tryg kunde lytte til Fuglekvidder og til din venlige Stemme! . . . Roligt og stille levede jeg hos Dig de mange Aar, og aldrig naaede Sorg eller Angst til mit glade Hjerte! . . . Aldrig . . . jo, een Gang . . . een Gang længtes jeg bort fra Hytten, og da blev min Bøn

og Begjæring hørt! . . . O Gud, jeg angrer, jeg fortryder saa bitterlig hiin Længsel, som drev mig!

Hun hulkede og jamrede mat og dæmpet, medens Thjodi og Gunhild, stadigt i den største Sindsbevægelse, forholdt sig tause. Begge ønskede de hver for sig, at Agnetes Ord og Klager blot ikke maatte række til Drengens Øren.

Agnete reiste sig endnu mere i Veiret. Maanelyset faldt lige paa hendes blege Ansigt og viste tydeligt Spor af de nys udgydte Taarer.

Hun strøg sig med den høire Haand over Panden og sagde langsomt:

— Hvor er jeg dog? . . . Hvorledes er jeg kommen her? . . . Hvem har ført mig til dette Sted, og hvorledes kommer jeg bort herfra? . . . Hvem hjælper mig? . . . Ak, mit Hoved er saa tungt, og mine Tanker ere saa forvirrede!

Hun sad nogle Øieblikke taus; men derpaa hævede hun pludseligt Hovedet, lod sit Blik glide usikkert fra den ene Gjenstand til den anden. Endelig standsede hendes Øie ved de Buske, som viste sig ligefor hende; et underligt Smil gled over hendes Læber, og hun hvidskede:

— Ja, ja, nu husker jeg det . . . der stod han . . . men . . . alt er nu stille . . . hvor flygtede han hen? Har jeg forskrækket ham? . . . Naar frygtede Nogen for Agnete? . . . Eller tog jeg maaske dog feil i Mørket? . . . Nei, nei, jeg hørte jo hans velbekjendte Røst! . . . Hans Øine hvilede paa mig . . . men hvorfor har han da nu forladt mig? Hvorfor ilede han mig ikke til Hjælp den Gang — ja, hvorledes gik det egentlig til? — Ah, nu husker jeg det — den Gang da jeg faldt og . . . ja fra det Øieblik af husker jeg intet mere! . . . Før var han altid god imod mig, og nu, nu gik han og lod mig ene;

. . . Dog nei, det er umuligt — saaledes kunde han ikke handle! . . . O, at mit Hoved ikke var saa tungt, da reiste jeg mig op, da gik jeg herfra til . . . hvorhen? . . . Til Merthe . . . til Hytten . . . nei . . . til . . . til Thjodi . . . til . . .

Hun rystede paa Hovedet; thi hendes Tanker sloge hende feil, og trods al hendes Grublen hid og did lykkedes det ikke for hende at finde sig tilrette i dette Virvar.

Det var let at mærke, at disse Kampe udmattede hende meget; thi hun sank træt og stille tilbage, lukkede Øinene, og det lod næsten til, at hun sov.

Hendes Øielaage sittrede let, og en Skjælven gik over hele hendes Legeme. Aftenens Kjølighed var vel for en Deel Skyld deri; men dog var den lidte Anstrengelse ikke ganske uden Aarsag.

Da hun i nogen Tid havde forholdt sig rolig og taus, traadte Thjodi nogle Skridt fremad.

Han betragtede hende skarpt, og da han troede hende indslumret, vinkede han ad Gunhild, som, da hun saae denne hans Bevægelse, udstødte en underlig, hæs Lyd, som skulde gjælde for en Glædesyttring.

Hvor svag denne Lyd end var, saa bragte den dog Agnete, som ikke var indslumret, til at fare sammen og aabne Øinene.

Hendes Blik faldt paa Thjodi, som stod bøiet over hende; men da han mærkede, at hun betragtede ham, foer han uvilkaarligt tilbage, idet han mumlede:

— Lad det nu enten bære eller briste!

Med disse Ord bukkede han sig heelt ned og tog hende i sine Arme, medens han hvidskede til hende:

— Ti, Agnete, ti for Himlens Skyld, eller — vi ere fortabte!

Agnete kunde for Angst ikke fremføre et eneste Ord.

Saasnart hendes Forfærdelse imidlertid havde sat sig noget, slog hun Armene om hans Hals, og medens hun trykkede sin Kind tæt ind til hans, svarede hun:

— Hvad taler Du om?

— Vi ere i Fare!

— Hvem ponser paa Ondt imod os?

— De ere Mange, som gjøre saa!

— Jeg forstaaer Intet af det Hele, vedblev Agnete, eller jeg husker ikke længere, hvad der skete for kort siden!

— Stille, Barn, stille! formanede Thjodi.

Agnete lod sig imidlertid ikke saaledes bringe til Tausheb; men hendes Tale var dog kun som en Hvidsken, der ikke for Andre var let at opfange; dog hørte Thjodi hvert Ord.

— Du var her før, ei sandt? spurgte hun paany.

— Jo, svarede Thjodi, jeg var her og har været her hos Dig hele Tiden.

Agnete saae forbauset paa ham; det faldt hende aabenbart vanskeligt at troe paa denne Paastand, og allerede svævede en Indvending hende paa Læberne, da Thjodi, som havde forudseet dette, kom hende i Forkjøbet og sagde:

— Jeg har siddet hos Dig, imedens Du var afmægtig, og da jeg mærkede, at Du vendte tilbage til Livet, traadte jeg hen i Skyggen for ikke at forstrække Dig, men give Dig Tid til Eftertanke, forinden Du saae Nogen i din Nærheb!

Det fromme Barn tog hvert af hans Ord for Sandheb; det faldt hende ikke et eneste Øieblik ind at betvivle Rigtigheden af hans Udsagn; ja, hun undrede sig ikke en Gang over, at han lydløst og stille stod bøiet over hende,

da hun nys slog Øinene op, uagtet dette dog mere end alt Andet kunde voldet hende Forstrækkelse.

— Du er altid god imod Agnete! svarede hun venligt og bøiede sit Hoved tæt til hans Bryst.

De taug Begge en Stund.

Efter nogle Øieblikkes Forløb spurgte Agnete med usikker Stemme:

— Sig mig, gode Thjodi, hvorledes kom jeg herud, og hvad har voldet den Sindsbevægelse, som endte med min lange Afmagt?

Thjodi bed Læberne sammen uden at svare.

Han stirrede om sig med et frygtsomt Udtryk i hele sit Udseende; han var aabenbart slet ikke forberedt paa et saadant Spørgsmaal fra Agnetes Side.

Da han taug, vendte hun sit Blik imod ham, og da hun antog, at han ikke havde hørt hendes Spørgsmaal, gjentog hun:

— Thjodi, sig mig, om Du veed det, hvem er Skyld i min sørgelige Tilstand? Hvem har forstrækket mig, eller hvem har gjort mig Fortræd?

Thjodi mærkede nu, at hun endnu ikke var kommen ret til Besindelse, og han frygtede ikke uden Grund det Øieblik, da Erindringen fuldstændigt vilde vaagne paany.

Klart var det for ham, at han maatte handle hurtigt og dristigt for deels at komme bort herfra efter hans egen og Gunhilds Bestemmelse, deels for ganske at udrive Agnete af enhver Engstelse; han sagde derfor i den roligste og troværdigste Tone af Verden:

— Kjære Agnete, Du maa ikke kaste Skylden for din Tilstand hverken paa den Ene eller paa den Anden; thi da blev Du uretfærdig. Din Tilstand hidrører alene fra, at Du under din hurtige Vandring og, som det synes, hensunken i dybe Tanker ikke har lagt tilbørligt Mærke til

Veien og er da ved din egen Uforsigtighed snublet og har slaaet Dig alvorligt i Faldet; thi ret som Du sagnede om, kom jeg netop hid og saae, hvad her skete; men trods al den Umage, jeg har anvendt, har ethvert Forsøg paa at kalde Dig til Live igjen været frugtesløst lige indtil det Øieblik, da jeg traadte bort fra Dig af Frygt for at skræmme Dig, da jeg med usigelig Glæde saae Dig aabne Øinene!

Thjodi taug, og Agnete, som nysgjerrig havde lyttet til hvert eneste Ord, svarede ikke, men blev taus liggende i hans Arme.

Langt om længe spurgte hun:

— Thjodi, kunde Du ikke have Lyst til at synge den Sang for mig, som Du stundom sang, medens Merthe og jeg lyttede til; thi nu i dette Øieblik kunde jeg ret have Lyst til at høre den?

— Nei, nei, Barn! udbrød han forskrækket; vi maae være tause, tause som Graven, ellers kunde vore Fjender let opspore os!

— Hvorfor er der dog altid Fjender i Hælene paa os? udbrød Agnete smerteligt.

Hun fortsatte efter en Pause:

— Her er jo ganske stille — Du kan troe, her er ikke Nogen i Nærheden, som kan høre os!

— Det tør vi ikke lide paa! indvendte Thjodi.

— Tør Du ikke synge den, begyndte Agnete paany, saa vil jeg selv; min Stemme er da heller ikke saa høi og stærk som din, og desuden kan jeg jo synge ganske smaat!

Agnete aabnede allerede Læberne for at fuldføre sin Beslutning; men da lagde Thjodi sin Haand paa hendes Mund og trykkede hende tæt op til sig, idet han hastigt sagde:

— Vær rolig, Agnete, det gjælder vort Liv!

Disse Ord, som bleve udtalte i en lav, truende Tone, havde en forunderlig Virkning paa Agnete.

I Stedet for at tysse hende og saaledes sikre dem alle Tre for Speidere og da navnlig for den aarvaagne, i Nærheden staaende Aage, havde Thjodi ved disse Ord og den Tone, hvori de bleve sagte, gjort sig selv mistænkelig overfor Agnete; thi saaledes, netop saaledes havde hun hørt ham tale mere end een Gang, naar Vrede og Raseri bemægtigede sig ham, og derfor følte hun sig nu ikke længere tryg i hans Favn; men bleg og skjælvende laa hun i hans Arme, indtil en ny Afmagt greb hende.

Under alt dette havde Gunhild forholdt sig taus.

Hun indsaae klogeligt, at dette var det eneste Rigtige for hende, og at hun, om hun viste sig for Agnete, let kunde bevirke en saadan Sindsbevægelse hos denne, at det hele Spil med Eet kunde tabes.

XVII.

Forraadt

Aage, som endnu bestandigt opholdt sig paa samme Sted, hvor vi for kort siden forlode ham, stod der i dybe Tanker.

Gunhilds Forsikkring om, at Agnete var gaaet til Hjemmet, vandt, jo mere han tænkte derover, mindre og mindre Tiltro i hans Indre.

Som han saaledes stod grublende, og Alt om ham var lydløs Stilhed, gik det ham, som det saa ofte gaaer Een, at han der, hvor der netop ikke frembragtes den fjerneste Lyd, syntes snart at høre Stemmer, snart Fodtrin og

atter af og til en eller anden uforklarlig Lyd i sin umiddelbare Nærhed.

Han løftede Hovedet og saae sig om; men da hans Blik mødte det fredelige Landskab, og da han saae, at end ikke den mindste Vind satte hverken Blad eller Busk i Bevægelse, beroligede han sig atter for en Stund, og allerede havde han gjort nogle Skridt fremad imod Hjemmet, da en uforklarlig Følelse ligesom tvang ham til atter at standse.

Han stod et Øieblik tvivlraadig; derpaa vendte han sig hastigt om og gik i Retning af det Sted, hvor Thjodi, Gunhild og Agnete befandt sig.

Den Sindsstemning, som Aage var et Bytte for, er ikke let at forklare. En lønlig, ubevidst Magt drev ham til at handle netop, som han gjorde, og om hans Alder og Forstand havde tilladt ham nogen nøiere Overveielse af Sagen, da maatte han have tilstaaet for sig selv, at han ligesom handlede under Indflydelse af en høiere, tvingende Magt.

Da Thjodi som sagt ved et Magtsprog havde bragt Agnete til Taushed og bemærket den Tilstand, som hans Ord havde fremkaldt, vinkede han ad Gunhild, og da hun var ham ganske nær, hvidstede han til hende:

— Skynd Dig, Gunhild — il forud og gjør Alt beredt til hendes Modtagelse; hun trænger høilig til Pleie, og Du veed jo selv, hvor dyrebart hendes Liv og Helbred er baade for Dig og mig!

Gunhild svarede ikke strax, hvorfor Thjodi, som antog, at hun ikke havde hørt hans Ord, gjentog disse.

Endnu gav hun intet Svar; men hendes Adfærd viste ham tydeligt, at hun havde forstaaet ham; thi hun grinede ham i Møde og rystede heftigt paa Hovedet.

Thjodi betragtede hende forbauset og sagde endelig:

— Gaa — Du har jo hørt, hvad jeg nys befalede! . . . Skynd Dig derfor at gjøre, som jeg har sagt!

— Hæ, mumlede Gunhild, Du søger at overliste mig!

— Hvad mener Du?

— Spar dine Spørgsmaal!

— Jeg gjentager — hvad mener Du med din underlige Tale? spurgte Thjodi, medens Vredeslyn stjød ud af hans Øine, og hans Pande lagde sig i dybe Folder.

— Og jeg gjentager — Du søger at overliste mig! lød hendes Svar.

— Forbandede Kjærling, saa tal da rent ud og sig din fordømte Mening uden Omsvøb!

Gunhild grinede endnu, og idet hun pegede paa Agnete, spurgte hun:

— Sig først, hvorledes tør Du saadan regjere og lade Pigen høre derpaa?

— Hun er desværre atter faldet i Afmagt! svarede Thjodi med et forbigaaende Anstrøg af Ømhed.

— Desværre, siger Du; men Du mener dog vel neppe, hvad Du siger?

— Optag mine Ord, som det lyster Dig bedst! svarede han kort.

— Jeg vilde nu have sagt „heldigviis"! vedblev Gunhild uden at ændse hans Utaalmodighed.

Thjodi taug.

Gunhild tog atter til Orde.

— Jeg vilde nu have sagt „heldigviis" — hører Du? Thi Intet kan dog føie sig bedre for os end netop det, at hendes Tilstand er en saadan, at hun er ude af Stand til nogensinde at røbe os!

Endnu svarede han ikke paa hendes Tale.

Hun lod sit stulende Blik hvile forstende paa ham, og

hvorvel hans Taushed baade undrede og forstrækkede hende, saa brød hun dog ikke selv den paany indtraadte Stilhed, men ventede, indtil han pludseligt udbrød:

— Hvorfor gaaer Du ikke, Gunhild?

— Fordi jeg ikke troer Dig, Thjodi!

— Forklar Dig?

— Jeg har kun den Forklaring, som jeg allerede to Gange har givet — Du søger at overliste mig, Thjodi; men gamle Gunhild er Dig for klog — hun er ikke saa dum en Ræv, at hun skulde gaae i Saxen ved Solskin!

— Raser Du, Kjærling — hvad forlanger jeg vel af Dig —: At Du skyndsomt begiver Dig hjem for at berede Alt derhjemme, paa det vi Begge hurtigt og omhyggeligt kunne pleie Agnete, som jeg saa fort, jeg kan, vil bringe i Sikkerhed i din Hytte?

— Ingen Udflugter! foer Gunhild op; Du bedrager mig, Thjodi — det er kun din Agt at føre mig bag Lyset!

— Ti, nedrige Afskum!

— Nei, nu vil jeg just, at Du skal høre, hvad jeg har at sige Dig; thi . . .

— Holdt, holdt! raabte Thjodi; jeg vil . . .

— Ja, jeg vil ogsaa — jeg vil tale! faldt Gunhild ind; troer Du ikke, at jeg har gjennemskuet din listige Plan?

— Jeg veed af ingen Plan at sige!

— Hahahaha! lo Gunhild vildt; Du veed af ingen Plan at sige! . . . Men Du kan være forvisset om, at jeg kjender Dig for os Begge To! Troer Du ikke, at jeg veed saa saare godt, at saasnart Du blot fik mig til i al Trostyldighed at fjerne mig for at tilberede Alt, som Du saa kjærligt siger, saa listede Du en stik modsat Vei med din kostbare Byrde, og saa kunde jeg nok sidde længe

nok og vente paa din Ankomst! . . . Nei, nei, Gunhild er klogere end som saa — tro blot ikke, at hun er tabt bag af en Vogn; thi troer Du det, saa gjør Du Regning uden Vært!

Thjodis Overraskelse og Harme ved at høre disse hendes Ord og Gunhilds egen Ivrighed og Vrede tillod ingen af dem at bemærke, at Aage, som nu havde naaet heelt hen til dem, stod bag ved en af de nærmeste Buske; medens han holdt vaagent Øie med deres Adfærd, lyttede han ikke mindre opmærksomt til deres Samtale.

Han krøb tæt ind i Skyggen af Buskene, og da baade Gunhild og Thjodi stode i det fulde Maanelys, kunde han tydeligt skjælne saavel deres hele Adfærd som og deres Ansigtstræk.

Den største Vrede afspeiledes i Thjodis Aasyn.

Han hævede sin høire Arm som for at bibringe Gunhild et alvorligt Slag; men hun sprang behændigt til Side og raabte leende:

— Ah, Thjodi, uheldigvis havde jeg forudseet dette dit Raseri, og da jeg ved, at Du ei lægger Fingrene imellem, men uden Videre tugter den, Du har kjær, paa den allerføleligste Maade, saa kan Du vel ikke fortænke mig i, at jeg hurtigt søger at værge mig?

Thjodi lod Armen synke og sagde roligt:

— Hver Gang din Trædskhed opirrer mig, saa harmes jeg bagefter paa mig selv, at jeg lod mig henrive til saadan Hastighed — saaledes ogsaa nu i denne Stund!

— Aah, det skal Du saamænd sletikke gjøre saa meget Væsen af — Fanden skulde blive vred paa sig selv, saalænge der er saa meget andet at harmes over! Nei, min Ven, spar Du baade din Vrede og dine Indvendinger, og lad os Begge følges i Enighed og Samdrægtighed til min lune Bolig; der kunne vi saa i Fællesskab pleie den Lille,

og der kunne vi i Fællesskab udklække vore Planer for Fremtiden, ligesom vi til Syvende og sidst ogsaa i Fællesskab kunne erhverve os den stolte Priis, som er udlovet for . . .

Hun standsede pludseligt i sin Tale; thi hun skræmmedes af en let Støi, foraarsaget derved, at Aage ved Uforsigtighed kom til at berøre det tørre Løvværk; den raslende Lyd, som derved frembragtes, undgik ikke Gunhilds Opmærksomhed, og hun lod sine speidende Øine løbe rundt baade hid og hid; men da hun Intet opdagede, og Lyden ligesaa hastigt, som den var opstaaet, atter bortdøde, slog hun sig igjen til Ro.

Thjodi, som hverken lod til at have hørt Gunhilds Tale eller den Støi, som foruroligede hende og bragte hende til at afbryde sig selv, vendte sig nu imod hende og sagde roligt:

— Vil Du ikke gaae alene, saa lad os følges ad!

— Til mit Hjem? spurgte Gunhild.

— Ja, hvorhen ellers?

— Aa, jeg kunde jo ikke vide, om Du med din sædvanlige Hilsærdighed allerede havde taget en anden Beslutning og ladet dit første Indfald fare!

Thjodi svarede ikke; enten hans Taushed nu hidrørte fra, at han maaske ikke en Gang hørte hendes Ord, fordybet, som han var, i sine egne Tanker, eller han ikke fandt det Umagen værdt at svare paa denne hendes nye, spydige Bemærkning — nok er det, han tav.

Kort efter vinkede han ad hende med Haanden og betydede hende, at hun skulde følge efter ham.

Hun efterkom denne stiltiende Opfordring, idet hun mumlede:

— Det er da godt, at han endelig kan gjøre Alvor af det og liste herfra!

Kort efter tilføiede hun:

— Endnu bedre er det da, at Drengen blev pakket bort, takket være min Snildhed!

Aage, som hørte hendes Tale, vilde just til at træde frem af sit Skjul, da en underlig, ubestemt Frygt fængslede ham til Stedet.

Thjodi fjernede sig imidlertid med Agnete i Armene og fulgt af den bagefter humpende Gunhild.

Drengen saae efter dem, saalænge han kunde øine dem, og først da de ved en Omdreining af Veien skjultes for hans Blikke, var det, som om han vaagnede af en Drøm.

Han saae sig forbauset om til alle Sider, som ventede han endnu at opdage et eller andet Sælsomt.

Saasnart han havde fattet sig, gjorde han en halv Snes Skridt fremad i den Hensigt at forfølge og forulempe de Flygtende; men snart standsede han og blev tankefuld staaende; det faldt ham pludseligt ind, at han dog Intet kunde udrette ved at sætte efter dem; men at det Klogeste, han kunde gjøre, var ufortøvet at ile hjem til Brattingsborg for at berette, hvad han havde været Vidne til, og saaledes forraade Gunhild og Thjodi.

XVIII.

Festen paa Sønderborg Slot.

Det var i Pintseugen, sidst i Mai Maaned, atter herskede en hidtil ukjendt Travlhed og Pragt paa Sønderborg Slot.

Dette skyldtes Frøken Helvigs nær forestaaende Formæling med Junker Valdemar, som nu havde modtaget Tilbudet om Danmarks Krone og var indgaaet paa den dertil knyttede Betingelse at ægte Hertug Valdemars Søster, den skjønne, men stolte Helvig.

At denne Begivenhed satte Alle i den største Bevægelse og Travlhed er en Selvfølge, og navnlig fik Brudens allernærmeste Frænder meget at tage vare.

Af nære Frænder havde Helvig jo imidlertid kun sin Broder og dennes Hustru, Fru Regisse i sin umiddelbare Nærhed; men daglig ankom der flere og flere Gjæster, jo nærmere man kom den store Høitidsdag.

Allerede rummede Slottet en Deel høie Herrer og Fruer indenfor sine Mure; men mange flere vare endnu i Vente og iblandt disse den vigtigste og fornemste af dem alle, den unge Konge selv.

For nogle Dage siden var Grev Johan med sine tvende Døttre og disses Fæstemænd, Herrerne Bernhard og Nikolaus af Verle, ankommen hertil.

De to unge Piger, Agnes og Elisabeth, straalede begge af Liv og Glæde; den ene dog kun tilsyneladende, medens den anden virkelig i sit Indre kun rummede saadanne Følelser, som hendes Ydre afspeilede.

Den af dem, som her kun syntes glad, medens hun i Hjertet bar baade paa Sorg og Uro, var, som Læseren alt af sig selv har gjættet, den stille Agnes.

Siden vi sidst skiltes fra hende, har hendes Fader feiret et prægtigt Trolovelsesgilde baade for hende og Søsteren; de bleve begge samtidigt trolovede med de to Brødre, Bernhard og Nikolaus af Verle.

Elisabeth, den yngste af Søstrene, var lutter Liv og Glæde. Altid var hun ved Haanden med Spøg og Skjæmt,

og tidt og ofte bortjog hendes Munterhed en og anden Uveirsky fra den alvorlige Søsters Pande.

Som oftest lykkedes det dog Agnes selv at blive saameget Herre over sin Stemning, at ogsaa hun overfor Andre syntes glad og tilfreds, hvorvel hun stedse i sit Hjerte kun var det Modsatte.

Naar man saae disse to Par sammen, skulde man snarest have antaget, at Agnes og den sindige, alvorlige Nikolaus vare de To, som havde bundet sig til hinanden; thi denne syntes at passe langt bedre til den rolige Kvinde end hans Broder, den lille, stirsaarne, muntre Bernhard, som til Gjengjæld syntes ligesom skabt for den lette, livlige Elisabeth; men her havde man nu det Særsyn, at Tilfældet netop var det modsatte af, hvad det ved første Øiekast syntes at være, og alle Parter lod til ret at befinde sig vel ved Sagen, saaledes som den nu en Gang forholdt sig, for Agnes's Vedkommende rigtignok forsaavidt, som hun i det Hele taget kunde befinde sig vel eller føle sig egentlig tilfreds.

Hertug Valdemar var aldeles optaget af at beskjæftige og underholde de mandlige Gjæster, medens de kvindelige stadigt havde nok at varetage med at flokkes om den unge Brud, hvilken dog syntes at behandle dem alle med sin sædvanlige, kolde Fornemhed; kun naar hendes Stolthed følte sig smigret paa et eller andet Punkt, kom der noget mere Liv end sædvanligt i hendes rolige Træk, og i saadanne Øieblikke kunde hun endog være saa elskværdig, at hun udøvede et sandt Trylleri paa hendes Nærmeste. Selv svælgede hun i et Hav af Lykkalighed. Hendes ærgjærrigste Drømme skulde jo snart opfyldes.

Dagene hengik, den ene efter den anden, og fra Morgen til Aften hørte Helvig kun Lovtaler over den Høihed og Lykke, som ventede hende i Fremtiden. Selv var hun

saa fuldt forvisset herom, at det vilde have været umuligt yderligere at kunne bestyrke denne hendes Tillid.

Den Følelse, som var stærkest i hende, var jo netop hendes Ærgjærrighed, og at denne Følelse ved den stolte Fremtid, som nu laa for hende, maatte føle sig smigret og styrket i en utrolig Grad, var jo naturligt.

Med forsængelig Glæde imødesaae hun den Dag, som var bestemt for Volmers Ankomst til Sønderborg Slot.

Hun havde aldrig seet ham tidligere; men hans Rygte var naaet til hendes Øren, hans Rygte, som fortalte, at han, foruden at være smuk, vittig og klog, var baade kjæk og dristig.

At han var en vældig Jæger glædede hende saa meget mere, som hun selv altid deeltog i Jagten og var en dristig og behændig Jægerske.

Men, Alt, Alt, hvad Helvig end tænkte og forestillede sig, saa var det dog kun stedse det Kolde, det Pralende, det Glimrende ved hele Sagen, som satte hendes Tanker i Bevægelse, og hendes Hjerte havde Intet, slet Intet med det Hele at skaffe, og hvorvel hendes stolteste Drømme snart skulde faae Virkelighedens Præg, ja hvorvel hun, naar hun ret fordybede sig i sin egen Lykke, end ikke i sin Sjæl traf paa et eneste uopfyldt Ønske, saa var der dog en underlig, ubevidst Følelse i hendes Indre, der ligesom higede efter mere end den Lykke, som hun nu i sin Kortsynethed priisede som den høieste, en Følelse, som en Gang skulde bringe hende til Fortvivlelse og lære hende, at Hjertet ogsaa har sine Krav, dem det aldrig frafalder, selv om det først seent gjør sine Fordringer gjældende.

Den fromme, blide Regisse var glad og lykkelig ved sin Frændes Glæde. Stundom kunde vel en mørk Sky drage over denne Glæde og fordunkle den for en Stund;

men naar hun da saae alle de smilende, glade Ansigter om sig, beroligede hun sig atter.

Saadanne mørke Øieblikke fremkaldtes ene og alene, naar Regisse af og til mindedes sin forunderlige Drøm, den hun aldrig ret kunde forklare sig anderledes, end at en stor Ulykke en Gang maatte times hendes Frænde, den stolte Helvig.

Regisse havde endog af og til talet derom eller dog hentydet dertil, naar hun i Enrum med Helvig havde tilbragt nogle Timer; men stedse havde Helvig vidst at bortforklare denne, som hun altid udtrykte sig, taabelige Frygt hos Regisse.

Det er allerede langt op ad Formiddagen; Veiret er det skjønneste, som det endnu har været i dette tidlige Foraar.

Medens Solen smiler fra den klare Himmel, som om den med Glæde betragtede de paany fremspirende Blomster og løvrige Buske, brede Træerne deres grønne Kroner, i hvis høieste Toppe de glade Fugle kvidrende juble den kommende Sommer i Møde.

Alt er Jubel og Lyst i Luft og paa Jord; ja selv Vandets finnede Indbaanere slaae med de skjællede Haler tusinde kaade Slag i de rolige, blaae Bølger.

Paa Slottets Svale, hvor vi første Gang traf Helvig og Regisse sammen, træffe vi dem atter; men denne Gang i Selskab med Grev Johans Døttre.

Agnes, Elisabeth og Regisse føre alle en livlig Samtale.

Helvig staaer noget fjernet fra dem, hensunken i dybe Tanker.

Længe har de Trendes Samtale dreiet sig om ligegyldige Ting; men endelig vendte Regisse Talen hen paa den nærforestaaende Høitidelighed, og dette Emne lagde nu i allerhøieste Grad Beslag paa de Talendes Opmærksomhed; desuagtet forblev Helvig endnu en taus Tilhører.

Hun var maaske ikke engang Tilhører af deres Samtale; thi ikke et Blik eller en Mine af hende berettigede til at antage, at hun fulgte deres Ord; taus stod hun, med Ryggen lænet imod Rækværket, med hvilket Svalen var forsynet. Roligt hvilede hendes Blik paa nogle Billeder, som hængte inde i Høieloftssalen, og hvilke man kunde see igjennem den aabentstaaende Dør.

Agnes havde af og til fæstet sit spørgende Blik paa den vordende Dronning, uden at denne dog i mindste Maade havde bemærket dette, hvorfor hun blev staaende i samme uforandrede Stilling.

Regisse, hvem Helvigs Adfærd ligeledes var paafaldende, vendte sig endelig imod hende, i det hun sagde:

— I lader ikke til, kjære Helvig, at tage megen Deel i den almindelige Glæde?

Helvig vendte Hovedet og saae paa sin Frænde.

— Ja, udbrød den livlige Elisabeth, Hertuginden har Ret — maaske er I forstemt? Maaskee synes I, at Brudgommen og med ham den hele Skare af Riddere allerede burde have indfundet sig for længe siden?

Hun taug pludselig; thi hun saae Helvigs strenge, rynkede Bryn, og allerede frygtede hun for at have fortørnet hende, da hun til sin Beroligelse atter saae hendes Pande at opklares og hørte hende svare i en kold, men høflig Tone:

— I har Ret, Frøken Elisabeth, mig forekommer

hans lange Tøven underlig nok; men I har Uret, om I troer, at det i mindste Maade forstemmer mig!

Hun tilføiede kort efter:

— Mig er det endog kjært, om han først indfinder sig til den yderste Tid!

Den Tiltalte smilede mistroisk, da hun, idet hun gjorde en let Bøining, svarede:

— Eders Ord i Ære, Frøken Helvig!

Hun lo ganske høit, da hun vedblev:

— Men Spøg til Side — er det sandt, hvad man fortæller, at den unge Konge fører en Sanger med sig fra Pommern?

— Derom har jeg Intet hørt! svarede Helvig hastigt.

— Denne Sanger, som skal være ham meget hengiven, siges at være dansk af Fødsel! begyndte Elisabeth paany.

— Jeg veed Intet derom, svarede Helvig ligesaa kort som før.

— Skulde det være sandt, at han fører en Sanger med sig, faldt Agnes ind, saa bliver der nok snart Væddestrid paa Sønderborg Slot mellem de tvende Sangere, som det vil komme til at rumme indenfor sine Mure!

Helvigs Kinder farvedes af en stærk, pludselig Rødme; hun vendte sig bort, medens hun svarede:

— Folqvard Sanger maa da først komme tilbage hertil, forinden der kan være Tale om at begynde nogen Væddekamp!

— Ja, det maa han sandelig! bevidnede Regisse.

— Og er han kommen, vedblev Helvig, da vil ethvert Forsøg paa at vinde Prisen fra ham være forgjæves!

Den muntre Elisabeth saae skalkagtigt paa hende, og allerede havde hun et vittigt Svar i Beredskab, da hun pludseligt besindede sig og svarede:

— I har Ret, forgjæves vil Nogen beile til Prisen, hvor Folqvard er tilstede; jeg husker nok, hvorledes det gik mig, sidst da jeg var paa Sønderborg Slot; da levede jeg ikke for andet end hans Sange; bestandigt lød de i mine Øren; om Dagen hørte jeg i Virkeligheden hans fortryllende Stemme, og om Natten lød hans Toner igjennem mine Drømme!

Helvig blev noget urolig ved at høre denne Lovpriisning over hendes Yndling; men kun Regisse lagde Mærke til denne hendes Bevægelse, og for at føre Talen paa andre Ting sagde hun:

— Min Husbonde, Hertug Valdemar, bad mig nys, at vi ikke maatte tøve for længe her paa Svalen; thi han havde foranstaltet Noget, som vilde volde os en behagelig Overraskelse, om vi snart vilde indfinde os i Slotshaven, hvor han i Forening med de andre høie Herrer vente vor Ankomst!

— Lad de høie Herrer vente! raabte Elisabeth muntert; naar jeg først er kommen til at lovprise Folqvard Sanger, agter jeg ikke saasnart at ophøre med min Roes, og før denne min Tale er sluttet, agter jeg ikke at fjerne mig!

— Ei, ei! svarede Regisse levende, smittet af den unge Piges muntre Lune; saa bliv, Frøken Elisabeth, og vi andre blive med Eder; saa kort eller saa længe det kan fornøie Eder, ville vi tale baade om Folqvard og om den pommerske Sanger, som vor unge Konge siges at føre med sig!

— Det kan jeg lide! lød Elisabeths lystige Svar.

— Forresten, vedblev Regisse, har jeg hørt sige, at det ikke var nogen Sanger, som vilde følge med den unge Konge til Danmark!

Agnes, som i nogen Tid ikke havde taget Deel i Samtalen, tog nu pludseligt Ordet, idet hun sagde:

— Har I hørt et andet Rygte, Fru Regisse?

— Det kan jeg ikke nægte!

— Og det lyder?

— Det lyder paa, at det er en Hofnar, som af Kjærlighed og Godhed for den unge Konge vil følge ham baade i Liv og Død!

— En Hofnar? raabte Agnes overrasket.

— Ja, saaledes fortælles der — det skal være Markgrev Ludvigs Nar!

— Thucho? faldt Elisabeth ind; den prægtige Spasmager ham kjende vi — ei sandt, min Søster? henvendte hun sig til Agnes.

— Jo, ham kjende vi! bekræftede Agnes; ham saae og hørte vi jo daglig i al den Tid, vi opholdt os ved Markgrevens Hof!

— Det var ham, hvem Herren aldrig kaldte andet end Galfrands, og hvem Biskop Svend ikke for sin Død kunde lide! fortsatte Elisabeth leende.

— Hans Løier vare dog altid høist uskyldige! mente Agnes.

— Ja, bifaldt Elisabeth, jeg for min Part kan slet ikke begribe, hvorfor den arme Biskop altid satte saadan et ynkeligt Ansigt op, hver Gang han fik Øie paa den muntre Nar?

— Jeg syntes snarere, at han saae vred og fortørnet ud, end at hans Miner just vare ynkelige! indvendte Agnes.

— Skal jeg være ganske ærlig, tilstod Elisabeth med sin sædvanlige skjælmske Mine, saa veed jeg i Grunden ikke ret at give hans Udseende nogen passende Benævnelse; kun veed jeg saameget, at han saae pudsig, høist pudsig ud,

hver Gang han fik Øie paa Narren, og da især hver Gang denne med en af sine morsomme Hilsener eller træffende Vittigheder viste Bispen sin Opmærksomhed, som han kaldte det!

Medens Elisabeth talte, havde Agnes af og til kastet misfornøiede Blikke paa hende, hvilket Søsteren dog ikke lod til at tage det fjerneste Hensyn til; thi da hun havde endt, brød hun endog ud i en lystig Latter, medens hun til yderligere Forskrækkelse for den alvorlige Agnes ganske aabenhjertigt tilføiede:

— Aa ja, havde ikke Narren og Bispen været ved Markgrevens Hof netop paa den Tid, da vi ogsaa vare der, da havde jeg ikke havt den store Moro, som jeg nu havde ved at see den værdige Mand, naar han blev vred!

Den Misfornøielse med Søsterens Tale, som Agnes ikke formaaede at lægge Skjul paa, gik nu over til sand Forfærdelse.

Ikke bedre gik det den blide Regisse; det var ikke langt fra, at hun havde forset sig; men dog nøiedes hun med at træde nogle Skridt bort fra den Forvorpne, som vovede at omtale den fromme Biskop Svend, som havde det været en slet og ret Lægmand, hvem Ordene gjaldt.

Kun Helvig forblev uberørt af Elisabeths Munterhed; men dog røbede et let Smiil om hendes Læber, at hun havde fulgt Samtalen; men enten nu den Retning, denne havde taget, ikke ret behagede hende, eller og hun fandt mere Fornøielse i at tie og lade de Andre tale, nok er det, hun vedligeholdt sin Taushed, medens hendes Blik ufravendt hvilede paa den lille, overgivne Elisabeth, til hvem Regisse nu henvendte sig.

— Det lader ikke til, at I har synderlig tilovers for den værdige Biskop af Aarhuus? sagde hun venligt, men ikke uden en vis Høitidelighed i Stemmen.

Elisabeth hævede pludseligt Hovedet og saae paa hende med et saa komisk og forbauset Udtryk, at ikke alene Helvig og Agnes smilede deraf, men selv den fromme Regisse kunde ikke undlade at smaalee.

Da Elisabeth var kommen sig af den Forbauselse, hvori Regisses Spørgsmaal havde sat hende, svarede hun venligt:

— I tager feil, Fru Regisse, dersom I troer saaledes; thi jeg er netop en af den fromme Biskop Svends ivrigste Beundrere; men derfor kan jeg godt see, at den ærværdige Fader seer pudsig ud, naar han vredes paa en saadan Spasmager som Markgrevens Galfrands!

Disse Ord, som hun udtalte paa en Gang saa trofstyldigt og overbevisende, undlode ikke at gjøre deres Virkning paa Tilhørerinderne, men de kom alle i en hjertelig Latter over Elisabeths Beundring og Ærbødighed for den ærværdige Fader.

Da Munterheden havde sat sig noget, tog Elisabeth atter Ordet.

— Men, udbrød hun pludseligt, vi ere jo heelt komne bort fra vor Tale om Thucho!

— Narren? spurgte Regisse.

— Javist, vedblev Elisabeth; det var altsaa urigtigt, hvad et Rygte meddelte mig, at det var en Sanger, som vilde ledsage den unge Konge, og at hans Kjærlighed til Kongen især strev sig derfra, at de vare begge danskfødte?

— Forsaavidt Rygtet kaldte ham en Sanger, har det jo rigtignok løiet, svarede Helvig; thi Fru Regisse mener jo, at han er en Hofnar, dersom hun ellers i det Hele taget er bedre underrettet end I, Frøken Elisabeth!

— Jeg har min Kundskab fra den milde Greve, og jeg troer, at han er vel underrettet! lød Regisses Svar.

— Og jeg har min fra min Fæstemand; men det er

sjeldent, at han er velunderrettet i slige Sager! tilstød Elisabeth aabenhjertigt.

— I een Henseende stemmer dog Begges Beretning ganske overeens, vedblev Regisse.

— Og det er? spurgte Helvig.

— Deri, svarede Regisse, at de begge nævne ham som en dansk Mand; maaske er det ogsaa paa Grund af den fælles Kjærlighed til et og samme Fædreland, at de To ikke ville stilles?

Agnes, som længe havde forholdt sig taus, blandede sig nu atter i Samtalen.

— Dersom det virkelig er Thucho, som Talen er om, da tvivler jeg intet Øieblik om, at den unge Konge vil faae en tro og hengiven Tjener i denne forstandige Nar!

Elisabeth brast i Latter, idet hun raabte:

— Nei, aldrig før hørte jeg Tale om en forstandig Nar; men Du har Ret, min Søster, føiede hun hastigt til, han er klogere og forstandigere end mangen anden, og tilmed eier denne Pudsemager et Hjerte saa ædelt og saa tro som det pure Guld, og længe maatte man vistnok søge for at finde hans Lige!

— Ja, svarede Agnes, jeg forstaaer saa meget godt, at den unge Konge kan elske og skatte et saadant Menneske, og at han, uagtet Biskop Svend har gjort Sit for at fjerne ham saa meget som muligt fra ham, ikke har tabt Synet for, at en sand Ven, som altid møder Een med Oprigtighed og Troskab, bør man skatte og holde fast paa, selv om han nu og da som Thucho har den Vane ved snerrende Vittigheder at revse endog sine bedste Venners, ja selv sin Herres og Foresattes Smaasynder!

— Der maa jo ligefrem være noget Ualmindeligt ved denne Nar — Noget fremfor alle andre Narre! udbrød Regisse livligt.

— Ja, det er der! bekræftede Elisabeth; og, tilføiede hun, det maa der jo ogsaa være, før Markgrev Ludvig selv kalder ham „Perlen for alle Narre"!

Helvig syntes at følge denne Samtale med udeelt Interesse, og da Elisabeth paany taug, sagde hun:

— Det kan være godt nok med de Narre og med det Narrevæsen i det Hele taget; men mig forekommer det dog, at der skeer et grovt Brud paa den Agtelse og Ærbødighed, som enhver Tjener er sin Herre skyldig, saasnart han vover at lade sit Lune og sine Vittigheder træffe denne som Tilrettevisninger enten for dette eller hint!

— Saaledes betragter jeg ikke Sagen, svarede Elisabeth hastigt; man kan efter min Mening under Skjæmt og Latter faae mangen drøi Tilrettevisning, som man kan have rigtig godt af!

Agnes og Regisse kunde ikke lade være at lee ret hjerteligt af Elisabeths Maade at forsvare Hofnarre paa.

Helvig derimod tog ingen Deel i denne Latter; med mørke Bryn og alvorlige Blikke betragtede hun den Talende, og da denne taug, tog hun Ordet med megen Værdighed, idet hun sagde:

— Saamænd — den Maade at høre Sandheden paa kan jo være god nok for den, som ikke taaler at høre den anderledes; men . . .

— Men? spurgte Regisse lidt frygtsomt, da Helvig pludseligt standsede midt i sin Tale.

— Hos mig vilde en saadan Nar falde i Unaade den første Gang, han lukkede sin Mund op for at sige mig en revsende Sandhed, selv om den fremkom paa den allerpudsigste og vitligste Maade!

— Stakkels Thucho, hvidskede Elisabeth, Du er allerede godt anskrevet!

Det syntes, som om Agnes havde hørt Søsterens Ord,

og som om hun deelte hendes Bekymring for Thuchos Fremtid, medens hun samtidigt vilde søge at formilde det ugunstige Indtryk, som Helvig nys havde modtaget af den ustyldige Nar; thi hun sagde:

— For Eder, Frøken Helvig, er det saavist overflødigt at nære nogen Frygt i saa Henseende; jeg føler mig forud forvisset om, at I og Thucho altid ville forblive de bedste Venner, saasandt der Intet er hos Eder at revse eller tugte hverken aabenbart eller under Vittighedens Dække!

Helvig betragtede den Talende skarpt som for at skue lige ind til hendes Sjæl og der at forvisse sig om, hvorvidt hendes Ord vare talte af Overbeviisning eller blot hidrørte fra tom Smiger.

Agnes udholdt roligt, med venligt smilende Aasyn dette strenge Dommerblik; ikke for Intet var hun en Datter af den glattungede, milde Grev Johan, og at hun slægtede sin Fader paa i Forstillelseskunst, have vi allerede omtalt.

Dog hyklede Agnes ikke, da hun udtalte disse for Helvig saa rosende Ord; thi hun syntes virkelig selv, at Helvig var Indbegrebet af al Fuldkommenhed og Høihed, skjønt hun vel af og til fandt hende for stolt, kold og overlegen.

Endelig vendte Helvig sine Øine fra hende; nu var hun fuldkommen overbeviist om, at hun i Agnes havde en af sine Beundrere, Een, hvem hun ved sin Skjønhed og Høihed havde blændet, og allerede var Agnes nu saa godt anskreven hos hende, at hun sendte hende et af sine venligste Smiil, medens hun i en veltilfreds Tone sagde:

— Vi faae at see — maaske staaer denne Nar, naar Alt kommer til Alt, mig langt bedre an, end jeg nogensinde har drømt om!

— Jeg vilde ret ønske det for hans Skyld! sagde

Agnes deeltagende; tilmed da hans unge Herre jo har ham overordentlig kjær!

Da Helvig taug, tilføiede Agnes kort efter:

— Hvad Eder angaaer, Froken Helvig, saa sætter I nok Sangere langt høiere, end I sætter Hofnarrene?

En glødende Rødme steg over Helvigs Kinder og Hals, og et harmfuldt Blink lynede i hendes mørke Øine, medens hun ude af Stand til i Øieblikket at svare fæstede sit Blik paa den dristige Spørgerinde.

Denne var langt fra at ahne, at hun i et Nu ved disse faa Ord havde forspildt sin Gunst for stedse hos den strenge Helvig og det til Trods for de venlige Følelser, som denne et Øieblik i Forveien havde næret for hende.

Aldeles uskyldig, som hun var, kunde Agnes ikke paa nogen Maade forklare sig Helvigs Adfærd, og allerede aabnede hun Munden for at tiltale hende paany, da denne endelig svarede:

— En Hofnar forekommer mig som et besværligt Paahæng, og Klangen af hans Narrebjælder er mig ubehagelig; ikke saaledes med en Sanger — Klangen af hans Stemme og Lyden af hans Strenge ere Sjæl og Sind altid modtagelige for; han veed stedse at træffe det Rette, stundom det Muntre og stundom det Sørgelige eller Høitidelige — Narrebjælden har kun een Lyd, og den vil jeg aldrig lytte til!

Med disse Ord kastede hun endnu et harmfuldt Blik paa Agnes, hvorpaa hun hastigt og stolt fjernede sig igjennem den aabenstaaende Dør.

Med uforstilt Forbauselse saae Agnes efter hende, medens hun gik over Gulvet i Høieloftssalen; hun saae, hvorledes hun, da hun var naaet til den modsatte Ende af Salen, hastigt aabnede en Dør og forsvandt igjennem denne.

Først da hun ikke mere kunde see hende, var det, som om den pludselige Lammelse, der syntes at have grebet hende, atter forlod hende.

Langsomt vendte hun sig imod Regisse, idet hun spurgte:

— Hvorledes skal jeg forstaae Eders Frænde s Adfærd — hun blev fortørnet, som det lod?

Regisse, som vel ahnede den sande Grund til Helvigs Vrede, indsaae dog samtidig, at hun overfor den aldeles uindviede Agnes hellere maatte fortie end aabenbare denne, hvorfor hun i Øieblikket var aldeles ude af Stand til at svare paa hendes Spørgsmaal.

Elisabeth, som tidligere havde opholdt sig som Gjæst paa Sønderborg Slot, var ikke saa ubekjendt med Forholdene som hendes Søster, og skjønt hun paa sin Side ikke havde den mindste Tro til nogetsomhelst fortroligt Forhold imellem Helvig og den unge Sanger, ja endog meget mere følte sig overbeviist om det Modsatte, saa havde dog hendes skarpe Blik og hurtige Opfattelsesevne ladet hende gjennemskue hele Sagen, og det var hende klart, at Helvig maaske sig selv ubevidst nærede mere end Herskerindens Godhed for den smukke, forelskede Folqvard, og at hendes Søsters uskyldige Ord overfor den strenge og stolte Helvig let kunde faae Udseende af at gjemme en dybere Betydning end netop den, Agnes i sin Uvidenhed kun ønskede at udtale.

Elisabeth taug imidlertid ogsaa.

Da Agnes intet Svar fik, gjentog hun efter en Pause:

— Troer I, Fru Regisse, at Eders Frænde blev fortørnet over min Tale?

— Det syntes saa! svarede Regisse.

— Da agtede jeg dog mindst af Alt at vække hendes Uvillie imod mig! vedblev Agnes forstemt.

— Trøst Dig, min Søster, formanede Elisabeth, det er vel sagtens et løst Lune, som kan forjages ligesaa hurtigt, som det er kommet!

Regisse smilede tvungent, da hun svarede:

— Jeg vil nødigt mistrøste Eder, Frøken Agnes; men jeg tvivler meget paa, at dette Helvigs Lune nogensinde forjages!

— Hvorledes? udbrød Agnes.

— I har desværre her uden selv at vide af det saaret Helvig, hvor hun netop allermindst taalte at saares, og derfor troer jeg neppe, at I paany vil være i Stand til at vinde hendes Gunst!

— Da skulde det i Sandhed smerte mig meget, om disse faa Ord skulde have forskjertset mig dette Gode for bestandigt! vedblev Agnes.

— Maaske er Sagen ikke saa alvorlig, som den synes at være ved første Øiekast! trøstede Elisabeth.

Det samme tvungne Smil legede paany om Regisses Læber, og da hun mærkede, hvor forstemt den ubehagelige Scene havde gjort Søstrene og da især Agnes, besluttede hun skjønt meget imod sin egen Overbevisning at trøste hende.

— Uden Tvivl har I Ret, Frøken Elisabeth, sagde hun derfor, henvendende sig til denne; og, tilføiede hun, idet hun tog Agnes venligt i Haanden, vær derfor ved godt Mod og søg ved en eller anden Leilighed at gjøre det godt igjen, som I efter Helvigs Mening nyligt har forbrudt — jeg frikjender Eder aldeles!

Hun taug et Øieblik, som om hun i Tankerne gjennemgik, hvad der nys havde tildraget sig; og saaledes var det ogsaa; hun tænkte baade frem og tilbage, og bestandigt

kom hun til det Resultat, at der i Virkeligheden ikke laa noget Fornærmende i de Ord, som Agnes havde udtalt, men at Helvigs egen Vilkaarlighed fortolkede dem anderledes end netop paa den Maade, som Agnes havde ventet. Langt om længe blev Regisse endog selv af den Mening, at Helvig nok kunde formildes, og opfyldt af denne Tanke rystede hun langsomt paa Hovedet og sagde:

— Det kan ikke være andet — hun maa selv kunne indsee sin Uret, og at hun har handlet overilet; thi vel er hun stolt og ærgjerrig, men endnu traf hverken jeg eller nogen Anden hende i en aabenbar Uretfærdighed; vel kan hun i sin Herskesyge handle heftigt og hensynsløst i Øieblikket; men Ondskab er langt fra hende, og en vis Høihjertethed pleier altid at gaae Haand i Haand med hendes Stolthed; slaa Eder derfor til Ro, tag Eder ikke den hele Sag saa nær, Frøken Agnes; thi Alt bedrer og udjævner sig maaske af sig selv!

Aldrig saasnart hørte Elisabeth, at Regisse var af samme Mening som hun, før hendes muntre Lune atter vendte tilbage, og hun udbrød overgiven:

— Ja, det er nu netop, hvad jeg allerhelst vil troe — det gaaer altsammen over igjen, førend Nogen af os veed et eneste Ord deraf!

Nogle Dage ere forløbne, siden den nys beskrevne Scene fandt Sted, og endelig er den Dag oprunden, paa hvilken den unge Konge ventes til Sønderborg Slot.

Overalt herster den største Travlhed. Alt er lutter

Liv og Bevægelse. Intet maa mangle for at gjøre hans Modtagelse saa prægtig som mulig.

Middagstimen er angiven som den Tid, paa hvilken han efter al Rimelighed vil indtræffe, den nærmer sig med hastige Skridt.

Allerede er en lille Flok af de paa Sønderborg Slot værende fremmede Riddere med Hertug Valdemar i Spidsen redne ham i Møde.

Paa Slottets Svale, fra hvilken man har den videste Udsigt, ere alle de høie Frøkener og Fruer forsamlede; dog er deres Antal saa stort, at nogle af dem maa tage til Takke med Høieloftssalen, fra hvilken kun en sparsommere Udsigt aabner sig for deres Blikke.

At der denne Dag skulde foregaae noget mere end alminbeligt paa Slottet maatte være klart at indsee selv for den, som ikke kom indenfor dets Mure; thi alt Udvendigt ligefra Borgeleddet indtil Slottets Tinde havde et festligt Præg.

Borgeleddet var saaledes smykket med Krandse, Blomster og flagrende Baand, medens der indenfor samme var opreist en Æreport, hvorigjennem den ventede Gjæst skulde holde sit Indtog; i Fruerlunden var der strøet afstaarne Grene og Blomster, og utallige Flag veiede fra Slottets Tinde.

Kuren stod paa Muurtinden; han styggede med Haanden over Øinene, medens han speidede ud i det Fjerne.

Længe havde han staaet saaledes uden at kunne opdage Noget; men endelig hævede der sig en Støvsky langt borte paa Veien. Han stirrede og stirrede, og til sin ubestrivelige Glæde bemærkede han, at den kom nærmere og nærmere.

Da den var kommen saa nær, at han, om end kun nu og da, saae en Hjelm eller en Landse blinke i Sollyset,

satte han sit Horn for Munden og blæste nogle langtrukne Toner.

Dette Tegn paa, at de Fremmede nu nærmede sig Borgen, blev modtaget med almindelig Jubel saavel af det høie Herskab og deres Gjæster som og af det nedenfor forsamlede Folk.

Støvskyen nærmede sig mere og mere, og snart kunde ikke alene Borgvægterens øvede Øie, men endog de paa Svalen forsamlede Kvinder tydeligt skjælne de forreste Ryttere.

Mange vare de fremmede Kvinder ; men vi ville indskrænke os til foruden de to Søstre, hvem vi allerede have omtalt, kun at nævne een.

Denne ene stod nu fordybet i Samtale med Helvig, hvis særdeles Naade hun syntes at kunne glæde sig ved; thi Helvig tiltalte og betragtede hende med al den Venlighed, som det var hendes Natur muligt at lægge for Dagen.

Den tilkommende Dronning var idag mere end nogensinde Skjønheden selv. En mørkeguul Fløielskjortel, rigt prydet med indvævede Sølvstjerner, omsluttede hendes ranke Skabning. Paa Hovedet bar hun et gyldent Diadem, under hvilket hendes mørke Haar var fæstet op i tykke Fletninger, medens en kostbar Kjæde tyngede om hendes Hals.

Massive Guldarmbaand prydede hendes Haandled, medens Kong Abels Ring funklede paa hendes venstre Haands Ringfinger. Af og til betragtede hun denne Ring med et sælsomt Smiil, medens hun med den høire Haands Tommel- og Pegefinger dreiede den rundt paa dens Plads.

Regisse, som stod noget fjernet fra hende og samtalede med Søsteren Agnes og Elisabeth, var som altid prunkløst og beskedent klædt.

En brun Silkekjortel uden anden Pynt end udstaarne Bræmmer paa Ærmerne var hendes Dragt.

Hendes Hoved, Arme og Hals vare blottede for enhver glimrende Prydelse; kun var der slynget en Række mørkerøde Perler i hendes Haarfletninger.

Grevedatteren Agnes bar en graa Silkekjortel, rigt besat med kostbare Kniplinger og indvævede Sølvborter. Et langt Kniplingsslør var fæstet med Sølvnaale til hendes Hoved og bølgede folderigt ned ad hendes Skuldre.

Som hun bar hendes Søster Elisabeth et langt Slør, og den lyseblaa Fløielsdragt, hun var iført, tjente ved sin Farve til at fremhæve hendes blomstrende, ungdommelige Udseende. Travl og livlig, som hun var, fornøiede hun baade sig selv og andre, og mere end een Gang kom de skjælmske Smilehuller til Syne i hendes fyldige, rødmussede Kinder; omkring hendes Hals hængte en tung, gylden Kjæde, hvori var fastgjort et i Ædelstene indfattet Billede af hendes Fader, den milde Grev Johan.

Den, som vi nylig nævnede som den Eneste af de fremmede Kvinder, vi ville beskjæftige os med foruden de allerede omtalte Døttre af Grev Johan, staaer endnu fordybet i Samtalen med Helvig.

Hun er ung og af en ualmindelig Skjønhed; hendes lyse Haar er samlet i tykke Fletninger og bundet op midt paa Hovedet. Hendes Miner ere venlige og milde; men af hendes blaae Øine læser man tydeligt, at Sorg og Uro nager hendes Indre; nu og da er det, som om en Sky af Mismod leirer sig paa hendes skjønne Pande, og da navnlig naar Talen er om den unge Konge og hans forventede Ankomst.

Som hun her staaer foran Helvig, saa mild og alvorlig, saa ydmyg og beskeden, og dog med en sand Høi-

hed og Adel baade i Adfærd og Tale, saaledes har Læseren allerede een Gang tidligere seet hende.

Endnu har hun den samme bløde Røst, som synes at trænge Enhver til Sjælens inderste Dyb; endnu er hun venlig, kjærlig og deeltagende, naar og hvor Sorg eller Ulykke fordrer det, og skjønbt hun selv har opgivet ethvert Haab om Glæde og Lykke, saa er hun dog altid rede med Trøst og Haab for Andre; stedse søger hun at holde Andres synkende Mod oppe, medens hun samtidig selv har opgivet Alt i denne Verden.

Hendes Dragt er om muligt endnu mere besteden end Regisses; thi en sort Fløiels Kjortel er hele hendes Pynt. I en simpel, mørk Snor hænger om hendes Hals en lille Guldkapsel.

Længe har hun og Helvig samtalet om den unge Konge, og det synes, som om Helvig i allerhøieste Grad interesserer sig for hendes Selskab; thi hun har hverken Øine eller Øren for andre end netop denne nye Gjæst.

Bedst som de tale, lyder pludseligt Borgvægterens Horn, og nu rette Alles Øine sig imod den Støvsky, som viser sig for dem i det Fjerne, og ud af hvilken nu og da blinker Glandsen af en gylden Hjelm.

— De komme! raabte Elisabeth; de komme — o, hvor jeg glæder mig til atter at see disse velbekjendte Ansigter! . . . Tænk Dig, henvendte hun sig til sin Søster, snart ere de her, de høie Herrer — vi faae dem at see, baade Henning Podebusk og Bispen!

— I glemmer den fornemste! lød Helvigs Røst bagved hende.

— Ah, Frøken Helvig, svarede Elisabeth leende, I mener Kongen — nei, ham glemmer jeg slet ikke; men jeg har altid den Vane at gjemme det Bedste tilsidst!

— Naa saaledes at forstaae, udbrød Helvig smilende;

men, tilføiede hun naadigt, pas nu blot paa, at I ikke til Syvende og sidst taler om Kongen, før I taler om Narren!

Elisabeth lo hjerteligt ad denne Helvigs Spøg, den eneste, hun nogensinde havde hørt hende udtale.

Helvig var i det Hele taget denne Dag langt mere oprømt og velvillig, end det ellers nogensinde var Tilfældet; hvad enten nu denne Stemning hidrørte fra den Høitidelighed og almindelige Glæde, som denne Dag førte med sig, eller den var fremkaldt ved den lange Samtale med den fremmede Kvinde, som syntes i ganske særdeles Grad at have tiltalt den vordende Dronning, nok er det — Helvig var overordentlig elskværdig, og det Smiil, som nu og da spillede om hendes Læber, tjente kun til at forhøie hendes i Forveien blændende Skjønhed.

Helvig syntes at være sig dette bevidst, og det kunde ogsaa kun vanskeligt undgaae hendes Opmærksomhed, at hun denne Dag mere end ellers vandt Enhver for sig.

— I skal dog selv høre, Frøken Helvig, tog Elisabeth Ordet, at man har Glæde af at give mig gode Raad, og at jeg ufortøvet skal følge det, I nylig gav mig!

— Lad høre! svarede Helvig.

— Snart faae vi de høie Herrer at see! gjentog Elisabeth med komisk Alvor, snart komme de, baade Narren og Biskpen, baade Hr. Henning Podebusk og den unge Konge!

— Godt, godt! udbrød Helvig leende; lidt efter tilføiede hun:

— I er i godt Lune, Frøken Elisabeth, og i Sandhed, Dagen opfordrer dertil!

— Jeg lider aldrig Skaar i mit gode Lune! svarede Elisabeth; derfor ønsker jeg bestandigt, at min Søster, den kjære Agnes, slægtede mig lidt mere paa; men hun er desværre altid stille og misfornøiet!

Helvigs milde Aasyn formørkedes et Øieblik, idet hun traf Øienbrynene sammen; dog svarede hun kort efter:

— Maaske har Eders Søster Grund til sit Mismod!

— Det tvivler jeg om!

— Dog er det ikke godt for Eder at vide! meente Helvig.

— Deri kan I vel have Ret, svarede Elisabeth langsomt.

— Seer I!

— Men hvad skulde vel kunne foraarsage hendes Mismod?

— Jeg gjentager, hvad jeg nys sagde: Det er ikke godt for Eder at vide, og jeg tilføier, at det er vist endnu vanskeligere for alle Andre!

— Det vil jeg dog ikke sige — maaske kunde mangen Anden have langt skarpere Blik for saadanne Sager end netop jeg!

— Se, deri kan nu I have Ret; men til Gjengjæld er der dog Ingen, som omgaaes hende saameget som netop I, og efter det inderlige Forhold, som der, i det Mindste tilsyneladende, hersker imellem Eder og hende, er det dog neppe tænkeligt, at I skulde forblive uberørt af en af hendes Sorger!

— Og dog har jeg aldrig erfaret Noget i den Henseende, forsikrede Elisabeth; maaske fordi det endnu aldrig er faldet mig ind, at nogen Sorg eller noget Savn kunde trykke min kjære Agnes!

— Det undrer mig, at I, som ellers omgaaes hende med saa megen Kjærlighed og Deeltagelse, aldrig har tænkt derover!

— Det undrer mig selv nu, da I netop siger det; men det maa vel være saa, at den Tilfredshed, jeg selv føler med Alt og Alle, gjør, at jeg ikke bemærker Sligt,

hvad jeg, om jeg selv hjemsøgtes af Sorg og Kummer, vilde være mere modtagelig for!

— Det bliver vistnok den eneste Maade, hvorpaa det kan forstaaes, meente Helvig; men, tilføiede hun, nu da I er gjort opmærksom paa det, nu bør I dog ved første givne Leilighed søge at mildne hendes Kummer, saavidt det staaer til Eder!

— Derom maa I føle Eder fuldt forvisset, saa sandt I troer min Deeltagelse og Hengivenhed for hende uhyklet!

— Ja, det troer jeg, svarede Helvig, og hvad mere er — jeg troer Eder ikke i Stand til hverken hist eller her at hykle Følelser, som ikke komme fra Eders Sjæl og Hjerte!

— Tak for Eders gode Mening og Dom over mig — jeg kan forsikre Eder, Frøken Helvig, at I ikke er paa Vildspor; thi umuligt vilde det være for mig at handle anderledes enten i Ord eller Gjerning, end mit Hjerte tilsiger mig!

I dette Øieblik stødte Borgvægteren atter i sit Horn; thi nu var Skaren ganske nær, og tydeligt viste de enkelte Riddere sig for den forsamlede Mængdes nysgjerrige Blikke.

Forrest red den unge Konge; medens Hertug Valdemar, som med et glimrende Følge var reden ham i Møde, havde taget Plads ved hans venstre Side, havde Biskop Svend beholdt sin Plads ved hans høire, da Henning Podebusk strax ved Hertugens Ankomst høfligt veeg Pladsen for denne.

Den unge Konge deelte sin Opmærksomhed imellem disse tvende Herrer; dog glemte han ikke ved skjæmtende og vittige Henvendelser til Henning Podebusk at holde denne skadesløs.

Toget var nu kommen lige til Borgeleddet, gjennem hvilket det drog med flyvende Faner og klingende Spil.

Kvinderne, som havde befundet sig paa Svalen, gik nu langsomt ind i Høieloftssalen, hvor de roligt afventede den høie Gjæsts og hans udvalgte Venners Ankomst.

Helvig stod forrest i Kvindernes Række; med en Rolighed, som om den hele Sag ikke i mindste Maade angik hende, oppebiede hun det Øieblik, da hun for første Gang skulde staae Ansigt til Ansigt med sin tilkommende Brudgom.

Endelig aabnedes de brede Døre, og den hele glimrende Skare viste sig nu paa Tærskelen.

Med sand kongelig Pragt og Værdighed traadte Volmer ind, ført af den ærværdige Biskop Svend.

Umiddelbart efter dem fulgte Hertug Valdemar og Henning Podebusk, derpaa alle de øvrige Herrer og langt om længe Thucho i en ny og glimrende Dragt.

Biskopen tog nu den unge Konge ved Haanden og førte ham frem for Bruden.

Helvigs Øine hvælede med Velbehag paa den kjække, mandige Skikkelse; men den lette Hjertebanken, som hun i Øieblikket følte, maatte dog ikke tilskrives nogensomhelst dybere Følelse end netop den Bevægelse, som Øieblikkets Høitidelighed nødvendigviis førte med sig.

Med en yndig Bøining gjengjældte Helvig hans ridderlige Hilsen; nu var han naaet heelt hen til hende, og idet han bøiede Knæe for hende, tog han hendes Haand og trykkede et Kys paa den.

Taust betragtede de hinanden; medens Alles Øine hvælede paa dem, og Enhver i sit stille Sind beundrede Begges Skjønhed og Ynde, var der dog Een, hvis veemodige og rolige Blik røbede, at hun ikke deelte Mængdens glimrende Forventninger, hvad det unge Pars Fremtid angik.

Denne Øne var Agnes, som med smerteblandet Glæde atter skuede Volmer for sig. Stille hvilede hendes Blik paa Helvig som for at gjennemskue dennes lønligste Følel-

ser og som for at udforske, hvilke de Tanker vare, som ved det allerførste Møde med Brudgommen besjælede hende.

Havde Helvig end ahnet, at hun saaledes blev iagttaget, og havde hun end med Forsæt besluttet at skjule sine sande Følelser, saa kunde hun ikke have handlet gaadefuldere, end hun nu gjorde, skjøndt hun var aldeles uvidende om den Jagttagelse, Agnes anstillede.

Da Volmer greb hendes ene Haand og førte den til sine Læber, lagde hun med høitidelig Værdighed den anden over sit Bryst, idet hun bøiede sig dybt ned over ham som for at tilhviske ham noget; men pludseligt var det, som om hun besindede sig; med et stolt Kast hævede hun sit Hoved i Veiret og lod sit Blik glide om i Salen.

Dette Optrin undgik ikke Agnes; ja, der fandtes endog flere mindre Opmærksomme, hvem denne hendes Adfærd forekom paafaldende.

Hvilke vare vel de Følelser, som besjælede Helvig i det Øieblik, da hun bøiede sig imod ham som for at hvidske ham et kjærligt Velkommen i Øret, og hvilke vare vel de Tanker, som gjennemkrydsede hendes Hoved, da hun, som det syntes, ligesaa hurtigt skiftede Sind?

Hendes Stemning var ikke undgaaet Volmer. Han reiste sig, medens han ufravendt betragtede hende uden i mindste Maade at lægge Skjul paa sin Forbauselse.

I dette Øieblik vendte Helvig atter sit Blik imod ham. Hans Tanker læste hun af hans Mienespil, og nu, nu i det allerførste Øieblik, de mødtes, ahnede de Begge, hvor fjernt de vare og vilde vedblive at være hinanden, selv om de som Konge og Dronning vare bundne til hinanden for „yderligere at opretholde Freden".

Volmer foer sig med Haanden over Panden; hans Tanker flygtede til Tovelille, og for hans Indre løde hendes

kjærlige, tillidsfulde Ord, medens han igjennem den saligste Erindring saae hendes elskelige Skikkelse staae for sig.

Helvig betragtede ham skarpt; gjættet hans Tanker havde hun vel ikke, thi hvorledes skulde det vel skee — hun var jo aldeles uvidende om Tovelilles Tilværelse; men hun grebes dog af en underlig, ubevidst Ængstelse, en Fornemmelse, som om Nogen vilde gjøre hende hendes Høihed og Rang stridig, som om der var Noget, der ikke agtede at bøie sig for hende og hendes Værdighed som Dronning. Langsomt og stolt vendte hun sig fra Volmer, idet hun sendte ham en Haandbevægelse som Tegn paa, at den første Hilsen var til Ende.

Høitideligheden i Anledning af den unge Konges Ankomst vare for denne Dag sluttede.

Det var Aften eller nærmere Nat.

Helvig sad alene i sit Kammer. Det gyldne Diadem, som havde prydet hendes Haar, havde hun taget af, og medens hun holdt det i sin høire Haand, lod hun de kostbare Stene, hvormed det var besat, spille for Lyset.

Det syntes dog ikke, at denne Pragt øvede sit sædvanlige Trylleri paa hende; thi en Sky af Mismod laa tung og truende over hendes Aasyn.

Hendes mørke Haar havde hun løst ned, saa det frit bølgede om hendes Hals og Skuldre. Saaledes som den rige Haarfylde i dette Øieblik i naturlige Lokker faldt fra hendes Hoved, tjente den til at forskjønne og mildne hendes mørke Udseende.

Nu lagde hun Diademet fra sig, idet hun med et let Suk saae sig om i Kamret; det lod ikke til, at hun lod sine Tanker følge med Blikket; men det syntes, som om hun var tungsindig og forstemt.

Saaledes var det i Virkeligheden ogsaa.

Helvig, som saa freidig og straalende havde seet denne Dag i Møde, var nu ved Enden af den saa underlig modfalden og ængstelig, som hun endnu aldrig mindedes tidligere at have været.

Hendes Pande og Kinder brændte; for at svale sig noget samlede hun med begge Hænder sit lange Haar sammen og fæstede det løst op med en stor Sølvnaal.

Saaledes frigjort fra denne Vægt sad hun nogle Minutter taus og tankefuld.

Vinduet i hendes Kammer stod aabent. Hun reiste sig, stillede sig ved Vindueskarmen og saae ud.

Det var et skjønt og roligt Landskab, som udbredte sig for hendes Blik.

Tusinder af Stjerner funklede paa den klare Natehimmel, medens en mild, let Luftning satte det unge Løv i en sagte, sittrende Bevægelse.

Hvor forunderlig stille var ikke Naturens Ro? Hvilken gribende Modsætning til det menneskelige Hjerte med dets Uro og Længsler! Hvor sælsomt at føle Naturens milde, lidenskabsløse Udvikling og samtidig at skue i sin egen Sjæl, gjennemfuret og gjennemploiet af Sorger og Lidenskaber!

Fandt maaske i dette Øieblik saadanne Følelser Vei til Helvigs Bevidsthed?

Hendes Adfærd syntes at bekræfte det.

Hun stod opreist ved det aabne Vindue; hun støttede Armen imod Vinduesstolpen og hvilede sit Hoved derpaa.

Et dybt Suk undslap hende.

— Se, hvidskede hun sagte, hvor Stjernerne ligesom tændes og slukkes hvert Øieblik! ... Saaledes ogsaa med mine Tanker — de dukke op og dukke ned; stundom blive de saalænge borte, saa jeg neppe kan finde dem igjen; da er det, som om jeg forvirres og forfærdes for mig selv; min Sjæl forekommer mig da som et oprørt Hav, hvor Tankerne lide Skibbrud som Seilere langt fra Kysten! ... Vinden lufter saa mildt og blidt, medens Bladene hvidske til hinanden ... O, gik der en saadan Luftning igjennem min Sjæl, da ...

Hun taug pludseligt og foer op, stræmmet af en let Raslen i Løvet.

Intet Skrig undslap hende dog, og hun blev atter staaende stille og ubevægelig som før.

Kort efter syntes hun at øine en mørk Skikkelse, som smuttede over Veien og nærmede sig Slotsmuren.

Hun bøiede sig lidt ud af Vinduet for at følge Skikkelsen med Øinene; men snart skjulte det tætte Løvværk ham aldeles for hendes Blik.

Helvigs Hjerte bankede, saa hun næsten kunde høre det, og en underlig, halv bange, halv glad Ahnelse opsteg i hendes Sjæl.

Hun lagde sin Haand over Øinene og brast i Graad.

Men som om hun, endskjøndt hun var ene, skammede sig over denne øieblikkelige Svaghed, hævede hun pludseligt Hovedet og udbrød strengt:

— Graad sømmer sig enhver anden Kvinde, men ikke en Dronning med Kong Abels Ring paa sin Finger! —

Lidt efter tilføiede hun klangløst, gjentagende de Ord, som Regisse en Gang sagde til hende:

— Med Abels Ring paa Eders Finger fanger I aldrig Lykken!

Hun foer sig med Haanden over Panden, medens et

fælsomt Smil gled over hendes Læber, og hendes mørke Øine lyste som med Feberglands.

Atter lød den samme raslende Støi i Buskene.

Denne Gang ændsede Helvig den dog ikke, dertil var hun altfor optagen af sine egne, forunderlige Tanker.

— Dog bliver jeg Dronning! udbrød hun trodsigt, som om hun herved vilde berolige baade sig selv og andre, hvad hendes Fremtid angik; ja, tilføiede hun lidt efter, min allerærgjerrigste Drøm skal snart gaae i Opfyldelse — snart slifter jeg det simple Diadem med den prægtige Dronningekrone, og da er min Lykke fuldkommen! —

Hun foer sig uvilkaarligt med Haanden til Hjertet; thi det var, som om hun fornam et smerteligt Stik derinde, men kun et Øieblik, saa lo hun koldt og spottende sig selv.

— Hvorfra denne Følsomhed, hvorfra denne Frygt, som den ene Gang efter den anden beseirer mig i denne Aften? . . . Naar blev Helvig saa ræd, at hun frygtede for at see den kommende Tid kjækt i Øinene? . . . Nu, netop nu er Maalet naaet — ikke et eneste uopfyldt Ønske lokker eller fængsler mig! . . . Alt, Alt har jeg naaet, Rang og Høihed — Dronningekaaben skal slaae sine Folder om mig fra Isse til Fod, min Glands og Magt skal beundres og misundes mig af Tusinder, og vee den, som træder mig i Veien, som ikke bøier sig for mit Herskerspiir og ikke lyder mine Bud! . . . Er ikke min Brudgom Kongen, Drotten, hvem Alle lyde — og jeg skulde ikke bære min Deel af Storheden! . . . Idag har jeg seet ham, seet ham for første Gang . . . skjøn og kjæk som ingen Anden stod han for mig . . . men — han elsker ikke mig . . . dog, jeg skal tiltvinge og tiltrodse mig hans Kjærlighed — Helvig, Dronningen vil elskes!

Skjøndt Helvig ikke havde mindste Ahnelse om Vol-

mers Kjærlighed til Tovelille, sagde dog en underlig, ubestemt Følelse hende, at hun ikke vilde være i Stand til at indgyde ham Kjærlighed.

Den Heftighed, som et Øieblik havde overvældet hende, veg atter Pladsen for den første alvorsfulde Stemning. Atter flygtede hendes Blik ud i Rummet, og atter følte hun Naturens dybe Fred og sin egen Ufred i Sjælen.

I samme Øieblik hørtes Fodtrin under Vinduet. Helvig vovede ikke at see ned; hun grebes af den samme forunderlige Ahnelse som første Gang, da den lette Raslen i Løvet vakte hendes Opmærksomhed, og hun saae den mørke Skikkelse bevæge sig over Veien.

Hun holdt sit Aandedrag tilbage og lyttede.

Var det Drøm eller Virkelighed — nogle melodiske Akkorder løde fra en Strengeleeg op til hende, og snart naaede en blød og smeltende Sang hendes Øren:

Til Hjemmet er jeg draget
Den stille Foraarsnat;
For alle mine Længsler
Er Maal og Grændse sat.

Mildt vugge Nattens Vinde
Den blode Melodi,
Og al mit Hjertes Jubel
Skal tolkes omt deri.

— Folqvard! hvidskede Helvig, medens et dybt Suk hævede hendes Bryst.

Sangeren vedblev:

Høit Stjernen staaer paa Himlen,
Net som en Englevagt,
Mens Engens Blomsterskare
Udfolder festlig Pragt.

Helvig lyttede baade med Øren og Hjerte til disse livsalige Toner; mere og mere nærmede hun sig det aabentstaaende Vindue.

Hvert Ord klang tydeligt i hendes Øren:

Hil, hil min Herskerinde
— Bort drog jeg paa dit Ord,
Og hjemad mon jeg vende
Med Glæden i mit Spor.

— Ja, hvidskede hun, beroede det paa Dig, Folqvard Sanger, da bragte Du forvist baade Fryd og Glæde med Dig til Huse!

Hendes Hjerte bankede voldsomt, da Folqvard vedblev:

Paa fjerne, vilde Veie
Dit Billed' med mig drog;
Din Pris ved Strengelegen
Jeg Dag og Nat gjentog.

For alle Himlens Fugle
Jeg nævnet har dit Navn;
For alle Nattens Stjerner
Jeg sunget har mit Savn.

— Ha, Folqvard, mumlede hun, Du synger baade Sorg og Glæde ind i min Sjæl!

Det syntes næsten, som om Sangeren havde hørt hendes Hvidskен; thi han gjentog:

For alle Himlens Fugle
Jeg nævnet har dit Navn;
For alle Nattens Stjerner
Jeg sunget har mit Savn.

Og alle Markens Blomster
Har lyttet tauft dertil;
Ret ingen af dem fatted'
Det sære Strengespil.

Helvig greb hastigt et langt, hvidt Slør, som hængte paa Væggen, hyllede sit Hoved ind deri og traadte heelt hen til Vinduet; hun speidede efter Sangeren, hvis Toner lokkede hende:

Hil, hil min Herskerinde,
Bort drog jeg paa dit Bud;
Snart skal jeg atter skue
Din Skjønhed, ung og prud!

Snart skal din milde Stemme
Opflamme Sangens Son;
Thi Roes af dine Læber
Er dog hans bedste Løn.

Snart skal dit mørke Øie
Ham smile kjærlig Trost
Og trylle tusind Sange
Frem af hans Skjaldebryst.

Hil, hil, min Herskerinde,
Bort drog jeg, da Du bød;
Men fra den Stund, vi skiltes,
Kun Sorg og Klage lød.

— Ja, ja, Sligt er Kjærlighed! sukkede Helvig.

Steg Maanen klar og stille
Paa Himlens lyse Hvælv,
Da ønsked' jeg at flygte
Fra Smerten og mig selv.

Naar Solen monne stige
Af Havets dybe Blaa,
Udsukked' jeg min Længsel,
Min lønligste Attraa.

Og blinked' Stjerneskaren
Paa Himlens lyse Tjeld,
Dig sang jeg gjennem Taarer
Et smeltende Farvel.

Helvig rakte Armen ud og bøiede sig over Vindueskarmen ned imod ham, medens han vedblev:

Og vifted' Nattens Vinde
Med veemodsfulde Suk,
Da blanded' jeg min Klage
Med Nattergalens Kluk.

Sangeren saae op og fik nu Øie paa den yndige Skikkelse, som betragtede ham; han tilvinkede hende en Hilsen og sang med en Stemme, som tydeligt røbede det Overmaal af Lykke og den Begeistring, han følte:

Hil, hil, min Herskerinde,
Dit klare Øiepar
Som Elskovs Ledestjerner
Mig Veien lysnet har!

Helvig veeg forfærdet tilbage, da hun hørte disse dristige Ord; men Sangeren ændsede det ikke:

Hil, hil, min Herskerinde,
I Foraarsnattens Pragt
Din Skjønhed seer jeg straale
Med fælsom Tryllemagt.

Jeg seer din Purpurlæbe,
Din sagre Rosenkind,
De mørke Lokker vifte
For Luftens lette Vind.

Hil, hil, min Herskerinde,
Bort drog jeg paa dit Ord;
Men hjemad jeg mon vende
Til Fryd og Glæde stor.

Thi Hjemmet slutter inde
Mit Hjertes bedste Skat;
Og der har mine Længsler
Hinanden Stævne sat.

Hil, hil, min Herſterinde,
Din Priis jeg ſjunge vil,
Og Dig alene gjælder
Mit ſære Strengeſpil!

Folqvard taug; men det Blik, han ſendte den lyttende Helvig, tolkede tydeligere end Ord hans lønligſte Følelſer.

Helvig tilviftede ham ſin Tak, idet hun greb om ſit Slør og lod en Flig af det flagre for Vinden; derpaa lukkede hun haſtigt Vinduet, uden at hun med et eneſte Ord røbede de Følelſer, ſom Sangen havde vakt i hendes Indre.

Folqvard ſtod ſtille med ſin Strengeleeg i Armen. Beundrende fulgte hans Blik den ſkjønne Kvinde, ſaalænge han formaaede at øine hende. Da det ſidſte Glimt af hende ſvandt, undſlap et let Suk hans Læber, og han vendte ſig for at forlade ſin Plads.

Da følte han pludſeligt, at en Haand blev lagt paa hans Arm, og at han ligeſom blev holdt tilbage.

Hans Forbauſelſe var ikke ringe, da han ſaae en ung og deilig Pige for ſig i den ſælſomſte Dragt.

Hun bar et Livſtykke af rødt- og ſortſtribet Silketøi og et guult, uldent Skjørt, beſat med grønne Sløifer.

Dette Skjørt var ſaa kort, at det kun naaede hende til midt paa Benene; disſe vare bedækkede med mørke Skindſtøvler, der tillige gjorde Tjeneſte ſom Strømper og vare faſtgjorte ved Hjælp af ſmalle, høirøde Baand, hvormed de vare omſlyngede fra Overſt til Nederſt.

Hendes Hals og Arme vare blottede og viſte en Hudfarve, ſom nokſom vidnede om hendes ſtadige Færden under aaben Himmel.

Det mørke Haar, ſom hængte vildt og uordentligt om hendes Hoved, bølgede frit ned over de runde Skuldre.

De blottede Arme vare rigt beſatte med gyldne Arm-

baand, og paa hendes venstre Haand funklede en kostbar Slangering.

Hun lagde Fingren paa Munden for at paabyde ham Taushed, da hun saae, at han i sin Forbauselse vilde til at udbryde i Ord.

— Stille, hvidstede hun, der er Nogen i Nærheden; men Dig maa jeg tale med — følg mig!

Han blev dog staaende; thi hans Forundring var saa stor, at han end ikke formaaede at gjøre et eneste Skridt fremad.

— Hører Du ikke — Dig maa jeg tale med! gjentog Pigen bydende.

Endelig blev Folqvard saa meget Herre over sin Forvirring, at han roligt spurgte:

— Hvem er Du, og hvorledes er Du kommen hertil?

— Følg mig, og Du skal erfare Alt!

— Men sig mig . . .?

— Ti og følg mig blot!

Folqvard blev ved dette Magtsprog fuldstændigt Herre over sig selv og sin Stemning.

— Hvortil denne Befaling? spurgte han haardt.

— Til din Hersterindes Bedste! svarede Pigen listigt.

— Hvorledes?

— Som jeg siger!

— Men . . .

— Du gjør endnu Indvendinger?

— Mener Du at . . .

— Nu?

Han taug.

— Tal ud! fortsatte Pigen.

— Mener Du, at Helvig skeer nogen Tjeneste, ved at jeg følger Dig?

— Derom er ingen Tvivl! lød det korte Svar.

Folqvard tøvede endnu; da greb Pigen om hans Haand og trak ham efter sig.

Han fulgte hende halvt villig, halvt modstræbende.

Da de vare komne til Borgeleddet, vendte Folqvard Hovedet om; han saae henimod Slottet; endnu skinnede Lyset i Helvigs Kammer.

Pigen syntes at gjætte hans Tanker; thi hun smilede skjøgt, medens hun sagde:

— Endnu skinner Lyset i hendes Kammer, endnu lyder din Sang i hendes Øren — hvem veed, maaske sidder hun taus og stille, tænkende paa Dig og glemmende Alt om sig; maaskee . . .

— Kom, lad os skynde os bort, at jeg hastigt kan faae at høre, hvad Du har at meddele; maaskee er det sandt, hvad Du siger . . .

Han taug pludseligt og betragtede Pigen opmærksomt.

Nu forekom hendes Dragt ham endnu underligere end ved første Øiekast; længe hvilede hans Blik paa hende; endelig spurgte han:

— Men hvem er Du da, og hvorledes kom Du hid — jeg saae Dig aldrig tilforn her paa Sønderborg Slot?

— Skynd Dig blot, her er ingen Tid at give bort — Du har jo været længe borte fra Slottet, og der kunde jo nok komme baade En og Anden hertil i den Tid, uden at Du kunde føre Regnskab dermed? sagde Pigen hastigt.

— Du har Ret, svarede han, Du hører altsaa til Slottets Befolkning, men . . .

— Han saae op og ned ad hendes underlige Dragt og tilføiede:

— Du er da ikke her fra Egnen; thi aldrig saae jeg her nogen Pige i slig Dragt som den, Du bærer?

— Nei, svarede hun, mit Hjem er langt borte herfra; men jeg er kommen hertil for den store Høitidelighed Skyld, som feires paa Slottet i disse Dage!

Et dybt Suk fra Folqvard ledsagede disse hendes Ord.

Atter vendte han sit Blik imod Helvigs Vinduer; Lyset var slukket, og som om det kun havde været Skinnet af det, som havde holdt ham tilbage,
fremad den Vei, som Pigen førte ham.

XIX.

Troldsøstrene.

Da de havde gaaet en halv Timestid, viste sig en lille, tæt Skov for deres Blikke.

— Pigen pegede stiltiende henimod den og betydede ham paa denne Maade, at havde de først naaet Skoven, saa vare de snart ved Maalet for deres Vandring.

Endnu nogle Minutters Gang og de stode ved Skoven.

— Lad mig un tænke mig om, sagde Pigen, at vi kan komme den nærmeste Vei!

Hun saae sig om baade til Høire og Venstre.

Derpaa sagde hun:

— Jeg skulde tage meget feil, om ikke vi gjøre bedst

i at slaae ind paa denne smalle Sti, som viser sig lige for os!

Som sagt, saa gjort; hun gik foran, og Folqvard fulgte efter.

Snart havde de naaet en lille Hytte; heelt omgiven af Træer og Buske, som næsten skjulte den, var den paa denne Tid af Døgnet kun synlig for den, som forud kjendte dens Beliggenhed.

Her standsede Pigen.

— Ere vi ved Maalet? spurgte Folqvard.

— Ja! svarede hun.

Derpaa stode de Begge tause en Stund.

— Hvorfor aabner Du ikke Døren? spurgte han forundret.

— Hys! hvidskede Pigen ganske sagte i Stedet for at svare paa hans Spørgsmaal.

Folqvards Forbauselse tiltog synligt, da Pigen bukkede sig ned paa Jorden og lagde Øret til Dørrevnen.

I denne Stilling forblev hun i nogle Sekunder; derpaa reiste hun sig hastigt og sagde:

— Vi faae at vente lidt!

Folqvard betragtede hende forundret og spurgte:

— Men hvad betyder vel alt dette?

— Det vil Du snart lære at forstaae! svarede hun alvorligt.

Kort efter tilføiede hun:

— Endnu er det ikke Tid for os at træde ind; medens vi vente, kunde Du jo forkorte Tiden for os Begge ved at synge en af dine Sange, dem kan Du jo saa mange af, efter hvad Rygtet siger; ja, der er endog dem, som paastaae, at Du aldrig har hørt dem før, men at Du synger dem saadan, ganske som de falde Dig ind.

Folqvard smilede.

— Men det er dog vist ikke sandt? fortsatte Pigen.

— Ikke altid, svarede Folqvard; jeg synger mangen Vise, som jeg lærte i min Barndom!

— Ja, det tænkte jeg nok, tilstod Pigen; saadan at synge Dag ud og Dag ind og stedse at synge noget Nyt er der da intet Menneske, som kan gjøre, skal jeg tro?

Folqvard smilede atter; men han svarede hende ikke denne Gang.

Naa, syng saa! udbrød hun liot efter.

— Syng Du hellere selv en Sang! svarede Folqvard. Du har vel ogsaa hørt Sange, som Du kan huske at gjentage?

— Ja, det har jeg rigtignok — jeg kan i Hundredevis, og kan det fornøie Dig, saa skal jeg gjerne synge baade een og to, ja hele tyve!

— Det kan jeg lide! raabte Folqvard.

— Hvilke Sange synder Du meest?

— Vælg som Du selv synes!

— Ja — jeg kan een; men den er saa lang, at skulde den synges til Ende, saa kom vi ikke af Pletten her den hele Nat, ja knap nok den næste Formiddag — den vilde vist netop behage Dig; selv kan jeg ikke sige, at jeg skjøtter synderlig om saadanne lange, gudsjammerlige Viser nei, da lider jeg bedre saadanne lystige Smaaviser som den, min gamle Oldemoder lærte mig, medens jeg endnu var ganske lille!

— Saa lad os høre en af dem!

— Der er nu en om Blanke, og saa — nei, nu skal Du høre — kjender Du den om Ridder Ellevild?

Folqvard saae forbauset og spørgende paa hende; et saadant Navn havde endnu ingen Ridder havt i nogen

af de Viser, som han enten havde hørt Andre synge eller selv sunget.

Pigen saae hans spørgende Mine og brast i Latter. Folqvard, som troede, han havde hørt feil, gjentog langsomt:

— Ridder . . .?

— Ellevild! fortsatte Pigen under stadig Latter.

— Nei, den kjender jeg ikke! forsikkrede han.

— Saa maa Du høre den! raabte Pigen; den et om Troldtøi og saadant Noget — Du har dog vist hørt Begyndelsen af den:

Det var Ridder Hr. Ellevild,
Han red sig under Ø;
Og skjøndt han hverken var kjøn eller snild,
Saa fandt han sig dog en Mø!

— Har Du aldrig hørt den før? spurgte hun paany, da det første Vers var til Ende.

Folqvard rystede taus paa Hovedet.

Naar Pigen sang, havde hendes Stemme en ganske forunderlig Klang; der var noget i hendes Røst, der ligesom forførde Een, og dog havde Stemmen samtidig en mild og fængslende Blidhed, som gjorde, at man uvilkaarlig henreves af hendes Sang, ja lyttede dertil endog med en saadan Begjærlighed, at man næsten heelt gik glip af Ordene blot for at lytte til disse fælsomme Toner, der samtidig syntes baade at lokke og bortstøde Tilhøreren.

— Dersom Du er forskrækket af Dig, begyndte hun paany, saa maa Du hellere lade være at høre den!

— Den kan dog vel aldrig være saa slem! meente Folqvard.

— Ved høilys Dag ikke; men her i denne mørke Skov ved Midnatstide kunde der nok gives den, som daarligt taalte at høre det, som foregaaer i den Vise!

— Syng Du kun trøstigt videre! svarede Folqvard beroligende; skulde den virkelig være saa slem, som Du siger, saa er min Lyst ikke at høre den kun derved bleven endnu større!

— Jaja! svarede Pigen.

Hun tilføiede for sig selv:

— Det kommer Du nok til at fortryde!

— Hvad mumler Du om? spurgte Folqvard, som havde opfanget et enkelt Ord.

— Aa, jeg siger kun, at skulde det blive Dig altfor galt, saa kan Du jo blot bede mig at holde op!

— Det kan jeg!

— Og jeg kan forsikre Dig for, at jeg skal strax tie bomstille; thi der er især eet Sted, som jeg næsten selv gyser ved; men ellers er den Vise i det Hele taget fornøielig, ikke noget saadant høitideligt Tøieri som det, jeg nylig hørte Dig synge, og som den unge Frøken Helvig syntes at finde saa stor Glæde i at lytte til!

Folqvards Hjerte bankede, da han hørte disse Ord.

Ahnede Pigen, at hendes Tale maatte gjøre Indtryk paa ham, og var det netop med Forsæt, at hun sagde dette, eller var det tilfældigt, at hun kom med denne Tale og at hun, saasnart hun taug, fæstede sit forskende Blik paa ham?

Den Snildhed og Klogt, som afspeiledes i hver af hendes Miner, tillod ikke Bestueren at troe, at denne Pige, skjøndt Barn af Aar, handlede uden Overlæg og Beregning.

Da hun havde betragtet ham i nogen Tid og ligesom veiet og overveiet hver Tanke, som rummedes i hans Sjæl, sagde hun med en Mine og en Stemme saa uskyldig som et Barn:

— At hun lyttede til Din Sang var da let at see, og at hun fandt Behag i den, var da lige saa klart!

Folqvard formaaede ikke at svare.

— Du svarer ikke? vedblev Pigen med forstilt Brantenhed; troer Du maaske, at Du sang for døve Øren?

Det er ikke let at sige, om Folqvard vilde have svaret hende; men i hvert Tilfælde blev han forhindret deri, ved at Døren pludselig aabnedes og en underlig, gammel Kvinde viste sig for dem.

Hun saae sig uroligt om til alle Sider, og først da hun havde forvisset sig om, at Ingen lurede i Nærheden, sagde hun:

— Naa, er Du der, Axa?

Den unge Pige var virkelig ingen Anden end den Læseren velbekjendte Taterste, Axa.

Kvinden, som var iført en lang, sort Dragt, havde vel nogle besynderlige Fagter; men hendes Ansigt var roligt og mildt, og hendes sølvhvide Haar udbredte noget Ærværdigt og Ærefrygtindgydende over hendes hele Person.

— Kom jeg ikke hurtigt tilbage? spurgte Pigen.

— Jo, Barn! svarede Kvinden.

— Og jeg fører Sangeren med, som Du seer, Marky! vedblev hun.

— Du er en flink Pige! svarede den Tiltalte.

— Det er jo ikke mere, end hvad jeg havde lovet Eder, sagde Axa med en vis Stolthed.

— Vel veed jeg, at Du havde lovet det; men jeg troede

neppe, at det vilde lykkes Dig at føre ham hid endnu i i denne Nat! svarede Marky.

— Aa, veed Du hvad, lød det halvt fortørnede Svar, endnu har jeg aldrig paataget mig noget, som ikke baade vilde og kunde udføre!

— Bliv ikke vred, Barnlille — jeg gjentager det: Du er ret en flink Pige! indvendte Marky godmodigt.

Under denne Samtale vare de komne heelt ind i Hytten.

Derinde bar Alt det forunderligste Præg.

Midt paa Gulvet, som var belagt med store, firkantede Steen, laae nogle rygende og forkullede Rester af Brænde, hvilke vidnede om, at der her for nylig maatte have været antændt et Baal.

Ovenover dette Ildsted var i tre tynde Jernkjæder anbragt en Kobberkjeddel, hvis varme Indhold sendte dampende Taager i Veiret.

I det ene Hjørne af Hytten stod et Dødningehoved opstillet paa et lidet Skab og ved Siden af dette et stort Timeglas.

For det modsatte Hjørne var trukket et langt, sort Tæppe, som faldt i Folder henad Gulvet.

Dette Tæppe var paa den underligste Maade prydet med Sølvforziringer, paasyede i de vildeste og meest phantastiske Figurer.

Folqvard saae sig forbauset om i denne mærkelige Bolig.

Bøiet over Kobberkjedlen sad paa en høi, trebenet Stol en Kvinde, i Dragt og Udseende aldeles lig hende, som havde aabnet Døren for ham og Axa.

Hun sad stille og fremmumlede nogle uforstaaelige Ord.

Marky gjorde Tegn til Folqvard og Axa, at de

skulde forholde dem rolige. Selv gik hun tæt hen til den paa Stolen siddende Kvinde og gjorde nogle for de andre uforstaaelige Tegn.

Denne lod sig dog ikke forstyrre, men vedblev uafbrudt sin forunderlige Mumlen, medens Dampen fra Kjedlen stedse tættere og tættere indhyllede hende.

I Folqvards Aasyn afspeiledes en stedse stigende Forbauselse; med udelt Interesse iagttog han Alt omkring sig.

Aza nikkede til ham, som om hun vilde sige:

— En saadan Forestilling havde Du nok ikke drømt om at blive Vidne til?

Pludselig vendte hun sig imod Marky og hvidskede ganske sagte:

— Marky, hjælp mig op paa hendes Skulder!

Den Tiltalte rystede stiltiende paa Hovedet.

Aza taug, skjøndt det var let at see af hendes hele Minespil, at alle hendes Tanker kun dreiede sig om at komme tilveirs for at kunne kigge ned i den underlige Kjedel.

Endnu en god Stund forløb paa denne Maade; den eneste Lyd, som afbrød Stilheden, var Kvindens monotone Mumlen.

Endelig forstummede ogsaa denne.

Dyb Stilhed herskede i nogle Secunder.

Da vendte Kvinden sig imod Marky og sagde:

— Det er som forhen!

— Og ingen Magt og ingen Bønner formaae at bøie den vrede Skjæbne? spurgte Marky.

— Nei, min Søster, svarede Kvinden, det er som forhen — skal h u n frelses, da maa Kong Abels Ring enten kastes i Smeltediglen eller i Havets Skjød!

— Tal — hvad har Du seet i denne Nat? spurgte Marky.

— Skrækkelige Ting, min Søster!

Enhver følte sig forunderligt greben af disse alvorsfulde Ord; kun Axa syntes mere nysgjerrig end bevæget.

— Tal? bad Marky.

Søsteren saae sig om og fik nu Øie paa Folqvard og Axa; aandsfraværende hvilede hendes Blik paa dem, medens Marky sagde:

— Du seer vel, min Søster, at det er Axa, som vi udsendte for at hente Sangeren fra Slottet?

Søsteren svarede ikke.

Hendes Tanker vare beskjæftigede langt borte fra Folqvard og Axa.

Hun stirrede ud for sig, medens hun mumlede:

— Hvilke skrækkelige Syner!

Pludseligt vendte hun Hovedet om og betragtede Folqvard stift.

— Naa, der er Du? spurgte hun huult.

Folqvard vilde svare; men Ordene døde paa hans Læber.

Marky tog atter til Orde:

— Det er Folqvard — Sangeren fra Slottet . . .

— Drost Peders Søn? faldt Søsteren hende i Talen.

— Ham selv! svarede Folqvard, som endelig var bleven Herre over sin Forvirring.

Troldqvinden udstrakte sin Haand imod ham, idet hun raabte:

— Fly, Ulykkelige — hendes Ærgjerrighed styrter Dig i Fordærvelse!

Folqvard traadte af Forfærdelse nogle Skridt tilbage, idet han udbrød:

— Hendes Ærgjerrighed?

— Til Tegn paa, at jeg taler Sandhed, saa vid, at jeg saae Dig, før Du kom hid til vor Bolig; i denne Nat saae jeg Dig! . . . Under hendes Vindue stod Du med din Strengeleeg i Armen, medens din Sang naaede hendes lyttende Øren! . . . I Dampen af min sydende Kjedel saae jeg Dig, og jeg udsendte Ara for at hente Dig, at jeg kunde vare Dig for Faren, Du svæver i, og tilmed lære Dig at undgaae den!

— Forunderligt lyde Dine Ord i mine Øren! raabte Folqvard i den heftigste Sindsbevægelse; at Du eier en sælsom Magt, føler jeg mig forvisset om; sig mig da, Du som synes at kunne raade Skjæbnens skjulteste Gaader, seer Du da ikke tillige i din Visdom, at jeg ikke formaaer at flygte, men at jeg med mine Sange vil omflagre hende, saalænge jeg lever? Ja, selv med Døden paa Læberne vil jeg sjunge hendes Priis! . . . Seer Du ikke, at min Sjæl er fanget, og min Vinge er stækket? . . . Lidet vilde det nytte, om jeg udspændte dem til Flugt — den er ikke i Stand til at bære mig bort herfra!

— Du raser, Barn! svarede den gamle Kvinde; hvor fik Du sligt Vildsind fra, at Du ikke vil lade Dig raade?

— Det fik jeg, da jeg endnu var en Dreng, vedblev Folqvard; det fik jeg den første Gang, hendes Øie hvilede paa mig, den første Gang jeg hørte Lyden af hendes Stemme!

— Saa bliv, Forblindede; men hør din Fremtid — Endnu er det Tid at vælge — flyv eller bliv! —

Med disse Ord vendte hun sig fra ham, idet hun

udstrakte sin høire Haand, i hvilken hun holdt en lille Elfenbeensstav, over Kjedlen.

Snart var hun næsten ganske indhyllet i den tættte Damp, som med fornyet Voldsomhed trængte sig i Veiret; da raabte hun pludseligt:

— Folqvard, din Kjærlighed styrter Dig i Fordærvelse! . . . Tryg og tillidsfuld gaaer Du Faren i Møde, men jeg, som skuer din Fremtid for mig, jeg varer Dig; thi jeg seer Dig som den Dødsdømte betræde Retterstedet . . . Du knæler ned . . . Du beder den sidste Bøn . . . Du anmoder om den sidste Naade her i Verden . . . man rækker Dig din Strengeleeg! . . . Den sidste Sang toner fra dine Læber — med Døden for Øie har Du kun hendes Priis paa Læben! . . . Jeg seer det lange, mørke Liigtog . . . tause og høitidelige skride de mange Skikkelser igjennem den snevre Gade, og se, foran din Baare gaaer hun, Dronningen, den stolte, den ærgjærrige Kvinde; men hun er ikke længere den samme som forhen — hun svømmer i Taarer . . . Mildhed og Blidhed lyser af hendes Træk; thi hun har mistet Kong Abels Ring, den funkler ikke længere paa hendes Finger! —

Troldkvinden taug et Øieblik; men snart vedblev hun:

— Se, hun knæler ned, hun folder de hvide Hænder . . . Toget standser, hun læner sit Hoved imod din Baare, og sagte hulkende fremsiger hun Bønner for din Sjælefred . . . Hvor ydmyg og from, hvor sagtmodig og stille er ikke hendes Færd, nu da hun har mistet Kong Abels Ring — nu da den ikke længere funkler paa hendes Finger! —

Aandeløs lyttede Folqvard til denne forfærdelige Spaadom.

— Kvinde, raabte han endelig, hvo er Du, som eier

Magt til at forkynde Sligt? Eier du ikke Magt til at berede hende Fryd og Glæde?

— Nei, svarede Kvinden; thi den, som vil hendes Skade, er ligesaa stærk som jeg! . . . Nu da Du hørt din Fremtid forkyndt, nu da Du til Trods herfor ikke vil flygte fra Faren, saa bliv da; endnu kan Alt forandres, endnu er det Tid at haabe Frelse for hende; men kun Du kan tilvende Dig den Ring, til hvilken Forbandelsen klæber; kun Du kan frelse hende fra Fortvivlelse baade her og hisset! —

— Hvorledes skal jeg forstaae dine Ord — nys bød Du mig jo endog at flye hende og nu . . .

— Det gjorde jeg for ærligt at aabne dine Øine for Faren; men nu da Du ikke selv vil frelses, saa vid, at Du er den Eneste, som er den Opgave voxen at frelse hende!

— Saa være mit Liv da viet hende tifold mere end forhen; glad vil jeg lytte til dine Befalinger og en Gang dø med hendes Navn og hendes Priis paa Læben!

Kvinden udstrakte sin Haand over hans Hoved, idet hun høitideligt udbrød:

— Gaa, Barn, og kom tilbage til min Hytte næste Nat, naar Hanen galer, da skal jeg lære Dig flere Ting at kjende! —

XX

En Dag ved Fuursøen.

Nogle Maaneder ere forløbne.

Festlighederne i Anledning af Volmers og Helvigs Bryllup ere forlængst afsluttede med Afsyngelsen af et høitideligt Te Deum i Viborg Domkirke.

Medens det nyformælede Par holdt Hof i Vordingborg, havde den unge Konges Tanker dog andensteds hjemme.

For over en Maaned siden havde han sendt sin tro Thucho tilbage til Pommern for der efter Aftale at hente Tovelille og føre hende til Danmark.

Den ene Uge efter den anden forløb imidlertid, uden at Thucho paany viste sig, og Volmers Længsel var saameget større, som han nu havde fundet, hvad han ønskede — et sikkert og venligt Tilflugtssted for den Elskede.

Allerede før han sendte Thucho bort, havde han erhvervet sig Besiddelsen af Hjortholm Slot, og til dette Sted var det hans Agt at føre Tovelille.

Hjortholm var et Jagtslot, beliggende ved Fuursøen, der, hvor nu Hjortholm Mølle ligger.

I Slotsbanken ud imod Søen sees endnu Levninger af Murene, og det kan saaledes med Vished paavises, hvor Slottet laa i ældre Tider.

Her skulde Tovelille altsaa leve, skjult for Verden midt i den fortryllende Natur; thi skjøn var den Plet, som Volmer havde valgt til Fristed for hende.

Hvorhen man vendte Øiet, mødte det kun smilende Billeder.

Hist skuede man den dybe, stille Skov — og her Søens rolige, blinkende Flade, medens til Afvexling de lave Enge myldrede af Blomster i Tusindtal.

Alt var beredt, Alt ventede hende.

Endnu forløb flere Dage. Volmer begyndte saa smaat at blive urolig over Thuchos lange Toven, hvorfor han besluttede den næste Dag at drage til Hjortholm.

Vi ville ikke plage eller urolige Læseren med bange Ahnelser, men hastigt fortælle, at Grunden til den lange Udeblivelse kun var den, at Tovelille i Stedet for at oppebie Thuchos Ankomst ved Markgrevens Hof var reist til Rygen for der at tage Afsked med nogle Frænder.

Saaledes maatte Thucho først vente paa hendes Tilbagekomst, førinden de i Forening kunde tiltræde den endelige Bortreise.

Det var tidlig Morgen, da Volmer ankom til Hjortholm.

Solen straalede klart paa Himlen, medens Søens klare Flade krusedes af en let Vind.

Fuglene sang deres muntre Morgenhilsen baade fra Bøg og Busk, da den unge Konge glad bevæget vendte sig imod sin Ledsager, som havde fulgt ham fra Vordingborg.

— Hvilken Morgen! udbrød han livligt og dog høi-

tideligt; hvilken Friſthed i Naturen, hvilket myldrende Liv baade i Luft, Sø og Skov!

— I har Ret, Herre Konge, lød Svaret, man gribes i Sandhed af Naturens Ynde i en ſaadan Morgen ſom denne!

— Maatte vi blot ſnart have den Glæde at hilſe Eders ſkjønne Søſter! ſagde Valdemar, idet en let Sky leirede ſig paa hans høie Pande.

— Vær ubekymret, tog Henning Podebuſk Ordet, maaſke er hun allerede ankommen; lader os hurtigt ſpørge paa Slottet, om de Reiſende ere indtrufne!

Som ſagt ſaa gjort; de ſtege Begge af Heſtene, hvilke de bandt ved et ſtort Træ i Nærheden, medens de til Fods nærmede ſig Slotsporten.

Taarnvægteren, ſom allerede havde bemærket deres Ankomſt, gik dem ærbødigt i Møde.

— Ere de Reiſende ankomne? ſpurgte Volmer, ikke uden at hans Stemme røbede en vis Ængſtelſe.

— Endnu ikke, Herre Konge, lød det nedſlaaende Svar.

— Beſtandigt trækker det ud, den ene Dag gaaer efter den anden! mumlede Volmer.

— Skulle vi ikke foretage os en Ridetour langs Søens Bred? ſpurgte Henning Podebuſk for at henlede Volmers Tanker paa behageligere Omraade.

Volmer ſvarede ikke.

Tankefuld ſtirrede han op i den klare Luft, medens hans høire Haand legede med Heftet paa hans Daggert.

Henning Podebuſk afventede ikke hans Svar, men gik hen og løſte ſin Heſt, idet han raabte til ham:

— Kom, Herre Konge, lader os foretage os en Ridetour — det forfrisker Sindet!

Kongen smilede, idet han svarede:

— Hvis en Ridetour skal kunne forfriske Sindet, saa maa det sandelig være forfrisket mere end nok, aldenstund vi have redet i skarpt Trav den hele Nat!

— Men, Herre Konge, indvendte Henning Podebusk, der er stor Forskjel paa Nat og Dag!

— Det vil jeg indrømme Eder, Hr. Henning! raabte Kongen muntert.

— Altsaa, vedblev Ridderen, bliver som Følge deraf den Ridetour, man foretager om Natten, høist forskjellig fra den, man foretager om Dagen — derfor lader os paany stige i Sadlen!

— Nuvel, svarede Kongen leende, som I vil, Hr. Henning.

Lidt efter tilføiede han:

— I gaaer dog bestandig af med Seieren, Hr. Henning — altid er I en lystig Herre og forstaaer at gjøre Andre glade med Eder!

Under dette Ordskifte stege de Begge til Hest.

De toge Veien langs Søen, saalænge de bratte Forhøininger tillode det; men saasnart der ikke længere var Udsigt til at fortsætte Veien heelt nede ved Søen, sloge de ind paa en Sidevei, som førte dem noget tilvenstre ind i Skoven.

Længe rede de tause ved hinandens Side.

Pludseligt standsede Volmer sin Hest, idet han antog en lyttende, foroverbøiet Stilling.

Forundret over denne Kongens Adfærd standsede Henning Podebusk ligeledes sin Ganger.

Da de Begge saaledes havde forholdt dem tause i nogle

Dieblikke, lagde Henning Podebusk sin Haand sagte paa Kongens Arm og sagde:

— Hvad nu, Herre Konge?

Kongen tilvinkede ham Taushed, medens han med Haanden pegede lige ud for sig.

Henning Podebusk saae i den betegnede Retning; men da han Intet opdagede, rystede han paa Hovedet, idet han vendte sit spørgende Blik imod Volmer.

— Hører I ikke, hvidskede denne, en sagte Klynken henne fra disse Buske?

Idet han sagde disse Ord, pegede han paany i samme Retning.

Henning Podebusk lyttede nu for om muligt at opfange den Lyd, som havde vakt Kongens Opmærksomhed, og virkelig naaede en sagte Klynken hans Øren.

— Det er et Menneskes Jamren, udbrød han, saasnart han havde overtydet sig herom.

— Vi maae komme den Ulykkelige til Hjælp! svarede Kongen.

Hastigt svang han sig af Hesten, medens Hr. Henning fulgte hans Exempel.

Saa lydløst som muligt nærmede de sig Stedet, hvorfra Lyden kom.

Kongen gik forrest. Da han havde naaet heelt hen til de Buske, fra hvilke Lyden trængte sig frem, bøiede han disse til Side, og et Udraab af Forfærdelse og Medynk bønede sig Vei over hans Læber.

Henning Podebusk nærmede sig hastig, og nu viste sig for hans Blik det samme Syn, som havde forfærdet Kongen.

Inde under Buskene laa en Kvinde, hvis Hænder og Fødder vare bundne. Hendes Haar var, vistnok med Vold, viklet saaledes ind i det tætte Løv og Tjørne, at hun umu-

ligt kunde bevæge Hovedet. I hendes Mund var stukket et stort Tørklæde, hvilket aldeles forhindrede hende i at frembringe nogensomhelst anden Lyd end netop den svage Klynken, som forunderligt nok havde naaet Volmers Øren.

— Hvilken Udaad! raabte Kongen, idet den heftigste Vrede rystede hans Stemme.

— Den Ulykkelige! faldt Henning Podebusk ind.

— Her er hurtig Hjælp i Sandhed behov! vedblev Kongen.

— Først maae vi løse hendes Baand! begyndte Hr. Henning paany, medens han samtidig lod Handlingen følge paa Ordet.

Kongen befriede stiltiende hendes Mund for det ræbsomme Tørklæde, og da dette var gjort, trængte et dybt Snk sig frem af den Mishandledes Bryst, efterfulgt af en heftig Graad.

— Ja. Du har sandelig Grund til Jamren! begyndte Henning Podebusk paany; hvilken forfærdelig Medfart er der dog bleven Dig til Deel!

Den Tiltalte laa stille og ubevægelig; kun trængte den heftige Graad stedse stærkere og stærkere frem af hendes Bryst.

Kongen havde imidlertid paataget sig det vanskelige Hverv at frigjøre hendes lyse Lokker for det ufrivillige Fangenskab, hvori de vare geraadede.

Endnu havde den Ulykkelige ikke udtalt et eneste Ord; men hendes skjønne, blaae Øine tolkede hendes Tak for den Hjælp, som saa uventet blev hende til Deel.

Uagtet Kongen anvendte den største Behændighed og med næsten rørende Taalmodighed længe vedblev at vikle hendes Haar baade ud og ind imellem Løvet, lykkedes det ham dog ikke heelt at frigjøre det, og skjøndt det forekom den ridderlige Konge som en Vanhelligelse, maatte han dog

tye til Henning Podebusks Jagtkniv for ganske at frigjøre den saa forunderlig bundne Kvinde.

Denne var imidlertid for afmægtig til selv at reise sig fra Jorden.

Henning Podebusk satte sig ved hendes Side og løftede hende op i en halvsiddende Stilling, medens han lagde sin ene Haand under hendes Nakke for saaledes at holde hende oppe.

Nu bevægede hun sine Læber, dog uden at nogen Lyd kom over dem.

Kongen og Hr. Henning saae stiltiende til hinanden. Deres Miner røbede den inderligste Medfølelse.

Endelig hvidskede Kvinden med neppe hørlig Stemme:

— Tak, ædle Herrer, Tak!

Hendes Hoved sank mat ned, og hun lukkede Øinene.

— Hvorledes bringe vi hende herfra? hvidskede Henning Podebusk.

— Hun vil neppe være i Stand til at taale et Ridt saalangt som herfra og til Slottet! svarede Kongen, medens han betænkeligt rystede paa Hovedet.

Der opstod et Øieblik Taushed.

Tvivlraadige saae de to paa hinanden. Endelig udbrød Kongen:

— Der bliver dog ikke andet for, Hr. Henning Podebusk — vi maae forsøge et Ridt?

Henning Podebusk reiste sig op; deeltagende hvilede hans Blik paa den unge Kvinde, da han langsomt svarede:

— Smukt langsomt maae vi ride, Herre Konge, om ikke den Bevægelse, som Ridtet medfører, skal berøve hende de sidste Kræfter?

Kongen tog sin Kappe af, bredte den paa Jorden og gav Hr. Henning ved Tegn at forstaae, at de skulde lægge Kvinden paa den for indhyllet i den at bære hende derhen, hvor Hestene stode.

Strax var denne rede til at gjøre saaledes, som Kongen befyldede ham, og langsomt bare de hende hen til Stedet.

— Jeg troer, at Eders Hest er den taalmodigste, Hr. Henning, begyndte Kongen paany.

— Selv er jeg af samme Mening, Hr. Konge! lød Svaret.

— Vil I stige til Hest, saa vil jeg række Eder denne livløse Byrde — jeg veed, at I vil fare med samme Lempe som jeg selv, om det var mig og min Ganger, hun betroedes til!

— Vær forvisset om, at Eders Tro og gode Mening ikke skal blive gjort til Skamme! svarede Henning Podebust, idet han svang sig i Sadlen.

Kongen lagde den Afmægtige i hans Arme. Henning Podebust holdt hende fast med den venstre; medens han med den høire greb Tøilen.

Kort efter rede de Begge langsomt den samme Vei tilbage, ad hvilken de nylig vare komne til dette Sted, hvor et saa underligt Syn havde viist sig for deres Blikke.

Længe rede de tause, hensunkne i Tanker.

Hvert Øieblik maatte Kongen med Magt holde sin vælige Ganger tilbage for ikke at faae et alt for stort Forspring for Henning Podebust.

Denne smilede saa smaat, da han vendte sig imod Kongen og sagde:

— Tilgiv, Herre Konge; men tager jeg ikke feil, saa er Eders Lyst til at komme hurtigt afsted nok ikke meget mindre end Dyrets Lyst til at sætte i Galop?

— I har Ret, Hr. Henning; men jeg veed at stikke mig deri og at nøies med at sende mine Tanker forud! sagde Kongen med et Anstrøg af Skjelmeri.

— Maa jeg give Eder et vel meent Raad, Herr Konge? spurgte Henning Podebusk efter et Øieblik's Tausheb.

— Siig frem, Hr. Henning, hidtil har jeg altid fulgt Eders Raad; thi altid fandt jeg, at de vare gode!

Henning Podebusk tilkjendegav ved en let Bøining, at denne Kongens Roes ikke var talt for døve Øren.

Derpaa begyndte han paany:

— Mit Raad er det, at I ikke saaledes lader Eders Tanker løs; men at I selv følger dem saa hurtigt, som I formaaer!

— Det Raad var ligesom alle de tidligere, I gav mig, godt nok og følgeværdigt, svarede Kongen, om ikke I der paa Eders Hest havde denne mishandlede Kvinde, som vi Begge maae sørge for i god Behold at bringe i Sikkerhed!

— Hvad hende angaaer, saa vær ubekymret, Herre!

Kongen svarede ikke, men hensank i Tanker.

Atter rede de tause en god Stund.

Det var imidlertid blevet henad Middag; den skjønne, friske Morgen havde veget Pladsen for en lummerheb Dag.

Kongen var den, som først brød Tausheben.

— Veed I vel, Hr. Henning, hvad jeg længe har grublet over? spurgte han.

— Nei, Herre Konge!

— Forgjæves bryder jeg mit Hoved, med at udfinde naar og hvor jeg sidst saae den fremmede Kvinde, som vi

her føre med os; thi at jeg har seet hende tidligere er ganske vist!

— Denne Kvinde? spurgte Henning Podebusk overrasket.

— Ja, netop hende!

Henning Podebusk slog en Flig af Kappen til Side, som dækkede den Fremmedes Ansigt, og betragtede hende opmærksomt.

En vantro Hovedrysten begyndte denne Betragten; men lidt efter lidt antog hans Træk et alvorligere Præg, og endelig lod det til, at ogsaa han i sin Erindring forgjæves søgte at gjenkalde sig, naar og hvor han sidst stod Ansigt til Ansigt med denne Kvinde.

Kongen, som havde iagttaget ham opmærksomt, spurgte langsomt:

— Naa, Henning Podebusk, er I nu enig med mig — har I ogsaa seet hende tidligere?

— Ja, svarede den Tiltalte, hendes Træk forekomme mig mere og mere bekjendte, jo længer jeg betragter hende; men det gaaer mig som Eder — forgjæves anstrenger jeg min Erindring, den vil ikke slaae til!

Der opstod en Pause.

— Sandsynligviis have vi seet hende i Selskab med en eller anden af de fremmede Fyrstinder, som undertiden gjæstede Jer Svogers Hof? begyndte Henning Podebusk paany.

Volmer rystede paa Hovedet.

— Maaske er hun selv en af disse? vedblev Henning Podebusk.

— Nei, svarede Volmer, dem erindrer jeg alle; det er ikke hos Markgreven af Brandenborg, at jeg sidst saae denne Kvinde!

Henning Podebusk betragtede paany sin skjønne Byrde.

Pludselig drog Kvinden et dybt Suk, idet hun slog Øinene op.

Hendes Blik mødte Ridderens stirrende Øie. En let Rødme farvede hendes blege Kinder, og hun lukkede hastigt Øinene igjen.

Henning Podebusk blev ikke mindre overrasket ved saaledes uventet at møde hendes Blik end hun ved at see ham bøiet over sig, da hun aabnede Øinene.

Endnu holdt han Fligen af Kappen i sin Haand; men da han nu vidste hende vaagen, tilhyllede han ikke hendes Ansigt paany.

Da de havde redet lidt, gav han ved Tegn Kongen at forstaae, at den Udmattede nu var vaagnet af sin Dvale.

Denne red derfor tæt hen til ham og nu holdt de Begge stille et Øieblik.

Kongen lagde sin Haand paa den Opvaagnedes Pande og spurgte venligt:

— Hvor gaaer det, ædle Jomfru?

Hun aabnede atter Øinene; et mat Smil gled over hendes Læber, og en neppe hørlig Taksigelse svævede over dem.

Lidt efter hvidskede hun:

— Hvor er jeg?

Kongen og Henning Podebusk saae forbausede til hinanden; endelig svarede den Sidste:

— I er i Nærheden af Hjortholm Slot, og snart vil I være i Sikkerhed paa selve Slottet, hvor Alt vil blive anvendt for saa hurtigt som mulig at bringe Eder til Kræfter paany!

Hun nikkede taust med Hovedet for at betyde, at hun

havde hørt hans Ord; thi hun var ikke i Stand til at tale før kort efter, da hun atter spurgte:

— Hjortholm Slot — hvor er vel det?

— Tilgiv, ædle Jomfru; men hørte jeg ret, spurgte I, hvor Slottet var? sagde Henning Podebusk.

— Jeg kjender ikke denne Egn og har derfor ingen Ahnelse om, hvor kort eller langt vi ere derfra! svarede hun.

— Da vi nu for Eders Skyld ere nødte til at fare særdeles langsomt frem, svarede han, naae vi neppe dertil før henad Aften eller i hvert Tilfælde langt ud paa Eftermiddagen.

Hun svarede ikke.

— Nægtes I over at skulle være saalænge underveis? spurgte Kongen deeltagende.

— Nei, Herre! svarede hun sagte.

— Hurtigere kunde vi naae Maalet, om vi turde skynde os; men for Jer Skyld er det ganske vist det raadeligste ikke at fortsætte anderledes, end vi alt have begyndt?

Hun nikkede taust, idet hun med et venligt, taknemligt Blik betragtede først den Ene, dernæst den Anden af dem.

Da nogle Minuter vare forløbne, spurgte hun atter:

— Hvem ere I, ædle Herrer, som vise saa stor Omhu for en Fremmed?

Efter en kort Tøven, som om han ventede, at Volmer skulde tale, svarede Henning Podebusk, idet han pegede paa denne:

— I seer her Kongen!

— Og hans bedste Ven, Hr. Henning Podebusk! fortsatte Volmer, da Hr. Henning taug.

Kvinden lod sit Blik glide fra den Ene til den Anden af dem, og det var let af hendes Ansigtsudtryk at stjælne hendes Tanker; thi hendes Miner røbede saa ganske, at hun selv forbausedes over først nu at have gjenkjendt de to høie Herrer.

Dette undgik ikke Hr. Hennings Opmærksomhed, hvorfor han sagde:

— Af Eders Miner skulde man næsten troe, at I havde seet os tidligere, men at I først ved paany at høre, hvem vi ere, fuldstændigt have gjenkjendt os?

— Saaledes er det ogsaa! svarede hun neppe hørligt.

— Det maa altsaa have sin Rigtighed, naar Hr Henning og jeg mene at have seet Eder tidligere? spurgte Kongen.

— Ret som I slog Eders Øine op, var jeg just i Færd med at betragte Eder for saaledes at komme min Erindring til Hjælp; thi ingen af os formaaer at huske, hvor eller ved hvilken Leilighed vi sidst saaes! tilføiede Henning Podebusk.

— Dog ere vi Begge enige om, at vi tidligere ere trufne sammen! vedblev Kongen.

— Jeg har seet Eder før i Dag, Herre Konge, og Eder, Ridder Podebusk, tillige; men om I have seet mig, veed jeg ikke! lød hendes bestedne Svar.

— Vi have seet Eder, det er ganske vist, tog Henning Podebusk Ordet; men hvor, tilføiede han, det er det, som ingen af os husker?

— Det var paa Sønderborg Slot! lød Svaret.

— Paa Sønderborg Slot? gjentog Kongen.

— Ja, ved Eders Bryllupshøitideligheder, Herre Konge!

— Frøken Jutta! raabte Henning Podebusk pludseligt.

Hun nikkede tavst med et let, vemodigt Smil om de skjønne Læber.

Det var virkelig Jutta, den unge Kvinde, som Læseren lærte at kjende i Ottos Fængsel paa Segeberg Slot, den Samme, som Helvig skjænkede saa stor Opmærksomhed og talede saa huldsaligt med den Dag, da Kongen ventedes til Sønderborg Slot; den eneste af de der forsamlede fremmede Kvinder, som vi, med Undtagelse af Grev Johans Døttre, nævnede.

Hverken Kongen eller Henning Podebusk vare endnu rigtig fortrolige med, at det var den skjønne Jutta, som de havde for dem.

Den hele Sag forekom dem saa sælsom, at de neppe turde troe deres egne Øine.

Da Jutta vedblev at tie, vilde Ingen af dem udfritte hende; thi hun syntes dem saa udmattet og anstrengt, at selv den mindste Talen forekom dem at maatte besvære hende.

Pludseligt vendte hun sit Blik imod Kongen og sagde:

— Vel dette Land, at I blev Konge her!

Kongen saae spørgende paa hende.

Hun mærkede, at han ikke forstod hende; derfor tilføiede hun:

— I roses jo for Retsind og Klogskab, forenet med Strenghed og Djærvhed?

— Og denne Roes er kun Sandhed! faldt Henning Podebusk ind.

— Saaledes mener ogsaa jeg, og derfor siger jeg — Held dette Land, at det omsider fik slig Herster!

Ingen af dem forstod hendes Tale; derfor taug de Begge.

— Faaer jeg berettet min Sag for Eder, Herre Konge, da vil I forvist hjelpe mig og straffe de Forvorpne, som overtræde baade Lov og Ret? begyndte hun paany.

— Har I nogen Klage at fremføre, hvilket den Tilstand, hvori vi traf Eder, rigtignok stærkt tyder paa, da vil I aldrig kunne møde villigere Øren eller retfærdigere Sindelag for den Forurettede end netop hos Kongen selv! bekræftede Henning Podebusk.

— Hvilig længes jeg efter, at Eders Tilstand skal blive saa vel, at I fra først til sidst kan berette Jert Klagemaal, og vee den eller dem, som have begaaet den Riddingsdaad, hvortil baade Ridder Henning og jeg nylig maatte være Vidner!

Jutta drog et dybt Suk, idet hun sagde:

— Hvad I have seet, ædle Herrer, er endnu ikke det Værste!

— Hvorledes, udbrød Kongen heftigt, kan skjændigere Vold tænkes øvet imod en Værgeløs?

— Herre Konge, lød Svaret, tifold vil I harmes og forfærdes, naar I hører Alt!

Kongens Miner antoge et vredt og truende Udtryk, og med lav Stemme mumlede han:

— Vel er denne Tid en lovløs Tid; men, saasandt jeg lever og skuer Lyset, endnu er ikke alle Dages Ende, og Volmer skal vide at benytte den Dag imorgen saa tidt og saa ofte, som den Dag idag ikke kan strække til!

Under denne Tale vare de komne Slottet saa nær, at man tydeligt saae det for sig.

Da rakte Kongen Haanden ud, og idet han pegede henimod det, sagde han til Jutta:

— Se der, ædle Jomfru, det gjæstevenlige Tag, under hvilket I skal optages og pleies; der kan I da forblive, saalænge Jer Tid og Lyst strækker til; i hvert Tilfælde faaer I ikke Lov til at slippe os af Hænderne, før I atter fuldstændig har gjenvundet Helbred og Kræfter.

Jutta vilde just til at svare paa disse Kongens venlige Ord, da Alles Opmærksomhed pludseligt blev henledet paa Lyden af Borgvægterens Horn, som tonede i det Fjerne.

— Det er ikke vor Ankomst, han hilser, sagde Henning Podebusk hastigt; er I ikke af samme Mening, Herre Konge?

— Os er det ikke, svarede denne, dertil ere vi endnu for langt borte; men . . .

— Maaske er det hende og Thucho! afbrød Hr. Henning ham.

— Ingen Tvivl nærer jeg i saa Henseende, svarede Kongen med et saligt Smil; mit Hjerte siger mig, at nu er hun kommen, at det er hende, hans Hilsen gjælder!

Neppe havde han udtalt disse Ord, før han uvilkaarligt satte Sporene i Hestens Side.

Tilskyndet heraf gjorde denne hastig et Spring fremad; men i samme Nu holdt Volmer atter det vælige Dyr tilbage.

— Rid kun til, Herre Konge! raabte Henning Podebusk til ham, saasnart han saae, at Kongen atter erindrede sine to Ledsagere og agtede at følges med dem.

Kongen svarede ikke, men holdt stille, indtil de havde naaet ham.

— Frøken Jutta er i god Forvaring i Eders Kappe og i mine Arme, vedblev Henning Podebusk skjæmtende;

slaa Eder kun til Taals med den Forsikkring og iil at byde min Søster Velkommen paa Danmarks Kyst!

Kongen svarede ikke; med et venligt Smil og en hastig Hilsen med Haanden satte han afsted i Galop.

Vi ville nu forlade de To, som kom langsomt bagefter, og følge Kongen, som snart havde naaet Hjortholm; nei, vi ville endog ile forud for den raske Rytter, for at vise Læseren, hvad her foregik umiddelbart før hans Ankomst.

Vindebroen er nedladt.

I stærkt Trav ride to Skikkelser hen over den, en Mand og en Kvinde.

En mørk Kappe indhyller den Første, medens en grøn Silkeklædning ombølger den Sidste.

Man hører Thuchos velklingende Stemme, idet han vender sig imod hende og siger:

— Vi ere ved Maalet, Frøken Tove!

— Og glad er jeg, Thucho, det kan Du troe! lyder det venlige Svar.

Saasnart Narren tiltalte hende, lod Tove sin hvide Hest gaae langsomt fremad, og Thucho fulgte hendes Exempel.

Narren tog atter Ordet.

— Nu stod blot tilbage at ønske, at en eller anden Drøm eller Ahnelse skulde have hiemsøgt Kongen og ført ham hid fra Vordingborg.

Toveliile smilede, da hun svarede:

— Tænker Du paa mig eller paa Dig selv med dette dit Ønske?

— Ædle Frøken, svarede Narren, Enhver er sig selv nærmest!

— Tænkte jeg det ikke nok! lo Tove; Du mente blot, at saa sparede Du nu at ride til Vordingborg for der at melde ham vor Ankomst!

— Hvad skal man sige — det er godt for den Lade at ligge bag Ovnen!

— Ikke om Sommeren, Thucho! indvendte Tove.

— Men lægger jeg mig derhen nu, saa er jeg dog vis paa en luun Plads til Vinter! mente Narren.

Tovelille lo høit, da hun svarede:

— Kjender jeg Dig ret, saa red Du for hver eneste Dag til Vordingborg og hjem igjen, om Sligt kunde lade sig gjøre, end Du laa stille bag Ovnen for at vente paa Vinterbaalet?

— Man skal Ingenting forsværge! lød Narrens høitidelige Svar.

— Nei, især da Ordsproget paastaaer, at forsvoren Ting gaaer snarest for sig! Du kan da høre, at jeg har draget Nytte af din Underholdning paa Reisen, siden jeg endog har lært at tale i Ordsprog?

— Det glæder mig at høre Eder tale saaledes og at føle, at endelig er det lykkedes mig at forjage det Tungsind, som saalænge rugede over Jer Sjæl, og som Afsteden fra Slægt og Venner medførte!

— Du tager feil, Thucho — hint Tungsind har Du ikke forjaget, og Du tager nok en Gang feil, naar Du troer, at det alene hidrørte fra Skilsmissens Alvor!

De taug Begge en Stund.

Thucho ølte for seent, at han ikke burde have ledet Samtalen i dette Spor: derfor vedblev han at tie.

Tovelille brød først Tausheden.

— Den Angst og Uro, som nu og da gjorde sig til Herre over min Stemning, opstod ikke af Sorg over Skilsmissen fra mine Kjære; thi den, for hvis Skyld jeg forlod dem Alle, er jo for mig den Allerkjæreste. Med Glæde bød jeg Farvel til mine Frænder; thi dette Farvel bragte mig ham nærmere, hvem jeg agter at følge, til Døden adskiller mig fra ham. Nei, Thucho, hiint Tungsind havde en anden Grund!

— Jeg veed, hvad I sigter til — disse underlige, forblommede Spaadomme, som nu og da kom Eder for Øren . . .

— Ja, afbrød Tove ham, de ængstede mig baade en og anden Gang; men nu troer jeg, at de have tabt deres Indflydelse paa mig; tænker jeg mig ved Volmers Side, da synes jeg, at ingen Fare kan ramme mig, og derfor seer jeg med Haab og Tillid den kommende Tid i Møde!

— Og Haabet vil ikke beskæmme Jer Tillid, saavist som I er Lykken værd! udbrød Narren bevæget.

— Du mener det godt, Thucho, det veed jeg, og Du maa love mig en Gang for alle atdrig at forlade mig, naar Volmer ikke selv er hos mig; vel veed jeg, at han kun nødig savner Dig ved sin Side; men dog føler jeg mig forvisset om, at han ikke vil nægte mig denne Bøns Opfyldelse, især naar Du vilde indvillige deri, allerede før jeg bad ham derom?

— Hverken denne eller nogensomhelst anden Bøn vil han være i Stand til at nægte Eder. Alt, hvad I har at bede om, er jo af en saadan Natur, at det vil gjøre ethvert Hjerte godt at kunne bønhøre Eder! svarede Thucho.

Efter en kort Pause sagde Tovelille:

— Forstaaer jeg dine Ord ret, saa har du allerede tilstaaet mig min Bøn, saavidt det staaer til Dig?

— I har ikke misforstaaet mig! lød Thuchos Svar.

De vare under dette Ordskifte komne til Slotsporten, hvilken Borgvægteren aabnede for dem, idet han med et hjerteligt Velkommen traadte dem i Møde.

Tovelille og Thucho stege af Hestene, hvilke en ung Knøs hurtigt førte til Stalden.

Thucho tog Tovelilles Haand og førte hende ind i Salen, hvor tvende Terner kom hende i Møde og skilte hende ved hendes Reisedragt.

— Gudsfred og Velkommen! hvidskede den Ene sagte, medens den Anden forholdt sig taus.

Tovelille betragtede den smukke Terne, som havde tilhvidsket hende den venlige Hilsen.

Med Velbehag hvilede hendes Øie paa denne; medens hun kjærligt strøg hendes mørke Haar bort fra Panden, svarede hun:

— Tak, Barn, for din hjertelige Hilsen — Du skal aldrig faae Grund til at ønske den usagt!

— Det faaer jeg vistnok ikke, svarede hun indsmigrende; thi Eders Ansigt lover alt Godt!

Nu først hørte Thucho hendes Stemme; hastigt vendte han sit Blik imod hende, netop i samme Nu som hendes Øine hvilede paa ham; men som skrækket af et giftigt Kryb, foer han nogle Skridt tilbage, og neppe lykkedes det ham at blive saameget Herre over sig selv, at han roligt kunde svare Tovelille, da hun spurgte:

— Et vakkert Barn — ei sandt, Thucho?

Da Pigen haade fjernet sig saa langt, at han var

vis paa, at hun ikke kunde høre hans Ord, fremstammede han endelig:

— Skinnet bedrager! —

Tovelille saae forbauset paa ham; et Spørgsmaal svævede allerede paa hendes Læber, da Narren tilsøiede:

— Det er ikke Alt Guld, som glimrer! —

Tove traadte forfærdet tæt hen til ham og spurgte:

— Er det din Agt at ængste mig — begynde Farerne allerede?

— Man kan ikke see Folk længere end til Tænderne! fortsatte Thucho.

Den anden Terne stod endnu paa samme Sted; hun saae roligt og deeltagende paa sin tilkommende Herskerinde; men intet Ord var endnu undsluppet hendes Læber.

Tove og Narren betragtede hende, øiensynlig forundrede over hendes Taushed.

Hun var en halvgammel Kvinde med graasprængte Haar, milde og kloge Øine og underlige, stilfærdige Maneirer.

Endnu betragtede Tove hende i Stilhed; men endelig blev hendes Forundring saa stor, at hun brød Tausheden, idet hun sagde:

— Hvorfor saa taus — har Du slet intet at sige mig til Velkomst?

Den Tiltalte svarede ikke, men greb hendes Haand, og idet hun bøiede sig ned imod Tove, trykkede hun et varmt Kys paa den.

Tovelille forbausedes endnu mere, da hun følte to hede Taarer at falde paa sin Haand.

Hun slyngede, tilskyndet af sit Hjertes Medlidenhed, Armen om den gamle Kvindes Liv og sagde kjærligt:

— Men tal dog — hvad fattes Dig? Har Du

nogen Sorg, saa stig frem og vær overbeviist om, at staaer det i min Magt, da skal jeg gjøre Alt for at lindre din Kummer!

Den Tiltalte taug vedholdende; men sagte trillede hendes Taarer ned ad de blege Kinder.

— Hvor Alt dette er sælsomt! hvidskede Tove til Narren; hvad fattes denne Kvinde? Hvorfor taler hun ikke? Har hun lidt Uret, saa vil jeg tage hendes Sag; trænger hun til Deeltagelse, da vil jeg aabne mine Arme for hende — men hvorfor tier hun saa haardnakket?

Nu nærmede den unge Pige sig paany, og idet hun pegede paa den anden Terne, sagde hun hastigt og uden at røbe mindste Medfølelse:

— Naar hun ikke svarer Eder, ædle Frøken, saa er det, fordi hun er lovligt undskyldt — hun er stum! . . . I maa derfor ikke blive vred over hendes Tausheb! sluttede hun med et lille Smil over sin egen hjerteløse Vittighed.

Kjærligt betragtede Tove den stumme Terne, som nikkede til hende for ligesom at bekræfte den Andens Udsagn; men kun et Øieblik betragtede hun denne, saa vendte hun forstende sit Blik imod den Hjerteløse, hvem den Andens Ulykke næsten syntes at volde Glæde eller i det Mindste at være en ligegyldig Sag efter hendes lette Tale at dømme.

Denne følte uden Tvivl det Bebreidende i Toves Øiekast; thi med nedslagne Øine forlod hun langsomt Salen, medens hun mumlede nogle Ord mellem Tænderne, som ingen af de Tilstedeværende hørte.

Saasnart hun havde lukket Døren efter sig, henvendte Tovelille sig til Narren og sagde roligt:

— Jeg vil troe Dig paa dit Ord, at det er ikke Alt Guld, som glimrer, og til Beviis herpaa vil jeg sige Dig,

at ikke den Første, men den Anden skal være min Yndlingsterne!

— I har her som altid kun ladet Eder lede af Eders gode Hjerte og ikke af mine Ord; men tro mig, det at jeg har seet hiin unge Kvinde her paa Hjortholm, er mig en mægtig Grund mere til aldrig at vige fra Eders Side naar ikke Kongen indtager min Plads som Eders Ven og Vogter! —

Tovelille skjælvede af Bevægelse; hun vilde tale, men formaaede kun at fremstamme:

— Min Gud . . .

— Fat Eder! lød Narrens Svar.

— O Gud, fortsatte Tove, jeg gribes af den gamle Rædsel . . .

— Frygt ikke! trøstede Thucho.

Tovelille afbrød ham:

— „Ung Tovelille, Du vogte Dig vel
For Dannemarks lyse Strande . . ."

Hun taug og knugede begge Hænderne mod sin Pande, idet hun med Smerte udbrød:

— De komme igjen, de mørke Billeder — hvem frelser mig?

I dette Øieblik hørte man Hovslag under Vinduet, kort efter reves Døren hastigt op, og — Kongen traadte ind.

Tovelille vendte sig imod ham.

Idet hun styrtede i hans Arme, raabte hun:

— O, Volmer, Du her! Dig har Himlen sendt netop i dette Nu! . . . Hvor bliver jeg dog stærk, naar Du er hos mig — lad nu Faren være saa stor, den vil, jeg føler, jeg ændser den ikke!

Henrykt saavel over Gjensynets Glæde som over at høre hendes begeistrede Udbrud trykkede Volmer hende i sine Arme.

— Vel mødt, Herre Konge, vel mødt! hilsede Narren alt, medens han fjernede sig og lod Kongen og Tove ene.

Et Øieblik saae de i Taushed paa hinanden; da brød Volmer pludselig Stilheden.

— Velsignede Stund da vi atter mødes! udbrød han bevæget.

Kjærligt saae han ind i hendes Øine; men pludseligt tilføiede han:

— Hvad seer — der perle Taarer i dine Øine; hvad er hændet, hvilken Sorg har naaet dit Hjerte? . . . Tal, Tovelille, borttør dine Taarer!

Tove smilede, da hun svarede:

— Et Barn er jeg, som er let at stræmme, men som til Gjengjæld glemmer sin Sorg og Angst ligesaa hurtigt, som den kommer!

— Og har Du glemt den, saa vil jeg end ikke spørge, hvori den bestod, for ikke derved at mane den frem igjen, er den en Gang henveiret! svarede Kongen med et lykkeligt Smil.

— Tro ikke, Volmer, at Sorgen kan have noget blivende Sted i mit Hjerte, saasnart mit Øie skuer Dig, eller mit Øre hører din Røst!

— Stor har min Længsel været; men nu skjænkes mig den fuldeste Erstatning for hvert Suk og hver en Klage, som gjaldt din lange Tøven! vedblev Volmer, idet han tog begge hendes Hænder i sine.

Tove svarede ikke; men taust hvilede hendes skjønne Øine paa den lykkelige Elsker.

Han lagde Armen om hendes Liv, og langsomt gik de Side om Side ud paa den luftige Svale.

Aftenen begyndte at falde paa, og Fuglesangen var næsten til Ende for den Dag.

Den synkende Sol farvede baade Himmel og Sø.

Tause stode Volmer og Tovelille ved hinandens Side, hensunkne i Beskuelsen af det herlige Landskab.

Med Undren stirrede Tove ud i Rummet; men pludseligt vendte hun sig imod Volmer.

— Volmer, udbrød hun, denne Solnedgang minder mig om hiin Aften, da vi ved hinandens Side fluede vidt over Søen og søgte mit Hjemland, belyst af de sidste, venlige Solstraaler!

Volmer lyttede næsten med Andagt til hendes Ord; da hun taug, svarede han:

O, Tovelille, tidt og ofte naar jeg hører dine Ord, da er det, som om jeg hørte mine egne Tanker udtalte!

De taug atter en Stund.

Endelig tog Tovelille til Orde:

— Volmer, her er godt at være, her er venligt og fredeligt; de stille Skove hvidste Ro og Glæde ind i mit Hjerte! Med denne Himmel over mig, saa blaa og saa ren, føler jeg en Tryghed i Sjælen og en Styrke, saa fast som om den aldrig skulde briste!

Volmer lyttede i Henrykkelse.

Tove vedblev, idet hun strakte Haanden ud imod Skoven og Søen:

— Bliver det Aften — bliver det Nat, og Maanen straaler fuld og klar paa den blaa Hvælving, saa komme de muntre Alfer frem og dandse paa Engen hist! . . . Jeg veed saa godt, at nogle løsne Baaden, som ligger ved Bredden, medens andre hoppe jublende ud i den

Saamange ere de, som have Lyst til denne Seilads paa den stille Sø, at Engen lidt efter lidt forlades af hele Flokken, og henover Søen glider den muntre Skare!

— Elskelige Barn, udbrød Volmer, du drømmer lysvaagen; men gid dine Drømme aldrig faae Ende!

— Det faae de aldrig, Volmer! forsikkrede hun; kun med mit Liv faaer min Glæde Ende, ja; selv ud over Graven vil den bære mig imod Evigheden!

Hun fluede ud over Søen, medens Volmers Blik hvilede paa hende; thi endnu lød hendes Ord i hans Øren som en sød Musik.

I dette Øieblik hørte man, at en Rytter langsomt nærmede sig.

Baade Volmer og Tove vendte hastigt Hovedet i den Retning, hvorfra Lyden kom.

Det var Henning Podebusk, som nærmede sig med den skjønne Jutta.

Saasnart han var kommet saa nær, at Tove tydeligt gjenkjendte ham, raabte hun ham i Møde:

— Velkommen til Hjortholm Slot, min Broder.

Henning Podebusk saae op, og da hans Blik faldt paa den glade Søster og Kongen ved hendes Side, spillede et Smiil om hans Læber, medens han med en Haandbevægelse takkede for den venlige Hilsen, som sendtes ham til Velkomst.

Kongen forlod nu Svalen for at gaae Hr. Henning i Møde.

Tovelille saae efter ham, og da han næsten var kommen til den modsatte Ende af Hvieloftssalen, raabte hun pludseligt:

— Hvem er det, Volmer, som min Broder holder foran sig paa Hesten?

Volmer havde allerede lagt Haanden paa Dørgrebet.

Han vendte sig om imod hende, og idet han aabnede Døren, svarede han:

— Det er en Kvinde — snart vil Du erfare Alt.

Forbauset over dette Svar stod Tove nogle Øieblikke tankefuld.

Kort efter forlod ogsaa hun Svalen og begav sig ind i Høieloftssalen, hvor hun nu afventede sin Broders Ankomst.

Nogle Minutter forløb.

Endelig aabnedes Døren; Kongen og Henning Podebusk traadte ind med den udmattede Jutta imellem dem.

Volmer havde lagt sin høire Arm i hendes, medens Henning Podebusk havde slynget sin høire om hendes Liv, og saaledes kraftig understøttede hendes vaklende Gang.

— Hvad seer jeg? raabte Tove, overvældet af sine Følelser, da hun fik Øie paa denne Gruppe, som kun langsomt og med stort Besvær bevægede sig fremad.

— En hjælpeløs Kvinde! svarede Jutta med mat Stemme.

— Nei, svarede Tove, ikke er Du hjælpeløs, naar Du er i min Nærhed eller i min Varetægt!

— Det var ret et sandt Ord, min Søster; thi Ingen har et mere medlidende Hjerte end netop Du, og Ingen forstaaer saaledes som Du at øve Lægekunsten! tilføiede Henning Podebusk.

Tove ilede hen til den trætte Jutta, tog hendes Hænder imellem sine, og idet hun kysfede hende kjærligt paa Panden, sagde hun deeltagende:

— Bliv roligt her og vederkvæg Eder, indtil I kommer til Kræfter; Alt, hvad baade jeg og mine Terner kan

yde af Venlighed og Pleie, skal ingenlunde blive Eder nægtet.

Jutta saae op. Hendes Øine mødte Toves kjærlige Blikke.

Med Alvor og Taknemmelighed svarede hun:

— Det synes mig, som om enhver Forsikkring af Eders Mund er overflødig; thi den, som seer Eders venlige Smil og kjærlige Blik, føler forvist, at her tør man bygge trygt paa Hjertets Godhed!

Hvor sande end Juttas Ord vare, saa farvedes dog Toves Kinder af en dyb Rødme, da hun hørte sig saale des lovprist.

Paa et Vink af Kongen vare begge Ternerne komn ind for at modtage Tovelilles Befalinger med Hensyn til den Fremmedes Pleie.

Den stumme Terne var den, som viste den største Medfølelse.

Med rørende Omhu frigjorde hun Jutta for den Kappe, hvori hun var indsvøbt, medens den Anden trods sit smukke og milde Ydre paany lagde sit ukjærlige Sindelag for Dagen ved ikke at tage nogen Deel i den Velvillie, som vistes den ulykkelige Jutta af alle de Forsamlede.

Dette undgik ikke Tovelilles Opmærksomhed. Hun fæstede sit Blik paa den unge Pige og spurgte med al den Strenghed, som det var hende muligt at lægge i sin Stemme:

— Hvorfor staaer Du ørkesløs, Barn?

Pigen smilede bristigt uden at svare, saa det var let at see, at den Strenghed, Tove var i Stand til at udvise, ikke var tilstrækkelig overfor dette underlige Barn.

Da hun intet Svar fik paa sit Spørgsmaal, tilføiede hun efter et Øieblikks Forløb:

— Hvad er dit Navn?

— Axa, svarede Pigen.

— Gaa, Axa, og bered et Sengekammer for den trætte Gjæst! befalede Tove.

Pigen fjernede sig noget, sienspnligt misfornøiet med at skulle udføre denne Befaling.

Da hun var kommen midtveis i Salen, vendte hun pludseligt om og traadte hen til Tove.

Denne betragtede hende forbauset og spurgte:

— Hvad vil Du — hvad betyder dette?

I Stedet for at svare spurgte Pigen:

— Veed I, hvorfor jeg søgte at komme i Eders Tjeneste?

— Nei? svarede Tove overrasket.

— Fordi at I er mig kjærere end alt i Verden.

— Du taler et underligt Sprog!

— Og dog Sandhed! forsikkrede Pigen.

— Men hvorfra fik Du slig Kjærlighed til mig? spurgte Tove videre.

Pigen taug og saae ned for sig.

— Jeg veed aldrig af, fortsatte Tove, at vi To have set hinanden før?

— Tidt og ofte har jeg seet Eder — det var i Pommern, ved Hoffet hos Ludvig, at jeg saae Eder og fik Eder saa kjær, at jeg forlod baade Slægt og Venner blot for at vinde Eders Gunst! lød Svaret.

— Dig saae jeg aldrig forhen, forsikkrede Tove; men tilføiede hun, hvad forlanger Du da af mig?

— Skik mig ikke bort, lad mig blive i Eders Nærhed! bad Pigen saa bønligt og sagtmodigt, at selv et haardere Hjerte end Tovelilles maatte have følt sig bevæget deraf.

Denne var aabenbart aldeles overrasket; hun vidste næsten ikke, hvad hun skulde svare dette Barn, som førte saa dristigt et Sprog og dog samtidigt lagde den største Ydmyghed for Dagen.

Der var nu, medens hun talede, noget saa Tillokkende og Fængslende udbredt over hendes hele Væsen, at selv den skarpsindigste Jagttager havde været i Stand til at lade sig bestikke deraf; hvad Under da at den hjertensgode og uerfarne Tove troede hendes Ord og ærlige Miner.

Derfor vendte hun sig imod den stumme Terne og sagde venligt:

— Lader os føie dette Barn — vel ere hendes Luner underlige; men det synes dog, som om det kan volde hende særlig Glæde at forblive i min Nærhed, hvorvel jeg ikke forstaaer, hvorfra hun saa pludseligt har faaet den stærke Kjærlighed til mig!

Med et lykkeligt Smil om Læberne neiede Aza for Tove; men idet hendes Blik fæstede sig paa den anden Terne, udtrykte det Skadefryd og hovmodig Overlegenhed.

Kort i Forveien havde Thucho aabnet Døren og var traadt stiltiende ind.

Azas Adfærd var ikke undgaaet hans opmærksomme Blik; derfor nærmede han sig hastig til Tovelille og sagde:

— I har nok erede glemt Jert Løfte til mig?

— Hvilket Løfte? spurgte Tove.

— Nys lovede I mig ikke at skue Hunden pa aHaarene!

— Og allerede nu er jeg ude af Stand til at holde mit Ord, beklagede Tove i den godmodigste Tone af Verden.

— Vogt Eder, hvidskede Narren, at I ikke til Syvende og sidst tager Skade for Gjengjæld!

En let Sky leirede sig paa Toves Pande.

— For denne ene Gang maa nu Barnet have Lov til at blive, siden jeg har lovet hende det, svarede hun; men tro mig, tilføiede hun, mærker jeg, selv i allerringeste Grad, at dine Ord stadfæste sig, saa skal herefter Du og ikke jeg raade i denne Sag!

— Naar blot jeg faaer Lov til at gaae med, før Krukken gaaer saalænge til Vands, til den kommer øreløs hjem! indvendte Thucho.

— Din Mistanke til dette Barn forstaaer jeg ikke; men din Hengivenhed for mig veed jeg at skatte saa høit som Nogen, og derfor lover jeg Dig, at kun denne ene Gang vil jeg raade; handl Du saa herefter, som Du vil, og jeg skal følge dine Raad, selv om jeg ikke forstaaer dem! svarede Tove.

Narren bukkede med saa ligegyldig en Mine, som om Intet var forefaldet.

Idet han fjernede sig, hvidskede han:

— Jammerskade at der ikke er Sandhed skabt i det Ordsprog: Een Gang er ingen Gang!

Dette Ordskifte var foregaaet saa hurtigt, at den stumme Terne endnu var beskjæftiget med Jutta og altsaa ikke havde fjernet sig.

Tove vendte sig imod hende og sagde venligt:

— Du er forstandig og deeltagende — gaa derfor og bring Alt i Stand til den Fremmedes Pleie!

Ternen adlød, og Jutta, som nu sad mageligt tilbagelænet i en høirygget Armstol, lod sit Blik vandre fra den ene til den anden af de Tilstedeværende.

Henning Podebusk stod i nogen Fraskand og betragtede den skjønne Fremmede, medens Kongen fortalte til Narren og Tovelille, paa hvilken forunderlig Maade de

havde frelst denne, da Forsynet netop førte dem til det Sted, hvor hun uden deres Hjælp sandsynligvis maatte være omkommen.

XXI.

Et Eventyr.

Medens det Nysbeskrevne foregik paa Hjortholm, sad Helvig ene paa Vordingborg Slot.

Hendes daglige Selskaber var Sangeren, den unge Folqvard, som havde fulgt sin Herskerinde fra Sønderborg Slot til hendes nye Hjem.

Hendes Giftermaal og Dronningeværdighed syntes ikke i mindste Maade at have gjort noget Skaar i Folqvards Lykke. Freidigt som forhen lød hans Sange til hendes Forherligelse.

Han var som alle Middelalderens Troubadourer forelsket indtil Sværmeri. Disse Sangere satte tidt og ofte netop den høieste Lykke deri, at den Elskede umuligt nogensinde kunde blive deres; saaledes var deres Troskab og Selvfornægtelse uden Grændser, og det, at De frit turde omflagre hende med deres dristige og elskovsfulde Sange, var den høieste Lykke, de haabede paa, naar den Lykke at kunne offre Livet for hende ikke faldt i deres Lod.

Det var en sand Kvindedyrkelse, et sandt Afguderi

som disse Riddere dreve med den Skjønne, hvem de en-Gang havde kastet deres Kjærlighed paa.

Det var ikke sjeldent, at en saadan Sanger til Tak for sine Taarer, sin Begeistring, sine Sange og sine Sukke belønnedes saa rundeligt, at han fik Tilladelse til at bære en Sløife eller et Baand af den Farve, som den Skjønne havde valgt til Yndlingsfarve og da skjænket ham med egen Haand.

Folqvard bar ikke sin Herskerindes Farve; men dog levede og aandede han kun for hende; ethvert ydre Tegn paa hendes Gunst forekom ham som en Vanhelligelse i Sammenligning med hendes bifaldende Smiil eller opmuntrende Ord, naar hun gav sin Mening tilkjende efterat have hørt en eller anden af hans skjønne Sange.

Var nogen Kvinde værd at lovsynge for ydre Skjønhed, saa var Helvig det i fuldeste Maal; hvad derimod hendes indre Egenskaber angaaer, saa har Læseren jo alle rede selv havt Leilighed og vil endnu faae mere til at dømme i denne Sag.

Helvig havde taget Plads under Svalen; hun var ivrigt beskjæftiget med at sammenflette nogle smallg Guldbaand for deraf at danne et bredt Smykke til sit Haar.

Folqvard sad i en skjødesløs Stilling, halvt liggende henover Rækværket oppe paa Svalen.

Nu og da saae han ned for om muligt at opfange et Glimt af hende.

Strengelegen havde han lagt fra sig paa et lidet Bord, som stod i hans Nærhed.

Et Øieblik sad Helvig taus; derpaa spurgte hun uden at see op til ham:

— Er Sangen ude, Folqvard?

— Ja, I har nu hørt den fra Ende til anden; de første Strofer maatte jeg jo endog synge to Gange for Eder!

— Det var en smuk Sang! vedblev Helvig tankefuld.

Lidt efter tilføiede hun:

— Hvorfor bliver I alene deroppe — kom ned, at vi kunne tales ved!

Folqvard reiste sig hastigt, greb sin Strengeleg og skyndte sig igjennem Høieloftssalen.

Snart stod han for hende, medens han henrykt udbrød:

— Der gav I mig et Bud, Fru Helvig, som var værd at efterkomme!

— Ere ei alle mine Bud saa? spurgte Helvig smilende.

— Jo, visselig, svarede Folqvard hastigt; men alle ere de ikke af en saa glædelig og farefrie Natur!

— I sigter uden Tvivl til det Ærinde, som kostede Eder saa stort Besvær og saa mangen Fare at udføre for mig?

— Det er, som I siger!

— Men selv dette udførte I jo til min Tilfredshed?

— Altid er I mild og naadig, og derfor er det aldrig vanskeligt at gjøre Eder efter Ønske!

— I var dog tidt og ofte i Fare, maaske i Dødsfare paa den Reise? spurgte Helvig deeltagende.

— For Røver og Stimand er ingen sikker; men

bedre bliver det nok, saa sandt Jer Husbond veed at ave de Forvorpne og at gjenindsætte Lov og Ret i Riget!

— Endnu har I aldrig skildret mig den hele Sag! begyndte Helvig paany.

— Nogle enkelte Sange har jeg dog sunget for Eder, som har omhandlet det Skete! lød Folqvards Svar.

— Det veed jeg vel; men nogen egenlig Beretning om det Hele anden end netop den, at I laugt om længe kom uskadt tilbage og havde røgtet mit Ærinde vel, har jeg indtil denne Stund ikke faaet!

— Men Skylden maa I ikke søge deri, at jeg vilde unddrage Eder at lære denne Sag at kjende i sin hele Udstrækning, og rede er jeg til, naarsomhelst det maatte lyste Eder, at fortælle det lange Eventyr!

— I har Ret, naar I siger, at jeg ikke maa søge Skylden hos Eder; thi væsentligst er vel Aarsagen al den Uroligheb og Række af Festligheder, som de sidste Begivenheder have ført med sig! indrømmede Helvig.

Folqvard gav stiltiende sit Samtykke til denne Anskuelse.

Lidt efter tog Helvig Ordet paany.

— Og nu, min Sanger, ubbrød hun, fortæl mig nu da vi begge have Stunder, hvad der tildrog sig paa denne Fart, eller om I hellere vil, saa sæt den hele Begivenhed i Sang.

— Forgjæves skal I ikke bede, Fru Helvig: men ufortøvet vil jeg efterkomme Eders Opfordring! svarede Folqvard.

Folqvard havde taget Plads paa Bænken ved Helvigs Side; hans Blik dvælede spørgende paa hende; da sagde hun venligt:

— Jeg er lutter Øre!

— I veed jo selv, begyndte Folqvard, hvor hastigt og uformodet I bød mig at drage fra Sønderborg Slot?

— Det mindes jeg fuldt vel! svarede Helvig, idet hun nikkede med Hovedet.

— I veed, at jeg med Glæde strax efterkom Eders Bud og begav mig paa Veien for at røgte Eders Ærinde.

— Videre! formanede Helvig alvorligt.

— Nu vel, en Mængde Smaaomstændigheder, som have liden eller ingen Betydning, vil jeg forbigaae og først fortælle om den Tid, da jeg paa Reisen traf sammen med Niels Bugges Væbner!

— Niels Bugges Væbner? spurgte Helvig med udeelt Opmærksomhed.

— Kjender I ham? spurgte Folqvard i Stedet for at svare.

— Selv saae jeg ham aldrig: men tidt og ofte hørte jeg min Broder, Hertug Valdemar, omtale ham!

— Maaske har Hertugen havt Leilighed til at lære ham at kjende?

— Det er rimeligt nok, efter som denne Dreng er opdraget hos Grev Geert, vor høie Morbroder! svarede Helvig.

Folqvard hørte med Forbauselse denne Efterretning; saa stor var hans Overraskelse, at han gjentog:

— Opdraget hos Grev Geert!

— Ja, svarede Helvig; egentlig skulde han opdrages af Ridder Hartvig; men dennes evindelige Sindssygdom gjorde, at vor Morbroder, den Gang da han og Frøken

Elisabeth flyttede til Segeberg Slot efter Grev Adolfs Død, antoge sig Drengen, som senere flygtede fra dem og gik i Tjeneste hos Ridder Bugge paa Hald!

— Det har jeg aldrig tidligere hørt Noget om selv, fortaug han næsten alt, hvad der vedrørte hans egen Person; men desto ivrigere var han i at fortælle baade Løst og Fast om alle andre, hvem de end vare!

— Ja, det kan saa godt ligne netop den omtalte Dreng! forsikkrede Helvig.

— Altsaa, fortsatte Folqvard, lykkelig og vel naaede jeg Bestemmelsesstedet, og som I jo veed, fik jeg skjøndt ikke uden mange Besværligheder de kostelige Klenodier udleverede til Eder. I modtog saaledes af min Haand den Arv efter Eders høie Moder, som den ærværdige Biskop Johannes forvarede!

— Og glad blev jeg, da I bragte mig den kostelige Kjæde og alle de andre Smykker!

— Men gladere blev jeg den Gang, da jeg atter stod for Eder!

— I Sandhed, det var baade dristigt og kjækt handlet af Eder ganske alene at turde udsætte Eder for alle Farer og Besværligheder, som en saadan Fart medfører i disse urolige Tider! vedblev Helvig.

— Jeg kom som sagt lykkelig til Bestemmelsesstedet; men først paa Hjemveien begyndte Ulykker og Fortrædeligheder at regne ned over mig!

— Maaske var I dog ikke nogensinde i Livsfare?

— Jeg løi, om jeg hertil svarede Nei!

— Hvorledes — Eders Liv var endog i Fare?

— Snart skal jeg berette det Hele!

Der opstod en Pause.

Folqvard begyndte paany:

— Da jeg paa Hjemveien havde naaet omtrent til Roskilde, blev min Hest pludseligt sky. Det var Aften og tilmed meget mørkt. Længe speidede jeg forgjæves i alle Retninger for om muligt at opdage Grunden til Dyrets Angst; men dette var og blev mig en Gaade!

— Som I heller ikke senere fik Løsningen paa? spurgte Helvig.

— Aldeles klar blev Sagen mig ikke; men dog troer jeg at have gjættet Aarsagen til, at jeg kom hovedkuldsned paa Landeveien.

— Og den var?

— Maaske tager jeg feil; men da jeg havde begyndt mit Ridt paany og havde redet vel omtrent en halv Timestid, blev jeg pludseligt opmærksom paa, at en Skikkelse nu og da kom til Syne ved Siden af Hesten, men forsvandt hver Gang ligesaa hurtigt igjen. Denne Skikkelse tilskrev jeg Aarsagen til Dyrets Angst; thi jeg fik den Tanke, at jeg længe uden selv at have bemærket det havde været forfulgt af ham.

— Det lyder ikke saa usandsynligt endda! mente Helvig.

— Uden at være bleven forulempet af ham, vedblev Folqvard, naaede jeg Kroen; men da jeg her steg af Hesten, raabte han til mig:

— „Hei, Landsmand, bi lidt!"

— „Og hvorfor?" spurgte jeg.

— „Hvorfor . . . hvorfor? . . . For det vil jeg raade Dig til!"

— Det er klart, at jeg ikke forstod Meningen af en saadan Tale, og at jeg i Stedet for at anbringe min Hest i Stalden blev roligt staaende og ventede paa hans Forklaring; denne syntes han imidlertid tilbøielig til at give mig ganske uden Omsvøb; thi han spurgte først:

— „Er Du udsendt som Tilbud?"

— „Nei!" svarede jeg.

— „Saa følg din Hest til Stalden eller lad Staldbrengen gjøre det, og gaa med mig henad Veien — jeg har noget at sige Dig, som ikke er for ethvert Øre at høre paa!"

— Med disse Ord slog han sin mørke Kappe tæt om sig og stod ganske stille paa en og samme Plet, indtil jeg kom tilbage til ham.

— „Naa", begyndte han, „fik Du Dyret luunt anbragt — Du seer ret ud til at holde meget af Dyr?"

— Jeg saae paa ham; thi han forekom mig høist sælsom . . .

— Ja, mig i Sandhed ogsaa! faldt Helvig ham i Talen.

— Snart slog han sig Taals, hvad Dyret angik; thi jeg forsikkrede ham ganske kort, at i den Henseende havde han gjættet rigtigt!

— „Saa ville vi ikke længere tale om Dyret", svarede han; men vi ville tale om Dig!"

— „Om mig?" spurgte jeg forundret.

— „Ja", svarede han leende, „kan det undre Dig? Du er dog vel værd at tale om, al den Stund Du rider et vigtigt Ærinde?"

— Var jeg ikke forbauset, saa blev jeg det sandelig nu. Aldrig forhen havde jeg seet dette Menneske for mig, og dog talede han, som om vi saa at sige havde gjort hele Reisen sammen.

— Det forekommer mig høist sælsomt! udbrød Helvig.

— Og mig selv ikke mindre! forsikkrede Folqvard.

Derpaa fortsatte han:

— Til Punkt og Prikke fortalte han mig, hvor jeg kom fra! Dog vidste han ikke rigtig Besked om, hvad det

var for et Ærinde, jeg var udsendt for at udføre; kun havde han, Gud ved hvorledes, erfaret, at jeg førte en Deel Kostbarheder med mig!

— Vidste han, hvem I var? spurgte Helvig.

— Ja, svarede Folqvard, han kjendte mig vel ikke af Udseende; tht han spurgte sig for, om jeg var Sangeren fra Sønderborg Slot, og da jeg bejaede dette, lod han til at blive særdeles vel tilmode dermed!

— Han maa altsaa ligefrem have søgt Eder? spurgte Helvig.

— Det havde han, og til den Ende havde han endog, efter hvad han senere fortalte mig, fulgt efter mig hele Veien; dette kunde han vel neppe have gjort, om ikke jeg havde redet Fod for Fod; thi optaget af Tanker, som jeg var, ændsede jeg ikke den Aften som ellers altid at komme fort afsted!

— Altsaa, han havde ligefrem ventet paa Leilighed til at samtale med Eder? faldt Helvig ind for atter at føre Folqvard tilbage til den egentlige Fortælling.

— Som I siger, svarede Folqvard; og, vedblev han, I kan let tænke, Fru Helvig, at min Nysgjerrighed især blev stor, saasnart jeg erfarede dette?

— Det vil jeg indrømme Eder!

Folqvard vedblev:

— Forbauset betragtede jeg denne Mand, som nu vandrede Side om Side med mig. Han var høi og rank, indhyllet, som jeg allerede har sagt Eder, i en mørk Kappe. Paa Hovedet havde han en graa Hat med grønne Fjedre. Da vi havde vandret en Stund, spurgte jeg:

— Naar vil I ud med Sproget — jeg har just ikke saa meget gode Stunder; thi endnu denne Nat skulde jeg helst have naaet Ringsted.

— Skynd ikke paa mig; naar jeg venter med min Tale, da er det kun for din Skyld, og Du maa være mig taknemlig, for at jeg er saa forsigtig, og at jeg saa nøie vogter os Begge for Speidere! svarede han roligt.

— Jeg forstod ham ikke; derfor taug jeg og spurgte ikke videre. Tause tilbagelagde vi atter et Stykke Vei.

— I maa dog have været underlig til Mode? spurgte Helvig.

— Høist sælsom fandt jeg denne Mands Adfærd; men nu taug jeg, fast besluttet paa at vente, indtil han brød Tausheden, varede den end nok saa længe. Endelig naaede vi et Sted paa Veien, hvor en stor og bred Grøft viste sig for os. Paa den anden Side af denne Grøft, et godt Stykke ovre paa Marken, fandtes nogle umaadelige Banker. Et Spring, og den Fremmede var paa den anden Side af Grøften. Jeg fulgte hans Exempel. Hurtigt nærmede vi os de omtalte Banker. Da vi havde naaet den første af disse, vendte den Fremmede sig imod mig og sagde:

— „Nu først ere vi i Sikkerhed!"

— Jeg forstod slet ikke, hvortil al den Forsigtighed blev anvendt; men som jeg en Gang havde sat mig for, lod jeg nu ham raade. Forsigtig saae han sig om; da han havde forvisset sig om, at Ingen var i Nærheden, satte han sig roligt ned og lænede Ryggen imod den bratte Skraaning, medens han gjorde Tegn til mig for at betyde mig, at jeg skulde gjøre det Samme. Stiltiende efterkom jeg denne Opfordring.

— Eders Beretning forbauser mig mere og mere! faldt Helvig ind.

Folqvard svarede ikke, men vedblev sin Fortælling.

— Vi sadde altsaa ved hinandens Side. Da tog den Fremmede pludseligt en lille Pakke frem fra sit Bryst. Jeg saae, hvorledes han længe stirrede paa mig, som om

han vilde indprænte sig mine Træk baade for Tid og Evighed; endelig hvidskede han sagte:

— „Jo, det er ham!"

— Jeg forstod ikke, hvad dette Udraab havde at betyde, men kunde ikke strax komme mig saavidt af min Bestyrtelse, at jeg formaaede at spørge ham om Aarsagen dertil. Allerede svævede dog Spørgsmaalet paa mine Læber' da den Fremmede kom mig i Forkjøbet.

— „Tro ikke, begyndte han paany, at jeg drog dine Ord i Tvivl, da Du nys sagde Dig selv at være Sangeren fra Sønderborg Slot; kun forbauser dit Udseende mig, din store Lighed med din Fader, og nøder mig til, selv om dine Ord sagde det Modsatte, at paastaae, at Du og ingen Anden er Peder Hesfels Søn!"

— Det var ret en underlig Tale, den Mand førte! tog Helvig til Orde, da Folqvard taug.

— Den Lighed med min Fader har nu saa tidt og ofte forbauset baade En og Anden, saa jeg er alt for længe siden saa vant til at høre den omtale, at slig Tale ikke er noget Nyt for mig! svarede Folqvard.

— Vel veed jeg, begyndte Helvig paany, at det er mig selv, som hvert Øieblik falder Eder i Talen; men lad det blot ikke afskrække Eder fra ufortøvet at fortsætte!

Folqvard efterkom denne Opfordring, idet han paany begyndte:

— Længe sad den Fremmede med den omtalte lille Pakke i sin Haand. Vexelvis betragtede han den og mig, og nær troede jeg, at denne Betragten aldrig skulde faae Ende, da han pludseligt begyndte at løsne nogle tynde Baand, hvormed den var sammenbunden. Saasnart han var færdig med dette Stykke Arbeide, rullede han det Lærred op, som var svøbt udenom, og snart kom et ganske lidet Skriin til Syne, ikke større end en Tommelfinger. Længe

betragtede han det, forinden han aabnede det, som indesluttede det i sig en eller anden Helligdom, som var hans Hjerte saa dyrebar, at han end ikke nænnede ved Betragtningen deraf at vanhellige den!

— Maaske indesluttede dette Skriin virkelig en Reliquie? spurgte Helvig utaalmodig.

— En Kostbarhed indesluttede det, men derfor ingen Reliquie, svarede Folqvard. Han vedblev:

— Den Fremmede sad som sagt og betragtede uafbrudt det lukkede Skriin. Lidt efter lidt blev det maanelyst, og nu kunde jeg bedre end tidligere iagttage ham. Han var en smuk, halvgammel Mand med rolige Fagter og alvorligt Udseende; han vendte sig imod mig og sagde:

— „Dette Skriin, som Du seer mig holde i min Haand, er en Eiendom, som tilkommer Dig med Rette!"

— „Hvorledes?" spurgte jeg; „en Eiendom, som tilkommer mig med Rette?

— „Du forbauses?"

— „Ja, i Sandhed!"

— „Og Du har Grund til at forbauses; thi Du saae vist aldrig forhen den Gjenstand, som skjules i dette Skriin!"

— Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. I Taushed ventede jeg hvert Øieblik at høre en nærmere Forklaring af hans Læber, ligesom jeg længtes efter at see ham aabne Skrinet og gjøre mig bekjendt med dets Indhold.

— Eders Nysgjerrighed er let forklarlig, tilmed da Mandens hele Adfærd fra først til sidst var saare sælsom! indrømmede Helvig.

Folqvard tog Ordet paany:

— Endelig aabnede han langsomt Laaget og tog med sin Tommel- og Pegefinger en ganske liden Gjenstand op

af et skjult Gjemme i Skrinet. Forgjæves anstrængte jeg mig for at see, hvad det var. Pludseligt udbrød han:

— „Ræk din Haand hid!"

— Jeg adlød, og snart laa en stor, funklende Ædelsteen i min Høire. Den var klar og blaa og lyste sælsom i Maaneskinnet. Den Fremmede lagde uden Tvivl Mærke til min Henrykkelse over dette skjønne Syn; thi han ventede noget ligesom for at give mig Tid til ret at betragte den, forinden han sagde:

— „Ei sandt, slig Kostbarhed holdt Du aldrig forhen i din Haand?"

— Uden lang Tøven svarede jeg:

— „Nei, det gjorde jeg vel ikke; men dog er det ikke den Steens Værd, som fængsler mig saameget, som det er dens Skjønhed!"

— „Jeg troer Dig paa dit Ord; thi jeg veed, at det er Noget, som er fælles for alle glade Sangere, ikke at skatte Guld og Perler saa høit, som det dog virkelig fortjener, saasandt det ikke har saa lidt at sige i Verden!"

— „Og dog er dens Skjønhed i mine Øine langt uskatteerligere end dens Værd! gjentog jeg."

— „Betragt den med hvilke Øine, Du vil; men for at Du kan sætte tilbørlig Priis paa den, vil jeg blot sige Dig, at det er et Arvegods, som Din Fader og Moder har efterladt Dig, og som Du maa beholde og frede om, saalænge Du lever!"

— I kan let tænke, Fru Helvig, at denne Tale lød underlig i mine Øren, saameget mere som jeg, der netop var udsendt af Eder for at hente Eders kosteligc Smykker, dem I arvede efter Eders høie Moder, pludseligt fandt mig selv staaende med en kostelig Skat i mine Hænder, som, efter hvad den Fremmede paastod, var en Arv efter mine Forældre?

— Jeg fatter fuldt vel de sælsomme Følelser, som maatte paakomme Eder; thi det var i Sandhed ogsaa et forunderligt Træf, at I netop paa denne Fart skulde møde den Fremmede og modtage af ham, hvad Eders var, just som I havde modtaget, hvad jeg udsendte Eder for at hente, og hvad I lovede mig at føre hjem med Eder!

— Ja, underligt var det, saaledes at modtage sin Arv under aaben Himmel og af Eens Haand, hvem jeg end ikke kjender i dette Øieblik!

— Hvorledes?

— Det er, som jeg siger!

— Han er Eder en Fremmed?

— Den Dag idag!

— Og I hørte ikke hans Navn?

— Jeg spurgte ham vel derom . . .!

— Men han fortaug det? faldt Helvig ind.

— Ja, han vilde Intet svare paa dette Spørgsmaal!

— Saa veed I slet ikke, hvem han er?

— Nei!

— I spurgte ingen Anden, som kjendte ham?

— Nei!

— Og hvorfor ikke?

— Thi dette forbød han mig strengeligt!

Helvig betragtede ham forbauset; det var let at see, at hans Fortælling i høieste Grad fængslede hende; men det var tillige klart, at hun leed en ubehagelig Skuffelse, da hun hørte, at Folqvard ikke kunde gjøre Rede for, hvem den forunderlige Fremmede var, som saaledes ganske uformodet standsede ham i hans Reise for at bringe ham til Kundskab om det kostelige Arvegods og samtidigt at lægge det i hans Hænder.

— I havde altsaa Stenen i Eders Haand? begyndte Helvig for atter at komme tilbage til Fortællingen.

— Det havde jeg! svarede Folqvard; og, vedblev han, jeg betragtede den med Beundring og Glæde; da hørte jeg pludselig den Fremmedes alvorlige Røst:

— „Du har nu, sagde han, modtaget hvad dit er, og jeg har opfyldt det Løfte, jeg gav dine Forældre; men det er din Faders og da især din Moders Formaning til Dig, at Du aldrig stiller Dig ved denne Steen, men beholder den, indtil Du en Gang staaer overfor den, som eier Magen til den!"

— Den Tale lød underligt i mine Øren, og jeg spurgte:

— „Men hvem er da den Anden, som eier Magen til denne Ædelsteen?"

— „Det kunde jeg vel sige Dig; men dertil er Tiden ikke endnu. Vent taalmodig. Kun saameget skal Du vide, at Din Moder eiede blandt sine Smykker baade denne og den anden blaa Steen, som jeg nys omtalte, at disse to Stene vare engang kun een stor Steen, men at Din Fader en Gang i Udlandet lod forfærdige to deraf, aldeles lig hinanden, og at din Moder ved sin Død gav Dig som Arvepart den ene, medens den anden blev givet til Een, som ikke var hendes Hjerte mindre dyrebar end Du!"

— Hvor maatte I dog finde den Tale gaadefuld! udbrød Helvig.

— Og det fandt jeg i Sandhed ogsaa! forsikrede Folqvard; forgjæves bestormede jeg ham om blot at give mig en nogenlunde fyldestgjørende Forklaring; men han var ubevægelig. Han reiste sig nu fra sin Plads, idet han sagde:

— „Det er din Moders Bøn til Dig, at Du aldrig stiller Dig ved denne Steen, uden det skulde være for derved at frelse enten dit eget eller et andet Menneskeliv, som maatte være Dig dyrebart!"

— „Det var et fælsomt Bud, en underlig Formaning!“ svarede jeg.

— „Og dog,“ vedblev han, „viser jo netop dette Bud, saa underligt det end lyder, at din Moder har sat en uhyre Priis paa, at Du altid beholder denne Kostbarhed i dit Værge, en Priis, som hun kun vidste at opveie med et Menneskeliv!“

— Jeg vidste ikke at svare ham paa denne Tale; taus overveiede jeg det Sagde; da tog han pludseligt min Haand, trykkede den imellem begge sine og udbrød:

— „Endnu Et — Din Moder forlangte af mig, at jeg skulde tage den Eed af Dig, at naar Du havde modtaget Stenen, saa skulde Du for Høialteret i Sanct Marie Kirken i Roskilde høitideligt aflægge det hellige Løfte, tro og ærlig at skjærme din Arv indtil den Stund, da Du enten stod overfor den, som eier Magen hertil, eller indtil Du ved den kan frelse et Menneskeliv!“

— „Jeg lover og sværger høitideligt her under den aabne Himmel og gjentager gjerne min Eed under Kirkens hellige Buer, at stedse vil jeg tro og barnligt holde min Moders Formaning, hvorvel ljeg ikke forstaaer dens Betydning.

— Saasnart jeg havde udtalt disse Ord, vendte den forunderlige Mand sig hastig fra mig og forlod mig; jeg vilde tale, jeg vilde raabe efter ham; men Ordene døde paa mine Læber. Da han var kommen heelt ud paa Veien, vendte han sig endnu en Gang imod mig og sendte mig med Haanden en Hilsen til Afsted!

Helvig sad stille. Folqvards underlige Fortælling havde gjort et dybt Indtryk paa hende.

Tankefuldt støttede hun sit Hoved i sin Haand; ogsaa Folqvard taug for ikke at forstyrre hendes stille Betragtninger.

Endelig hævede hun Hovedet og spurgte langsomt:

— Og I saae ham ikke mere?

— Nei!

— Han talte ikke et Ord til Afsked?

— Kun hvad jeg allerede har berettet! svarede Folqvard.

XXII.

Det hellige Løfte.

——

En Stund sadde de Begge tause; men da tog Helvig til Orde:

— Nu, Folqvard — videre i Eders Beretning!

Denne vaagdede ved disse Ord som op af en Drøm; thi hensunken i Erindringen, som han var, syntes det næsten, som om han var slumret heelt bort fra Virkeligheden.

— Det var en sælsom Fortælling, saa synes jeg selv, tog han til Orde; og, vedblev han, havde jeg ikke den Dag i Dag Stenen i mit Værge, saa vilde jeg antage det Hele for en Drøm!

— Underligt var det heller ikke, om I antog det derfor! svarede Helvig.

— Vil I troe, Fru Helvig, at nu og da har der været Stunder, hvor jeg ligefrem har taget den sjældne Skat frem og besluet og befølt den for netop at overbe-

vise mig selv om, at det Fortalte ikke var et Blændværk eller en Feberdrøm?

— Det troer jeg gjerne; selv kunde jeg, om det var mig, Sligt var hændet, fristes til at gjøre det Samme!

— Men staaer jeg med Stenen i min Haand, saa veed jeg da, at jeg eier den, saa har jeg da et synligt Tegn paa Virkeligheden, saa veed jeg da, at jeg ikke var et Offer for Feberskyner i den Stund, da jeg modtog den; thi naar følge vel de Gaver, man faaer i Drømme, med over til Virkeligheden.

— Aldrig, svarede Helvig; aabner man Øinene saa er Drømmen endt, og med den er al den Rigdom tabt, som vi hildet i Slummer troede os i Besiddelse af!

— Men saaledes ikke her, vedblev Folqvard, idet han stak sin Haand ind paa sin Barm og fremtog et ganske lidet Skriin, som var fastgjort i en Snor omkring hans Hals.

— Han løste Snoren og rakte Skrinet henimod Helvig, idet han sagde:

— Se selv, Fru Helvig, den sande Virkelighed midt i Eventyret!

Helvig tog Skrinet i sin Haand.

Folqvard vedblev:

— I holder der i Eders Haand det sikkre Pant paa at Folqvard ikke drømte, men oplevede hiin sælsomme Begivenhed!

Endnu sad Helvig ubevægelig med Skrinet i sin Haand. Det var, som om en underlig Fortryllelse havde ramt hende. En Skjælven rystede hende fra Isse til Fod. En underlig, ubestemt Ahnelse lagde sig over hendes Sind. Hun, som ellers var baade dristig og kjæk, hun turde næ-

sten ikke aabne dette lille Skriin, hvis Indhold dog, skjøndt hun endnu aldrig saae det, øvede en sælsom Tiltrækningskraft paa hende.

— Se selv, Fru Helvig! gjentog Folqvard.

— Det var, som om hun selv netop i samme Øieblik havde fattet sin Beslutning; thi neppe havde Folqvard udtalt disse Ord, før hun havde aabnet Laaget og nu hørte man et Udraab af Forbauselse og Beundring.

Paa en guul Floiels Pude laa den kostbare Steen.

— Hvilken Pragt — hvilken sjælden Skat! mumlede hun halvhøit.

Hun holdt Haanden for Øinene og vendte sig bort som for at undgaa Synet af en Fristelse.

Snart fæstede hun atter sit Blik paa den og det med en Lidenskab, som gjaldt det hendes Sjælefred at have den for Øie saalænge som muligt.

Alt dette var ikke undgaaet Folqvards Opmærksomhed. Hvor ønskede han i dette Øieblik sin dyre Eed ufvoren for saaledes uhindret at kunne fæste den i hendes mørke Haar som en Gave, den han vidste, der for sin Skjønheds Skyld vilde blive hende den kjæreste af alle hendes Smykker, og det, at denne Gave netop kunde komme fra hans Haand, forekom ham en Salighed uden Lige.

Men Folqvard var bunden af sin Eed, og derfor tog han Stenen, da Helvig med et dybt Suk rakte ham den og forvarede den paany i dens Gjemme.

Efter nogen Tøven tog Helvig til Orde:

— Nei, I har ikke drømt, Folqvard; hvorvel den hele Begivenhed lyder usandsynlig, saa bærer I jo dog Beviset for Virkeligheden hos Eder!

Folqvard stod hensunken i Tanker; maaske hørte han ikke en Gang hendes Ord, i hvert Tilfælde taug han.

Kort efter udbrød Helvig:

— Og nu, min Sanger, videre fort i Eders Fart og Eders Beretning!

Folqvard saae op; han fæstede sine Øine paa hende med den største Beundring og Ærefrygt; han aabnede Læberne som for at tale; men da Helvig i det samme Øieblik lod sit Øie hvile med Velbehag paa Kong Abels Ring, som funklede paa hendes venstre Haands Ringfinger, medens hun med den Høires Tommel- og Pegefinger dreiede den rundt paa dens Plads, saa taug han, skjøndt det var let at see, at det næsten kostede ham Overvindelse ikke at udtale de Ord, som svævede paa hans Læber.

Da han var kommen lidt til Roligheb, sagde han langsomt;

— I har Ret — jeg maa opfylde mit Løfte og skildre Eder den hele Fart!

— Om I ikke allerede er kjed deraf? sagde Helvig smilende.

— Før blive Himlens Fugle kjede af at bade sig i Solstraalerne, før Folqvard længtes efter større Glæde end den at sidde ved Jer Side og sjunge Minderne et Draga!

Helvig saae ned for sig; men hastigt hævede hun sit Blik og fæstede det paa ham, medens hun svarede;

— Jeg tager Eder paa Ordet, min gode Sanger, og fængsler Eder til denne Plet, indtil jeg har hørt og forundret mig over Alt, indtil den mindste Enkelthed, som tildrog sig for Eder paa Farten!

— Og ikke det ringeste Forsøg skal jeg gjøre paa at flygte bort; men glad og taknemlig for, at I laaner Øre til mine Ord, vil jeg vente med Flugten, indtil I selv paabyder den!

Helvig nikkede med et bifaldende Smil, da hun hørte disse Ord.

Derpaa fortsatte Folqvard sin Fortælling:

— Som jeg allerede har sagt Eder, fjernede den Ubekjendte sig hastigt og lod mig ene med min Overraskelse og den kostelige Arv, som jeg holdt i min Haand. Jeg stod stille og saae efter ham, saalænge jeg kunde øine et Glimt af ham. Da han var forsvunden, aabnede jeg paany det lille Skrin og betragtede min Skat. Underligt lyste den sjeldne Steen i Maaneglandsen, og jo længere jeg saae paa den, jo sælsommere og stjønnere forekom den mig. Som jeg her stod med den i min Haand, syntes jeg, at baade min Fader og min Moder talte til mig igjennem dens Straaler; men det var et underligt Sprog, det var ligesom en Hvidskeu, der snart gjentoges baade fra Luft og Jord. Det var, som om deres forklarede Sjæle omsvævede mig og tilhvidskede mig Mangt og Meget, hvilket jeg dog ikke ret forstod, men netop derfor lyttede saameget andægtigere til, som det Dybe, Hemmelighedsfulde altid havde noget Lokkende og Fristende for mig. Hvor lang Tid jeg stod saaledes, eller hvorlænge jeg kunde vedblevet at staae paa samme Plet med Stenen i min Haand, om jeg ikke pludseligt var bleven vakt af mine Drømmerier, det veed jeg ikke; kun veed jeg saameget, at jeg følte en Haand paa min Skulder og en Stemme, som halvt raabte:

— „Det var da som Fanden, saa Du er fordybet i dine egne Tanker; her har jeg nu raabt til Dig vist en halv Snees Gange; men se, om Du har svaret mig et eneste Muk!"

— Min første Tanke gjaldt den kostbare Skat, og hastig forvarede jeg den, endnu inden jeg svarede ham, hvorfor han vedblev:

— „Nei Du, det bliver jo længere jo værre; endelig har jeg raabt Dig op; Du veed, at her staaer Een for Dig og venter Svar paa Tiltale; men endda tier Du!

Hvad Fanden staaer Du her og kigger hen i Luften for? Kom, følg mig paa Vei — jeg er fremmed her i Egnen; sandsynligviis har jeg taget feil af Veien; min Hest bandt jeg ved et Træ, som stod ved Grøftekanten, og selv tog jeg Veien over Stok og Steen her hen til Dig for at spørge Dig om, hvilken Vei Du agter at drage; thi maaske har min Skytspatron, den hellige Gregorius, eller er det Lazarus, jeg har udnævnt, ført os sammen, for at vi som Reisefæller skulle slaae os sammen!"

— Endelig taug han, og jeg taug ogsaa et Øieblik, forbauset over denne Ordstrøm.

— „Du tier bestandigt?" spurgte han paany.

— „Nei," svarede jeg roligt; „men Du har en underlig Maade at hilse til Velkomst paa, og denne Maade overrasker mig; thi jeg stod just . . ."

— „Ja, Du stod just og gloede hen i Veiret, og saa kan man sandelig ogsaa let blive overrasket, saasnart der viser sig Noget!" afbrød han mig.

— Jeg fik ikke en Gang Tid til at svare, før han atter var i fuld Gang:

— „Du stod formodentlig og indbildte Dig, at Du var ganske alene i Verden, og at den med samt alle dens Herligheder kun var til for din Skyld, og disse beskedne Tanker fordristede jeg mig til at udrive Dig af, og det kan Du naturligviis heller ikke saa hastigt tilgive den Forvorpne!"

— Der manglede ikke meget i, at jeg havde givet ham et vredt og fortrædeligt Svar; thi jeg syntes, at et saadant havde han fortjent; men samtidigt var der noget saa Pudsigt og Lystigt i hans hele Maade at tage Tingen paa, saa denne Lystighed aldeles afvæbnede mig i Øieblikket; senere lagde jeg først Mærke til, at der ved Siden heraf, ja maaske endog som det Overveiende i hans Sind, var

noget Ondt, Raat og Vildt, som langtfra mildnedes ved hans Lystighed og lette Tale; hvad jeg sidst af Alt fik Øinene op for, var hans Lumskhed og Ondskab, hans Lyst til det Slette og Uværdige!

— Sluttede I Eder sammen som Reisefæller, eller skiltes I snart igjen? spurgte Helvig med Deeltagelse.

— Vi fulgtes længe! lød Svaret.

— Maaske var denne . . .

— Niels Bugges Væbner — ja, Fru Helvig, ham var det!

— Det lod ret efter hans Tale at dømme, som om han havde fattet stor Lyst til at gjøre Eder Følgeskab, eller til at I skulde gjøre ham Følgeskab? spurgte Helvig.

— Saaledes forstod jeg ham ogsaa; derfor spurgte jeg:

— „Mener Du, at Veien vil falde Dig lettere, om vi følges ad, saa er jeg rede, dersom vi ellers skulle ad samme Kant?"

— „For Fanden," raabte han leende, „det er ikke godt for mig at vide, om vi skulle ad samme Kant, forinden Du siger mig, hvilken Vei Du drager!"

— „For den Sags Skyld ere vi nok lige kloge; mig er det jo ligesaa umuligt at sige, om vi skulle een Vei, saalænge Du ikke siger, hvorhen Du agter Dig; men for at gjøre en Begyndelse, saa vil jeg sige Dig, at først og fremmest gaaer min Vei herfra til vor Frue Kirke i Roskilde!" svarede jeg.

— „Ei, ei!"

— „Men det er ikke mit endelige Maal!"

— „Hvor langt agter Du Dig?"

— „Forelobig til Korsør!"

— „Til Korsør!"

— „Ja, som jeg siger!"

— „Hvor det er heldigt!"

— „Saameget bedre!"

— „Saa har jeg altsaa Følgeskab?"

— „Som Du vil!"

— „Altsaa — Du vil være baade min Reisefælle og min Veiviser?"

— „Ja, hvorfor ikke?"

— „Kom an, lad os ile!" raabte han; „men er Du til Fods?"

— „Nei, min Hest har jeg anbragt i Kroen, hvor det rigtignok ogsaa var min Agt at anbringe mig selv en kort Tid og udhvile mig efter et baade langt og besværligt Ridt!"

— „Nu ja!"

— „Men har Du Hast, eller er det Dig magtpaaliggende at komme fort afsted, saa . . . "

— „Nei, nei," faldt han mig i Talen, „saadan en lille Raststund og saadan en rigtig luun Kropassiar er netop, hvad jeg i Øieblikket er meest oplagt til!"

— Vi gik hastigt over Marken og hen til det Sted, hvor hans Hest stod bunden. Han løste den, og istedetfor at bestige den førte han den ved Haanden henad Veien, medens vi talte sammen, saa om en, saa om en anden ligegyldig Sag!

— Spurgte han ikke, hvem I var? spurgte Helvig.

— Nei, svarede Folqvard; enten han nu vidste, hvem jeg var, selv om han ikke ymtede derom, eller og han ikke brød sig om at vide det, saa taug han i den Henseende med ethvert Spørgsmaal!

— Sandsynligviis har han kjendt Eder! meente Helvig.

— Det kan jeg dog næsten ikke troe! indvendte Folqvard.

— Fordi han var Eder en Fremmed, derfor kunde han jo godt have seet Eder tidligere! paastod Helvig.

— Umuligt var det jo ikke, indrømmede Folqvard.

Der opstod en Pause.

Længe varede det imidlertid ikke, før Folqvard atter begyndte:

— Saasnart vi havde naaet Kroen, raabte Væbneren efter Stalddrengen og bød ham i en barsk Tone at sørge for Hesten; derpaa traadte vi ind. Mange sadde bænkede omkring de lange Borde, og i Smaagrupper havde de delt sig, medens de talte sammen. Der var en Surren og en Brummen som i en Bikube. Høist forskjellige vare alle disse Mennesker baade i Klædedragt og Adfærd; men især var der Een, som i særlig Grad syntes at tiltrække sig min Reisefælles Opmærksomhed. Længe havde jeg bemærket, at Væbneren ufravendt stirrede hen imod den anden Ende af Krostuen; men endnu havde jeg ikke ændset det synderligt; men da jeg nu paa een Gang gav mig til at tale, og han ikke svarede mig med et eneste Ord, lagde jeg min Haand paa hans Arm og spurgte:

— „Hvorfor agter Du ikke paa min Tale, min gode Ven og Reisefælle?"

— Han vendte sig hastigt imod mig og sagde, medens et tvetydigt Smiil spillede om hans Læber:

— „Du skulde dog betænke Dig to Gange, før Du saaledes gjør den Første den Bedste til din gode Ven; at Du gjør ham til din Reisefælle, kan endda gaae an; men — jeg tager Dig paa Ordet; er jeg din Ven og det tilmed din gode Ven, saa sig mig uden Omsvøb — hvorfor talede Du saalænge ovre paa Marken med den Mand, som gav Dig det lille Skriin, som Du skjulte, da jeg overraskede Dig?"

— Naa, udbrød Helvig, et saadant Spørgsmaal havde I nok ikke ventet?

— Nei, og min Forbauselse var saa stor, at jeg næsten ikke formaaede at svare ham. Langt om længe veed jeg dog, at jeg sagde:

— „Du har altsaa beluret vor Samtale?"

— „Havde jeg det," svarede han leende, „saa behøvede jeg vel ikke nu at spørge Dig, hvad Jer Tale dreiede sig om?"

— Jeg følte mig beroliget og svarede hastigt:

— „Har Du hørt vor Tale, saa veed Du jo, hvad den dreiede sig om, og har Du ikke hørt den, saa er her ikke Stedet til at indvie Dig i en sælsom Begivenhed, som endnu ikke kjendes af Andre end mig selv og ham, som jeg talte med!"

— „Er Du saa vis paa det?" spurgte han ondskabsfuldt; „det var dog muligt," tilføiede han, „at denne Anden, som Du talede med, ogsaa havde talet med mange Andre om den samme Sag?"

— „Umuligt er det ikke, al den Stund han end ikke forbød mig at fortælle Sagen til, hvem det end maatte lyste mig!"

— „Ja, seer Du det — altsaa en Opfordring mere til Dig om ikke at lade din gode Ven og Reisefælle vente forgjæves paa Svar!"

— Han talede i dette Øieblik saa ligegyldigt om det Hele, saa det lod til, at han blot for at forslaae Tiden, medens vi udhvilede os, kom med sine Spørgsmaal!

— I burde dog vogtet Eder for ham, min gode Sanger! meente Helvig; slig Kostbarhed som den, I havde i Eders Værge, kunde sandelig nemt sætte ondt og begjærligt Blod i Bevægelse; tilmed fandt I Eder jo sletikke

saameget tiltrukken af hans Væsen, og dette, syntes jeg, maatte være Eder en stærk Opfordring til Forsigtighed!

— I har Ret; Fru Helvig, og senere maatte jeg ogsaa dyrt angre min Godtroenhed!

— I fortalte ham virkelig Alt?

— Som I veed, forbød den underlige Fremmede mig jo ikke at omtale denne Begivenhed, og Væbneren havde nu, da han talte, saa ganske Udseende af en ærlig Ven, at jeg blev et let Bytte for hans Forstillelseskunst! svarede Sangeren.

— Folqvard! udbrød Helvig uvilkaarligt.

— I forbauses, og I har Grund dertil, Fru Helvig; men hvad der til Syvende og sidst aabnede Munden paa mig, var dog det, at han pludseligt sagde:

— „Forresten behøver Du ikke at være en saa stor Hemmelighedskræmmer; thi saameget veed jeg dog og hørte, at Talen imellem Eder faldt om Arvegods og Kostbarhed, om hellige Løfter, og Gud veed hvad!"

— Strax havde jeg det Spørgsmaal paa Læberne, om han da ligefrem havde beluret os, medens vi talte; men før jeg endnu kunde faae Ordene udtalte, sagde han:

— „Du skal ikke troe, at I To i mindste Maade ere blevne belurede af mig; det være langt fra mig at være paatvunget Vidne til Godtfolks Samtale; tilfældigt, kjære Ven, tilfældigt skete det, at jeg hørte lidt af Jer Tale!"

— Ganske vis paa, at han talte Sandhed, var jeg rigtignok ikke; dog tog jeg nu hans Ord for gode Varer og svarede:

— „Siden Du allerede veed saameget, saa vil jeg da sige Dig det til, at sandt er det, hvad Du troer at have hørt om Arvegods og Kostbarhed!"

— „Nu, saa fortæl?" raabte han utaalmodigt.

— „Jeg har i dette Nu til stor Forundring for mig

selv modtaget af en Fremmeds Haand en kostelig Juveel, en Arv efter min Moder, men for at besidde denne Skat maa jeg ved allerførste Leilighed aflægge det Løfte aldrig at stille mig ved den, medmindre jeg ved dens Tab kan frelse enten mit eget Liv eller et andet Menneskeliv, som maatte være mig dyrebart!"

— I kan tænke Eder hans Forbauselse over denne Beretning, Fru Helvig! Paakryds og tværs spurgte han mig ud angaaende denne sjældne Skat, og nær havde hans Nysgjerrighed aldrig faaet Ende, især da de Oplysninger, jeg selv havde angaaende den skjønne Steen, vare saa høist mangelfulde!

— Saae han Eders Skat? spurgte Helvig med en høist alvorlig Mine.

— Ja! svarede Folqvard.

— Her i Kroen? blev Helvig ved.

— Nei, i Maria-Kirken, hvor jeg med Stenen i min Haand aflagde det forlangte Løfte! svarede Folqvard.

En Stund taug Begge.

Folqvard tog atter Ordet:

— Som I vel husker, fortalte jeg nys, at der iblandt de i Kroen forsamlede Gjæster især var Een, som tiltrak sig Væbnerens Opmærksomhed?

— Det husker jeg!

— Nu vel — denne Ene var en høist forunderlig Skikkelse. Hans magre Ansigt var liigblegt, og hans Næse traadte stor og skarp frem. Over hans Øine, som laae dybt i deres Huulninger, skyggede et Par mørke og tætte Øienbryn; men selve Øinene vare af en saa sjælden Skjønhed, at hvo, der en Gang havde skuet ind i dem, vist neppe nogensinde glemte det Indtryk, han modtog deraf!

— Det var altsaa ikke saa underligt, at Væbneren lagde Mærke til denne Mand? faldt Helvig ham i Talen.

— Mig undrede det i Sandhed ikke heller; thi selv formaaede jeg næsten ikke at vende mine Øine fra ham, flere Minutter efterat vi vare traadte ind.

— I talte om hans Øines Skjønhed?

— Ja, der var Noget i dette Blik, der ligesom fortalte Beskueren, at en ædel og kjærlig Sjæl havde taget Bolig i dette hæslige og vanskabte Legeme!

— Han var en Vanskabning?

— En Dverg, en underlig Pusling med en Pukkel paa Ryggen. Ganske korte Been havde han og en i Forhold dertil lang Overkrop!

— En Gang har jeg seet en lille, vanskabt Kvinde, faldt Helvig ind; sligt Syn er altid ubehageligt, synes jeg!

— Nei, ikke her, svarede Folqvard; thi denne Puslings venlige, kloge Øine vidste i den Grad at fængsle Een, at man, naar det første, fælsomme Indtryk var forbi, neppe ændsede hans underlige Skikkelse.

— Besynderligt! mumlede Helvig.

— Om det saa var hans Dragt, var den paafaldende! tog Folqvard atter Ordet.

— Var hans Klædning forskjellig fra Andres?

— Han var iført en afstikkende og broget Dragt. Paa Hovedet havde han en bredskygget Hat, og en kort Kappe var kastet over hans Skuldre!

Folqvard taug et Øieblik, før han atter fortsatte:

— Omsider lagde denne underlige Mand ogsaa paa sin Side Mærke til os; længe varede det ikke, før han, Væbneren og jeg vare fordybede i en Samtale, der hele Tiden kun dreiede sig om de ligegyldigste Ting. Da vi endelig havde udhvilet os saalænge, som vi fandt nødvendigt baade for os selv og vore Heste, forlangte vi disse trukne frem, og efter et kort Ordskifte med Dvergen bleve vi endelig enige om at fortsætte Veien alle Tre i Følgeskab.

— Se, det var Reiseselskab! meente Helvig.

— Vi vare nu Tre i Følge, saalænge det varede. Alt medens vi rede frem og talede sammen, Dværgen og jeg, fik jeg ham mere og mere kjær. Der var Noget ved denne underlige Skabning, som satte min Indbildningskraft i Bevægelse og gjorde, at jeg kun høist nødig gav Slip paa ham, da han endelig tog Afsked med os.

— Og Eders Indbildningskraft er vistnok hurtigt sat i Bevægelse, min gode Sanger? udbrød Helvig, da han taug.

Folqvard smilede uden at svare.

— I Sangere, vedblev Helvig, have dog altid Noget frem for alle Andre; hvor vi tidt og ofte Sletintet see, der finde I meget at dvæle ved, og andre Steder, hvor vi vilde betages af Rædsel, af Skræk og Afsky, der finde I noget saa Sælsomt og Tillokkende, at I netop ville blive og paa ingen Maade give Slip paa det!

Et godmodigt Smil fra Helvig ledsagede denne Tale, medens hun opmærksomt betragtede Folqvard.

Denne lyttede, med Blikket fæstet paa hende, begjærligt efter hvert af hendes Ord; da hun taug, svarede han:

— Men netop derfor gav Gud os Sangergaven, at Alt det kan drages frem og lovprises, som ellers blev dunkelt og uklart for Mange!

Helvig overveiede disse Ord, før hun svarede:

— Maaske har I Ret, Folqvard; men lader os komme tilbage til vor Fortælling!

— Som I vil! lød Svaret.

— I forlode altsaa Kroen alle Tre i Følge? sagde Helvig.

— Ja, svarede Folqvard, og Veien gik deels i Taushed, deels forkortet ved Samtale, indtil vi naaede Roskilde, hvilket ikke varede længe. Her skulde jeg altsaa for

min Deel gjøre Holdt og gjæste Kirken, som den Ubekjendte havde foreskrevet mig, og som jeg havde lovet ham at ville gjøre. Jeg gjorde de andre To deelagtige i min Hensigt og overlod til dem selv, hvorvidt de vilde fortsætte deres Vei eller følge mig; men de vare Begge enige om at ledsage mig paa min underlige Kirkefart. Det var ud paa Natten, da vi naaede Byen, og vi toge Veien lige til Kirken. Vi stege af Hestene og bandt dem udenfor. Hurtigt aabnede vi Døren. To store Lys vare tændte ved Alteret, hvor en halv Snees fromme Søstre knælede i Bøn. Mine Ledsagere havde vel forsøgt paa at overtale mig til at vente med min Kirkegang til Morgenens Frembrud; men for ikke yderligere at forsinke min Reise var jeg deres Taler overhørig og holdt paa strax ved vor Ankomst til Byen at ville opfylde det Løfte, jeg gav den Fremmede. De fromme Søstre vedbleve uforstyrrede deres Andagt, medens vi i Taushed ventede paa, at de skulde blive færdige. Endelig reiste de sig Alle og fjernede sig. Jeg traadte nu, fulgt af de Tvende, op for Alteret, hvor jeg efterat have holdt en lang Bøn tog Stenen i dens Gjemme frem fra mit Bryst. Mine Tanker dvælede ved mine Forældre og da især ved min Moder, hvis Arv denne Juveel jo sagdes at være. Aldrig saae jeg hende for mit Blik; men i min Sjæl har altid det skjønneste Billede af hende dannet sig med udsletlelige Omrids. Aldrig saae jeg hendes Træk undtagen i mine Drømme, men der har jeg til Gjengjæld skuet hende ligefra min Barndom af. Besejret af mine egne stærke Følelser vidste jeg saa at sige ikke, at Væbneren havde nærmet sig saa tæt til mig, at hans Hoved næsten berørte mit, før han, den Gang da jeg bevæget som et Barn tog Stenen ud af dens Gjemme og trykkede den til mine Læber, overrasket raabte:

— „Ei, hvilken Skat!"

— Pludseligt erindrede jeg, at mine Ledsagere vare i min Nærhed, og læggende Stenen i min venstre, flade Haand rakte jeg den henimod Dvergen, idet jeg sagde:

— „Min gode Reisefælle, Du maa glæde Dig ved dette skjønne Syn fuldt saa vel som Væbneren her, der ikke tog i Betænkning selv at skaffe sin Nysgjerrighed tilfredsstillet!"

— Dvergen nærmede sig, men neppe havde han kastet et Blik paa Juvelen, før han ligesom tumlede tilbage af Overraskelse.

— „Hvad fattes Dig?" spurgte jeg forundret.

— Han formaaede ikke at svare, men rakte begge sine Hænder ud imod mig, og idet han greb om min Venstre, traf han mig tæt hen til sig. Saaledes stod han i nogle Øieblikke, medens han vexelvis betragtede Stenen og mit Ansigt. Det var for mig, som om han grundede paa Noget, og da det endelig blev ham klart, førte han min Haand med Stenen i til sine Læber og trykkede flere Kys paa den skjønne Juveel. Da han slap min Haand, lagde han sin Arm om min Nakke og trykkede et Kys paa min Pande, idet han sagde:

— „Du har saaviss der en sjælden Skat; hvem der end har givet Dig den, saa bevar den vel og glem aldrig, med hvilke Ord den blev lagt i din Haand!"

— „Hvorledes?" raabte jeg; „Du taler, som om Du kjendte denne Steen, som om Du havde seet den tidligere?"

— „Spørg mig ikke!" svarede han alvorligt, idet han vendte Hovedet bort.

— „Din Adfærd forundrer mig," blev jeg ved, „og derfor, om Du ikke bindes af nogen Ed eller helligt Løfte, saa sig — kjender Du denne Steen?"

— „Spørg mig ikke!" svarede han atter.

— Efter en kort Taushed spurgte han:

— „Naar modtog Du denne Gave?"

— „For ikke mange Timer siden!" svarede jeg.

— „Og Du saae den aldrig tidligere?"

— „Nei, aldrig!"

— „Endnu en Gang — forvar den vel!" udbrød han.

— „Tal — sig, hvad Du veed om denne Steen; thi jeg føler af din sælsomme Adfærd, at Du ikke seer den for første Gang!" formanede jeg.

— „Jeg kan Intet sige Dig angaaende din Skat; men saameget veed jeg, at der findes dens Lige, og den kjender jeg, hvem den tilhører!"

— „Du skulde vide, hvem den er, som eier Magen til min Kostbarhed?"

— „Det veed jeg!"

— „Nu, saa tal — hvo er denne, at jeg kan gaae til ham og erfare Alt?"

— „Den, som eier den anden blaa Steen, veed selv Intet!"

— „Hvorledes?"

— „Som jeg siger Dig — den, hvem Stenen tilhører, har end ikke seet den endnu!"

— „Som I vel kan indsee, Fru Helvig, blev jeg ved at høre denne Tale kun mere og mere forbauset. Da jeg jo nu vidste, at jeg forgjæves udspurgte ham, forsøgte jeg ei heller længere derpaa; jeg tog hans høire Haand i min, og idet jeg hjerteligt trykkede den, sagde jeg:

— „Behold din Hemmelighed i Fred; jeg mærker nok, at Du er bundet ved et Løfte, eller og at Du anseer det for bedst at tie; men føler Du nogensomhelst Deeltagelse for denne Anden, hvem Du, men ikke jeg kjender, saa veed Du og, at min Moder har havt os Begge lige kjære og deelt vor Arv i to lige store Parter?"

— „Det veed jeg!“ svarede han.

— „Og derfor om Du elsker denne Anden, saa glem ei heller mig, om Du kan være til Raad eller Hjælp for mig, om Sligt nogensinde gjøres nødigt?“

— „Dit Ønske var opfyldt, allerede før Ordene vare udtalte; thi selv før jeg saae denne Skat i dit Værge, fik jeg Dig kjær for Dit ærlige Ansigts Skyld.“

— „Allisaa — jeg har en Ven i Dig?“

— „Som Du trygt kan forlade Dig paa!“ lød hans Svar, idet han greb om begge mine Hænder og trak mig tæt hen til sig.

— Nu hvidskede han til mig:

— „Aflæg dit Løfte og skynd Dig paa Vei igjen!“

— Da jeg havde fattet mig noget efter den Sindsbevægelse, hvori dette Optrin havde sat mig, betragtede jeg paany min Skat, og atter drog mine Tanker samme Vei som tidligere, da jeg besluede den. Det forekom mig, som om min Moder var mig ganske nær og hviskede til mig, at nu stod jeg med hendes Arv til mig i min Haand, og at jeg maatte opfylde det Ønske, hun havde udtalt; dybt greben af disse Følelser opløftede jeg min høire Haand, i hvilken jeg holdt Stenen, og sagde langsomt:

— „Ja, Moder, dine Ord til din Søn skulle ikke være talte forgjæves; thi her for Herrens Alter og under Kirkens hellige Buer sværger jeg høitideligt, at aldrig skal denne Skat, som jeg her holder i min Haand, forlade mig her i Verden, før jeg enten staaer Ansigt til Ansigt med den, som eier Magen hertil, eller og jeg ved at bortskjænke den, kan frelse enten mit eget Liv eller en Anden, som maatte være mig dyrebar!“

— „Amen!“ hvidskede Dvergen.

— Endnu en kort Bøn holdt jeg knælende for Alte-

ret. Da reiste jeg mig atter for at forlade Kirken og fortsætte min Reise i Selskab med mine to Ledsagere. Hvor stor blev ikke min Overraskelse, da jeg ved at see mig om kun fandt Bøbneren staaende bag ved mig. Han saae ganske smilende og fornøiet paa mig; min Bevægelse syntes ret at more ham. Da spurgte jeg hastigt:

— „Hvor er Dvergen?"

— „Hvad veed jeg det!" svarede han.

— „Du har dog vel seet ham gaae?"

— „Ja vel har jeg seet ham gaae, al den Stund han ikke kryber afsted!" raabte han leende.

— „Jeg mener, Du har vel seet ham fjerne sig?" spurgte jeg videre.

— „Jo han gik just, som han havde sagt „Amen"!"

— „Saa afsted!" raabte jeg; „maaskee kunne vi endnu indhente ham!"

— Vi styndte os ud af Kirken, løste vore Heste og svang os i Sadlen; men skjøndt vi rede alt, hvad Remme og Tøi kunde holde, saa opdagede vi dog ikke det mindste Spor af vor tidligere Reisefælle hverken nu eller senere.

XXIII.

Videre.

Folqvard taug.

Helvig var allerede for længe siden færdig med at flette sit Smykke; men uden at tænke derover havde hun

pillet det hele Arbeide op igjen, hvorfor hun nu begyndte forfra.

Efter en længere Taushed udbrød hun pludseligt:

— Jert sidste Møde med Dvergen forekommer mig fuldt saa underligt som alt det Andet!

— Hvad der især forbausede mig var hans Adfærd i Kirken den Gang han saae Skatten i min Haand! svarede Folqvard.

— Der er ingen Tvivl om, at han tidligere har seet Jert Arvegods og veed mere derom end I selv!

— Mig forekommer det ogsaa at maatte forholde sig saaledes, eller maaske hidrørte hans Bevægelse derfra, at han jo efter hans eget Udsagn kjendte baade den anden blaa Steen og den, hvis Eiendom den var?

— Forunderlig er den hele Sag og ikke let at blive klog paa; om I vil, min Sanger, saa tænke vi ikke mere derover, men I begynder atter Jer Fortælling, og jeg laaner atter Øre til Eders Ord! sagde Helvig, idet hun betragtede ham med et roligt Blik.

Efter hendes Opfordring stred Folqvad nu videre i sin Beretning.

Omstændeligt fortalte han hende enhver, ja selv den ubetydeligste Tildragelse; men fra det Øieblik, da han i Selskab med Væbneren forlod Kirken, og indtil den Aften, da Læseren blev indført i Krostuen imellem Slagelse og Korsør, tildrog der sig Intet af nogen Betydenhed.

Hvad Folqvard senere fortalte Helvig om Væbnerens Ondskab og Nag til ham, vide vi allerede, hvorfor vi ikke her ville føre nogen trættende Gjentagelse, men kort og godt indskrænke os til at sige, at alt, hvad allerede er fortalt om Folqvards Ærlighed og Kjækhed, om Væbnerens Stimandsfærd, om den forfærdelige Tilstand, i hvilken Niddingerne lod ham ligge, om hvor underligt Hunden blev hans Frelser fra den visse Død, om hvorledes han

senere blev optaget og pleiet i Fiskerhytten — alt dette fortalte Folqvard nu den opmærksomt lyttende Helvig.

Tidt og ofte havde han under Fortællingen den Glæde, at Helvig standsede sit Arbeide og med de fine Hænder foldede i Skjødet syntes at indprænte sig hvert af hans Ord dybt i sin Hukommelse.

En Fryd uden Grændser var det for ham at mærke hendes dybe og uforstilte Lidelse, da han skildrede de Farer og Smerter, som han ved Væbnerens Ondskab bled udsat for; men hvilke Ord formaae at skildre hans Jubel, da Helvig, just som han havde fortalt om den kjærlige Pleie, han nød hos Fiskerne, udbrød:

— Hvor takker jeg Gud, at I mødte slig Venlighed, og gid han lønne de Brave tifold for, hvad de gjorde imod Eder!

Folqvard taug længe; men han betragtede hende med de kjærligste og taknemligste Blik.

Nu da Helvig af Folqvards Læber har hørt alt det berette, som Læseren selv var Vidne til den Gang, da det skete, ville vi atter lade ham selv føre Ordet.

Han begyndte paany:

— Som I nys hørte, Fru Helvig, var den ene af de to Brødre mig ikke ret gunstig fra Begyndelsen af; men længe varede det ikke, før ogsaa han anvendte den yderste Omhu for min Skyld, ja gjorde Alt for at fremskynde min Helbredelse. Endelig kom den Dag, paa hvilken vi Alle fandt, at nu kunde jeg uden Fare fortsætte

Reisen. Morgenen var klar og skjøn. Solens Straaler vakte mig, saasnart de tittede ind i mit Kammer. Denne Morgen vaagnede min Længsel efter Eder og Hjemmet med fornyet Styrke, og hverken Bønner eller Overtalelser formaaede længere at holde mig tilbage, især da de to Brødre selv indrømmede, at jeg nu uden Fare turde tiltræde Hjemfarten. Hvor glad, hvor freidig vaagnede jeg den Morgen.

Folqvard taug pludseligt.

Helvig saae op for at erfare Grunden til hans pludselige Taushed.

Hun saae nu, at han greb sin Luth, og snart naaede de skjønne Toner hendes Øren, ledsaget af Folqvards Sang:

En tidlig Morgen, da Sol stod op
Af dybe Sund,
Den vakte mig med sin Straale klar
Af lette Blund.

Jeg følte mig kjæk og glad og fro,
Saa stolt i Hu;
Min første Tanke i denne Stund
Var, Helvig, Du!

I Længsel bugged mit Hjerte sig
Ved Dag, ved Nat;
Hvert Minde, jeg gjemte, var forvist
Saa dyr en Skat.

Og alle Minderne drog mig stærkt
Mod Hjemmets Bo;
Did vilde de hen at bygge der
I Fred og Ro.

Og hvert af Minderne hvisked mildt
Dit skjønne Navn,
Og bort jeg drog for at læge flux
Mit Hjertes Savn.

Saa kjøligt vifted den Morgenvind,
Mens Solen klar
Udspændte sit Net, sin Straalevæv
Om Søens Glar.

Hver lille Fugl under Himlen nu
Saa freidig, glad,
Sin jublende Trille monne slaae
Bag Busk og Blad.

Og muntert leged de Fiske smaae
I dybe Dam;
Den krøllede Hund ved Hytten laa
Saa from og tam.

Den Fisker stirred med Haand for Bryn
Mod Søen hen;
Ved Siden hans Broder Erik stod,
Hans fuldtro Ven.

Jeg bød Farvel til den lille Flok
Med muntert Sind,
Ung Asta stille ved Døren stod
Med Graad paa Kind.

Bedrøvet hvisked det væne Barn:
„Farvel, Farvel!
Ret aldrig hører jeg meer din Sang
I Gry og Kvæld!

Den krøllede Hund, som frelste Dig
Fra Dødsens Blund,
Skal være min allerbedste Ven
Fra denne Stund.

Og saa vil jeg synge hver en Sang,
Du lærte mig,
Og saa vil jeg længes ved Nat og Dag
Alt efter Dig!"

„Vær glad og trøstig Du tolvaars Barn!"
Jeg raabte fro;
„Syng mine Sange, saa tidt Du vil,
Og vær mig tro!

Du pleied mig som en Søster god;
Din Broder nu
Farvel Dig byder med freidigt Mod
Og munter Hu!"

Den Fisker stirred med Haand for Bryn
Mod Søen hen;
Ved Siden hans Broder Erling stod,
Hans fuldtro Ven.

Jeg bød Farvel til den lille Flok
Med lystigt Sind;
Ung Asta stille ved Døren stod
Med Smil paa Kind.

Folqvard taug.

Medens han sang, havde Helvig ladet sit Arbeide hvile for udeelt at offre ham sin Opmærksomhed.

Endnu sad hun nogle Øieblikke stille.

Man skulde næsten efter hendes Udseende at dømme tro, at Tonerne endnu løde i hendes Øren, selv efter at Folqvard havde lagt Strengelegen fra sig for atter at fortsætte sin Fortælling.

— Saaledes, begyndte han atter, tog jeg Afsked med Erling og Erik, med Asta og Hunden, og i den friske, tidlige Morgen begav jeg mig til Fods bort fra Hytten for at naae Slottet — Hjemmet, hvor I, Fru Helvig, boede og byggede! Der hændtes mig Intet af Betydenhed hele den næste Uge. I Korsør traf jeg lykkelig og vel sammen med den Styrmand, med hvem jeg var seilet fra Sønderborg. Efter nogen Snakken frem og tilbage, bleve vi enige om, at jeg ombord hos ham kunde gjøre Farten tilbage. Aftalen var, at vi endnu samme Nat skulde gaae under Seil, da han fandt Vinden gunstig og paa Grund heraf ikke vilde opsætte Farten til næste Morgen. Om Aftenen gik jeg ombord; men pludseligt lagde Vinden sig, og der indtraadte et saadant Blikstille, at Afseiling var umulig at tænke paa. Med forgjæves Venten paa gunstig Vind forløb Resten af Ugen. Endelig en tidlig Morgen just ved Dagens Frembrud, da jeg staaende i For stavnen af Skibet lod mit Blik glide henover Vandfladen, hørte jeg pludseligt det glade Raab:

— „Idag afsted for fulde Seil!"

— Det var Styrmanden, som, uden at jeg bemærkede det, havde taget Plads bag ved mig. Jeg vendte mig om imod ham, og min Glæde maa have været synlig i mine Træk; thi han udbrød:

— „Der er nok Høitid indeni Eder, Hr. Lovmandsøn?"

— „Ja," raabte jeg glad, „der er Takkefest for den gunstige Vind!"

— Alt havde jo i mange Døgn baade Nat og Dag været i Orden til en pludselig Afreise, saasnart Veir og Vind var heldig, og det varede derfor ikke længe, før Skibet stødte fra Land. De muntre Søfolk myldrede imellem hinanden, glade over nu at kunne øve deres vante Dont

paany; thi nær havde Taalmodigheden forgaaet dem, medens de ørkesløse spadserede op og ned ad Dækket og kastede længselsfulde, speidende Blikke ud over det aabne, frie Hav. Neppe havde vi stødt fra Land, før vi Alle forbausede vendte os imod Bredden; thi derfra løde høie Raab, som for at standse os i vor Fart. Vi saae en Skikkelse at gjøre de forunderligste Tegn til os, og skjøndt vi ikke kunde høre hans Tale og Skrigen tydeligt, forstode vi dog saameget, at han vilde holde os tilbage eller formaae os til at vende om.

— „Hvad kan han mene?" udbrød Styrmanden forbauset.

— Jeg svarede ikke.

— „Maatte det blot ikke være et ondt Varsel," vedblev han, „saaledes at skulle standses i vor Fart, just som den er begyndt!"

— „Vi maae dog vel snart kunne erfare, hvad den Mand vil?" spurgte jeg beroligende.

— „Ikke om vi seile videre; thi selv her, hvor vi nu befinde os, formaae vi jo ikke en Gang tydeligt at skjælne hans Tale!"

— „Paa den Maade ere vi tilvisse ogsaa ude af Stand til at svare ham!" sagde jeg.

— „Seile tilbage vil jeg ikke," udbrød Styrmanden bestemt; „vil han herud, saa lad ham svømme til os!"

— Med disse Ord vendte han sig bort, og Skibet fortsatte sin Fart. Manden paa Strandbredden, som syntes at forstaae det Hele, fordoblede nu sine Raab og Skrig, og jeg fik da pludseligt den Tanke at komme ham til Hjælp i hans uheldige Stilling, hvorfor jeg hastigt gik hen til Styrmanden.

— „Agt dog paa den Mands Adfærd!" sagde jeg alvorligt; „vistnok maa en eller anden vigtig Sag tvinge

ham til at handle, som han gjør — lader os derfor komme ham til Hjælp; høist rimeligt er det, at han vil gjøre Farten med!"

— „Og hvorfor kom han da ikke i Tide?"

— „Betænk, vi have ligget mange Dage uden Vind; maaske har han seet vor Nolighed og mindst ahnet, at den endelige Afreise var for Haanden, hvilketsomhelst Minut Vinden reiste sig!"

— Styrmanden stod lidt eftertænksom uden at svare. Men snart sagde han hastigt:

— „Seile tilbage vil jeg ikke, det har jeg allerede en Gang sagt, og det vilde være for ondt et Tegn at gjøre Sligt!"

— „Det behøves ei heller," svarede jeg langsomt; „sæt Baaden ud!"

— „Men det kommer an paa, om nogen af Folkene vil gaae ud efter ham?"

— Jeg saae mig om; men ikke en Eneste gjorde Mine til at ville dette; tvertimod saae de til mig med Mishag, Nogle endog med truende Blikke. Jeg forstod ikke denne tause Modsigelse, hvorfor jeg vedblev:

— „Nuvel, vil ingen Anden hente ham, saa vil jeg, om det lyster Eder at overgive Baaden til min Varetægt!"

— Styrmanden saae et Øieblik tvivlraadig paa mig; men snart efter svarede han:

— „Gjør som Du vil; men om der hændes os noget Uheld paa Farten, betragt Dig da som Aarsag dertil!"

— Jeg saae forundret paa ham; men han nikkede ganske alvorligt og tilføiede:

— „Gaa — men det bliver, som jeg siger!"

— Havde jeg i dette Øieblik ahnet, hvad jeg gjorde, da jeg losnede Baaden og sprang ud i den, saa havde forvist Manden paa Strandbredden gjerne faaet Lov at

staae der, om det havde været til Dommedag; thi argere Skalk end den, jeg nu hentede ombord, skulde man vist forgjæves søge Jorden rundt for at finde!

— Hvem var han da? udbrød Helvig utaalmodigt.

— Giv Stunder, Fru Helvig! svarede Folqvard, smilende af hendes Nysgjerrighed.

Derpaa fortsatte han:

— For dog at rette sig noget efter mine Bønner og Forestillinger, sagtnede Styrmanden Skibets Fart, og nu roede jeg af al Magt Baaden mod Land. Endnu stod den Fremmede der utaalmodigt ventende; men taus var han bleven fra det Øieblik, da han saae mig løsne Baaden og ile sig til Hjælp. Snart havde jeg naaet Bredden, og nu raabte jeg til ham:

— „Det er sagtens dit Ønske at gjøre Farten med?"

— „Det er, som Du siger!" svarede han.

— Ved at høre hans Stemme foer der som en Kuldegysning igjennem mig; jeg hævede Hovedet og saae hastigt paa ham; men en stor, mørk Hætte, som han havde trukket heelt ud over sit Ansigt, forhindrede mig i at skjælne hans Træk.

— „Saa skynd Dig!" raabte jeg; „spring i Baaden, at vi snart kunne naae Skibet — Styrmanden var ikke meget for denne Forsinkelse!"

— Han gjorde, som jeg bød; men idet han sprang ned, faldt Hætten bort fra hans Ansigt, og hvad formaaer at skildre min Overraskelse, da jeg i ham gjenkjendte — Niels Bugges Væbner!

— Ak, ak! raabte Fru Helvig, tilskyndet af Forfærdelse; var I endnu ikke sluppen for hans Forfølgelse?

— Nei, endnu var jeg ikke sluppen og slap ei heller saa snart fra ham! svarede Folqvard.

— Et Øieblik sad jeg taus i Baaden, roende af alle

Kræfter for saa hastigt som muligt at naae Skibet. Medens dette stod paa, sad min Ledsager og betragtede mig med et haanligt, overlegent Smiil, men uden at mæle et eneste Ord enten paa Grund af Gjensynet eller som Tak for, at jeg hentede ham, da ingen af de Andre vilde.

— „Saa ere vi To atter Reisefæller!" udbrød jeg omsider.

— „Ja, det seer jeg!" svarede han kort.

— „Og Du overraskes ikke?"

— „Nei, som Du seer, har jeg overladt Forbauselsen til Dig!" svarede han spydigt.

— „Og jeg vil slet ikke søge at lægge Skjul paa den!"

— „Det kunde saamænd heller ikke nytte Dig Noget at ville det, efterat det gav det store Hop i Dig den Gang, da Hætten faldt til Side, og Du saae mit Ansigt, for da mærkede jeg jo lige strax, at Du var forbauset fra Top til Taa!"

— „Og har jeg ikke Grund dertil?"

— Han svarede ikke.

— Jeg vedblev:

— „Efter Alt at dømme vidste Du godt, at jeg var ombord paa Skibet; thi ellers maatte dog et Blik eller en Mine af Dig have givet mig at forstaae, at Du ligesaa uventet stod overfor mig som jeg overfor Dig!"

— „Kan det fornøie Dig," svarede han, „saa kan jeg jo gjerne fortælle Dig, at jeg ikke alene vidste, at Du var ombord, men at jeg tillige netop derfor søgte at komme med samme Skib!"

— „Det lader til, at Du er bleven en Deel oprigtigere, end Du var, da vi sidst saaes!" svarede jeg.

— „Og Du en Deel nysgjerrigere!" sagde han.

— „Kald det, hvad Du vil — den blinde Tillid,

som jeg før har havt til Dig, har Du selv forspildt og det for stedse!"

— „Ei, hvilken Ulykke!" klagede han spottende.

— Mit Blod kogte i mig af Harme og Vrede; havde der været mindste Udsigt til, at jeg, om jeg var vendt om igjen, i dette Øieblik kunde have indhentet Skibet endda, saa tror jeg, at jeg havde fulgt mit Hjertes Lyst og sat ham iland for ene at vende tilbage til Skibet; men dette lod sig ikke gjøre nu, og derfor skyndte jeg mig fremad med fordoblet Kraft. Man skulde næsten tro, at han havde gjættet mine Tanker; thi han smilede pludseligt, idet han sagde:

— „Det hjælper Dig ikke at vende om, for Du slipper mig ikke derfor!"

— Jeg svarede ham ikke, men lod, som om jeg ikke hørte hans Tale. Længe varede det ikke, før vi havde naaet Skibet og optoges af Mandskabet, som dog, især da de havde seet min Ledsager, som venligt og smilende takkede for Hjælpen, betragtede mig med lidt velvilligere Blikke end i det Øieblik, da jeg gjorde Baaden løs.

Folqvard taug en Stund.

Endnu fortsatte Helvig sit Arbeide.

Hun saae op som for at opfordre Sangeren til at vedblive.

Folqvard forstod hendes tause Sprog og tog atter til Orde:

— Det blev en smuk, klar Dag, da Taagen lettede,

og for fulde Seil gik det henad den blanke Vandflade. Intet Uheld hindrede Farten den hele Dag. Med Sang og Skjæmt gik Tiden. Væbneren hjalp paa sin Side godt til at forkorte den for Søfolkene; stadigt havde han Et eller Andet at fortælle, som fængslede deres Opmærksomhed, ligesom han af og til sang nogle lystige, rigtignok temmelig uvorne Viser, for hvilke den hjerteligste Latter takkede ham. Een af Folkene syntes især at være bleven hans gode Ven, ja, det lod endog til hans Fortrolige; thi tidt og ofte saae jeg disse To i Løbet af Dagen at staae sammen og smaahviske, som om en eller anden Hemmelighed fandt Sted imellem dem. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at Væbnerens Øie af og til søgte mig i saadanne Øieblikke, hvorefter den Anden da ligeledes fæstede sit Blik paa mig; men snart derpaa stiltes de To for ligesom ikke at vække Opmærksomhed hos Nogen!

— Pas paa, udbrød Helvig, han spiller Eder paany et Puds!

— Det gjør han! svarede Folqvard smilende.

— Jeg trøster mig til, at I dog til Syvende og sidst slap uskadt fra alle hans Rænker, eftersom jeg har Eder her og har længe havt Eder i god Behold!

Folqvard svarede ikke, men optog Fortællingens Traad.

— Væbneren stod sig som sagt godt med Alle og da især med en af Folkene og med Styrmanden selv; det faldt ham derfor ikke vanskeligt at overtale denne til at lægge til ved Østerby, hvor han fortalte, at han skulde iland i vigtigt Ærinde. Vidtløftigt foregjaldede han baade for ham og for os Alle, at det for os var en let Sag at sætte ham iland her, hvorimod det for ham var en betydelig Omvei, om han skulde nødsages til at gjøre Farten med til Sønderborg; at han heri havde Ret, vare vi Alle enige om; det bestemtes derfor at gjøre, som han ønskede. Natten brød frem. Væb-

neren havde lagt sig til Hvile i Forstavnen. Jeg stod ved Rælingen og stuede ned i den klare Sø, i hvilken tusinde Stjerner speilede sig. Hvor ønskede jeg i dette Øieblik, at min Strengeleg ikke havde hængt paa Sønderborg; thi en mægtig Trang til at røre Strengene og give mine Følelser Luft i Ord og Toner greb mig i denne Stund. Forgjæves søgte jeg Hvile. Søvnen flyede mig, thi mine Tanker vare mange. Af og til forekom det mig, som om jeg hørte en underlig Puslen og nu og da en sælsom, dump Banken nede i Skibet; men da det hver Gang strax efter holdt op, ændsede jeg det ikke. Endnu var det mørk Nat. Uden at føle mindste Lyst til Hvile lagde jeg mig dog ned og svøbte min Kappe om mig. Tidligt denne Morgen, endnu før Dag brød frem, skulde Væbneren tage Afsked med os og sættes iland ved Østerby; dertil var der vel nu to Timers Fart. Neppe havde jeg lagt mig, saa listede en Skikkelse forbi, i hvilken jeg troede at gjenkjende den af Folkene, til hvem Væbneren især havde sluttet sig. Snart var jeg overbeviist om, at jeg ikke tog feil. Manden nærmede sig til Væbneren, bukkede sig tæt ned til ham og hviskede nogle Ord i hans Øre; denne reiste sig hastigt, stod nogle Øieblikke stille og fæstede, saavidt Mørket tillod mig at iagttage det, sit lurende Blik paa mig. Nu pegede Manden henimod det Sted, hvor jeg laa, og sagde hvidskende:

— „Nu er det Tid — nu sover han!"

— Jeg forholdt mig taus for om muligt paa denne Maade at komme efter, hvilken slet Streg disse To nu stode i Begreb med at udføre. Da Væbneren ikke strax svarede, hviskede han paany:

— „Hører I — han sover!"

— Den Tiltalte syntes imidlertid ikke at være af den

Mening; thi han ryſtede langſomt paa Hovedet og ſvarede:

— „Er I vis I Eders Sag?"

— „Saa vis ſom jeg er paa, at jeg ſelv er lys vaagen!"

— „Gaa dog, for en Sikkerheds Skyld, hen og gjør et ſvagt Forſøg paa at vække ham!" formanede Væbneren.

— Jeg ikke alene ahnede, men jeg var fuldt overbeviiſt om, at disſe To havde en eller anden ond Gjerning for; kun forſtod jeg ikke, hvad det var for et Maal, de tilſtræbte. Den Tanke, at jeg ved at forholde mig rolig muligviis kunde afværge deres Forehavende, bragte mig til fremdeles at tie, ſelv da Manden traadte heelt hen til mig, og, idet han bøiede ſig over mig, ſpurgte:

— „Er I falden i Søvn, Hr. Lovmandſon?"

— Jeg ſvarede ſom ſagt ikke.

— „I ſ ver nok?" gjentog han derfor lidt høiere.

— Da jeg endnu ikke ſvarede, gik han, fuldt forvisſet om at jeg var faldet i Søvn, hen til Væbneren og ſagde med dæmpet Stemme:

— „Det er, ſom jeg nys ſagde — han ſover trygt!"

— „Saa lad os vove det!" ſvarede Væbneren.

— Engſtlig og forventningsfuld lyttede jeg til hvert Ord; forgjæves brød jeg mit Hoved med at udfinde, hvad det vel egentlig var, ſom de To agtede at udføre. At deres Gjerning var ond, tvivlede jeg naturligviis ikke om, iſær da de valgte den mørke Nat til at fuldbringe den i. Mindſt af Alt ahnede jeg dog deres egenlige Henſigt; thi hurtigt ſom et Lyn ſtyrtede Væbneren ſig nu over mig, ſtoppede mig et Tørklæde i Munden, medens den Anden bandt mig paa Hænder og Fødder.

— Min Gud, hvilken forfærdelig Medfart! udbrød Helvig uvilkaarligt.

— Saaledes synes det ogsaa mig, svarede Folqvard.

Derefter vedblev han:

— Ude af Stand til at frembringe en eneste Lyd eller gjøre den mindste Bevægelse, var jeg aldeles i de to Niddinges Vold. Til Styrmanden, hvem jeg kjendte som en hæderlig og retskaffen Mand, havde jeg strax ved Reisens Begyndelse overgivet Eders Kostbarheder i Forvaring, for at de, om nogen uforudseet Ulykke skulde hændes mig paa Farten, af ham kunde overrækkes Eder, saasnart han naaede Sønderborg. Samvittighedsfuldt havde han indelukket dem i et lidet Jernskab, hvortil han eiede to Nøgler, af hvilke han, da han modtog Kostbarhederne, rakte mig den ene med Tilladelse til naarsomhelst, og da navnlig i Tilfælde af Stranding, Skibsbrand eller lignende Ulykker at aabne Skabet og tage tilbage, hvad han der havde forvaret for mig. At denne Forsigtighedsregel fra min Side virkelig skulde komme mig til Gode, havde jeg ikke engang selv ventet; men nu i denne Nat viste det sig dog, at den Tanke at lade Styrmanden i sit sikkre Jernskab forsvare Eders Arvegods næsten maatte betragtes som en Indskydelse af Himlen.

Folqvard taug et Øieblik som for at samle sine Tanker.

— Er I anstrægt af den lange Fortælling? spurgte Helvig deeltagende, da hun undrede sig over hans Taushed.

— Gjerne under jeg Eder Hvile, vedblev hun; men netop nu er Eders Fortælling saa fængslende, og det ahner mig, at Eders Liv paany svæver i Fare?

— Jer Ahnelse er kun altfor sand! svarede han; men som I jo veed, frelstes jeg atter denne Gang!

XXIV.

En Seilads.

Jeg laa altsaa bastet og bundet, vedblev Folgard. De to Uslinge vare endog hjerteløse nok til ved en sagte Latter at give deres Glæde tilkjende og samtidigt haane mig i min Afmægtighed. Hvad de egentlig agtede at udføre overfor mig var mig dog endnu stedse en Gaade, hvis Løsning jeg forgjæves brød mit Hoved med. Kun Eet maa jeg være disse Riddinge taknemlig for, og det var, at de ikke ret længe lode mig svæve i Uvished om det egentlige Maal for deres Plan; thi pludseligt følte jeg Væbnerens Haand paa mit Bryst famlende efter min Skat, min Juvel, som han jo vidste, at jeg skjulte der, og som kun han og Dvergen vidste, at jeg eiede!

— Den usle Karl! raabte Helvig med alle Tegn paa den dybeste Foragt; end ikke Roveri og Tyveærd undsaae han sig for!

— Efter nogen Søgen, vedblev Folgvard, fandt han endelig den for mig saa dyrebare Gjenstand. Med vild Rovgjerrighed lukkede han det lille Skrin op, og da han saae den skjønne Steen, som i den mørke Nat lyste som en skinnende, klar Stjerne, trykkede han den krampagtigt til sine Læber. Derpaa holdt han den hen for mine Øine, idet han haanligt hviskede:

— „Se her dit Arvegods, din sjældne Kostbarhed — endnu en Gang skal den funkle for dit beundrende Blik; jeg nænner dog ikke, at Du og den skulle skilles, uden at Du endnu en Gang har svælget i Bestuelsen af den.

— En kort Tid holdt han den nu for mit Blik;

derpaa lagde han den atter i dens Gjemme, og tilsidst skjulte han den ved sit Bryst, idet han sagde til sin nedrige Hjælper:

— „See, det var en heldig Fangst!"

De to Uslinge gik derefter noget bort fra det Sted, hvor jeg laa, hvor de nu førte en hvislende Samtale, som endte med, at Væbneren sagde saa høit, at hvert Ord naaede mine Øren:

— „Det bliver altsaa ved vor første Beslutning — vi kaste ham hovedkuld ned i Lasten!"

— „Det bliver derved!" sniste den Anden; „og" tilføiede han muntert, „der vil han desuden kunne have den Glæde ira første Haand at see, hvad jeg har udrettet dernede!"

— „Du er en flink og skjøg Fyr!" svarede Væbneren.

— Da den Anden ikke svarede, tilføiede han lidt efter:

— „Det er en Selvfølge, at Du faaer din Deel af Udbyttet, og at Du ærligt har fortjent det — det er den Roes, jeg kan give Dig!"

— Nu nærmede de dem Begge henimod mig. Sømandens sidste Ytring, at jeg i Lasten kunde have den Glæde fra første Haand at see, hvad han havde udrettet dernede, vakte strax en forfærdelig Anelse hos mig. Flere Gange søgte jeg at berolige mig og forestille mig, at jeg maaskee havde hørt feil, men stedse kun for kort efter at tilstaae for mig selv, at Ordene kun altfor tydeligt bleve udtalte netop saaledes, at de ikke lode nogen Tvivl tilbage om, i hvilken Mening de burde tages!

— Efter en kort Pause begyndte han atter:

— I en Haandevending havde de naaet mig, og idet de Begge lagde deres forenede Kræfter til, løftede de mig op fra Dækket, gjorde nogle Skridt fremad og kastede mig ned i Lasten. Fortumlet af Faldet formaaede jeg ikke

strax at komme til Besindelse; men det Første, jeg erindrer, var, at jeg hørte Væbnerens sidste Stemme halvt hvidskende sige:

— „Farvel, min kjælne Ven og Sanger, nu kan Du indbilde Dig selv, at Du sidder i Jomfrubuur og rører Guldstrængen — det maa jo være den allerdeiligste Indbildning for Dig; imidlertid ville vi andre To løsne Baaden og paa Forhaand roe over til Østerby; thi nu, maa Du vide, ligger Skibet snart stille; hvis Du ikke er død og borte, forinden Du seer Styrmanden, saa kan Du hilse ham og takke saamange Gange for god Seilads! Uden Tvivl vil han være Dig evig taknemlig for den Reisende, Du har bragt ham ombord!"

— Med disse Ord fjernede han sig. Lidt efter lidt kom jeg atter til mig selv, og nu vaagnede tillige den forfærdelige Bevidsthed om de rædsomme Ord, som jeg havde hørt Sømanden udtale. Jeg satte strax disse Ord i Forbindelse med Væbnerens Udsagn om, at snart laa Skibet nu heelt stille, og en grændseløs Forfærdelse greb mig. Aldeles ude af Stand til at redde hverken mig selv eller Andre blev min Stilling saameget forfærdeligere, som jeg jo ikke en Gang formaaede at frembringe en eneste Lyd og saaledes hidkalde Nogen. Jeg vil ikke trætte Eder med en omstændelig Beretning om, hvorledes jeg tilbragte flere Timer i denne forfærdelige Tilstand. Min Rædsel blev med hvert Øieblik større og større; thi den strækkelige Ahnelse, som Sømandens og senere Væbnerens Ord havde vakt hos mig, viste sig kun at være sand — Skibet var boret i Sænk — Vandet skvulpede om mig fra alle Sider!

Et let Skrig fra Helvig viste, hvor levende hun tog Deel i alle de bestrevne Farer og Besværligheder til Trods for, at hun dog nu til Syvende og sidst havde sin Ynd-

ling og Sanger i god Behold og velforvaret paa sit faste Slot.

— Hvor lang Tid jeg havde tilbragt i denne haabløse Tilstand, havde jeg intet Begreb om, begyndte Sangeren atter. Mørkt, bælmørkt var der, hvor jeg end vendte Øiet hen. At jeg begjærligt lyttede efter enhver, om end nok saa svag Lyd følger af sig selv. Længe havde jeg hørt en stærk Støi paa Dækket og en Traven frem og tilbage. Jeg tænkte mig, at man ved Dagens Frembrud havde savnet baade mig og de to Flygtninge. At jeg ikke tog feil i denne min Formodning bekræftede sig senere. Længe varede denne Støi; da hørte jeg pludseligt Styrmanden raabe:

— „Gjennemsøges skal Skibet i hver en Krog og hver en Vraa — der skikker en Hemmelighed under!"

— I kan vist forstaae, Fru Helvig, at disse Ord lød i mine Øren som et Frelsens Budskab. Det afhang nu blot af, hvorlænge det vilde vare, inden de naaede mit skrækkelige Opholdssted. Denne sidste Sindsbevægelse, hvorvel den jo i dette Tilfælde var af den glædeligste Natur, greb mig i den Grad, at jeg næsten heelt mistede Besindelsen. Alt blev som en Drøm for mig, og kun erindrer jeg, at endelig aabnedes Lugen, som førte ned til mit Fængsel, hvilket det jo paa en Maade var, og Lyset strømmede ned; men fra det Øieblik erindrer jeg Intet mere, før jeg langt om længe kom ret til mig selv og fandt mig liggende paa Styrmandens Leie, og flere af de skjæggede Søfolk stode deltagende om mig. Nu hørte jeg af deres Læber, at de, da de hentede mig op af Lasten, med Forfærdelse saae den Niddingsdaad, hvilken de to Flygtninge havde øvet. Det meste af Mandskabet var derfor beskjæftiget med at øse Vandet ud. Hastigt fortalte jeg nu Alt, hvad jeg havde oplevet i denne Nat; og nu, da saavel min Hjælp

som alle de Andres Hjælp var fornøden for at frelse Mandskabet, reiste jeg mig hurtigt fra Leiet og tog Haand i Hanke med. Nu at seile til Østerby var der naturligviis ingen Tale om, men kun at naae Sønderborg, saasnart som det lod sig gjøre. Flittigt arbeidede Alle. Ingen sparede sine Kræfter. Langt vare vi ikke fra Sønderborg, da pludseligt en Planke løsnedes, og Vandet strømmede ind med Voldsomhed. Kun et eneste Øieblik unddrog jeg Folkene min Hjælp. Det var, da jeg, mit Løfte tro, stillede mig i Agterstavnen af Skibet og med det røde Klæde i Haanden tilvinkede Eder en Hilsen, hvoraf I kunde see, at jeg lykkelig og vel havde fuldført Jert vigtige Ærinde til mig; thi vel erindrer I, at det var et Ord ved vor Afsted, at om jeg fik røgtet det Ærinde vel, da skulde jeg hilse Eder paa slig Viis ved Hjemkomsten; men om det mislykkedes for mig, da skulde jeg komme stiltiende hjem?

— Det erindrer jeg! svarede Helvig; og, tilføiede hun, jeg saae Tegnet og glædede mig derover; at Glæden dog kun blev af kort Varighed, veed I vel nok at forstaae?

— Glædeligere havde det jo været, om Alt nu havde været godt; men bedre seent end aldrig!

— I har Ret! svarede Helvig. Glæden var jo netop derfor saa overvættes stor, da I langt om længe kom!

— Jeg stod altsaa i Agterstavnen med Klædet i min Haand, hvilket flagrede lystigt for Vinden. Med Et saae jeg Skibskokken komme hastigt henimod mig. Hans Øine stirrede vildt, og en forunderlig Latter trængte sig over hans Læber, paa hvilke en let, hvid Fraade stod. Som et Lyn foer han hen, rev Tørklædet ud af min Haand og, svingende det i Luften, løb han op og ned ad Dækket. Forgjæves søgte jeg at tilvende mig det. Mandens Adfærd var mig aldeles uforklarlig; jeg vendte mig imod

Styrmanden og spurgte ham om Aarsagen hertil; han rystede medlidende paa Hovedet, idet han svarede:

— „Stakkels Bent har i lang Tid gaaet om som en sølle Een; nu lader det til, at denne Forstrækkelse har givet hans Forstand den sidste Rest!"

— Nu forstod jeg, at Manden maatte være sindssyg eller afsindig; jeg lod derfor den Stakkel beholde mit Klæde, da det syntes at være ham meget om at gjøre ikke paany at miste denne Skat, og jeg jo allerede havde bragt Eder den lovede Hilsen. Ganske rolig ved Besiddelsen af sin nye Eiendom var han dog ikke; thi hver Gang En eller Anden kom i Nærheden af ham, sprang han hastigt saa langt bort som muligt, ja tilsidst steeg hans Ængstelse endog til en saadan Høide, at han for at vide sig tryg klavrede heelt op i Masten, hvor han da med synlig Glæde lod Klædet flagre for Vinden, ret som han nyligt havde seet mig gjøre, da jeg stod i Agterenden af Skibet. Rigtignok nærmede vi os Sønderborg; men Faren steeg for hvert Minut. Siden det Øieblik, da Planken løsnedes, var der end ikke det mindste Haab om Frelse. Fra Østerby havde man længe iagttaget os, og nu sendtes der et Fartøi til vor Redning. At denne Redning først kom i den ellevte Time, havde jo saameget mere forøget vore Lidelser. Skibskokken sad endnu oppe i Masten, glad og velfornøiet; forgjæves havde vi anvendt megen Møie for baade ved Overtalelse og ved Magt at ville frie ham fra den forfærdelige Død i Bølgerne. Han blev urokkelig paa sin Plads. Hele hans Foreſtilling gik ud paa, at vi kun vilde lokke ham ned for at tilvende os hans nys erobrede Skat. Langt om længe maatte vi fuldstændigt opgive ethvert Haab om at frelse ham, og da vi lykkelig og vel vare i Behold i det fremmede Fartøi, lod det til, at han først ret nød sin Ro og sin Lykke, nu da han ikke længere troede sig udsat

for vore Efterstræbelser. Fra det Sted, hvor de Fremmede optoge os, havde vi nærmere til Østerby end til Sønderborg, og Styrmanden tog derfor med Glæde imod Tilbudet om at føres dertil, da saavel han som hele Mandskabet trængte til Hjælp og Pleie saa hastigt som muligt. Vi seilede altsaa samme Vei tilbage, ad hvilken vi vare komne. Dette havde vi allerede en Gang tidligere gjort; kort efter at jeg havde tilvinket Eder den aftalte Hilsen, blev Styrmanden enig med sig selv om, at vi lettere med det ødelagte Skib kunde komme til Østerby end til Sønderborg, og derfor styrede vi did, saa godt det lod sig gjøre. Vi vare jo egentlig saaledes paa Veien dertil, allerede forinden vi bleve optagne af de Fremmede, som lykkelig og vel førte os i Havn, hvor baade Hvile og Pleie ventede os, det vi saa høiligen trængte til!

— Og Skibskokken? spurgte Helvig.

— Den Stakkel . . .

— Blev ikke reddet? fuldendte hun.

— Nei!

— Han vedblev at rase?

— Ja, indtil det sidste Øieblik. Selv efterat Skibet var sunket saa dybt, at kun Masten var oven Vande, klamrede han sig saa fast, at det var umuligt at frelse ham. Endelig, da han styrtede sig i Havet, sprang to Mand ud for at redde ham; men aldeles affindig kjæmpede han med ti Manns Styrke for den underlige Frihed at døe i Bølgerne!

XXV.

Den indviede Steen.

Folqvard vedblev:

— Vi kom altsaa i Havn, hvor, som allerede fortalt, baade Hvile og Pleie ventede os.

— Styrmanden raſede imod de to Nidbinge, og det var ham og os Alle klart, at de havde løsnet Baaden og vare flygtede efterat have øvet den ſkjændige Udaad.

— Sandſynligviis havde den ſnilde Bæbner ſat ſin Lid til, at Skibet ſkulde aldeles gaae under, ſaaledes at ikke en levende Mand herefter kunde ſtaae frem og anklage hverken ham eller hans Staldbroder. At han her gjorde Regning uden Bært, veed I jo; thi Alle frelſtes vi paa den affindige Skibskok nær. Nu gjaldt det at lægge en forſtandig Plan, om jeg ellers vilde vinde min Skat tilbage; at I derved kom til at vente længere baade paa min Hjemkomſt og paa Eders Koſtbarheder, var jeg ikke blind for; men baade mit Sind, ſom var i Oprør over den forfærdelige Vold, ſom var øvet imod mig, og mit Hjerte, ſom leed ved Tanken om, at allerede nu var jeg berøvet den dyrebare Skat, fordrede, at jeg uopholdeligt gjorde Alt for at opdage og afſtraffe de Forvorpne!

— Og jeg tilgiver Eder af mit ganſke Hjerte — ja, det vilde endog have undret og mishaget mig, om ikke disſe Følelſer havde været ſaa ſtærke i Eder, ſom de netop vare! ſvarede Helvig.

— En Lykke var det, at Styrmanden havde faaet Eders Koſtbarheder i Forvaring, og at disſe derved frelſtes;

thi i god Behold vare de i Sandhed i hans stærke Skab, som var det Eneste, der reddedes fra Skibbruddet. At jeg ikke vidste, hvad enten jeg skulde drage til Øst eller Vest for at finde de to Ugjerningsmænd, lader sig let forklare. Jeg besluttede derfor at lade Tilfældet raade. Det var henad Aften, da vi kom i Land, og Resten af Aftenen og Natten tilbragte vi selvfølgelig Alle i Ro og Hvile, hvortil vi i høi Grad trængte. Den næste Morgen stod jeg dog tidlig op. Jeg gik udenfor Huset. Længe havde jeg vandret tankefuld op og ned og betragtet vexelviis den blaa Himmel og det stolte Hav, som rullede foran mig. Pludseligt fik jeg Øie paa et mørkt Punkt noget fra Land. Jeg skyggede med Haanden over Øinene for ikke at blændes af det straalende Sollys. Nu opdagede jeg, at det var en Baad, som drev for Strømmen med Kjølen i Veiret. Den nærmede sig mere og mere. Længe varede det ikke, før den drev heelt ind til Bredden, hvor jeg stod. En underlig Ahnelse greb mig. Jeg vadede ud, og med alle de Kræfter, som efter den udstandne Møie stode til min Raadighed, lykkedes det mig langt om længe at hale Baaden heelt ind paa Land. Hvor forbausedes jeg, da jeg i denne gjenkjendte den samme Baad, som jeg Dagen iforveien selv havde gjort løs fra Skibet, og i hvilken jeg havde hentet Niels Bugges Væbner ombord. Den Tanke, at de to Niddinge vare omkomne paa Flugten, var naturligviis den første, som bemægtigede sig mig. Endnu laa Baaden med Kjølen i Vejret. Saa hurtig som den Tanke greb mig, at de Tvende vare omkomne, saa hurtigt fattede jeg ogsaa med Smerte, at hvis dette virkelig bekræftede sig, saa havde jeg samtidigt mistet den kostelige Arv!

Han taug et Øieblik, før han atter fortsatte:

— En underlig Indskydelse bragte mig til at vende

Baaden paa Siden. Dette skete vel ikke uden stor Anstrengelse; men hvad formaaer at skildre min Overraskelse og Rædsel, da jeg midt i Baaden finder Væbnerens Hjælper surret fast, bunden baade paa Hænder og Fødder. Et dybt Saar i hans Hals gabede mig i Møde og lod ingen Tvivl tilbage om, paa hvilken frygtelig Maade hans Staldbroder havde skilt sig ved ham for saaledes at beholde sit ranede Gods udeelt. At jeg virkelig, uagtet den Myrdede selv havde stræbt mig efter Livet, oprørtes ved dette Syn, er Sandhed; men mine Tanker fæstede sig ligesaa hurtigt til den Trøst, at var Væbneren endnu i Live, saa var ikke alt Haab brustet for mig, saa kunde jeg endnu vente at gjensee min tabte Eiendom; men naar og hvor?

Efter en kort Tøven tog Folqvard atter til Orde:

— Saasnart jeg havde gjort den uhyggelige Opdagelse, gik jeg i stærk Sindsbevægelse ind i Huset og fortalte Alt til de Tilstedeværende. Efter at have hørt min Fortælling reiste Manden i Huset sig og gik ud for at tage Baaden i Øiesyn. Styrmanden fulgte ham. Efter endnu en kort Stund at have talt med de Tilbageblevne skyndte jeg mig efter de Bortgaaende. Først heelt nede ved Havet naaede jeg dem, og nu fulgtes vi alle Tre til det Sted, hvor Baaden laa. Ankommen dertil bukkede Styrmanden sig dybt ned over den Myrdede og betragtede ham taus. Da han atter reiste sig, sagde han:

— „Det er ham, den Nidding — han ligger nu paa sine Gjerninger!"

— „Men Væbneren?" spurgte jeg; „fortjente han vel blidere Medfart?"

— „Nei, om han gjorde!" udbrød Styrmanden.

— „Hvad gjør jeg vel for at opspore ham?" blev jeg ved.

— „Det er ikke let at tilraade Noget; men tro I mig, han er gaaet til Søes igjen!"

— „Til Søes?" spurgte jeg; „og hvorfor?"

— „Havet tier, og derfor er det det Sikkreste for Forbrydere at betroe sig til dette!"

— I Taushed overveiede jeg hans Ord. Kort efter vedblev jeg, henvendt til Styrmanden:

— „Jeg har jo berettet Eder, hvilken Skat den snu Væbner har berøvet mig, og I vil ikke undre Eder over, at Intet synes mig for voveligt for at vinde den tilbage?"

— „Jeg forstaaer Eders Tanker og billiger Eders Adfærd, hvorledes I end handler!" svarede han.

— Ved at høre vor Samtale lod det til, at Manden, som var fulgt med, blev mere og mere opmærksom; endelig traadte han heelt hen til mig og hviskede:

— „Hvem er det, Du taler om, og hvad er det for en Skat, Du søger efter?"

— Først saae jeg forbauset paa ham; men snart indgjød hans alvorlige Mine mig Tillid, og jeg svarede:

— „Den, jeg taler om, er den største Nidding, Jorden har baaret, og hvad jeg søger er et kosteligt Klenodie, som denne Nidding har fravet mig!"

— Manden smilede godmodigt, da han svarede:

— „Den Tale er ikke saa let at raade, saa den skal føre til nogen Opdagelse!"

— Jeg følte, at Manden havde Ret, og forklarede ham derfor omstændeligt den hele Sag. Da Alt var ham

berettet, blev han meget alvorlig og tankefuld. Pludseligt hævede han Hovedet og sagde langsomt:

— „Er det, som Du siger, saa kan jeg maaske dog være Dig til Nytte, hvorvel jeg ikke troede det strax!"

— „Hvorledes?" udbrød jeg glad; „Du troer, at Du kan hjælpe mig?"

— „Ja, det troer jeg!"

— „Saa tal — jeg dør af Utaalmodighed!" raabte jeg.

— „Den Væbner, Du taler om," begyndte Manden paany, „befinder sig i mit Huus!"

— Et Overraskelsens Skrig undslap mine Læber. Jeg greb hans Haand og trykkede den imellem begge mine, medens Spørgsmaal paa Spørgsmaal foer over mine Læber.

— „Saa smaat, saa smaat, min unge Ven!" udbrød han leende; „om ikke vi her fare med Lempe, saa udrette vi slet Intet!"

— Jeg indsaae, at her maatte jeg følge hans Raad, og at Forsigtighed og Snildhed maatte der anvendes, om vi skulde seire overfor den usle Morder. Kort efter tog Manden Ordet paany:

— „Lad os strax begive os tilbage til Huset og begynde at lægge vore Planer; thi det maa være klart for Alle, at faaer Uslingen mindste Nys om, at I er her, saa smører han Haser!"

— „Hvorledes og hvorfor kom han til Eder?" spurgte jeg.

— „Ja, det vilde jo rigtignok blive en vidtløftig Historie, skulde den fortælles fra først til sidst, og derfor maa I nøies med den Forklaring, at det er et gammelt Bekjendtskab, som atter har ført ham hertil, efter at han ikke har været ved min Arne i mange Aar. Jeg har en

Søn, der er omtrent jævnaldrende med ham. Disse To ere voxede op sammen i de sidste af Væbnerens Drengeaar. Om det virkelig er for at fornye dette gamle Bekjendtskab, eller han har andre Grunde til sin Ankomst hertil, veed jeg ikke; se det er Historien i al Kortheb; thi skulde jeg forklare Alt, vilde det medtage for megen Tid!'

— „Og formodentlig ikke gjøre nogensomhelst Nytte?" sluttede Styrmanden.

— Vi begave os altsaa tilbage, talende baade op og ned om, hvorledes vi bedst skulde overliste Skurken. Da hørte vi pludseligt Hovslag i Nærheden af os. Jeg hævede Hovedet og saae til min Harme og Forfærdelse Væbneren sprænge afsted i fuld Fart. Uvilkaarligt raabte jeg efter ham; han vendte Hovedet, og da hans Blik faldt paa mig, opslog han en høi Skoggerlatter, sporede sin Hest og foer afsted i vild Galop.

Folqvard taug et Øieblik, som om den Harme, han havde følt i hiin Stund, endnu paatrængte sig ham som en bitter Erindring.

Derefter fortsatte han:

— Der stode vi altsaa. Med ærgerlige Ansigter betragtede vi hinanden; — især havde mit Raseri nær aldrig faaet Ende. Forgjæves forestillede baade den Ene og den Anden mig, at herved var Intet at gjøre. Jeg fordobblede mine Skridt; jeg løb afsted i den samme Retning, hvor han nylig var forsvunden; men snart indsaae jeg det Taabelige i en saadan Adfærd, som kun Øieblikkets heftige Opbruusning kunde forlede mig til. Jeg standsede mit Løb og blev staaende stille, indtil de Andre naaede mig. Styrmanden lagde nu sin Haand paa min Skulder, idet han sagde:

— „Bruushoved; hvad vandt I ved den Jagen?"

— Jeg smilede over min egen Heftighed; men Styrmanden vedblev:

— „Vil I lyde mig, saa faaer I en Hest og sætter afsted paa Lykke og Fromme; thi sandt er det, at Lykken er stundom bedre end Forstanden!"

— „Ja," svarede jeg, „og desuden er det jo ikke en Gang muligt her at lægge nogen Plan; kun det vilde Tilfælde kan hjælpe mig netop til det Sted, hvor jeg kan træffe ham."

— Under denne Samtale havde vi naaet Huset. Spørgsmaalet var nu blot om, hvorledes vi kunde komme i Besiddelse af en Hest. Dette var just ikke saa let en Sag, og hele tre Dage varede det, før Sønnen, som var sendt ud i dette Øiemed, endelig en sildig Aften bragte et prægtigt Dyr. Jeg vilde strax tage Afsked; men man forestillede mig, at det var langt bedre at oppebie Dagens Frembrud. Men da Solen næste Morgen sendte sine første Straaler igjennem Taagen, svang jeg mig i Sadlen og bød Farvel, ledsaget af de Tilbageblevnes varmeste Ønsker om, at jeg hurtigt maatte naae mit Maal.

— Imidlertid, fortsatte Folqvard, hengik der baade Dage og Uger, uden at jeg traf det mindste Spor til Ugjerningsmanden. Stundom red jeg baade ved Dag og Nat, naar man hist eller her havde givet mig Oplysninger, som jeg syntes netop vare saadanne, som kunde passe paa den, jeg søgte. Jeg vil ikke trætte Eder med en kjedsommelig og vidtløftig Skildring af, hvorledes jeg tidt

og ofte troede, at nu havde jeg snart naaet mine Ønskers Maal, og hvorledes jeg ligesaa tidt følte, at nu var jeg atter fjernet saa langt derfra som nogensinde tidligere. Kort og godt vil jeg berette, at jeg en Aften ankom træt og mødig til en Bonde i Tarup. Derhen var jeg kommet, ledet saa af Een, saa af en Anden, som troede at have seet noget til Flytningen, og derfor havde raadet mig til at tage denne Vei. At Væbneren ogsaa virkelig havde været her bekræftede sig. Da jeg havde samtalet noget med Manden, som, foruden det at han dyrkede sin Jord, ogsaa gjorde Tjeneste der i Egnen som den, der sloede Heste, nu og da naar der, hvad dog sjeldent skete, var Brug for hans Hjælp i den Retning, spurgte jeg ham ud og erfarede da til min store Glæde, at Væbneren havde forladt dette Sted for mindre end to Timer siden, og at han, før han drog bort, havde nævnt Hagenskov Slot som Maalet for sin Reise. Aldrig saasnart hørte jeg dette, før jeg hastigt begav mig til Stranden for om muligt at opdage en eller anden Seiler ved Kysten, som kunde føre mig over. Rigtignok forsikrede Bonden, at den Uleilighed kunde jeg spare mig; men jeg havde ingen Ro paa mig. Dog maatte jeg sande hans Ord, at jeg ikke kunde blive ført over den Dag; men jeg havde faaet sikkert Løfte om at maatte gjøre Farten med en Skipper, som gik under Seil tre Dage efter. Skjøndt disse tre Dage krøbe med Sneglefjed, fik de da ogsaa Ende, og glad var jeg, da vi nærmede os Fyen. Foraaret var nu i sin fuldeste Pragt. Alt var lutter Glæde og Liv. Luunt viftede Vinden, medens Fuglene sang deres jublende Hilsen og Tak for Vaarens Atterkomst. Freidig og vel tilmode var jeg bleven ved at betragte den skjønne, opvaagnende Natur. Der kom et Haab, en Glæde ind i min Sjæl, som jeg ikke havde følt i lange Tider, og som nu hævede mig

langt over enhver Smerte og Bekymring. Med Undren stirrede jeg paa det sølvklare Hav og de smilende Skove. Saa mægtigt greb hiin Stemning mig, at jeg endnu synes at være tryllet tilbage til den Stund, hver Gang jeg atter mindes den. For mig var det en stor Lindring midt i al min Smerte, at jeg for nogen Tid siden havde tilbyttet mig en Strengeleeg. Hos en gammel Kvinde, som levede ganske ene og forladt, saae jeg den, og jeg kunde ikke modstaae Lysten til at røre Strengene. Derfor tog jeg den, medens hun et Øieblik var borte, greb nogle Accorder og sang en gammel Sang, som strax lokkede hende tilbage. Glad lyttede hun til min Røst, og da Sangen var tilende, lykkedes det mig efter megen Beden og Tingen at erhverve mig dette kostelige Gods. At den senere var min uadskillelige Ledsager, behøver jeg vel neppe at forsikkre Eder, da I jo selv hørte dens Toner hiin Nat, da jeg kom glad og forventningsfuld tilbage. — For at komme tilbage til min Fortælling: Jeg stod i Forstavnen af Skibet, Strengelegen hængte i et Baand over min Skulder; saa mægtigt grebe mine Følelser mig, at jeg ikke formaaede at holde Sangen tilbage; jeg fattede Strengelegen i min Arm og sang min Glæde ud:

Vaarens lønlige Bud
Med Forjættelsers Magt
Taler mægtigt og høit i mit Bryst;
Som en vingestærk Fugl
Fra den sydlige Strand
Er den dalet ved Dannemarks Kyst.

Gjennem Vinterens Nat
Har jeg dromt om dens Gry,
Har jeg dromt om dens jublende Liv;
Gjennem Taager og Slud
Har jeg seet den opstaae,
Vakt ved Guddommens mægtige „Bliv".

Hver en Længsel fik Røst,
Hver en Tanke fik Ord,
Hver en Trældom har sprængt sine Baand,
Som det rullende Hav,
Der med seirende Magt
Bristed Lænken af Vinterens Haand.

Der er Kraft i min Hu,
Der er Mod i mit Bryst,
Der er Sandhed og Haab i min Sjæl;
Som den freidige Vaar
Med Forjættelsers Magt
Gaaer jeg sikkert mod Sommerens Vælд.

Som en drømmende Sky
Under Himmelens Rund,
Som en blød, som en bølgende Vind,
Som et knittrende Lyn,
Som en Ørn paa sin Flugt
Blev jeg stille og stærk i mit Sind.

Vaarens lønlige Bud
Med Forjættelsers Magt
Taler mægtigt og høit i mit Bryst;
Som en vingestærk Fugl
Fra den sydlige Strand
Er den dalet ved Dannemarks Kyst.

Gjennem Vinterens Nat
Har jeg drømt om dens Gry,
Har jeg drømt om dens jublende Liv;
Gjennem Taager og Slud
Har jeg seet den opstaae,
Vakt ved Guddommens mægtige „Bliv."

Folqvard taug og lagde Strengelegen fra sig, medens Helvig ufravendt betragtede ham. Andægtigt havde hun lyttet til hvert Ord og hver Tone; nu sad hun stille, som

om hun ikke en Gang nænnede at afbryde den indtraadte Taushed.

Folqvard var den Første, som tog Ordet paany.

— I det skjønneste Veir fortsatte vi Seiladsen, vedblev han. Da vi endelig naaede Fyens Kyst, lagde Skibet til for at sætte mig iland ved Hagenskov. Saasnart dette var skeet, fortsatte de Andre deres Fart. Saa hastigt som jeg formaaede, skyndte jeg mig til Slottet for at forhøre om Rømningsmanden; men stor blev min Skuffelse, da jeg her erfarede, at man ikke havde havt Besøg af Nogen, som i fjerneste Maade havde nogen Lighed med den, jeg søgte. Tankefuld og bedrøvet vandrede jeg ud i den nærliggende Skov. Da jeg havde tilbragt nogle Timer i Ensomhed, hørte jeg Stemmer i Nærheden, som syntes at komme nærmere og nærmere, til de Talende endelig vare komne tæt hen til mig. Efter Stemmerne at dømme maatte det være en Mand og et Barn, som vare de Samtalende, og da de ved en Omdreining af Veien pludseligt stode for mig, viste det sig at være, som jeg havde tænkt. Manden saae forbauset paa mig; det var ikke let for mig at forstaae, om han var tilfreds eller utilfreds med dette uventede Møde; thi hans Ansigt røbede Intet i saa Henseende, og hans tørre, skrattende Stemme var ligesaa lidt istand til at forraade Noget. Da jeg syntes, at han havde betragtet mig tilstrækkeligt længe, nikkede jeg med Hovedet og sagde venligt:

— „Guds Fred!"

— Han svarede vel, men ikke med synderlig Lyst. Da jeg imidlertid nu havde formaaet ham til at lukke Munden op, fortalte jeg her som overalt, hvor jeg kom frem, min Historie, og hvad jeg havde sat som Maal for min Reise. Det lod til, at han hørte paa mig med Opmærksomhed, men dog uden den mindste Deeltagelse. Anderledes

var det med Barnet, en halvvoxen Pige, som nu og da næsten syntes at holde sit Aandedræt tilbage for ikke at gaae Glip af et eneste Ord. Da hun havde endt, saae hun deeltagende og mildt paa mig, medens hun sagde:

— „Var jeg i dit Sted, saa vilde jeg sove i Nat ved Stenen!"

— At jeg blev høist forbauset over disse Ord, behøver jeg vist neppe at forsikre Eder; jeg saae spørgende paa hende; men hun gjentog:

— „Jeg vilde sove ved Stenen, siger jeg Dig!"

— Nu vidste jeg, at jeg ikke havde hørt feil, og spurgte derfor:

— „Sove ved Stenen — hvad mener Du hermed?"

— „Men kjender Du da ikke den indviede Steen?" raabte Barnet høist forundret.

— „Du glemmer, Barn," indvendte Manden vrantent, „at den Fremmede ikke kjender dette Sted; men at han, som han nys selv fortalte, er her nu for første Gang!"

— „Ja, det er jo ogsaa sandt," svarede Pigen; „men derfor skulde han dog sove ved Stenen i Nat!" paastod hun haardnakket.

At min Nysgjerrighed var vakt og det i allerhøieste Grad kan I vel tænke Eder, og da jeg havde langt mere Lyst til at tale med det livlige Barn, end jeg havde til den ene Gang efter den anden at høre den vrantne Mands halvt gnavne Svar, henvendte jeg mig paany til Pigen, idet jeg spurgte:

— „Hvad er det for en Steen, Du taler om, og hvorledes mener Du, at en Nat tilbragt, ved den, kan have nogen Indflydelse?"

Pigen svarede ikke strax, men slottede ængstligt til Manden, som for at indhente dennes Samtykke til at

fortælle, hvad der laa hende paa Hjerte. Manden forblev imidlertid taus, og Barnet fandt sig derfor foranlediget til at sige:

— „Jeg veed jo nok, at man venter os derhjemme; men dersom Du vilde gaae i Forveien og give mig Lov til at blive her hos den Fremmede, indtil jeg har forklaret ham alt det om Stenen, saa skulde jeg nok skynde mig hjem strax efter?"

— Manden rynkede Panden, som om dette Forslag ikke ret behagede ham, og Pigen, som saae det, vedblev derfor:

— „Du gaaer dog kun langsomt alligevel, og jeg lover Dig, at jeg snart skal indhente Dig?"

— Manden betænkte sig endnu lidt, før han svarede:

— „Nu ja, gjør, som Du vil; men Du maa ordentlig bene af, naar Du først er paa Vei!"

— „Det lover jeg Dig!" svarede Pigen.

— Uden at hilse Farvel til nogen af os, gik Manden sin Vei, medens han brummede saa smaat imellem Tænderne. Da vi vare alene, vendte Pigen sig imod mig, og idet hun pegede hen forbi den østlige Side af Slottet, spurgte hun:

— „Kom Du den Vei fra?"

— „Nei," svarede jeg, „hørte Du ikke, at jeg fortalte, at jeg kom fra Søsiden?"

— „Saa er det derfor, Du slet ikke har seet Stenen!"

— Jeg taug og ventede at høre hendes Forklaring. Hun satte sig ned paa en Grøftekant og gjorde Tegn til mig, at jeg skulde gjøre det samme. Jeg fulgte hendes Opfordring. Da vi Begge saaledes sadde i god Ro, tog hun endelig til Orde:

— „Det, som jeg nu vil fortælle Dig, det er slet

for mange hundrede Aar siden; men sandt er det, tilføiede hun med Overbeviisning. Seer Du, her i Skoven levede en gammel, from Mand, som aldrig bestilte andet end at sulte og bede. Jeg troer ikke en Gang, Slottet var til den Gang, for havde det været til, saa kan jeg ikke troe andet, end der havde været Tale om det; men det er der sletikke. Den Gang var der en stor, dyb Sø ikke ret langt fra det Sted, hvor vi nu sidde, og nede i Søen boede en Kvinde, som var baade ond og grim. Hver Aften kom hun op paa Strandbreden, naar Solen var gaaet bort, og der blev hun saa gaaende frem og tilbage lige til Midnat. En Aften, som hun saaledes gik, kom den fromme Mand forbi, og da han saae hende, forfærdede han sig forfærdet; thi det at see hende betydede altid, at der, inden Aaret var omme, skulde skee den, som saae hende, en stor Ulykke. Hun stillede sig i Veien for ham med sine onde Øine. Den fromme Mand vilde vende sig om og gaae sin Vei, men Kvinden greb ham om Armen og sagde: „Dersom Du er from og hellig, som Folk sige, hvorfor flygter Du saa?" — Manden standsede og sagde: „Bør jeg ikke flygte for Dig — Du er jo den Onde selv?" — Kvinden lo ganske høit og sprang ud i Vandet. Men om Natten kunde den fromme Mand ikke sove; thi han syntes, at hver Gang han lukkede Øinene, saa kom Kvinden og kneb ham i Øielaagene, og naar han saa slog Øinene op, saa stod der en heel Skare af Smaadjævle og grinede ad ham og sagde til ham: „Du fromme Mand, hvorfor flygter Du?" — Forgjæves bad han baade Nat og Dag; forgjæves stængede han sin Dør, saa intet Menneske kom til ham, og han heller ikke traadte udenfor. Nær havde han i Rædsel og Fortvivlelse mistet sin Forstand aldeles. Nat og Dag havde han kun den ene Bøn og det ene Ønske, at disse Syner, denne Kvinde

og disse Djævle, som haanede og spottede ham, maatte forlade ham. Da var det en Nat, som han just havde kastet sig paa sit Leie og atter hurtigt var sprungen op, dreven af Angst og Gru, at han pludseligt kastede sig paa Knæe og bad. Saa kom der nogen Ro i hans Sind, og han græd saa bitterligt, da han paany begyndte at bede om Naade. Pludseligt faldt han i Søvn midt paa det haarde Gulv, og nu saae han i Drømme en hvid og skinnende Engel, som stod for ham. Englen rakte Haanden ud og sagde: „Staa op og følg mig!" Han gjorde strax, som der blev befalet ham, og Englen førte ham dybere ind i Skoven. Endelig standsede Englen og spurgte: „Veed Du endnu ikke, hvori din Synd bestaaer?" — „Nei," svarede Manden; „men jeg beder daglig om Naade!" — Atter gik de et lille Stykke fremad. Englen standsede paany og pegede paa en høi og spids Steen, som stod opreist paa Veien. — „Seer Du den Steen?" spurgte han. Den fromme Mand vendte Øinene i den betegnede Retning og svarede: „Jo, jeg seer den, den er baade stor og tung!" — „Og dog er det Guds Villie, at Du, om Du ellers vil vente Tilgivelse, skal bære denne Steen bort her fra og til det hellige Land; der skal Du indvie den med Vandet fra Jordans Flod og derpaa bære den tilbage igjen og sætte den paa samme Sted, hvor Du tog den, da Du vandrede ud. Kan Du gjøre dette, og kan Du overvinde alle de Farer og Fristelser, som vil møde Dig ude i Verden, saa skal dit inderligste Ønske gaae i Opfyldelse, og saa skal Du befries fra de Syner, som indtil det Øieblik ville plage Dig, fordi Du flygtede for det Onde i Stedet for at strides med det og overvinde det!" Da Englen havde talt, vaagnede den fromme Mand forfærdet op. Det var Nat; men det var det klareste Maanestinsveir; derfor betænkte han sig ikke længe, men skyndte

sig hen i Skoven til det Sted, som Englen havde vist ham i Drømme. Stor blev hans Forundring, da han virkelig her saae den Steen, som Englen havde vist ham, og nu tvivlede han intet Øieblik om, at det var Guds egen Villie, som var kundgjort ham i Drømme. Han rystede og rokkede den store Steen, som om han vilde prøve Kræfter med den, og endelig tog han den paa sin Skulder og bar den bort. Det var en lang og farefuld Fart; men langt om længe naaede han det hellige Land, hvor han handlede, ganske som Englen havde sagt. Nu begav han sig atter paa Hjemveien. Mange vare de Fristelser og Farer, han maatte udstaae paa den møisommelige Reise; men aldrig mere bukkede han under, og jo mere han nærmede sig Hjemmet, jo sjældnere bleve de forfærdelige Syner, som tidligere plagede ham uophørligt. Og der gik mange Dage og mange Uger og mange Maaneder — da stod den fromme Mand atter paa samme Sted, som han var vandret ud fra med Stenen paa sin Skulder. Paa samme Plads satte han den atter, og nu kastede han sig paa Knæe og blev liggende i Bøn, til den mørke Nat indtraadte; da slumrede han ind, og atter viste den straalende Engel sig for ham. Englen holdt en hvid Lillie i sin Haand og sagde venligt til ham: „Se, her har Du et Tegn fra Himlen, og naar Du har sovet denne Nat til Ende ved den indviede Steen, som Du selv har baaret baade frem og tilbage, saa skal Dit Ønske være bønhørt!" Nu forsvandt Englen; men om Morgenen laa den gamle Pilgrim død ved den indviede Steen, og siden den Tid bliver ethvert uskyldigt Ønske opfyldt for den, som i Tillid til Englens Hjælp sover en Nat over ved den indviede Steen!"

— Hun taug et Øieblik, og da jeg ogsaa taug, saae hun alvorligt paa mig og sagde:

— „See, det var min Fortælling, og det er mit Raad, at Du sover Natten over ved den hellige Steen, for saa kommer Englen, medens Du sover, og viser Dig, hvad Du skal gjøre!"

— Jeg var vel forunderligt greben af Barnets Fortælling, men fæstede dog ei mindste Lid til den mærkelige Magt, som hun tillagde Stenen; imidlertid nænnede jeg dog ikke at lade hende føle min Vantro, og derfor sagde jeg:

— „Er den Steen langt herfra?"

— „Aa nei!" svarede hun.

— „Maaskee skal Du netop den Vei forbi?"

— „Nei, det just ikke; men om Du vil gaae godt til, saa skal jeg føre Dig derhen; jeg kan jo bagefter skynde mig saa meget mere; thi Fader er altid streng og gnaven; desuden begynder Mørket jo nu at falde paa; men om Du vil, saa kom!"

— Hun reiste sig, og jeg gjorde det Samme. Hurtigt vandrede vi ind i Skoven i østlig Retning, og ret længe havde vi ikke gaaet, før vi kom til en aaben Plads, som næsten havde en firkantet Form. Pigen pegede nu over mod den ene Side af Pladsen, idet hun sagde:

— „Der seer Du Stenen!"

— Jeg saae i den betegnede Retning, og mit Øie faldt nu paa den omtalte, forunderlige Steen. Pigen stod stille, og idet hun lagde sin Haand paa min Arm og saaledes standsede mig, sagde hun:

— „Gaa nu hen og sov i Fred, det raader jeg Dig til — og nu Farvel!"

— Endnu næsten før jeg fik Tid til at svare hende og takke for Historien, var hun forsvunden ad den samme Vei, som vi nylig vare komne fra. Mørket var faldet paa; men Maanen begyndte at titte frem bag Skyerne.

Jeg var bleven hensat i en underlig Stemning ved at høre, hvad Pigen fortalte, og i dybe Tanker satte jeg mig ned ved Stenen. Mørket var som sagt faldet paa, og Maanen steeg nu høiere og høiere. Jeg tænkte paa, at det var jo netop i en saadan Nat, at den fromme Pilgrim havde tiltraadt sin lange Vandring. Mere og mere fordybede mine Tanker sig i den fælsomme Fortælling, og med Sindet opfyldt heraf slumrede jeg ind med Hovedet lænet imod den kolde Steen. Hvorlænge jeg havde sovet, veed jeg ikke; thi da jeg vaagnede, var det endnu Nat, og Maanen skinnede saa stor og rund, at jeg næsten forfærdedes, da jeg slog Øinene op og saae mig om. Jeg havde en underlig ubestemt Fornemmelse af, at min Søvn ikke havde været fri for Drømme; men hvad jeg havde drømt, vilde ikke ret træde frem for min Bevidsthed. Forgjæves grublede jeg over, hvilke de Billeder vel vare, som havde fremstillet sig for mig i min Søvn. Pludselig blev Alt mig klart; jeg havde drømt, at jeg var Vidne til et af de saa almindelige Overfald af Stimænd og Røvere, og at den Overfaldne vendte sig imod mig og raabte om Hjælp; men jeg syntes, at den fromme Pilgrim, som en Gang var vandret ud fra det Sted, hvor jeg nu hvilede mig, holdt mig tilbage, da jeg vilde ile den Betrængte til Hjælp. Jeg hørte Vaabenklirren og Larm; endelig hørte jeg de Seirendes Raab og Lystighed, og jeg syntes, at den Overmandede laa bunden ikke langt fra det Sted, hvor jeg befandt mig, men at jeg ikke formaaede at flytte mig af Stedet, fordi den fromme Mands Haand hvilede saa tungt paa mit Hoved. Endelig tog han sin Haand og gjorde Korsets Tegn over mig, og i samme Nu syntes jeg, at I, Fru Helvig, stod for mig, med en prægtig, gylden Krone i Jert Haar; men midt i Kronen manglede en Steen, som var falden ud. I rakte Haanden ud imod

mig og sagde: „Staa op, min Sanger, og jeg skal vise Eder, hvor den Steen er, hvis Lige jeg endnu aldrig skuede!“ — Jeg reiste mig og fulgte Eder; men da vi havde gaaet nogle Trin, standsede I og vendte Eder imod mig; medens I med den høire Haand pegede frem for Eder, sagde I: „Gaa derhen, to hundrede Skridt herfra vil I finde den; thi der saae jeg den!“ — Med disse Ord forsvandt I, og det maa vel være saa, at jeg er vaagnet i samme Nu; thi alt hvad jeg end anstrengte mig for at erindre mere, saa lykkedes det mig dog ikke. Stille og grublende sad jeg ved Stenen. Jeg var nedslaaet og vidste ikke, hvilken Vei jeg skulde tage; thi saaledes uafbrudt at færdes paa Lykke og Fromme forekom mig planløst og til ingen Nytte. Jeg reiste mig, endnu stedse fordybet i Tanker. Imidlertid begyndte Morgenen at bryde frem, og med den kommende Dag vaagnede Haabet paany i mit Bryst. De Ord, som I, Fru Helvig, havde talet til mig i Drømme, løde stærkere og stærkere for mine Øren, og endelig besluttede jeg som et sidste Forsøg paa at naae mit Maal at gjøre, hvad I havde tilraadet. Jeg gik derfor fremad speidende til alle Sider, og hvad formaaer at skildre min Overraskelse, da jeg omtrent hundrede Skridt fra mig seer en opsadlet Hest græsse roligt, medens dens Ryttер, som det lod, var steget af for mageligt henstrakt i Græsset at udhvile sig efter et maaskee langt og besværligt Ridt. Nysgjerrig nærmede jeg mig; men et Udraab af Forbauselse undslap mig, da jeg nu ved at komme ganske nær opdagede, at Ryttеren ingenlunde var stegen af for at hvile sig, men derimod indtog en høist ufrivillig Stilling, bunden baade paa Hænder og Fødder. Hans Ansigt var bortvendt fra mig. Jeg troede ham død i det Øieblik, da jeg opdagede hans Stilling; men nu hørte jeg, at en svag Stønnen røbede, at der endnu var Liv i ham. Jeg

gik om paa den anden Side af ham for at see hans Ansigt og for at tiltale ham; men Ordene døde paa mine Læber, og Overraskelsen havde næsten heelt lammet mig, da jeg fæstede mit Blik paa hans Aasyn, og da hans Øie mødte mit; thi her for mig laa bastet og bunden, ganske overgivet i min Vold den, jeg saalænge og saa forgjæves havde efterspuret — Niels Bugges Bøddel!

Folqvard tav.

Helvig hørte forbauset disse hans sidste Ord, og da han tav, sagde hun:

— Hvor sælsomt, hvor høist forunderligt!

— Ja, svarede han, af Alt, hvad jeg oplevede paa denne Fart, forekommer i Sandhed denne Begivenhed mig at være den mærkeligste af det Hele!

— Og mig ikke mindre! fuldendte Helvig.

Folqvard fortsatte:

— Da jeg havde fattet mig noget af min Sindsbevægelse, besluttede jeg at tiltale ham; jeg mærkede godt, hvorledes min Stemme skjælvede, da jeg sagde:

— „Altsaa saaledes skulde vi gjensees?"

— „Til ringe Glæde baade for Dig og mig!" svarede han med mat Stemme, men dog med det samme drillende og vndskabsfulde Udtryk, som jeg kjendte saa godt.

— „Jeg haaber dog, at vi denne Gang skulle faae vort gamle Mellemværende opgjort?" vedblev jeg.

— „Men Du haaber forgjæves!" paastod han.

— „Hvorledes?"

— „Ja, det vil da sige, mener Du, at Du vil give mig min Rest, saa vær saa god — det, vil jeg indrømme, vil være Dig en let Sag; thi jeg befinder mig just ikke i den forsvarsdygtigste Stilling; men mener Du her at kunne faae Oplysning om dit Arvegods, saa tager Du storlig feil; thi vel har jeg eiet det; men hvem af de

Niddinger, som overfaldt mig, der har tilegnet sig det, ved jeg ikke saa lige og kan derfor ikke lede Dig paa Sporet, hvor gjerne jeg end vilde!" endte han spottende.

— Jeg stod som lynslaaet; at hvert Haab paany var vaagnet med fornyet Styrke, da jeg saae ham, som jeg troede i Besiddelse af min Skat, vil I let indsee, og at det derfor blev mig dobbelt smerteligt strax at maatte slippe det igjen, kan ikke forundre Eder. Pludseligt faldt det mig ind, at han maaske anvendte en List blot for at forblive i Besiddelse af Klenodiet; jeg sagde derfor:

— „Efter al den Ondskab og Snuhed, Du ligefra Først til Sidst har lagt for Dagen i alle dine Handlinger, kan det vist langtfra undre Dig, at hvert Ord, Du taler, maa synes at være en Løgn — vid derfor, at jeg ikke agter at forlade Dig eller løse dine Baand, før jeg har fuldstændigt overbeviist mig om, at Du ikke bedrager mig, og at Du ikke bærer min Eiendom skjult i dine Klæder!"

— Han brast i en Skoggerlatter, hvorefter fulgte en ynkelig Klynken og Stønnen; thi han blødte af flere dybe Saar, som Voldsmændene havde tilføiet ham, og nær var jeg ved at høre hans Jamren bleven saa betagen af Medlidenhed, at jeg, trodsende al sund Fornuft, havde løst hans Baand for derved at lette ham hans Pine; men just som denne Tanke foer mig igjennem Hovedet, mødte jeg hans listige og ondskabsfulde Blik, der tydeligere end Ord udtrykte, at han havde opfanget mine Tanker og allerede glædede sig til at haane mig for min Godtroenhed. Jeg begyndte derfor den Undersøgelse, som jeg var fast besluttet paa at anstille; men desværre viste hans Ord sig denne Gang at være fuldstændig Sandhed; thi hans Klædedragt bar tydeligt Spor af den stedfundne Plyndring. Han lo høit ad min forgjæves Umage. Jeg stod med min

Strengeleeg i Haanden; jeg havde just taget den op fra Græsset, hvor jeg havde lagt den fra mig, medens jeg foretog Randsagningen. Ærgerlig over paany at høre hans Haanlatter, kastede jeg i min Harme Luthen fra mig langt hen i Græsset. Neppe var det imidlertid gjort, før jeg fortrød mit Ilsind og fulgte den opmærksomt med Øinene for ligesom at beskytte den med mit Blik; samtidigt skyndte jeg mig fremad for om muligt at gribe den i Faldet. Dette lykkedes mig imidlertid ikke; thi nogle Skridt foran mig faldt den til Jorden, og jeg hørte, at den i Faldet stødte imod noget Haardt, som laa i Græsset. Uden ret at vide hvorfor, bøiede jeg, da jeg havde taget Strengelegen og forvisset mig om, at den ingen Skade havde lidt, det høie Græs til Side. Min Jubel og Glæde formaaer ikke Ord og ikke Tale at beskrive; thi der lige for min Fod laa Skrinet, som sluttede min Skat inde. Jeg vilde neppe troe mine egne Øine. Et høit Glædesskrig undslap mig, da jeg stod med Skrinet i min Haand; men lige saa pludseligt greb den Tanke mig: „Hvad, om det nu var tomt!“ — Blodet foer mig voldsomt til Hjertet; mine Hænder skjælvede; jeg fordristede mig næsten ikke til at aabne det; thi nu i dette Øieblik at skulle skuffes, forekom mig som en Lidelse, jeg ikke formaaede at bære. Jeg samlede alt mit Mod, og med en Hastighed, som om mit Liv var afhængig af, at jeg erholdt Vished saasnart som muligt, aabnede jeg Skrinet. Maalløs af Glæde skuede jeg min Skat. Der laa den paa den gule Grund, medens dens Straaler spillede i Sollyset med en Styrke og en Glands, som jeg aldrig tilforn havde seet. Et dybt Suk steg op fra mit Bryst; det var i dette Nu for mig, som om jeg i dette mit Suk kastede al den Uro og Ængstelse overbord, som i saa lang Tid havde tynget og foruroliget mit Sind. I Tankerne

var jeg allerede hos Eder og rakte Eder den Eiendom, som I udsendte mig for at hente; da vaktes jeg pludseligt af mine livsalige Drømme derved, at Væbnerens Røst naaede mine Øren. Uden selv at vide hvorfor lukkede jeg hastigt det lille Skrin og gjemte det paa mit Bryst, forinden jeg atter nærmede mig det Sted, hvor han laa. En ubevidst Ahnelse sagde mig, at her gjorde jeg bedst i at fortie mit Held, at ikke jeg skulde udsætte mig for nye Efterstræbelser fra hans Side. At de Stimænd, som havde overfaldet ham, tillige havde plyndret ham, var jeg fuldstændigt overbeviist om, ligesom jeg vistnok gjættede rigtigt, naar jeg antog, at de paa Flugten havde tabt Skrinet, som jeg var saa heldig at finde og saaledes komme i Besiddelse af Klenodiet i det Øieblik, hvor alt Haab om dets Gjenerhvervelse næsten syntes bristet for mig. Jeg hørte som sagt nu Væbnerens Røst og gik henimod Stedet, hvor han laa. Da jeg var kommen heelt hen til ham, raabte han:

— „Kan Du ikke lade dit gode Hjerte seire endnu en Gang, min gamle Ven og Reisefælle; thi om Du vilde det, saa blev jeg fri og kunde gaae, hvorhen jeg lystede!"

— En Tanke foer mig pludseligt igjennem Hovedet, og jeg udtalte den lige saa hurtigt, da jeg sagde:

— „Aa jo, jeg vil løse Dig paa een Betingelse!"

— „Og det er?" spurgte han.

— „Det er den, at Du for min Uleilighed giver mig din Hest, som græsser her ved Siden af Dig?"

— „Tag den kun!" raabte han lystigt; „forresten maa Du vide, at det er din egen Hest, som bar mig bort den Nat, da Du nok erindrer, at vi To mødte Henneke og hans Venner!"

— Først nu opdagede jeg, hvad jeg ikke tidligere

havde havt Sands for at bemærke — det var virkelig mit eget Dyr, den tro Ganger, som J, Fru Helvig, selv bød mig at bestige, da jeg forlod Sønderborg Slot. Jeg løste nu hans Baand, og da dette var gjort, svang jeg mig i Sadlen, medens han raabte efter mig, idet jeg red bort:

— „Forbandet er det dog, at Du saaledes skal være i Stand til at fare afsted, medens jeg, som er fuld af Saar og Stød, maa slæbe mig hen ad Landeveien!"

— Det gjorde mig, trods alt hvad dette Menneske havde voldt mig af Uro, af Kval og Angst, ondt at høre disse Ord, og jeg vendte om for at tage ham op foran mig paa Hesten og føre ham til Hagenskov, eller om der viste sig et eller andet Huus paa Veien da at anbringe ham der og formaae medlidende Mennesker til at antage sig ham. Jeg steeg altsaa af Hesten for at hjælpe ham op, og han modtog tilsyneladende meget taknemlig denne Godhed. Da vi havde redet saalænge, at vi vare Slottet ganske nær, forekom det mig, at han var falden i Søvn, og jeg bøiede mig tæt ned imod ham for at lytte til hans Aandedrag. Jeg standsede mit Ridt og hvidskede:

— „Hvor gaaer det?"

— Han svarede ikke. Hans Øine vare lukkede, og jeg saae, at han blødte stærkt. Jeg frygtede for at ride længere med ham og steeg derfor med stor Anstrengelse ned af Hesten, og bagefter løftede jeg med endnu større Besvær ham ned og lagde ham i Græsset. Aldrig kom hans Sletheb saa klart for Dagen som nu i denne Stund; thi pludseligt aabnede han Øinene, og idet han saae paa mig med sit hadefulde Blik, greb han hurtigt sin Daggert og forsøgte ikke mindre end to forskjellige Gange paa at myrde mig, medens jeg holdt ham i mine Arme og bøiet over ham søgte at lægge ham saa varligt som muligt for derefter skyndsomst at hidkalde Hjælp. I min Forfærdelse slap

jeg ham noget hastigt, hvorfor han vaandede sig noget, da hans Saar virkelig vare betydelige. Jeg vristede Daggerten ud af hans Haand, og idet jeg hævede den over hans Hoved, sagde jeg:

— „Du seer, at dit Liv er i min Haand; men aldrig skal det siges, at Folqvard Lovmandsøn myrdede en Saaret og Værgeløs!"

— Med disse Ord kastede jeg Daggerten langt bort og red hastigt videre. Da jeg kom forbi Slottet, red jeg ind for at bede Slotskapellanen antage sig den Saarede. Han lovede dette, og nu var der end ikke det Mindste, som holdt mig tilbage paa Farten længere!

— I Sandhed, I havde ogsaa havt mere end tilstrækkeligt at kæmpe imod, og mange og store have Eders Gjenvordigheder været! sagde Helvig.

— Og dog, smilede Folqvard, forekommer det Hele mig Intet at regne, naar jeg mindes, med hvilken Freidighed, med hvilket Haab og hvilken Glæde jeg tiltraadte Hjemfarten efter at have gjenerobret min dyre Skat. Jeg behøver vist ikke at forsikre Eder, at Hjemreisen blev foretaget saa hurtigt, som det var tænkeligt, at den kunde iværksættes, og at jeg af Længsel hverken havde Hvile Nat eller Dag, men uafbrudt fortsatte Reisen indtil den Stund, da jeg atter stod for Eder hiin Foraarsnat paa Sønderborg Slot.

— Da Lyden af Eders Sang naaede mine Øren, tilføiede Helvig.

— Saa veed I nu Alt, sluttede Folqvard. Ganske som Begivenhederne skiftedes, som den ene afløste den anden, saaledes har jeg skildret Eder det Hele, og nu da Aftenen falder paa, og Solen er nær sin Nedgang, er det jo og paa Tide, at denne Beretning endes!

— Og lad den da endes med en Tak til Eder

for Alt, hvad I har fortalt. Jeg maa tilstaae, at Meget af det, jeg her har hørt, har voldt mig Uro og Bekymring for Eders Skyld, og det uagtet jeg jo forud vidste, at I dog til Sydvende og sidst, trodsende og overvindende alle Farer, kom lykkelig og vel tilbage til Sønderborg! sagde Helvig med et deeltagende Smiil.

— Vel er det ikke kjærligt eller rigtigt at glæde sig over en Andens Uro og Bekymring, tog Folqvard Ordet; men i dette ene Tilfælde kan jeg ikke fragaae, at den Fryd, som opfylder mit Bryst ved Tanken og Bevidstheden om Eders ustrømtede Deeltagelse, er mig rigelig Erstatning for hver en Fare og hver en Møie!

Ende paa anden Deel.

Kong Valdemar og Tovelille.

Original, historisk Roman

af

Carl Nordrup.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af C. G. Birch.

Trykt hos F. C. Bording.

1875.

I.

En skrækkelig Ahnelse.

Lang Tid, ja mange Maaneder ere henrundne siden den Dag, da vi sidst gjæstede Brattingsborg.

Niels Ebbesen lever endnu her med sin Familie, eller rettere hans Familie lever endnu her paa det sikkre, befæstede Sted; thi selv er han saa at sige aldrig tilhuse.

I Betingelserne for Valdemar Atterdags Tronbestigelse var jo nemlig det fastslaaet, som Geerts Sønner forlangte for at give deres Minde hertil, at Niels Ebbesen var erklæret fredløs.

Om slig Lod havde rammet en Mand med mindre Fædrelandskjærlighed og i Besiddelse af mindre Sjæleadel end Niels Ebbesen, er det ikke let at beregne, hvilke forfærdelige Følger for Land og Rige, ja for selve Kongens Sikkerhed denne Betingelse kunde have medført.

Til Held for Danmark var imidlertid Ridder Niels en Mand, som satte Fædrelandets Vel over Alt. Hvilke Følelser der besjælede ham, lagde han jo klart for Dagen i den Stund, da han undsagde den kullede Greve, og da han med sin lille Skare trængte midt ind i Fjendens Leir.

Fra hiin Stund og indtil nu har hans Liv kun været en uafbrudt Kjæde af Slag og Træfninger.

Fredløs, som han var, maatte han staae paa sine egne Been, og forsvare sig saa godt han kunde, eller bukke under, naar Kræfterne ikke længere slog til.

Mangen haard Dyst havde han seierig udfægtet. De forbittrede Greveſønner angrebe ham den ene Gang efter den anden og ilede de Stæder til Hjælp, ſom Niels ſøgte at fraviſte Fjenderne.

I to Aar kæmpede han ſaaledes for Fædrelandets Uafhængighed, alene med ſin lille Skare imod en langt talrigere Styrke.

En ſtor Deel af Jylland var endnu i Holſtenernes Vold; men Jyderne, ſom vare kjede af dette Overherredømme, ſamlede ſig under Nielſes Banner for at udjage Voldsmændene.

Ebbeſen maatte, ſom allerede er ſagt, altid udfægte ſine Kampe alene, da Valdemar i Spandau havde forpligtet ſig til ingenlunde at tage „Geerts Banemænd og deres Hjælpere" under ſin Beſkyttelſe.

Kort før vi atter i vor Fortælling vende tilbage til Niels Ebbeſen, har han fordrevet Tydſkerne fra Lundenæs ved Skjern Aa, og har nu ruſtet ſig for at drage imod Skanderborg, ſom han agter at beleire.

Det var en mørk og ſtudfuld October Aften, at Niels Ebbeſen ſad i dyb Samtale med ſin Skriftefader, den ſtærke Magiſter Jacob.

De To ere alene i Salen.

Lyſene ere næſten aldeles nedbrændte; men endnu ſynes det ikke, ſom om Nogen af dem agter at bryde op; tvertimod trækker Biſpen i dette Øieblik den høiryggede Stol, hvori han ſtjødesløſt har kaſtet ſig, nærmere hen til

Niels Ebbesen, som om den Deel af Samtalen, der endnu staaer tilbage, netop bør føres hemmeligheds fuldere end det, som allerede er drøftet.

Endelig udbrød Bispen:

— Ja, I har Ret, Ridder Niels!

Denne svarede ikke, hvorfor Bispen vedblev:

— Jeg indrømmer Eder, at I har Ret, og jeg kan ikke nokſom skildre Eder, hvor stor min Glæde er over, at vi i denne Aften have havt saa uforstyrret Ro til vor Samtale!

Niels Ebbesen betragtede Bispen venligt, idet han svarede:

— Min Glæde har visselig ikke været ringere end Eders, især da jeg troer, at vi i denne Aften have samtalet for sidste Gang.

Bispen hævede hastigt Hovedet og betragtede forbauset den Talende.

Ebbesen smilede sørgmodigt og gjentog langsomt:

— I hørte ikke feil, Ærværdige — jeg troer fuldt og fast, at vi have samtalet for sidste Gang!

— Og hvorfor — hvorfra faaer I denne forunderlige Tanke? spurgte Bispen.

— Veed man vel selv Sligt, fromme Fader — kan man vel gjøre sig selv Rede for saadanne sælsomme Ahnelser, som undertiden gribe Een saa levende, at Alt, hvad man end gjør for at modarbeide dem, dog ikke formaaer at drive dem paa Flugt?

Et tvetydigt Udtryk viste sig i Bispens Ansigt, da han langsomt rystede paa Hovedet og sagde:

— At forklare Sligt formaaer vel Ingen; men desuagtet vil jeg bede Eder ikke at ængste hverken Eder selv eller Andre; thi Herrens Veie ere usporlige, og tidt og ofte kunne vi endnu tale sammen, om Gud vil.

— Ja om Gud vil, fromme Fader — men Gud vil, at naar jeg denne Gang drager bort fra mit Hjem, saa vender jeg ikke mere tilbage.

Biſpen reiſte ſig.

Niels Ebbeſen fulgte ham med Blikket.

Meſter Jacob gik frem og tilbage i ſtærk Sindsbevægelſe; endelig ſtandſede han foran Niels, greb hans Haand og udbrød bevæget:

— Men Ridder Niels, jeg kjender Eder ikke igjen. Nys talte vi ſammen om Strid og Seiervindinger, I var kjæk og fuld af Begeiſtring; nu er I . . .

— Ikke modfalden, Ærværdige! faldt Ebbeſen ham i Talen.

— Det vel ikke, indrømmede Biſpen; men . . .

— Men kun bekymret for deres Skyld, ſom ville ſørge ved min Baare! faldt Ebbeſen atter ind.

— Slaa diſſe Tanker paa Flugt, Ridder Niels, formanede Biſpen paany.

— Umuligt! hviſkede Ebbeſen, idet han ryſtede ſtærkt paa Hovedet.

Han drog ſin Haand ud af Biſpens og begyndte at gaae langſomt op og ned ad Gulvet.

Endelig ſtandſede han foran Biſpen og ſvg langſomt til Ordc:

— Fromme Fader, naar Efterretningen om min Død naaer her hjem til Brattingsborg, vær da en venlig Trøſter for Enken og de Faderløſe?

Iſtedetfor Svar tog Biſpen hans fremrakte Hænder og trykkede dem med Inderlighed.

Der indtraadte en lang Pauſe.

— Og nu, tog Ebbeſen atter til Orde, lader os nu

tale om den Sag, som vi Begge længes efter at drøfte!

— I mener Agnete? spurgte Biſpen.

— Ja, fromme Fader, det var jo nærmeſt for hendes Skyld, at I kom hid i Aften?

— Det er, som I ſiger, ſvarede Biſpen; men ſandt er det, at hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med; thi ſtedſe kommer Fædrelandets Sag først paa Bane; men for at komme til Aarſagen for mit Beſøg paa Brattingsborg, ſaa lader os tale om Agnete!

II.

Bortførelſen.

Efter disſe Ord ſatte Biſpen ſig roligt ned, og Niels Ebbeſen tog Plads ligeoverfor ham.

— I disſe urolige Tider, tog Ebbeſen til Orde, hvor Krig og Seiervindinger næſten optage enhver Tanke, og hvor al Tale næſten dreier ſig om Blodsudgydelſe, gjør det ſandelig godt, naar man en Gang kan offre ſin Tid, ſelv om det kun er et enkelt Øieblik, til fredelig Tale!

— Hvad I der ſiger, Ridder Niels, er ſom talt af mit eget Indre! ſvarede Biſpen.

— Og derfor, Ærværdige, fortæl mig nu, hvorledes I atter fik Agnete frelſt af Gunhilds og hendes Staldbroders Vold; thi min Huſtru veed jo ikke andet om den

Sag end det, at vor Aage kom hjem til Gaarden i flyvende Fart og berettede, hvad han havde seet!

Biſpen ſmilede, da han ſagde:

— Hun veed dog i ethvert Tilfælde ſaameget, at Agnete atter kom tilbage hertil, al den Stund hun har hart hende i ſin Varetægt hele Aaret rundt ſiden den Tid!

— Ja, og det endog et langt Aar, Ærværdige — I huſker nok ikke længer, at det allerede i Foraaret var et Aar ſiden, at den Begivenhed indtraf!

— Jeg har Intet glemt! ſvarede Biſpen.

— Og derfor gjentager jeg — fortæl, Ærværdige, medens vi Begge have Stunder at offre paa denne Tale!

Efter en kort Betænkning tog Biſpen endelig Ordet:

— Det er ſnart fortalt, Ridder Niels; thi kort og godt kan det Hele berettes i faa Ord. For altſaa at komme til Sagen, vedblev han, vil jeg fortælle Eder, hvad jeg veed om Agnetes Bortførelſe!

Niels Ebbeſen rykkede ſin Stol nærmere.

Biſpen begyndte:

— I erindrer vel, at den ſamme Aften, ſom man her paa Brattingsborg ventede Agnete forgjæves tilbage efter den korte Udflugt, ſom hun og Aage havde Tilladelſe til at gjøre, var der kort i forveien ſeent paa Eftermiddagen ankommen to fremmede Svende her til Brattingsborg.

— Det erindrer jeg, ſvarede Niels; og disſe to Fremmede vare komne hertil for at ſamtale med mig og forſøge paa enten med Liſt eller med det Gode at formaae mig til at udlevere Agnete; da jeg imidlertid hverken lod mig fange af deres Snedighed eller beſtikke af deres Løſepenge, maatte de atter drage bort med uforrettet Sag!

— Og dog, indvendte Biſpen, havde deres Sag ikke

forblevet saa ganske uforrettet, om ikke den unge Aage og Eders tro Haldor Begge havde været aarvaagne og forstandige.

— Hvorledes?

— I veed jo, at Aage var med Agnete ude, og at han kun fjernede sig for at skaffe nogle Blomster plukkede, som Pigen havde yttret megen Lyst til, og at Agnete, medens han var borte, kom i Nærheden af det Sted, hvor Gunhild og hendes Ledsager førte deres Samtale. I veed, hvorledes de To listigt affærdigede Drengen; men I veed tillige, hvorledes han til Gjengjæld pudsede dem Begge og skyndsomst bragte Efterretningen om Bortførelsen hertil. I var netop fraværende i det Øieblik, da Aage kom herhjem. Jeg sad og samtalede med Fru Kirstine; men i Tillid til den forstandige Drengs Udsagn fulgte jeg ham hastigt hen til det Sted, hvor han havde seet dem forsvinde med det kostbare Rov. Da vi ankom hertil, fandt vi Haldor paa Stedet. Han fortalte, at han i Borgestuen havde seet, hvorledes de hemmelighedsfulde Svende havde gjort Tegn til hinanden, medens de gik over Broen og troede sig ubemærkede af Alle. Han forklarede, hvorledes han der blev Vidne til, at der i Lunden maatte foregaae Noget, som især lagde Beslag paa disse Svendes Opmærksomhed. Da derfor de Andre i Borgestuen forsamlede Svende gik for at møde og udspørge de Fremmede, blev han ene tilbage, og nu opdagede han, da han steg op paa en af Bænkene og saae i den Retning, i hvilken den Ene af de To havde peget for der at henlede den Andens Opmærksomhed paa Noget, at dette Noget viste sig at være Agnete og Aage, som her vandrede Side om Side. Nu blev det ham øieblikkeligt klart, at disse To maatte være nogle af de hemmelige Forfølgere, for hvis Efterstræbelse dette Barn er udsat, og derfra skrev den Uvillie

sig, hvilken han fortalte mig, at han strax lagde for Dagen imod disse To og da navnlig imod den Ene af dem. Saasnart Agnete derfor blev længere ude end sædvanligt, gik han strax bort for at begive sig til det Sted, hvor han havde seet Børnene sammen; men nu havde han trods al anvendt Umage forgjæves søgt efter dem Begge i over en Time. Derfor blev hans Glæde ikke ringe, da vi ankom til Stedet, og Aage der yderligere lede os Begge paa Sporet ved at betegne os, i hvilken Retning de vare flygtede med Agnete. Vi stikkede nu Drengen tilbage og begave os ene i den omtalte Retning. Jeg vidste jo, at den gamle Gunhild har mere end een Bolig, og derfor var jeg allerede godt paa Spor efter hendes Smuthul, saasnart Aage havde betegnet os Veien; thi af den Oplysning, han gav os, var det klart for mig, at Kjærlingen ikke førte Agnete til den Hytte, som hun ellers beboede, men at Maalet for deres Flugt var en anden Vraa, som hun undertiden tyede til, naar hun havde Noget af stor Vigtighed at skjule eller at foretage sig!

— Jeg troer, faldt Niels Ebbesen ind, at denne Kvinde vistnok forgjæves søger sin Lige i Trædskhed og Ondskab!

— Hun skyer intet Middel, naar det gjælder at kunne tilvende sig Gods eller Guld; men alle Veie ere hende i saa Henseende lige gode! tilføiede Bispen.

III.

Skjult i Lyngen.

Mester Jacob, som endnu ikke var tilende med sin Beretning, tog atter til Orde:

— Jeg, som har afluret saamangen Nidding hans hemmelige Veie, har ogsaa afluret gamle Gunhild dette hendes Smuthul, og derfor gik vi nu trøstigt fremad imod Maalet. Længe varede det ikke, før vi havde naaet Stedet. Det var en lille, ussel Vaaning, halvt nedgravet i Jorden. Jeg kjendte Indgangen; thi jeg havde tidligere været der for at afforbre hende nogle Kostbarheder, som hun en Gang lumskeligen havde tilvendt sig og skjult her. Efter nogen Anstrengelse gav Døren efter for mit og Haldors forenede Tryk imod den. Den sprang op med en pibende, hvinende Lyd, foraarsaget ved de rustne Hængslers Dreien. Hvor stor var vor og da navnlig min Forbauselse, da vi fandt Hytten tom, istedetfor som vi havde ventet at overraske Kjærlingen og hendes Hjælper for i en Haandevending at tilvende os den bortrøvede Pige og føre hende tilbage til Brattingsborg!

Biskpen taug et Øieblik.

Det ene Lys var imidlertid heelt nedbrændt i Stagen.

Ebbesen reiste sig. Forsigtig tog han Lysestumpen op af Stagen, kastede den i Kaminen og tændte et nyt Lys, som snart indtog det gamles Plads.

Nu satte han sig atter, idet han venligt sagde:

— Og nu, Ærværdige, tilgiv den ufrivillige Afbrydelse, jeg voldte Eder — jeg er nu atter lutter Øre!

Biskpen tog efter denne Opfordring paany til Orde:

— Jeg sagde Eder, at vor Skuffelse og Forbauselse var ubyre, da vi fandt Hytten tom. Hvor vare de vel nu? Skulde Gunhild vel endnu have et Tilflugtssted, som jeg ikke kjendte? Vare de maaskee flygtede dertil? Alle disse Spørgsmaal og endnu flere Tanker fore igjennem min Hjerne; men jeg stod som magtesløs overfor det Hele; thi at jeg havde truffet hende her, derom havde jeg været fuldt overbeviist, den Gang vi begave os paa Veien. Pludseligt faldt den Tanke mig ind, at Gunhild maaske for netop at være saa meget sikkrere for Efterstræbelse havde ført Agnete til den Hytte, hvor hun altid opholdt sig, og hvor det sandsynligviis neppe vilde falde Nogen ind at søge Barnet netop for den Usikkerheds Skyld, som der var forbunden med at skjule hende her. Jeg indsaae, at den snilde Gunhild maaske hurtigt havde gjort denne Beregning, især da hun vel let kunde tænke sig, at jeg, som kjendte hendes sikkre Smuthul, først vilde søge hende der, og naar jeg ikke fandt hende, saa maaske slaae mig til Ro i den Tanke, at om hun ikke havde ført Barnet hertil, saa var hun slet ikke den, som havde begaaet Rovet!

— Men, Ærværdige, hvorledes skulde Gunhild vel falde paa, at netop I skulde blive den, som vilde begive Eder ud for at forfølge hende? spurgte Ebbesen.

— At hun vilde faae den Tanke ligger saa nær at antage, at Eders Spørgsmaal endog forundrer mig? svarede Bispen.

Ebbesen taug; han forstod øiensynligt ikke, hvad Mester Jacob meente, og afventede derfor i Stilhed en Forklaring.

Bispen, som opfattede denne Taushed paa den rette Maade, lod ham derfor ikke længe forblive i Uvished.

Han saae smilende paa Ebbesen, idet han atter begyndte:

— Seer I, Ridder Niels, jeg har fra første Færd

henledet Kjærlingens Opmærksomhed paa mig i denne Sag, da jeg hiin Aften paa Nørreriis betalte den Sum, hun forlangte for de to Kvinder. Jeg føler mig overbeviist om, at den forslagne Gunhild troer mig i Forbund ikke alene med disse Kvinder selv, men med alle dem, som staae i nogensomhelst Forbindelse med dem, endskjøndt jeg aldrig har ahnet deres Tilværelse, før jeg saae dem for mig i samme Stund, som jeg løskjøbte dem. Forstaaer I nu, at dette er een Grund, hvorfor hun skulde antage mig for den farligste Forfølger?

— Maaske har I Ret, Herre Bisp; men I taler, som om I endnu havde flere Grunde at støtte Eders Formodning til? sagde Ebbesen.

— Een Grund endnu har jeg virkelig ogsaa, svarede Bispen, og det er den, at Gunhild, efter hvad I selv har fortalt mig, mødte Eder, da I red bort herfra Brattingborg samme Aften, som Agnete blev bortført, og at hun kort efter saae mig ride over Vindebroen, det veed jeg deraf, at jeg saae hende at løbe hastigt over Veien for at skjule sig for mig, den Gang hun fik Øie paa mig. Gunhild er sandelig listig og snu nok til strax at forstaae saa meget, at om Agnete blev savnet her, om I var borte og jeg netop samtidig ankommen hertil, da var Intet naturligere, end at jeg blev den, som drog ud at søge efter hende for at finde hende og føre hende tilbage hertil!

— Det er aldeles klart, at hendes Tanker netop have været, som I der siger, fromme Fader! svarede Ebbesen med Overbeviisning.

— Som jeg nys sagde Eder, tog Bisp Jacob atter Ordet, faldt pludselig den Tanke mig ind, at Gunhild maaske, ledet af sin Snuhed, netop førte Agnete til sin egentlige Bolig, og det at faae denne Tanke og da samtidigt at begive os til denne Bolig var Eet og det Samme.

Jeg gjorde Haldor deelagtig i mine Tanker — og snart var han enig med mig, hvorfor vi skyndsomst begave os bort for at naae det nye Maal for vore Planer.

Efter et Øieblik's Taushed fortsatte Biskpen:

— Dette var os imidlertid en slem Streg i Regningen; thi Veien var ikke saa ganske kort til Gunhilds Bolig; tilmed var det nu blevet meget mørkt, saa vi af og til gik vild; dog kom vi atter snart paa den rette Vei igjen; men I vil let kunne indsee, at dette dog forsinkede os ikke saa ganske lidt. Haldor var især utaalmodig, og nu og da undslap der ham Ytringer, som røbede ham mere, end han vistnok selv skjønnede om!

— Hvad mener I, ærværdige Fader? spurgte Ebbesen overrasket.

Istedetfor at svare gjorde Biskpen ham det Spørgsmaal:

— Har det aldrig undret Eder, at saasnart Agnete var optaget i Eders Hjem, kom Haldor som ved et Tilfælde og forstod saaledes at vinde Eder for sig, at han ikke siden har forladt Eder?

— Derover har jeg aldrig tænkt, svarede Ebbesen nølende.

— Jeg ikke heller før netop i den Aften, da Haldor og jeg fulgtes for at opsøge Agnete; thi jo længere vi fulgtes og samtalede, jo klarere blev det mig, at Haldor ikke har seet Agnete for første Gang i Eders Hjem.

— Hvorledes — I mener?

— At de To have seet hinanden tidligere!

— Umuligt!

— Og hvorfor?

— Saa vilde Barnet have fortalt min Hustru det! paastod Ebbesen.

— I kan maaske have Ret — ja, jeg troer endog, at I ubetinget har Ret, tilsvede han efter at have betænkt

sig noget; thi, vedblev han, Barnets Glæde over at mødes med en Bekjendt vilde have været saa stor, og hendes Kjærlighed og Tillid til baade Eder og Eders Hustru saa ustrømtet, at hendes første Tanke og Handling vilde være den netop at deelagtiggjøre Eder i denne hendes Glæde!

— Dette er rigtignok min ufravigelige Mening! tilføiede Ebbesen.

— Hvilken dog ingenlunde udelukker min egentlige Mening i denne Sag, som er den, at Haldor ikke alene har seet og kjendt Agnete, før han paany saae hende her, men at hans hele Ankomst til Eders Arne har sin Grund deri, at han søgte at være i Agnetes Nærhed!

— Og hvorfor? spurgte Ebbesen.

— Hvorfor? gjentog Mester Jacob smilende; jeg sagde Eder nys, at Haldor af og til rødede mere, end han vistnok selv stjøttede om!

— Og dette var?

Biskpen taug en Stund.

Derefter bøiede han sig tæt hen til Ebbesen og sagde halvt hvidskende:

— Ridder Ebbesen, Haldor er forelsket i det fromme Barn!

Ebbesen saae stift paa den Talende, som om han ikke troede at have hørt ret.

Langt om længe spurgte Ebbesen:

— Er I aldeles overbeviist om Rigtigheden af, hvad I troer at have bemærket?

— Jeg er vis i min Sag! svarede Mester Jacob.

Ebbesen hensank atter i dyb Eftertanke.

Flere Minuter havde de Begge tilbragt i Taushed, da Mester Jakob paany sagde:

— Det være nu med denne Sag, som det vil!

Kort efter fortsatte han:

— Veiret var altsaa mørkt og Veien ikke den bedste. Som I nys hørte, fore vi vild af og til, hvilket jo forsinkede os. Længe havde vi gaaet, da vi begge syntes at høre Fodtrin lige i Nærheden af os. Vi standsede vor Gang og lyttede, medens vi Begge holdt Veiret tilbage. Nu hørte vi tydeligt en sagte Hvidsten. Forventningsfulde stode vi; men nu lod det til, at Fodtrinene fjernede sig i Hast, ligesom den Hvidsten, vi nys havde hørt, blev mere og mere utydelig og til Slutning aldeles hendøde. Vi gik hastigt i den Retning, hvor Lyden af Fodtrinene forsvandt. Snart havde vi, som kom langt hurtigere frem end de Forangaaende, indhentet disse, og nu hørte vi paany deres Stemmer. Der var ikke længere nogen Tvivl tilbage hos mig; de Talende vare Gunhild og hendes Ledsager. Det var for mørkt til, at vi kunde skjælne Noget og kunde derfor ikke opdage, om de førte Agnete med dem, eller om de allerede havde bragt hende i Sikkerhed. Nu begyndte Skyerne at spredes noget, og af og til titted Maanen frem. Saa uheldigt traf det sig imidlertid, at hver Gang Maanelyset trængte igjennem Skyerne, vare de Flygtende saa langt borte, at vi dog ikke tydeligt kunde skjælne dem. Nu reiste Blæsten sig, og snart vare alle Skyerne bortfeiede; Maanen straalede klar og rund. Ikke langt fra os saae vi de To hastigt ile afsted. Vi paaskyndte vor Gang, og snart havde vi indhentet dem. Da Gunhild mærkede, at de forgjæves søgte at undslye os, vendte hun sig pludseligt om og stillede sig uforfærdet foran os, idet hun uden Omsvøb spurgte, hvorfor vi forfulgte dem!

— Gunhild er ikke saa ræd endda! udbrød Ebbesen; nei, jeg kjender hende, vedblev han, hun er ikke god at fange!

— Jeg maa tilstaae, denne Kvinde er listig og fræk over al Maade, svarede Bispen; sandsynligviis havde hun her aftalt med sin Ledsager, at hun ved sin Snakken skulde opholde os, medens han hastigt skulde søge sit Fristed; thi han vedblev at gaae fremad, ja det endog med fordoblet Hurtighed. Saasnart vi imidlertid lagde Mærke til dette Krigspuds, stødte jeg Kjærlingen til Side, før nogen af os havde givet hende et eneste Ord til Svar. Hun gjorde Modstand og hindrede, ved at stille sig i Veien for os, vexelviis baade Haldor og mig i at komme frem; men saasnart vi mærkede, at hun for Alvor søgte Kamp, raabte Haldor til mig, at det dog vist var bedst at gjøre hende fuldstændig tam. Derfor tog han sit Bælte og bandt hendes Hænder dermed, medens han beholdt den ene Ende af det i sin Haand og førte hende saaledes bunden efter sig; vel gjorde hun endnu Modstand; ja, nogle Gange kastede hun sig endog ned paa Jorden; men da han ganske roligt lod, som om Intet var forefaldet, og trak hende efter sig henad den haarde, stenede Vei, betænkte hun sig snart og fulgte godvilligt med. Alt dette havde imidlertid forsinket os noget, og Manden, som jeg senere hørte hed Thjodi, havde derved faaet et stort Forspring for os. Jeg lod derfor Haldor og Gunhild skjøtte sig selv og ilede efter ham saa hurtigt, som jeg formaaede. Længe varede det ikke, før jeg var lige bagved ham; men hvad formaaer at skildre min Overraskelse og Skuffelse, da jeg kom ham saa nær, at jeg tydeligt kunde see, at han hverken fulgtes af Barnet eller bar hende i sine Arme, hvilket jeg tidligere af og til troede at have bemærket. Jeg lagde min Haand paa hans Skulder og spurgte:

— „Hvor er den Byrde, Du nys bar?"

— Han saae forbauset paa mig, som om han ikke forstod mig; da jeg imidlertid var vis i min Sag, vedblev jeg:

— „Nu ud med Sproget — det hjælper Dig ikke at søge Udflugter — hvor er Pigen, som Du og Gunhild førte bort?"

— Endelig tog han efter lang Overveielse til Orde:

— „Jeg veed af ingen Bortførelse at sige — I maa være feil underrettet, Ærværdige!"

— Med disse Ord vendte han sig fra mig og vilde fortsætte sin Vei. Harmfuld over hans Frækhed greb jeg ham med et stærkt Tag i Skulderen og rystede ham saa eftertrykkeligt, at han tumlede om.

Ebbesen brød ved disse Ord ud i en høi Latter, hvorefter han roligere sagde:

— Tilgiv, Ærværdige, men hver Gang enten I selv eller Andre taler om de stærke Tag, som I, fromme Fader, undertiden tager i Næstens Skuldre, saa mindes jeg saa levende om den Begivenhed, som I vel erindrer, at jeg en Gang var Vidne til?

Bispen smilede veltilfreds, da han svarede:

— I tænker paa den Aften, da jeg saa voldsomt tordnede imod den sorte Wolle?

— Netop! svarede Ebbesen.

— Ja, det var en haard Hals, den samme, tilføiede Bispen; men, vedblev han, Thjodi var sandelig en haandfast Karl, og aldrig saasnart havde han reist sig op fra Jorden, før han med voldsomt Raseri greb mig i Halsen og forsøgte, men rigtignok forgjæves, paa at kaste mig om. Kun et Øieblik varede denne Kamp, og det er uvist, hvilket Udfald den til Sidst havde taget, om ikke Haldor pludseligt havde givet sig til at synge!

— At synge? udbrød Ebbesen.

— Det forbauser Eder, svarede Mester Jakob, og jeg maa tilstaae, det forbauste i ligesaa høi Grad baade Thjodi og mig. Saa forundrede vi, at vi slap hinanden og betragtede Haldor, som med Gunhild efter sig nu var kommen os ganske nær. Ingen af os begreb, hvad Haldor havde til Hensigt, da han med sin dybe, klangfulde Stemme begyndte at synge Sangen om Agnete og Havmanden. Han var netop kommen til det Sted, hvor Agnete beder Havmanden om at give sit Minde til hendes Kirkefart; han sang:

„Agnete hun ganger for Havmand at staae,
O, maa jeg . . ."

— Længere kom han ikke; thi han afbrødes pludseligt af et dybt Suk, som lød i vor umiddelbare Nærhed. Forundret speidede jeg til alle Sider, men forgjæves. Paa Haldors Ansigt læstes imidlertid ingen Overraskelse; tvertimod syntes det, som om han netop havde ventet at høre Et eller Andet; thi hans Miner udtrykte Ro og Tillidsfuldhed, medens et blidt Smiil spillede om hans Læber. Atter lød det samme dybe Suk, men denne Gang efterfulgt af en uforstaaelig, sagte Hvidsten, som endelig endte med en sagte Nynnen, hvilken dog ligesaa hastigt paany forstummede. Jeg saae paa Thjodi; han stod stille og ubevægelig; men al Farve var vegen fra hans Kinder, og hans Øine stirrede vildt paa mig. Jeg saae paa Gunhild; hun beed Læberne tæt sammen og anstrengte sig forgjæves for at frigjøre sine bundne Hænder. I et Nu blev Alt mig klart; Haldor havde, medens Thjodi og jeg brødes, hørt Agnete stønne eller sukke i Nærheden af os, og nu søgte han ved sin Sang at berolige hende og gjøre hende forstaaeligt, hvo han var, som nu stod hende saa nær. At denne min Opfattelse af Sagen netop var den

rette, bekræftedes siden af Haldor selv. At Agnete, som strax havde kjendt hans Stemme, blev bristig derved, vare vi ikke i Tvivl om ret længe; thi den sagte Nynnen gik nu over til rigtig Sang, og skjøndt mat og usikkert naaede dog Ordene vore Øren:

„Agnete treen i Kirken, bagefter Havmand kom,
Og alle de smaae Billeder de vendte dem om."

— En krampagtig Graad sluttede Sangen. At jeg nu ikke længere tænkte paa at straffe Thjodi for hans forvorpne Frækhed, kan I let tænke, ligesom det jo er en Selvfølge, at jeg strax hjalp Haldor at gjennemsøge den høie og tætte Lyng, i hvilken Thjodi sandsynligviis havde skjult den afmægtige Agnete. Først tog jeg dog den ene Ende af Bæltet ud af Haldors Hænder, og idet jeg gjorde Tegn til ham, at han skulde hjælpe mig, grebe vi Begge den stærke Thjodi, som endnu stod stille, ramt af den Forfærdelse, som greb ham, saasnart han hørte Agnetes Stemme. I et Nu var han bunden ligesom Gunhild, og nu vare de To i Sandhed, idetmindste for en Stund, uadskillelige Ledsagere.

Biskpen taug et Øieblik og betragtede sin Tilhører.

Denne sagde:

— Snildt var det af Haldor, som han teede sig!

— Jeg mener som I! svarede Biskpen.

Derefter fortsatte han:

— Høiligen undrede det mig, at Thjodi ikke gav en eneste Lyd fra sig; det syntes ret, som om han var bleven aldeles lammet ved pludseligt at føle sin egen Snildhed overlistet af Haldor. Vi søgte ikke forgjæves; thi i ganske kort Afstand fra os fandt vi Agnete liggende aldeles magteslos, skjult i Lyngen. Haldor løftede hende op og sagde venligt til mig:

— „Om I vil, Ærværdige, saa bær hende bort her-

fra; tung er hun ikke; men om det skulde mangle Eder paa Kræfter til den hele Vandring, saa stig til!"

— Jeg tog hende i mine Arme, og vi begave os paa Hjemveien, overladende Gunhild og Thjodi til deres Skjæbne!

Saaledes sluttede den stærke Mester Jakob sin Beretning om Agnetes Bortførelse og Befrielse; da han taug, reiste Niels Ebbesen sig og sagde:

— Saa fik jeg da endelig en Gang at vide, hvorledes den hele Begivenhed var fra først og indtil den Stund, da Agnete atter frelst og usædt førtes over Tærskelen til dette Huus!

IV.

En Opdagelse.

Det er nu paa Tide at fortælle, hvorledes Merthe og Agnete vare slupne ud af Jordhytten, og hvorledes de langt om længe vare komne til Nørreriis.

Allerede medens Thjodi larmede og foer rasende om derinde i Hytten, hørtes jo en underlig Støi som af Ryttere, der galopperede bort, og nu og da Vaabenklirren udenfor.

Den Gang, da Thjodi forlod Merthe og Dvergen, var Alt jo imidlertid roligt, og først senere ud paa Natten hørtes den samme Støi nu og da, hvilken gav Merthe Anledning til den Tro, at En eller Anden havde opdaget

deres Tilflugtssted og nu søgte at overfalde dem, hvilket hun imidlertid antog, at Haldor hindrede.

At hendes Formodning var aldeles rigtig, vil det Følgende vise.

Kort efter at Thjodi og Dvergen vare ankomne til Hytten, saaes to Ryttere at standse deres Heste lige ved Høien.

Den ene steeg af, gik op midt paa Høien og bukkede sig ned, medens han lagde Øret tæt ned imod Græstørven, som dækkede Nedgangen.

Nogle Minutter havde han tilbragt i denne Stilling, da han reiste sig og sagde til sin Ledsager:

— Du har Ret, Erik!

— Har I tvivlet derom? spurgte denne.

— Jeg løi, om jeg sagde det Modsatte! lød Svaret.

— Og hvorfor troede I mig ikke strax?

Den Tiltalte svarede ikke.

Langsomt reiste han sig op og gik tæt hen til sin Ledsager.

Nu hvidskede han saa sagte, at denne havde Møie med at høre det:

— Lader os hente vore Folk!

— Som I vil, Ridder Hartvig! svarede Erik.

De fjernede sig hastigt; men saasnart de vare forsvundne, dukkede en kraftig Skikkelse op fra den østre Side af Høien.

Han saae efter de Bortridende, saalænge han kunde øine dem, og da de svandt ved en Omdreining af Veien, hævede han sin Haand truende i Veiret, medens han hvidskede:

— Kom kun — I skulle finde Eders Mand!

Det varede ikke mange Minutter, saa vendte de To tilbage, fulgt af fire bevæbnede Mænd,

Hastigt nærmede de sig til det Tilflugtssted, som skjulte Merthe og Agnete for Verdens Øine.

Saasnart de havde naaet tæt hen til Høien, standsede den Forreste, som ikke var nogen Anden end Ridder Hartvig selv.

Nu vendte han sig imod sin første Ledsager og sagde:

— Erik, Du holder Vagt herudenfor med de to af Folkene, medens jeg med de andre To stormer ind i Høien for at bemægtige os Kvinderne!

Den, som holdt sig skjult ved den østre Side af Høien, traadte frem i dette Øieblik, idet han raabte:

— Hvad godt, Folk?

— Hvem der? spurgte Hartvig.

— Een, som er sat til Vagt ved Høien! svarede han.

— Dit Navn? blev Hartvig ved.

— Haldor!

— Hvorfor raaber Du op — Du kan dog ikke hindre vort Foretagende!

— Vi saae at see! meente Haldor.

Nu traadte han heelt ind i Kredsen, og idet han vexelviis betragtede Fjenderne, sagde han:

— Og nu ud med Sproget — hvad ville I her Alle tilhobe?

— Vi ville bortføre Kvinderne og jævne Høien med Jorden! lød Hartvigs Svar.

— Det er lettere sagt end gjort! forsikrede Haldor.

Med disse Ord stillede han sig ligefor Hartvig. Nu drog han sin Daggert, idet han sagde:

— Stig af Hesten og lad os strides om denne Sag!

Hartvig brast i Latter.

— Nu som Du vil! raabte han.

Efter et Øieblikks Betænkning tilføiede han:

— Men tænk Dig nøie om, før Du saa ivrigt styrter Dig i den visse Død — husk, vi ere her fem foruden mig, og det fem, som alle hellere ville lade deres Liv for mig end lade mig i Stikken!

— Kom an! var det eneste Svar, Haldor gav paa denne velmente Advarsel.

Hartvig saae paa sine Folk.

En af Svendene, som var noget yngre end alle de Andre, var allerede inde paa Livet af Haldor, dog han var ikke øvet i at føre Vaaben, og snart laa han paa sine Gjerninger.

Dristigere og kjækkere var han, eller rettere sagt de To, som nu angrebe ham; thi den Ene rendte ind paa ham med draget Sværd, medens den Anden forgjæves søgte at naae ham med sin Landse.

Den tredie af Svendene var reden noget afsides med Ridder Hartvig, som havde kaldt ham og Erik hen til sig.

De To førte nu en hvidskende Samtale.

Sandsynligviis troede de vel Begge, at Haldor nok fik sin Bekomst, da han jo var alene om at forsvare sig imod de to stærke, vaabenøvede Folk.

At de imidlertid havde gjort Regning uden Vært viste sig snart; thi da Ridder Hartvig vendte sit Blik henimod det Sted, hvor de Kæmpende befandt sig, var kun den ene Modstander endnu istand til at forsvare sig. Den Anden laa i sit Blod paa Jorden.

I samme Nu styrtede Hesten, som bar den Kæmpende, truffen af Haldors Daggert, og Manden selv faldt til Jorden; saa uheldigt var dette Fald for ham, men tillige saa heldigt for Haldor, at han tørnede med Hovedet imod en stor, skarp Steen og blev liggende død paa Stedet.

I dette Øieblik var det, at Thjodi styrtede som en Rasende ud af Høien.

I Mørket kjendte han ikke Haldor, hvorfor han foer forbi ham uden at tiltale ham og lige hen imod Ridder Hartvig.

Denne betragtede ham forbauset.

— Du her? udbrød Hartvig.

Thjodi var paa sin Side ikke mindre overrasket ved at see Ridderen. Da han endelig havde samlet sig noget, svarede han:

— Og hvor skulde jeg vel ellers være?

Hartvig svarede ikke.

Thjodi vedblev:

— Hvor kommer I fra i denne Nat?

— Sønden fra! svarede Hartvig.

— Hvad vil I her? spurgte Thjodi mørkt.

— Du kjender mit Ærinde nu som før — naar vi To sees, skeer det altid i en og samme Hensigt!

— Du og jeg have Intet at skaffe tilsammen! svarede Thjodi med lav Stemme.

— Vi faae at see! mente Hartvig.

Haldor havde under denne Samtale trukket sig tilbage. Han følte uvilkaarligt, at her vilde han kunne være til langt større Nytte for de forfulgte Kvinder, om han forholdt sig stille for som en opmærksom Jagttager at mærke sig Alt, hvad der foregik.

Kjendt som han var her paa Stedet, tyede han i Skjul i et Smuthul, som det vilde være umuligt for Nogen at opdage, selv Thjodi ikke fraregnet, som dog indbildte sig at kjende Stedet baade ud og ind.

Erik og den tiloversblevne Svend speidede vel efter ham, men forgjæves, og hvad Hartvig angik, saa havde

han fra det Øieblik af, da Thjodi viste sig, kun Tanke for ham.

Tause stode han og Hartvig overfor hinanden.

Det var, som om der foregik en stærk og forunderlig Kamp i Thjodis Indre. Hans Ansigt fortrak sig, og nu og da vendte han det Hvide ud af Øinene.

Snart betragtede han Hartvig, som ufravendt stirrede paa ham, snart lod han sit Blik vandre uroligt ud i Rummet.

Denne Taushed forekom ham dog saa pinlig. Nu og da aabnede han Læberne for at tale; men stedse døde Ordene atter hen.

Den forunderlige Natur, som levede og rørte sig i dette Menneske, søgte han vel selv tidt og ofte haardnakket at stride imod, naar den reiste sig til det Ondes Tjeneste; men ligesaa tidt og ligesaa ofte maatte hans gode Villie og hans bedre Jeg bukke under, og da navnlig naar han samtidig var under slet eller ond Indflydelse.

Kun den stille, taalmodige Merthe havde stundom Magt over hans ubændige Natur; men selv hun havde i den senere Tid mistet meget af sit Herredømme over ham.

Af Merthes Ord til Dvergen hørte vi, at han ikke altid havde været den, han nu var, ja, at han endog i sin Ungdom havde været besjælet af en Kjækhed og Storhed, som havde vundet denne trofaste Kvinde for ham.

En skrækkelig Begivenhed laa til Grund for denne Forandring i hele Thjodis Natur.

Merthe kjendte denne Hemmelighed og deelte alle dens Rædsler med ham.

Stundom var han stille og angergiven som et Barn, og da forstod Merthe som ingen Anden at vække hver god Tanke og Følelse tillive i hans Indre. Han kunde forlade hende og Agnete rolig og trøstet; men kort efter kunde han

vende tilbage med al den Vildhed og Voldsomhed, al den grændseløse Fortvivlelse og vanvittige Forfærdelse, som tydede paa, at hans onde Samvittighed ikke lod ham nogen varig Ro.

Havde Thjodi syndet, saa bødede han haardt derfor. Dette saae Merthe, og hendes Liv henrandt derfor deelt imellem at pleie og frede Agnete og at trøste den Ulykkelige.

Om Thjodi, naar han saaledes vendte ophidset og rasende tilbage, havde havt Sammenkomst med Nogen, hvis Bestræbelser gik i modsat Retning af Merthes, var Noget, som hun aldrig ret begreb.

Hun var dog meget tilbøielig til at antage dette, saameget mere som denne hans forfærdelige Tilstand meest strev sig fra den Tid, da de havde taget Ophold i denne Jordhytte, udenfor hvilken den Kamp fandt Sted, som nys er beskreven.

Det Opholdssted, som de for nogen Tid siden havde forladt, laa tillige langt mere bortfjernet fra Andres Samkvem end denne Hytte, og Merthe frygtede, og det ikke uden Grund, at Thjodi her var kommen i Berørelse med En eller Nogle af dem, som allerede en Gang tidligere havde mærket hans Livsbane.

At denne Ene ikke var nogen Anden end den gamle Gunhild, er vist overflødigt at bemærke.

Hartvig og Thjodi stode endnu tause overfor hinanden.

Endelig fik Thjodi saa megen Magt over sin Sindsbevægelse, at han, skjønt med skjælvende Stemme, spurgte:

— Siig reent ud — hvad vil Du her?

— Nu er Hævnen for Haanden!

Thjodi bed Læberne sammen.

Lidt efter spurgte han:

— Har I været ved Graven i denne Nat?

— Nei! svarede Hartvig.

— Hvorledes? raabte Thjodi overrasket.

— Nei — som jeg siger!

— I er her — Graven er plyndret, og det er ikke Eder, som har øvet denne Vold?

— Staaer Hartvigs Ord ikke længer til troende? lød Svaret.

Thjodi taug.

Hartvig grundede over, hvad han havde hørt; en let Skjælven om hans Læber tydede paa, at denne Efterretning traf ham smerteligt; han spurgte derfor:

— Er Du vis i din Sag?

— Saa vis som om jeg havde seet det med mine egne Øine!

— Du har altsaa ikke endnu selv overbeviist Dig? spurgte Hartvig.

— Endnu ikke; men det var min Agt at begive mig til Stedet just nu, da jeg traf Eder!

Der indtraadte en Pause, under hvilken Thjodi og Hartvig betragtede hinanden skarpt.

Endelig tog den Første Ordet paany.

— Gaaer I med? spurgte han og gjorde Mine til at fjerne sig.

— Lad os først tale om den Sag — lad os først blive enige!

— Blive enige? gjentog Thjodi.

— Ja, svarede Hartvig, lad os først forstaae hinanden! —

Thjodi taug.

Hartvig begyndte derfor:

— Sidst da vi taltes ved . . .

— Hvad mener Du? spurgte Thjodi overrasket.

— Hverken meer eller mindre end at minde Dig om din Ed og dit Løfte til mig! svarede Hartvig.

Thjodi mumlede nogle uforstaaelige Ord.

Endelig udbrød han høit:

— Du minder mig samtidigt om den Eed og det Løfte, jeg brød . . .

— Skeet er skeet!

— Det veed jeg; men — Niels Bugge?

— Har Hjælpere nok foruden Dig!

Thjodi traadte hastigt hen til Hartvig, greb ham i Armen og hvidskede:

— Vi To sees ikke tidt!

— Det er, som Du siger! svarede Hartvig.

— Og hvorfor skulde Du netop komme nu i denne Stund?

— Ja, hvem veed! svarede Hartvig ligegyldigt.

— Det veed jeg — det er Gunhild og Djævelen, som have gjort fælles Sag for at fordærve mig!

Hartvig brast i Latter.

— Er Du bange, Thjodi? raabte han.

Lidt efter tilføiede han:

— Glemmer Du rent al den Skjændsel, der overgik Dig, den Tort, den Troløshed, som Du maatte lide under?

Thjodi taug.

Hartvig vedblev med stigende Heftighed:

— Glemmer Du, hvorledes de forfulgte Dig?

Thjodi taug endnu.

— Var jeg Thjodi, vedblev Hartvig med Bitterhed, jeg glemte aldrig alt det, som burde hævnes!

Ved at lytte til hans Ord blev Thjodi mere og mere ophidset.

En Række af Billeder oprulledes for hans Erindring,

og Intet af alt dette tjente til at berolige eller mildne det Raseri, som kort efter greb ham.

— Tænk paa, Thjodi, hvidskede nu Erik, selv hun bedrog Dig, og der var Du dog saa sikker i din Sag! —

Disse sidste Ord syntes at besidde en overnaturlig Magt over ham; thi neppe vare de udtalte, før han med et forfærdeligt Skrig foer henimod Erik, greb ham voldsomt i Skuldren og raabte:

— Kom, kom!

Hartvig greb fat i ham, da han gjorde Mine til at ville styrte afsted.

— Du raser, Thjodi! hvidskede han.

Thjodi saae forbauset paa ham; allerede svævede et Spørgsmaal paa hans Læber, da Hartvig afbrød ham:

— Sidst da vi taltes ved, var Du jo gunstig stemt for Sagen?

— Det er jeg endnu! lød det korte Svar.

— Maaske blev Du det ved Eriks Hentydning; men Du var det ikke den Gang, da vi kom?

— Maaske har Du Ret! hvidskede Thjodi.

— Da vi sidst saaes, spurgte jeg Dig: Er Hævnen for Haanden?

— Og jeg svarede: Ja!

De taug Begge en Stund.

— Thjodi, sagde Hartvig endelig, idet han greb hans Haand, kan jeg trygt stole paa Dig?

Thjodi nikkede stiltiende.

— Du har dog før skuffet mig! vedblev Hartvig bebreidende.

Thjodi beed Læberne sammen uden at svare.

— Hører Du, Thjodi, blev Hartvig ved, Du lovede mig alt en Gang tidligere Troskab, og dog vendte Du tilbage for at beskytte dem imod mig?

Thjodis Ansigt blev liigblegt, hans Læber skjælvede, og han mumlede som hen for sig selv:

— Den Gang forlod jeg Dig, slagen af Rædsel og Forfærdelse over min egen Meeneed; men nu, nu vil jeg hævne mig, ikke Dig — lad saa komme, hvad der vil!

Han vinkede ad de Andre, at de skulde følge ham, og hastigt forlode de Alle Stedet.

V.

En Forklaring.

Da de vare komne et godt Stykke bort, traadte Haldor frem af sit Skjul.

Forsigtigt saae han sig om til alle Sider, og da han havde forvisset sig om, at han ikke blev beluret, skyndte han sig fremad for at indhente de Bortilende og iagttage deres Handlinger.

Neppe havde han imidlertid tilbagelagt et Kvarteers Vei, før han, idet han passerede forbi en Deel omhuggede Træstammer, følte en Piil suse tæt forbi sine Øren.

Han blev vel i første Nu forfærdet, men fattede sig atter ligesaa hurtigt.

Han forholdt sig rolig, men speidede ivrigt til alle Sider, dog uden at opdage Noget.

Atter begyndte han at gaae fremad; men nu hørte han pludseligt Hovslag lige bag ved sig; han saae sig om,

og gjennem Mørket skimtede han en Ryttер, som i fuldt Firspring satte afsted henimod Høien.

I et Nu vendte Haldor om; thi han troede forvist at have gjenkjendt den, som af Hartvig var bleven nævnet med Navnet Erik.

Det er en Selvfølge, at Ryttеren langt hurtigere naaede Stedet end Haldor, som jo tilbagelagde Veien til Fods.

Da Haldor endelig naaede hen til ham, fandt han ham beskjæftiget med ivrigt, skjønt uden Held, at søge efter en Nedgang til Høien.

At der strax udspandt sig en Ordtvist imellem disse Tvende, er en Selvfølge, og at denne Tvist ligesaa hurtigt endte med en Kamp paa Liv og Død, er ikke mindre, end hvad man kunde vente sig af den kjække Haldor; snart stod denne atter som Seierherre, medens den haardt saarede Fjende søgte sin Redning ved Flugten.

I nogle Øieblikke stod Haldor taus.

Det syntes, som om han noie overveiede, hvilken Beslutning han nu efter denne sidste forefaldne Begivenhed skulde tage.

Endelig syntes det, som om han slog sig til Ro paa Stedet for at vogte dem, som vare skjulte her; thi han satte sig ned tæt ved det Sted, hvor Indgangen var anbragt.

At det imidlertid ikke var hans Agt roligt at forblive her, mærkede man snart; thi en misfornøiet Mumlen trængte sig nu og da over hans Læber.

— Hvad nytter den Holden Vagt? begyndte han; kan jeg alene forsvare dem imod saamange? . . . Og nu Thjodi . . . hørte jeg ikke selv, at han svor til Fjendernes Fane? . . . Var han og jeg endda enige . . . men nu . . .

Han taug og henſank i dyb Eftertanke. Efter en lang Stilhed udbrød han:

— Ja — ſaaledes maa det være . . . i denne Nat maae de frelſes . . . nu eller aldrig! . . . Driſtigt vil jeg vove det, medens Thjodi er borte! . . . Jeg frelſer dem Begge iſtedetfor at følge efter Fjenderne for at udforſke deres Færd! . . . Lad dem drage, hvorhen de vil! . . . Merthe og Agnete ſkal en Gang takke mig for Liv og Frihed! —

Han reiſte ſig haſtigt, ſienſynligt glad og fuld af Forhaabning.

Hvor lidt ahnede han, at denne haſtige Beſlutning ſkulde koſte Marthe Livet og tilføie Agnete den bittre Sorg at ſtilles fra hende for ſtedſe. —

Nu ſlog han de tre korte Slag paa Lemmen, og ſnart hørte man Merthes Stemme:

— En Fremmed?

— En Ven! ſvarede Haldor.

— Hvordan kom Du hid?

— Ad lønlige Gange!

— Hvad er dit Løſen?

— Korſet paa Heden!

Merthe aabnede Lemmen, ſom kun lod ſig aabne indvendig fra, og ſnart ſtod Haldor inde i Høien.

Forbauſet betragtede han Dvergens forunderlige Skikkelſe, og nu vendte han ſit ſpørgende Blik imod Merthe.

Denne ſaae roligt ſmilende paa ham, og hendes Miner røbede ſaa ganſke det Svar, at Dvergen var en Ven og Fortrolig, at hendes Ord næſten vare overflødige, da hun ſagde:

— Du ſeer her den, ſom altid var os tro og hengiven, den, om hvem jeg ſaa tidt fortalte Dig, medens vi endnu vare deroppe i Norge!

Dvergen nikkede venligt, og Haldor svarede, idet han rakte ham Haanden:

— Jeg veed nu, hvem Du er, og jeg maae tilstaae, at selv før Merthe forklarede det, var jeg omtrent paa det Rene med, at overfor Dig var der Intet at frygte for; thi dit venlige Blik maa uvilkaarligt indgyde Enhver Tillid og Tryghed!

Dvergen trykkede stiltiende hans Haand, og det varede noget før han for sin stærke Bevægelse kunde svare:

— Tak for Din Dom og Mening om mig — Du er Haldor, det er mig klart — Du er vor fælles Ven, det veed jeg!

Haldor gjorde en bekræftende Bevægelse.

Dvergen vedblev:

— Du har i denne Aften allerede to Gange forsvaret dette Tilflugtssted, ei sandt?

— Hvor kan Du vide sligt? udbrød Haldor istedetfor at svare.

— Den Larm og den Vaabenklirren, som har lydt herned, har indgydt Marthe denne Ahnelse, og Du behøver end ikke med Ord at bevidne hendes Skarpsindighed; thi dine Klæder og Hænder bære jo endnu Spor af den blodige Fægtning!

Haldor saae ned ad sig og betragtede derpaa sine Hænder.

Et underligt Smil spillede om hans Læber, og han udbrød, idet han hastigt nærmede sig Merthe:

— Tag Pigen, Merthe — og skynd Eder bort! —

— Min Gud, hvidskede den Tiltalte, hvad er hændet?

Haldor fortsatte:

— Tov ikke, her er ikke et Øieblik at give bort — vi ere forraadte, vi blive forfulgte!

— Men hun er syg — hun er afmægtig! indvendte Merthe.

— Nu i denne Stund gjælder det Jert Liv mere end nogensinde tidligere! paastod Haldor.

Merthe taug, medens hun med en tvivlraadig Mine betragtede Dvergen.

Endelig syntes hun at have fattet en afgjørende Beslutning; thi hun vendte sig hastigt om imod Haldor og sagde:

— Tilgiv, Haldor, at jeg blot et eneste Øieblik har havt noget Ord at indvende imod dine Planer og Fuldførelsen af disse!

Derpaa gik hun hen til Agnetes Leie.

Nu tog hun hende i sine Arme og svøbte hende tæt og luunt ind i en stor, vid Kappe.

Da dette var gjort, vendte hun sig imod Haldor som for at høre yderligere Befalinger af hans Mund.

Stiltiende havde han fulgt enhver af hendes Bevægelser, og saa godt forstod han det spørgende Blik, som hun fæstede paa ham, at han hurtigt sagde:

— Nu afsted, Merthe!

Derpaa vendte han sig til Dvergen og spurgte:

— Følger Du os?

Dvergen svarede uden nogensomhelst Tøven:

— Min Pligt kalder mig andetsteds hen; men der, hvor jeg snart vil staae Ansigt til Ansigt med vore Forfølgere, vil min Virken for vor Sag ikke være mindre, end om jeg fulgte Eder!

Haldor rakte ham sin Haand og sagde til Afsked:

— Du er tro, det veed jeg, derfor paa Gjensyn!

Med disse Ord fjernede han sig, fulgt af Merthe med Agnete.

Af Thjodi havde Merthe tidt og ofte hørt Tale om, hvorledes den stundom halvt affindige Ridder Hartvig raſede imod den kullede Greve, ſamt hvorledes Niels Ebbeſen ſtod overfor begge disſe ſom deres ſvorne Fjende.

Derfor var tidt og ofte den Tanke opſtaaet hos hende en eller anden Gang ved Liſt at føre Agnete bort og give hende i Niels Ebbeſens Værge.

Denne Plan havde hun forlængſt gjort Halvor deelagtig i; men dog faldt det hende intet Øieblik ind, at det netop var denne Plan, han agtede at udføre nu.

Dog fulgte hun ham villigt; thi hun vidſte, at han var forſtandig, hengiven og tapper; desuden var jo hans Kjærlighed til Agnete end yderligere Borgen for, at han ſtedſe lededes af de ædleſte Bevæggrunde.

Kort før de forlode Høien, var Agnete vaagnet

Paa hendes Spørgsmaal om, hvad der foregik omkring hende, ſvarede Merthe blot, at hun maatte forholde ſig rolig og være uden Frygt.

Derefter havde Merthe iført hende en prægtig Klædning iſtedetfor den tarvelige Dragt, hun tidligere bar.

Nu vandrede de alle Tre langſomt fremad i Retning af Nørreriis.

Ingen af dem lagde imidlertid Mærke til, at i det Øieblik, da de kom frem af Hytten, ſmuttede en Skikkelſe bort, ſom havde ſtaaet lyttende og lurende ved Nedgangen.

Denne Skikkelſe forfulgte dem nu i en ganſke kort Afſtand, og da den havde opfanget ſaameget af deres Samtale, ſom den ønſkede at vide, fjernede den ſig haſtigt i den modſatte Retning.

Længe havde disſe Tre imidlertid ikke fortſat deres Fremadſkriden, da Skikkelſen, ſom ikke var nogen anden end den gamle Gunhild, traadte i Veien for dem.

Denne Gang var hun dog ikke alene, men fulgt af Thjodi.

Ligesom Haldor havde hun været et skjult Vidne til Thjodis Ordstrid med Hartvig; selv Haldors Nærværelse paa samme Sted var hun ikke uvidende om, endskjøndt han paa sin Side ikke aahnede, at hun befandt sig i hans Nærhed.

Da Haldor verlede de aftalte Ord med Merthe, hvilke betingede Indladelsen, stod Gunhild lyttende og opfangede ethvert Ord, som haade han og Merthe talte.

I det Øieblik da hun fjernede sig og gik i modsat Retning af den Vei, Haldor og Kvinderne tog, skete dette kun for at indhente Thjodi og for at meddele ham Alt hvad der var kommen til hendes Kundskab.

At dette virkelig var lykkedes hende fuldstændigt, saae man deraf, at Thjodi nu var hendes Ledsager.

Intet formaaer at skildre Merthes Rædsel, da Thjodi stod for dem, og da han hurtig og uventet greb Haldor i Struben, medens han stødte den ene af sine lange, blinkende Dolke i hans Bryst.

Som en Rasende kastede Gunhild sig nu over ham, idet han segnede til Jorden, og snart var baade hun og Thjodi ivrigt beskjæftiget med at kneble og binde den Overrumplede.

Merthe stod som naglet til Stedet. Skræk og Smerte havde aldeles lammet hende.

Hvad Agnete angik, saa havde hun i det tætte Mørke ikke gjenkjendt Thjodi endnu, og saasnart Merthe blev Herre over sin Forvirring, var hendes første Tanke den at skaane Barnet for en saadan Gjenkjendelse.

I det Øiemed trak hun sin Hætte af Hovedet og kastede den over Agnetes Ansigt, medens hun endnu en Gang formanede hende til Taushed og Lydighed.

Agnete efterkom stiltiende denne Opfordring, skjøndt mangt Spørgsmaal svævede hende paa Læberne, og skjøndt hun skjælvede af Angst og Bevægelse, lagde hun trofast sin Haand i Merthes, og denne ledte hende nu nogle Skridt fremad.

Saasnart Thjodi imidlertid saae deres Bevægelse og gjættede deres Hensigt, slap han det Tag, han havde i Haldor, og overlod denne til Gunhilds Varetægt.

Nu foer han med hele sin Vildhed imod Merthe. Som en Afsindig kastede han sig over hende.

Merthe søgte at værge sig, medens Agnete havde kastet sig paa Jorden og i den høieste Angst indhyllede sig tættere og tættere baade i Kappen og Hætten; det var, som om Merthes inderlige Ønske om, at hun ikke skulde erfare hvem det var, som overfaldt dem, virkelig skulde gaae fuldstændigt i Opfyldelse netop ved Barnets egen Angst.

At Thjodi selv ønskede at forblive ukjendt af Agnete fremgik deraf, at han ligefra det Øieblik, han kom til Syne, og lige til han atter forlod dem, ikke mælede et eneste Ord, som om han frygtede for at røbes ved sin Stemmes Lyd.

Paa Grund af Mørket kunde Merthe ikke skjælne hans Ansigtsudtryk; men hun følte hans jernhaarde Hænder krampagtig omslutte sine Arme, og kort efter sank hun til Jorden, da han med et heftigt Stød kastede hende fra sig; samtidigt følte hun sig saaret i Armen, og hun begreb nu, at Thjodis Hensigt hverken var mere eller mindre end for enhver Priis at stille sig ved hende for derefter at tilvende sig Agnete og handle med hende efter Forgodtbefindende.

Merthe forholdt sig rolig.

Hun følte, hvorledes det varme Blod rislede ud af Saaret. Hun saae, hvorledes Gunhild og Thjodi nærmede sig Agnete, som endnu ikke ahnede, hvilken Medfart den tro

Kvinde havde lidt. Hun hørte Gunhild tilhvidske hende nogle Ord, hvilke hun dog ikke fuldstændigt opfangede, og hun saae, at Thjodi nikkede til hende for paa denne Maade at tilkjendegive hende sit Bifald.

Derefter gik Thjodi hen til den bundne Haldor, bukkede sig ned, greb en Ende af Touget og slæbte hastigt afsted med den Fangne.

Gunhild var nu ene med Kvinderne.

Hun bøiede sig først over Merthe, hvem hun uden Tvivl troede død, siden hun vedblev at ligge saa stille og taus.

Derpaa gik hun hen til den forfærdede Agnete, tog et voldigt Tag i hendes Skulder og befalede hende haardt at reise sig.

Agnete, som troede, at det var Merthe, der nærmede sig, udstødte et høit Skrig, da hun opdagede sin Feiltagelse.

Gunhild mumlede en Ed imellem Tænderne og bød hende paany at reise sig.

Pigen adlød skjælvende.

Merthe, som jo var det skjulte Vidne til den haarde Behandling, hendes Yndling maatte lide, kunde nu ikke længere forholde sig rolig; hun reiste sig skjondt med Anstrengelse og nærmede sig til Gunhild.

En uforklarlig Ahnelse sagde hende, at denne Kvinde, som her optraadte i Ledtog med Agnetes Fjender, ikke handlede af nogetsomhelst andet Hensyn end netop af Begjærlighed efter den Pengebelønning, som Hartvig havde udlovet for Barnets Tilveiebringelse; opfyldt af denne Følelse var det, at hun lagde sin Haand paa Gunhilds Skulder og spurgte:

— Hvormeget forlanger Du for at føre os til Niels Ebbesens Borg?

Istedetfor Svar betragtede Gunhild hende med stor Forbauselse.

Agnete, som strax havde gjenkjendt Merthes Stemme, slog sin Hætte til Side, og derefter kastede hun sig hulkende af Sindsbevægelse i Merthes Arme.

Denne søgte, saa godt som det lod sig gjøre, at berolige hende, og forsikkrede hende, at snart skulde de være paa Nørreriis, og om de først vare der, saa vare de i fuldkommen Tryghed.

Kunde hun seet Gunhilds Ansigt i det Øieblik, da hun talte disse venlige Ord til Agnete, saa vilde hun seet, hvorledes et listigt, spottende Smil fortrak hendes smalle Læber; men Mørket var Gunhilds Ven og Staldbroder og hjalp hende derfor ogsaa denne Gang.

Endnu har Gunhild ikke svaret.

Merthe gjentager derfor sit Spørgsmaal:

— Nu, hvad forlanger Du for at føre os til Nørreriis?

Gunhild saae lurende hen for sig, medens hun med sin spidse Tunge slikkede sig om Munden.

I en Fart overveiede hun, at hun her ganske alene kunde tjene sig en kjøn Sum, og bagefter kunde hun jo for Thjodi angive, at hun var blevet overmandet paa Veien, at Kvinderne vare blevne hende bersvede, og til Syvende og sidst kunde hun gjøre sig Thjodi evig forbunden ved paany at lokke eller føre Merthe og Agnete bort fra Nørreriis.

Alle disse Planer krydsede i en Fart igjennem Gunhilds Hjerne og hun svarede:

— Ridder Hartvig giver mig tyve Mark Sølv, om jeg fører Eder til ham!

— Det samme giver Niels Ebbesen Dig, om Du fører os til Nørreriis!

Gunhild blev synligt forbauset over dette uventede Svar; thi hun formaaede neppe at spørge:

— Hørte jeg ret — giver Ridder Niels det samme?

— Saaledes er det! sagde Merthe med fast og rolig Stemme.

Gunhild betænkte sig et Øieblik; at denne Betænkning dog kun var paa Skrømt, og at hun for længe siden havde taget sin endelige Beslutning, rødede hendes Miner.

Langt om længe svarede hun:

— Saa kom — jeg skal føre Eder til Ebbesen!

Hvorledes Gunhild holdt Ord, hvorledes hun af den stærke Mester Jakob modtog den Sum i Sølv, som han skjænkede for de to Kvinders Løsning, hvorledes Merthe paa Nørreriis drog sit sidste Suk, samt hvorledes Gunhild trædsk og underfundig paany søgte at bortføre Agnete fra Ebbesens Hjem er allerede fortalt, og vi vende derfor tilbage til vor Histories Gang.

VI.

Et Varsel.

Som før meddeelt samlede Niels Ebbesen netop nu sine Folk for at drage imod Skanderborg.

Hvor ganske anderledes freidig drog han ikke imod den kullede Greves Leir den Gang, da han fuld af Haab og Mod undsagde Tyrannen.

Vel var Niels Ebbesens Mod ikke mindre i denne

Stund end i hiin Aften, da han svor Geerts Undergang; men hans Haab og Tillid til Kampens lykkelige Udfald var denne Gang ikke saa sikkert som altid tidligere.

Fru Kirstine søgte vel at berolige hans Sind, til Trods for at hun selv i sit Hjærte nærede den samme uforklarlige Gru for Afskeden, som hendes Husbond følte.

Ingen Anden end Kirstine og Mester Jakob vare dog indviede i denne Ebbesens sælsomme Forudfølelse af en Skilsmisse for bestandigt.

Ridder Niels indsaae klart, at hans Sindestemning maatte forblive en Hemmelighed for enhver af hans tro Tilhængere, for at ikke den tunge Ahnelse, som nedtrykkede ham, skulde virke nedstemmende paa nogen af de Tappre.

Til Kirstine havde han dog betroet sig for at give baade et og andet gavnligt Raad til Efterfølgelse, naar han ikke var mere.

Mester Jakob blev hans Fortrolige derved, at denne var hans Skriftefader.

Denne djærve, alvorlige og fromme Mand søgte vel paa alle Maader at bringe Niels paa andre Tanker, men forgjæves; saa fast var Ebbesen i sin Tro, at han endog havde modtaget Nadveren af Bispens Haand i denne Aften; thi han agtede Dagen efter at bryde op med sine Folk for at begive sig til Maalet for de nye Kampe og der enten seire eller sælge Fjenden Seiren saa dyrt som muligt.

Ebbesen er alene.

Mester Jakob har begivet sig til Ro for kort siden.

Ebbesen sidder hensunken i dybe Tanker, da Døren næsten lydløst aabnes, og Kirstine træder langsomt ind.

Stiltiende og forsigtigt, som frygter hun for at vække ham af hans Grublerier, nærmer hun sig, uden at han forstyrres.

Nu er hun lige bag ved hans Stol, og da hun har staaet der stille i nogle Øieblikke, uden at han var bleven hende vaer, lægger hun kjærligt sin Arm om hans Nakke.

Ebbesen vendte Hovedet, og da hans Blik mødte hendes, fløi der et venligt, skjønt usigeligt veemodigt Smiil over hans Læber.

— Du her, Kirstine? spurgte han sagte, idet han lagde sin Arm om hendes Liv og drog hende hen til sig.

— Og hvor skulde jeg vel være om ikke her i denne Aften, den sidste, forinden Din Afreise? svarede hun.

— Godt var det, at Du kom; thi just i dette Nu ønskede jeg at tale med Dig for endnu engang at lægge Dig alt det paa Sinde, som jeg har bedet og raadet Dig ikke at glemme!

Kirstines Øine fyldtes med Taarer; dog søgte hun at tilkæmpe sig den nødvendige Fatning; med en Stemme, som ikke var fri for en let Skjælven, hvidskede hun:

— Frygt ikke, min Husbond, endnu behøver Danmark alle sine Sønner, og Herren vil ikke berøve Moderen dem, som skulle værne om hendes Frihed og hendes Ære!

Et let Smil spillede om Ebbesens Læber.

Kort efter reiste han sig og tog hendes Haand, medens han drog hende efter sig og sagde:

— Kom, Kirstine, og see, hvorledes jeg har ordnet og beredt Alt for Dig for Fremtiden — Du kan, om Du vil . . .

— Nei, nei, afbrød Kirstine ham, saadan Tale ville vi ikke føre i denne Aften!

Neppe havde hun udtalt disse Ord, før man hørte Lyden af Hovslag, som nærmede sig mere og mere.

Man hørte, hvorledes Vindebroen blev heiset ned, og mange Minuter varede det ikke, før Borgvægteren førte to Fremmede ind i Salen.

Ebbesen reiste sig op og gik de Indtrædende i Møde.

De vare Begge prægtigt klædte; men især var den Enes Dragt rigt forsynet med gyldne Broderier.

De hilste paa Ebbesen, idet de alvorligt sagde:

— Guds Fred og Godaften!

Derpaa tilføiede den Fornemste:

— Jeg veed ikke, hvor vi ere, eller for hvem vi have fremført vor Hilsen; men viid, at I og Eders Frue seer i os to Ridderе, som formedelst Ukjendskab til Veie og Stier ere at betragte som vildfarne Fugle — vor Bøn er derfo gjæstfrit under os Ly for i Nat?

Ebbesen stilte de To ved deres Vaaben, medens han svarede:

— Aldrig skal det spørges, at nogen Veifarende naaede Brattingsborg og ikke blev gjæstfrit modtaget inden Borgens Mure!

Ridderne studsede ved disse Ord og saae forbausede til hinanden.

Endelig spurgte den af dem, som allerede tidligere havde talet:

— Hvorledes — denne Borg er . . .?

— Brattingsborg! fuldendte Ebbesen.

— Og I er . . .

— Niels Ebbesen! fortsatte han.

— Forunderlige Skjæbne, som netop skulde føre os hid! vedblev Ridderen, henvendt til sin Ledsager.

— Min Overraskelse er stor som Eders, Herre! svarede denne.

Disse to sidste Ord havde de to Riddere vexlet med saa lav Stemme, at Ebbesen og Kirstine Intet havde hørt af det Sagte.

Nu hilste de ærbødigt paa Fru Kirstine, som gjengjældte deres Hilsen med en yndefuld Neien.

Derefter fjernede hun sig; men snart vendte hun tilbage for at brede Dugen for de fremmede Gjæster, og nu satte hun Viinkanden og Bægere paa Bordet for dem.

Snart vare Niels Ebbesen og de to Riddere fordybede i en alvorlig Samtale.

Ebbesen havde endnu ikke spurgt de Fremmede, hvo de vare, og endnu havde de ikke selv givet dem tilkjende.

Nu dreiede Samtalen sig om det Tog, som Ebbesen rustede sig til, og hvilket han allerede skulde begynde næste Morgen.

Den fornemste af Ridderne blev ved denne Tale pludselig alvorlig; dog var det en stille, høitidelig Alvor, som prægede sig i hans Træk, hvilken vidnede om, at han med mere end almindelig Deeltagelse fulgte Ebbesens Ord.

— Haardt er det, sluttede Ebbesen sin Tale, altid at færdes med Sværdet i Haanden og aldrig at vide sig sikker noget Øieblik!

Der opstod en Pause.

Da sagde Ebbesen pludseligt med sin dybe, alvorlige Stemme:

— Og tungt er det at være fredløs i sit Hjem! —

Den fornemste af Ridderne reiste sig hastigt fra sin Plads; han gik tæt hen til Ebbesen, tog hans Haand og spurgte med lav Stemme:

— Ei sandt — I er ikke den Mands Ven, som underskrev den haarde Dom, som ramte Eder i samme Nu, som

Eders dristige Daad satte Danmarks Krone paa hans eget Hoved?

Ebbesen saae forundret paa den Talende, da han roligt svarede:

— I feiler, Herre — i Danmark findes vist ikke en Mand, om ikke er den unge, forstandige Konge hengiven; jeg føler mig fuldt forvisset om, at ikke for at vinde Guldet om sin Tinding, men for at vinde Danmark tilbage fra Undertrykkeres Vold har Volmer tiet til det, han ikke formaaede at ændre!

— I dømmer virkelig saaledes? spurgte den Tiltalte.

Ebbesen tilføiede:

— Det er min eneste Trøst midt i min Fredløshed, at den Tro fæstede dybe Rødder i mit Hjerte; om ei Kongen havde troet i Niels Ebbesen at have en Ven og Støtte, en Fædrelandets Forsvarer, trods Alt hvad der end maatte hændes, saa havde han ei handlet saa; men den Tillid, Volmer viste Ridder Niels i den Stund, da han underskrev hiin haarde Dom, den Tillid skal aldrig beskæmmes.

— Atterdag, raabte Ridderen, idet han hævede sin høire Haand imod Himlen, endnu er ikke alle Dages Ende — der kommer en Dag efter denne, maaske en Dag, paa hvilken jeg rigt kan lønne Eder for hvad I leed!

— Min Herre og Konge! raabte Ebbesen og Kirstine paa en Gang; thi Begge havde de i samme Nu kjendt ham paa hans Mundheld.

Der opstod en lang og høitidelig Pause.

Volmer brød først Tausheden, da han alvorsfuldt sagde:

— Ja, Ridder Niels, den Mand staaer for Eder, som skylder Jer Daad, at han i denne Stund beklæder sine Fædres Throne, og vid, at mit Hjerte var altid rede, skjøndt mine Mænd ikke turde give Møde under Eders Fane.

Ebbesen bøiede Hovedet.

— Min Herre og Konge, svarede han, disse Ord ere de skjønneste og de glædeligste, som nogen Tid lød for mine Øren; thi Danmarks Frelse og Eders Tillid var altid mit kjæreste Ønske!

— Og I har ved Eders Daad skjellig Grund til at vide Eder Opfyldelsen af dem begge sikker! svarede Kongen.

Lidt efter tilføiede han:

— Og nu da I kjender den ene af de Gjæster, I huser, hvem Mulm og Mørke tvang til at tye til Eders Arne, saa vid, at den Anden er Ridder Henning Podebusk, min tro Ven og Ledsager paa min Reise igjennem Landet, den jeg foretager for at see til i alle Maader, at Enhver øver Ret og Skjæl, og at Alt gaaer efter Loven.

Med disse Ord pegede han paa sin Ledsager, medens denne tausk bøiede sig for Niels Ebbesen.

— Et sælsomt Spil af Skjæbnen var det ret, at vi netop skulde bede om Ly hos Eder, Ridder Niels! tog nu Hr. Henning Ordet.

— Men dog en Tilfældighed, som jeg er Himlen taknemlig for! svarede Volmer.

— Og jeg ikke mindre, fortsatte Ebbesen, endskjøndt Eders Ankomst til Brattingsborg i Sandhed tjener til yderligere

at bestyrke mig i den Tro, at jeg har sovet sidste Gang inden disse Vægge!

— Kongen og Henning Podebusk betragtede den Talende, medens den høieste Overraskelse stod præget i deres Miner.

Da Ebbesen vedblev at tie, tog Fru Kirstine Ordet og fortalte i al Korthed, hvorledes hiin bange Ahnelse i lang Tid havde nedtrykt Ebbesens Sind, uden at hun trods al anvendt Umage og alle Overtalelser formaaede at fjerne de mørke Tanker fra hans Sjæl, som knugede ham, hver Gang han forestillede sig, hvor stor de Efterladtes Kummer vilde blive, naar de flokkedes om hans Baare.

Kongen vendte sig imod Ebbesen, tog hans Haand imellem begge sine og sagde:

— Kun Geerts Drabsmænd lovede jeg aldrig at tage under min Beskyttelse; men iblandt disse regnes dog vel ei din Hustru eller dine uskyldige Sønner!

Der herskede den dybeste Stilhed.

Kongen vedblev:

— Drag bort, Niels Ebbesen, Gud være med Dig i den Kamp, som Du paany agter at stride for dit Fædrelands Frihed; vid, at din Konge er Dig tro, som Du var ham tro i Nødens Dage, og vid, at saalænge Volmer fører Scepteret i Danmarks Land, skal Enken og den Faderløse i ham have sin Værge!

Ebbesen bøiede sit Knæ for Kongen; men den Bevægelse, som herskede i hans Indre, tvang hans Læber til at tie.

Han lyttede paany til Kongens Tale.

— Tag det som et godt Tegn fra oven, vedblev denne, at Du og jeg fik vexlet Ord i Aften, og tro, at

skjøndt denne vor Samtale var den første, vi førte, saa vil det dog ikke blive den sidste!

Ebbesen smilede vemodigt, og det mistvivlende Blik, han fæstede paa Kongen, vidnede noksomt om, at han tydede dette Tegn paa sin egen Viis, hvilket tillige hans Ord bekræftede, da han svarede:

— Ja, Herre Konge, som et Tegn fra oven tog jeg dette, saa snart jeg hørte, hvo I var; kun tyder jeg dette Tegn paa anden Maade; thi jeg seer i Eders Ankomst hertil et høitideligt Varsel om, at nu, da det ene af mine inderligste Ønsker, det at stedes Ansigt til Ansigt med Eder, er opfyldt, saa vil det andets Opfyldelse, det at falde for Fædrelandets Sag, ikke lade vente længe paa sig!

Saaledes talede Ebbesen, og hans forunderlige For udfølelse af sit nære Endeligt viste sig ikke at være en taabelig Grille eller tomt Mundsveir, men at være en dyb og stærk Forvisning, udgaaet fra hans Indre; thi ikke mange Dage efter, den 2. November, Alle Sjæles Dag, 1342, fandt han sin Død i Trængningen ved Skanderborg.

I to Aar havde han heltemodigt kæmpet for Fædrelandets Uafhængighed, da han rykkede imod Skanderborg, som han beleirede.

Slottet var den Gang i Henrik den Jernhaandes Værge, og aldrig saasnart kom Ebbesens Forehavende ham for Øren, før han fra Fyen ilede sit Slot til Undsætning.

De Beleirede, som havde faaet Underretning herom, gjorde et Udfald, og midt under Slaget kom Grev Henrik til med sine 600 Mand.

Nu blev Striden for Alvor heed.

Bønderne begyndte at vige, og snart vendte ogsaa Herremændene Ryg.

Det var paa Manbjerget ved Foden af Himmelbjerget, at Neils Ebbesens Lig fandtes iblandt 2200 danske Lig.

Danmarks Befrier faldt med Ære, og hans Minde lægges aldrig i Mulde."

VII.

Kong Valdemars Jagt.

Allerede i længere Tid havde Tovelille levet paa Gurre Slot, hvorhen Valdemar havde bragt hende fra Hjortholm.

Det var en tidlig Morgen ved Daggry.

Paa det lille Jagtslot var Alt dog Travlhed og Røre.

Kongen havde stævnet nogle af sine fortroligste Venner hid, og snart skulde Jagten tage sin Begyndelse.

Trods den tidlige Morgentime stod Tovelille paa Svalen, hvorfra hun overskuede det livlige Hele.

Forgjæves søgte hendes Øie den, hvem hendes Tanker længe havde dvælet hos; dog viste Aarsagen til denne forgjæves Speiden sig snart kun at være den, at Volmer kom hastigt igjennem Salen bag ved hende, fra hvilken han nu traadte ud paa Svalen.

Sagte lagde han sin Haand paa hendes Skulder, og da hun vendte sig om, mødte hun det kjærligste Blik.

— Du er kommen for at tage Afsked med mig, ei sandt, Tovelille? spurgte han.

— Jo, Volmer, svarede hun og tog hans Haand, jeg er kommen for at tilvinke Dig en venlig Hilsen, naar I bryde op og drage herfra, ønskende at Skjæbnen aldrig vil berede os en tungere Afsked!

— Mit Ønske føier jeg til dit, Tovelille, og derfor . . .

— Maa det sagtens nok blive bønhørt, saasandt Enighed gjør stærk! raabte en munter Stemme op til dem.

Tovelille bøiede sig ud over Svalen, og med et livligt Smil svarede hun:

— Saa maae vi blive endnu stærkere, efterson vi gjøre sikker Regning paa Dig og din Bevaagenhed!

— Saa glemmer I nok, at man bliver snareſt svegen af den, man troer bedſt! lød Svaret.

— Men ikke her, raabte Volmer; hvormegen Sandhed der ellers er i, hvad Du siger, min gode Tucho, saa taler Du denne Gang som en Taabe!

Narren lo, men svarede hastigt:

— Og I, Herre Konge, som en Viismand, og først i denne Stund indseer jeg ret, at faa Ord og fyndige opveie mange og myndige! —

— Galfrands, raabte Volmer, min høie Svoger, Markgreven vidste sandelig ikke, hvad han gjorde den Gang, da han gav Dig Orlov!

— I kan troe, Herre, han vidste det nok, og derfor kneb det; men godt var det endda, at den høie Herre indsaae, at han ikke kastede sin Perle for Svin! —

— Rigtig, Tucho — Perlen for alle Narre hed Du der, og det skal Du fremdeles hedde!

— Vel, Herre — gammel Vane bider bedst! —

— For mig og hende, her pegede han paa Tove, er Du langt mere end en Nar og Svasmager — for os er Du en Ven!

— Herre, svarede Thucho, og hans Stemme skjælvede lidt af Bevægelse, hidtil levede jeg kun gode Dage med Eder, og glem ikke, for I roser mig, at Venner prøves i Nøden og ikke i Springedands! —

— Jeg veed det; men selv om Du aldrig blev sat paa Prøve, saa troer jeg paa Dig, og saasandt den favner meest, som rækker længst, saasandt veed jeg, at Din Hengivenhed for os rækker saa langt, at Du favner os med en Trostab som ingen Anden!

Tucho formaaede neppe at svare; men for at skjule sin Stemning rev han hastigt sin Hue af Hovedet, og i det han rystede den i Luften, saa Bjælderne ringlede imod hinanden, raabte han hastigt:

— Det gaaer saaledes til, at Gaasen gaaer saalænge i Kjøkkenet, til hun omsider fastner ved Spiddet! —

— Og er Du en Gang fastnet her, saa lov os, at Du aldrig forsøger paa at flyve bort mere! svarede Tove.

— Loven er ærlig, men Holden besværlig, meente Narren.

Han taug et Øieblik, før han tilføiede:

— Dog vide I vist Begge, at det er let at jage den, som selv gjerne vil løbe?

Ingen af dem fik Tid til at svare; thi i samme Nu kom en Rytter i fuldt Firspring; dog var han ikke saa nær endnu, at man kunde see, hvo han var; kun hørte man Lyden af Hovslagene.

Snart var den Ankomne imidlertid naaet saa langt frem, at Volmer gjenkjendte ham, og med det pludselige Udraab: „Min Broder!“ vendte han sig hastigt om og ilede igjennem Høieloftssalen for at modtage ham.

Snart laae de to Brødre i hinandens Arme.

Tovelille, som havde fulgt Volmers Exempel og var gaaet den uventede Gjæst i Møde, stod nu for ham taus og besteden, med det yndigste Smil om Læberne og det venligste Blik til Velkomst.

— For første Gang hilser jeg Eder, Junker Otto, vær velkommen til Gurre! lød endelig hendes klare Røst.

Otto gjengjældte hendes Hilsen, men ikke med den samme Varme og Deeltagelse, som hun fra første Nu røbede at nære for ham.

Han betragtede hende med et underligt, strengt og forskende Blik, og skjønt al Strenghed og Haardhed ellers var hans Aasyn og hans Natur aldeles fremmed, syntes det dog efter hans Miner at dømme, at han stod for hende, besjælet netop af de samme Følelser, som opfyldte Biskop Svend imod hende.

Tove forstod ikke, men hun ahnede disse hans Følelser og vendte sig fra ham med en stuffet og bedrøvet Mine.

Narren opfangede hendes Blik, idet det alvorligt streifede ham.

Denne tro Ven forstod strax, hvilke Følelser der rørte sig i hendes Indre, og han hvidskede betydningsfuldt:

— Gud giver Dig Glæde, kom Dig ei selv til at græde! —

— Du har Ret, Tycho, stor er min Glæde i denne Verden; men hver Gang jeg møder et saadant taust, be-

breidende Blik, da isner Blodet i mine Aarer, og den Tanke farer igjennem mig, at Lykken hun vender sig ofte!

— Vær trøstig, formanede Tycho, Sorg bringer Intet til Stegerset!

Hun betragtede ham tauft, derfor tog han paany til Orde:

— Saaledes er det; men dog gaaer det Ordsprog for Sandhed, at Kjærlighedens Vext vandes af Graad og dyrkes af Modgang!

Hun svarede langsomt:

— Maaske er det netop derfor, at denne Plante voxer sig baade stor og stærk, og maaske er det derfor, at det Ordsprog ogsaa bliver Sandhed, at Elskovs Baand binder fastere end Døden!

Tove saae paa ham med en alvorlig Mine, og hendes Alvor syntes at øve en mægtig Indflydelse paa ham; thi han hvidskede halvt hen for sig selv:

— Maaske er Eet Sandhed, maaske et Andet! . . . Hvor ofte gribe vi ikke feil — kun Een veed, hvad Ret er — Gud Herren, som sidder øverligt og seer nederligt!

Tove greb heftigt om hans Arm og udbrød med dæmpet Stemme og med feberagtig Hast:

— Og han vil, at den, som skal have den kranke Skjæbne, den gode kan ikke faae!

Med Taarer i Øinene vendte hun sig bort og gik.

Dette lille Optrin var foregaaet saa hastigt, at hverken Volmer eller Otto lagde Mærke dertil, fordybede som de vare i en alvorlig Samtale.

Side om Side vandrede Brødrene langsomt opad Trappen og gjennem de lange Gange, som førte til Volmers Kammer.

Denne aabnede Døren og bød Broderen træde ind.

Otto efterkom Opfordringen, og Volmer fulgte efter ham ind i det prægtige Værelse.

Og derfor har Du, min Broder, forladt vor høie Frænde, Grev Johan? spurgte Kongen, da de Begge havde taget Plads.

— Du veed vel, at det, som jeg nu agter at fuldføre, længe har været min kjæreste og stadige Tanke!

— Jeg veed, at din Hu stod til hellig Færd allerede fra den Stund, da Du gav Afkald paa Kronen! svarede Kongen.

— Og endnu længe før den Tid! tilføiede Otto.

— Hvor kjært er dit Besøg mig, min Broder, og hvor smertede det mig, at jeg ikke sidste Høst kunde efterkomme den milde Greves Indbydelse, især da jeg jo havde erfaret, at Du var ved hans Hof den Gang!

— Før jeg nu for stedse forlader dette Land, er det min Agt at tale alvorligt med Dig, min Broder; og derfor er jeg kommen hid!

Volmer betragtede ham i Tausheb.

Otto vedblev:

— Maaske synes Du, at denne tidlige Morgentime ikke er vel valgt; tilmed seer jeg jo overalt Forberedelserne til en Jagt; for nu ikke at forstyrre din Glæde vil jeg opsætte min Afreise herfra i nogle Dage og lade Dig uden Tøven forlade mig i denne Morgen, saasnart det maatte lyste Dig!

— Mig vilde det i Sandhed glæde, om Du deeltog i Jagten og ikke sad alene tilbage! svarede Kongen.

— Men mig vilde Jagtens Glæde ikke opmuntre, og

derfor foretrækker jeg at blive tilbage for at udhvile mig og vente paa din Hjemkomst!

— Som Du vil — dog fornøiede Du mig langt mere, om Du deeltog med mig i den Munterhed, som venter os!

— Gaa, min Broder — jeg hører allerede Signalet til Opbrud! Du maa ikke lade vente paa Dig!

Otto tilvinkede ham med Haanden en Hilsen til Afsked. Kongen dvælede endnu et Øieblik; det var let at mærke, at han i sit stille Sind overveiede, hvorvidt han skulde lade de indbudte Herrer drage afsted alene eller følge dem; men pludseligt rakte han Otto Haanden, idet han sagde:

— Bliver Tiden Dig lang, saa glem ikke, at jeg hellere havde seet Dig ved min Side i Jægerflokken end vide Dig ene tilbage.

Han vendte sig og gik.

Otto saae efter ham med et venligt Smil, idet han hilsede til Afsked; dog forblev han taus.

Nedenfor havde imidlertid de Indbudte forsamlet sig, og denne Skare afgav et prægtigt Skue.

I dette Øieblik viste Kongen sig midt iblandt dem. En lydelig Hilsen mødte ham ved hans Ankomst.

Mild, venlig og kjæk kneisede han i Sadlen, medens han med Haanden tilvinkede saa Een, saa en Anden Velkommen.

Henning Podebusk havde som altid en Plads ved Kongens høire Side.

Saasnart Ridderne havde hilst Kongen, istemte de en Sang:

Festlig glade Morgenstund,
Morgenstund;
Dagen vaagned nys af Blund,
Nys af Blund.

Nattens sidste Stjerne sank,
Stjerne sank;
Solen straaler klar og blank,
Klar og blank.

Freias Stjerne lys og stor,
Lys og stor,
Flygted for vort muntre Chor,
Muntre Chor.

Snart vi jage Hjort og Hind,
Hjort og Hind,
Gjennem Skoven dybest ind,
Dybest ind.

Luften er saa frist og sval,
Frist og sval;
Skoven er vor Høitidssal,
Høitidssal.

Lærken glad sin Trille slaaer,
Trille slaaer;
Tiørnen fuld af Blomster staaer.,
Blomster staaer.

Himlen smiler som en Ven,
Som en Ven;
Ingen Skyer mørkne den,
Mørkne den.

Hvor man sender Blikket om,
Blikket om,
Staaer den rene, faste Dom,
faste Dom.

Hvor man speider fjern og nær,
Fjern og nær,
Hilses man af Busk og Træer,
Busk og Træer.

Mellem dem vil listelig,
Listelig,
Skovens Sønner fjæle sig,
Fjæle sig.

Derfor fremad med Halloh,
Med Halloh,
Gjennem Skovens tause Bo,
Tause Bo.

Jagten er vort sande Liv,
Sande Liv,
Meer end Tant og Tidsfordriv,
Tidsfordriv.

Jagten er saa stolt en Lyst,
Stolt en Lyst;
Hjertet banker i hvert Bryst,
I hvert Bryst.

Blodet brænder i hver Kind,
I hver Kind;
Attraa blusser i hvert Sind,
I hvert Sind.

Jagten er vor Ungdomsbrud,
Ungdomsbrud;
Evig glad og evig prud,
Evig prud.

Hendes Hjem er Skovens Bo,
Skovens Bo;
Derfor fremad med Halloh,
Med Halloh!

Mod Slutningen af Sangen var Toveliłłe traadt ud paa Slotstrappen.

Volmer og alle Ridderne hilste hende, idet de droge bort.

Hun blev staaende stille, selv efter at det sidste Blink af den lystige Skare var svunden i Skovens Tykning; nu hørte hun deres Stemmer langt borte:

Jagten er vor Ungdomsbrud,
Ungdomsbrud;
Evig glad og evig prud,
Evig prud!

Hun lyttede til Sangen, medens Stemmerne hendøde mere og mere i den stedse større og større Afstand:

Hendes Hjem er Skovens Bo,
Skovens Bo;
Derfor fremad med Halloh,
Med Halloh!

Da de sidste Toner havde naaet hendes Øren, vendte hun sig og gik.

VIII.

Kapellet paa Gurre.

Tovelille begav sig til Kapellet for der at holde sin sædvanlige Morgenandagt.

Kapellet var et lille, lyst og venligt Rum, som Valdemar havde ladet indrette og smykke paa det Prægtigste.

Det førte Navn af den hellige Jakobs Kapel.

Den Gang da Volmer besøgte Pave Urban den Femte i Avignon, modtog han af denne flere kostbare Reliquier.

Ved Pavebrev blev der skjænket dem Aflad, som besøgte Kapellet paa visse, bestemte Dage.

Reliquierne, som Volmer erholdt af Paven, og som her fandtes opbevarede, vare blandt andre følgende:

„Nogle af Jomfru Marias Haar og Klæder. En Splint af det hellige Korses Træ. Noget af Johannes den Døber, den hellige Jørgen og den hellige Vincents og de to Helgene Nereus og Achilleus."

Tovelille begav sig som sagt til dette Kapel.

Ydmygt og med bøiet Hoved traadte hun ind igjennem Døren, som lukkede sig tungt efter hende.

Med Andagt knælede hun for et Billede af Herrens Moder, og da hendes Bøn var tilende, reiste hun sig atter for at fjerne sig.

Idet hun reiste sig, slog hun Blikket op, og nu saae hun en Skikkelse ligge i knælende Stilling for Alteret ikke langt fra det Sted, hvor hun stod.

Skikkelsen reiste sig, og Otto stod for hende.

Tove skjælvede uvilkaarligt. Forgjæves spurgte hun sig selv, hvorfor denne Mand indgjød hende en saadan Frygt.

Hun forstod ikke sine egne Tanker; men en underlig, uforklarlig Ahnelse sagde hende, at snart vilde hun begribe Alt, og dette forfærdede hende mere end alt Andet; thi skjønt hun vel ønskede sit Spørgsmaal til sig selv besvaret, gruede hun for at høre Noget, som maaske var i Stand til at berede hende og den, hun elskede, Sorg og Smerte.

Hun vilde fjerne sig; men Otto vinkede ad hende.

Hun standsede og betragtede ham taust; dog nærmede hun sig ikke til ham, men ventede indtil han havde naaet hende.

— Hvorfor flygter J, Jomfru Tove? spurgte han, da han var naaet tæt hen til hende.

— Jeg flygter ikke; men det gjør mig ondt, at jeg forstyrrede Eders Andagt! svarede hun mildt, men dog med større Alvor i Stemmen, end der ellers var hende egen.

— Jeg havde læst mine Bønner, allerede før J kom! lød Svaret

— Eders Broder drog paa Jagt og bød mig sørge for Eder i alle Maader; den Pligt, han der paalagde mig, vil det være mig kjært at efterkomme.

— For Eders egen Skyld, Jomfru Tove, vilde jeg ønske, at alle Pligter maatte være Eder lige kjære, svarede han med vemodig Stemme, medens han betragtede hendes Ansigt med noget større Mildhed end kort tilforn.

— Og er det ikke saaledes? spurgte Tove ydmygt.

— Det maae I bedst selv vide — men jeg frygter nei! svarede han, medens hans Miner antoge det samme halvt haarde, halvt bebreidende Udtryk som tidligere.

Tovelille forstod ham ikke; men hun følte, at Noget i hendes Indre ligesom tilraadede hende ikke at forlange nogen Forklaring af hans Mund.

Tvivlraadig stod hun et Øieblik.

Da greb hun pludseligt hans Haand. En let Skjælven rystede hendes Legeme, og med sittrende Stemme spurgte hun:

— For Guds Skyld, Junker Otto — hvad mener I?

Der var Noget i hendes Røst og hele hendes Adfærd, som slog Otto med Forbauselse, og han formaaede i første Nu ikke at svare.

— Tal uden Omsvøb — dølg ikke Eders Tanker! formanede Tove.

— I forlanger det saaledes?

— Jeg ønsker det!

— Jeg mærker nu, at der er Noget i Eder, Jomfru Tove, som . . .

— Som . . .? spurgte Tove.

Da han ikke svarede, fortsatte hun:

— Som snart er vakt til Ængstelse?

— Deri har I maaske Ret; dog var det ikke herpaa jeg tænkte; thi mig forekom det netop, som om jeg mødte en vis Kjækhed hos Eder!

— Saaledes er det ogsaa — jeg er vel let at skræmme, ja stundom endog der, hvor der ingen Fare er; men føler jeg Faren, er den mig ganske nær, da voxer jeg i de onde Tider, og saa stor kan jeg blive, at jeg heelt voxer den over Hovedet.

Otto saae beundrende paa hende; thi vel lode hendes

Ord, som om de vare sagte halvt i Spøg; men dog bar hendes hele Udvortes og hendes Adfærd Sandhedens umiskjendelige Præg om, at hun vilde voxe i onde Tider, og at hun vel kunde bøies, men ikke tilintetgjøres.

I dette Øieblik vare hans Følelser for hende vidt forskjellige fra den Stund, da han for kort siden ankom til Slottet.

Han stod nu for hende, hvem man havde skildret ham som en ugudelig og ryggesløs Kvinde, som den, der ved Trolddomskunster havde tilvendt sig Kongens Hjerte og forledt ham til Kulde imod sin skjønne Gemalinde.

Han stod nu for hende; men i denne Time følte han, at enten maatte Andre have bedraget ham, da de plantede disse Tanker i hans Hjerte, eller og maatte han nu bedrage sig selv, eftersom hun forekom ham yndefuld og skyldfri.

Endnu holdt Tove hans Haand i sin; men hun slap den, idet hun sagde:

— I tier atter, Junker Otto?... I er mig ikke god, tilføiede hun med Fasthed, det føler jeg nok; men sig' hvormed kan jeg tilfredsstille Eder?

— De Tanker, som rørtes i mig, strax da jeg saae Eder i denne Morgen, ere ikke længere de samme, og jeg nænner end ikke at gjøre Eder deelagtig i hine, svarede Otto, idet han forlod hende og gik langsomt over Gulvet henimod Udgangen.

Tove saae efter ham; saameget forstod hun, at hun maatte have Fjender; hvorledes skulde ellers han, som aldrig forhen saae hende, være hende ugunstig, selv før de mødtes.

Vel forstod hun tillige, at hans Samtale med hende havde forandret hans Tænkemaade; men medens han fjernede sig mere og mere, krydsede den ene Tanke efter

den anden igjennem Hendes Hoved, og hun spurgte uvilkaarligt sig selv, hvilke vel hans Tanker vare, strax da de mødtes.

Nu havde Otto naaet Udgangen.

Den tunge Dør faldt haardt i efter ham, og den Gjenlyd, som dette gav i Kapellet, vakte hende af hendes Grublerier.

Hun foer op. Hun gik hastigt bort, idet hun besluttede at opsøge ham og forlange en Forklaring af ham.

IX

Juttas Hemmelighed.

Da hun kom udenfor, saae hun sig om til alle Sider; dog speidede hun forgjæves efter ham.

Hun traadte ind i Haven, og neppe havde hun gjort nogle Skridt her, før Jutta ved en Omdreining af Veien stod for hende.

De To hilste venligt hinanden; thi I den Tid de havde levet sammen, havde de ret lært hinanden at kjende og skattede høit hinandens gode Egenskaber.

Jutta fik først Øie paa Tove; hun standsede derfor og sagde:

— Vel mødt, Frøken Tove — altid er i tidligt paa Færde!

— Kom, lad os vandre sammen — jeg har Noget at meddele Eder, svarede Tove.

— Og jeg har Noget at meddele Eder, Frøken Tove!

— Og det er, kan jeg tænke, den gamle Sag, som vi evigt og altid skulle tilbage til! udbrød Tove, halvt deeltagende, halvt bebreidende.

— I gjætter ikke feil, og vel kan jeg tænke, at jeg den ene Gang efter den anden viser Utaknemlighed og Ustjønsomhed overfor Eder, som er saa kjærlig imod mig, men . . .

Hun taug pludseligt.

— Tal ud, Jomfru Jutta! paamindede Tove.

Jutta vedblev imidlertid at tie.

Tove tog derfor Ordet paany:

— Det er ikke vanskeligt for mig at forstaae en halvkvædet Vise, især da den saa tidt og ofte blev sungen heelt ud!

Hun saae deeltagende paa den rolige Jutta.

Endelig fortsatte hun:

— I vil forlade os — I vil forlade mig; men vidste I, hvor dybt Tabet af Eder vil smerte mig, saa blev I!

— Jeg troer Eder paa Eders Ord, Frøken Tove; men vidste I, med hvilken Længsel min Sjæl og Tanke vender sig fra Verden imod Klosterlivets Fred, saa holdt I mig ikke tilbage, I gav mig da alle gode Ønsker med til Afsked og lod mig drage bort at finde Ro og Hvile der, hvor den alene er at finde for mig!

Tove lagde sin Arm om hendes Liv og spurgte med blød Stemme:

— Men kan da ikke mit Venskab for Dig — kan ikke min Broders Kjærlighed holde Dig tilbage og gjengive Dig til Livet og Glæden?

— Frøken Tove, spurgte Jutta hastigt, om I skiltes

fra Kongen og blev henſat paa et fremmed Sted, hvor man bød Eder en anden Beiler, medens Eders Hjerte endnu hængte ved ham, hvilket Svar gav I vel?

Tove blev forbauſet over dette Sprog, ſaaledes havde Jutta aldrig talet tilforn. For første Gang forſtod hun nu, at denne Kvinde droges imod Kloſtercellen ligeſaa meget af Sorg og Ulykke ſom af Lyſt til Legemets Spægelſe. Hun vidſte ikke ret, hvad hun ſkulde ſvare, men ſagde derfor kun, hvad hun i dette Øieblik følte:

— I Kloſter gik jeg ikke!

— Og hvor vilde I vel finde den Fred og den Hvile, ſom en ſyg Sjæl og et bedrøvet Hjerte ſaa hvil'g trænger til, lettere end netop i et ſtille Kloſter?

— For mig har et Kloſter altid viſt ſig ſom et Sted, uld af kvalfulde Erindringer, og jeg troer, at om jeg i Verden fik en ſtor Sorg at bære paa, da vilde den tynge mig dobbelt, om jeg ſkulde bære den indenfor Kloſtermure!

Jutta ryſtede misbilligende paa Hovedet.

Tove vedblev:

— I maa jo bedre forſtaae Eder ſelv og vide, hvad der kan tjene til Eders Gavn; det er nu en Gang ſaa, at Hver har ſit eget Sind, og fra nu af ſkal jeg ikke længere tale til Eder om at blive eller tale med Eder om min Broders Kjærlighed!

Jutta greb hendes Haand og ſagde bevæget:

— I er mig god, det følte jeg fra den første Stund, da jeg ſtod for Eder hiin Dag paa Hjortholm; om mine Følelſer for Eder maa I ſelv dømme; men glæde mig vilde det i Sandhed, om jeg af Eders Læber hørte den Forſikkring, at I troede Eder elſket af mig!

— Kan den Forſikkring glæde Eder, da ſkal den ikke lade vente forgjæves paa ſig; thi Eders hele Adfærd har

nokſom ſtadfæſtet, at mit Venſkab for Eder ikke er blevet ubeſvaret!

— Og nu kan jeg uhindret drage bort — I vil ikke længere holde mig tilbage ved Eders kjærlige Ord?

— Nu da jeg veed, at Eders Hjerte er hildet, ſaa handl, ſom I ſelv vil; thi kun den Tanke, at I maaſke dog omſider kunde fatte Kjærlighed til min Broder, tilſkyndede mig hidtil at holde Eder tilbage; nu veed jeg, at hans Følelſer for Eder aldrig vilde blive beſvarede; dvælede I end nok ſaa længe her, I dvælede dog aldrig ſaalænge, at I glemte Jer Kjærlighed til den, ſom vandt Eders Hjerte, og om jeg end opholdt Eder Aar for Aar, ſaa mærker jeg nok, at jeg ikke opholder Eder ſaalænge, at I glemmer Jer Lyſt til Kloſterlivet og dets Enſomhed!

— I dømmer rigtig, Frøken Tove! ſvarede Jutta, idet hun bøiede ſig for hende ſom for at tage Afſked.

— Nei, bliv, bød Tove; da vi nys mødtes, var der Noget, ſom jeg vilde meddele Eder; for I maae vide, at ſaalænge I endnu har Foden paa Gurres Grund, ſaalænge føre vi vor vante Leveviis, og ſaalænge er I min bedſte Veninde!

— Eders Tale glæder mig, og jeg bliver gjerne — maaſke har I noget Behageligt at meddele?

— Jeg troer neppe, at I tager ſynderlig Deel i den Sag; kun forſaavidt ſom den for en Deel angaaer mig, er den Eder maaſke ikke ligegyldig — Kongens Broder er i denne Morgen ankommen hertil!

Under denne ſidſte Ordvexel havde de vandret Side om Side; nu ſtandſede Jutta pludſeligt ſin Gang; hun ſtirrede paa Tove, ſom om hun ikke turde eller og ikke vilde troe ſine egne Øren; endelig gjentog hun:

— Kongens Broder?

— Ja, Kongens Broder! svarede Tove, idet hun ligeledes standsede.

— Det er Junker Otto, I taler om? spurgte Jutta paany, og hendes Stemme skjælvede af Bevægelse.

— Saaledes hedder han; men — hvad fattes Eder? udbrød Tove forskrækket, da hun saae hende bleg og skjælvende at støtte sig til et Træ og læne sin Pande derimod.

Tove saae paa hende; forgjæves spurgte hun sig selv som Grunden til denne Sindsbevægelse hos Jutta.

Denne vandt imidlertid snart saameget Herredømme over sin Bevægelse, at hun langsomt tog til Orde:

— I spørger, hvad der fattes mig, Jomfru Tove?

— Ja, svarede denne, Eders Tilstand ængster og foruroliger mig!

— Da maae I ikke ængstes for min Skyld, og for at berolige Eder vil jeg sige, hvad sandt er: kun den Meddelelse, I nys gjorde mig, er Aarsag til min Sindsbevægelse!

— Hvorledes?

— I forbauses end mere?

— Kan det vel undre Eder?

— Og dog er det, som jeg siger — kun med uroligt Sind kan jeg vide Kongens Broder under samme Tag som mig selv!

Tove forstod ikke hendes Tale, og Jutta, som formodentlig selv følte, at en yderligere Forklaring var nødvendig, tog atter til Orde:

— Om I har Lyst, saa følg mig til mit Kammer; der vil jeg meddele Eder saameget, at I vil forstaae min Uro, som nu er Eder uforklarlig!

Med disse Ord fjernede hun sig langsomt, fulgt af Tove.

Flere Timer tilbragte Tove i Juttas Kammer, medens denne fortalte hende, hvad Læseren allerede veed om hendes Afsked med Junker Otto hiin Aften paa Segeberg Slot.

Endnu meget mere fortalte Jutta, og derfor ville vi følge efter hende og Tove for at erfare, hvilke de Hemmeligheder ere, som her afsløres.

Jutta sidder i en høirygget Stol; medens hun støtter Hovedet i Haanden, betragter hun opmærksomt den lyttende Tove.

— Jeg har nu fortalt Eder, hvorfor hiin Meddelelse gjorde saa stærkt et Indtryk paa mig; I veed nu, at jeg kjender Junker Otto; men endnu veed I ikke, hvorfor jeg sendtes til ham i hans Fængsel, eller hvem der sendte mig! sagde Jutta.

— Og jeg venter med Opmærksomhed og Deeltagelse paa Resten af Eders Beretning? svarede Tove.

— I veed ikke, hvem jeg er!

— Det er, som I siger, og skjøndt jeg tidt har grublet over, hvo I vel monne være, har jeg dog aldrig fordristet mig til at udspørge Eder, men bestandigt ventede jeg en Forklaring af Eder!

— Og nu skal I ikke vente længere!

Med disse Ord reiste Jutta sig i sin fulde Høide; rank og skjøn stod hun for Tove, og med Værdighed vedblev hun:

— I seer for Eder Hartvig Reventlovs yngste Datter!

— Hvorledes, udbrød Tove, I skulde være en Datter af den vanvittige Hartvig paa Segeberg?

— Saaledes er det!

Der opstod en Pause.

Tove brød først Tausheden:

— Og hvorfor er I ikke i denne Stund hos Eders syge Fader?

— Det er netop, hvad jeg agter at sætte Eder i Kundskab om!

— Jeg er lutter Øre?

— Jeg har havt en Søster, flere Aar ældre end jeg, og en endnu ældre Broder; disse To ere imidlertid Begge døde; den Sidste døde en forfærdelig Død — han faldt for sin egen Faders Haand!

— Min Gud! udbrød Tove uvilkaarligt.

— Saaledes er det, og var I ikke fremmed her i Landet, saa vilde Rygtet om hans skrækkelige Død og Mordet paa Adolf den Sjette vel have naaet Eders Øren; nu veed jeg, at I kjender Intet til alt dette, og derfor vil jeg fortælle Eder, hvad jeg veed!

Skjøndt Tove følte den største Interesse for Jutta og hendes Historie, paakom der hende dog uvilkaarligt en Gysen, naar hun tænkte sig de forfærdelige Mord skildrede, som stode i Forbindelse med dennes Skjæbne.

— I hørte nys, at jeg havde en Søster, meget ældre end jeg, og ved hendes sørgelige Skjæbne vil jeg dvæle, før jeg fortæller om mig selv, da det nærmest er hendes Lod, der bestemte min!

Hun satte sig atter ned og med langsom, alvorlig Stemme begyndte hun sin Beretning.

X.

Gravhvælvingen.

— Jeg var ikke stort over en halv Snees Aar, begyndte Jutta, da vi Alle, baade min Fader, mine to Søbskende og jeg bleve indbudte af Grev Adolf til at tilbringe Julen hos ham paa Segeberg. Festen begyndte i Fryd og Gammen; men store Ulykker skulde følge efter. Grev Adolf var Enkemand, og hans lille Datter af sidste Ægteskab blev min bedste Veninde; skjøndt hun var endnu yngre end jeg, var hun dog rolig og alvorlig, som om hendes Alder havde været langt større, end Tilfældet var. Hvor tidt og ofte have ikke mine Tanker dvælet hos hende, og hvor længes jeg stundom efter blot at see hende endnu en Gang, blot at vexle et Ord med hende, før jeg træder indenfor Klostermurene!

— Og vilde det Ønske være saa umuligt? spurgte Tove deeltagende.

— Ganske vist; thi jeg veed end ikke, hvor jeg skal søge hende, og skjøndt jeg ikke er uvidende om, paa hvilken Maade hun forsvandt, saa beholdt jeg end ikke det Mindste, som kunde lede mig paa Spor efter hende; nu er jeg imidlertid bleven fortrolig med den Tanke aldrig at skulle mødes med hende oftere, og hvad vandt jeg, om vi atter saaes. Maaske kjender hun mig ikke længere, skjøndt jeg en Gang var hendes Barndomsveninde!

Et dybt Suk sluttede disse Ord; Jutta saae ned for sig, men snart fortsatte hun:

— Den første Dag var til Ende. Om Aftenen sad min Fader og Grev Adolf alene i en stor Sal paa Slottet; uden at forstyrre dem listede jeg mig ind; det var min Agt at overraske min Fader ved pludseligt at tiltale ham, naar jeg havde naaet hen til hans Plads; men da jeg fik Øie paa de to Herrers alvorlige Miner, blev jeg bange og turde nu hverken gaae frem eller tilbage af Frygt for at forstyrre dem. Jeg blev da roligt staaende og hørte her, hvorledes Grev Adolf anholdt om min Søsters Haand; jeg hørte, hvorledes min Fader nægtede at give sit Samtykke hertil, og skjøndt jeg vel neppe var meget skarpsindig, forekom det mig dog, som om Greven lignede en hævnlysten Djævel i det Øieblik, han hørte min Faders Nei.

Jutta taug i nogle Minutter; derpaa sagde hun:

— I kan aldrig troe, Frøken Tove, hvor det Øieblik staaer levende for min Hukommelse; thi vel var jeg kun liden den Gang; men dog følte jeg saa levende, at en stor Ulykke forestod os, og at denne Ulykke maatte komme fra Greven!

Lidt efter fortsatte hun:

— Med Grev Geert, som boede i Itzehoe, pleiede min Fader den Gang Venskab, og skjøndt dette Venskab senere gik over til ganske andre Følelser, vare de dog den Gang hinanden meget hengivne. Jeg husker, at jeg som Barn mere end en Gang hørte Tale om, at Fader atter og atter lod sig beherske af Grev Geert, hvorvel denne fra først af kun havde min Faders Naade og store Gavmildhed at takke for, at han blev indbraget i den Stand, hvortil han følte sig kaldet!

— Den Sag har jeg tidligere hørt Tale om — jeg troer igjennem Tycho! faldt Tove ind.

— Saa vil jeg kun fortælle, at Geert ligeledes var

paa Segeberg som Gjæst. Geert var kun ledsaget af en Slegfredsøn, en lumsk og ondskabsfuld Dreng, nogle Aar ældre end jeg. Skjøndt det ellers altid foraarsagede mig Skræk, naar jeg saae denne Dreng i min Nærhed, saa var han mig næsten velkommen, da han netop traadte støiende ind i Salen i det Øieblik, da jeg følte det uhyggelige Indtryk af Grevens Udseende. Jeg husker, at deres Samtale blev forstyrret, men at de snart efter begyndte paany; men denne Gang dreiede Talen sig om, at min Broder skulde forblive paa Segeberg, hvor han skulde staae i Grev Adolfs Tjeneste. Denne Afsale stod ved Magt, og derfor blev min Broder tilbage den Dag, da vi Andre toge Afsked med Grev Adolf. Grev Geert og hans Søn vare allerede dragne bort. Vi stode rede til at fjerne os, da vi intetsteds kunde finde min Søster. Forgjæves søgte vi den hele Dag baade paa Slottet og i Omegnen, men hvert Spor af hende var udslettet. Fortvivlet opsatte min Fader vor Afreise. Den ene Dag henrandt efter den anden. En forunderlig sygelig Tilstand begyndte at gjøre sig gjældende hos min Fader. I de lange Nætter streifede han omkring, altid alene og altid speidende efter sin forsvundne Datter.

Jutta taug; hendes Øine søgte Tove, som lyttende sad ligeoverfor hende.

— En Aften, saaledes begyndte hun paany, blev jeg vækket ved, at Nogen stødte voldsomt imod min Dør; jeg reiste mig forfærdet; hastigt iførte jeg mig mine Klæder, og da jeg omtrent var heelt paaklædt, styrtede min Fader bleg og forstyrret ind i mit Kammer; han greb mig om Haandledet og sagde i en hastig og dæmpet Tone:

— „Vær rolig, Barn!"

— „Hvad er paafærde?" spurgte jeg, medens Angsten næsten kvalte min Stemme.

— „Spørg ikke, men ti og følg mig!" svarede han.

— Hastig gjorde jeg, som han befalede, og snart vare vi udenfor Slottet. Her stod en opsadlet Hest, hvilken min Fader besteg, hvorefter han løftede mig op til sig. Hvorledes denne hele Reise fra Segeberg gik for sig, veed jeg ikke saa ganske at fortælle; thi jeg blev syg paa Veien, og vi opholdt os flere Gange paa forskjellige Steder; men endelig naaede vi vort Bestemmelsessted, Grev Geerts Hjem i Itzehо.

— Det undrer mig, at Ridder Hartvig ikke søgte til sit eget Hjem? udbrød Tove.

— Den Gang gjorde jeg mig ikke mange Betænkeligheder angaaende den Sag, og senere erfarede jeg, at min Fader der vilde søge Ly og Sikkerhed for mig, medens han samtidigt hos Grev Geert ventede at erfare noget om min Søster ud over det, han allerede selv vidste. Jeg veed, at han ikke blev skuffet, men at Grev Geert tvertimod var Grev Adolfs Medvider i den Plan, som de i Forening havde lagt, og hvilken Geert senere tilstod egentlig skyldte ham sin første Tilbliven. Denne Plan gik hverken ud paa meer eller mindre end at bortføre min Søster og tvinge hende til imod sin Villie at ægte den Mand, som med det Gode hverken erholdt Faderens eller Datterens Samtykke. Geert var af den Mening, at naar Adolf indespærrede hende, vilde han vel omsider kunne bevæge hende, og selv om dette ikke lykkedes, saa kunde han jo bortføre hende til et af sine andre Slotte og der tvinge hende til Ægtestab. Alt strandede imidlertid paa Pigens Jernvillie, og hvad der i saa frygtelig Grad havde oprørt og forfærdet min Fader var, som han her til Grev Geert fortalte, det Syn, der mødte hans Blik, da han en Aften i Skumringen uden at tænke derover var gaaet ned i en af de store Hvælvinger under Slottet. Her havde han vandret

længe omkring paa Lykke og Fromme, da han med Eet syntes at høre en forunderlig sukkende Lyd. Han lyttede. Lyden gjentog sig. Han gik i den Retning, hvorfra den kom, og nu stod han foran de gamle Gravhvælvinger. Han lyttede paany. Atter hørtes den samme, sukkende Lyd. Han raabte høit, men Ingen svarede ham. Med Et syntes han, at en ubetydelig Lysstribe trængte sig frem af Mørket, og da han nærmede sig til Stedet, saae han i Muren en Sprække, og nu var det hans første Gjerning af yderste Evne at anstrenge sit Syn for om muligt igjennem denne Sprække at opdage Noget. Længe stirrede han forgjæves; men langt om længe traadte Gjenstandene tydeligere frem af det Halvmørke, hvori de vare hyllede. Nu saae han den Datter, hvem han søgte og savnede, ligge henstrakt paa det mørke Steengulv i et ganske lille Ligkapel. Hendes Hoved hvilede imod en stor Egetræes Kiste; men hvormeget han end kaldte ad hende, saa gjorde hun ikke det ringeste Forsøg paa at give sig tilkjende; kun nu og da trængte et dybt, ufrivilligt Suk over hendes Læber. Da han omsider kaldte hende høit ved Navn, vendte hun Hovedet imod ham, medens hun med den yderste Anstrengelse pegede paa et stort, dybt Saar i sin Hals, af hvilket Blodet piblede ud. Hun reiste sig halvt op, men sank ligesaa hastigt død om. Senere hen paa Aftenen var det, at min Fader kom til mig, og at vi Begge forlode Segeberg, efterat han dog først havde havt en skarp Ordtvist med Grev Adolf, som vedgik, at han havde indespærret og mishandlet Pigen; dog paastod han haardnakket, at hun selv havde bibragt sig det Saar, som voldte hendes Død.

Tovelille var dybt rystet ved at høre denne forfærdelige Efterretning, og da Jutta taug, sagde hun med skjælvende Stemme:

— I Sandhed, om nogen Gjerning opfordrede til Hævn, saa maatte det være denne!

— Saaledes syntes ogsaa min Fader! svarede Jutta.

— Og, hvo vilde vel fortænke ham i disse Følelser!

— Kun for roligt at lægge sin Plan til Hævn drog han saa hastigt fra Segeberg, fortsatte Jutta; ja, han lod endog min Broder blive tilbage i Grevens Tjeneste, saaledes som deres første Aftale fordrede det. — Der hengik nu flere Aar, i hvilke min Fader stadigt opholdt sig i Itzeho hos Geert. Jeg derimod blev sat i Klosterskole og ved et Tilfælde gjorde jeg Biskop Svends Bekjendskab. Denne syntes at fatte en overordentlig Deeltagelse for mig, og jeg følte, at jeg i ham havde en tro og faderlig Ven. Dette bidrog maaske for en væsentlig Deel til, at jeg flere Aar senere uden nogensomhelst Indvending gik ind paa en Plan, som Biskpen og Andre havde lagt til Junker Ottos Befrielse. — Alt, hvad Geert imidlertid kunde udtænke for at ægge og hidse min Fader til den frygteligste Hævn, lod han ikke uforsøgt, og saa fortvivlet og rasende blev min Fader omsider, at han en Nat trængte ind paa Segeberg og myrdede den uforberedte Grev Adolf. Men ikke nok hermed; Geert havde en djævelsk Plan; han havde nemlig foreholdt min Fader, at om han ikke samtidigt myrdede sin egen Søn, som var i Grevens Tjeneste, saa vilde denne være vanæret for hele sit Liv som mistænkt for at have lagt Ænker op imod sin Herres Sikkerhed og saaledes blive antaget for Faderens Medhjælper. Saa godt fandt Geerts Lærdomme Indgang i min Faders forvildede Sind, at han med Sværdet endnu rygende af Adolfs Blod gjennemborede sin Søn i samme Nu, som han havde dræbt hans Herre. Geert havde

fulgt ham til Segeberg, og aldrig saasnart havde de to Mord fundet Sted, før Geert her som allevegne greb Tøilerne og opkastede sig aabenlyst til at være min Faders Regent og Formynder.

XI.

Spøgeriet paa Segeberg.

— Desværre, fortsatte Julta, kundemin Fader haardt trænge til en Formynder; thi hans Aandsevner vare siden hiin forfærdelige Aften, da han og jeg forlode Segeberg, i den sørgeligste Forfatning. For seent gik det op for ham, at det var Geert langt mere end det var Adolf, som havde Skyld i hans Elendighed. For seent indsaae han, at Geert bag dette Spil af Ænker kun havde havt det Formaal at tilintetgjøre Venskabet imellem min Fader og Grev Adolf for senere, naar disse ved Hævn og Mord Begge gik til Grunde, at kunne tilvende sig deres Guld. Begyndelsen gjorde han med strax efter Adolfs Død at indsætte sig selv som Herre paa Segeberg. Det faldt ham ikke vanskeligt at tilvende sig Overherredømmet over min Fader; thi som oftest gik denne villieløs omkring; kun nu og da vaagnede et vanvittigt Raseri hos ham, og stedse pintes han af Samvittighedsnag. Denne Lidelse forgiftede og forbittrede hans Liv, og Rygtet om hans Kummer naaede mine Øren. — Min første Tanke var den at ile til ham; men heri forhindredes jeg af den forstandige Bi-

stop Svend, som tænkte sig Muligheden af, at Geert ved voldsomme Midler vilde skaffe sig af med Enhver, som i mindste Maade vilde hæmme hans Indflydelse paa den sindssyge Hartvig. — En sørgelig Begivenhed for Land og Rige indtraf imidlertid, da Junker Otto blev slagen paa Taphede og ført til Segeberg Slot som Grev Geerts Fange; men denne Begivenhed, hvor sørgelig den end var, førte dog med sig den Glæde for mig, at Biskpen opfordrede mig til at drage til Segeberg for der hos Fangevogteren at bevirke Ottos Løsladelse; hvorledes vi der i Fængslet fik hinanden kjær, har jeg allerede fortalt Eder, ligesom I ogsaa veed, at Otto ikke ved List vilde unddrage sig sine Lænker. Derimod veed I ikke, hvorledes jeg kunde leve skjult og uskendt paa Slottet og paa en Gang tilfredsstille min egen Længsel efter at være i min Faders Nærhed og tillige arbeide i Biskpens og de øvrige Danskes Interesse, og derfor vil jeg nu fortælle Eder disse Omstændigheder. — Paa Segeberg fortælles der, at en ung Borgfrue en Gang af sin skinsyge Ægtefælle blev indespærret i det østre Taarn, fra hvilket han langt om længe styrtede hende ned. At han imidlertid havde fældet en uretfærdig Dom, og at hun døde uskyldig beviskes deraf, at hun siden den Tid hver Aften og da navnlig hver Nat viste sig vandrende saavel inde i som uden om Slottet, stundom i hvide Klæder, stundom hyllet i en Munkekutte. At denne Tro der paa Slottet kom mig til Hjælp, og at jeg altid passede at være iført netop de Klæder, som Sagnet tillagde Borgfruen, ligesom jeg kun vovede mig i Menneskers Nærhed paa de Tider, hvor hun efter den almindelige Tro færdedes iblandt de Levende, vil I let kunne indsee. Paa denne Maade talte jeg ofte med min Fader; jeg trøstede ham saa godt, jeg formaaede, og mangen Gang vakte jeg hans synkende Mod til nyt Liv. At jeg samtidigt forsøgte

Alt for at formaae Junker Otto til Flugt, tvivler I vel neppe om. Aarsagen hvorfor jeg tilsidst maatte forlade Segeberg og tage Afsked baade med Junkeren og min Fader var den, at den stolte, al Fordom og al Overtro trodsende Fru Elisabeth, saasnart Geert var draget bort fra Slottet for at føre sine Tropper imod de Danske, vilde lade det østre Taarn istandsætte og flytte Junkeren til dette Sted, medens hun selv vilde tage Ophold i et lille Kammer, som skulde støde umiddelbart op til Fangen. Paa denne Maade troede hun meest samvittighedsfuldt at kunne indestaae sin Broder for Fangen, indtil Greven selv kom tilbage. Hvorfra jeg kom, hvor jeg opholdt mig, eller hvem jeg var, er Junkeren indtil dette Øieblik uvidende om!

Da hun taug et Øieblik, spurgte Tove:

— Men Grev Adolfs Datter?

Jutta svarede ikke; det var, som om hendes Tanker vare langt borte fra Øieblikket og fordybede enten i Fortiden eller Fremtiden.

— I sagde nys, at Adolfs Datter forsvandt? blev Tove ved.

Jutta vaagnede pludseligt af sine Betragtninger og svarede hastigt:

— Ja, hun forsvandt, og siden hiin forfærdelige Julefest saae jeg hende aldrig siden!

— Og vil I fortælle mig, hvad I veed om den Sag? spurgte Tove.

— Hvad jeg veed er ikke meget, og hvad jeg tør fortælle er endnu mindre; kun saameget skal I vide, at havde ikke Adolfs Datter været, paa hvem min Fader agter at mætte sin Hævn, saa havde maaske hans Livslys været udslukt forlængst; men Forventningen om Hævnen holder ham endnu i Live!

— I taler, som om I billigede hans Hævnlyst overfor den Uskyldige? udbrød Tove forundret.

— At Sligt er langt fra mine Tanker, vilde I let indsee, om I vidste, hvad jeg har gjort for at frede om hende. Dog nu er ikke Tiden og Stedet at omtale, hvad jeg veed om den Sag; kun saameget vil jeg sige Eder, at hvor dette Barn end findes, saa true Faren det. Jeg veed, at min Fader svor den dyreste Eed, at han vilde hævne sin Datter og netop hævne hende paa Adolfs eget Afkom, og jeg veed, at han afstaaer ikke fra sit Forsæt!

Jutta taug.

Tove havde gjerne hørt mere; men da Jutta selv afbrød Talen, taug ogsaa hun.

Jutta reiste sig fra sin Plads. Hun gik hen og saae ud af Vinduet; pludseligt vendte hun sig imod Tove og spurgte hastigt:

— Hørte I nogensinde Tale om Niels Bugge paa Hald?

— Ja, svarede Tove, jeg veed, hvem I mener!

— Skal Adolfs Datter ikke være et Offer for Faderens Misgjerning, saa er det ene og alene Niels Bugge, hun har at takke derfor!

— I maae let kunne indsee, at jeg ikke forstaaer Eders Tale — kjender I Niels Bugge?

— Ja, Frøken Tove, jeg kjender ham; thi medens min Fader opholdt sig hos Geert i Itzehо, var jeg en ganske kort Tid paa Hald, hvorhen Biskop Svend havde ført mig, og . . .

Hun traadte ganske tæt hen til Tove og hvidskede:

— Det var mig, som sik ham til at fjerne Adolfs Datter fra Segeberg, at hun ikke skulde falde i Blodhævnernes Hænder!

XII.

En hemmelig Røst.

Tovelille sad alene i sit Kammer.

Dagen begyndte at hælde. Skyggerne rundt om hende voxede, og snart vilde Mørket udbrede sig overalt.

Hun sad ved det aabentstaaende Vindue og skuede tankefuldt ud i den skjønne Aften.

Alt var høitidsfuldt og stille baade udenfor og inde i hendes eget Sind.

Som hun saaledes sad, saa stille og andagtsfuld, aldeles hensunken i Beskuelsen af den herlige Natur, syntes hun ligesom at blive til Eet med Omgivelserne; hun drømte sig saa ganske bort fra Verden og ind i en Tilværelse, som kun hun kjendte; men fløi i det samme en Fugl op, hørte hun dens Vingeslag, saa var Drømmen forbi, eller tog et kaadt Vindstød fat i de nærmeste Træer, saa vaktes hun til Virkeligheden; men selv denne Virkelighed havde for hende et forunderligt, eiendommeligt Præg; det følte hun selv saa tidt og ofte, og Volmer følte det med hende, og netop derfor var hans Kjærlighed til hende af en saadan Styrke i levende Live, at Sagnet endog lader ham søge hende efter Døden, naar det fortælles, at han i lyse Nætter jager og færdes paa de Steder, hvor hun forskjønnede hans byrdefulde Liv.

Saaledes havde hun siddet længe, da hun pludseligt hørte Fodtrin under Vinduet. I et Nu vaktes hun af sine Drømme.

Hun reiste sig og saae ud.

Hun blegnede og trak sig tilbage; thi hendes Øie havde mødt Biskop Svends strenge, forskende Blik.

Hvorledes og hvorfor var han kommen hertil. Gjaldt hans Besøg Land og Rige, eller var han kommen af Længsel efter og af Kjærlighed til den Konge, hvem han tjente som en hengiven Ven?

Disse og lignende Spørgsmaal trængte sig ind paa hende; dog forbleve de alle ubesvarede, medens samtidigt en dunkel, uforklarlig Uro greb hende.

Hun reiste sig og gik op og ned i Kamret.

Hun var i stærk Sindsbevægelse. Hvor ønskede hun, at Volmer var ved hendes Side, og dog, hvor tidt taug hun ikke med sine underlige Længselser blot for ikke at forurolige ham; men hvor tidt og ofte svandt ikke enhver Angst, enhver Uro, saasnart hun blot saae ham eller hørte hans Røst.

Pludseligt standsede hun; det var, som om hendes Tanker havde taget en bestemt, begrændset Retning, og som om hun pludseligt havde fattet et Forsæt, nærmede hun sig hastigt Døren.

Hun lagde Haanden paa Dørgrebet for at aabne den, da den i det Samme med et voldsomt Stød udvendig fra aabnedes, og Axa styrtede aandeløs ind.

Tove forbausedes og udbrød flydsomt:

— Tal, Barn — hvad fattes Dig?

Pigen saae sig forvildet om, og Tove, som forfærdedes endnu mere ved hendes Taushed, greb hende om Armen og gjentog:

— Saa tal — hvad er hændet?

— O Gud, raabte Pigen, han er kommen — han er kommen!

Tove skjælvede fra Top til Taa; disse Ord lød for hendes Øren, som om hun hørte sine egne Tanker udtalte.

Med tilkæmpet Fatning spurgte hun dog:

— Hvem taler Du om?

— Den vrede Bisp! raabte Pigen.

Hun sprang nu hen og greb Tove om Hovedet, medens hun med slet dulgt Tilfredshed raabte:

— Han hader mig — men han hader ogsaa Dig!

Tove blev liigbleg, medens Axa betragtede hende med et triumferende Blik.

Hiin fattede sig dog snart og svarede langsomt:

— Maaske hader Bispen Dig, thi Du er ond; men jeg gav ham aldrig Grund til Had eller Vrede!

— Nei, svarede Pigen pludseligt forandret, Du er god, og det er jo netop derfor, jeg holder af Dig!

Tove forstod ikke denne hastige Forandring hos Barnet, og hun taug.

Pigen vedblev:

— Tycho kan ikke lide mig, Bispen kan ikke lide mig, Du kan ikke lide mig, og Kongen kan ikke lide mig — det er Synd af Eder allesammen, og derfor vil jeg gaae til Dronningen; maaske vil hun holde af mig — hun lever eensomt! —

Dersom et Trylleslag pludseligt havde henført Tove til en ganske anden Tilværelse og ganske andre Omgivelser, da vilde hendes Overraskelse ikke have været større, end den var nu i dette Øieblik, og virkelig var hendes Tilstand i dette Nu ikke meget forskjællig fra en pludselig Henflytten til et ukjendt, et fremmed Sted, men dog som til et Sted, man længe og ofte har havt en dunkel, ubevidst Ahnelse om.

Som et Lyn slog Pigens Ord ned i hendes Bevidsthed, og ved dette Lynglimt oplystes hendes eget Indre.

For første Gang havde Nogen i hendes Nærværelse nævnet Dronningen, og den hemmelige Røst, som saalænge

og saa forunderligt havde draget hendes Tanker i den Retning, som for hende selv var en Gaade, lød nu for hendes Øren og hendes Sjæl i tydelige og klare Ord, da hun hørte Axa sige: „Jeg gaaer til Dronningen!"

Med Eet forstod hun denne underlige Uro, som nu og da bemægtigede sig hende; med Eet forstod hun, at denne hemmelige Røst i hendes Indre var en Stemme, som, hende selv ubevidst, hævede sig for at anklage hende. For første Gang stod Dronningen for hende som den store Anstødssteen for hendes og Kongens Kjærlighed, paa hvilken hun vilde falde og slaae sig til Døde. —

Tovelilles Sindsbevægelse var ikke undgaaet Axa, som med hemmelig Skadefryd læste alle hendes Tanker af hendes Miner.

Hun fæstede aandsfraværende sit Blik paa Pigen; thi hendes Tanker vare beskjæftigede med Junker Otto.

Nu tænkte hun ikke længere paa at opsøge ham for at forlange en Forklaring af ham, saaledes som det om Morgenen havde været hendes Agt; nu forstod hun hans tause, bebreidende Mine, og hans Henlydning til, at ikke alle Pligter faldt hende let, dryppede som Olie i den Fortvivlelsens Ild, som fra denne Stund begyndte at rase i hendes Indre.

Mange vare hendes Tanker i et og samme Nu, og snart trængte Ottos Ord sig frem for hendes Erindring, at han end ikke vilde sige hende, med hvilke Tanker han stod for hende, da de første Gang saaes.

Hun begreb, at der maatte være Noget hos hende selv, som havde omstemt ham, Noget, som havde tiltalt ham; men at dette Noget netop var hendes freidige Naturlighed, hendes Kjækhed overfor ham, da han ventede at see hende ydmyg og bange rødmende over sin Kjærlighed til Kongen, det forstod hun ikke.

Hun vidste ikke, at man havde udmalet hende for ham som den letfærdigste af alle Kvinder, som den, der aabenbart og uden Blusel trodsede Alt for at forøge sin Indflydelse paa den kongelige Velynder, som den, der ikke, naar Leilighed gaves, undsaae sig for at haane og krænke Dronningen; men med saadanne Tanker stod Otto for hende, og kun hendes egen Kvindelighed og Ynde kunde tale hendes Sag. Saa stærke vare imidlertid disse Talsmænd, at Otto snart stiftede Sind; thi han følte uvilkaarligt, at kun Kjærligheden og intetsomhelst andet Hensyn kunde binde en saadan Kvinde saa stærkt, at hun forlod Slægt og Hjem for at følge den Udvalgte. Han forstod, at det var derfor, hun ikke rødmede overfor Kongens Broder, den Gang da de saaes, men at hun gik ham freidig i Møde som den, der havde Krav paa hans Velvillie.

Alt dette foresvævede dunkelt og ubestemt Tovelilles Indre. Med Forfærdelse følte hun for første Gang, at hendes blinde Tro og Tillid var rokket.

Hidtil levede hun sorgløst i Haab om kommende Glæder, om hvilke hun var ligesaa forvisset som det nærværende; hun tog Glæden som noget, der tilkom hende med Rette, og deelte den gjerne med den ringeste Træl; men aldrig opsteg den Tanke i hendes Sjæl, at hendes Liv maaske forbittrede en Andens Tilværelse, før nu da Axa sagde: „Jeg gaaer til Dronningen, maaske vil hun holde af mig — hun lever eensomt!"

Mørket var imidlertid faldet heelt paa; men endnu var Tove ikke vaagnet af sine Grublerier.

Axa, som flere Gange havde henvendt sin Tale til hende uden at faae noget Svar, blev endelig kjed af denne Taushed og fjernede sig med et ulykkespaaende Smil om Læberne.

Det blev mørkere og mørkere udenfor. Pludselig foer Tove op — Volmers Jagthorn lød igjennem Aftenens Stilhed.

Hun gjorde uvilkaarligt nogle Skridt fremad, men standsede lige saa hurtigt.

— Nei — nei! hviskede hun.

Hun lagde Haanden over Panden som for at samle sine Tanker, derpaa traadte hun hen til Vinduet, som hun aabnede.

— Der er stille og fredeligt derude, hvidskede hun neppe hørligt. Fuglene ere gangne til Ro, og snart falder Natten paa! . . . Hvor tidt stod jeg i den kjølige Aften og tilvinkede ham en Hilsen, naar han vendte tilbage fra Jagtens Lyst; hvor bankede mit Hjerte af Glæde, naar jeg hørte hans Horn klinge i den sildige Aften!

Hun gik bort fra Vinduet, som hun lod staae aabent for tydeligere at kunne høre Jægerhornet. Nu gik hun langsomt op og ned ad Gulvet; pludselig standsede hun, og idet hun greb om sit Hoved med begge Hænder, raabte hun:

— Hvor forfærdeligt, hvor forandret er Alt blevet i et Nu! . . . En Trold har slaaet Kreds om min Tilværelse og draget mine Tanker fra Glæden og Livet!

Nu hørtes Volmers Jagthorn ganske nær.

— Du kommer, Volmer, vedblev hun; men jeg tør ikke som hidtil ile Dig jublende i Møde!

Hun sank halv afmægtig om i en Stol, da Døren sagte aabnedes, og Aza traadte ind paany.

I nogle Øieblikke forholdt hun sig rolig og taus; men nu nærmede hun sig til Tove og hvidskede:

— Jomfru Tove!

Tove foer op og raabte halvt forskrækket:

— Hvem kalder paa mig?

— Det er mig, Jomfru Tove!

— Axa — Du her?

— Jeg hørte Kongens Jagthorn og søgte Eder der, hvor I pleier at byde ham velkommen; jeg vil da bringe Eder Jer Kaabe — her har I den!

— Gaa, Axa!

— Der har I Kaaben!

Pigen lagde med disse Ord Kaaben om Toves Skuldre.

Denne stod nogle Minutter stille og eftertænksom.

Paany lød Volmers Jagthorn og denne Gang lige i Nærheden af Slottet.

Som fremmet op af en Drøm foer Tove sammen. Hun trak Kaaben af sine Skuldre og vendte sig til Axa.

— Gaa bort, Axa! befalede hun; Du klagede jo nys over os Alle her paa Slottet — Du har din Frihed . . . Du kan gaae til Dronningen, naar Du vil — maaske vil Du der føle Dig lykkeligere!

Der var noget i Toves hele Væsen og Tale, som bandt Pigens Tunge og tvang hende til denne Gang ingen Indvendinger at gjøre; hun stod maalløs et Øieblik; men da vendte hun sig og gik hastigt sin Vei.

Tovelille saae efter hende.

— Hun gaaer til Dronningen, hvidskede hun, men hun aaner ikke, at der ville vi atter sees — thi ogsaa jeg gaaer til Dronningen! —

XIII.

Den sorte Død.

En rædselsfuld Plage naaede paa denne Tid vort Fædreland.

Den skrækkelige Pest, som under Navn af den sorte Død bortrev over Halvdelen af Befolkningen her i Danmark, fyldte baade Høie og Lave med Forfærdelse.

Pesten, som begyndte i China, bredte sig med rivende Hurtighed videre.

I Ægypten og Italien døde Halvdelen, i Tydskland Fjerdedelen af Befolkningen.

I Hotel Dieu i Paris døde daglig 5–600 Mennesker, og i Rusland blev der kun en Fjerdedeel af Indvaanerne ilive.

Alene i Florents døde der 40,000, i Straßborg 16,000, i Danzig 13,000, i Lybek 9000, i Kønigsberg 8000, i Elbingen 6000, i Thorn 4300 Mennesker.

Mange Landsbyer i Danmark vare aldeles uddøde, og i Jylland bortreves de to Trediedele, medens der i det Eiderstedste knap var en Fjerdedeel igjen af Befolkningen og i det Slesvigske kun en Femtedeel.

Paa een Dag bragtes der til en Kirke i Bergen 90 Liig, og i hele Norge blev der kun skaanet en Trediedeel, medens der i England kun fandtes 14,000 Levende, efter at Pesten havde raset.

Paa samme Tid, som Flagellanternes vilde Skarer skrigende og stønende gjennemstreifede Tydskland og Nabolandene, saaes her i vort Fædreland Klynger af hvidklædte Børn at drage syngende over Marker og Enge for ved Bønner og Lovsange at formilde Himmelens Vrede og af-

vende dens Straffedomme. Dag og Nat lyde deres Sange, og Dag og Nat droge de bestandigt fremad med Korset i de foldede Hænder og førende Helgenlevninger med sig.

Medens Bisperne havde paabudt denne Ceremoni, var Flagellanternes Raseri opstaaet af sig selv; dog vare disse Horder paa denne Tid deres Undergang nær, og deres Omstreifen i Pestens Tid var næsten at betragte som en sidste Opblussen af deres Fanatisme.

Flagellanterne (Pidskebrødrene) var et Broderskab, som allerede var traadt sammen omtrent 1260. Dette Broderskab besluttede af Misiro til de kirkelige Raademidler at erhverve sig Syndsforladelse ved Pidskning. Som Stifteren af Broderskabet nævnes Eneboeren Rainer af Pergia.

Det varede ikke længe, før de havde fundet Tilhængere over hele Italien. Unge og Gamle, Høie og Lave sluttede sig til dem; de droge Alle igjennem Stæderne, pidskede sig og formanede til Bod.

Under Anførsel af Præster droge de i Hobe paa flere Tusinde fra Land til Land, hvor de nu begyndte at indsamle Almisse; hertil kom, at den Sædelighed og Gudsfrygt, som fra først af fulgte i deres Spor, kom mere og mere i Forfald, indtil de omsider reentud bleve en Forargelse for Folket, som de gjæstede.

I Aaret 1261 brøde de i store Skarer over Alperne og ind i Tydskland, og her var det, at deres skamløse Legemsblottelser krænkede Sædeligheden, og deres Omstreifen foranledigede oprørske Bevægelser og allehaande Udsvævelser, ligesom den Almisse, de afkvang Beboerne, voldte disse en ikke ubetydelig Bekostning.

De vandt mange Tilhængere og Efterlignere i Elsas, Baiern, Bøhmen og Polen; men da var det tillige, at flere tydske og senere hen italienske Fyrster udstedte strenge Forbud imod Flagellanterne.

Dog dukkede de atter op i Pestens Tid, og selv i Begyndelsen af det 15de Aarhundrede; saaledes blev i Aaret 1414 brændt 91 af dem i Sangerhausen.

Der fortælles, at der Aaret før Pesten skal have trukket en tæt, tyk Taage henover Jorden, og at Pestens første Aar var saa tørt, at baade Folk og Kvæg døde af Tørst. Marker og Enge laa tørre og ufrugtbare.

For at afvende denne Ufrugtbarhed paabøde Bisperne og Kapitlerne en Faste- og Bededag; tillige fastsattes, at Enhver paa Kristi Himmelfartsdag, Maria Himmelfartsdag og St. Hansdag skulde ofre saameget Smør, som der kunde kjærnes af Koernes Mælk i en Uge, tilligemed et Brød for hvert Stykke Kvæg.

Paa denne Tid var det, at Paven, Clemens den Sjette, sendte Peder af Gent til Danmark, Norge og Sverrig med Breve for at formaae disse Lande til at forlige sig med Kirken.

Valdemar var den Gang i Ban, fordi han havde gjort en Reise til det hellige Land uden først at have indhentet Pavens Tilladelse dertil.

Som det gjerne gaaer ved enhver stor Landeplage, at Menneskene søge Skylden til Ondet der, hvor det ikke er, saaledes gik det i Pestens Tid, da de bebyldte Jøderne for at have forgiftet Luften, hvorfor de forfulgte dem og dræbte dem i Tusindtal tilligemed Kvinder og Børn.

Avignon var den eneste Stad, hvor de undgik Forfølgelsen; thi her tog Paven dem under sin Beskyttelse.

Efter denne kortfattede Skildring af denne forfærdelige Tid begynde vi atter Fortsættelsen af vor Fortælling.

XIV.

Det natlige Stævnemøde.

Det var i Nærheden af Kongsgaarden i Roskilde, hvor Volmer paa denne Tid holdt Hof, at en Ryttер, som kom fra Byen i fuld Fart, pludselig sprang af Hesten og saae sig forsigtigt om til alle Sider.

Han bandt sin Hest ved det nærmeste Træ og satte med et rask Spring over den brede Grøft, som gjorde Grændsen imellem den støvede Landevei og Bondens Ager.

Det viste sig snart, at han handlede saaledes for ad en ellers ufarbar Gjenvei at naae den Hytte, henimod hvilken han styrede sine Fjed.

Han bankede sagte paa Hyttens Dør; men da det syntes, at han ikke blev hørt af Nogen, gjentog han sin Banken og denne Gang noget lydeligere end sidst.

Endnu lod det dog ikke til, at man indenfor stjøttede om at give ham Husly; thi Alt forblev stille.

Han gik nu om til den anden Side af Huset, hvor en svag Lysstribe trængte sig frem fra et af Skodderne.

Her slog han nu et stærkt Slag paa et af Skodderne, og da han strax efter hørte Døren aabnes, skyndte han sig om til Forsiden af Huset for saa snart som muligt at slippe ind.

Inde i den simple Stue var Alt vel yderst tarveligt; men dog herskede der en vis Hyggelighed, som vidnede om, at her ikke manglede en ordnende kvindelig Haand.

Hvo denne Kvinde imidlertid var, eller hvem der boede i denne Hytte, ville vi snart erfare.

Saasnart man er traadt indenfor, forbauses man uvilkaarligt ved over en kunstigt udskaaren Bedepult at see et kostbart Sølvkrucifix.

I Vinduet staaer et Timeglas, og en Pose med tørrede Urter hænger i en Krog næsten heelt oppe under Loftet.

En lille, lav Løibænk staaer ved den ene Side af Døren, medens der ved den anden Side er plaseret en umaadelig stor Egetræes Kiste.

Det Forunderligste af Alt, hvad der møder Øiet i dette Rum, er dog en Masse mærkelige, brogede Billeder, som ere ophængte ganske tæt ved Siden af hinanden, og saaledes anbragte beklædte alle Væggene.

Midt paa Gulvet staaer et stort Bord, heelt overlæsset med de snurrigste Gjenstande.

Vilde man ret lede op i denne Bunke, saa vilde man her ikke alene finde Baand og Perler — de sidste dog af en noget tvivlsom Ægthed — men tykke Reisekløder og nu og da et eller andet Stykke Kjøkkentøi.

Dette Virvar tydede dog langt fra paa nogensomhelst Uorden; thi Alt var net og særdeles hyggeligt og ordentligt herinde; det laa derfor nærmest at antage, at Beboerinden i det Øieblik, vi træde ind, netop har været beskjæftiget med et grundigt Eftersyn af sine samlede Eiendele, og i hvilket Øiemed ville vi snart høre.

Da den Nysankomne var traadt heelt ind i Stuen, blev han allerførst hilset af en hjertelig Latter, og strax efter at Beboerinden havde lukket Døren efter ham, raabte hun muntert:

— Jeg tænkte nok, at det var Dig!

— Det havde Du vel godt ved?

— Det har Du Ret i, aldenstund jeg ikke venter Andre end Dig!

— Hvorfor lod Du mig vente?

— For at more mig over din Utaalmodighed!

— Og sæt nu, at jeg strax var gaaet min Vei, saa havde din Morskab dog vel kun bleven ringe! svarede han alvorligt.

— Ikke saa ringe endda, paastod hun lystigt; thi saa havde jeg raabt efter Dig, og saa kunde Du gaaet Veien om igjen!

Han svarede hende ikke, og af hans alvorlige Miner og rolige Adfærd var det let at see, at han langtfra billigede, endsige deelte hendes Lystighed.

Hun syntes paa sin Side ogsaa at lægge Mærke hertil; thi hun forandrede pludseligt sin Tone og spurgte alvorligt:

— Mener Du, at Du kom ikke hertil i denne Nat for at tjene til min Morskab?

— Derpaa tænkte jeg just ikke; thi jeg veed jo, at dine Ord ere ei stor Overveielse værd!

Pigen taug; men hun bed de røde Læber sammen af Harme.

— Du hørte vel Hanerne gale heromkring, da Du kom? spurgte hun efter en lang Pause i den ligegyldigste Tone af Verden.

At han maatte være vant til hendes vexlende Luner, saae man tydeligt, da han ikke forbausedes over dette uventede Udbrud og ikke en Gang svarede hende.

Langt om længe spurgte han:

— Hvad vil Du mig — hvorfor stævnede Du mig hid i denne Nat?

Pigen rynkede sine mørke Øienbryn tæt sammen, og efter en kort Pause svarede hun:

— Du har Ret — det er paa Tide, at vi To tale alvorligt sammen, især da det bliver første og maaske sidste Gang!

Hun trak et lidet Bord hen i en Krog af Stuen; men strax betænkte hun sig og flyttede det hen foran Løibænken, paa hvilken hun nu tog Plads, medens hun ved

sine Fagter tilkjendegav, at det var hendes Mening, at han skulde tage Plads ved Siden af hende.

Det tynde Spæddelys, som brændte i en Hornlygte, hvis Laage hun dog havde ladet staae aaben for paa denne Maade at forøge Lysstyrken, flyttede hun ikke med, men lod det forblive staaende paa det store Bord; saaledes var der ikke megen Lysning paa det Sted, hvor de To sadde, og han vendte sig derfor imod Pigen og sagde roligt:

— Flyt Lyset herhen!

— Og hvorfor det?

— Fordi jeg ønsker det saaledes!

— Mener Du, at Du ikke kan høre, hvad jeg siger, naar Du maa høre i Halvmørke?

— Det just ikke, men — hørte Du aldrig, at klog Mand har Hælvten Øren i Øiet?

— Troer Du ikke paa mine Ord?

Han saae roligt paa hende og smilede næsten, da han svarede:

— Kvindetale staaer ei altid til Troende!

— Det er sandt nok; men Du veed dog godt, at jeg aldrig stifter Sind overfor Dig?

— Hvor kan Du tænke, at Nogen kunde fæste mindste Lid til Dig — Du er omstiftelig og fuld af Luner som Havets Skum, som Veir og Vind og bekræfter godt nok det gamle Ordsprog, at Kvindfolk er lette Varer!

Hun sprang heftigt op og gik frem og tilbage paa Gulvet med alle Tegn paa den yderste Bevægelse; langt om længe standsede hun foran ham, lagde sin Haand paa hans Skulder og hvidskede med en Stemme, som dirrede af Harme og Smerte:

— Og man skal ikke slue Hunden paa Haarene — og det er heller ikke Alt Guld, som glimrer — var det

ikke saaledes, at Du hvidstede til Tove hiin Aften paa Hjortholm, da hun syntes at finde Behag i mig?

Denne Gang betragtede han hende med Forundring; der var Noget i hendes Stemme, som overraskede ham.

— Thucho, hvidstede hun, Du svarer ikke!

— Thi jeg veed ikke, hvad jeg skal svare hertil!

— Hvorledes — Du, som aldrig manglede et Svar, Du skulde ikke have Ord paa rede Haand?

— Du maa ikke glemme, at det er ikke Alting, man skal svare paa!

— Naa saaledes! hvidstede Pigen.

Hun gik nu hen til Sølvkrucifixet, aabnede et lidet Gjemme i Fodstykket, hvorpaa det hvilede, og fremtog deraf en Pakke, som hun rakte ham.

— Se her, hvad Dronningen har skænket mig — tro mig, hun veed at skatte min Godhed for hende! sagde hun, idet hun løste Pakken op og deraf fremtog et Perlesmykke, som hun viste frem med barnagtig Glæde.

— Ja, svarede Thucho med samme Alvor som tidligere, det bekræfter kun, hvad jeg nys sagde, at Kvindfolk er lette Varer, derfor kjøbes de ofte ved Gjøgl og Tant!

Pigens Øine lynede af Vrede, og med dirrende Stemme raabte hun:

— Du har god Grund til at tale saaledes; Du maatte jo selv en Gang med Smerte føle, at den, Du gjerne gad kjøbt og betalt i dyre Domme, med Lethed blev en Andens Vare!

Hun kastede harmfuldt Perlerne efter ham, da han i dette Øieblik reiste sig som for at gaae bort.

Det var virkelig hans Hensigt at vende hende Ryggen uden endog at have erfaret, hvorfor hun egentlig havde stævnet ham til sig i Hytten.

— Nei, raabte Pigen, medens hun spærrede ham

Veien, Du faaer ikke Lov til at slippe bort, før vi have talt sammen!

— Aya, svarede Thucho og greb hende heftigt om Armen, slap det saaledes ud, det, som Du har ruget og gjemt paa i lange Aar — lad mig gaa bort, og tænk paa din forvildede Sjæl!

— Hahaha, lo Pigen, nu maa nok jeg sige — slap det saaledes ud! . . . Nei, nei, din Helligheb bestikker mig ikke; thi Mangen har Psalmer i Munden, mens Djævlen griner i Grunden!

— Aa ja, svarede han, det har Du selv bevisst den Gang, da Du indsmigrede Dig hos den Kvinde, hvem Du dog baade først og sidst kun ønskede paa at skade, ja reent ud styrte i Ulykke, om Du formaaede det!

— Om jeg formaaede det, siger Du; men jeg siger Dig, at hendes Undergang er nær, og det blot fordi jeg vilde det, og fordi jeg formaaer Alt, hvad jeg vil!

— Og hvad vil Du da?

— Det er netop for at fortælle Dig det, at jeg bad Dig komme hid iaften!

— Det var vel, om Du ikke lod vente ret længe, men kort og godt sagde mig, hvad Du vil sige!

— Jeg har en Gang hørt Dig sige, at Hurtighed duer kun til Loppefangst!

— Gid Du tilstrækkeligt havde mærket Dig hvert Ord, jeg har talet til Dig — det vilde spare os Begge mange Ord i Fremtiden!

— Du og jeg faae ikke meget at tale sammen om herefter, ja sandsynligvis have vi endog talet for sidste Gang sammen, naar Du forlader min Hytte, og det hvad enten Du gaaer strax eller ved Morgengry!

— Er Du saa fortrolig med, at vi herefter intet have

at staffe med hinanden, vil Skilsmissen denne Gang maaske falde Dig en Deel lettere end sidst?

— Ja maaske! svarede Pigen med en sælsom Betoning.

Lidt efter tilføiede hun:

— Jeg bad Dig at komme hertil iaften ikke saa meget for min som for din egen og for hendes Skyld!

Thucho blev opmærksommere ved disse Ord, og aldrig saasnart mærkede Pigen det, før hun vedblev:

— Thucho, Du har tidt og ofte svoret paa, at jeg var ond, men snart maa Du komme til en anden Overbeviisning.

Et Smil, som tydeligere end Ord modsagde Pigens Tale, spillede om Thuchos Læber.

Hvad enten Pigen nu ikke bemærkede det, eller om hun kun lod, som om hun ikke opfangede dette Smil, var ikke let at afgjøre; imidlertid vedblev hun med en rolig, næsten veemodig Stemme:

— Du veed jo godt, at Dig var jeg altid god lige fra den Tid, da jeg endnu var liden; husker Du ikke, hvor tidt og ofte jeg gik Dig i Møde, hvor glad jeg blev, naar jeg hørte Bjælderne paa din Hue, eller naar Du talede muntert til mig?

— Den Gang var Du, som Du selv siger, liden; men den Gang, Du voxede til, blev Du en Slange i Glathed og Falskhed!

— Jeg siger, at Dig var jeg altid god!

— Det var da i Sandhed en underlig Godhed, Du viser mig; Du veed jo godt selv, at den Gang, da jeg fulgte Volmer hertil Landet, foer Du bagefter som et Uveir blot for at berede den, han elskede, saamegen Angst og Uro, som der stod i din Magt at fremkalde!

— Din Hukommelse har altid været bedre end mange Andres; men hvad Du aldrig har vidst, skal Du have ondt ved at erindre; thi havde Du vidst Noget om, at jeg allerede var her i Landet den Gang, da Festen feiredes paa Sønderborg Slot, saa havde Du naturligviis allerførst anført dette som et Beviis for, hvor hastigt jeg foer afsted, blot for at hun ikke skulde undgaae mig! . . . Du feiler, Thucho — endnu i dette Øieblik stod det til Dig at frelse hende fra min Hævn, som Du kalder det! . . . Nei, nei, din er Skylden til alt, hvad Ondt der end maatte komme! . . . Hvorfor tvang Du mig til at forlade min Hjemstavn . . . hvorfor drog Du bort . . . hvorfor blev Du ikke ved Markgrevens Hof? . . .

Hun foer med Vildhed imod Thucho og greb med krampagtig Styrke om hans høire Arm, medens hun vedblev:

— Thucho, Thucho, der er Øieblikke, hvor jeg saa levende føler, at din Adfærd imod mig omsider vil føre til Forfærdelse baade for Dig selv og for os Andre!

— Aza, vær forstandig! formanede Thucho, som i dette Øieblik virkelig var greben af Pigens uvante Adfærd.

Nu frigjorde han sig for det Tag, hun havde i ham, og medens han langsomt gik op og ned ad Gulvet, betragtede Pigen ham opmærksomt.

Da hans Taushed imidlertid truede med at ville blive langvarig, gik hun hen bagved ham, og idet hun berørte hans Skulder ganske let, hvidskede hun:

— Thucho, hør, hvad jeg har at sige!

Han standsede og indvilligede med et Nik.

— Den Gang, begyndte Aza, da Du forlod Markgrevens Hof, sørgede jeg ogsaa for at komme bort og var allerede her i Landet, som jeg nys sagde, saa hurtigt, at

ikke en Gang Bryllupshøitideligheden vare begyndte, da jeg kom her!

— Men hvorledes kom Du da hertil? spurgte Thucho.

— Det er netop, hvad jeg vil fortælle! lød Svaret.

— Saasnart Du havde Foden paa dansk Grund, fortsatte hun kort efter, kunde jeg gaaet Dig i Møde og budt Dig Velkommen, om jeg havde følt Lyst dertil; men jeg foretrak at blive for at overraske Dig, netop naar Du stod ved hendes Side, for hvis Skyld Du forlod alle dine Venner og iblandt dem den troeste af dem alle den, hvis Klager burde holdt Dig tilbage — Du husker dog vel endnu, hvad jeg sagde i den Stund, da vi for sidste Gang saaes derhjemme ved det glade Hof, hvor Alt var saa lyst og skjønt indtil den Stund, da . . .

Hun taug pludseligt, truffen af en smertelig Erindring.

— Tal, Axa! bød han.

Hun vedblev at tie, hvorfor han gjentog:

— Tal, Axa, hvorfor tier Du dog? Jeg veed jo, hvilket det Øieblik er, Du mener — Tal derfor om andre Ting — fortæl, hvorledes Du kom hid!

— Du formaaer ikke at fatte, hvad jeg led den Gang, da jeg saae, at det blev Alvor med din Beslutning at drage til Danmark, tog Pigen Ordet efter en lang Taushed, og, fortsatte hun, min første Tanke var den at følge efter Dig, ja endog, som jeg virkelig gjorde, at haste til Danmark for at være der selv, før Du kom!

— Jeg veed jo, at det lykkedes Dig — men hvorledes?

— Jeg meddeelte min gamle Oldemoder mit Ønske, og da hun ikke syntes derom, kom det til en haard Dyst

imellem os; saa heftig blev den Gamle over mit Forsæt, at hun næsten blev ude af sig selv af Raseri. Jeg besluttede da at flygte bort uden hendes Vidende og Villie og fandt dertil en gunstig Leilighed, da en Kjøbmand af vor Familie netop tidligt paa Foraaret reiste til Danmark for at opkjøbe Rav. Efter megen Møie og mange Overtalelser formaaede jeg ham langt om længe til at tage mig med. For ham foregav jeg, at jeg agtede mig til Danmark for at tjene den vordende Dronning!

— Og han tog Dig med? spurgte Thucho.

— Ja, men dog, som jeg allerede har sagt, først efter mange Overtalelser. Meget hjalp det til at stemme ham for Sagen, at han vidste, at min Oldermoder aldrig ret havde været god imod mig, og han fandt deri en gyldig Grund til min Flugt fra hende!

— Saaledes kom Du altsaa til Danmark, udbrød Thucho, da Pigen taug.

— Saaledes kom jeg til Danmark, svarede Pigen, og for at give hele Sagen Sandhedens Præg gik jeg strax til Sønderborg Slot til Frøken Helvig, hvor jeg bad om Tjeneste!

— Det vovede Du?

— Ja hvorfor ikke?

— Det var jo dog ikke hende, Du søgte?

— Nei, men dog handlede jeg forstandigt, hvilket Du dog vel en Gang maa indrømme!

— Maaske har Du Ret!

— Du kan selv dømme!

— Lad høre?

— Jeg gik altsaa til Frøken Helvig, og det lod til, at jeg fandt Naade for hendes Øine; thi skjøndt hun allermindst tænkte paa at antage noget kvindeligt Tyende udover det Tal, hun allerede beskjæftigede, lovede hun mig

mit Ophold paa Slottet som Vederlag for hvilken som helst Gjerning, det maatte falde mig ind at yde, og saasnart Brylluppet havde fundet Sted, agtede hun at optage mig iblandt de Terner, som skulde ledsage hende til hendes nye Hjem og der udføre hendes Befalinger!

— Du handlede dristigt, Aza!

— Dristigt vovet, halvt er vundet — det veed Du jo nok!

— Dog slaaer det ikke altid til!

— Det har jeg aldrig mærket, svarede Pigen mørk. Hun stirrede et Øieblik hen for sig; derpaa tilføiede hun:

— For mig skal Alt lykkes, hvad jeg alvorligt sætter mig for; thi Du maa vide, at deri ligger min Styrke, at Enhver er sin egen Lykkes Smed, og at man kan, hvad man vil!

Disse sidste Ord udtalte hun med en saadan Kraft og Overbeviisning, at Thucho uvilkaarligt følte, at denne Pige havde viet sit Liv til en Plans Gjennemførelse; den være saa god eller ond, at den vilde blive gjennemført, om ogsaa hun selv skulde ligge under tilligemed sine Fjender, det følte han saa dybt og sandt, at han veeg tilbage for denne Kvinde.

— Og hvorfor drog Du da ikke med Dronningen? spurgte Thucho langt om længe.

— Laa det vel i min Plan at være Dronningens Terne den Gang, eller var det vel derfor, at jeg flygtede her til Landet?

— Jeg forstaaer Dig! svarede Thucho betydningsfuldt.

— Saa langt fra at blive mismodig over Frøken Helvigs Afslag, blev jeg tvertimod glad over, at hun ikke tog mig i sin Tjeneste, men at jeg havde hendes Venlighed og gode Løfter at støtte mig til i Fremtiden. Imid-

lertid blev jeg dog foreløbig paa Slottet, skjøndt jeg ikke bestilte andet her end streife om i Mark og Skov og forudsige baade Svende og Piger deres fremtidige Skjæbne!

— Det var en underlig Levevis!

— Og dog huede den mig særdeles vel!

Der indtraadte en lang Pause.

Endelig brød Axa Stilheden, idet hun atter tog til Orde:

— Der gik lang Tid paa denne Maade; da traf jeg en Morgen ude i Skoven en gammel Kvinde, som jeg talte længe med, først om ligegyldige Ting; senere faldt Talen paa Frøken Helvig, og jeg forstod af den Gamles Ord og Miner, at hun var Helvig særdeles god. Fra den Stund deelte jeg min Tid imellem Slottet og den Gamles Hytte, i hvilken jeg altid var en kjærkommen Gjæst.

Han taug et Øieblik, medens hun gik hen og pudsede lidt paa Lysets Tande. Derefter hentede hun et Kruus med Øl i og satte dette for Thucho.

Nu fortsatte hun:

— Den Tid kom omsider, da Du tilligemed Kongen og Henning Podebusk kom til Sønderborg, og da var det, at jeg en Aften i Slotshaven belurede Dig og Hr. Henning, medens I talte om hans Søster, Frøken Tove, og der hørte jeg, at Du var den, som skulde føre hende hertil, og at Hjortholm var det Sted, hvor hun skulde boe, samt at Kongen havde antaget en stum Terne til hendes Opvartning. Medens Du var borte for at hente hende, tog jeg Afsked med Dronningen, foregivende at den gamle Kvinde, hos hvem jeg kom tidt og ofte, vilde beholde mig, for at jeg kunde pleie hende paa hendes sidste Dage, hvorimod jeg i Virkeligheden ufortøvet brød op for at naae Hjortholm saasnart som muligt for der at indsmigre mig hos den stumme Terne og saaledes igjennem hende erholde

Tilladelse til at leve paa Slottet. At Alt lykkedes mig, veed Du, og Du veed jo tillige, at det var mig selv, som forlod Gurre, fordi jeg nu syntes, at det var Tid for mig at virke andetsteds.

X.

Taterpigens Hævn.

Thucho havde lyttet til hvert af hendes Ord; thi der var Noget ved hendes Tale, som langt kraftigere end selve Ordene slog ham med Forfærdelse.

Hvor havde hun ogsaa forandret sig meget fra den Stund, da vi første Gang saae hende som det onde og halstarrige, men dog tillige lunefulde, overgivne Barn.

Der var kommen en forunderlig Stivhed og Kulde over de en Gang saa bevægelige Træk; hendes Tale, som tidligere syntes ikke alene at udgaae fra hendes Mund, men fra hele hendes livlige Person og derfor næsten altid rev Enhver med sig, hvad enten det var en god eller en slet Sag, hun forfægtede, faldt nu rolig og vel overveiet; kun nu og da kunde der som et Glimt fra en svunden Tid dukke nogen Lystighed op, som strax da Thucho kom i denne Nat; men altid vare saadanne Udbrud af ringe eller saa godt som af ingen Varighed.

Det Forunderlige var skeet — dette vilde, uregjerlige Naturbarn var roligere, og, hvad hun aldrig tidligere forstod — at vente til Tiden kom — det havde hun nu lært

sig selv, og derfor gik hun saa planmæssig frem i sin Hævn, at Thucho ikke længere betragtede hende med den tidligere Ligegyldighed, men efter hendes Opfordring var kommen til hende i denne Nat for at høre, hvad hun havde at sige og for om muligt at afvende de Farer, som fra denne Kant truede Tovelille.

Thucho sad paa Løibænken.

Pigen stod foran ham med korslagte Arme og stirrede stift paa ham, som om hun ventede at høre et Ord af hans Mund.

Han gjættede hendes Tanker; thi han sagde langsomt:

— Jeg har hørt det Altsammen, Aza — fortæl kun videre?

— Og Du har Intet dertil at sige?

— Hvad skulde jeg vel sige, som jeg ikke allerede har sagt — lad den Uskyldige i Fred og forlig Dig med din Skjæbne!

— Aldrig, aldrig, Thucho, Du kunde, om Du vilde det, frelse baade hende og Dig og mig!

— Det er for seent, Aza — hun har ingen anden Tanke end den at forlige sig med Dronningen, og det vil aldrig lykkes hende!

— Og hvorfor ikke?

— Dertil er Dronningen altfor stolt og altfor hævngjerrig!

— Du kjender hende kun daarligt, siden Du dømmer saaledes!

— Dog troer jeg, at jeg har Ret!

— Maaske!

Der indtraadte en lang Taushed.

Thucho reiste sig og gik langsomt op og ned ad

Gulvet; endelig standsede han foran Aza og spurgte bevæget:

— Aza, hvorfor vil Du alt dette Onde?

— Fordi Du vil det!

— Forklar Dig?

— Den Gang da jeg nævnede Dronningen for Tove, da vidste jeg forud, hvilke Følger det vilde drage efter sig, og deri bestaaer min Hævn, at jeg forledte hende til villigt at give sig i sin Fjendes Vold!

— Endnu er dog Tove paa Gurre, endnu er din Seier altsaa uvis!

— Det troer Du ikke selv; men Du søger en Beroligelse i at indbilde Dig, at Faren er fjernet fra hende!

Thucho taug; thi han følte Sandheden af hendes Paastand.

— Jeg siger Dig, tog Aza Ordet paany, at Tove kan ikke leve og ikke trives, før hun faaer Dronningens Tilgivelse — det har jeg sørget for, og den Gift, som jeg saaede i hendes Hjerte, vil baade spire og bære Frugt!

— Jeg siger Dig paany, endnu er Tove paa Gurre, og jeg tilføier — der skal hun forblive!

Pigen slog en høi, krampagtig Latter op og raabte omsider:

— Og jeg siger Dig, Tove skal ende sine Dage her i Kongsgaarden, og jo mere Du trodser mig, desto snarere skal mine Ord gaa i Opfyldelse!

— Aza, Du raser!

— Ti!

— Barn, kom til Dig selv! formanede Thucho og greb hendes ene Haand imellem begge sine.

— Jeg har Dronningens Gunst, raabte Pigen, og i Tillid til denne har jeg fortalt hende, at jeg tidligere tjente hendes Medbeilerinde; det viste sig, at jeg ikke forgjæves

gjorde Regning paa hendes Tilgivelse; thi den udeblev ikke, da hun saae min oprigtige Anger. Er Tove kommen hertil, og ere alle mine Planer fuldførte, saa drager jeg bort herfra og modtager, hvad Dronningen gav mig for den Troskab, jeg viste hende — Du seer jo nok, at Alt er beredt! sluttede hun, idet hun pegede paa den Hob forskjellige Sager, som fyldte Bordet.

— Jeg saae Dig jo i Kongsgaarden, begyndte hun atter; jeg vidste ikke, at Du var der, før i samme Øieblik som jeg fik Øie paa Dig og bad Dig at komme herhid!

— Jeg var der med Bud fra Kongen! svarede Thucho.

Kort efter tilføiede han:

— Og nu da jeg veed, at Du ikke opgiver din Hævn og dine onde Anslag, saa vil jeg forføie mig bort herfra for at virke imod det Onde, som Du agter at fuldbyrde!

— Men al din Virken vil være forgjæves, om Du ikke forlader hende og drager med mig til min Hjemstavn!

— Umuligt!

— Betænk Dig!

— Min Beslutning er flere Aar gammel — jeg skjærmer hende, saalænge jeg aander!

Et høit Skrig undslap Pigen. Skummende af Raseri og Vildhed foer hun imod ham og raabte:

— Saa hvil da en Gang paa din Gjerning, thi saa forfærdelig er din Trods, at den medfører Tilintetgjørelse for os Alle! . . . Din er Skylden i Alt, hvad der end monne komme; thi Du kunde afværget det! . . . Elsker Du hende, saa spørger jeg Dig, hvad er det for en Kjærlighed, Du nærer, som vil hendes Ulykke, og det skjønt Du kunde frelse og betrygge hende ved at forlade

hende, ved ikke at opirre min Hævntørst! . . . Følg mig og der skal ikke krummes et Haar paa hendes Hoved.

— Aga, svarede han, Dig kan Ingen forlade sig paa; desuden er det allerede for seent at forlade hende nu — Faren er altfor fremrykket; derfor gjør, som Dig lyster, jeg bliver for at skjærme hende og trodse Dig!

Med et Skrig sank Aga til Jorden, medens han hastigt nærmede sig Døren, gjennem hvilken han forsvandt.

XI.

Hofmesteren.

Da Volmer vendte tilbage fra Jagten, blev han vel underlig til Mode over, at Tovelille for første Gang ikke modtog ham og bød ham Velkommen.

Han skyndte sig igjennem Slotshaven og tog Veien til hendes Kammer; men da mødte han pludseligt Biskop Svend, som stillede sig foran ham, idet han alvorligt sagde:

— Jeg søgte Eder forgjæves paa Kongsgaarden i Roskilde, Herre Konge, og derfor maatte jeg tage Veien til Gurre.

— Og vær mig Velkommen her, ærværdige Fader, og nægt mig ikke Eders Velsignelse! svarede Kongen, medens han ydmygt bøiede Hovedet.

Biskpen lagde sine Hænder paa hans Hoved, medens han mumlede nogle Ord for sig selv.

Derpaa sagde han høit:

— Jeg er ankommen hertil i Følge med den tydske Ordens Høimester!

— Heinrich Thusfener? udbrød Kongen.

— Det er Alt skeet efter Junker Ottos Villie; han ønsker i Eders Nærværelse at sværge sin Eed til Høimesteren og agter nu at tage Ordenens Kors og Dragt!

— Vi søgte Eder først i Roskilde, Herre Konge — det har jeg allerede sagt Eder!

— Her paa Gurre?

Volmer taug et Øieblik; derpaa sagde han langsomt:

— Nu, som I ville!

— Junkeren venter Eder i det Værelse, som blev ham anviist i Morges, før I drog bort!

— Saa lader os gaae til ham! svarede Kongen.

Da de havde gaaet nogle Skridt, spurgte han:

— Og Høimesteren?

— Er hos ham! svarede Bispen.

I sit Kammer sad Otto fordybet i Samtale med en aldrende Mand i sort Ordensdragt.

Denne Mand var den tydske Ordens Høimester.

Alvor og Værdighed var udbredt over hele hans Ydre. Han holdt Prindsens Haand i sin, og Kongesønnen syntes at lytte med Begjærlighed til hvert af hans Ord.

— Hvor velsignet, min Søn, lød den Gamles Tale, naar Guds Aand er trængt saaledes ind i det unge Hjerte

som her hos Dig; thi Du er ikke vunden for en hellig Sag hverken ved Overtalelser eller ved Tvang! . . . Du har frivilligt givet Afkald paa Verden og det endog paa Magten og Høiheden for at indtræde i vort hellige Samfund!

— Og Intet er mig kjærere end den Tanke at have forsaget Alt for Guds Riges Skyld, og at mine Dage herefter kun ere viede til hellig Færd! svarede Otto med rørende Andagt.

I dette Øieblik aabnedes Døren, og Kongen traadte ind, fulgt af Biskop Svend.

Otto reiste sig og gik sin Broder i Møde.

Denne tog hans Haand, idet han sagde:

— Og nu, min Broder, er jeg vendt tilbage fra Jagten; min Skyld er det ikke, om Tiden er faldet Dig lang; Du veed, hvad jeg allerede sagde Dig i Morges — jeg havde hellere seet Dig med i Jægerflokken end ladet Dig tilbage her i Ensomheden!

— Mig var dog denne Ensomhed kjærere og gavnligere end Jagtens Tummel, det vidste jeg forud, og derfor blev jeg, min Broder!

Volmer smilede ved Ottos Tale; det faldt ham uden Tvivl vanskeligt at forstaae, hvorledes Broderen kunde foretrække det stille Kammer for den frie, lyse Skov, hvor Jægerhornets Toner gjenlød baade fjern og nær.

Nu hilste Høimesteren paa Kongen og rakte ham kort efter et stort Dokument, forsynet med utallige Voxsegl og Kvaster.

Det var det udfærdigede og fuldgyldige Bevis for, at Kongen af Danmark bortsolgte Estland til de tydske Ridbere.

Dette Land, til hvilket Otto havde Arveret, havde han tilligemed Danmark afstaaet til Broderen. Dets fjerne Be-

liggenhed havde tilskyndet Volmer at sælge det den Gang, da den tydske Orden tilbød at ville kjøbe det.

— Der mangler kun, at I, Herre Konge, sætter Eders Segl under! tog Høimesteren Ordet.

Kongen greb det gule Vox, som laa paa et lidet Bord i Nærheden, gjorde det blødt over Lyset og føiede sit Segl til de mange, som allerede prydede dette Dokument.

— Den Handling stod ikke længe paa! sagde han derefter smilende, idet han rakte Høimesteren Papiret tilbage. —

— Og dog var det netop denne Handling, som gav Dokumentet sin egentlige Gyldighed, og saaledes gaaer det jo saa ofte, at det, som nu og da synes en ringe og let Sag, just er det, som giver et mangeaarigt Foretagende sit fulde Værd! svarede Høimesteren alvorligt.

Volmer bøiede Hovedet til Tegn paa, at han bifaldt denne Tale; dog forblev han taus.

— Den Gang da vi mødtes, sagde Otto, forinden Du drog paa Jagt, da vidste Du ikke ret, hvad der førte mig til Dig; men nu vil jeg meddele Dig, at det er min Agt at tage Afsted med Dig for i Morgen at følge med Høimesteren, og at jeg nu i denne Stund indtræder i den hellige Orden, til hvilken min Hu stod i mange Aar!

Volmer blev alvorlig under denne Tale.

Høimesteren tog nu en med Sølvspænder og utallige Guldforziringer udstyret Bog frem, lagde den paa Bordet foran Kongesønnen og bød ham med Haanden paa denne at gjentage den hellige Eed, som han foresagde ham.

Otto efterkom nøiagtigt enhver af Høimesterens Forlangender.

Da Eedsformularen var til Ende, hvilken blev fremsagt knælende, reiste Otto sig, medens Høimesteren med-

deelte ham sin Velsignelse og beseglede denne ved at trykke et Kys paa hans Pande.

— Og nu, min Søn, tog Høimesteren Ordet, har Du ved denne din Eed aldeles udelukket Dig fra Verden — fra nu af er dit Liv kun viet vor hellige Sag!

Istedetfor Svar greb Otto hans Haand, paa hvilken han trykkede et ærbødigt Kys.

— Om I vil overnatte paa Gurre, da staaer det Eder frit for! henvendte Kongen sig nu til Høimesteren, da han synes, at denne gjorde Tegn til at fjerne sig.

— Og jeg takker Eder for Tilbudet og tager derimod! svarede Høimesteren.

— I, fromme Fader, vedblev Kongen og vendte sig imod Biskop Svend, agter vel heller ikke at sige Farvel i denne Nat?

— Nei, Herre Konge, da jeg kjender Eders Gjæstfrihed, bliver jeg ligeledes! lød Biskpens venlige Svar.

— Og Begge skulle I finde, at I ikke forgjæves fæstede Lid til min Gjæstfrihed!

Kort efter sagde han til Otto:

— Om Du synes, min Broder, saa ville vi nu fjerne os og overlade til Høimesteren og Biskpen at tage dette og det tilstødende Kammer i Besiddelse, medens vi begive os til mine Værelser!

Otto reiste sig og gav derved et stiltiende Samtykke til Broderens Opfordring.

Begge Brødrene hilste ærbødigt de høie Gjæster og fjernede sig derpaa for at begive sig til Hvile og ligeledes unde de Fremmede den Vederkvægelse, som findes i Søvnens Arme.

XII.

Den deilige Nonne.

Det var langt op ad Formiddagen den næste Dag, da Otto foretog sig en Spadseretour i Slotshaven.

Det var bestemt, at ud paa Eftermiddagen skulde baade han, Høimesteren og Biskopen tage Afsked, Junkeren og Høimesteren for at begive sig bort og slutte sig til den Orden, til hvilken den Første havde svoret, og Biskopen for at drage rundt i Landet og paasee, at det Paabud, som Biskoperne havde gjort angaaende de omtalte omvandrende Børn, som nedbade Himlens Forbarmelse over Landet, blev tilstrækkeligt overholdt.

Længe havde Otto vandret langsomt om, fordybet i sine egne Tanker, da han kom til en Udkant af Haven, ud mod hvilken den ene Fløi af Slottet vendte.

Her stod han stille et Øieblik, indtil han vaktes af sine Drømmerier derved, at han hørte et Vindue blive aabnet bag ved sig.

Han saae op; men nu stod han som naglet til Stedet; thi lige foran ham sad Jutta i det aabnede Vindue.

Han vilde tale, men forgjæves; Ordene negtede at staae ham bi, og han formaaede kun at række Haanden ud som Tegn paa, at han havde seet og gjenkjendt hende.

— Guds Fred, Junker Otto! hvidskede hun, som var den, der først blev Herre over sin Stemning.

Han mægtede endnu ikke med Ord at gjengjælde hendes Hilsen, men vinkede kun til hende med Haanden.

— Jeg vidste, at I var her paa Gurre, vedblev Jutta; jeg erfarede det allerede igaar!

— Og af hvem? spurgte Otto, som nu først var istand til at tale.

— Af Frøken Tove! svarede Jutta.

Jutta gjorde nu en Bevægelse som for at fjerne sig fra Vinduet, og Otto udbrød derfor:

— Gaa ikke, Frøken Jutta, lader os tage en alvorligere Afsked med hinanden; thi naar vi denne Gang skilles, mødes vi vist neppe nogensinde mere!

— Derom er der ingen Tvivl; thi allerede har jeg talt med Priorinden i St. Agnete Kloster i Roskilde, og hun glæder sig til den Dag, da min Indvielse skal finde Sted; selv betragter jeg mig allerede som Nonne, saa at jeg for ingen Priis kan svige det Løfte, jeg svor i mit Hjerte og gjentog for hende i den Stund, da jeg skiltes fra hende, og det maa jeg tilstaae, at naar jeg undtager Frøken Tove, saa talte jeg aldrig med saa venneſæl en Kvinde som Cecilie Herlingsdatter, ja jeg fik ret det Kloster kjært, blot fordi hun var Priorinde der!

— Jeg mærker, svarede Otto, at Eders Beslutning er fast og urokkelig som min!

— Saaledes er det, Junker Otto!

Nu lukkede hun Vinduet til Junkerens store Forbauselse. Forgjæves spurgte han sig selv, hvorfra dette hastige Indfald kom, da han pludseligt hørte lette Fodtrin i Nærheden, og da han hævede sit Hoved, saae han hende komme hurtigt ilende hen til det Sted, hvor han stod.

— Jeg har ogsaa hørt, tog hun paany Ordet, at det er Eders Agt at reise herfra endnu i Dag; jeg veed, at Biskop Svend følger Eder, dog kun et kort Stykke Vei, da hans Embede kalder ham til sine Pligter! . . . Haard er den Tid, som har hjemsøgt vort Land; men forstandig var han, som gav sig i Guds fremfor i Menneskenes Hænder, da han hellere vilde hjemsøges af Pesten, sendt af

Herrens Haand, end falde med sit Folk for mordlystne Fjender, og derfor er vist heller ikke Nøden her i Landet nu saa stor som den Gang, da Fjender stjændte og brændte, saasandt Bøn og Faste kan finde Naade for Herrens, men ikke for Menneskenes Øine!

— I taler forstandige Ord, Frøken Jutta, og tro mig, jeg takker Himlen, at jeg endnu en Gang mødes med Eder i denne Verden!

— Og er vel min Glæde mindre end Eders, Junker Otto; var det ikke Dag og Nat mit inderligste Ønske blot en eneste Gang endnu at hilse paa Eder, før jeg stiltes fra Verden! . . . Mange Aar ere henrundne siden hiin Aften, da vi To stiltes paa Segeberg Slot; men altid ventede jeg, at vi maatte sees endnu en Gang, og derfor levede jeg saalænge ude i Verden blot for at træffe Eder igjen og tage Afsked med Eder endnu en Gang, før Klosterporten lukkedes efter mig for stedse! . . . Nu havde jeg dog opgivet Haabet, og Længselen efter Fred blev saa mægtig i min Sjæl, at jeg ikke længere formaaede at bekæmpe den; derfor er jeg nu Himlen dobbelt taknemlig, at den førte os sammen endnu en Gang, hvorvel det skeer i den ellevte Time!

Der fulgte intet Svar paa disse Ord.

Langt om længe begyndte de To at vandre Side om Side ned ad den øvrige Gang.

Der forløb lang Tid, før Otto tog til Orde:

— Den Gang da vi sidst stilles, gav jeg Eder et Smykke, Frøken Jutta!

Den Tiltalte nikkede med Hovedet, medens Otto vedblev:

— Jeg lærte Eder tillige, hvorledes det kunde være Eder til Gavn i Nød og Fare?

— Og Smykket har jeg endnu, svarede Jutta, det

gjemmer jeg som en kjær Erindring — dog tjente det aldrig til at erhverve mig Eneboerens Hjælp!

— Saameget bedre — har Eders Reise været uden Fare, da glæder det mig dobbelt at gjensee Eder paany!

Jutta smilede paa en Maade, som bragte Otto til at udbryde:

— Eders Smiil synes mig at have en særegen Betydning, Frøken Jutta, og Eders Mine siger mig, at hvorvel I ikke har gjort den Brug af Eders Smykke, som I kunde have gjort, saa har dog Eders Reise eller Eders Flugt, hvad I nu vil kalde den, ikke været uden Farer?

— Og jeg maa tilstaae, at I tyder saavel mit Smiil som mine Miner paa den rette Maade!

— I har altsaa virkelig været udsat for Farer?

— Ja, og det endog for alvorlige Farer!

— Og I benyttede ikke den Talisman, jeg gav Eder?

— Nei!

— I tvivlede dog ikke om dens Magt?

— Nei, aldrig!

— Frøken Jutta, jeg forstaaer Eder ikke — hvorfor gav I Eder ikke under dens Beskyttelse, som . . .

Jutta afbrød ham hastigt.

— Det var ikke i Jylland, men først her paa Sjælland, at Fjerne omringede mig i Skikkelse af en lumpen Stimand, fra hvis Voldsomheder jeg neppe troede at slippe med Livet!

— Hvad maa jeg høre — i min Broders Lande overfalder man værgeløse Kvinder?

— Tving Eders Harme, Junker Otto, og hør med Rolighed, hvad jeg vil fortælle Eder!

Otto taug vel; men dog var en stærk Bevægelse synlig i hans Træk.

Han fæstede sit Blik spørgende paa Jutta.

Imidlertid havde de paa deres Vandring naaet en lille, steensat Grotte, og da Solen nu steeg høit paa Himlen, og Varmen tog til for hvert Øieblik, spurgte Jutta, idet hun pegede paa Mosbænken, som var dannet derinde:

— Hvad, om vi leirede os der?

— Som I vil, Frøken Jutta!

De traadte Begge ind; Jutta tog først Plads; hun satte sig ved Grottens Udgang ud imod Havegangen, medens Otto gik om paa den anden Side af hende, hvor han leirede sig.

— I ved, Junker Otto, at den Gang da vi stiltes paa Segeberg, var det ikke min Agt at tye til St. Agnete Kloster?

— Det husker jeg ret vel!

— At jeg imidlertid nu har taget den Beslutning skyldes en Omstændighed, som jeg vil gjøre Eder bekjendt med!

— Og som jeg længes efter at erfare! svarede Otto.

— Naar I drager herfra, spørg da Frøken Tove, naar I tager Afsked med hende, hvo jeg er, og hvem mine Frænder ere; thi for ikke mange Timer siden har jeg meddeelt hende dette; selv kan jeg ikke sige Eder det, da jeg forudseer, at I vilde forfærdes, om I vidste, hvis Datter den er, der i dette Øieblik taler med Eder!

— I tager feil, Frøken Jutta, og I dømmer mine Følelser for Eder urigtigt! lød det alvorlige Svar.

— Jeg feiler ikke, Junker Otto, men jeg føler, at Gud hjemsøger Fædrenes Misgjerninger paa Børnene!

— Saa føle vi Begge Eet og det Samme, og hvilken Fader havde vel saa Meget at angre som Christoffer den Anden?

Jutta blev dybt rystet ved disse alvorlige Ord, som Otto udtalte med rolig og høitidelig Stemme.

Da hun havde fattet sig noget, svarede hun:

— Spørg Frøken Tove og siig hende, at jeg selv nu i denne Stund fortalte Eder, at jeg er Datter af en Mand, som er Eders Slægts Fjende, og paa hvem der hviler en forfærdelig Blodskyld!

Hun taug og lænede sig tilbage, medens hun lagde Haanden over Øinene; det var, som om denne Tilstaaelse havde lammet hende selv endnu mere, end den forfærdede hendes Tilhører; thi han var den Første, som gjenvandt sin Fatning.

— Og var I end Datter af den kuldede Holstener, vor Slægts argeste Modstander, I var mig dog lige kjær — bag Fængslets Mure lærte jeg Eders Sjæl at kjende, og den Adel, som er Grundvolden for Eders Natur, kan Fædrenes Brøde og Slægtens Fortid, den være saa, hvilken den vil, ikke beskjæmme og ikke forkrænke!

Det var, som om disse milde og begeistrede Ord gjøde nyt Mod i hendes Sjæl, og det forekom hende, at der i dette Øieblik var Noget i Ottos Væsen, som stærkt modsagde hans Indtrædelse i den tydske Orden, Noget, som erindrede hende om den Stund, da han i Fængslet paa Segeberg næsten fortvivlede, naar han mindedes det Løfte, han svor ved sin Faders Kiste i Sorø Kirke, Noget, der trods de lægende Ord lød som et dæmpet Skrig fra hans Indre, Noget, der var i Slægt med den Kummer, som udbredte sig over hans hele Væsen i det Øieblik, da han i Fængslet betroede hende, at han, *før han saae hende*, havde viet sig selv til Bøn og Forsagelse.

— Jeg troer Eder, hviskede hun sagte; thi der er en Røst i mit Indre, som vidner for Eder, at I er sand-

bru, og derfor Tak, Junker Otto, I har allerede en Gang tilforn ved Eders milde Ord lettet mig en tung Vandring — I gjør det nu for anden Gang!

— Jeg handler dog nu som i hiin Stund kun saaledes, som mit Hjerte indgiver mig at handle, og som Enhver maatte handle overfor Eder! svarede Otto og vendte sit Øie fra hende.

Hun forsøgte forgjæves at skjule sin Bevægelse. Hun taug, indtil han atter saae paa hende.

— Tiden iler, hvidskede hun paany; jeg veed ikke, naar I agter at forlade Gurre; men vel kan jeg indsee, at I har Mangt og Meget at tage vare, før I stilles fra Eders Fiender, og derfor vil jeg i Hast berette, hvad jeg nys begyndte paa at fortælle Eder!

— Endnu i denne Dag forlader jeg Gurre!

Jutta svarede ikke.

Det varede et Øieblik, før han fortsatte:

— Jaftes ankom den tydske Ordens Høimester hertil; for ham aflagde jeg i denne Nat den høitidelige Ed i Overværelse af min Broder og Biskop Svend!

En let Skjælven ryste Jutta; hun vovede ikke at see op; hun følte, at hans Blik hvilede paa hende, og hun frygtede for, at hendes Taarer skulde forraade hende. Hun var forvirret; men dog undgik det ikke hendes Opmærksomhed, at Otto fremførte de sidste Ord med usikker Stemme, og denne Forvisning bragte næsten hendes Hjerte til at banke af Glæde midt i Haabløsheden.

— Og I drager trøstigt bort? spurgte hun langt om længe.

— Jeg holder den Ed, jeg svor for Herren i Himlen! svarede Otto undvigende.

— Og følger Jert Kald? blev Jutta ved, medens

hendes Hjerte bankede saa stærkt, at hun næsten kunde høre dets Slag.

Hun følte, at nu var Adskillelsens Time, Adskillelsen for bestandigt, og hun følte sig selv svag og modløs i Verden; Klosteret var for hende en Tilflugt i Sorgen, et roligt Sted, hvor hun kunde kaste Anker og leve for sin Smerte alene. Hun havde, sig selv ubevidst, næret et Haab i sin Sjæl ligefra den Stund, da hun sidst skiltes fra Otto, og indtil dette Øieblik, da hun hørte, at Ordenens Høimester havde modtaget hans Eed. I samme Nu som hun hørte ham udtale de Ord, der dræbte hendes Haab, i samme Nu følte hun først, at det stedse havde levet i hende, ja levet til Trods for al Bøn og al Faste, til Trods for hendes Fortrolighed med og Længsel efter Klostercellen, til Trods for Ottos høitidelige Eed ved Faderens Kiste, det havde levet, lige indtil det dræbtes af Ordenens Høimester. Jutta forfærdedes nu, da hun forstod sig selv, og som den Skibbrudne, der i sin Rædsel klamrer sig til en skrøbelig Planke, der hvert Øieblik kan sønderes af Bølgerne, saaledes klamrede hun sig i dette Nu til den Tanke, at Otto maatte dele hendes Lidelser, og at Forvisningen om hans Kummer var en Redning for hende.

Hun saae paa ham; alvorlig og stille sad han ved hendes Side.

Nu reiste han sig, og idet han traadte hen foran hende, hævede han sin høire Haand imod Himlen og udbrød bevæget:

— Ja, Frøien Jutta, jeg følger mit Kald; men mærk Eder mine Ord — jeg følger det Kald, Herren udvalgte for mig, ikke det, jeg selv vilde have valgt; thi vid, at aldrig før i denne Stund følte jeg, hvilket Offer min Eed fordrer af mig! . . . Nu skilles vi for aldrig mere at

mødes; men saavist som Sorgen bygger i Eders Hjerte, saavist var den længst tilhuse hos mig! . . . Jeg kjender Eders Tanker saa godt, som I kjender mine Følelser for Eder, og forgjæves vilde det være, om jeg søgte at daare enten mig eller Eder med falske Forestillinger! . . . Vi skilles, men vi skilles ikke uden Smerte! . . . Vi sige hinanden Farvel; men dette Farvel vil gjenlyde i vore Sjæle, indtil vi atter sees hisset! . . . Vi sige Verden Farvel; men dog ville vore Tanker tidt og ofte mødes derude i Livet og Glæden, hvor hverken I eller jeg længere har Noget at tragte efter! ... Vi skilles for anden og for sidste Gang, og derfor, forinden vi veksle de sidste Ord til Afsked, sig mig, hvorledes kom I hid, thi Jer Skjæbne er mig vigtig som min egen?

Jutta havde, medens han talte, dybere og dybere følt Sandheden af, at deres Ulykke var fælles, og derfor følte hun, at dens Vægt ligesom blev mindre for hende, nu da han deelte Byrden med hende.

Hun havde bøiet sit Hoved; men da han under Talen greb begge hendes Hænder imellem sine, saae hun op og mødte hans Blik, som fuldt af Kjærlighed og Deeltagelse hvilede paa hende, medens et smerteligt Træk om Læberne vidnede om den Kval, det kostede ham at vedligeholde sin Ro.

Jutta brast i Graad; hun rev sine Hænder ud af hans og bedækkede sit Ansigt med dem, medens hun forgjæves søgte at vinde noget Herredømme over sig selv.

— Gaa, Junker Otto! hvidskede hun langt om længe; Himlen velsigne Eder for Eders Ord i denne Stund! ... Gaa, jeg kan ikke mere tale med Eder! . . . Spørg Frøken Tove . . . Farvel . . . Farvel!

Hun reiste sig hastigt og ilede hen ad Havegangen.

Otto stod maalløs. Han fulgte ikke efter hende; han følte, at hun havde Ret — saaledes maatte deres Afsked være! —

XIII.

Munkenes List.

Fjorten Dage vare forløbne. Høimesteren var draget bort, fulgt af Junker Otto. Biskop Svend havde ligeledes forladt Gurre; dog havde han først taget Afsked netop i denne Morgen.

Af Tove havde Junker Otto erfaret alt det, som Jutta ikke selv mægtede at fortælle.

Kun et Øieblik ville vi dvæle ved det, som Tove fortalte Otto, for at vi samtidigt kunne erfare, hvorledes Jutta var kommen i den forfærdelige Tilstand, i hvilken vi gjensaae hende i det Øieblik, da Kongen og Hr. Henning frelste hende fra ynkelig at omkomme.

Den Gang da Jutta forlod Segeberg, var det hendes Agt at indgive sig som Nonne i et Kloster i Nørrejylland, og til den Ende rettede hun sin Reiseplan derefter.

Paa Reisen hørte hun imidlertid blandt megen anden Tale ogsaa Tale om sin egen Fader, Ridder Hartvig, og hans Forhold til Grev Adolf.

De, som førte Samtalen, vare to Munke, som troede sig alene i Kapellet, hvor Jutta netop var traadt ind for at forrette sin Andagt.

Kapellet var beliggende ved Hald Sø, og denne Vei

var Jutta dragen for at tage Afsted med Ridder Bugge og da navnlig med dennes Hustru, Peder Vendelboes Datter, Ingeborg; thi Jutta havde faaet denne forstandige Kvinde hjertelig kjær og længtes derfor efter endnu en Gang at samtale med hende.

Jutta forrettede som sagt sin Andagt, hvilken dog blev afbrudt ved de tvende Munkes Samtale; kun ugjerne var hun Vidne til de Ord, som faldt; thi hun forstod, at de ikke vare beregnede for Trediemands Øren; men hendes Reise fra Segeberg var jo snarest at betragte som en Flugt, hvilken det gjaldt at holde saa hemmelig som mulig, og derfor fordristede hun sig ikke til aabenlyst at træde frem for de Tvende.

Hun hørte, hvorledes den Ene af dem var indviet i hele hendes Hemmelighed; hun hørte, at han i mange Aar havde havt det Hverv ikke at tabe Adolfs Datter af Syne.

Jutta overraskedes og forfærdedes — Adolfs Datter, hvem hun selv en Gang havde frelst fra sin egen Faders Hævntørst, Adolfs Datter, hvem hun mindedes som det elskeligste Barn, og hvem hun stedse havde længtes efter lige fra den Stund, da hun forlod hende; hun levede altsaa, og denne Munk i sin brune Kutte, med Hætten trukken saa langt ned over Panden, at knap Næse og Mund vare til Syne, han vidste maaske endog, hvor hun var.

I næste Nu hørte hun imidlertid Munken beklage sig over, at Pigen var kommen ud af hans Værge, at man havde anvendt baade List og Vold for at berøve ham hende, men at Intet i Verden skulde afholde ham fra baade Dag og Nat at fortsætte de Efterforskninger, hvilke han ikke et Øieblik ophørte med at anstille.

Jutta forstod ikke ret, om denne Mand var med eller imod den unge Pige; men snart blev det hende klart, at Barnet i ham havde en Fjende, og det en Fjende, som

maatte have stærke og mægtige Bevæggrunde for sine Handlinger.

Ikke saaledes forholdt det sig med den anden af de To; efter Alt at dømme lokkedes han ind paa den Førstes Planer, blændet af den Sum, hvilken Ridder Hartvig havde udlovet for Barnets Paagribelse.

Hun hørte, at den Første kaldte sin Staldbroder for Broder Guido, og hun forstod, at Guido var af disse To den, som var letteſt at vinde ved Gods og Guld, hvorimod den Anden maatte have Hævnplaner med i Spillet og saaledes ikke vilde være let at faae til at afstaae fra sin en Gang fattede Beslutning.

Skjælvende af Forfærdelse hørte hun nu, hvorledes disse Tvende aftalte den listigste Plan, hvorledes de agtede den Ene at forblive i Jylland for der at virke for Sagen, medens den Anden mente at ville forsøge sin Lykke paa Sjælland og da navnlig hos Abbeden i Esrom.

Saasnart hun hørte, at det var Broder Guido, som skulde forblive i Jylland, var hendes Plan fattet; hun vilde underkjøbe ham og derefter selv reise til Sjælland for om muligt at afværge de Ulykker, som forestod Adolfs Datter; navnlig vilde hun hos Abbeden i Esrom anraabe om Beskyttelse og Hjælp for den Forfulgte; thi det havde hun forstaaet, at Abbeden maatte være Barnets Velynder, efterſom Munken betroede til Guido, at han for den geistlige Herre vilde anstille sig, som om han var en Ven af Barnet, for paa denne Maade at erholde Oplysninger, som kunde være af Interesse for ham.

Det gjaldt saaledes for Jutta ufortøvet at bringe sin Plan til Udførelse.

Hun forholdt sig bestandig rolig paa sin Plads, og hendes Hjerte bankede lettere, da hun saae de To fjerne sig og nærme sig Udgangen af Kapellet.

Hun gjorde nogle Skridt fremad, saasnart de To havde lukket Døren efter sig; thi det var jo hendes Agt snareſt muligt at faae Broder Guido i Tale.

Neppe var hun imidlertid kommen halvveis henimod Døren, før den af de To, hvis Navn hun ikke kjendte, kom haſtigt tilbage.

Hvor forfærdedes han, da han saae hende; dog vedligeholdt han sin Roligheð, indtil Jutta taus og spørgende fæstede sit Blik paa ham; da standsede han og spurgte med dirrende Stemme:

— Skjule Pillerne snedige Slanger, som flyde frem, naar det lyster dem, eller hvorfra er I kommen?

— Hvorfra jeg er kommen, formaaer jeg ikke at sige Eder! svarede Jutta med en Driſtigheð, som Faren indgav hende.

— Maaſte vil det falde Eder lettere at sige, hvorhen I agter Eder?

— Herfra til Hald! svarede Jutta uden Betænkning.

Munken betragtede hende med et mistænksomt Blik og mumlede mellem Tænderne:

— I har hørt vor Samtale?

— Om nu saa var? spurgte Jutta.

— I lader noget driſtig — forſtod I da ikke, at den Samtale ikke var for Lurerens Øren?

— Om jeg havde været en Lurer, saa forſtod jeg vel nu at besmykke min Gjerning; men jeg siger Eder, at ufrivillig var jeg Vidne til Eders Ordvexel!

Munken bøed sig i Læberne og sagde efter et kort Ophold:

— Og hvad agter I vel nu at gjøre?

— At begive mig til Hald efter den Beſtemmelse, jeg tog forlængſt!

— Og derfra?

— Derfra til det Kloster, hvor jeg agter at tilbringe Resten af mine Dage!

Det var let at mærke paa Munkens Utaalmodighed, at hans Ønske kun var at erfare, om hun havde nogen somhelst Interesse af, hvad hun havde hørt, og han vedblev derfor:

— I drager dog vel ikke langt bort, alene som I er?

— Jeg agter mig til St. Agnete Kloster i Roeskilde.

— Saa god Lykke paa Reisen! svarede han; derefter gik han hen for Alteret og tog den Bønnebog, som han havde glemt, og hvilken han var kommen for at hente.

Jutta var underlig tilmode. Hele hendes Plan var med eet Slag kuldkastet; hun følte uvilkaarligt, at overfor denne Mand fordredes der anderledes Vaaben til Kamp end de, som stode til hendes Raadighed, og hun indsaae, at om hun nu vilde følge efter dem for at bevæge Broder Guido, saa vilde hun derved maaske forraade sig selv i samme Nu.

Hun besluttede derfor skjøndt med Sorg i Hjertet at give Afkald paa Besøget paa Hald og derimod ufortøvet at begive sig til Sjælland.

At hun heri handlede uklogt gik først senere op for hende; thi Munkene, som Begge saae en Fjende i hende, bevogtede hende, skjøndt hun ikke havde mindste Anelse derom.

Speiderne, som de udsendte, for at disse skulde iagttage enhver af hendes Handlinger, kom nu og da som ganske tilfældigt i hendes Nærhed, ja de vare endog stundom hendes Veivisere. Saasnart Munkene mærkede, at hun ikke besøgte Hald, som hendes Udsagn havde bebudet, tabte de hende ikke mere af Syne, saalænge de troede, at hun kunde skade dem.

Fulgt af to af Munkenes Speidere ankom Jutta til Sjælland, og da hun der agtede sig til Esrom, besluttede de to Uslinge at føre hende til en anden Egn og der omkomme hende.

Den ene af dem havde imidlertid fattet Kjærlighed til den skjønne Kvinde og besluttede i sit stille Sind at frelse hende fra sin Hjælper.

I det Øiemed skikkede han en tidlig Morgen denne bort i et Ærinde og lovede ham troligt at vente, indtil han atter indtraf.

Den Anden, som ikke ahnede noget Ondt, da hidtil den største Enighed havde herskket imellem dem, fjernede sig trøstigt; men da han langt ud paa Eftermiddagen vendte tilbage, var baade hans Staldbroder og Kvinden forsvunden.

Det varede ikke længe, før han havde fattet sig i sin Sorg og Ærgrelse, hvorpaa han ganske roligt begav sig paa Hjemveien igjen.

Imidlertid var den Forelskede, ledsaget af Jutta, reden igjennem en Skov, som ingen af dem kjendte, og medens de rede herigjennem, manglede det ikke paa de fyrigste Kjærlighedserklæringer fra Speiderens Side.

Han udmalede det hele forfærdelige Billede for hende, fortalte hende uden Omsvøb, at hun var Offer for et Bedrageri, medens han til samme Tid ikke undlod at forestille hende, hvilken Magt han var i Besiddelse af overfor Broder Guido og hans Forbundsfælle, at han vilde vie alle sine Kræfter til hendes Sag, at han strax vilde føre hende, hvorhen hun ønskede, dersom hun vilde gjengjælde hans Kjærlighed og love ham Troskab.

Forfærdet hørte Jutta denne Erklæring; men at hun desuagtet tilbageviste den formastelige Beiler med Stolthed og Afsky vidnede om, at hun i dette Øieblik beskjæledes af et Mod, som endog trodsede Døden, hvilken han

truede hende med, om hun ikke bønhørte ham. Ved Siden af disse Følelser nærede hun den dybeste Foragt for den Uværdige, som ikke undsaae sig for at udstynge Trudsler imod en værgeløs Kvinde.

Dagen var næsten til Ende, da de nærmede sig Udkanten af Skoven. Nu rede de langs med Søens Bred.

Med Et holdt Voldsmanden sin Hest stille; endnu en Gang henvendte han de samme Bønner og Trudsler til hende, men forgjæves; Jutta foretrak Døden for Livet, kjøbt af en saadan Uslings Hænder og for en saadan Priis.

Nu sprang han af Hesten; med plumpe Hænder greb han om hendes Arme, og idet han kastede hende paa Jorden, raabte han stummende af Raseri:

— Saa dø da, taabelige Kvinde, men tro ikke, at Døden som en kjærkommen Frelser skal frie Dig i samme Nu, som jeg forlader Dig; nei langsomt, forfærdeligt skal Du hensvinde; Du skal døe Tomme for Tomme — Sulten blege dine Kinder og Solen din Hjerneskal! . . . Vælg, endnu er det Tid — jeg skaaner Dig, om Du bliver min; jeg fremmer dine Planer, jeg freder om Dig — et Ord og Du er frelst!

Jutta saae paa ham med taus Foragt.

— Svar, Kvinde! raabte han heftigt.

Jutta bøiede Hovedet; hun lagde Hænderne over Kors paa Brystet og svarede med lydelig Stemme:

— Dræb mig — jeg giver mig Gud i Vold!

Vi have seet, i hvilken forfærdelig Tilstand Kongen og Hr. Henning fandt hende her ved Søen paa det Sted, hvor Niddingen troede, at hun hjemsøgt af Hunger og Tørst skulde døe en kvalfuld, gruopvækkende Død.

At Jutta senere under sit Ophold først paa Hjort-

holm og derefter paa Gurre intet foretog sig, som kunde lede hende paa Spor efter Adolfs Datter, havde ikke sin Grund deri, at denne Plan og disse Tanker ikke beskjæftigede hende mere; men den første Efterretning, som naaede hendes Øren, saasnart hun havde gjenvundet sin Helbred og tænkte paa at fortsætte sin Gjerning, var den, at Abbed Johannes i Esrom var død — der var Intet mere for hende at udrette; thi hvorhen skulde hun nu vende sig for at fremme den Sag?

XIV.

Et Uveir.

Biskop Svend havde som allerede fortalt taget Afsked denne Morgen og forladt Gurre Slot og dets faa Beboere.

Disse Beboere levede alle i en mere eller mindre fortrykt Stemning.

Volmer var tankefuld; han forberedte sig til Leding, den saakaldte brandenborgske Feide, som han tog Deel i.

Jutta saae med stille Sorg den Tid i Møde, som snart skulde stille hende fra Tove, hendes eneste Veninde og Fortrolige.

Tove havde tinget saalænge med Jutta om den Tidsfrist, inden hvilken Klostermuren skulde stille dem for stedse, at hun langt om længe havde bevæget denne til at blive hos sig indtil Juletid, og det hvad enten hun i den Tid opholdt sig paa Gurre eller ved Hoffet i Roeskilde, til

hvilket det endnu stedse var hendes Agt at begive sig for at erhverve Dronningens Yndest; kun vidste hun ikke ret, hvorledes dette skulde skee uden i alt for høi Grad at bedrøve Volmer.

Tove tænkte dog nærmest at forholde sig rolig paa Gurre, indtil Volmer var draget bort, og Jutta havde forladt hende.

Hvor sælsom viste hendes Karakteer sig i dette Tilfælde; aldrig tilforn opsteg der nogen Tanke i hendes Sjæl, som Volmer ikke deelte, og aldrig havde Tove endnu nogensinde lagt en Plan før netop denne ene, som dog for Enhver maatte synes kun at kunne føre hendes Undergang med sig.

En uventet Begivenhed skulde rive dem Alle ud af deres hidtidige Ro.

Hele Dagen havde Veiret været varmt; henad Middag blev Luften endog trykkende hed, og hvert Øieblik truede et Uveir med at bryde løs.

Tiden gik dog hen, indtil Tusmørket indtraadte; da brød med Et et forfærdeligt Uveir løs.

Lyn fulgte paa Lyn, Tordenen rullede Slag i Slag, medens Regnen styrtede ned i Strømme.

Jutta stod ved Vinduet og saae ud; roligt betragtede hun det ophøiede Skuespil.

Volmer traadte hastigt ind; hans Øie søgte Tove; men da han speidede forgjæves, sagde han, henvendt til Jutta:

— I er alene, Frøken Jutta?

— Som I seer, Herre Konge, svarede hun; dog tilføiede hun hastigt:

— Er det Eders Ønske, Herre, da gaaer jeg for at kalde hende hid?

— Gjør det, Frøken Jutta, Tove var altid ræd i

Uveir, og nu gjør det indtrædende Mørke tilmed Lynglimtene endnu klarere.

Han havde neppe udtalt, før Jutta fjernede sig; men aldrig saasnart havde hun lukket Døren efter sig, før Døren i den modsatte Ende af Salen aabnedes, og Tove styrtede aandeløs ind.

Volmer stod i dette Nu og saae ud igjennem en af de farvede Glasruder; men da han hørte Fodtrin, vendte han sig hastigt om.

Saasnart han fik Øie paa Tove, ilede han hende i Møde.

Tæt sluttede han hende i sine Arme, medens han hvidskede:

— Smaafuglen flyver altid forskrækket om i Uveir; men Du, Tovelille, som har dit sikkre Dueslag, Du maa ikke skjælve!

— Nu er jeg tryg, hvidskede hun; jeg veed ikke selv, hvorfor jeg gribes af en saadan Uro, saasnart Tordenen ryster Luften, eller Lynblinkene fare igjennem Rummet!

— Men det veed jeg, Tovelille — Du skabtes til Fred og Stilhed; Du og Uveiret har Intet tilfælles, og derfor forfærdes Du for en Storhed, der er din egen saa ganske fremmed!

Tove smilede, da hun svarede:

— Du veed altid at have Svar paa rede Haand; men Du veed ikke altid at tilfredsstille mig med dine Svar!

— Og troer Du ikke selv, Tovelille, at den, hvis Sjæl altid var reen og altid var stille, aldrig vil føle sig i Pagt med Storm og Torden?

— Jeg forstaaer ikke din Tale, Volmer, men jeg forstaaer, at Du dog maa føle Dig tiltrukken af saadanne vilde Optrin i Naturen; thi hvor tidt og ofte klattrede Du ikke høit til Fjelds derhjemme paa Rygen for at see

ud over Havet i et saadant Veir, og hvor glad og freidig vendte Du ikke tilbage efter hver af disse Udflugter; det var, som om Du havde hentet nye Kræfter, drukket nyt Liv deroppe paa Fjeldet, hvor Regnen pidskede imod Dig, medens Stormen hvirvlede om Dig; hvor Lyn paa Lyn krydsede hinanden i Luften, og Tordenen rullede over dit Hoved; hvor tidt tænkte jeg da ved mig selv, at der var noget Kjækt, noget Stort i Dig, Noget, som gjorde, at Du følte Dig i Pagt med Storm og Torden, og derfor troer jeg, at selv den, hvis Sjæl er reen og stille, at selv den, hvis Hjerte er trygt og roligt, kan henrives til Dristighed og Storhed ved at høre og skue Naturens Oprør; dog troer jeg, at disse Følelser næres stærkest af Mænd, sjældent af Kvinder!

De stode Begge tause en Stund, medens de betragtede Uveiret, som vedblev at rase med uformindsket Voldsomhed.

Endelig vendte Tove sig hastigt imod Kongen og udbrød:

— Der er kun een Kvinde, hvem jeg, efter Alt hvad jeg hørte om hende, troer i Besiddelse af det Mod og den Styrke, som byder Uveiret Trods; jeg har hørt fortælle, hvorledes hun, da hendes Hest en Gang blev sky, medens Tordenen rullede, og Lynene knittrede, gjorde alle Mændene til Skamme med sin Uforfærdethed!

Volmer svarede ikke. Saavidt det frembrydende Mørke tillod at skjælne hans Træk, syntes det, som om han var bleven bleg og bed Læberne tæt sammen.

— Det var en Gang, da hun var paa Jagt med et stort Følge, fortsatte Tove, at hun . . .

— Hvor kommer Du paa disse Tanker, Tovelille? spurgte Kongen langt om længe.

— Det kommer af, at jeg i dette Øieblik saa levende føler min egen Svaghed og derfor dobbelt beundrer hendes Kjækhed!

— Der er stor Forskjæl paa Kvinderne, Tovelille! svarede Kongen smilende.

— Det følte jeg aldrig saa haardt som nu! udbrød Tove bevæget.

Kongen greb hendes Haand og spurgte bekymret:

— Er Tovelille syg, eller er det Uveirets Rasen, som sætter Dig i denne forunderlige Sindsstemning?

— Ja, Volmer, hviskede hun neppe hørligt, jeg kan og vil ikke skjule det for Dig; det er Uveiret, men . . .

— Men? spurgte Kongen forundret.

— Men Uveiret, som er brudt løs i min egen Sjæl!

— Jeg forstaaer ikke Din Tale?

— Volmer, jeg dræbes af de stærke Lyn, jeg farer forvirret fra Sted til Sted, dreven af Tordenens Rullen og intetsteds finder jeg Hvile!

— Forklar Dig, Tovelille?

— Var jeg stærk, var jeg kjæk og dristig som hun der paa sin snysende Ganger trodsede Uveiret, da led jeg vel ikke, hvad jeg nu maa lide; men hvem veed — maaske er Helvig netop stærk og dristig, fordi hun er skyldfri!

— Stakkels Barn, udbrød Volmer, idet han sluttede hende i sine Arme, saa er den Time kommen, som jeg frygtede i lange Aar; hvem har bragt Tovelille til denne Forfærdelse, hvem førte hende midt ind i de Lidelser, som hun nu er et Bytte for?

— Volmer, anklag Ingen — Skjæbnen har villet det saaledes, og Ingen undflyer dens forfærdelige Magt!

— Men Du, Tovelille, den freidige, livsglade Fugl,

Du, som aldrig følte Vægten af nogen Lænke, Du, som aldrig hensukkede i noget Buur, hvor blev Du paa en Gang saa vingestækket?

— Volmer, det volder Dronningens Taarer, som rinde i de Timer, hun maa tilbringe i sin Ensomhed!

Volmer rystede smilende paa Hovedet og hvidstede, idet han bøiede sig over hende:

— Tovelille, Helvig kan ikke sørge, Helvig kan ikke længes og ikke savne Nogen!

Tove saae forbauset op, medens Volmer vedblev:

— Helvig er Dronningen, og den Gang da Dronningekronen fæstedes paa hendes Isse, da var hendes største, ja hendes eneste Drøm opfyldt!

— Hun hader mig ikke? spurgte Tove frygtsom.

— Mig gjorde hun aldrig deelagtig i sine Tanker!

— Hun klager ikke? vedblev Tove.

— Den Gang da hun blev Dronning, blev hun — saarfri for hver en Smerte, og Sorgen flyede langt fra hende og fra det guldbræmmede Purpur!

— Jeg troer Dig, Volmer, derfor — før mig til hende!

Kongen traadte af Forbauselse nogle Skridt tilbage.

Tove vedblev:

— Hun er ædel og høimodig, det hørte jeg!

— Det var hun stedse tilforn, og det er hun endnu, svarede Kongen med Overbeviisningens Sikkerhed.

— Hun er retfærdig og klog!

— Det er ogsaa min Dom! svarede Kongen oprigtigt.

— Saa før mig til hende! bad Tove paany, medens hun klyngede sig i hans Arme.

Kongen gyste uvilkaarligt; en mørk Ahnelse foer igjen-

nem hans Sjæl, og han spurgte med skjælvende Stemme:

— Veed Du ogsaa ret, hvad Du forlanger, Tovelille?

— Jeg forlader mig paa hendes Høimod og Retfærdighed, svarede Tove.

Kongen taug.

Hvad skulde han vel kunne svare. Sit eget Liv hengav han gjerne for at frelse den Elskede; men hvad var herved at gjøre? Han følte og forstod af den Forandring, som i den sidste Tid var foregaaet med Tove, at hendes Sjælefred beroede paa dette hendes Ønskes Opfyldelse.

Hvorledes skulde han overbevise hende om, at hun maaske gik større Lidelser i Møde, naar han indvilligede i hendes Forlangende, end dem, hun allerede var underkastet? Hvorledes skulde han afværge denne Fare, hvis knugende Vægt han allerede syntes at føle?

Det var, som om een Tanke pludseligt blev den mægtigste af alle dem, som krydsede hans Hoved; thi hans Aasyn opklaredes noget, og han hvidskede gjentagende Tovelilles Ord:

— Paa hendes Høimod og Retfærdighed forlader jeg mig, og, tilføiede han, Dronningen skal vise sit Dronningesind!

Han tog Tovelille i sine Arme, og medens han strøg hendes lyse Haar bort fra hendes Pande, sagde han:

— Skee din Villie, Tovelille — saasnart jeg drager i Leding, drager Du til Kongsgaarden, og Gud Herren raade for Ve og Vel!

XV.

Det underlige Syn.

Nogle Timer vare forløbne.

Uveiret var saa langt fra at tage af, at det tvertimod med hvert Øieblik tiltog i Styrke.

Uopsættelige Forretninger havde kaldt Volmer ind i sit eget Kammer, hvorhen Toveliile havde fulgt ham.

Hun sad rolig og bleg med nogle Brevstaber i Haanden. Af og til kastede hun et Blik i disse; men som oftest dvælede hendes Øie paa den skyfulde Himmel, over hvilken Lyn flammede paa Lyn.

Thucho stod bag ved hendes Stol og søgte nu og da at knytte en Samtale, men forgjæves; Toveliile var opfyldt af sine egne Tanker, og det lod til, at hun ikke et eneste Øieblik vilde slippe disse.

Paa en Gang ilede baade Toveliile og Narren hen til Vinduet, hvilket Tove hastigt stødte op; thi det forekom dem Begge, at et hjertestjærende Skrig rystede Luften.

— Min Gud, raabte Tove, hvem færdes ude i et saadant Veir?

— Fornam Du Intet, Volmer? tilføiede hun, henvendt til ham.

— Jeg veed ikke af Noget at sige, svarede han, idet han hævede Hovedet; ængster Du Dig ikke uden Grund, Toveliile?

— Nei, visselig ikke denne Gang! bekræftede Narren, medens han saae over Toves Skulder, speidende efter

Aarsagen til det Skrig, som bragte dem Begge i Forfærdelse.

— Det er forgjæves, udbrød han kort efter, idet han lukkede Vinduet, hvilket Blæsten truede med at sønderspilde.

Derpaa vendte han sig imod Kongen, som ligeledes havde reist sig fra sin Plads, og sagde:

— Jeg gaaer, Herre Konge, for om muligt at erfare, hvem det er, som færdes her i Nærheden i denne forfærdelige Nat!

— Ja, gaa, Thucho, og bring dem hid, at vi kunne yde dem Bistand — her skulle de finde Husly og kjærlig Pleie!

Thucho fjernede sig.

Volmer og Toveliße var atter alene.

Kongen var rolig, men Tove saameget mere et Bytte for en forunderlig Engstelse.

Et Øieblik sad hun stille; men strax derpaa foer hun op og gik rastløs frem og tilbage i Kamret.

Kongen fulgte hende med Øinene, og hendes sælsomme Uro forblev ikke uden Virkning paa ham.

Endelig standsede hun lige foran ham, medens hun med lav Stemme hvidskede:

— Volmer, jeg knuges af en Engstelse og Frygt, som jeg aldrig forhen følte! . . . Hvad bortgav jeg vel ikke, om denne Nat var lykkelig til Ende, om Solens Strime forkyndte den kommende Dag! . . . Føler Du

Intet? . . . Mig forekommer det, som om der skal holdes Dom over mig i denne Nat . . . Det er for mig, som om mit Liv skulde finde sin Afslutning, netop før Sol staaer op! . . . Hvorfor disse forunderlige Tanker? . . . Hvor ere de venlige Aander, de smilende Alfer, som tidligere svævede foran mig og gjorde mig Veien lys og let? . . . Hvor er mit freidige Haab . . . hvor er den jublende Glæde, som fyldte min Sjæl? . . . Jeg dør af Angst . . . jeg . . .

Hun tang og kastede sig i hans Arme.

Forgjæves kjærtegnede han hende; forgjæves forestillede han hende, at Intet, slet intet Ondt skulde ramme hende, at han var hendes Værn og hendes Vogter.

— Tovelille, udbrød han, saavist som Lynet er stærkere end Egen, som splintres ved dets Magt, saavist er jeg stærkere end dine Fjender til Hobe, og kun Døden skal skille Dig fra mig!

En Gysen foer igjennem hende, og hun raabte forfærdet:

— Kun Døden? . . . Men det er ogsaa Døden, der nærmer sig, kold og ubarmhjertig som Ormen, der gnaver den Henfarnes Rester!

Hun tang og dækkede med Hænderne for sine Øine.

Saaledes stod hun nogle Øieblikke; da rettede hun sig pludseligt i Veiret; det var, som om al hendes tidligere barnlige Tillid og Styrke for et Øieblik vendte tilbage; hun greb Volmers Haand og udbrød begeistret:

— Nei, nei, Døden kan ikke stræmme mig; thi der er Noget indeni mig, som aldrig dør, Noget, som evigt vil leve! Ja, hvad mere er, der er Noget i mig, som voxer større end enhver Fare, større end enhver Sorg! . . . Ulykken og Angsten kan overvælde mig, Ahnelserne kunne nedtrykke mig, men kun for et Øieblik efter at lade mig

føle, hvor stor jeg blev i Farens Stund, hvorledes min Sjæl reiste sig større og friere efter Smerten som Blomsterne efter Uveiret, og derfor, Volmer, vil jeg leve selv efter Døden, og stedse vil jeg være Dig nær; bleve end mine Fjender saa mægtige, at de stilte mig fra Dig, saa mægtige blive de aldrig, at de dræbe den Kjærlighed, som rækker udover Tid og Grændser!

Volmer hørte med stille Glæde disse hendes Ord. Hans Stemme skjalv af Bevægelse, da han svarede:

— Jeg føler, at Du er stærk, Tovelille, og havde jeg ikke tidt og ofte fornummet, hvorledes dit Haab netop slaaer friske Skud der, hvor mange Andres vilde sygne hen og døe, da gav jeg aldrig mit Minde til dit Ophold i Kongsgaarden.

I dette Øieblik traadte en ung Svend ind og meldte:

— En fremmed Kvinde er kommen hertil; hun begjærer Ly for Uveiret og Ophold for Natten!

— Og hun skal ikke bede forgjæves! udbrød Tove.

— Er hun ene? spurgte Kongen forundret.

— Nei, hun har en ung Ridder i Følge.

— Før dem ind i Høieloftssalen! bød Kongen.

— Jeg vil selv gaae at byde dem velkommen, sagde Tove, idet hun fjernede sig.

Da hun havde naaet Døren, vendte hun sig om og sagde smilende:

— Maaske byder ogsaa Volmer de fremmede Gjæster Velkommen, naar hans Brevskaber ere bragte i Orden?

— Som Du vil, Tovelille! svarede han, idet han venligt sendte et Fingerkys efter hende.

Hun gjengjældte hans Afskedshilsen paa lignende Maade og fjernede sig hastigt.

Et Øieblik efter stod hun i Salen og de Fremmede foran hende.

— Velkommen hid! bød hun, medens hun med Venlighed stilte den fremmede Kvinde ved hendes vaade Overtøi og samtidigt gav Befaling til at føre de Ankomnes Heste til Stalden.

Svenden, som havde fulgt dem ind, gik for at efterkomme hendes Ordre.

Da den fremmede Kvinde kastede sin Hætte tilbage, saae Tove, at der flød Blod ned ad hendes høire Kind.

— Min Gud, I er saaret?

— En ubetydelig Skramme! lød Svaret.

— Dog bløder det stærkt! vedblev Tove deeltagende.

— Et Fald med Hesten! svarede den Tiltalte.

— Hvorledes — det skulde være Eder, hvis Skrig nys forfærdede os her paa Slottet?

— Nei, svarede hun med et næsten haanligt Smil, det var et Barn, en ung Pige, som er, Gud veed hvor! . . . Vi have længe forgjæves søgt efter hende — vor hellige Frue være hende naadig, hvad enten hun tælles mellem Levende eller Døde!

— Var det blot Dag! udbrød Tove med den største Deeltagelse.

— Da vilde det vel ikke være vanskeligt at opdage hende! svarede den Fremmede.

— Hvad om vi sendte Folk ud? spurgte Tove.

— I dette Veir vilde det være umuligt for Nogen at finde hende; vi have selv anstrengt os af yderste Evne; thi Pigen er os kjær! svarede Ridderen, som nu blandede sig i Samtalen.

De Fremmede vare Begge af høi Stand, det tilkjendegav sig saavel i deres Klædedragt som i deres høviske Miner og Tale.

Kvinden var høi og rank. De mørke Haarfletninger vare sammenbundne med Sølvsnore, og et gyldent Diadem funklede om hendes Pande.

Hendes mørke Øine funklede af Liv og Driftighed; et kjækt Smiil spillede om hendes Læber, medens et stolt Kast med Hovedet viste, at hun følte sig selv som Herskerinde.

Beskueren maatte finde hende skjøn, men af en forunderlig kold Skjønhed.

Tovelille følte hendes Høihed, lige saa meget som hun følte hendes Kulde; men der var Noget ved hende, som uvilkaarligt fængslede den blide Tove paa samme Tid, som det dog indgjød hende en ubestemt Frygt.

Den unge Ridder havde et mildt og venligt Udseende. Hans klare, blaae Øine, som han nu og da fæstede paa sin Ledsagerinde, havde et sværmerisk og halvt drømmende Udtryk. Om hans Læber spillede et tungsindigt Smil, som dog syntes for en Deel at vige for den skjønne Ledsagerindes straalende Blik.

En kort Tid havde Tovelille i Taushed betragtet de Tvende, da hun venligt henvendte sin Tale til den fremmede Kvinde.

— Dersom I vil, ædle Frue, vil jeg standse Blødningen og forbinde Eders Hoved?

— Veed I noget Middel til at standse Blodet, er jeg taknemlig; derimod er jeg helst fri for Forbindingen! svarede hun.

Tove gik for at hente det Nødvendige, da Kvinden standsede hende med de Ord:

— Har I nogensinde tilbagelagt Veien herfra og til Esrom?

— Nei! svarede Tove, medens hun forundret betragtede Spørgerinden.

Hun gik og lod de Tvende alene.

Saasnart hun havde fjernet sig, gik Kvinden hen og lagde sin Haand paa Ridderens Arm, idet hun sagde:

— Folqvard — sag mig Visheb — hvem er hun?

— Sandsynligviis den fremmede Jomfru, som for Tiden opholder sig her paa Gurre Slot! svarede han uden Tøven.

— Er I vis paa, at vi ere paa Gurre?

— Derom er ingen Tvivl, Fru Helvig!

Helvig saae tankefuld hen for sig.

Folqvard brød Tausheden.

— Hvilket forfærdeligt Uveir, raabte han, da et heftigt Tordenskrald i det Samme rystede Luften.

— Det er just Veir, som passer til min Stemning; havde det ikke været for Jer Skyld og for at berolige Eder, saa havde vi endnu redet om derude paa Lykke og Fromme.

— Kun for Eders Skyld, Fru Helvig, var jeg urolig, og havde I ikke udtrykkelig forlangt, at jeg skulde følge med i Huus, da søgte jeg endnu efter Pigen!

— Som rimeligviis ikke længere er i Live! svarede Helvig alvorligt.

I det Samme lød hiint Skrig, som tidligere havde forfærdet Tove.

Folqvard reiste sig hastigt og udbrød:

— Tillad, Fru Helvig, at jeg endnu en Gang forsøger paa at finde Pigen?

— Som I vil, Folqvard! lød Svaret.

Han gik hurtigt ud.

Helvig vandrede utaalmodigt op og ned ad Gulvet.

Hendes Kinder blussede, og hendes Øine funklede med en uhyggelig Ild. Nu og da standsede hun og blev

længe staaende som i dyb Eftertanke; derpaa begyndte hun paany sin Vandring og det med en Voldsomhed og Ivrighed, som vidnede om, at hun i disse Øieblikke var et Bytte for den heftigste Sindsbevægelse.

Hun pressede sin hede Pande imod Ruden og saae længe ud i Mørket. Hendes Læber bevægedes; men ingen Lyd kom over dem; endelig trængte en svag Mumlen sig frem.

— Hvad om hun pludseligt viste sig for mig, hvidskede hun; jeg seer hende, vedblev hun; stolt træder hun over Tærskelen, og med et Hovmod, som kun Skjændselen kan føde, hæver hun sit Hoved for at haane og trodse Kongens Ægtefælle! . . . Hvor forunderligt, at dette Uveir skulde tvinge os til at søge Ly netop paa Gurre Slot! . . . Hvor længe længtes jeg ikke efter at ydmyge den Frække! . . .

Hun taug, medens hun mekanisk dreiede Kong Abels Ring paa sin Finger. Med Eet syntes hun som besjælet og beherskет af en eneste Tanke, og hun udbrød høitideligt:

— Kong Abels Ring — ja, Du har bragt mig Glands og Høihed, lad saa og være, at Abel drog den af Ligets Haand! . . . Hvad skader det mig, at nogle kalde den Eriks Ring? . . . Der var ingen, ingen Priis, for hvilken man vandt denne Gave fra mig! . . .

Hun blev pludselig stille og tankefuld. Hun satte sig roligt ned i en Armstol, som stod i hendes Nærhed. Hun lagde Haanden over Øinene for ikke at see de blændende Lyn, som nu og da langt overstraalede de tændte Lys i Salen.

— Hvor forunderligt, begyndte hun paany, jeg mindes nu, hvor tidt og ofte Folqvard, den ellers saa bestedne Sanger, yttrede Lyst til netop at eie Kong Abels Ring; ja stundom forraadte hans Bevægelse endog, at

Besiddelsen af den var mere end et taabeligt Begjær af ham! . . . Hvorledes forstaaer jeg det? . . . Nu i dette Øieblik træder det frem for min Erindring, hvor tidt han forsøgte at tilvende sig den som Gave! . . . Hvorfor skal jeg netop mindes dette nu, i en Stund, hvor jeg paany agter at besværge min henfarne Stammefader og anraabe ham om Hjælp og Bistand? . . . Mit Hjerte banker saa uroligt, men snart, snart har jeg vundet Seier . . . Helvig er stærk, og Helvig er stolt; hun er ikke let at besejre, og derfor vinder hun, medens . . .

Det var, som om andre Tanker pludseligt opfyldte hende; hun reiste sig heftigt og traadte hen til Vinduet.

Hun saae ud; dog anstrengte hun sig forgjæves; det var ikke muligt for noget menneskeligt Blik at gjennembryde det tætte Mørke.

— Barnet er omkommet, derom er ingen Tvivl, udbrød hun; Stakkel, hun gav sig i min Varetægt! . . . Jeg frelste hende gjerne, om Frelse var mulig; men hvorledes fravriste de rasende Elementer deres Bytte? . . . Druknet er hun, derom er jeg overbeviist — Folqvard søger forgjæves efter hende! . . .

Et nyt Lynglimt, efterfulgt af et drønende Tordenskrald, vakte hende af hendes vildsomme Betragtninger. Hun foer uvilkaarligt sammen og udbrød:

— En forfærdelig Nat — Uveiret vedvarer uafbrudt!

Kort efter tilføiede hun, idet hun tørrede det nedrindende Blod af sin Kind:

— Hun bliver længe borte, den fremmede Jomfru — maaske vil hun først berette Slottets Herskerinde vor Ankomst! . . Der er Noget ved den Jomfru, som behager mig . . . hun er ydmyg og dog fuld af Høihed og Ynde . . . hvor vidt forskjællig maa hun dog ikke være fra den, under hvis Tag hun opholder sig . . .

Hun blev afbrudt derved, at Nogen lagde Haanden paa Dørlaasen. Snart aabnedes denne, og — Kongen traadte ind.

Helvig, som antog, at det var Tove, der kom tilbage, vendte sig ikke om, men sagde venligt:

— Kommer Du for at hjælpe mig?

Kongen forbausedes, da han hørte denne Stemme, og saasnart Helvig mærkede de faste Trin bag ved sig, vendte hun sig hastigt.

Roligt betragtede hun ham fra Isse indtil Fod. Taus stod hun for ham uden mindste Mine til at ville bryde Tausheden. Volmer tog derfor til Orde:

— I her, Fru Helvig — det var altsaa Eder og sandsynligviis Jer uadskillelige Ledsagrr, Folqvard Sanger, som ankom hertil, jaget af Uveiret?

— Det er, som I siger, Herre! svarede Helvig med isnende Ro.

— Maaske har I tillige andre Aarsager til Eders Komme?

— I feiler, Herre!

— I drives hid alene af Uveiret? spurgte Kongen og betragtede hende skarpt.

— Og var det ikke saa, da skjulte Helvig ikke den sande Grund, saa lidt som hun fortier, at nu, da hun en Gang er under Tag med Rylænderinden, drager hun ikke bort, før hun har seet hende ydmyget!

— Ydmyg i Sind vil I altid finde hende! svarede Kongen.

Helvig smilede betydningsfuldt.

— Fru Helvig, begyndte Kongen paany, drag bort herfra, og jeg lover Eder, at Tove skal stedes for Eder i Kongsgaarden i samme Time, som jeg drager i Leding!

— Hvorledes? udbrød Helvig forundret.

— Det er hendes Ønske saaledes! svarede han.

— Og hun har blot nødig at udtale Ønsket om at stedes for mig i Kongsgaarden, og hendes Ønske er saa godt som opfyldt i samme Stund, medens jeg, Eders Ægtefælle, Landets Dronning, som ved et Tilfælde er bragt under Tag med hende og derfor forlanger at faae hende i Tale, afvises med den Erklæring, at snart skal jeg haanes af hende i mit eget Hjem!

Helvig, som under Talen havde grebet et lille, kunstigt Smykke, som laa paa Bordet, kastede det i sin Forbittrelse saa haardt i Gulvet, at det brast sønder.

Volmer betragtede stiltiende hendes Adfærd. Hans Pande lagde sig i dybe Folder, medens Aarerne paa den svulmede og stode spændte af den Bevægelse, som rasede i hans Indre.

Han nærmede sig Helvig. Han rakte sin Haand ud som for at gribe om hendes Arm, da Døren i det Samme aabnedes, og Toveliile viste sig paa Tærskelen.

Kongen standsede. Helvig saae op.

— Er det Eder, ædle Jomfru? sagde hun med skjælvende Stemme.

Volmer forbausedes, da han hørte Helvig tale saaledes; men han taug.

Tove smilede venligt til ham som for at takke ham for hans Ankomst.

Dette Smil bemærkedes ikke af Helvig, som var fordybet i sine egne Tanker, medens Tove paa sin Side kun havde Tanker for at hjælpe hende og derfor ikke spildte noget Øieblik ved Samtalen med Kongen.

Tove var ikke sein om at anvende de medbragte Lægemidler, og snart standsede Blødningen.

— Det er ikke saa lille et Saar, I har modtaget, ædle

Frue! sagde Tove, medens hun vadskede det størknede Blod af.

— Galt er det maaske, svarede Helvig med roligere Stemme end før; men værre vilde det blevet, havde ikke Folqvard været!

— Ridderen, som fulgte Eder? spurgte Tove.

— Ja! svarede Helvig.

Kongen forholdt sig taus.

— Fortæl, hvorledes I fik det Saar? bad Tove.

— Det er snart fortalt! svarede Helvig, som uden Tvivl med Glæde greb Leiligheden til at bryde den pinlige Taushed, som havde hersket nogle Øieblikke.

Det var et underligt Syn at see disse Trende tilsyneladende rolige, og dog var Tove den eneste af dem Alle, som ikke fremkunstlede den Ro, som i dette Øieblik var udbredt over hende. Hun var aldeles optaget af det Hverv, som for Øieblikket lagde Beslag paa hendes Evner, og alle hendes Tanker dreiede sig i dette Nu alene om, hvorledes hun kunde pleie Gjæsten paa det Omhyggeligste.

Dronningens Tanker dvælede hos den forhadte Medbeilerinde, uden at hun dog ahnede, at det var hende, hvem hun i dette Øieblik blev Tak skyldig.

Kongens Stilling blev her den pinligste; han ahnede, at Helvig her var Offer for en Misforstaaelse, og frygtede hvert Øieblik, at en Henvendelse fra Tove skulde bringe Isen til at briste, medens han dog paa samme Tid næsten ønskede, at dette netop var skeet.

XVI.

Sammenstødet.

— Det er snart fortalt, gjentog Dronningen efter et Øieblikks Taushed; Alt var Mulm og Mørke; dog rede vi trøstigt fremad; jeg kjendte aldrig til Frygt, og min Ledsager var stedse uforfærdet!

Hun taug og betragtede Kongen skarpt som for at see, hvilken Virkning hendes Tale gjorde paa ham.

Han udholdt roligt hendes strenge Blik, men forblev taus, hvorimod Tove spurgte:

— Men, ædle Frue, hvorfor begav I Eder paa Vei i et saadant Uveir?

— Den Gang vi forlode Esrom Kloster, advarede Bispen os vel; men nu havde vi een Gang bestemt vor Afreise, og derfor brøde vi op. Maaske synes I, ædle Frøken, og I, Herre Konge, at denne Vei ikke var den nærmeste fra Esrom til Roskilde?

Tove studsede uvilkaarligt, da hun hørte Helvig benævne Kongen, som hun gjorde; dog lagde hun ingen videre Vægt derpaa end netop i det samme Nu.

— Det er jo ligefrem en Omvei! svarede Kongen; men maaske har I havt Eders særlige Grunde til just at tage denne Vei?

Helvig forstod ham; men hun svarede undvigende og dog overeensstemmende med Sandheden:

— Jeg holdt det ikke for raadeligt kun i Følge med en eneste Ridder og en ung Pige, saa frygtsom, at den mindste Lyd skræmmede hende, at tilbagelægge Veien gjennem Grib Skov; derfor vilde vi ride Øst om Søen, men

have taget feil af Veien, som Ingen af os rigtig var fortrolig med; endelig ankom vi hertil — Resten vide I.

— I sagde dog nys, at Bispen advarede Eder? indvendte Tove frygtsom.

— Og saaledes er det — han havde helst holdt os tilbage; thi hans Godhed for mig er ikke ringe; dog er hans Kjærlighed til min Gemal ganske vist langt større!

— Bisp Peder er lærd og forstandig; dertil elsker han Skjaldekunst og er en Ven af at tyde de gamle Runer, svarede Kongen, og derfor blev Eders Gemal og Bispen saa fortrolige Venner, som Tilfældet er!

— Vel er min Ægtefælle ligeledes en Ven af Skjaldekunst, og Runetydning stjæler mangen Nat hans Søvn; dog nævnes han som en endnu større Ynder af Jagten og det med Rette; thi paa sit Jagtslot tilbringer han næsten hele Aaret, og kun af den Grund, at han var fraværende, maatte jeg foretage denne Reise alene!

Ingen svarede hende.

Da hun en kort Tid havde betragtet sine tvende Tilhørere, vedblev hun:

— Hvorfor jeg begav mig til Esrom uden Følge og uden Ledsagelse af min Gemal, havde sin Grund deri, at Ingen i disse forfærdelige Tider veed sig sikker imod den sorte Død; daglig dør saa Een, saa en Anden, som færdes om os, og vore Venners Tal bliver stedse mindre; den eneste Trøst, der er i alt dette, er den, at maaske blev vore Fjenders Mængde samtidigt formindsket; min Herre og Husbond har i den Henseende Intet at klage over; thi medens Alle, som stode hans Hjerte nær, hidtil blevne skaanede af Pesten, er mangen Uven og mangen haard Hals segnet som Liig, og disses Gods og Guld er tilfaldet Kronen!

— Kronen? gjentog Tove forbauset.

— Det er saa Skik, svarede Kongen, naar Arvinger fattes!

Den Ligegyldighed, med hvilken han tilsyneladende gjorde denne Bemærkning, afvendte paany Toves Opmærksomhed.

— Det er en ond Tid! svarede Tove med dyb Sørgmodighed.

— Den saaer vel Ende! meente Helvig koldt.

— Imorgen kommer atter en Dag! udbrød Kongen.

— Maaske, maaske ikke, svarede Helvig, og for det Tilfældes Skyld, at mine Dage snart vare talte, er det, at jeg gjæstede Bisp Peder i Esrom!

— Har I gjort Eders Testamente? spurgte Kongen.

— Nei, dertil vil altid være Tid! lød Svaret.

— I har sørget for Eders Sjæl — ei sandt, ædle Frue? udbrød Tove alvorligt.

— Det er, som I siger — Munkene i Esrom have nu paataget sig at holde min Aartid for 100 Mark Lybsk! varede Helvig.

I dette Øieblik traadte et Bud ind i Salen.

Dybt bøiede han sig for Kongen og sagde ydmygt:

— Tilgiv at jeg paa en saadan Tid besværer Eder, Herre Konge; men den døende Biskop Svend bad mig i sin sidste Time at melde Eder hans Henfart!

— Hvorledes? raabte Kongen bestyrtet.

— Som I hører, Herre, Bispen er hensovet i Gud! tilføiede Sendebudet.

— Naar døde Bispen?

— Igaar Aftes, Herre!

— Han døde af Pesten?

— Ja, efter nogle Timers Lidelse!

— Det var den første Ven, min Herre og Hosbond har mistet i Pestens Tid! udbrød Helvig.

Tove hørte ikke hendes Ord; hun stod som bedøvet ved dette uventede Budskab.

Biskop Svend, hvem hun endnu den foregaaende Morgen havde taget Afsked med, og som i hiin Stund var Sundheden selv, han laa nu stille henstrakt paa Baare som et Offer for den forfærdelige Plage, der hjemsøgte Landet.

Dette forekom hende næsten utroligt, og dog stod jo den for hende, som bragte det sandfærdige Budskab, den, som havde været hos ham i hans sidste Time, og som nu i dette Øieblik opfyldte hans sidste Bøn.

— Gaa ned i Borgstuen, hvil og vederkvæg Dig der indtil Dagens Frembrud! bød Kongen.

Budet fjernede sig.

— Der seer I, Herre, tog Helvig Ordet, det er paa Tide, at Enhver betænker sin Sjæls Frelse!

Kongen svarede ikke; han hørte maaske ikke engang hendes Tale, fordybet, som han var, i Tanker og Betragtninger over, hvad han nylig havde hørt.

Tove derimod hørte hendes Ord, som gjorde et dybt Indtryk paa hende i den Stemning, i hvilken hun netop befandt sig.

— Ja, hvidskede hun for sig selv, det er paa Tide, at Enhver betænker sin Sjæls Frelse!

Hvor sagte disse Ord end bleve udtalte, saa undgik de dog ikke Helvigs skarpe Øren, og hun svarede:

— I har vist Intet at sone og Intet at afbede — I synes mig saa ædel og skyldfri!

Kongen saae op ved disse Ord; hans Blik mødte Toves, som fyldtes af Taarer.

— Tal for mig! hvidskede hun.

Volmer vendte sig hastigt imod Dronningen og sagde:

— Denne Kvinde, der, som det synes, har gjort et godt Indtryk paa Eder, har intet inderligere Ønske end det at stedes for Landets Dronning for at betroe hende en Sag og høre hendes Dom om denne!

— Og Dommen maa tilvisse blive mild, aldenstund I ikke seer ud som den, der rugede over onde Sager! svarede Helvig med større Mildhed, end der ellers var hende egen.

— Jeg veed, fortsatte Kongen, at det vil være Eder en let Sag at føre denne Kvinde til Kongsgaarden — gjør derfor, som hun beder, og hør hende; thi baade hun og jeg, som overgiver hende i Eders Værge, stoler paa Eders Høisind og paa Eders Retfærdighed. I denne Nat har jeg modtaget vigtige Tidender, som kalde mig til Hæren. Allerede om tolv Timer drager jeg bort herfra. Det Budskab, som nylig bragtes mig om Biskop Svends Død, gjør, at jeg hellere end gjerne opfylder hendes Ønske og lader hende drage til Kongsgaarden, hvor Opsyn og Pleie er langt lettere ved Haanden end her paa det afsides Jagtslot; tilmed huserer Pesten stærkt i denne Egn, og dog er her endnu ikke gjort Forberedelser til Anlæg af de Svedebade, som man i Byerne benytter imod det forfærdelige Onde!

Volmer tavg.

Han havde i sit stille Sind besluttet, at nu maatte det enten briste eller bære, han vilde ikke forhale Afgjørelsens Time; tilmed byggede han stærkt paa Helvigs med Rette lovpriste Retfærdighedsfølelse.

— Det er, som Kongen siger! tog Tove tilorde. I kjender nu mit Ønske, og om jeg tør troe Eders Miner, saa har I ikke til Hensigt at afslaae min Bøn?

Helvig betragtede hende i Taushed.

Tove vedblev:

— Selv har Kongen ikke Leilighed til at føre mig did, da han, som I hører, drager bort den kommende Dag; men af hans Bøn til Eder har jeg forstaaet, at I agter Eder til Kongsgaarden, og derfor — før mig til Dronningen!

Helvig saae forbauset fra den Ene til den Anden af dem. Hun ahnede, at Volmer skjulte Noget for hende. Hun aabnede netop sine Læber til Svar, da Folqvard i det Samme traadte ind, førende en ung Pige ved sin Arm og næsten slæbende hende ind i Salen, da hun neppe formaaede at flytte en Fod.

— Gud være lovet, udbrød Helvig, I lever? . . . Tak, Folqvard, at I trodsede det rasende Uveir og forsøgte hendes Frelse endnu en Gang! vedblev hun, henvendt til ham.

Med spørgende Miner betragtede Kongen de Ankomne, og idet han henvendte sig til Folqvard, spurgte han:

— Hvem er den Kvinde, Du fører hid?

Helvig tog hastigt Ordet.

— Hvem hun er, Herre Konge, derom spørge vi Alle forgjæves; kun saameget kan jeg sige Eder, at Fru Kirstine, Niels Ebbesens Efterleverske paa Brattingsborg, har sendt hende til mig med den Bøn, at jeg vilde beskytte hende og værne hende imod Efterstræbelser af Fjender; thi saadanne skulle Barnet eie og det ikke saa faae endda!

— Jeg forstaaer ikke, hvorfor Fru Kirstine har skikket Barnet til Eder? indvendte Kongen.

— Hun gav den Grund til sin Adfærd, at nu, da hendes Herre og Husbond var borte for stedse og ikke længere kunde værge sine Egne, vilde hun hellere vide Barnet sikkert hos mig end udsat for den samme Fare, som truede Ebbesens Slægt paa Brattingsborg!

— Hvorlænge har hun været hos Eder? spurgte Kongen.

— Den hele Sommer har hun tilbragt under min Beskyttelse! svarede Helvig.

Kort efter tilføiede hun:

— Og jeg har ret faaet hende kjær; thi venlig og hengiven, som hun er, vinder hun Alle for sig; hun er ydmyg og beskeden; der er Noget ved hende, som ligner Eder! tilføiede hun, henvendt til Tove.

Tove, som syslede om den unge Pige, i hvem vi gjenkjende Agnete, vendte ved disse Ord sine Øine imod Helvig, og denne smilede venligt til hende.

Dronningen nærmede sig den unge Kvinde og spurgte deeltagende:

— Hvor gaaer det, Barn?

— Tak, ædle Dronning, naar jeg har hvilet mig noget, skal jeg fortælle, hvorfor jeg ikke formaaede at følge Eder og Folqvard Sanger, men maatte blive tilbage paa det Sted, hvor han nu fandt mig!

Tove betragtede Pigen, og da denne henvendte sin Tale til Dronningen, stod hun maalløs af Overraskelse ved at erfare, hvo denne Kvinde var, som Uveiret havde drevet i Ly paa Gurre Slot.

— Hvorledes, udbrød hun omsider, I er Dronningen, eller skuffer mit Øre mig?

— Nei, ædle Jomfru, det er, som I siger, og da I nys bad mig føre Eder til Dronningen, var det just min Agt at sige Eder, hvem jeg var; men jeg hindredes deri ved Folqvard Sangers og Jomfru Agnetes Ankomst!

Tove stod stille og tankefuld. Hun tog sig med begge Hænder til Hovedet som for at holde Tankerne samlede derinde.

Forvirret stirrede hun vexelvis paa Helvig og Volmer; endelig dvælede hendes Blik ved den Sidste.

— Tal — tal, sig et Ord, blot et eneste! hvidskede hun; drømmer jeg, eller er jeg vaagen? . . . Er Dronningen, er Helvig, er Volmers Gemalinde ankommen til Gurre Slot, og har Tove funden Naade for hendes Øine?

Kongen gav Folqvard et Tegn, at han skulde fjerne sig med Agnete.

Hans Vink blev strax adlydt.

Kongen vendte sig nu imod Tove og sagde venligt:

— Tovelille, det er, som Du har hørt — Dronningen er paa Gurre Slot, Du staaer Ansigt til Ansigt med hende, og det synes, som om hun finder Behag i Dig; tal selv din Sag; thi Du har ingen bedre Talsmand end Dig selv!

Dronningen stod taus og kold.

Denne Kvinde, hvem hun fra første Øieblik havde følt sig tiltalt af, var altsaa den forhadte, den frygtede Medbeilerinde.

Tove følte, at Dronningens Blik hvilede strengt og dømmende paa hende. Hun vovede ikke at see op, og dog var der Noget i hendes Sjæl, som talte høit til hendes eget Forsvar.

Havde hun ikke elsket ham, fra hun saa at sige var et Barn? Var han ikke landflygtig og fattig den Gang, da hun saae ham paa sin Fædrenes? Levede han ikke af sin Frændes Naade den Gang, da hun, den rige og stjønne

Kvinde, fjænkede ham sin Kjærlighed? Hvem havde den Gang hindret deres Kjærlighed? Ingen, slet Ingen, og derfor blomstrede den og slog saa dybe Rødder i deres Hjerter, at ingen af dem formaaede at rive den op den Gang, da Skilsmissens Time kom!

Alle disse Tanker gjennemkrydsede Toves Hoved og indgave hende noget Mod.

Hun hævede sin Pande stolt i Veiret, dog ikke i Trods eller Selvtillid, men med ædel Værdighed, og idet hun roligt fæstede sit Blik paa Dronningen, sagde hun:

— Jeg seer og forstaaer af Eders Miner, ædle Dronning, at Eders Hu er forandret fra det Øieblik, I hørte, hvem jeg var; men lad saadanne Tanker fare og dømme ikke den, som først for kort Tid siden er vaagnet til Erkjendelsen af Eders Rettigheder! . . . Maaske er I langt klogere end Tove, maaske vilde de Tanker, som først nu ere vaagnede i hendes Bryst, altid have besjælet Eder — derom kan I bedst selv dømme! . . . Tilgiv mig hver en Sorg og hver en lønlig Taare, som jeg har foraarsaget Eder, og se . . .

— Ha, Taabe! raabte Helvig, som ikke længere kunde beherske sig; talte Du slige indsmigrende Ord den Gang, da Du blev Kongens Slegfred? Tro i hvert Fald ikke, at en Dronning fælder Taarer, eller at en Dronning klager og sørger! . . . Nei . . . nei, hun veed at bære sin Sorg saaledes, som det sømmer sig hende — kun en Trælkvinde kan sukke under et Aag, en Dronning seer med Fortrøstning den Tid i Møde, da hun kan bryde det sønder!

— Hold inde, Helvig! raabte Kongen, bleg af Forbittrelse.

Toves Kinder flammede med den stærke, dybe Glød, som Krænkelser altid fremkalde hos rene Naturer. Hendes Hjerte bankede, saa det truede med at sprænge hendes

Bryst. Hendes Læber dirrede, og hendes Øine vare stift heftede paa Helvig.

Denne, som allerede troede sin Modstanderinde aldeles tilintetgjort, lo haanligt ad hende; men det var, som om denne Latter netop vakte Tove af den forfærdelige Tausheds Tilstand, hvori hun befandt sig.

— I leer, Fru Helvig, udbrød hun med skjælvende, høitidelig Stemme; men dog kunde det maaske times Eder en Gang, at Smilet kunde døe paa Eders Læber og Latteren vige fra Eders Hjerte, saaledes som nu sker for mig; dog, Gud forbyde, at Sligt skulde komme for Eder! . . . Jeg forstaaer Eders Vrede; men jeg forstaaer ikke Eders Haan overfor min Ydmyghed! . . . Hvorfor svarede I mig vel, og hvorfor var I mig god, saalænge I troede mig at være en Anden? . . . Staaer jeg da ikke for Eder nu som før . . . er jeg da ikke den Samme? . . . Er Eders Sjæl ikke opfyldt af lav Hævnsyge, saa vær retfærdig! . . . Jeg føler, at Kongen maa tie her, og I og jeg alene udfægte denne Strid; men jeg veed, at hans Hjerte bifalder min Tale, og selv om I opirres ved mine Ord, saa skal I høre mig indtil Enden, det har I fortjent for de Krænkelser, med hvilke I mødte min Venlighed!

Dronningen søgte forgjæves at skjule sin Sindsbevægelse, da hun svarede:

— I mener, at Kongen maa tie her — jeg er af en anden Mening og forlanger af ham, at han i denne Stund giver sin Dronning Oprejsning for den Forsmædelse, hvori jeg levede!

Med disse Ord vendte hun stolt og opfordrende sit Blik imod Kongen, som roligt svarede:

— Tovelille har her som altid forstaaet mig bedst; hun har Ret — her maa Kongen tie og ikke laane Øren

til en opbragt Kvinde, selv om hun fører en Dronnings Værdighed!

Helvig vilde just efter hendes vilde Fagter at dømme give et heftigt Svar, da Tove sagtmodig kom hende i Forkjøbet.

— Tro mig, Fru Helvig, jeg havde gjerne givet meget for at forsones med Eder, og dersom I leed i de henrundne Aar, hvorfor stiftede I mig da ikke et venligt Bud, hvorfor kom I ikke kjærligt og oprigtigt og klagede Jer Nød? . . . Kom I ikke hertil i denne Nat som en huusvild Kvinde, og tog jeg ikke vel imod Eder? . . . O, langt hyggeligere havde jeg beredt Eder Alt, om jeg havde ventet Jert Komme; thi vid, jeg ønskede at forlige mig med Eder; jeg følte, at Eders Vrede hvilede over mit Hoved, og aldrig forhen var Tove Gjenstand for Had! . . . Jeg føler, at I hader mig, og at jeg forgjæves vil søge at værge mig imod Eders Hævnsyge, og jeg maa ret sande, at Hævnsyge er Kvindesot, dog ikke hos mig, men hos Eder! . . . Giv mig Eders Haand — lad os stilles som Venner! . . . Lad Skjæbnen føre os sammen, og lad os atter mødes uden Had! . . . Kjært havde det været mig at følge Eder til Kongsgaarden og der at færdes i Eders Nærhed; men nu føler jeg, at Jert Had er en Skranke, som min gode Villie forgjæves vil storme imod; dertil har I krænket mig saa dybt, at jeg aldrig hverken tør eller vil give mig i Eders Vold!

Helvig var en taus, opmærksom Tilhører; hendes Blik hvilede fast paa Tove; men hendes Ansigtstræk gjennemgik gradviis en underlig Forandring.

Hendes Blik, som først var stolt og uheldsvangert, blev lidt efter lidt mildere, og da Tove endte, nærmede Helvig sig, og idet hun rakte Haanden ud imod hende, sagde hun:

— Jomfru Tove, I taler, som I bør — tag min Haand til Afsted og gjæst mig i Kongsgaarden, naar I selv finder for godt; urigtigt var det af mig at vende den Vrede og det Had imod Eder, som jeg alene burde vende imod den troløse Ægtefælle!

— Heller ikke denne Tale kan jeg billige, Fru Helvig — Volmers Skyld er ikke større end min; ja, hvad mere er, det var endog mig selv, som begjærede at følge ham her til Landet!

Et tvetydigt Smil spillede om Helvigs Læber, og en let Skjælven i Stemmen røbede, at hun gjorde Vold paa sig selv, da hun svarede:

— I er streng og retfærdig, Jomfru Tove, og jeg siger Eder derfor, at dette behager mig! . . . Om I vil, saa sees vi atter — glem ikke, at Helvig venter Eder!

Tove bøiede sig taust for hende; hun forstod hende ikke ret.

Derpaa tilføiede Helvig:

— Uveiret er draget over; det begynder at dages, derfor — bort herfra!

Et Øieblik efter forlod Volmers Ægtefælle Gurre Slot, fulgt af Folqvard og Agnete.

XVII.

En Advarsel.

Kongen stod paa Steentrappen, som førte op til Slottet; han vinkede med Haanden til den bortdragende Flok.

Tove sad alene i Høieloftssalen; forgjæves grublede hun over Helvigs Adfærd. Mere og mere gaadefuldt blev det hende, hvorledes Dronningens Raseri saa pludseligt kunde bøie af for mildere Følelser.

Hun vidste, at allerede paa denne Dag vilde Volmer forlade hende for at drage til Hæren; maaske saaes de da for sidste Gang. Mange vare de Tanker, som gjennemkrydsede hendes Hoved.

Hun følte en ubestemt Frygt for at efterkomme Dronningens Indbydelse, paa samme Tid som hun mere end nogensinde tidligere følte Trang til en aaben Udtalelse overfor hende.

Hun vilde forestille Helvig, hvorledes hun og Volmer fik hinanden kjær i deres første Ungdom, hvorledes deres Kjærlighed var saa stærk, at de ikke kunde skilles. Hun følte selv saa levende, at i hendes Kjærlighed til Kongen hvilede saa at sige hele hendes Tilværelse, og derfor troede hun, at Helvig, saasnart dette blev hende klart, vilde tilgive og glemme. Hun forestillede sig, at Helvig maaske elskede sin Ægtefælle med en ligesaa varm Kjærlighed som den, Tove selv følte for ham; hun troede, at Helvigs Liv var hengaaet i Sorg og Klage, og at hun netop derfor bedre end mangen Anden var i Stand til at fatte Toves Eftergivenhed overfor sine Følelser den Gang, da hun fulgte Kongen.

Hun vidste kun lidt, at Helvigs hele Higen og Tragten gjaldt Dronningekronen, og at hun først æggedes til Kjærlighed den Gang, da hun følte, at Volmers Hjerte var hildet i andre Lænker. Det at ville tiltvinge sig hans Kjærlighed blev den Gang hendes Formaal; men paa samme Tid som hun mærkede, at dette, langtfra at lykkes for hende, tvertimod blev hende mere og mere umuligt, fandt hun stedse større Behag i sin kjælne Sangers Selskab, og før hun ret selv ændsede det, var hendes eget Hjerte her lagt i Baand, som vare saa stærke, at hun aldrig mere brød dem sønder.

At hun desuagtet krænkede Tove og pønsede paa Hævn var ikke længer for paa denne Maade at vinde Kongens Kjærlighed, men kun af Skinsyge, og fordi hun følte sin egen Ydmygelse større, end hun kunde bære den, om ei hendes Stolthed skulde ligge under.

Helvig elskede ikke Kongen, og hun hadede Tove, og kun denne Ufølsomhed for Begge kunde lede hende til de Handlinger, som hun øvede.

At dog paa samme Tid hendes Stolthed og Ærgjerrighed var saa stor, at hendes Kjærlighed til Sangeren kun var hende selv bevidst, maa ikke forglemmes. Folqvard sang og drømte som forhen og ahnede maaske ikke en Gang, at hans Følelser forlængst vare besvarede.

Tovelille, som altid kun fulgte sit Hjertes Røst og aldrig lod sig lede af ydre Hensyn, forstod saalidt at bedømme alt dette, at hun endog til Syvende og sidst antog Helvigs forandrede Adfærd, hvor sælsom den end var, netop ved den pludselige Maade, hvorpaa den yttrede sig, for en Følge af, at Helvig greb sig selv i en Uretfærdighed og derfor søgte at gjøre den god igjen.

Hun forstod kun daarligt, at Helvig med Møie bekæmpede sin Vrede og sit Raseri, og at hun kun med Ud-

sigt til langt føleligere at kunne straffe sin Fjende en anden Gang lod Leiligheden slippe sig af Hænderne for dennesinde.

Frygten for at drage til Kongsgaarden blev mindre og mindre; tilsidst maatte den heelt ligge under for den Beslutning, at naar Volmer havde taget Afsted, drog hun som før aftalt til Dronningen.

Tove var netop kommen saa langt i sine Betragtninger og havde fattet denne Bestemmelse, da Døren aabnedes, og Kongen traadte ind.

Det var imidlertid blevet Dag. Solens første Straaler trængte sig igjennem Taagen, og Fuglene begyndte deres sorgløse Kvidren.

Uagtet de Begge havde vaaget den hele Nat, vare dog hverken Tove eller Kongen saa udvaagede, at de ikke friske og freidige glædede sig over den vaagnende Dag.

Da Kongen traadte ind, gik Tove henimod ham, idet hun sagde:

— Hvor venligt og kjærligt smiler Dagen os imøde, ret som om den vidste, at vi ere sorrigfulde, og som om den vilde trøste os i vor Smerte! . . . Maaske er det den sidste Morgen, vi tilbringe sammen; vel veed jeg, at imorgen kommer atter en Dag; men en Gang ville Dagene baade komme og svinde, uden at vi ere Vidner dertil! . . . En Gang vil Solen stige af Øst og skinne paa vore Grave . . . en Gang vil Aftenen sænke sine Skygger, medens vi ikke ere mere; da vil det dæmre om vore Hvilesteder, og i Nattens Mørke ville mange Skikkelser reise sig af de klamme Grave og søge hen til de Steder, hvor de elskede, levede og drømte! . . . Da kommer Du, Volmer, i den tause Nat — Du rider op til Gurre Slot, medens Tove staaer paa Svalen i sine grønne Klæder og tilvinker Dig en Hilsen med sit Slør! . . . Medens Stjernerne funkle, begynder

Jagtens Glæde, og Hundeglammet lyder igjennem Skoven! . . . Eller vi vandre Arm i Arm ved den stille Sø, indtil det lysner i Øst, og vi flye til vore Grave! . . . Da bliver Solen vor Fjende og Natten vor Kjærligheds Fortrolige; nu hilse vi den kommende Dag, men en Gang ville vi fra vore Grave længselsfuldt hilse Nattens Frembrud! . . . Underligt vil det lyde i Sagn og Sange, hvorledes Volmer jager, og hvorledes Tove venter paa Svalen for at tilvinke ham en Hilsen! . . . Tro mig, Volmer, vor Kjærlighed er stærkere end Døden; end ikke den formaaer at tilintetgjøre den; thi jeg føler forvist, at det skeer, som jeg siger — Natten samler os atter, og Mindet om vor Kjærlighed vil naae til fjerne Slægter! . . . Her levede vi paa Gurre Slot alene for hinanden og for Naturens rige Pragt; her jublede, her drømte vi; dette Sted blev vort Hjerte kjært; men vi maae stilles, Du og jeg, og en Gang maae vi Begge stilles fra denne Plet! . . . Andre Fødder skulle da betræde disse Steder, hvor Volmer og Tove tilbragte Aarene i festlig Fryd; andre Stemmer skulle gjenlyde her, hvor Luften saa tidt og ofte bare de kjærligste Ord bort paa lette Vinger! . . . Her er skjønt og herligt ved Solopgang og i den stjerneklare Nat! . . . Hvor sælsomt trænger ethvert Minde ind paa mig netop i denne Stund . . . det er for mig, som skuede jeg her Solen stige for sidste Gang over Svens Speil og Gurre Vang, og hvilken Smerte fylder ikke min Sjæl i dette Nu, naar jeg tænker mig bort fra al den Herlighed! . . . Volmer, gid vi kunde leve evigt i den Ro og den Glæde, som nu blev bortjaget for stedse! . . .

En Taarestrøm endte hendes underlige Tale, som Volmer ikke nænnede at afbryde.

Han tog hendes Hænder imellem begge sine og sagde kjærligt:

— Tovelille, jeg forstaaer og fatter hvert af dine Ord; tro mig, jeg føler godt, at din Kjærlighed forgjæves søger Udtryk for sin Dybde; føler jeg ikke selv, hvor varmt mit Hjerte banker, hver Gang jeg efter en Fraværelse atter nærmer mig Gurre? ... En Mand blev jeg, hvem alskens Gjerning blev givet at øve i Livet, og dog hænger mit Hjerte ved Dig og ved denne Plet, og det med en saadan Styrke, at gjerne lod jeg Gud beholde sit Himmerige, om jeg blot maatte beholde Gurre! ... Og Du, Tovelille, som er en Kvinde og derfor langt mere end Manden kan leve for din Kjærlighed — til hvilken Høide maa den ikke voxe i dit Hjerte? ... Jeg deler dine underlige Drømme, jeg føler, at vi To ville aldrig stilles, selv ikke i Døden; thi Livet kan binde og løse Meget; men Døden er en stærk Laas, og den binder for stedse! ... Du siger, at vi stilles i denne Dag; Du siger, at maaske sees vi aldrig mere — slig Tale bedrøver mig vel, men den ængster mig ikke; thi viid, Tovelille, at Volmer besjæledes stedse af et stærkt Haab! ... Jo, Tovelille, vi sees igjen ... vi mødes atter!

Tove rystede sørgmodigt paa Hovedet og saae ned for sig.

Volmer greb hendes Haand og sagde:

— Se, Tovelille, Solen er stegen høiere og høiere; snart bliver der ikke længere Tid for os til kjælen Tale; thi Afskeden rykker nærmere og nærmere!

— Jeg veed det, Volmer, og jeg følte det, allerede længe før Du mindede mig derom! ... Derfor, drag bort ... vi vandre nu hver sine Veie!

— Tal ikke saaledes, Tovelille, vær trøstig og kjæk, som Du forhen var — lev roligt paa Gurre, og snart drager jeg atter tilbage til dette Sted!

— Nei, Volmer, selv gav Du dit Minde — naar Du drager i Leding, er min Plads i Kongsgaarden!

— Du har din frie Villie; men — betænk Dig vel, modtag din bedste, din kjærligste Vens Advarsel — bliv paa Gurre!

Tove svarede undvigende:

— Kommer Du usadt tilbage, saa drag til din Kongebolig; thi der vil Du finde mig, ikke paa Gurre!

XVIII.

En Elskovssang.

Fjorten Dage vare forløbne.

Volmer havde forladt Gurre Slot og var stødt til sine Mænd. Tovelille havde, fulgt af Jutta og Thucho, begivet sig til Dronningen.

Det var ikke muligt af den Maade, paa hvilken Helvig modtog hende, at slutte sig til, hvorledes hendes fremtidige Skjæbne ved Hoffet vilde blive, men længe lod Forklaringen ikke vente paa sig.

Det var henad Aften.

Dronningen spadserede, fulgt af den unge Agnete og Tovelille i den kjølige Have, som omgav Kongsgaarden.

Længe havde de vandret om, da Lyden af Folqvards Strengeleeg pludseligt naaede deres Øren.

Sangeren, som troede sig ene og ubemærket, greb nogle

Akkorder, og snart naaede følgende Strofer til dem, baaren af Vinden:

Snart Natten hyller sit tætte Slør
Om Eng, om Mark og Dale;
Min Strengeleeg skal som ofte før
Sødt tolke mit Hjertes Tale!

Der opstod en lang Pause.

Dronningen og hendes to Ledsagerinder, som havde standset deres Gang, begyndte atter at vandre fremad; men neppe havde de gjort nogle Skridt, før de paany hørte Lyden af Strengene, medens Følgvard til en Melodi, som langt i Skjønhed overgik den, som de nys havde lyttet til, vedblev:

Høit Sangen skal som en dristig Fugl
Udsprede de lette Vinger,
Og flagre freidigt fra Buur og Skjul,
Mens Hilsen og Bud den bringer
Fra Sjælens Løndom, fra Hjertets Vraa,
Hvor tusinde Drømmeglimt opstaae,
Fra Kjærligheds unge Rige,
Hvor Glædernes Mængde stige.

Kjæk Sangen skal som et Uveirsblink,
Som Lyn paa den mørke Himmel
Nedstyrte hver Sorg fra Haabets Brink
Til Glemselens dybe Svimmel;
Af Sjælens Løndom, af Hjertets Vraa,
Hvor tusinde Drømmeglimt opstaae,
Af Kjærligheds unge Rige
Skal Glædernes Mængde stige!

Sangen forstummede atter.

Tove vendte sit Blik imod Helvig; denne syntes dybt

greben; hun vendte sig bort, men Tove bemærkede ikke hendes Bevægelse og sagde efter en lang Pause:

— Det er første Gang, jeg har hørt Folqvard Sangers Røst, og jeg maa tilstaae, at den gik mig lige til Hjertet; der er Noget i disse Ord og disse Toner, noget Ubegribeligt, noget Uforklarligt, som gjennemtrænger mig og ligesom synes at være i Slægt med mig selv og mit inderste Væsen!

Helvig vendte sig hastigt imod hende; hun betragtede Tove fra Top til Taa og svarede derpaa med isnende Kulde og gjennemtrængt af den meest ydmygende Haan:

— Tro ikke, at det overrasker mig, Jomfru Tove, at I føler Eder hendraget til den første den bedste Ungersvend — deri følger I jo kun den Vei, som I forlængst betraadte!

Tove blev blussende rød; hendes Læber dirrede, og medens Taarerne fyldte hendes Øine, ledte hun forgjæves efter Svar paa denne krænkende Tale.

Helvig fortsatte sin Vandring, fulgt af Agnete, som øiensynlig ikke begreb det Mindste af, hvad her foregik lige for hendes Øine.

Et Øieblik stod Tove som naglet til Pletten; da skyndte hun sig pludseligt bort i den modsatte Retning af den, Helvig med Agnete tog.

Thucho, der som en hengiven Ven havde fulgt Tove til dette hendes nye Opholdssted, bemærkede strax med sit skarpe Blik, hvorledes hendes Stilling her vilde blive.

Kjærligt søgte han at fierne hver af de Torne, som Helvig i saa rigelig Mængde strøede for hendes Fod, og ofte lykkedes det ham at afvende Samtalen der, hvor den netop truede med at blive meest saarende for hende.

Tove havde vel ahnet dette nu og da, men aldrig havde hun følt det fuldt ud før netop i dette Øieblik, da Helvig, greben af en dobbelt Skinsyge, vendte sin Uskaansomhed imod hende.

Saasnart Tove havde fattet sig, var derfor hendes første Tanke den at opsøge Thucho for hos denne tro Ven at hente et godt Raad, ja maaske endog Trøst i sin store Smerte.

Hun skulde ikke søge ham forgjæves, thi ved en Omdreining i Haven stode de pludseligt Ansigt til Ansigt.

— Thucho, raabte Tove ham i Møde, jeg søgte Dig!

— Og jeg søgte Eder, Jomfru Tove! svarede han.

— Hvorledes, Du søgte mig?

— Som jeg siger!

— Og hvorfor?

— Undrer det Eder?

— I Sandhed — ja!

— Og hvor kan dette undre Eder? Jeg søgte Eder jo saa tidt og ofte, uden at I, naar I erfarede det, forbausedes derover?

— Jeg veed ikke selv hvorfor, Thucho; men der er Noget i dit Udseende, som siger mig, at Du denne Gang har en særegen, en vægtig Grund, hvorfor Du netop søger mig, og denne Overbeviisning fylder mig med Angst!

— Siig først, Jomfru Tove — hvad fattes Eder?

Tove taug.

— Hvorfor gik I for at søge mig? vedblev han.

— Fordi . . . fordi . . . hvidskede hun; men hun fuldendte ikke, hvorfor Thucho paany tog til Orde:

— Forklar Eder, Frøken Tove! . . . Man har atter krænket Eder? lagde han spørgende til.

Tove nikkede bekræftende.

Thuchos Øine lynede, og han hævede truende sin Haand, medens han hvidskede:

— Ve Dig, Helvig . . . ve Eder Alle!

Tove begyndte at vandre langsomt fremad, og Thucho fulgte hende.

De gik i Retning af Slottet, ved hvis Indgang de mødtes med Helvig, som denne Gang var alene.

Da Helvig saae Thucho paa sin sædvanlige hjertelige og fortrolige Maade ledsage den krænkede Tove, udbrød hun:

— Det maa jeg tilstaae, Jomfru Tove, I lader Eder ikke saa let slaae af Marken, og Eders varme Hjerte veed at trøste sig; I giver ikke Sorgen Raaderum, men fæster Eders Øu snart til en, snart til en anden af vore unge Riddere — det smerter mig for min Herre og Konges Skyld, at han ikke bedre har forstaaet at binde sin Slegfred!

Thucho vilde just give hende et bittert Svar, da Tove med blege Kinder og funklende Øine tog Ordet med en Stemme, som ved sin Skjælven forraadte hendes Sindsbevægelse.

— Fru Helvig, udbrød hun, medens hun fæstede et strengt Blik paa hende, atter haaner I mig; men til Eders sidste Vredesudbrud har jeg kun det at sige, at den, som I kalder for Herre og Konge, bandt mig saa fast til sig, at Intet, selv ikke de Krænkelser, jeg daglig maa lide, skal bringe mig til at klage eller løsne de stærke Baand!... I veed kun lidt, hvad Kjærlighed er, naar I saaledes spotter med den . . . Hvorfor er I ond imod mig? Hvorfor indbød I mig at komme hid, om det blot var for at

krænke og haane mig? . . . Saameget skal I dog vide, at langt fra at klage over min Tilværelse, er den saa at sige blevet bedre, siden jeg kom hid.

— Hvad mener I? spurgte Helvig.

— Forstaaer I mig ikke, Fru Helvig?

— Ei ganske?

— Saa vid, at den Følelse, som bragte mig til at søge Eder, til at længes efter Eder, den er forlængst bortveiret; thi snart følte jeg, at I var ikke disse Tanker værd, som den Gang plagede mig baade Nat og Dag!... O, hvor længtes jeg efter Eders Venskab, hvor tørstede, hvor higede jeg ikke efter Eders Gunst, hvor kjærlig kom jeg Eder i Møde! . . . I haanede mig, I hadede mig, og hvorfor? . . . Fordi I selv bandt Eder til en Husbond og Herre, som I ikke kjendte og ikke elskede! . . . En Konge, som kunde vinde Guld om Eders Tinding, var Eder dyrebarere end den, som vandt Eders Hjerte!

— Hold op! raabte Dronningen; det er nok, at jeg . . .

Hun fik ikke fuldendt; thi Thucho faldt hende i Talen.

— Tovelille har Ret! udbrød han; I elsker ikke Kongen, og aldrig eiede han Eders Hjerte, det I forlængst bortgav til ham, som af sin Fader lærte den Kunst at lesle med Dronninger! . . . Maaske er Eders Kjærlighed reen og brødefri — jeg blev ikke kaldet til at være Jer Dommer; men langt mindre blev I kaldet til at dømme den, som ledet af sine Følelser bortgav sit Hjerte uden derfor at vinde Andet i Verden end dens Spot og Kulde, hvem hun troede at bevæge til Venlighed og Overbærenhed!

— I klager over, at Tove kun vandt min Spot og Kulde, svarede Helvig; men tro mig, hun har nok trøstet

sig med Kongens Kjærlighed og den Gunst, hun staaer i hos Eder og Andre!

Med disse Ord vilde Helvig fjerne sig; men Tove holdt hende tilbage, idet hun udbrød:

— Veed I vel, Fru Helvig, at jeg i dette Øieblik ønsker, at jeg var ond; thi I fortjente at rammes lige i Hjertet for Eders Haardhed imod mig! . . . I var ikke bedre værd, end at I skulde føle den samme Smerte, som I nu tilføier mig . . . Jeg maa bort herfra . . . Jeg dør, jeg dræbes i denne Kvindes Nærhed . . . jeg bliver ond som hun! . . . Thucho, før mig herfra, før det er forsilde! . . . Syg var jeg i mange Dage; men denne sidste Sjælesmerte forøger de Lidelser, som hjemsøgte Legemet! . . . Se, Thucho, hun leer, hun spotter mig! . . . O, var dog Volmer her at frede om mig!

Hun sank afmægtig om i Thuchos Arme.

Helvig vendte Ryggen til dem Begge for at gaae, da et Forfærdelses Udraab af Thucho standsede hende.

Hun vendte sig atter imod ham og spurgte med lav Stemme:

— Hvad er det, som bevæger Eder saaledes?

Thucho pegede stiltiende paa Toves Ansigt.

Dronningen traadte nærmere, betragtede hende opmærksomt, men foer derpaa forfærdet tilbage.

Tove laa livløs i Thuchos Arme; hendes Læber skjælvede krampagtigt, og om de lukkede Øine fandt underlige Trækninger Sted, medens hele hendes skjønne Ansigt var overskygget af et mørkeblaat Skjær.

Helvig stod maalløs.

Endelig nærmede hun sig atter og hviskede saa sagte, at Thucho neppe kunde høre det:

— Den sorte Død — ei sandt?

— Ja, Pesten har udsøgt et Offer, som vil blive savnet og begrædt frem for mange Andre!

Hans Stemme skjælvede, og med Møie lykkedes det ham at bekæmpe den heftige Vrede, som greb ham, da han i Helvigs Øie saae Blinket af en lønlig Glæde over det, hun havde hørt.

— I glæder Eder, Fru Helvig, det sees af Eders Blik; men tvi Eder for slig Glæde, I fanger af hendes Død! udbrød han, idet han bar den afmægtige Tove bort

---

XIX.

En Raadgiverinde.

Helvig sad mismodig i sit Kammer.

Hun havde ladet Aza kalde til sig for ved dennes Samtale og mangehaande Fortællinger at adsprede sig og forkorte Tiden.

Endnu var Pigen ikke kommen, og Helvig sad ene, grublende over det, som nylig var forefaldet, og gjenkaldende sig hvert Ord, hun havde skiftet baade med Tove og Thucho.

Mange vare hendes Tanker.

Nu mindedes hun, hvorledes Thucho med rene Ord havde forestillet hende, at Folqvard i Grunden eiede hendes Hjerte, og hun følte, at han talte sandt; men netop det, at hun følte Sandheden af hans Ord, gjorde, at hun mere forbittret end nogensinde vendte sit Had imod ham og

Tove, medens Folqvard Dag for Dag blev hende kjærere og kjærere.

Utaalmodigt reiste hun sig og gik frem og tilbage i Kamret. Uvilkaarligt greb hun om sin Finger, hvor Kong Abels Ring funklede.

— Jeg er ret en Taabe, hvidskede hun, at jeg i mindste Maade kan troe paa en Drøm — Abels Ring skilles vist neppe nogensinde fra min Finger, skjøndt jeg drømte, at min Sanger kastede den i Fjordens Vande!...

Hun ilede til Døren, som hun aabnede, da hun syntes at høre Fjed udenfor.

— Der er Ingen! vedblev hun, idet hun begav sig hen paa sin forrige Plads.

Lang Tid havde hun dog ikke tilbragt i Roligheb, da hun atter sprang op og næsten raabte:

— Hvor bliver hun af? . . . Hun agter nok ikke længere mine Befalinger værd at udføre, siden hun saaledes forsømmer at komme!

Neppe havde hun udtalt, før den Ventede viste sig paa Tærskelen.

Hastigt nærmede hun sig til Dronningen, og medens det venligste Smiil spillede om hendes Læber, neiede hun og sagde:

— Tilgiv, Fru Helvig, det varede saa længe, før jeg fulgte Eders Befaling men; . . .

— Nu? spurgte Helvig.

Pigen taug endnu, og Helvig vedblev:

— Hvad har hindret Dig?

— Et Besøg, som jeg har aflagt hos Rylænderinden!

— Hvorledes?

— Som jeg siger, ædle Frue!

Helvig taug.

— I undrer Eder maaske ved at høre sligt; men jeg vil ikke fortie Sandheden for Eder, Fru Helvig, og derfor giver jeg den rene Tilstaaelse!

— Som jeg dog ikke ganske forstaaer! svarede Helvig.

— Nylænderinden er syg? begyndte Axa paany og fæstede speidende sit Blik paa sin Tilhørerinde.

— Tilvisse er hun syg! svarede denne, medens hun søgte at undgaae Pigens forskende Øie.

— I veed, Fru Helvig, hvad jeg tidligere har fortalt Eder, at min gamle Oldemoder lærte mig den Kunst af Urter at tilberede mange Slags Lægemidler?

— Det veed jeg — men imod Pesten voxer der ingen Urt!

— Og dog gik jeg til hende for at tilbyde min Hjælp!

— Det vil være til ingen Nytte!

— Og dog til Nytte!

— Jeg forstaaer Dig ikke, svarede Helvig.

— En Drik af Urter tilbød jeg . . .

— Du vil virkelig frelse hende, om Du kan? spurgte Helvig hastig.

— Jeg vil forhindre hende i at søge Lægedom i de saakaldte Svedebade! sagde Pigen med et uhyggeligt Smil.

— Og derfor tilbyder Du din Hjælp? spurgte Helvig, medens hun ikke uden en vis Gysen betragtede den forskærdelige Kvinde.

— Jeg troede at have gjættet min Dronnings Villie og Ønske, derfor handlede jeg saaledes!

Helvig tav.

Hun havde vel tænkt sig Muligheden af Toves nære Endeligt, men selv at række Haanden til, at hun af Mangel paa den eneste Pleie, som kunde give Haab om Be-

bring, blev Dødens visse Bytte, var dog en Handling, som hun endnu gyste tilbage for.

Pigen, som gjættede hendes Tanker, vedblev hastigt:

— Tove er endnu kun svagt angreben af Sygdommen, uagtet hun selv troer det Modsatte; thi hendes Lidelser ere for Øieblikket ligesaa meget Sjælens som Legemets!

Helvig vedblev at tie.

Aza betragtede hende skarpt, da hun atter sagde:

— Er det Eders Villie, saa gaaer jeg til hende, hjælper hende paa samme Maade, som jeg har hjulpet saa mangen Syg, der angrebes af Pesten; maaske er det endnu muligt at frelse hende, og hun vilde maaske endnu være i Stand til at modtage Kongen ved hans Ankomst for at anklage Eder for ham, ganske som hun i disse Timer anklager Eder for Gud!

Helvig blev opmærksommere og spurgte sagte:

— Hvorledes — hun anklager mig?

— Ja, hverken mere eller mindre, udbrød Pigen; i vilde Feberphantasier taler hun kun om Jer Uret imod hende! tilføiede hun.

Helvig bed Læberne sammen. Nøie overveiede hun Pigens Ord, og efter kort Betænkning spurgte hun:

— Aza, hvad raader Du til?

— Hvad jeg af Hengivenhed for Eder allerede har gjort, maa være Eder Svar nok i den Henseende!

— Du mener, at din Hjælp her skal være den eneste?

— Det forekommer mig at være det Forstandigste!

— Nei, dertil kan jeg dog ikke give mit Minde; Rylænderinden maa ikke savne den Hjælp, som er nødvendig; desuden vilde det yderligere opbringe Kongen, og Sligt maa ikke skee!

— Svedbadene ere dog ei heller uden Fare for dem, som benytte disse! svarede Axa.

— Jeg forstaaer Dig ikke!

— De hidkalde ogsaa stundom Døden!

— Hvad mener Du?

— Jeg har hørt, at Enkelte ere omkomne netop under Badningen!

— Disse ere naturligviis kun døde netop under Badningen, fordi deres Tid var omme, og det hvad enten de havde været i Badstuen eller i Sengekamret paa den Tid! svarede Helvig med en fælsom Betoning paa hvert af Ordene.

Pigen betragtede hende skarpt.

Skulde Helvig virkelig i dette Øieblik ville være Medvider i Toves Død, hvilken hun for nogle Minutter siden endog gyste tilbage for?

Det var virkelig saaledes; den Mulighed, som Axa havde oprullet for hendes Blik, at Volmer, forført af Tove, vilde kræve hende til Regnskab for den Medfart, Tove under hans Fraværelse havde lidt, forfærdede hende, og fra denne Fare kunde hun kun reddes ved Toves Død, som hun mente. Var hun død, da var hun sikker paa hendes Taushed, og tilmed troede hun, naar Medbeilerinden for stedse var fjernet, og naar hun kunde møde Kongen med den Forsikkring, at alle Midler vare anvendte for at frelse hende, da at kunne vinde sin Herres og Konges Gunst og derved erhverve sig større Magt over ham end nogensinde tidligere.

Alt det overveiede Helvig i et Nu, og hun vidste grant, at hun kun behøvede at give Axa Tilladelse til at være Toves Sygevogterske for fuldstændigt at blive hende kvit; thi saa meget forstod hun, at denne Pige hadede Tove med en Lidenskab, som var endnu stærkere end hendes egen,

som dog blev holdt i Tømme, deels af en virkelig medfødt Retfærdighedsfølelse, deels af ydre Hensyn og Frygt for Kongen, altsammen Bevæggrunde, som Aza, der Intet havde at tabe, ikke kunde paavirkes af.

Det var klart, at Helvig allerede havde fattet sin Beslutning; thi det forraadte hendes hele Væsen; men det er lige saa naturligt, at hun ligesom standsede overfor denne Gjerning og saae sig baade frem og tilbage.

— Aza, hvidskede hun efter et kort Ophold, hvor er hun — før mig til hende!

— Hun er i sit eget Sengekammer; nys bad hun mig at bringe en Bøn til Folqvard Sanger!

— Til Folqvard! raabte Helvig, idet hun blev blussende rød.

Pigen bemærkede det med Skadefryd og svarede:

— Ja, hun bad ham synge den Sang under hendes Vinduer, som I nok erindrer, henrykte hende saameget, første Gang hun hørte den!

— Og Folqvard? spurgte Helvig med dirrende Læber.

— Han var glad over at kunne opfylde et Ønske af den skjønne Tovelille!

— Han var glad, udbrød Helvig spottende; sig hellere, at han just havde Lyst til at synge netop i det Øieblik, og derfor sang han!

— Om jeg talte saaledes, da gjorde jeg Folqvards egne Ord til Usandhed, svarede hun listigt, da hans Tale netop lød, at han var forstemt, ret inderlig bedrøvet over hendes Skjæbne, at hun skulde rammes af den forfærdelige Sot midt i sin Lykkes og Ungdoms Dage. I kan aldrig troe, min høie Dronning, hvor Hjertet flød ham fra Læberne, og hvilken Beundring for hans dybe og ædle Medfølelse der greb mig, da han næsten med Taarer i

Dinene greb sin Strengeleeg og hastede hen under hendes Vindue!

Den Gnist af Medfølelse, som endnu ulmede i Helvigs Hjerte, kvaltes i et eneste Øieblik af den Ondskabens Aske, som Pigen med inderlig Sjælefryd lod falde i tætte Lag.

Helvig bekæmpede sin Sindsbevægelse; dog kjendte Axa enhver af hendes Tanker, og hun forstod, hvad hun meente, da hun vendte sig imod hende og sagde:

— Gaa, Axa, handl, som Du vil — paa dine Følelser for Tove forlader jeg mig ganske; bered Badstuen for hende saasnart som muligt, at ikke hendes Lidelser skulle tiltage!

Pigen gik.

Helvig var alene tilbage. Nu pressede hun sin Haand imod Hjertet, idet hun mere skreeg end sagde:

— Ogsaa han . . . nei . . . nei, hendes Trods imod mig og hendes Lefleri vedvarer, endog Døden svæver hende for Øie — er hun vel Skaansel værd?

XX.

Gjenkjendelsen.

Naar vi endnu ikke have omtalt Jutta, som dog ledsagede Tove til Kongsgaarden, saa har dette alene sin Grund deri, at denne ligesom hiin var angreben af den

forfærdelige Pest og derfor ikke kunde være Toves Pleierinde, hvilket foraarsagede dem Begge megen Hjerteſorg.

Agnete, ſom hos den forſtandige Fru Kirſtine havde lært Mangt og Meget, var af hende uddannet til en kjærlig og paalidelig Sygepleierinde, hvorfor hun ſtrax anholdt om og erholdt Dronningens Tilladelſe til at pleie den ſyge Jutta.

Det var Nat. Jutta laa bleg og ſtille paa Leiet. Forunderlige Feberſyner droge forbi hendes Blik, ſom kun var ſvagt tilhyllet af de halvt aabne Øielaage.

Det ſyntes, ſom om hun ſtirrede paa Natlampen, ſom brændte paa et lidet Bord foran hende.

Underligt lyſte hendes Øine, og Agnete betragtede hende uroligt.

Sandhuret, ſom ſtod i Vindueskarmen, var næſten udrundet, og med ængſtelige Miner reiſte Agnete ſig, idet hun tog en Flaſke fra en lille Hylde og nærmede ſig den Syge.

Hun bøiede ſig over hende og hvidſkede halvhøit:

— Hører I mig, Frøken Jutta?

Den Syge vedblev uafbrudt ſin Stirren, men ſvarede ikke.

Agnete gjentog:

— Hører I mig, Frøken Jutta — Timen er ſnart udrunden!

Nu fæſtede Jutta ſit Blik først paa hende, dernæſt paa Timeglaſſet.

Sagte bevægede hun Læberne, uden at dog nogen Lyd trængte ſig frem.

Med ſynlig Anſtrengelſe reiſte hun ſig halvt op paa Leiet og hvidſkede neppe hørligt:

— En forunderlig Drøm eller maaſke rettere et underligt, forvirret Billede viſte ſig i dette Nu for min Tanke

og min Forestilling; jeg syntes, at jeg atter var paa Segeberg Slot; jeg syntes, at jeg saae min Fader, urolig og hævngjerrig; jeg syntes, at jeg saae Barnet, som ængsteligt klyngede sig til mig, medens hun i sine smaae Hænder holdt den blaa Steen, som hendes Moder i sin Dødsstund gav hende, og som hun, endskjønt kun et lidet Barn, høitideligt lovede at bevare hele sit Liv igjennem!

Hun taug atter.

Agnete bøiede sig over hende, begjærligt lyttede hun til hvert af hendes Ord; en forunderlig Anelse greb hende, og idet hun strøg de lyse Krøller bort fra hendes Pande, hvidskede hun:

— Fat Eder, Frøken Jutta, saml Eders Tanker og sig mig, hvad I tænker paa i denne Stund?

Jutta betragtede hende med et spørgende Blik, medens hun forgjæves forsøgte at reise sig.

Det var, som om hun ikke ret kunde gjøre Rede for sine egne Tanker; men det Billede, som foresvævede hende, stod klart og tydeligt for hendes Sjæl.

Hun rakte Haanden ud imod Agnete og spurgte halv forvildet:

— Var det Dig, som stod saa alene den Gang?

— Jeg forstaaer Eder ikke! svarede Agnete.

Efter et kort Ophold tilføiede hun:

— Læg Eder tilbage paa Puden, maaske vil I snart baade vinde Styrke og Klarhed over Eders Tanker, saaledes at I kan fortælle, hvad det er, som i dette Øieblik bevæger Eders Sjæl!

Jutta adlød uvilkaarligt; dog vendte hun nu og da sit Blik imod den stille, kjærlige Agnete, der syslede om hende med en Omhu og Deeltagelse, som forgjæves søgte sin Lige.

Pludseligt reiste Jutta sig halvt op, og idet hun rakte Armene ud imod Agnete, raabte hun:

— Kom, kom, at jeg kan skriste Alt, forinden jeg dør!

Agnete nærmede sig næsten forfærdet, men svarede venligt:

— I kan dog vist dø roligt; thi det er neppe muligt, at nogen Synd kan tynge Eders Samvittighed!

— Det er snart mørkt, og jeg formaaer neppe at skjælne dine Træk; men din Stemme er for mig som en stille Musik, ja nu og da lyder den saa mildt og husvalende, at jeg endog synes at glemme Alt; dog er der Eet, som jeg aldrig kan glemme; saalænge mine Øine see Dagens Lys, saalænge vil den Erindring staae for min Tanke og det Syn for mit indre Blik!

— Tal, fortæl, hvad tynger paa Eders Sind?

— At jeg bedrog min egen Fader! svarede Jutta med alle Tegn paa Anger.

— Hvorledes, I bedrage Nogen — nei, Frøken Jutta, I taler i Vildelse, I er syg, I veed ikke, hvad I siger!

— Agnete, svarede Jutta, jeg har havt Feberdrømme; men de ere allerede bortveirede, og hvad der blev tilbage er Følelsen af denne dybe, denne grændseløse Anger!

— Kan I, saa let Jert Hjerte — betro mig Alt!

— Siig, er det ikke rimeligt, at jeg maa angre min Handling? Tænk Eder, hvad en Fader, som har elsket og værnet om mig, maatte lide, om han vidste, at den Datter, som eiede hans fulde Tillid, hans hele Fortrolighed, forraadte og bedrog ham.

— Men hvori bestaaer da Eders Synd? spurgte Agnete deeltagende.

— Den bestaaer deri, at jeg berøvede ham det

Eneste, han havde at leve for, det, hvorom alle hans Tanker og Følelser dreiede sig.

Agnete blev bleg ved at høre denne Tilstaaelse af den, hvem hun hidtil antog for Fromheden og Troskaben selv.

— Og dog, vedblev Jutta efter en Stunds Taushed, dog handlede jeg jo, som min Samvittighed indgav mig at handle; hans Livsmaal var jo endt og til Fordærvelse for den Uskyldige! . . . Hør, Barn, og forstaa det, om Du kan! . . . Hans bedste Ven saarede hans Hjerte dybest, saa dybt, som kun et Faderhjerte kan saares! . . . Hans bedste Ven krænkede hans Datter og dræbte hende, at ikke hendes Raab skulde naae Faderens Øren! . . . Forstaaer Du, at han blev vanvittig? . . . Forstaaer Du, at han kun levede for at hævne sig? . . . Og denne Hævn, dette hans Livsmaal røvede jeg ham!

Agnete fæstede forfærdet sit Blik paa den Talende, i hvis Træk den største Lidelse afspeilede sig; med skjælvende Stemme svarede hun:

— Maaske ønsede Eders Fader endog paa Blodhævn, og da har Eders Gjerning efter min Overbevisning været ædel og god, og den vil da komme baade ham og Eder tilgode hisset, hvor hver en Gjerning veies og betales fuldt ud efter dens Værd!

— Saaledes tænkte jeg tidt og ofte, vedblev Jutta roligere; hvor ofte har jeg forestillet for mig selv, at den Gang, da min Fader fældede Ugjerningsmanden, da burde hans Hævn være mættet; men ak, hvor ofte følte jeg strax derefter den bitre Anger, fordi jeg havde afskaaret ham Veien til den Hævn, som i hans Tanker var den sødeste af alle!

— Det synes mig dog, som om al Hævnfølelse maatte være ophørt, naar Eders Fader druknede den i Synderens Blod?

— Men han druknede den ikke, Agnete, den lever i ham, den raser i ham i sin fulde Styrke, og Dag og Nat forfølger han det Barn, hvis Blod alene kan forsone ham!

— Det stakkels Barn! udbrød Agnete uvilkaarligt.

— Som skylder mig sin Frelse! svarede Jutta.

— Der har I gjort en Kjærligheds Gjerning, og I fortjener at velsignes baade af Jer Fader og af den Forfulgte! . . . Tro mig, en saadan Flygtnings Tak og fromme Ønsker maa have megen Vægt hos den Høieste! Jeg veed det godt, jeg føler selv, hvad det vil sige at fare fredløs og hjemløs om! . . En Gang var der Een, som vaagede over mig, Een, som tog mig i sine kjærlige Arme; men selv denne Ene er ikke mere, og fra jeg voxede ud over Barnealderen, blev jeg vildsom, og som et jaget Vildt maatte jeg flygte saa hist, saa her, forfulgt af Fjender, som jeg ikke en Gang kjender, langt mindre nogensinde har forsyndet mig imod! . . . Nu og da staaer et Glimt af min Barndom frem for min Sjæl; dog aldrig fængsler jeg det saalænge, til det bliver tydeligt for mig, eller det staaer klart for min Tanke, hvorledes jeg førtes ud i Verden! Der er en underlig Forvirring i mit Sind, og som i Drømme griber jeg snart denne, snart hiin Forklaring; men alle ere de tvivlsomme! . . . Hvor drages mine Tanker i dette Nu hen paa min egen Tilværelse, og Eders Tale er det, som har voldet det! . . . Hiint Barn, I taler om, forekommer mig som en Beslægtet, en Lidelsesfælle; thi stedse maatte jeg flygte huusvild om, ja ligefra mit femtende Aar . . .

Hun holdt pludseligt inde; thi Jutta reiste sig overende og raabte:

— Hvad siger Du, Barn? . . . Du har flygtet paa Maa og Faa . . . Du er fredløs . . . Du blev forfulgt alt fra dit femtende Aar . . . min Gud . . . min Gud

. . . nei, det er ikke muligt . . . jeg maatte have gjenkjendt hende . . . og dog . . .

De sidste Ord hendøde i en mat Hvidskken, og udmattet sank hun tilbage paa Leiet.

Agnete var dybt greben; selsomme Tanker fore igjennem hendes Sjæl. Vidste denne Kvinde, hvem hun, den Forladte og Forfulgte, var? Eller var hun, naar Alt kom til Alt, dog ikke den, hvem Jutta havde talt om? Skulde hun af disse blege Læber høre sin Skjæbne? Skulde hun af denne Døende indvies i de Hemmeligheder, som stedse havde omgivet hende og stedse været uigjennemtrængelige?

Disse og lignende Spørgsmaal opstode i Agnetes Bevidsthed, og hun mærkede ikke, at Jutta paany havde aabnet Øinene og hvidstede, idet hun stift betragtede hende:

— Jo, jo, jeg gjenkjender hende!

XXI.

Fortiden.

Den Sindsbevægelse, som havde grebet Jutta, undlod ikke saa snart igjen at gjøre sine Følger gjældende.

Længe laa den Lidende næsten som bevidstløs, og skjønt Agnete snart gjenvandt sin Fatning og efter et eneste Blik paa den Ulykkelige ydede hende al tænkelig Hjælp, saa var det længe, som om Livet for stedse var bortflygtet.

Denne stærke Sindsbevægelse hos Jutta bestyrkede end mere Agnete i den Tro, at hun selv og ingen Anden var det Barn, som Jutta havde frelst, og hvis Frelse hun bebreidede sig som en Synd imod den vanvittige, haardt krænkede Fader.

Hvor gjerne ønskede hun nu at kunne tale trøstende og opmuntrende Ord til den Syge. Hvor længtes hun efter paany at skue disse klare, blaae Øine, i hvilke man ligesom skimtede Himlen aaben; men forgjæves vare alle Oplivningsforsøg, og allerede havde Agnete opgivet nogensinde mere at høre Stemmen af den, hvem hun skyldte sit Livs Redning, da Jutta med en grændseløs Forvirring i alle Miner pludseligt slog Øinene op og raabte med stærk Stemme:

— Tag hende . . . bær hende ... bort fra Segeberg, bort fra Slottet! . . . Merthe, Merthe, Du giver meer end Livet . . . Du ryster paa Hovedet! . . . Din Ære giver Du til Priis for onde Tunger! . . . Bort, bort — hils Folqvard . . . hils . . .

Længere kom hun ikke i sin forvirrede Tale; hun sank atter tilbage, og en dyb, rolig Søvn gjengav hende nogle af de Kræfter, som de sidste Øieblikkes Bevægelse havde udtømt.

Fra det Øieblik, at Agnete hørte Jutta udtale Merthes Navn, nærede hun ingen Tvivl længere om, at hun og netop hun, hvem Merthe havde ofret saameget, var det forfulgte, dødsdømte Barn. Men hvis Barn? Hvem var hun? Hvem vare hendes Frænder og hvem hendes Fjender? Derom spurgte hun forgjæves sig selv.

Hvor underligt bankede hendes Hjerte; hvor længselsfuldt ventede hun at see Jutta vaagne af sin Slummer; hvor stirrede hendes Øie paa Sanduret, hvor det hvide

Sand stadigt og eensformigt drysſede lidt efter lidt, indtil det Alt var samlet i Foden af Glasset, og hun reiste sig for at vende det!

Mere end een Gang havde Agnete vendt Timeglasset, forinden Jutta vaagnede af sin Slummer.

Lydløst bevægede Jutta sin ene Arm, medens hendes Blik med et usikkert Udtryk fæstede sig snart paa en, snart paa en anden Gjenstand.

Det syntes, som om hun ikke fandt, hvad hun søgte; thi hun udbrød i en stuffet og klagende Tone:

— Drømte jeg det Hele, eller hvor er Cecilie? Gik hun bort, eller har jeg skuffet mig selv?

— Hvem søger Eders Blik, Frøken Jutta? Hvem speider I efter? lød Agnetes bløde Stemme.

— Nei, det var ingen Drøm — Du er her! . . . Kom, o kom her tæt hen til mig! . . . Lad mig skue dine Øine, høre din Stemme . . . læg din Haand paa min hede Pande; thi Du maa vide, at i lange, lange Aar længtes jeg efter at see Dig, efter at sige Dig Alt, hvad der er hændet . . . tro mig, jeg skjærmede og fredede Dig; hvorvel jeg selv var ung, saa følte og forstod jeg dog, at jeg, som ikke den Gang efterstræbtes af Nogen, kunde være Dig til Nytte og til Gavn i din Nød! . . . Vel fulgte jeg Dig ikke selv; thi det vilde for mig have været en Umulighed paa den Tid; senere tabte jeg Dig af Syne . . .

Hun taug overvældet af Træthed, og medens Agnete kjærligt syslede om hende, hvidskede hun paany:

— Jeg kjendte Dig ikke strax, skjøndt det dog forekom mig, som havde jeg seet Dig tidligere; men i et Nu var det saa klart, saa lyslevende for min Bevidsthed, at Du er den Cecilie, som forlængst frelstes fra den visse Død; men Du frelstes ved et Bedrag; thi min Fader bedrog jeg for hans Hævn, den Gang da jeg traf Forberedelser til din Redning! . . . Og derfor fortæl, sig mig Alt, hvad Du veed om din Fortid ligefra den Stund, da jeg førte Dig til Niels Bugges Borg, og indtil nu, da vi atter mødes efter saa mange Aars Adskillelse!

Agnete smilede paa en sælsom Maade, da hun svarede:

— Er I nu ogsaa saa vis i Eders Sag; thi skrækkeligt vilde det være, om I bedrog baade Eder og mig . . . I kalder mig Cecilie, medens man altid hidtil kaldte mig Agnete, naar man nævnede mig ved Navn?

— Jeg bedrager mig ikke, og netop det, at Du kaldes Agnete, viser mig klart, at her tager jeg ikke feil; desuden er Du maaske endnu i Besiddelse af hiin blaa Steen, som din Moder gav Dig i den Stund, da hun døde; thi vel var Du den Gang kun et lidet Barn; men Alvor og Troskab lyste af al dit Væsen; Du lovede din Moder at forvare denne Skat; jeg troer, at Du har holdt dit Løfte — derfor viis mig hiint Arvegods, da løses enhver Tvivl!

— Jeg veed af intet saadant at sige! svarede Agnete frygtsom.

— Hvorledes, raabte Jutta, Du har mistet dette Klenodie?

— Jeg mindes aldrig at have eiet et saadant!

— Har Du da glemt hiin Aften, da din fromme Moder bød Jorden Farvel for evigt?

Agnetes Træk forandredes pludseligt; et Udtryk af dyb Smerte prægede sig deri, og hun svarede veemodigt:

— Du kalder min Moder from?

— Det var hun!

— Man har sagt mig, at hun forlod mig?

— Det har Merthe sagt?

— Det er, som Du siger, og dog taler Du saa godt om hende — forklar mig Alt!

Jutta taug.

Agnete tog derfor atter til Orde:

— Du kjender Merthe . . . Du kjender Alt . . . jeg føler godt, at jeg maa være den, Du søger; men hvem er jeg?

— Du er Grev Adolfs Datter og født paa Segeberg Slot!

— Min Gud, er det sandt . . . hiin ulykkelige Adolf, som myrdedes paa sit eget Slot?

— Ja, ja, Du er hans Barn, hans Datter, som jeg frelste fra at dele Faderens Skjæbne! —

— Hvorledes, raabte Agnete, det er mig, som Eders Fader vil mætte sin Hævn paa, og . . . o, min Gud . . .

Hun taug, idet hun greb sig med begge Hænder om Hovedet.

Jutta forstod hendes Rædsel; hun rakte Haanden ud imod hende som for at drage hende til sig; men Agnete fjernede sig uvilkaarligt.

— Barn, hvidskede Jutta, Du ræddes for mig, Du seer i mig Datteren af din Faders Morder, ei sandt?

Agnete taug og trak sig endnu mere tilbage med alle Tegn paa Smerte og Forvirring.

— Han dræbte din Fader, men jeg frelste Dig fra at dele Skjæbne med ham; jeg frelste Dig, skjøndt jeg derved maatte volde min Fader baade Raseri og Lidelse . . . hvorledes dømmer Du? . . . Betænk din Faders Brøde, og lader os Begge takke Gud, at han ikke hjemsøgte Fæ-

drenes Misgjerninger haardere paa Børnene, end at disse dog ikke segnede under Byrden!

Agnete hørte roligt disse Ord; hendes Smerte veeg lidt efter lidt, og et blidt, veemodigt Skjær bredte sig over hendes Ansigt; hun nærmede sig tættere og tættere til den Syge, og neppe havde denne udtalt, før hun kastede sig om hendes Hals og tiltalte hende med de kjærligste Navne.

Agnete græd heftigt, medens hun kjærtegnede Jutta, og denne søgte ved stille og trøstende Ord at bringe Pigen i en roligere Sindsstemning.

Langt om længe havde Jutta naaet sit tilsigtede Maal; Agnete var atter sig selv, fuld af Kjærlighed og Deeltagelse.

Agnete satte sig paa Sengekanten hos Jutta, og denne sagde, idet hun kjærligt tog hendes Haand:

— Og nu, Barn, tvivler Du vel ikke længere om, at jeg har gjenkjendt Dig, og at Du er den, jeg siger Dig at være; Du behøver end ikke at vise mig det Klenodie, som Du eier; thi . . .

— Husker I ikke længere, hvad jeg nys sagde Eder — jeg erindrer aldrig at have modtaget nogen Gave af min Moders Haand; ja, jeg erindrer end ikke min Moder!

— Umuligt, Barn!

— Det er, som jeg siger — en mangeaarig Blindhed og en skrækkelig Hjernerystelse har gjort, at jeg end ikke har den mindste Erindring om Fortiden!

— Hvor sælsomt, hvidstede Jutta; hvem har da fortalt Dig dette — Merthe formodentlig?

— Nei, svarede Agnete, idet hun blev blussende rød, det har Haldor fortalt; men han vidste det fra Merthe!

— Jeg kjender ikke Haldor!

— Først boede han i Norge, senere gik han i Niels Ebbesens Tjeneste!

— Men hvem var han?

— En norsk Buesktytte!

— Kjendte han Merthe i mange Aar?

— Nei, ikke ret længe; han har fortalt mig, at hans Slægtninge vare Tilhængere af den landflygtige Kong Birger, hvorfor han ogsaa i sin Tid maatte flygte, forfulgt af Modpartiet; hans Tilflugtssted blev i denne Tid en underlig Hytte eller Hule her i Landet i Nærheden af Viborg og tæt ved Hald Sø; derhen sørgede han for at føre os; thi han kjendte dette sikre Tilflugtssted og vidste, at vore Forfølgere ikke saa let kunde finde os der!

— Men Thjodi, som altid var en selvraadig Mand?

— Han var Haldors Farbroder, og stedse havde han stor Tillid til den unge Broderson; desuden var Thjodi den Gang langtfra saa vild og ustyrlig, som han senere blev.

— Engang var Thjodi Dig god, ja en Gang var han endog beredt til at ofre Liv og Blod for Dig?

— Men hans Færd blev underlig; fra den Tid af, da vi bosatte os i Danmark, var han ikke længere den Samme, ja Merthe har endog fortalt Haldor, at allerede i Norge for mange Aar tilbage begyndte den Vildhed og det Raseri at regjere ham, som siden voldte hende saa grændseløse Kvaler!

— En Gang var han kjæk og retfærdig, besindig og rolig — hvad kunde vel saaledes forandre ham?

— Det veed jeg ikke; men der er En, som veed det!

— Og denne Ene?

— Har jeg aldrig seet!

— Du kjender ham ikke?

— Nei!

— Du veed ikke hans Navn?

— Nei!

— Og Du tager ikke feil — Du veed med Visshed, at der er endnu Een, som er indviet i din Skjæbne?

— Det veed jeg, og det maa være Een, som Merthe har havt særdeles kjær; thi Haldor har talt meget om ham; kun veed jeg, at denne Merthes Fortrolige var en Dverg, en forunderlig Vanskabning!

— En Dverg, siger Du?

— Ja, en lille Pusling, eller hvad skal jeg kalde ham?

— Forunderligt, mumlede Jutta, jeg mindes saa levende, at jeg i min Barndom saae en saadan forunderlig Skabning paa Sønderborg Slot; der kaldte de ham Drost Peders Dverg; men hvorledes kunde han . . . jeg formaaer ikke at fatte alle disse forvirrede Forhold . . . Du er frelst, Barn . . . Du er i god Behold . . . Du har udstaaet megen Lidelse, og endnu vil Livet maaske byde Dig Sorger og Gjenvordigheder! . . . Du har ikke din blaa Steen, dit Arvegods efter din Moder . . .

— Siig, raabte Agnete bønfaldende, hvorfor forlod min Moder mig, hvorfor maatte Merthe frede og pleie hendes Barn? . . . Du kaldte hende min fromme Moder — siig, hvorledes fortjente hun dette Navn? . . . Hvorfor lod hun sit Barn ene? . . . Hvorfor blev jeg overgivet til Fremmede?

— Stille, Barn, hvidskede Jutta høitideligt; jeg kaldte din Moder from; thi en frommere og mere anger-

given Kvinde har aldrig levet; og dog har Merthe talt Sandhed; jeg veed, at hun forlod Dig, jeg veed, at hendes Kjærlighed til sin Søn var langt stærkere end hendes Kjærlighed til Dig! .... Jeg veed, at den Gang, da hun viedes til din Fader, vare Drengens Frænder høilig forbitrede; de toge Barnet fra hende og vilde opdrage ham efter deres Sind for at indprente ham Had til sin Stedfader, Grev Adolf! ... Sorg og Lidelse nedtrykte den forurettede Moder; Grev Adolf blev hende forhadt ved den Haardhed, han viste imod hende og hendes Søn! ... Da Du var født, vendte noget af Hadet sig imod Dig som Adolfs Datter, og da din Fader paa samme Tid øvede større og større Uret imod Drengen, flygtede din Moder en Nat alene bort for at vie sit hele Liv til den Søns Opdragelse, mod hvem hendes Hjerte længtes mere og mere!

Jutta taug et Øieblik.

Agnete græd sagte. Hun var rørt over Moderens Lidelse, og dog følte hun saa bittert, at Moderen dog havde ladet hende, det uskyldige, værgeløse Barn, undgjælde for Faderens Brøde, den Gang da hun forlod hende og undrog hende den moderlige Pleie.

— Du græder Agnete, hvidskede Jutta; vær rolig, Barn, og hør mig!

— Tal! hvidskede Agnete neppe hørligt.

— Din Moder forlod altsaa Slottet. Hun kom til Drengens Frænder og forlangte sin Søn; dog, man vilde ikke opfylde hendes Bøn, og kun paa det Vilkaar, at hun ikke maatte øve nogen Indflydelse paa ham, taalte man hende hos den Slægt, som en Gang havde modtaget den skjønne Kvinde med aabne Arme!

Agnete hulkede høit.

— Vær rolig, Barn, og hør Alt! Fortvivlet var hendes Stilling; hun eiede hverken Venner eller Frænder;

selv var hun fra Velfkland, og de Venner, hun tidligere havde erhvervet sig, havde alle vendt hende Ryggen, da hun indlod sig i Ægteskab med den onde og vilde Grev Adolf! . . . Forgjæves vilde det være for mig at forsøge paa at skildre hendes Sjælslidelser, da den Søn, for hvis Skyld hun forlod Alt, blev opdraget, som om han var en Fremmed for hende og hun for ham; da vendte hendes Tanker sig imod den Datter, som hun eiede i Hjemmet; en mægtig Anger og Længsel greb hende, og man veed at fortælle, hvorledes Drost Peders Dværg, som havde fulgt hende fra Velfkland og herind i Danmark, en Nat bar den syge og kummerfulde Kvinde hjem til Segeberg Slot til Datteren og Ægtefællen!

Agnete lyttede med stor Begjærlighed til Alt, hvad hun hørte; hvert Ord prægede sig dybt i hendes Hukommelse.

Da Jutta taug, spurgte hun:

— Du taler atter om Drost Peders Dverg, og Du siger, at han var fulgt med min Moder herind fra Velfkland?

— Saaledes er det — Drosten var hendes første Ægtefælle, og Dvergen, som fra hendes Hjemstavn af var hende hengiven med Liv og Sjæl, forlod hende aldrig, saalænge hun var i Live!

— Det er ham! raabte Agnete; det er Dvergen, som kjender Alt det, som hverken I eller jeg nogensinde vandt Klarhed i — hvor er han vel nu? . . . Vil jeg nogensinde erfare Alt?

— Det staaer i Guds Haand! sukkede Jutta.

Pludseligt reiste Agnete sig; en ny Tanke greb hende, og hun raabte:

— Men Folqvard, Sangeren her paa Slottet?

— Er din Moders Søn! svarede Jutta.

Agnete var i stærk Bevægelse. Hun vendte sit Blik imod Jutta; hun vilde fremføre endnu flere Spørgsmaal; men hendes opmærksomme Øie beviste hende, at Jutta var for svag og afkræftet til enten at høre eller svare mere.

Hun tog den Syges Haand imellem begge sine, og medens hun kjærligt betragtede hendes blege Ansigt, fremhvidskede hun en Bøn for den Lidende.

Jutta fornam det og sendte hende et taknemmeligt Blik; hun vilde tale, men formaaede neppe at bevæge Læberne.

Det blege, lidende Aasyn blev mere og mere slapt og indfaldent, og den sorte Død kastede sine mørke Skygger over de nys saa skjønne Træk.

Agnete saae det med Forfærdelse; dog kæmpede hun med sin Sindsbevægelse for ikke at forurolige den Døende.

En kold Sved perlede paa Juttas Pande. Endnu en Gang aabnede hun Øinene og strakte Armene ud imod sin trofaste Vogterske. Med en næsten overmenneskelig Anstrengelse reiste hun sig halvt op. Hun vilde tale.

Agnete bøiede sig tæt ned over hende og omfavnede hende med Varme.

Forgjæves lyttede hun efter hendes Røst; forgjæves hviskede hun de venligste Ord til hende. Jutta hørte og vidste Intet mere — Agnete holdt et Liig i sine Arme.

XXI.

Ligbegængelsen.

Otte Dage vare forløbne, siden den sidst skildrede Scene fandt Sted.

Det var jo Dagen, paa hvilken Jutta skulde bisættes.

Den gamle Ridder Hartvig, som var sat i Kundskab om Dattens Død, ilede med at indfinde sig for at overære hendes Ligbegængelse.

Agnete var dybt nedbøiet deels over den fromme Juttas sørgelige Skjæbne, deels over sin egen underlige Livsførelse.

Forgjæves brød hun sit Hoved for at finde en rimelig Udvei af den Labyrinth af Begivenheder, i hvilken Juttas Ord havde hensat hende, og med ængstelig Venten imødesaae hun den gamle Ridders Komme.

Hensunken i Tanker stod hun foran den Ligbaare, paa hvilken Jutta hvilede; med taarefyldte Øine betragtede hun den, som endnu for kort Tid siden straalede i Ungdommens Glands og Fylde.

Saa fordybet var hun i sine Betragtninger, at hun ikke mærkede, at Døren bagved hende blev sagte aabnet, og en ung Mand traadte langsomt ind.

Stille nærmede han sig det Sted, hvor hun stod, og da han havde naaet heelt hen til hende, lagde han varligt Haanden paa hendes Skulder og hvidskede:

— Agnete!

Hun vendte sig om, og idet hun blev blussende rød, svarede hun:

— Haldor — Du her?

— Jeg søgte Dig forgjæves, indtil den Tanke endelig faldt mig ind, at Du vistnok dvælede ved den Afdødes Baare!

— Ja, Haldor, denne Kvinde skulde jo allerede for længe siden være stedt til Hvile i Graven — kun den Omstændighed, at hendes Fader ventes hertil, da han meget ønsker at overvære denne Handling, kan jeg takke for, at jeg endnu en kort Stund kan færdes i Nærheden af hendes jordiske Rester!

Hun taug og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder som for at skjule de Taarer, som langsomt banede sig Vei ned ad hendes Kinder.

Haldor mærkede hendes Sindsbevægelse; han tog hendes Haand og sagde trøstende:

— Agnete, fat Dig — vel er det sørgeligt, at Du stedse maa byde dem Farvel, som dit Hjerte kjærligst hænger ved; men trøst Dig, endnu er Haldor jo i Live, og han skal vide at frede og værge Dig, saalænge han aander!

Agnete takkede ham med et kjærligt Smil; hun rakte ham Haanden og sagde:

— Jeg veed, at Du mener mig det godt, og dit Venskab for Merthe og mig har Du viist os ved meer end een Leilighed; men . . .

— Tal ud — hvorfor tier Du?

— Men bringe Lys i den Sag, som angaaer mig, det kan Du ikke; det kunde kun Merthe eller Jutta, som her hviler kold og stille, ikke længere i Stand til at besvare mine Spørgsmaal!

Haldor vilde tale; men Agnete kom ham i Forkjøbet og vedblev:

— Jeg har nu kun et eneste Haab igjen, og det er den gamle Ridder Hartvig . . .

— Ridder Hartvig! raabte Haldor med synlig Forfærdelse.

— Ja, han maa jo vide Alt, og han ventes hertil i Dag; til ham vil jeg henvende mig og forlange Svar paa mine Spørgsmaal!

— Men Barn, betænk, hvad Du vover! vedblev Haldor i den heftigste Sindsbevægelse.

— Jeg kan ikke længere udholde denne Uvished; jeg maa vide Alt, det koste saa mit Liv, kan det ei være Andet!

Forundret betragtede han den hidtil saa frygtsomme og blide Agnete; kjæk og bestemt stod hun for ham, og han følte uvilkaarligt, at her vare alle Forestillinger forgjæves.

Et Øieblik syntes han at overveie sine Beslutninger, og endelig tog han langsomt og alvorligt til Orde:

— Agnete, Du veed, at Merthe og jeg vare hinanden inderlig hengivne; Du selv elskede jo Merthe som en Moder; Du vidste ikke en Gang bedre, før hun selv fornegtede Dig som sit Barn, og dette som Alt, hvad hun ellers talede til Dig, burde hun tale for at forberede Dig paa de tunge Tider, som kunde komme, naar hun var stedt til Hvile og ikke længere kunde beskytte Dig!

— Jeg føler Sandheden af Alt, hvad Du siger, og jeg veed, at jeg eier ingen mere ædelmodig og opoffrende Ven end netop Dig!

— Og vil Du i Tillid til mig lyde mine Raad?

— Jeg gjorde altid forhen, som Du ønskede det!

— Saa ti — tal ikke til Ridder Hartvig.

— Og hvorfor ikke? Hvad kan han gjøre mig andet end røve det Liv, han saalænge tragtede efter.

— Men dette Liv har en stor Værdi!

— For ham maaske, men ikke for mig eller nogen Anden!

— Fremstil Dig ikke for ham, tal ikke til ham om den Sag! vedblev Haldor bønligt.

Agnete betragtede ham skarpt uden at svare.

Haldor greb hendes Haand og udbrød bevæget:

— Hør mig, Agnete, dit Liv er mig dyrebart; jeg veed, at Du elsker mig; jeg hørte det af dine egne Læber hiin Aften, da Aage og Biskopen gik for at søge Dig, og jeg sluttede mig til dem! Du talte i Vildelse, og kun jeg forstod dine Ord, og derfor, Agnete, hør i denne Stund min høitidelige Forsikkring, at jeg elskede Dig, længe før Du nogensinde saae mig eller ahnede min Tilværelse! . . . Aldrig havde jeg tilstaaet Dig min Kjærlighed, om ikke jeg vidste mig elsket; thi modtage din Haand til Tak for mit Venskab for Dig, det kunde Haldor ingensinde gjøre; men nu, da Du staaer i Begreb med at prisgive Dig selv til den, som i mange Aar forgjæves søgte Dig for at mætte sin Hævn, nu vil jeg ikke længere tie, men jeg vil besværge Dig ved Alt, hvad helligt er, ikke at udsætte Dig for denne Fare; thi mit Liv beroer paa, at Du bevares for alt Ondt; derfor Agnete, tal — siig blot et Ord, forlad Dig paa mig, læg din Haand i min, og jeg skal føre Dig saa trygt igjennem Livet og alle Farer; giv mig din Tro, vend dine Tanker fra Ridder Hartvig og tro ikke, at han er den Eneste, som kjender Alt!

— Du siger, at jeg har Dig kjær, og Du bedrager Dig ikke; er mit Liv Dig dyrebart, saa gjør med mig, som Du lyster; befal mig at skye den gamle Ridders Nærhed, og jeg følger i Tillid til din Troskab, hvorhen Du end gaaer! . . . Du siger, at Hartvig er ikke den Eneste, som kjender Alt, og jeg veed, at Du taler Sandhed; Du har ikke forgjæves været Merthes Fortrolige, og om Du

vilde, saa kunde Du forklare Alt; men hidtil trængte jeg jo forgjæves ind paa Dig for at erfare Noget — hvor kunde jeg da troe, at Du nogensinde viide skifte Sind?

— Og jeg har heller ikke skiftet Sind, svarede han; men jeg tog det Løfte af Merthe, at hun aldrig maatte sige Dig, hvilken Deel jeg har havt i din Livsførelse, at ikke hun derved skulde vække din Taknemlighed til mig, før jeg selv, uden dette Hjelpemiddel, havde vundet dit Hjerte; nu da vi To ere Et, nu bør jeg anvende al Flid og Omhu for at bringe dit Sind til Ro, og derfor skal Du, saasnart denne Dag er til Ende, af mine Læber høre Alt, baade hvad Merthe har berettet mig, og hvad jeg selv har erfaret!

— Haldor, Du var stedse min gode Aand, og først nu forstaaer jeg ret at skatte din store Ædelmodighed! . . . Hvorledes er det muligt, at jeg nogensinde skal kunne gjengjælde din Opoffrelse?

— Den Løn, som Du i dette Øieblik har givet mig, var langt mere værd, end hvad jeg gav! svarede han, idet han sluttede hende i sine Arme.

I dette Øieblik hørtes lette Fjed udenfor Døren, og kort efter traadte Helvig ind.

Haldor bøiede sig for Dronningen, medens Agnete ved en yndig Neien viste hende sin Ærefrygt.

Dronningen lod med Velbehag sit Øie dvæle paa de To, og idet hun med et Smil om Læberne vendte sig imod Haldor, sagde hun:

— Vor unge Haldor synes ret at finde en Glæde ved at færdes om Jomfru Agnete?

— I tager ikke feil, høie Dronning, og det skal være os et godt Varsel, at I, som saa levende tager Deel i Agnetes Skjæbne, bliver den Første til at lykønske os i Anledning af den Pagt, som hun og jeg nylig have sluttet!

— Hvorledes — en Trolovelse? spurgte Dronningen.

— Det er, som I siger, Fru Helvig, svarede Agnete blussende af Glæde; jeg har betroet min Fremtid i Haldors Hænder!

— I saa Fald vil jeg ikke holde min Lykønskning tilbage; thi jeg føler mig fuldt forvisset om, at Du har din Skjæbne i de sikkreste Hænder, svarede Helvig, idet hun kyssede Agnete paa Panden.

Derpaa rakte hun Haldor sin høire Haand, hvilken han ydmyg førte til sine Læber, medens hun vedblev:

— Og Eder, Haldor, kan jeg tilsige den lykkeligste Fremtid; thi den, som vandt Agnetes Kjærlighed, han har Himlen til Ven!

Haldor fremstammede en uforstaaelig Taksigelse, og kort efter tilføiede Dronningen:

— Men da nu Agnete ikke alene regnes iblandt mine Jomfruer, men da jeg endog har antaget mig hende for at beskytte og frede hende, saa maa det og være mig og ingen Anden, hvem det paaligger at feire Eders Jaord, og senere, naar I selv ville, Eders Bryllup!

De takkede Begge den naadige Fru Helvig, som ret af Hjertet glædede sig over deres Lykke.

— Jeg kom hid i denne Stund, tog Dronningen atter Ordet, for at vise den fromme Afdøde en ringe Ære!

Med disse Ord lagde hun en Krands af kunstigt Arbeide paa Hovedenden af den tillukkede Kiste.

— Hun var from og stille i sin Færd, vedblev Helvig; aldrig glemmer jeg, hvor meget hun tiltalte mig ligefra allerførst af, da jeg saae hende ved min Bryllupsfest paa Sønderborg Slot!

— I kjendte hende tidligere? spurgte Agnete.

— Ja, svarede Helvig; jeg fornøiede mig tidt i Samtale med hende; dog kom hun ikke did for min Skyld; thi vi To vare da fremmede for hinanden, men kun for at hilse paa Grev Johans unge Døttre, som paa den Tid opholdt sig paa Sønderborg Slot i Anledning af Høitideligheberne!

Det var, som om Erindringen om disse Høitideligheder lagde en Sky over Helvigs Glæde; thi hun tilvinkede med Haanden de Tvende, at de skulde fjerne dem, og at hun ønskede at være ene.

Neppe havde Døren lukket sig efter de lykkelige To, før Helvig ligesom udmattet lænede sig imod den sorte Kiste, der indesluttede den Hedengangne.

Tusinde Billeder droge forbi hendes Sjæl, og Tusinde Minder vaktes derved, at hun i dette Øieblik stod ved dens Baare, som af alle de unge Kvinder tiltalte hende meest i hine Festens og Glædens Dage.

Og Helvigs Tanker vandrede tilbage til den Tid, da hendes Hjerte endnu var fuldt af Haab, til den Tid, da hun endnu troede paa Muligheden af at vinde en Konges Kjærlighed, og hun følte, at langt fra at være sit Maal nærmere nu, var det rykket længere og længere bort, uden

at hun selv havde været i Stand til at følge efter; thi hun holdtes alt længe tilbage af sine Følelser for den forelskede Sanger.

Endelig standsede hendes Tanker ved Tovelille.

Et bittert Smil tegnede sig om hendes Læber, og hun fremhvidskede nogle uforstaaelige Ord.

Pludselig overfaldtes hun af en let Skjælven, og hendes Øine stirrede ufravendt paa den mørke Baare, hvor et af Offrene for den sorte Død hvilede.

— Den sorte Død, mumlede hun, den gjør en riig Høst her i Landet; min Herre og Konge har alt seet mangen mægtig, halsstarrig Fiende segne for denne Sot... Ingen veed sig sikker, det er en Gjæst, som drager over Jorden med Jammer i sit Fodspor og klager efter sig . . . nei, Ingen veed sig sikker . . .

Hun taug som forfærdet over sine egne Tanker.

En let Støi hørtes bag ved hende; hun foer forstrækket sammen, men fattede sig hastigt, da Thucho stod for hende.

— Det er ret, som om Alle søge hid til denne Baare! tog hun Ordet, saa snart hendes Bevægelse tillod det.

Thucho hilste hende, idet han sagde:

— Og I kan vist ikke undre Eder derover, efterso m I endog selv nys stemtes veemodigt, og jeg hørte Eder sige, at Ingen veed sig sikker for den Gjæst, som er dragen i Land paa vore Kyster?

— I har beluret mig?

— Nei, Fru Helvig, det mindst af Alt; men I talte høiere, end I maaske selv anede!

— Hvad fører Eder hid? spurgte Helvig efter et Øieblikks Taushed.

— En Bøn, som jeg har til Eder!

— Lad høre?

— Først vil jeg sige Eder, at Jomfru Tove har spurgt efter Eder, og at det sandsynligviis vilde glæde hende at see Eder!

Helvig rynkede sine Øienbryn og betragtede Thucho med et harmfuldt Blik; dog svarede hun ham ikke.

Han vedblev derfor:

— Og nu min Bøn til Eder — giv Tove en anden Sygevogterske!

— Og hvorfor? spurgte Helvig heftigt, idet hun uvilkaarligt gjorde en afværgende Bevægelse.

— Fordi Aza gjør Alt for at forværre Toves Tilstand, og det stemmer kun lidet med en Dronnings Værdighed at vide dette og ikke hindre det!

— Og hvem tør paastaae, at jeg veed det? raabte Helvig forbittret.

— Det tør Kongen, naar han en Gang vender tilbage, og jeg sværger Eder, at han da vil vide at hævne sig!

— I taler haarde Ord til Eders Dronning, Thucho!

— Dog ikke haardere, end at I skal høre derpaa! svarede han stolt. I har priisgivet Tove til en Kvinde, som hader hende!

— Jeg har paalagt hende at pleie hende efter bedste Evne! svarede Helvig undvigende.

— Fru Helvig, I kjender denne Pige, I veed, hvad hun agter at gjøre for at mætte sin Hævn!

— Hun lod til at mene det godt med Rylænderinden, og paa hendes Følelser for Tove forlader jeg mig!

— Det er de samme Ord, med hvilke I gav Pigen Ret til at handle, som hun vilde!

— Hvor veed I, at jeg talte saaledes til hende?

— Det har jeg erfaret af hendes egen Mund — tænk Eder om, Fru Helvig, har I ikke en eller anden Gang

fornærmet dette rædsomme Kvindfolk, er hun ikke paa en eller anden Maade bleven Jer Fjende?

— Kun een Gang, svarede Helvig efter en kort Betænkning, ved jeg af at have revset hende — hun var mundkaad og fortjente sig derfor en Kindhest!

— Og vær forvisset om, Fru Helvig, at I derved i hendes Øine har fortjent baade Baal og Brand, og at I har skabt Eder en ligesaa snild som virksom Fjende; vogt Eder — giv Rylænderinden en anden Sygevogterske, gjør, hvad I kan, for at frelse hendes Liv, saavel for Eders egen som for hendes Skyld; thi det baader Eder bedst saaledes!

— Toves Skjæbne formaaer hverken Du eller jeg at forandre; maaske er hun Dødens Bytte, maaske ikke — hun beholder den Sygevogterske, jeg en Gang gav hende, selv om hun bedre kunde frelses af en anden!

Thucho bed Læberne sammen; et mørkt og truende Udtryk gled henover hans Træk, da han bøiede sig for sin Dronning og svarede:

— Gud naade Eder for de kommende Tider — I nedkalder selv Hævnen over Jert Hoved!

Med disse Ord fjernede han sig, og Helvig stod alene.

Nogle Øieblikke efter sad Dronningen i sit Kammer.

Thuchos Ord havde, skjøndt hun neppe vilde tilstaae det for sig selv, gjort et forfærdeligt Indtryk paa hende, og nu og da opsteg den Tanke i hendes Sjæl at lade Axa kalde forat befale hende at drage bort endnu den samme

Dag; men saa forblændet var hun af Had og Skinsyge, at hun, hver Gang disse Tanker indfandt sig, haardnakket afviste dem.

Hun satte sig i en Stol, og den Kamp, som rasede i hendes Indre, veeg lidt efter lidt for en underlig Mathed og Slappelse. Træt lænede hun sig tilbage, og medens hendes Øine lukkedes, hensank hun omsider i en underlig Halvslummer.

Helvig vandt dog ingen Ro herved; thi hendes vildsomme Tanker vedblev at forfølge hende selv igjennem den Dunkelhed, hvori hendes Bevidsthed nu var hyllet.

Det forekom hende, at hun stod imellem tvende Skikkelser; i den ene gjenkjendte hun den ærlige Thucho, i den anden den listige Axa; de syntes Begge at tale til hende om Tovelille; men Axas Stemme lød blød og indsmigrende, medens Thucho talte haardt til hende, ja endog greb hende heftigt om Armen for at føre hende bort fra Toves Leie, foran hvilket det forekom hende, at hun stod; medens Tove vaandede sig i Dødskvalerne, syntes det hende, som om hun selv kunde vente den samme Lidelse; thi allerede begyndte hendes Læber at brænde af Feberhede, og et Metalspeil, som hængte over Toves Seng, gjengav hendes Træk, men viste tillige det skrækkelige, mørke Skjær, som udbredte sig derover som Dødens visse Forbud. Midt i denne Rædsel syntes hun at høre baade Folqvards og Volmers Stemmer, den Førstes klagende og smertefuld som til Afsked, den Sidstes streng og mynvig som førende et Magtsprog, for hvilket hun uvilkaarligt bøiede sig. Med Et syntes hun, at Kongen lagde sin Haand saa tungt paa hendes Hoved, at hun segnede om.

Nu vaagnede hun og saae sig forfærdet om; hendes Hoved var sunket ned imod Stolens Arm, paa hvilken det hvilede tungt.

Med et Sæt sprang hun op og tog sig med en Haand til hver Tinding; uroligt foer Blodet derinde i de blaae Aarer, som fvulmende viste deres Leie. Hun havde i dette korte Øieblik gjennemgaaet en Angst og Kval saa stor, at Lidelsen endog forfulgte hende ind i Virkeligheden.

Rædsomt lød Thuchos Ord for hendes Øren, og langsomt gjentog hun disse:

— „Gud naade Eder for de kommende Tider — I nedkalder selv Hævnen over Jert Hoved!"

— Om nu saa var? mumlede hun sagte.

Et Øieblik endnu, da vendte hun sig og gik, idet hun tilføiede:

— Jeg frelser hende!

Dagen var næsten forløben, og det var langt over den Tid, som var bestemt til Bisættelsen; men endnu ventede man forgjæves paa den gamle Ridder Hartvig.

Nogle Svende, som vare udsendte for at ride ham i Møde, kom langt om længe tilbage med den Efterretning, at Ridderen endnu ikke var synlig, selv ikke i meget lang Afstand fra Kongsgaarden.

Forundret over Ridderens Udebliven gav Dronningen de nødvendige Befalinger til Høitidelighedens Begyndelse.

Langsomt bare de hidkaldte Svende den sorte Baare fra den Plads, hvor den nu i saa mange Timer havde staaet.

Tankefuldt stuede Helvig paa den tause Baare, og en underlig Følelse opsteg i hendes Bryst.

Den unge Agnete stod ved hendes Side, medens Haldor gik forrest i den Liigstare, som nu satte sig i Bevægelse.

Agnete græd sagte; hun havde elsket den Afdøde, og desuden var hun jo nu bragt til Kundskab om, i hvilket underligt Forhold hun stod til hende, og at hun i Grunden skyldte hende sit Liv.

Da Skaren havde sat sig i Bevægelse, kom to Mænd hastigt ridende; da de vare naaede heelt hen til den forsamlede Mængde, sprang de af Hestene, og et Forundringsudraab fra Haldors Læber hilste deres Ankomst.

Den Ene var en høi og kraftig, skjønt aldrende Mand; han var iført en graa Kappe, og i hans Hat vaiede en grøn Fjeder.

Den Anden var en lille, forunderlig Vanskabning, og det var især ham, hvem Haldors Udraab gjaldt.

Aldrig saasnart fik Agnete Øie paa Puslingen, før hun rakte begge Hænder ud imod ham, og uden at ændse den dybe Stilhed om sig raabte hun:

— Vær velkommen, Drost Peders Dverg! Vel saae jeg Dig aldrig tilforn; men mit Hjerte bedrager mig ikke — Du er den, som fulgte og fredede min afdøde Moder?

— Det er, som Du siger, Agnete! lød hans Svar, medens han ilede hen til hende og greb hendes høire Haand imellem begge sine.

— Men, vedblev Agnete, det var ikke Eder, vi ventede her!

— Nei, fortsatte Dronningen, vi ventede den gamle Hartvig fra Segeberg Slot!

Dvergen og hans Ledsager bøiede uvilkaarligt Hovederne og blottede deres Isser, medens Dvergen sagte svarede:

— Gud være hans Sjæl naadig!

— Hvorledes? raabte Dronningen.

— Siig, hvad er hændei? fortsatte Haldor.

— Hartvig er død i denne Morgen! lød Dvergens Svar.

En høitidelig Taushed greb den hele Skare.

Helvig var den, som først kom til Mæle.

— Faldt han for Sværd eller Sot? spurgte hun med en Stemme, som tydeligt røbede, hvilken Ahnelse der skjulte sig bag hendes Ord.

— Han blev angreben af Pesten og døde efter to Timers Forløb! svarede Dvergen.

XXII.

I Roeskilde Domkirke.

Det var, som allerede berettet, næsten mod Dagens Ende, at Juttas Bisættelse fandt Sted.

Høitideligheden i Kirken var forbi; men endnu steg Røgelsesduften langsomt opad mod de hvælvede Buer, og endnu havde ikke Alle forladt Kirken.

Jutta var nu stedt til Hvile, og den Skare, som fulgte hende, havde forlængst fjernet sig.

Endnu sad Dronningen i sin Stol, hensunken i dybe Tanker; de sidste Dages bevægede Optrin gik hende ikke sporløst forbi, og hendes Færd var stundom underlig at skue.

Saaledes nu, da hun med Ryggen lænet imod en

Pille pludseligt var bleven staaende, som om hun besindede sig paa Noget. Hun var traadt herud paa Kirkegulvet efter længe at have siddet taus i sin Stol.

Hun lagde ikke Mærke til, at to kjærlige Øine betragtede hende; thi Folqvard, som stod ved Udgangen af Kirken, havde flere Gange vendt sig om og seet sig tilbage; men da han bemærkede sin Herskerindes forunderlige Tilstand, var det ham umuligt at begive sig bort, uagtet Dronningen bød saavel ham som de Andre at fjerne sig og lade hende være ene.

Dog var der endnu Een i Kirken, og denne Ene betragtede med flammende og ulykkespaaende Blikke de andre To.

Det var Aza, som, skjult bag Sakristiets Dør, igjennem Dørsprækken belurede dem Begge.

Et underligt, dybt Suk hævede Helvigs Bryst, og dette Suk gav Gjenlyd i Folqvards Sjæl med en saadan Styrke, at han ikke længere formaaede at unddrage hende den Trøst, som han troede at kunne yde hende.

I Folqvards Hjerte havde den Tanke en Gang faaet stærk Overhaand, at den Ring, som Helvig bar, og hvilken hun satte saa stor Priis paa som et Arvestykke efter Kong Abel, tidligt eller seent, ved den Forbandelse, som der sagdes at klæbe ved den, vilde medføre hendes Undergang. At denne Tro var bibragt ham af de saakaldte Troldsøstre, hos hvem han tilbragte hiin Nat efter sin Hjemkomst, er allerede omtalt, og at disse yderligere bestyrkede ham i det Forsæt at tilvende sig Ringen, vide vi deraf, at de stævnede ham til at komme til sig den næste Nat for da at lære det Hverv at kjende, som de agtede at paalægge ham.

Her er Stedet, hvor vi passende kunne hidsætte den Bemærkning, at disse to forunderlige Kvinder vare Søstre

til den gamle Gunhild, og da de ikke mere ville forekomme i denne Fortælling, være det samtidigt meddelt, at Hertug Valdemar og hans Søster Helvig en Gang friede de to Søstre fra Baal og Brand, hvorimod de lode anstille en Jagt efter Gunhild, som gjorde sig skyldig i alle Slags Lovløsheder, medens de Andre aldrig bedreve noget vitterligt Ondt.

Fra den Tid af hadede Gunhild Helvig og gjorde Alt for at fordærve hende, medens de andre To paa deres Side bestræbte sig for at frelse hende og fravriste hende den Ring, i hvilken efter deres Overbeviisning hendes Vee og Vel truedes.

Siden disse Nætter, tilbragte hos de Gamle, flokkedes Folqvards Tanker mere og mere om den ene Gjenstand — Kong Abels Ring.

Nu, da han hørte Helvigs dybe Suk, forekom det ham, som om han hørte hende vaande sig under en usynlig Magts Indflydelse, og den Beslutning at ville tilvende sig Ringen blev i dette Øieblik som ofte tidligere den eneraadende Tanke i hans Sjæl.

Beluret af Axas listige Øie nærmede han sig langsomt den Pille, bag hvilken Helvig stod.

Hun bemærkede ham ikke, før han stod tæt ved hende; da løftede hun sit Ansigt, og han saae med Smerte, at hendes Øine bare Spor af Taarer.

— I her, Folqvard? hvidskede hun; jeg bød Eder jo at gaae!

— Men min Hengivenhed for Eder holdt mig tilbage svarede han.

— Hvad vil I, og hvorfor blev I her?

— Jeg vil frelse Eder fra al Sorg og Smerte!

— Hvem siger, at Helvig er sorrigfuld? spurgte hun stolt.

— Det siger mit Hjerte mig! svarede Sangeren, medens han uvilkaarligt rødmede over sine egne, dristige Ord.

— Men Hjertet kan bedrage! indvendte Helvig bittert.

— Dog aldrig naar det er Kjærlighed, som bringer det til at banke ... aldrig naar det er den Elskedes Lykke, det vaager over! vedblev den begeistrede Sanger, medens den Lidenskab, som hidtil holdtes i Tømme af Ærefrygt og Beundring for den ophøiede Kvinde, nu brød sine Skranker, blot fordi han en eneste Gang saae hende sorgfuld og nedbøiet som en sand Kvinde. Først nu forstod han, hvad der havde skilt dem saalænge, først nu indsaae han, at Helvigs Stolthed og den Værdighed, hun altid bar til Skue, ellers var den Vold, der omgav hende, og som bestandig havde været lige uigjennemtrængelig.

Og derfor, da han nu for første Gang saae hende gjennembævet af Smerte, da følte han sit eget Mod vore, og uden at ændse Dronningen i hende saae han kun for sig den Kvinde, for hvem han i lange Aar stundom havde udsukket og stundom udjublet sin Elskov.

Helvig rakte Haanden ud som for at standse hans Tale; men han ændsede det ikke, han greb den fremrakte Haand, trykkede den til sine Læber og til sit Hjerte.

Helvig stod et Øieblik villieløs; men da han trykkede hendes Haand imod sit Bryst, og hun følte hans Hjertes voldsomme Slag, rev hun pludseligt Haanden til sig og holdt sig for Øinene, som frygtede hun at svimle.

Folqvard slog Armen om hendes Liv og trykkede hende tæt op til sig. Han drog det kostbare Gjemme frem, i hvilket hans dyre Skat skjultes, han fæstede den blaa Steen i hendes mørke Haar, medens han hvidskede:

— Behold den, Helvig, se i den et Tegn paa, at I var elsket, og det saa høit, at Elskeren end ikke ændsede sin dyreste Skat, men offrede Eder den! ... Helvig, I tier

. . . I tilhyller Eders Øine; men den Haand, som jeg trykker saa fast i min, den stjælver . . . tør jeg tyde det, som jeg vil . . . tør mit Hjerte raade? . . . Helvig, svar mig! Jeg føler det, I elsker mig, men giv mig et Tegn . . . tal, sig et Ord!

Helvig taug; hun frigjorde sin Haand og strøg den Ring af sin Finger, som Sangeren saa ofte forgjæves havde ønsket at besidde.

Hun saae paa ham med en Mine, som tydeligere end Ord tolkede hendes Tanker, og medens hun satte den paa hans Finger, hvidskede han:

— Tak, Helvig, det er et Svar, som din Sanger forstaaer at tolke!

XXIII.

Drost Peders Dverg.

Havde Helvig seet de speidende Blikke, med hvilke Aza fulgte enhver af hendes Bevægelser, saa havde hun ikke saa trøstig givet sig sine Følelser i Vold.

Da hun hørte Sangerens Ord, var det, som om hendes Besindelse pludseligt vendte tilbage; hun fæstede sit Øie forskende paa ham, og idet hun hastigt ilede bort, tilvinkede hun ham med Haanden, at han ikke maatte følge hende.

Folqvard stod alene; thi ogsaa Aza skyndte sig bort.

Det sidste, svage Dagslys sneg sig igjennem de bly-

indfattede Ruder, og Alt i Kirken var indhyllet i et halvdunkelt Stille.

Folqvard tog sig med Haanden til Panden; forgjæves søgte han at gjøre sig selv Rede for det nys Foregaaede.

Mange Tanker stormede ind paa ham, og hans Hjerte bankede uroligt; hans første, uvilkaarlige Følelse var den at ile efter hende, som ikke længere trodsede ham i Egenskab af Dronning og Herskerinde.

Denne Følelse veeg dog hastigt Pladsen for den Ridderlighed, som aldrig fornegtede sig hos ham. Han saae paa Ringen og mumlede halvhøit:

— Nei, Folqvard vil modtage hendes Smil og Blikke som Gaver, som frivilligt ydes, og Helvigs Sanger har nu som før kun eet Ønske — det at være hendes Sanger!

Et dybt Suk sluttede disse Ord, som kostede det ham en ikke ringe Overvindelse at handle derefter.

Nu hørte han Fodtrin bagved sig, og da han vendte sig, stod han som maalløs; thi foran stod den lille Pusling, om hvem han en Gang fortalte Helvig.

— Du her? udbrød Folqvard.

— Du gjenkjender mig?

— Iblandt Tusinde vilde jeg kunne kjende Dig!

— Saamænd, svarede Dvergen med et Smil, min Skabning tjener dertil!

— Af hele dit Ydre var dine milde Øine Alt, hvad jeg tænkte paa i dette Nu! svarede Folqvard oprigtigt.

— Jeg troer Dig paa dit Ord, men vær forvisset om, at det vilde være let for mig at tilgive Dig, selv om Du fandt min Skabning hæslig — jeg selv fandt aldrig, at den var andet!

— Hvorfra kommer Du, og hvad fører Dig hid?

— Dine Spørgsmaal skulle snart blive besvarede — følg mig!

— Hvorhen?

— Til Dronningen!

— Til Dronningen, gjentog Folqvard nølende, og hvorfor — er det hendes Villie?

— Hun venter os Begge!

Dronning Helvig sad i Høieloftssalen, omgiven af Agnete og Haldor, Sangeren og de to Fremmede, som havde meldt Grev Hartvigs Død.

Det var nu Aften, og de klare Lamper under Loftet udspredte deres Lys over de Forsamlede.

Dronningen var bleg; kun nu og da brændte en stærk Glød paa hendes Kinder, medens hendes Øie uvilkaarligt sænkede sig mod Jorden, hver Gang Sangeren betragtede hende.

Agnete sad paa en Skammel ved hendes Fødder, og det var let at læse den Forventning i hendes Træk, som opfyldte hendes Indre og bragte hendes Hjerte til at banke af Uro.

Hun vidste nu, at den lille Pusling, som sad i en Armstol ligeoverfor hende, var den, som kjendte hendes Livshistorie baade ud og ind; thi at Haldor i enkelte Punkter ikke kunde gjøre Fyldest, det var hun ikke uvidende om; hvorvel han var indviet i Alt det, som Merthe selv vidste, saa kjendte han dog ikke alle Enkelthederne efter hendes Død.

Sangeren, som hidtil havde havt sin Plads ved Dvergens Side, gik nu om bag Dronningens Stol. Han læ-

nede sin høire Arm imod Stolerygen og blev længe staaende i denne Stilling.

Dvergens Ledsager sad ved dennes høire Side og syntes aabenbart helt utaalmodig at finde sig i den herskende Stilhed.

Nu, da Enhver havde valgt sin Plads, brød Helvig Stilheden.

— I fremmede Mænd, udbrød hun, som ere ankomne hertil i denne Dag, ikke alene for at overbringe Os Budskabet om den gamle Ridders Død, men tillige for at give den unge Agnete den Underretning, hvorefter hun saa længe længtes; I see nu, hvorledes hendes Stilling er ved Hove, og have I Intet bedre eller i hvert Tilfælde ligesaa gode Kaar at byde hende for Fremtiden, saa afstaa fra Eders Plan at føre hende herfra! Lad hende roligt leve, hvor hun er, og drag bort med Frek, naar I have berettet Os, hvad I vide!

Helvig talte roligt og venligt, og det var let at føle, at hun virkelig nærede Godhed for den unge Pige, hvis Beskytterinde hun var.

— Vel kom vi hertil i den Hensigt at føre Pigen med os herfra; men Dronningens Villie har en ikke ringe Vægt i den Sag! svarede Dvergen.

— Og dog er der Een, hvis Stemme her har større Vægt end min! indvendte Helvig.

— Jeg forstaaer Eder, ædle Dronning — I mener Agnete selv, og at hun har sin frie Villie i Valget er næsten bevirket ved et Under! gjensvarede Dvergen.

— Hvorledes? vedblev Helvig.

— Af Agnete har jeg hørt, at hun allerede er tyet til Eder, ædle Dronning, for at betroe Eder Alt det, som den døende Jutta meddelte hende!

— Og jeg er hende taknemlig for, at hun viste mig

denne Fortrolighed. I veed, hvad hun allerede har berettet mig, og I har derfor ikke nødig at gjentage det!

— Det er ikke meget, vi have at kundgjøre, og med faa Ord vil jeg fortælle Eder det Hele! svarede Dvergen.

— Og Haldor, udbrød Agnete, Du, som nys lovede mig at aabenbare mig, hvad Du vidste — Du bliver nu en taus Tilhører?

— Maaske ikke saa ganske taus! mente denne.

— Det er mange, mange Aar siden, tog Dvergen Ordet paany, at Drost Peder besøgte Velstland, hvorfra han førte en Hustru med tilbage til Danmark; hun var baade ung og skjøn. I veed jo — her henvendte han sig til Folqvard — at Drost Peder var Jer Fader, og at I allerede tidligt blev berøvet Eders Moder; vel var det ikke Dødens, men Eders Frænders Haardhed, som skilte Eder!

— Agnete har fortalt mig Alt, hvad hun fik at høre af den døende Jutta, og stor var min Glæde, da jeg erfarede, at denne Pige var min Søster; thi hun er from og elskelig! svarede Folqvard, idet han bøiede sig forover og saae Agnete ind i Øinene.

— Dersom Du veed det, saa sig, hvorfor skulde jeg holdes fangen og skjult for Verden netop indtil en vis Tid? spurgte Agnete; men, vedblev hun, sig mig fremfor Alt, hvem var Merthe, og hvorfor offrede hun sit Liv for min Skyld? Hvorfor hadede Thjodi hende, og hvor er han nu?

— Du spørger om mange Ting paa en Gang, Barn, svarede Dvergen; dog vil jeg see at besvare Alt til din Tilfredshed!

— Saa sig mig først, hvem var Merthe? vedblev Agnete utaalmodigt, medens Helvig smilede ad hendes barnlige Uro.

— Merthe var den, hvem Du saa at sige skylder

Livet, svarede Dvergen; hun var Niels Bugges Halvsøster, og hendes Omsorg for Dig kostede hende baade Ære og Liv! —

— Jeg forstaaer Dig ikke, svarede Agnete; thi skjøndt jeg veed, at hun satte Livet til for at frelse mig, saa hørte jeg aldrig . . . og dog . . . nu husker jeg hendes Ord til Fru Kirstine, den Stund, da hun med Døden paa Læberne svor sig skyldfri; men hvilken Brøde var hun anklaget for, hvilken Plet var det, som fordunklede hendes Ære?

Dvergen taug længe; men derpaa svarede han med alle Tegn paa den heftigste Sjælekamp:

— Man ansaae Dig for at være hendes Datter, og selv gav hun dette Nygte Sandhedens Præg blot for at frede og beskjærme Dig!

Enhver følte sig greben af disse Ord.

Helvig saae op og betragtede Dvergen, som om hun derved troede at kunne blive den Overraskelse og Beundring kvit, som havde bemægtiget sig hende i dette Nu.

Agnete skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd høit. Haldor tog hendes Haand, og paa hans Aasyn var det let at see, at denne Efterretning var ogsaa ham ny.

Folqvard overveiede i Taushed, hvad han havde hørt, og endelig tog han til Orde:

— Men hvad bevægede Merthe til en saadan Handling — Grev Adolf var jo viet til Barnets Moder?

— Just det, at Agnete var Adolfs Datter, gjorde, at hendes Liv var truet, og da Drost Peders Hustru, i den første Tid hun opholdt sig her i Landet, antog sig Merthe og viste hende stor Tillid og megen Godhed, ja en Gang endog reddede baade hende og Niels Bugge fra at blive lovløse Stimænds Bytte, fik Merthe hende saa kjær og blev hende saa hengiven, at hun paa den meest inderlige Maade viste sit store Venskab for hende, den Gang da

hun for at frelse hendes Barn pleiede og fredede det, da Moderen af Længsel efter Sønnen forlod den lille Datter, som endnu var spæd. En anden Bevæggrund havde de, som beskyldte Merthe, og som ved deres Ondskab paa en Maade lagde Planen for hende. Grev Adolf havde en Gang anholdt om hendes Haand, og hendes Frænder saavelsom mange Andre troede, at hans Tilbud havde mødt hendes Velvillie; da han imidlertid fik et Afslag, prøvede han sin Lykke og med bedre Udfald hos Folqvards Moder. Merthe var paa Segeberg som Opdragerinde for Adolfs Børn af første Ægteskab, og saaledes lader det sig forklare, at hun elskede Agnete fra dennes Fødsel af, og at onde Tunger tillagde hendes Kjærlighed til Barnet en heel anden Kilde end den, hvoraf den virkelig udsprang. Det onde Rygte, som endog meget hastigt kom for Merthes egne Øren, lagde saaledes Grunden til den Tanke, som Merthe senere forfulgte saalænge, indtil den blev til Handling; thi neppe hørte hun, at Hartvig for Alvor stræbte Adolfs Datter efter Livet, før hun selv gav Rygtet Medhold. At hun derved forspildte sit eget Liv stod den Gang ikke saa klart for hende som senere.

Dvergen taug et Øieblik, og alle de Tilstedeværende lyttede med spændt Opmærksomhed.

Endelig spurgte Dronningen:

— Hvorfor valgte Merthe denne forfærdelige Udvei?

— Det var den eneste Maade, paa hvilken hun kunde sikre sig sin Broders Hjælp for Barnet!

— Men hvor var Pigens Moder, og hvorledes kunde hun tillade, at den unge Kvinde ofrede sit Liv? spurgte Helvig.

— Fjorten Dage efter at Moderen var vendt tilbage til Segeberg, var hun Dødens Bytte!

Et smerteligt Suk undslap Agnete. Vel havde hun altid følt, at Merthe elskede hende med en Moders Kjærlighed; men til hvilken Høide denne Kjærlighed havde naaet, det havde hun hidtil ikke havt nogen Ahnelse om.

— Da Hartvig havde myrdet sin Fjende, vendte hans hele Had sig imod dennes Datter, som var den eneste af Adolfs Børn, hvem hans Hævn kunde ramme! tilføiede Dvergen.

— Endnu har I ikke sagt mig, hvorfor Merthe og Thjodi kun kunde beskytte mig indtil mit femtende Aar? spurgte Agnete.

— De havde ved Eed forpligtet sig dertil, og denne Eed turde ingen af dem bryde!

— Jeg forstaaer, at jeg skylder Merthe mit Liv, og at Thjodi ei heller har været uvirksom den Gang, da det gjaldt om at frelse mig i min Barndom; men der er endnu Een, hvem jeg skylder Taknemlighed, og det er Jutta, Grev Hartvigs unge Datter, til hvis Jordefærd I kom! svarede Agnete.

— Du har Ret, Barn — uden hende vilde Merthe aldrig have naaet sin Hensigt; thi det var hende, som førte sin Fader bag Lyset og ved et Krigspuds bedrog den aarvaagne Fjende. Det var hende, der førte Dig til Niels Bugges Borg for at efterkomme Merthes Ønske, medens Merthe selv for ikke at vække Mistanke blev rolig paa Segeberg, indtil Jutta kom tilbage. Saaledes havde disse to Kvinder, endskjøndt den Ene kun var et Barn af Aar, vidst at føie det saa, at Hartvig, som mindst ahnede, at de vilde gribe Leiligheden til at udfrie Dig, selv sendte sin Datter bort i Besøg hos Venner og Frænder, og havde Jutta ikke den Gang snarraadigt benyttet sig af den Undest, hun stod i hos Biskop Svend, og formaaet ham til at udvirke Tilladelse hos Faderen til, at hun aflagde et

Besøg hos Niels Bugge, hvor hun, tilskyndet af Merthe, talte din Sag, saa havde vel din Skjæbne bleven haardere, end den nu er bleven. Niels Bugge lovede hende at antage sig Dig. Han troede Rygtet, at Du var Merthes Barn, og kun derfor gjorde han det for Dig, som jeg agter at fortælle!

— Men hvorfor, afbrød Dronningen ham, foreskillede Merthe ham ikke den rene Sandhed?

— Det var allerede den Gang kommet til et Brud imellem hende og Broderen, fordi hun vedblev at opholde sig paa Segeberg til Trods for det Uvenskab, som paa den Tid opstod imellem Niels Bugge og Grev Adolf. Det vilde derfor have været til ingen Nytte, om Merthe havde anraabt om Broderens Hjælp for Adolfs Datter, naar hun ikke tillige lod ham forblive i den Tro, at hun var Moderen! svarede Dvergen.

— Hvorledes er Du kommen til Kundskab om, hvem Merthe egentlig var; thi hvor ofte jeg end trængte ind paa Thjodi, saa vilde han aldrig give noget Svar paa mine Spørgsmaal? udbrød Haldor.

— Som Du vel veed, svarede Dvergen, var Magister Jakob tilstede i den Stund, da Merthe døde, og det var ham, som opdagede et lidet Ar eller Mærke i den Dødes Tinding?

— Det veed jeg! svarede Haldor.

— Nuvel, dette Mærke vidste han at forfølge hos en Slægt her i Landet, sagde han, og hans Efterstræbelser i i den Retning havde endelig det forønskede Resultat; det ledte til Opdagelsen af, hvem Merthe var; thi alle Venner og Frænder lode i sin Tid det Rygte udbrede, at hun for at udsone sin Skyld var gaaet i Kloster. Ingen tænkte mere paa hende, og da Biskop Jacob fjorten Aar efter, at Niels Bugge tog Afsked med sin Søster, kom som den, der

ønskede Oplysning i denne underlige Sag, og som den, der havde hørt den Døendes sidste Ord, at Agnete ikke var hendes Barn, da gav Niels Bugge enhver Oplysning, og da angrede han dybt sin Haardhed, skjønt endnu var Merthes Ære ikke pletfri i Alles Øine, og maaske bliver den det aldrig!

— Hvad mener Du? spurgte Agnete hastigt.

— Jeg vil i Korthed berette, hvad jeg veed! svarede Dvergen.

Derpaa fortsatte han:

— Den Gang da Du som en Fredløs førtes til Niels Bugge paa Hald, opholdt Thjodi sig hos ham. Thjodi var den Gang en kjæk og retsindig Mand; han var djærv og klogtig, hvorfor Niels Bugge satte stor Priis paa ham. Han var en Normand og førte med sig sin unge Broderson, og efter megen Talen frem og tilbage blev det bestemt, at Thjodi skulde føre Agnete hjem med sig. Jeg havde den Gang ligget længe paa Sygeleiet af en Beenskade, som jeg havde paadraget mig ved egen Uforsigtighed; derfor kunde jeg ikke gjøre det Mindste for Agnete, men maatte skjønt med Sorg i Hjertet forblive uvirksom. Thjodi og Haldor . . .

— Var det mig, faldt Haldor ham i Talen, hvem Du her nævner som den, der fulgte Thjodi, saa forstaaer jeg tilfulde, hvorfor jeg strax fik Agnete kjær og syntes, at hun var mig som en gammel Bekjendt?

— Er Du Thjodis Broderson, og er dit Navn Haldor, saa er Du tilvisse den, som i din tidlige Barndom gjæstede Hald i Følge med din Farbroder; om Du der kan have opfanget et enkelt Glimt af Agnete, veed jeg ikke, dog forekommer det mig ikke umuligt!

— Er det muligt, udbrød Agnete, skulde vi to virkelig have seet hinanden i vor Barndom?

— Maaske er det saa og maaske ikke, svarede Haldor; den Tanke vil dog være mig kjær, selv om den ikke har nogen Sandhed bag ved sig.

Dvergen tog derefter Ordet paany:

— Efter Aftale med Thjodi skulde Merthe senere komme til det Tilflugtssted, hvortil Thjodi nu begav sig. Til Thjodi som til alle Andre fortalte Niels Bugge, at hans Halvsøster var gaaet i Kloster. Kun lidt ahnede den stolte Niels Bugge, at Thjodi kjendte Merthe, ja hvad mere var, at de Begge havde hinanden kjær, og at det kun var for denne Kjærligheds Skyld, at Merthe havde nægtet at modtage Grev Adolfs Haand. Skjult for Verden havde denne Kjærlighed bundet dem fast til hinanden allerede i flere Aar, da den fattige Thjodi, som ikke eiede Andet end det Skib, han førte, ikke vovede at beile til den rige og mægtige Herres Frænke. Det falske Rygte om Merthes Skjændsel kom ham først for Øre nu, da Niels Bugge selv betroede Agnete til ham; thi Thjodi var ankommen fra Norge, kun to Dage før han modtog Barnet af Niels Bugge og hørte Beretningen om, at Moderen var gaaet i Kloster. Det var en Tidende, som vel kunde ryste selv en stærk Natur, og dog bukkede Thjodi ikke under; først senere da Merthe, ledsaget af mig, havde seet Leilighed til at flygte bort fra Segeberg, og vi Begge ankom til Norge, fandt en skrækkelig Begivenhed Sted!

Han taug, og det var let at see, at Mindernes ræddsomme Hvirvelvind saaledes omtumlede ham, at hans Sind derover var i den heftigste Oprør.

XXIV.

Fiskerens Bekjendelse.

Kort efter begyndte Dvergen atter.

— Det var henad Aften, da Merthe og jeg ankom til Bestemmelsesstedet, som var en underlig Bolig i en vild og øde Egn. Det skulde ved første Øiekast synes umuligt, at denne Klippe, som hævede sig saa stolt i Veiret, omgiven af lutter større eller mindre Fjeldspidser, var tilgængelig for nogen menneskelig Fod; men nøiere betragtet viste sig i Fjeldet indhugget nogle Trin, som dog vare spærrede saa vidt fra hinanden, at man kun med Nød og neppe naaede den Bolig, som her skjulte Thjodi og Agnete for den øvrige Verden. Cecilie hed Barnet; men et forunderligt Indfald af Merthe gjorde, at hun fra den Stund, da hun førtes bort fra Verden, blev kaldt Agnete.

— Husker Du, Haldor, hvad jeg har fortalt Dig om min forunderlige Ahnelse, hver Gang jeg hørte Dig synge Sangen om Agnete hos Havmanden? spurgte Agnete, idet hun kjærligt skuede op til ham.

— Jeg husker det! svarede han, medens han med et Smil gjengjeldte hendes kjærlige Blik.

— Jeg kjendte ikke Thjodi, tog Dvergen Ordet, og Merthe havde derfor ingen Ahnelse om, hvilken forfærdelig Stund hun skulde opleve. Saasnart Thjodi havde modtaget Barnet af Niels Bugge, reiste han bort uden saa meget som at forhøre sig om Merthe hverken hist eller her. Slaget havde rammet ham saa dybt og saa smerte-

ligt, at han blot tænkte paa at komme bort fra det Land, hvor hun levede og aandede, som efter hans Mening havde tilintetgjort hans Lykke. Den Gang da Merthe regnede paa, at Thjodi vilde komme til hende for at høre Sandheden af hendes egne Læber, da gjorde hun Regning uden Vært; thi Thjodi havde kun een Følelse, den, at han maatte tilbage til Norge den ene Time hellere end den anden!

— Stakkels Thjodi, mumlede Agnete, hvormeget har han dog lidt; nu kan jeg forstaae hans Smerte og den Vildhed, som martrede ham!

— Meget talte til Undskyldning for Thjodi, det har jeg længe vidst! svarede Haldor.

Den Fremmede med de grønne Fjedre i Hatten gjorde en underlig Bevægelse.

— Hvad mener Du? spurgte Dvergen.

— Det er kun lidet, hvad jeg har at sige! svarede han.

— Siig frem! bød Helvig.

— Det er kun den onde Samvittighed, som altid fortæller mig, at jeg kunde have frelst baade Thjodi og Merthe!

— Derfor drog denne Mand med hertil, forklarede Dvergen. Ved et underligt Træf af Tilfældigheder mødtes vi i Nærheden af Korsør, og da vi To kjendte hinanden fra fordums Dage, faldt Talen blandt meget Andet ogsaa paa Eders Sanger, Fru Helvig, og . . .

— Da jeg har kjendt hans Fader, faldt den Fremmede ham i Talen, og det længe har ligget mig paa Hjerte at gjøre en Uret god igjen, som jeg forlængst øvede, saa tog jeg intet Øieblik i Betænkning at drage herhid, især da jeg fik Følgeskab og det tilmed af En, som jeg har kjær fra tidligere Tid.

— I maa vide, fortsatte Dvergen, at denne — her pegede han paa den Fremmede — i mange Aar har levet som Fisker, skjøndt han en Gang færdedes med Vaaben i Hænder og var sin Herres Væbner!

— Hvorledes, udbrød Helvig, han foretrak en Fiskers Dont for ridderlig Færd?

— Nei, min Dronning, svarede den Fremmede, i hvem vi gjenkjende Erik fra Fiskerhytten; men den Gang da høisalig Kong Menved døde, da fraraadede han Folket at tage sin Broder, den snedige Christoffer, til Konge, og jeg, som var om min Herre og Konge indtil hans sidste Time, jeg forstod hans Advarsel som kun Faa; thi tidt og ofte havde jeg hørt Brødrenes Samtale, og saa meget forstod jeg deraf, at Christoffer i Eet og Alt stræbte efter at gjøre Broderen Rangen som Herre og Konge stridig. Da var det en Gang, Brødrene havde ført en heftig Ordstrid, at jeg stod ved Steentrappen og holdt Stigbøilen for Junker Christoffer, som just skulde stige til Hest; maaske har jeg ikke betragtet den høie Herre, som jo eiede hver Mands Foragt, med de ærbødigste Blikke; thi han gav mig pludseligt et stærkt Slag med sin Ridepidsk over mit Ansigt, saaledes at Snerten ramte mit ene Øie, som efter den Tid blev blindt. Kort efter døde Erik Menved, og da jeg istedetfor at sværge den unge Konge Huldskab og Troskab, svor paa, aldrig at ville tjene under hans Fane, var jeg saa godt som fredløs!

— Deri gjorde I Uret, udbrød Agnete med større Kjækhed, end man skulde have tiltroet hende; under hans Fane burde I for Fædrelandets Skyld tjene, saa snart dets Fare kaldte Eder!

— Jeg var ung og hidsig, Junkeren havde tildeelt mig en legemlig Revselse; men dog vil jeg ikke fortie, at jeg kort efter angrede min Heftighed og slog mig snart til

et, snart til et andet Parti, hvor jeg syntes, at jeg ved Raad og Daad meest kunde gjøre Fyldest til Landets Tarv. Min Broder og mange Andre med ham troede, at jeg i al den Tid, som jeg tilbragte borte fra Hjemmet, opholdt mig i fredeligt Ærinde i Kramnitze, hvor vor Slægt netop paa den Tid havde meget at forhandle sammen; senere har jeg dog tilstaaet baade for ham og Andre, hvad min egentlige Færd var i den Tid. Lange Aar gik hen, og jeg mødtes med Drost Peder; han fandt Behag i mig, skjøndt jeg aldrig yndede ham, maaske paa Grund af min store Kjærlighed til Kong Erik og for de dunkle Rygters Skyld, som gik ved Hove; nok er det, jeg blev ham aldrig god; han fik en saadan Tillid til mig, at jeg var om ham Nat og Dag, ja selv i det Øieblik han døde, stod jeg hos ham; da var det, at han en Nat kaldte mig hen til sit Leie og gav mig Guld og Sølv og tilmed et lidet Billede, der forestillede hans Hustru, som just den Gang var reist for at gjensee sit Fædreland, hvortil hun førte sin unge Søn, at hendes Slægtninge kunde glæde sig ved at see ham. Drost Peder vidste, at han var omgiven af Fjender paa alle Kanter; derfor vovede han ikke at betroe sig til Nogen; kun til mig havde han Tillid, og jeg sværger Eder høitideligt til, at skjøndt jeg i mit Hjerte ikke bar nogen Godhed for ham, saa var det dog af oprigtigt Sind, at jeg lovede at bringe hans Hustru og lille Søn Alt, hvad Drosten betroede mig, saasnart hun vendte tilbage til Danmark!

— Jeg gjætter, at I ikke holdt Eders Ord! udbrød Haldor.

— Nei, svarede Erik, med Blusel tilstaaer jeg min Skyld og Uret. Saasnart Drosten var død, og jeg følte mig i Besiddelse af de store Rigdomme, foer en forfærdelig Tanke igjennem min Sjæl, en Tanke, som kun Djævelen

kan have indgivet mig. Jeg beholdt Skatten; men med dette Rov lagde der sig en Nat og et Vanvid over mit Sind; jeg flygtede som fredløs, og min Broder forlod sin Herre for at frede og vaage over mig. Vi flakkede vidt omkring, indtil vi en Gang i en sildig Aften slog os til Ro i den samme Hytte, fra hvilken jeg nu drog bort for at berette Alt til Folqvard Sanger og hans Søster, den unge Agnete, om hvem min Ledsager har fortalt mig paa Veien, og dog er min Skyld maaske størst imod den ulykkelige Merthe!

— Hvorledes kan din Skyld være størst just imod hende? spurgte Agnete.

— Det skal I erfare; men først vil jeg sige, hvad det var, som bandt os til den Hytte, og hvorfor vi bleve der!

— I bleve der? spurgte Helvig.

— Ja, for den Gang droge vi ikke videre. Fra det Øieblik af, at vi vare komne til Ro i Hytten, havde jeg kun een Tanke, den ikke mere at ville forlade den, og hvad der saaledes bandt mig, var den udlevede Oldings Datter, som i Forening med Faderen beboede denne tarvelige Vaaning. Manden var Fisker, og skjøndt jeg aldrig nogensinde havde følt mindste Lyst, ja end ikke agtet denne Haandtering en Tanke værd, saa forekom det mig, som om det vilde være Lægedom for al min Uro, om jeg her slog mig til Taals og i denne Afkrog skjulte baade mig selv og min brødefulde Hemmelighed, som ikke en Gang min Broder var indviet i. Hvad der bandt mig stærkest var dog den skjønne Pige, og intet lignede min Broders Glæde, da han mærkede, at min Fornuft, hvilken jeg efter hans Udsagn nær havde mistet, lidt efter lidt vendte tilbage under disse rolige Omgivelser. Selv var jeg nu fuldstændig paa det Rene med, at her vilde jeg blive, hvorimod min Broder nødig varetog en Fiskers Dont. Jeg beilede til Pigen og

fik hendes Ja. Kort efter døde hendes Fader. Min Broder vilde just til at forlade os for at begynde paa sin vante Leveviis, da min Hustru døde, efterladende mig en Datter. Mit Sind, som i det forløbne Aarstid var blevet aldeles beroliget ved det stille og afsondrede Liv, vi førte, kom nu atter i et saadant Oprør, at min Broder ikke mere kunde forlade mig!

— Men hvorfor sørgede I ikke for at tilstille den Forurettede, hvad der tilhørte ham, spurgte Helvig, og saaledes lette Eders Sjæl?

— Det var Frygten, ene og alene Frygten og Skammen over at skulle tilstaae en slet Handling, som holdt mig tilbage; tilmed var den kortvarige Lykke, jeg nød i mit Ægteskab, for en Tid i Stand til at bringe mig Ro. Tro dog ikke, at jeg aldrig gjorde Forsøg paa at udfinde Folqvards Opholdssted; men Lykken var mig imod, og den Gang, da Angeren drev mig ud at søge ham, fandt jeg ham ikke. Han var et Barn endnu, den Tid jeg drog om for at finde ham eller hans Frænder; at hans Moder var gift paany, og det med den strenge Grev Adolf, gjorde, at jeg intet Øieblik tænkte paa at gaae til hende eller at tilstille hende Skatten af Frygt for den mægtige Herre. Paany greb jeg til min gamle Udflugt overfor min Broder; jeg sagde nemlig, at jeg var hos vore Slægtninge, og Erling, som uden Tvivl ahnede, at en tung Hemmelighed trykkede mig, lod mig i Ro uden at udfritte mig, skjønbt han neppe troede mig paa mit Ord. Nu veed han Alt, og selv paaskyndede han min Afreise hertil, da han kjender Hensigten med min Fart herhid!

Han taug og fæstede sit Blik paa Folqvard; men kort efter tog han Ordet, henvendt til denne:

— Jeg fandt Eder ikke, den Gang da jeg søgte Eder;

men senere, flere Aar efter, da jeg ikke ahnede Eders Nærhed, da fandt jeg Eder!

— Hvad mener I? spurgte Folqvard.

— Jeg mener, at jeg frelste Jert Liv til Gjengjæld for, at jeg røvede Eders Skat!

— Jeg forstaaer Eder ikke? vedblev Folqvard.

— Se ret paa mig! blev Erik ved, idet han kastede den graa Kappe, som hængte løst om hans Skuldre, og nu stod for ham og de Andre i en tarvelig Fiskerdragt.

Folqvard traadte forbauset heelt hen til ham.

— Kjender Du mig nu? spurgte Erik.

— Ja! svarede Folqvard.

— Og kan Du tilgive Alt?

— Du har frelst mit Liv! var alt, hvad Folqvard svarede, idet han rakte ham sin Haand.

Fiskeren tog den og trykkede den imellem begge sine, medens han bevæget udbrød:

— Saa byggede jeg ikke forgjæves paa Eders Aedelmod! . . . O, I ahner ikke, hvad jeg led, da jeg i Eder troede at see den afdøde Drost Hessel, som kom for at fordre sine Eiendele tilbage! . . . I saae min Angst og al min Lidelse . . . I saae, hvorledes Vanvidet nær havde røvet mig al min Kraft, og just derfor tør jeg troe paa Oprigtigheden af Eders Tilgivelse!

— Har jeg givet Eder mit Haandslag, saa vær forvisset om, at jeg i Hjertet intet Nag bærer til Eder. Hvad I har lidt, maa have udsonet Eders Brøde for Gud, og dernæst har jo I og Eders Broder pleiet mig med en Omhu, som jeg altid vil mindes med Taknemlighed!

XXV.

En Oplysning.

Tilhørerne sadde tause, Enhver hensunken i sine egne Tanker.

Endelig tog Dronningen Ordet:

— Du sagde nys, at Du kunde have frelst baade Thjodi og Merthe?

— Saaledes er det!

— Forklar Dig! Hvad afholdt Dig fra at gjøre, hvad Ret var?

— Det var Skammen og Frygten over den Gjerning, jeg havde øvet, som bandt min Tunge fra først af. Senere opsøgte jeg selv Eder, Folqvard, og lagde den Ædelsteen i Eders Hænder, som I vel endnu har i Eie?

Folqvards Forbauselse var stor.

— Du opsøgte mig — Du gav mig den blaa Juveel? . . .

— Ja, dreven af Samvittighedsnag forlod jeg mit Hjem og drog efter Eder, da jeg spurgte, at I var her paa Øen; dog vovede jeg ikke den Gang at tilstaae Eder Alt, og jeg mindes godt, hvorledes min Tale til Eder hiin Aften snart var vild og forvirret, snart rolig og forstandig. Min Adfærd maa den Stund have forekommet Eder fælsom?

— Det gjorde den i Sandhed, forsikrede Sangeren, og, tilføiede han, jeg husker endnu, hvorledes I talede om min Hest og undrede Eder over min Omhyggelighed for Dyret!

— Det veed jeg ikke længere noget om; thi som sagt var jeg neppe mig selv bevidst; kun saameget veed jeg, at Alt, hvad jeg sagde om Eders Forældre og det Løfte, de Begge ved Eders Faders Sygeleie tog af mig, var sandt og forstandigt talet, og derfor beder jeg Eder sige mig ærligt, om I har handlet derefter?

— Det har jeg! svarede Folqvard.

— Og Juvelen er endnu i Eders Værge?

— Jeg maatte bortgive den, naar jeg derved kunde frelse et Menneske? spurgte Folqvard undvigende.

— Saaledes vare mine Ord! svarede Erik.

— Nuvel, vedblev Folqvard, saaledes har jeg benyttet den.

Helvig fæstede sine mørke Øine spørgende paa ham, og med en underlig Følelse saae hun, hvorledes han med et lykkeligt Smil betragtede Kong Abels Ring, som glimrede paa hans Finger, hvor hun kort tilforn selv havde givet den Plads.

En uhyggelig, tilintetgjørende Tanke overfaldt hende. Frygten for, at der virkelig skulde klæbe en Forbandelse ved denne Ring, greb hende for første Gang. Saalænge hun selv eiede Ringen, var denne Følelse hende fremmed; men nu greb Frygten for den Elskede hende, og hun besluttede i samme Nu at bede ham give sig Ringen tilbage, saasnart der gaves hende Leilighed til en Samtale med ham. —

— Den Gang, da Du pleiede mig i din Hytte, da kjendte jeg ikke i Dig den Mand, som gav mig det kostelige Arvegods! sagde Folqvard, efter at der i nogle Øieblikke havde herskket den dybeste Taushed.

— Det forundrer mig ikke; thi da I sidst saae mig, var jeg iført min fattige Fiskerdragt, og desuden havde jeg,

da jeg drog ud for at finde Dig, gjort mig ukjendelig saa vidt som muligt! svarede Erik.

— Siig mig dog, vedblev Folqvard, naar Du kjendte mig og tilforn havde seet mig, hvorfra da den store Ængstelse, som greb Dig den Stund, da jeg vaagnede i din Hytte, efterat Du og din Broder havde frelst mig fra den visse Død?

— Den Frygt og Ængstelse, som I forundrede Eder over, den fyldte allerede min Sjæl i det Øieblik, da vi drog Eder op af Vandet, og i min Rædsel troede jeg i Eder at see Eders Fader, Drost Peder. Det forekom mig i min Forvildelse, som om det var ham, der kom for at fordre Regnskab af mig!

— Stakkels Erik, Du har lidt meget! udbrød Folqvard deeltagende.

— Hvorledes disse Rædsler og disse Feberskyner atter bleve dysede til Ro, hvorledes min Natur paany gjenvandt sin Ligevægt, det veed jeg ikke; men saameget veed jeg, at jeg senere opbød Alt for at frelse Eder, og at den Beslutning at tilstaae Eder Alt og give tilbage, hvad jeg endnu havde i Forvaring, voxede fastere og fastere i mig. Men hvad formaaer at løse et Menneskehjertes Gaader? I lange Aar var jeg denne Beslutning tro, men manglede Mod til at fremstille mig for Eder, og først nu, da jeg af Drost Peders Dverg erfarer den ulykkelige Merthes Skjæbne, først nu gribes jeg saa heftigt af Samvittighedsnag, at jeg, selv om jeg derved skal opoffre min egen Ære og udbrede for Verden den Skjændsel, som klæber ved min Vandel, maa frelse og gjenføde hendes Ære og Uskyld. Havde jeg ikke beholdt det ulovlige Gods, saa havde hun forlængst hvilet skyldfri i sin Grav! . . . Ja, hvad mere er, hun havde kunnet værge sig imod Thjodis Vold og Raahed, dersom

ikke Begjærlighedens Dæmon havde taget min hele Sjæl fangen.

— Jeg forstaaer Dig ikke, sagde Agnete; forklar Dig, Erik!

Erik tog sig med Haanden over Panden, og to tunge Taarer rullede ned over hans mørke Kinder.

— Jeg vidste, hvor Thjodi og Merthe levede, men i hvilket Forhold disse To stode til hinanden, at de een Gang elskede hinanden, det vidste jeg ikke — lad det tjene til Gode for mig; thi havde jeg vidst, hvad jeg gjorde, saa havde jeg aldrig syndet saa dybt!

— Jeg veed, tog Folqvard Ordet, at Du har holdt tilbage, hvad Du forlængst burde have givet til mig som den retmæssige Eier; men hvorledes Du endog har kunnet forsynde Dig imod Merthe og Thjodi, det begriber jeg ikke?

— Du veed det, henvendte Erik sig til Dvergen; fortæl Alt — selv formaaer jeg det ikke!

— Fat Dig, Erik, formanede Dvergen; haardt har Du bødet for din Synd, og tro mig, der er Tilgivelse ogsaa for Dig!

Erik svarede med et dybt Suk.

— Før jeg beretter, hvad Erik ikke formaaer at skildre Eder, vil jeg først fortælle om det ræbsomme Øieblik, da jeg førte Merthe til Thjodi og Agnete! sagde Dvergen, hvorpaa han vedblev:

— Som jeg før sagde, var det et sælsomt Beboelsessted, hvortil jeg førte Merthe. Da vi langt om længe vare naaede til Maalet for vor møisommelige Vandring, laa en Hytte for os, hvis Lige endnu Ingen af os havde seet. Usel, lille og hvert Øieblik truende med at falde ned af Fjeldet, til hvilket den syntes fastgjort som en Fuglerede, ludede den os i Møde. Et Tegn, aftalt imellem Thjodi

og Niels Bugge, aabnede os Adgang til Hytten, og snart stode vi Ansigt til Ansigt med Barnets Beskytter. Merthe havde ingen Ahnelse om, hvem det var, Niels Bugge havde betroet den Lille til, saalidt som jeg paa min Side ahnede, at Thjodi og Merthe nogensinde havde seet hinanden. Neppe vare vi derfor komne over Tærskelen, før Thjodi som en Rasende styrtede frem imod den ulykkelige Kvinde; uden mindste Hensyn enten til Barnet eller mig bebreidede han hende i stærke Udtryk den Brøde, som hun aldrig begik. Kun et eneste Beviis var der i Verden for Merthes Uskyld, og dette havde hun, af Frygt for at hun ikke selv paa Reisen kunde bevare det omhyggeligt nok, betroet i Eriks Hænder!

— I Eriks Hænder? spurgte Agnete i yderste Spænding, medens Alles Blikke fæstede sig paa ham.

— Ja, svarede Dvergen, en leed Kvinde, som altid stod i Ridder Hartvigs Sold, naar det gjaldt om at efterstræbe Adolfs Datter, forfulgte Merthe, og af Frygt for hendes Trædskhed overgav Merthe i Eriks Hænder et lidet, juveelbesat Billede af Agnetes Moder!

— Hvor kom det sig, at Merthe traf Erik? spurgte Agnete med taarekvalt Stemme.

— Paa Flugten toge vi over Sjælland, og der saae jeg en Morgen Erik ved Stranden ifærd med at sætte Garn ud; jeg kjendte ham fra den Tid, vi Begge tjente Drosten; jeg betroede ham vor Nød, og at Merthe var bekymret for det Klenodie, hun førte med sig, saavel for dets Kostbarheds Skyld, som og fordi hendes eget Vee og Vel beroede derpaa, at Barnets store Lighed med dets virkelige Moder en Gang i Tiden kunde frikjende hende i sin Slægts Øine!

— Stakkels Kvinde, hun maa have oplevet megen Lidelse! sukkede Agnete.

— Erik modtog Billedet og har det endnu; thi vel har jeg een Gang talt med ham siden hiin Stund, da Merthe overgav ham det; men den Gang vidste jeg ikke, at han endnu var i Besiddelse deraf; jeg tænkte, at Merthe maaske havde tilstaaet for Thjodi, at Billedet var i Eriks Hænder, og at Thjodi havde affordret ham det! begyndte Dvergen.

— Merthe har ogsaa forestillet Thjodi den hele Sag, tog Haldor Ordet; men Thjodi, som ikke troede hende, forsmaaede enhver anden Oplysning end den, han allerede havde modtaget af Niels Bugge, og Alt, hvad Merthe gjorde for at overbevise ham, havde kun den modsatte Virkning af, hvad hun tilsigtede — han blev endnu mere rasende og hævngjerrig, og hoit og dyrt svor han, at han vilde hente Grev Adolfs jordiske Levninger fra Segeberg og stille disse for hendes Øine til Straf for hendes Utroskab, at hun daglig kunde glæde sig, hvad eller græmme sig ved Synet af den myrdede Elsker!

— Hvad maa jeg høre, raabte Dvergen; han afstod dog vel fra dette Forsæt!

— Nei!

— Hvorledes? vedblev Dvergen.

— Han afstod ikke derfra!

— Forfærdeligt er det at høre, udbrød Agnete hændervridende; skynd Dig — fortæl, hvad skete da?

— Thjodi forlod hende og Dig for en kort Tid, vedblev Haldor, og bragte virkelig Adolfs Liig med sig tilbage!

— Og pinte han Merthe med Synet af det? spurgte Dronningen.

— Ja, svarede Haldor, indtil jeg forhindrede ham deri!

Alle saae spørgende paa ham, hvorfor han skyndte sig at tilføie:

— For flere Aar tilbage beboede Thjodi, Merthe og Agnete et lidet Huus i Norge, som tilhørte mig; jeg veed ikke selv, hvorledes det kom sig; men jeg blev en Gang pludselig greben af en uimodstaaelig Lyst til at see dette Sted paany. Ubemærket kom jeg til Huset, og ubemærket skyndte jeg mig atter derfra; først lang Tid derefter talte jeg for første Gang med Merthe. Men hvad der hændte mig hiin tidlige Morgenstund, da jeg useet kom og gik, det vil jeg nu fortælle. — Der var især et Sted i Huset, som øvede en stærk Tiltrækningskraft, og det var en Kjælder eller et underjordisk Rum. Jeg havde tidt som Dreng opført alle Slags forvovne Lege med mine Jævnaldrende her i denne Afgrund, Lege, som alle gik ud paa, at vi vare i en Niddings Vold og vilde flygte fra ham, skjøndt han havde sat os dybt i sin Borgkjælder. Jeg kom da derned, og længe fordybede jeg mig i alle de Erindringer, som trængte sig ind paa mig. Da hørte jeg med Et en underlig Puslen bagved mig, og jeg opdagede da igjennem en Sprække i Plankeværket, hvorledes Thjodi anstrengte sig af alle Kræfter for at løfte et lemlæstet Lig, som laa i en Kiste uden Laag, paa sine Skuldre og bære det bort. Jeg forstod ikke, hvad denne Gjerning havde at betyde; men da jeg hørte, at han mumlede nogle Ord for sig selv, lyttede jeg efter for om muligt at erfare hans Hensigt. Først forstod jeg ikke et Ord; men lidt efter lidt talte han høiere og ivrigere, og nu forstod jeg med Rædsel, at han havde tilegnet sig dette Skræmmebillede for at pine og plage En eller Anden — hvem, blev mig ikke klart; men oprørt i mit Inderste vendte jeg mig bort fra dette Syn. Da blev der kaldt ad Thjodi; han slap Liget og skyndte sig op. Saa heftigt havde dette Syn grebet mig, at jeg besluttede

at fjerne Liget, medens han var borte. I et Nu var jeg omme paa den anden Side af Brøddevæggen; hastigt faldt den Tanke mig ind, at kun jeg og ikke Thjodi kjendte et Rum dybere nede, og med stor Anstrengelse lykkedes det mig at bringe Liget derned; Kistelaaget, som stod i en Krog, satte jeg over, saa godt jeg kunde, og fjernede mig efter først at have tilstænget Stedet paa den kunstige Maade, som altid her blev anvendt, og som kun den vidste at betjene sig af, som kjendte Stedet ud og ind!

— Og der blev Liget saa i Fred? spurgte Dvergen gysende.

— Nogen Tid efter, da Thjodi havde forladt Huset, blev det paa min Anordning sendt tilbage til Segeberg, da jeg af Merthe havde erfaret, hvo den Afdøde var. Kun lidt ahnede jeg, at hun vidste, det var Grev Adolf, ja, jeg tog endog en Gang det Løfte af hende, at hun aldrig maatte aabenbare for Nogen, hvad der var skjult i hiint Rum!

— Og det Løfte har Merthe troligt holdt; thi den Stund, da hun fortalte mig Alt, hvad der var hændet for hende, vægrede hun sig dog for at meddele mig dette; thi jeg kan tænke, at det netop maa have været hiint Rum, som hun fortalte mig, at I kom igjennem, den Gang Du førte hende til det sikkre og for Thjodi ukjendte Sted, hvor hun pleiede Dig? spurgte Dvergen.

— Saa Du veed, hvorledes jeg lærte Merthe at kjende? Ja, netop der var det skjult, som jeg bad hende aldrig at røbe! svarede Haldor.

XXVI.

Gunhilds Endeligt.

— Det er ikke vanskeligt at forestille sig, hvorledes Merthes Liv maa være hengaaet, tog Dvergen atter Ordet; Thjodis Væsen syntes kun gjennemtrængt af Had og Skinsyge; siden det Øieblik, da hans Øine faldt paa Merthe, foer en Dæmon i ham, og han levede for vexelvis at plage hende og angre det, naar han havde gjort det. Værst blev hendes Tilstand dog, da de, efterat Haldor havde formaaet Abbeden i Esrom til at helbrede Agnetes Blindhed, flyttede til Hald Sø. Her var den Kvinde dem nær, som efterstræbte dem tidligt og silde, og hendes Indflydelse paa Thjodi var ikke heldbringende. Endnu forstaaer jeg ikke, hvorledes Haldor formaaede Thjodi til at drage til Danmark paany?

— Det er kun med Smerte, at jeg afgiver den Tilstaaelse, at alene Udsigten til her i Landet at kunne overgive Agnete i Hartvigs Hænder, var det, som lokkede Thjodi, da hans Had til Merthe var blevet større og større med Aarene. Derfor maatte jeg være paa min Post baade tidligt og silde for at værge de To imod voldeligt Ran! svarede Haldor.

Agnete takkede ham med et kjærligt Blik, medens Dvergen paany tog Ordet.

— Du mener, begyndte han, henvendt til Haldor, at Adolfs Liig blev bragt til Ro paa Segeberg?

— Jeg veed ikke bedre!

— Men Du feiler!

— Forklar Dig?

— Det blev snart opdaget paa Segeberg, at der var begaaet det uhyggelige Rov, og Bud udsendtes vidt og bredt. Længe, meget længe speidede man forgjæves efter Gjerningsmanden, da det Rygte endelig udbredtes, at Adolfs Liig skulde føres fra Norge over Sjælland og tilbage til dets Gravkammer. Hvorfra dette Rygte kom er uvist; men nogle kjække Mænd, som vare Thjodi hengivne og sandsynligviis havde været ham behjælpelige med Liigrovet, besluttede, da de erfarede, at Ligets Tilbageflytning ikke skete med Thjodis Villie, at anfalde dem, som førte det med sig. Som tænkt saa gjort; de bemægtigede sig Liget og sendte det til Thjodi, som nedgrov det paa Heden og satte et Kors derved for at kjende Stedet, da han tilligemed Liget nedgrov al Barnets Arvepart med Undtagelse af det Billede, som Erik var i Besiddelse af!

— Du fortalte mig jo paa Veien hertil, at iblandt de Mænd, som bemægtigede sig Adolfs Liig, var ogsaa hiin Smed, som Du veed, Drost Peder elskede saa høit!

— Ja, det var just ham, som anførte dem!

— Hvorledes, raabte Folqvard, Du taler om en Smed, en ærlig Mand, som var min Fader kjær — maaske er det den Samme, som blev saa bevæget ved at see mig? Siig, skete Overfaldet paa Haldors Udsendinge imellem Slagelse og Korsør?

— Ja, ganske rigtigt, raabte Erik; I kjender ham, den retsindige Gamle; det var ham, som traadte ind i min Hytte hiin Stund, da I vaagnede af Eders Feberdromme, og ham, hvem I Aftenen forud havde talt med i Kroen. Han kom just til mig i det Øieblik for at meddele mig, hvorledes den endelige Plan var lagt, efter hvilken de agtede at udføre Vovestykket!

— Hiin Aften blev den Gamle dybt bevæget, da jeg

stod Ansigt til Ansigt med ham; han kjendte mig alene paa den store Lighed, jeg har med min Fader; han fortalte, at han havde Noget at betroe mig . . .

Folqvard blev afbrudt af Erik, som faldt ham i Talen, idet han sagde:

— Men jeg har en Hilsen fra ham at bringe Eder, og dertil kan jeg føie, at hvad han havde at fortælle Eder, har ikke længere nogen Vægt!

— Forklar, hvad I mener dermed? sagde Folqvard.

— Den Gang, da Jer Fader var død, gav han, som allerede sagt, Jer Arvepart i mine Hænder; men hvad jeg den Gang ikke vidste, det var, at han ligesaa hastigt fik den Tanke, at jeg maaske kunde bedrage ham, hvorfor han betroede til den retstafne Gamle Alt, hvad der var forefaldet imellem ham og mig, og tillige betroede ham, at jeg var den, som havde hans Søns Arvepart i Hænde, hvorfor han bad ham vaage over, at jeg gjorde Ret og Skjæl. Tro imidlertid ikke, at Frygten for ham har drevet mig til at tilstaae min Brøde, men vid, at først i den Stund, da jeg selv betroede ham Alt og fortalte ham, at nu var det min urokkelige Hensigt at opsøge Eder, først da erfarede jeg, at han var Medvider i den Hemmelighed, som jeg troede mig ene om at bære. Han priste mit Forsæt og svor paa, at han bestandigt havde ventet at leve den Stund, da jeg vaagnede til Erkjendelse af min Pligt; da bad han mig at hilse Eder, at nu var en Samtale med Eder ikke længere en Nødvendighed, da det, som Jer Fader havde bedet ham sige Eder, dersom jeg vilde fortiet det, nu til Syvende og sidst dog blev berettet Eder af mig!

— Jeg forstaaer det, hvidstede Folqvard, og jeg mindes saa tydeligt, hvorledes han omfavnede mig med Glæde hiin Aften i Kroen!

— Kjært vilde det have været ham at mødes med

Eder endnu en Gang; men dersom I dog aldrig skulde sees, saa veed I nu, hvad det var, han vilde Eder! svarede Erik.

Der opstod en kort Taushed.

— Der er endnu Eet, begyndte Dvergen paany, og det dreier sig atter om Adolfs Gravsted. I hørte Alle, at jeg nys fortalte, hvorledes Thjodi havde tilegnet sig Adolfs Lig og nedgravet det paa Heden. Nu vil jeg fremdeles fortælle, at en Aften, da jeg, efterat jeg i mange Aar ikke havde seet hverken Thjodi eller Merthe, ankom i Nærheden af den simple Høi, hvor deres Bolig var, bemærkede, hvorledes en gammel Kvinde, der, eftersom hendes Fordeel bød det, snart var paa Thjodis Side, snart gik Ridder Hartvigs Ærinde, listede omkring Adolfs Grav tilsyneladende ganske ligegyldig og tilfældig, men i Virkeligheden brugende baade Øine og Øren. At det var hendes Agt at plyndre Graven faldt mig dog ikke ind, da jeg svævede i den Tro, at hun var uvidende om dens Tilværelse paa dette Sted. Gunhild, saaledes hed den Gamle, har formodentlig forstaaet at indsmigre sig saaledes i hans Gunst, efterat hun en Gang var bleven i Stand til at udvise ham en virkelig Tjeneste, at han havde aabenbaret hende sin Hemmelighed, maaske endog bedet hende vogte om dens Fred!

— Det er ikke umuligt, hvad Du der antager, faldt Haldor ind; thi Thjodi var stundom lettroende og lod sig tidt og ofte paavirke, som havde han været et Barn!

— Du maa have kjendt ham nøie, siden Du fælder en saa rigtig Dom! svarede Dvergen.

— Jeg veed endog, hvad det var for en Tjeneste, Du nys omtalte, for hvis Skyld Thjodi fra først af fik nogen Tillid til den trædske Gunhild!

— Og det var? spurgte Dronningen.

— Hun havde en Gang, vedblev Haldor, løst Thjodis Hænder og Fødder, da de Fjender, som, udsendte af Grev Hartvig, ved Nattetide havde overfaldet ham. Hvad der har bevæget hende til denne Handling maa vel nærmest have været hendes sædvanlige Vids, at tjene begge Parter efter Evne og saaledes forøge de Summer, hun dyngede sammen i sin usle Hytte uden at have eller ville have mindste Anvendelse for disse. At Thjodi nogle Aar efter anfaldt og dræbte disse Fjender i Vorning Kirke, at han af Sindslidelse og Samvittighedsnag næsten blev Forstanden berøvet og længe leed under denne fortvivlede Gjerning, at han i denne Tilstand besøgte Niels Bugge paa Hald, men ligesaa hurtigt forlod ham igjen, er altsammen Noget, som jeg forlængst var underrettet om!

— Veed Du da ogsaa, at den Gang, da Gunhild havde plyndret Graven, var jeg den Første, som opdagede det? spurgte Dvergen; at jeg, vedblev han, var den, som bragte Thjodi og Niels Bugge til at opbyde Alt, skjøndt Thjodi strax til Merthes store Forfærdelse tænkte paa at give Barnet i Hartvigs Vold; thi da Graven var plyndret, troede han Alt tabt?

— Jeg veed det, svarede Haldor, ja, jeg veed endog, at det var . . .

— Hvorfor tier Du? spurgte Agnete.

— Lad Erik fortælle, hvorledes han staffede dit Smykke, din kostelige Juveel for Dagen paany! svarede Haldor.

Erik rystede paa Hovedet og sagde derpaa:

— Nei, nei, det lidet, der er at fremføre til min Roes, vil jeg ikke selv fortælle!

— Nuvel, tog Dvergen Ordet, saa vil jeg vidne for Erik, at han ærligt har stræbt at udsone sin Skyld; thi saasnart Niels Bugge af mig havde erfaret, hvad fleet var, bad han mig udsøge og udsende en paalidelig Mand for

at udforske Gunhild og skaffe det Forsvundne tilbage. Da faldt mine Tanker strax paa Erik, af hvem jeg aldrig havde seet Andet end Godt. Jeg erindrede mig hans Stilling hos den fordums Drost, og tillige mindedes jeg, hvorledes Gunhild altid havde følt Frygt og Ærbødighed for den stærke og stolte Mand, medens vi Alle vare paa Sønderborg, i hvis Nærhed hun paa samme Tid boede. Jeg reiste derfor til Erik, som var over al Forventning rede til at opfylde mit Forlangende!

Nu fortalte Dvergen, hvad vi allerede vide, hvorledes Erik — thi ham var det — med to Svende havde overlistet gamle Gunhild, medens hun var beskjæftiget med at betragte sine Skatte og iblandt disse den blaa Steen, hvilken hun kun kunde føle en smerteblandet Glæde over at besidde, da hun nemlig ved at rumstere i Graven var bleven farlig bidt af en Hugorm, og Saaret, selv om det for en Tid lod hende i Fred, dog stadigt paany brød op og voldte hende ulidelige Pinsler. Hun formaaede trods det Hexenavn, der tillagdes hende, ikke at skaffe sig selv af med disse Smerter, som en Nat, kort efter at Erik ved sine Følgesvendes Hjælp atter lykkelig var sluppen ud af den Fælde, i hvilken Kjærlingen havde styrtet ham, brøde op med en saadan Voldsomhed, at hun tyve Timer efter var et Liig.

Tillige fortalte Dvergen, hvorledes Erik og hans Staldbrødre, som fik Leilighed til at udfrie ham derved, at de gravede en Fordybning ind under Huset, den Gang de mærkede Eriks Forsvinden, og Kvinden nægtede at aabne Døren for dem, tilsidst tvang den Gamle til at udlevere dem Alt, hvad hun havde tilranet sig; at dette skete under mange Eder og forfærdelige Forbandelser over Niels Bugges Udsendinge er let at indsee.

XXVII.

Billedet.

— Saasnart vi havde fuldført vort Ærinde, tog nu Erik Ordet, droge vi til Niels Bugge og overgav i hans Hænder Udbyttet af vor Fart. Den gamle Ridder var os taknemlig baade i Ord og Gjerning, og da der var henrundet en Række Aar, kaldte han paany min Ledsager og mig til sig!

— Ja, fortsatte Dvergen, Niels Bugge begyndte at fortryde sin Haardhed imod Søsteren; men da han tænkte paa at mildne hendes Kaar, kunde jeg kun bringe ham den Tidende, at hun ikke længere var iblandt de Levendes Tal. Samtidigt tilstod Erik sin Skyld for Niels Bugge, medens han tillige viste ham det lille Billede af Adolfs Gemalinde. Niels Bugge, som en eneste Gang havde seet Agnete, kastede blot et Blik paa Billedet, og Ligheden var saa slaaende, at han brast i Graad.

Enhver Tilhører var dybt rystet ved denne Skildring, og Taushed herskede længe.

— Da Ridderen hørte Alt forklaret af min Mund, blev Dvergen ved, da troede han hvert et Ord, og til den Skat, som alt i Forveien tilhørte Jomfru Agnete, føiede han endnu meget Mere, som vi Alt føre med os. Først og fremmest er her den blaa Steen, som jeg nu rækker Eder; I har allerede en Gang modtaget den af kjærligere Hænder; thi Eders Moder gav Eder den, men det mindes I nu ikke længer. Den Døende maa have havt en Følelse af, at I en Gang tidligt eller seent kunde staae An-

sigt til Ansigt med Eders Broder, og hun har da ved at give hvert af sine Børn en saadan Gave tænkt sig en maaske tilfældig Opdagelse af Slægtskabet. Drost Peder, hvem hun stedse havde elsket inderligst, havde ladet Stenene tilslibe i Udlandet, og strax besluttede hun at skjænke sin Søn den ene, medens hun selv beholdt den anden, og det var først senere, da den lille Datter var født, at den anden Juveel blev tilegnet hende.

Med disse Ord rakte han Agnete den skjønne Juveel, hvilken hun besaae med Henrykkelse; dog fæstede hun strax et veemodigt Blik paa Erik og spurgte:

— Men Billedet, Billedet?

Erik tog en lille Æske frem fra sit Bryst og udtog deraf et med kostbare Stene rigt besat Billede af en ung og skjøn Kvinde.

Han rakte hende det, og da hun havde grebet det i sine Hænder, tørrede han de tunge Taarer bort, som glede ned ad hans barkede Kinder.

Agnete, som havde reist sig fra sin Plads ved Dronningens Fødder, ilede med Billedet i sin Haand hen midt paa Gulvet, hvor hun stillede sig under en af Lamperne, saaledes at Lyset faldt lige paa det.

— O, udbrød hun, hvor skjøn, hvor ung var hun dog, og hvormeget maa hun have lidt; vel forlod hun mig for din Skyld — her vendte hun sig imod Folqvard — men jeg kan ikke bebreide hende Noget i sin Grav, og jeg vil ikke være skinsyg paa min Broder derfor!

Ved Slutningen af sin Tale traadte hun atter hen til Dronningen og gav Folqvard, som endnu stod bag hendes Stol, sin Haand med et saa kjærligt Udtryk i Øiet, at selv om Munden havde tiet, maatte Enhver, som saae hende, føle, at der i denne Pige kun rummedes alle gode Følelser.

— Der har Du Billedet, vedblev hun, stedse henvendt til Folqvard; thi det er jo din Arvepart, skjøndt jeg gjerne beholdt det, ikke for de Perlers og Stenes Skyld, som pryde dets Kant, men for det Billedes Skyld, som de omgive!

Hun rakte Billedet henimod ham; men Folqvard, som traadte frem fra sin Plads, lagde sin Haand kjærtegnende paa hendes Hoved og sagde:

— Behold det Billede, siden det blev Dig saa kjært, og see deri, at din Broder skjænker Dig en Gave, som han selv satte Priis paa at eie, et Bevis for, at han i Dig virkelig seer en Søster; thi nu ere alle mine Tvivl løste, og nu hilser jeg Dig med det første, maaske det eneste Kys, Du modtog af din nærmeste Slægtning; nu skal jeg værne og frede om Dig, naar din Husbond er borte; thi først nu seer jeg, at Du er min Søster!

— Du hørte dog af Dronningen Alt det, som Jutta fortalte mig, og dog kunde Du tvivle; thi Du taler jo, som om Du først nu følte Dig overbeviist? spurgte Agnete forbauset. Og det er først nu, jeg mærker, at Du har næret Tvivl? tilføiede hun.

— Kjære Barn, svarede Folqvard, medens han beholdt hendes Haand i sin, min Tvivl opstod, saasnart jeg hørte hiin forunderlige Beretning; men det, at Du er den, hvem den anden blaa Steen blev givet, det løser mig enhver Vaklen; thi kun fordi Du er hendes Datter, som ogsaa skjænkede mig Livet, kun derfor gav hun Dig denne Steen i Eie, Magen til den, som jeg besad, og hendes moderlige Følelse bedrog hende ikke, da hun troede, at disse Ædelstene skulde lyse for os med en saadan Glands, at alt Mørke, som indhyllede vore Forhold, maatte bortveires! . . . Endnu et Beviis for din Herkomst er jo dette Billede, som jeg nu skjænker Dig til evig Arv og Eie; thi

hvert andet Vidnesbyrd er næsten at forkaste, har man først ret betragtet Dig og dette Billede!

Agnete tog Billedet af hans Haand, og med et Blik, som tydeligere end Ord udtrykte hendes dybe Følelse, takkede hun den kjærlige, ridderlige Broder.

Nu var det Helvig og Haldor, som ved deres Miner røbede deres store Overraskelse baade over den Skjønhed, disse Træk paa Elfenbenet fremviste, som og over den umiskjendelige Lighed, Agnete havde med disse.

Længe gik Billedet fra Haand til Haand, og da det tilsidst blev givet Agnete i Hænde, hvidskede hun, idet hun skjulte det paa sit Bryst:

— Nu ere alle Storme forbi, nu har jeg naaet den fredelige Havn, og kun Sorgen over Merthes forfærdelige Skjæbne ligger mig endnu paa Hjerte! Og dog, tilføiede hun, der er Et, som endnu mere nedbøier mig, og som stedse gnavede paa min Tilfredshed, selv da jeg var et lidet Barn! . . .

Hun hensank i Tanker, og Dvergen var maaske den Eneste, som forstod hende.

Kjærligt dvælede hans Øine paa hende, som midt i sin Glæde havde Hjerte og Tanke for ham, den vilde og forfærdelige Mand, hvem hun endog tidt og ofte havde skjælvet for paa Merthes Vegne.

Dvergen gik nu hen til hende og sagde kjærligt:

— Jeg forstaaer Dig, Agnete, Du vilde ogsaa gjerne vide Thjodi i Havn?

— Du har gjættet mine Tanker! svarede hun, medens hun saae op til ham igjennem Taarer.

— Men trøst Dig, Agnete, ogsaa for ham har Fredens Sol udsendt sine milde Straaler!

— Han er død? raabte Agnete.

— Nei, Agnete, mit Barn, han er ikke død, men

sender igjennem mig sin Velsignelse til Dig og bønfalder om din Forbøn hos Ham, som seer i Hjerterne!

Agnete græd stille, og da hun havde fattet sig lidt, hvidskede hun:

— Sig mig, hvor er han? . . . Er han bedrøvet, er han syg, er han sorrigfuld? . . . Lad mig gaae til ham, lad mig trøste ham i hans Ensomhed — sig mig, hvor er han?

— Du er et fromt Barn, hvidskede Dvergen, rørt over hendes Ord. Det vilde i Sandhed være en Glæde for Thjodi, om han hørte din Tale; vid, Barn, at Thjodi forlængst har søgt og fundet Fred iblandt Munkene i Esrom!

— Blandt Munkene i Esrom? udbrød Agnete.

— Det er, som jeg siger, gjensvarede Dvergen.

— Det var jo i dette Kloster, jeg gjenvandt mit Syn? vedblev hun.

— Ja, svarede Halvor, det var den fromme Abbed Johannes, der indvilligede i at opfylde dette mit Ønske; den Gang kjøbte jeg rigtignok din Helbredelse ved den Usandhed, at Du var min Fæstemø; dog, Tiden har jo gjort mine Ord til Sandhed, og allerede i den Stund var den Følelse levende i mig, at Du en Gang tidligt eller seent maatte blive min og det til Trods for, at Du fra Vuggen af var bestemt for en Anden!

— Jeg veed det, hvidskede Agnete; Grev Geerts Slegfredsøn var den, hvem min Fader bortgav mig til, og nu ræddes jeg ved Tanken om, at han en Gang vil komme og forstyrre min Glæde; hvad om man endnu tvang mig til enten at tage Sløret eller at ægte ham?

— Din Frygt er overflødig! trøstede Dvergen.

— Jeg vil forsvare Dig baade imod ham og imod Klostertugten! udbrød Halvor.

— Imod ham er alt Forsvar unødvendigt, tog Dvergen atter Ordet; Grev Geerts Slegfredsøn, eller som han oftere kaldes, Niels Bugges Væbner, er tilfredsstillet og gjør ingen Fordringer paa Agnete.

— Niels Bugges Væbner, raabte Folqvard, han, som evigt og altid forfulgte mig, han skulde have været min blide Søsters Ægtefælle? Han er altsaa en Søn af hiin kullede Holstener?

— Det hørte jeg aldrig tidligere, tilføiede Helvig; vel veed jeg, at han, efter først at have tilbragt en Deel Aar hos Ridder Hartvig, omsider opdroges hos Grev Geert; men at der var noget Slægtskabsforhold tilstede, ahnede jeg mindst; thi som jeg allerede har sagt Eder, kun een Gang har jeg seet ham og talet med ham! — Disse sidste Ord vare henvendte til Folqvard.

— Og dog, hvidskede Folqvard, pralede han af at besidde din Gunst; hvor tidt, hvor ofte sneg Skinsygens Djævel sig igjennem min Sjæl, indtil jeg fik den tause Tilstaaelse af din Kjærlighed!

Nu tilføiede han høit, henvendt til Dvergen:

— Hvad blev der af ham?

— Vor Herre og Konge kom for kort Tid tilbage ind i et simpelt Herberge; I veed Alle, at saadant stundom behager ham. Ingen af de Tilstedeværende kjendte Kongen, og iblandt disse var den listige Væbner tilstede. Ølket var gaaet ham til Hovedet, og blandt megen anden Tale blev Dronningens Navn nævnet, og nu faldt der kaade Ord fra Væbnerens Læber; længe hørte Kongen derpaa i Taushed; men endelig blev Spasen ham for grov; han stod op, befalede sine Mænd at binde den Forvorpne og førte ham som Fange med sig til Nykjøbing Slot, hvorfra han kort efter undveg, og man har siden ikke hørt Noget til ham!

Helvigs Ansigt var mørkt; hun undgik at see paa Folqvard, og denne paa sin Side følte ligesom en Ahnelse om de kommende mørke Dage opfylde sin Sjæl.

I nogle Øieblikke forbleve Alle tause, indtil Haldor sagde:

— Er han lykkelig og vel sluppen ud af Fængslet, saa er han og forstandig nok til ikke oftere at vise sig her i Landet; derfor, Agnete, ville vi ret glæde os paa denne Dag, som har løst os alle Tvivl og givet os Lys i Meget, som indtil denne Stund vare Gaader baade for Een og Anden af os!

— Du veed nu, Agnete, at Thjodi længes efter din Tilgivelse, og den er jeg vis paa, at Du ikke nægter ham; jeg gaaer nu herfra for hos ham at ende mine Dage i Esrom! sagde Dvergen.

— Nei, raabte baade Haldor og Agnete paa en Gang, Du maa ikke forlade os, Du maa blive hos os, og vi ville tale sammen om den Tid, som svandt!

— Ja, blev Agnete ved, din Plads er hos os; thi her kan Du skabe Glæde, og alle de gamle Minder, hvor sørgelige de end monne være, skulle stedse leve iblandt os; vi ville mindes ham, hvem Sorg og Anger drev i den sikkre Havn, og vi ville mindes hende, som elskede og frelste mig fra den Tid, da jeg var spæd, hende, som tilsidst satte Livet til for at frelse mig; tidt og ofte ville vi tale om den unge Kvinde, som, skjønt hun den Gang var et Barn, dog viste en Mands Mod, da hun gjorde Sit for at redde mig af hendes egen Faders Hænder!

— Jeg føler, at det er Eders Ønske og Villie, at jeg skal henleve min øvrige Tid hos Eder, og derfor vil jeg blive; thi mit Hjerte hænger dog ved Eder, og mine Tanker ere stedse hos Eder. Dog vil jeg endnu foretage en eneste Vandring — til Esrom, til Thjodi; jeg vil bringe

ham Eders Hilsen og Tilgivelse; thi han blev haardt prøvet i Verden; ogsaa han troede først paa Merthes Uskyld, da han saae din Moders Træk gjengivne paa Elfenbenet!

— Ja, vi have Grund til at takke Gud, fortsatte Haldor, og dersom Merthe nu havde levet, saa havde Intet manglet i vor Glæde!

— Jeg holdt det stedse for en stor Velsignelse, at Merthe døde netop den Gang! svarede Dvergen.

— Og hvorfor? spurgte Haldor.

— Hun maatte dog have forladt Agnete paa den Tid; ogsaa Thjodi maatte forlade hende, dersom de ikke Begge vilde have begaaet den forfærdeligste Meeneed!

— Det forstaaer jeg ikke? raabte Agnete.

— Du var den Gang omtrent femten Aar? vedblev Dvergen.

— Saaledes var det! svarede Haldor for hende.

— Baade Thjodi og Merthe havde høitideligt tilsvoret Niels Bugge kun at skjærme Dig indtil den Tid; det var den Straf, som den haarde og stolte Niels Bugge lagde paa Søsteren for hendes formeentlige Brødes Skyld, at hun, saasnart Barnet havde fyldt sit femtende Aar, skulde overgive det til den Brudgom, som fra Vuggen af var bestemt for det, og selv tilbringe Resten af sit Liv i Sct. Claræ Kloster. Af Thjodi tog han den samme Eed, og kun paa denne Betingelse sørgede han for dem Alle, indtil Agnete enten drog med sin Fæstemand eller selv gik i Kloster, hvilket skulde være hendes Lod, om hun ei vilde følge ham!

— Det er nu Alt vel, tog Dronningen Ordet, og meget har det glædet mig at erfare Alt, som angaaer Agnete; thi hun er mig kjær, og snart feirer jeg hendes Jaord og Bryllup, saasnart de Unge selv ønske det, som jeg lovede Eder før!

I dette Øieblik vendte Alles Blikke sig imod Døren, som hastigt blev lukket i. Man saae forundret paa hinanden og savnede Erik.

Paa den Stol, hvor han havde siddet, stod et lille Skriin, hvis Nøgle var lagt forsigtigt midt paa Laaget.

— Han er gaaet! udbrød Dvergen.

Der indtraadte en lang Taushed, og Alle forstode, at Erik havde fjernet sig for ikke at høre Taksigelser for sin Vandel; thi han følte hos sig selv, at han ikke fortjente saadant.

Nogle gjennemtrængende, smertelige Skrig naaede i dette Nu de Forsamledes Øren. Helvig reiste sig og ilede imod Døren. Dødens Bleghed bedækkede hendes Ansigt.

XXVIII.

Forsilde.

Som vi vide, havde Dronningen, før hun var Vidne til ovenstaaende Forklaring, og før Juttas Bisættelse fandt Sted, tilbragt nogle Øieblikke i sit Kammer, hvilket hun, forfærdet over Thuchos Tale og over den forunderlige Drøm, hun i sin Halvslummer havde havt, hastigt forlod med de Ord: „Jeg frelser hende!"

Helvig blev virkelig sit Forsæt tro, og før hun overværede Juttas Begravelse, begav hun sig til Toves Sygeleie.

Skjøndt det endnu var midt paa Dagen, var Værelset

nidhyllet i et Halvmørke, som gjorde, at man kun utydeligt kunde skjælne Gjenstandene. Aza havde trukket alle Gardiner for og paastod haardnakket, at saaledes skulde det være.

Tovelille laa mat og stille; endnu var hendes Skjønhed saa straalende, at Pigen betragtede hende med misundelige Blikke.

Hun sad paa en Stol tæt ved Toves Hovedgjærde, og hendes Øine hvilede med et ondt Blik paa de milde Træk, som hverken Sorg eller Lidelser formaaede at fordreie.

Tove rakte sin Haand ud for at tage et Glas med Vand, som stod paa Bordet tæt ved.

Nogle Gange havde hun forgjæves rakt efter det, da det endelig lykkedes hende at naae det.

— Du har nok ikke saa meget let ved at bevæge Dig? udbrød Pigen spottende.

— Du pleier mig ikke vel, svarede Tove med mat Stemme, og dersom Dronningen blot en eneste Gang saae din Haardhed, saa gav hun mig en mildere Vogterske!

— Men jeg siger Dig, at jeg pleier Dig just saaledes, som Dronningen har befalet mig! svarede Aza.

Et underligt Smil gled over Toves Ansigt, medens Aza vedblev:

— Du husker jo nok, hvad jeg fortalte Dig før?

— Jeg husker ikke meget af din Tale; thi mine Tanker ere langt borte herfra!

— Hos Kongen formodentlig; men saadanne Tanker bør Du helst lade fare — kan Du endnu tale, saa tal med mig!

— Vær rolig og lad mig døe i Fred! hvidskede Tove.

— Nei, endnu tier jeg ikke, raabte Pigen, idet hun hastigt reiste sig og bøiede sig over Tove; Du veed nok, at imellem Dig og mig er der et langt Regnskab at afgjøre, og veed Du det ikke, saa skal Du høre det nu, at

jeg hader Dig, og kun for at berede din Undergang forfulgte jeg Dig, ikke af Kjærlighed! . . . Du tilvandt Dig hans Hjerte, hvem jeg elskede . . .

Tove foer sammen ved disse Ord, og medens hun stift betragtede Arga, svarede hun:

— Hvor faldt det Dig ind at kaste dit Blik paa ham . . . Du maatte dog snart føle, at Kongen ikke kunde elske Dig og . . .

— Kongen, hvem taler om Kongen? raabte Arga; Thucho mener jeg, Thucho, hvem det morede Dig at lokke og vinde, hvis Hjerte det glædede Dig at vende fra mig . . .

— Ti, Arga, befalede Tove, kald dine forfærdelige Ord tilbage; har Thucho nogensinde elsket mig, saa har jeg end ikke ahnet denne Kjærlighed! . . . Han er ædel og trofast, og selv med Døden paa Læberne vil jeg udtale min Hengivenhed for ham og min Glæde over, at det ikke lykkedes Dig at vinde ham; thi altfor god var han til en saadan Kvinde! . . . Opfyldt af Had og Ondskab, som Du er, vilde Du aldrig været i Stand til at berede ham nogen Glæde! . . . O, at han var her nu, at jeg kunde udtale for ham min Tak for al hans Aarvaagenhed . . .

— Som dog aldrig hjalp Dig det Mindste, da det var mig, han kæmpede imod, faldt Arga ind; Du siger, vedblev hun, at Thucho ikke kunde have ventet noget Godt af mig; men Du glemmer, at ham, og kun ham, kunde jeg ofre mit Liv; havde han udstrakt sin Haand imod mig, da var jeg frelst baade her og hisset; men som en Hund blev jeg jaget fra ham, fordi han elskede Dig . . . forstaaer Du, jeg blev forhaanet, forstødt for dit Ansigts Skyld! Hvad er der vel saa stjønt ved Dig . . . derhjemme gjaldt jeg for den deiligste af Kvinder . . . blev jeg da hæslig, for jeg for-

tæredes af Længsel? Gjorde Kjærligheden mig da veder styggelig? . . . Forstaaer Du alt dette, raabte hun vildt og greb Tove heftigt i Armen.

— Aza, Aza, hvidskede Tove bønligt, lad mig i Ro, jeg er ustyldig, lad mig dø i Fred; tro mig, din Ulykke gaaer mig til Hjerte, men . . .

— Ulykke, raabte Aza, nei, nei, Ulykken kan ikke komme mig nær; thi Hævnen, Hævnen gjør mig lykkelig! . . . Kun for at hævne mig lever jeg, hævne mig paa Dig og paa hende . . . hun gav mig en Kindhest . . . hun tugtede mig . . . Aza venter, til Kongen kommer . . .

Hun tav stille og saae paa Tove, som lod sine skjønne Øine hvile paa hende.

Da hun havde betragtet hende længe, raabte hun:

— Vend dine Øine bort, Tove, see ikke paa mig!... Jeg er en Nar, en Taabe, som frygter for dit rolige Øieblik, vedblev hun kort efter; ligger Du nu og tænker paa alt det, som jeg har sagt? . . . Husker Du, at jeg fortalte Dig, hvorledes jeg fangede din Due og bandt den et Brev om Halsen, hvorledes. . . Nei, raabte hun pludseligt, nu skal jeg fortælle Dig Noget; men reis Dig, at jeg kan føre Dig i Badet endnu en Gang, før det bliver Aften, saa skal jeg, medens Du bader Dig, og medens Du gjør Forberedelserne dertil, fortælle dig Noget, som skete for mange Aar siden, Noget, som min Oldemoder har fortalt!

— Følte jeg ikke selv, hvorledes Svedebadene altid bekomme mig vel, saa adlød jeg Dig ikke, men blev paa mit Leie, svarede Tove; men endnu har jeg hver Gang, jeg kom af Badet, befundet mig bedre!

— Ja endnu! . . . hvidskede Aza for sig selv, saa sagte at Tove ikke hørte det.

— Vel føler jeg mig overbeviist om, at jeg er Dødens visse Bytte; men dersom mit Liv kunde forlænges indtil Kongens Hjemkomst, da vilde det være mig kjært! tilføiede Tove.

Under dette Ordskifte havde Tove reist sig halvt op, og Axa hjalp hende, medens hun gav sig til at fortælle:

— Seer Du, det er mange, mange Aar siden, at der en Gang tidligere var en Konge i dette Land, som ogsaa hed Valdemar, og underligt var det — han tog sig en Slegfred, og hun hed Tove . . . seer Du, det har jeg tænkt paa, hver Gang jeg har tænkt paa Dig . . . Han havde en Dronning, som heed Sophie, og Du kan vel tænke, at Dronningen hadede Tove, som Helvig Dig . . .

— Helvig vilde ikke hade mig, om hun kom til mig nu, hvidskede Tove med Taarer i Øinene; Axa, Du er ond, men Helvig er ikke ond; jeg beder Dig — hent hende, gaa til hende, bed hende komme forinden jeg dør; thi haardt vil Volmer straffe min Død paa hende, det veed jeg, og derfor ængstes jeg for hendes Skyld; gaa, kald hende hid, at hun roligt kan møde ham ved hans Hjemkomst og kjærligt forenes med ham, naar jeg ikke er mere!

— Badet er varmt nu — gjør Dig rede! var Axas Svar. Dog, vedblev hun kort efter, det var den tidligere Kong Valdemar og hans Tove, om hvem jeg vilde fortælle. — Saa reiste Kongen en Gang bort og bad sin Frue vaage over, at Tove ikke vederfores noget Ondt, medens han var borte; men Dronningen, som var vred paa sin Ægteherre ligefra den Stund, han førte Tove til sit Slot, tænkte kun paa under hans Fraværelse at blive hende qvit . . . jeg synes, Du skjælver — befinder Du Dig slettere end ellers? . . . Sophie var baade stolt

og hævngjerrig, og snart havde hun lagt en Plan, og veed Du, hvori denne bestod? . . . Du svarer ikke . . . finder Du min Fortælling underlig, blot fordi Navnene passe paa Dig og Kongen? . . . Vær intet Barn, Du kan dog vel nok taale at høre Resten? . . . Sandfærdigt er det, maa Du vide, og Kongen var Broder til den Kirsten, som dandsede sig ihjel . . . hørte Du aldrig Tale om liden Kirsten? . . . Det lader til, at Du ikke vil svare . . . nu vil jeg heller ikke spørge Dig mere, men fortælle, indtil jeg er færdig! . . . En Dag da Dronningen gik i Bad, befalede hun Tove at følge sig; selv havde hun imidlertid ophedet Badestuen saa stærkt, at det sletikke var hendes Mening selv at bade, men kun at overlade denne Vederkvægelse til Tove; da de To derfor stode ved Døren, stødte Dronningen den forhadte Frille ind, men blev selv udenfor, hvor hun inddrak sin Hævn af hvert Smertenssfrig, som undslap den Dødsdømte; men da . . .

— Hold op, Aza, raabte Tove, som nu stod opreist foran hende, iført sin Badedragt; den Fortælling er forfærdelig, og der er ikke Sandhed i den!

— Det er Sandhed hvert Ord! svarede Aza.

— Sofie var ond, hviskede Tove.

— Men Frillen stete sin Ret! svarede Aza i en underlig, tvetydig Tone.

Tove gjennembævedes af Forfærdelse, og som det sidste Rødanker greb hun den Forskjel, der var imellem hendes og hendes Navnes Kjærlighed, idet hun lidenskabeligt raabte:

— Volmer havde aldrig fæstet nogen Kvinde, den Gang da han fæstede mig; jeg var hans første og, Tiderne ville vidne det, hans eneste, sande Kjærlighed! . . . Gaa, gaa, Aza, kald Dronningen, gaa — Du er en Djæ-

vel . . . hvorfor denne rædsomme Fortælling? . . . Gaa, at jeg kan dø i Fred; thi din Nærhed spærrer Veien til Himlen! . . .

— Nei, nu viser jeg Dig just Vei til et Hissel, raabte Axa med et Lynglimt i Øiet, som ikke syntes at spaae noget Godt.

Hastigt aabnede hun Døren til Badekamret, fra hvilket en tæt Damp slog dem i Møde. Forgjæves anstrengte Tovelille sig for at befri sig af hendes Vold; Pigen trak hende henimod Døren og stødte hende heftigt ind i Kamret, hvis Dør hun slog i Laas efter hende.

— Du skal føle, at jeg drager Nytte af de gamle Fortællinger, som Du ikke en Gang vil troe paa! hvidskede hun, medens hun kastede sig paa en Stol.

Et høit, gjennemtrængende Skrig, som hørtes fra Kamret, bragte hende dog til at blegne og skjælve fra Top til Taa.

I dette Øieblik aabnedes Døren, og — Helvig, fulgt af Thucho, traadte forfærdet ind.

Dronningen saae sig om i Kamret; men da et nyt Skrig forraadte hende Toves forfærdelige Tilstand, raabte hun til Axa:

— Hvor er Tove?

Pigen pegede henimod Badestuen.

— Luk op! befalede Thucho og Dronningen samtidigt, efterat Thucho forgjæves havde forsøgt at aabne Døren.

Aza blev siddende en Stund; da foer hun med Et op; affindigt løb hun frem og tilbage paa Gulvet, vred sine Hænder og raabte:

— Dertil kom det — saavidt kom det! . . . Han befalede mig endog at redde hende!

— Du har stænget hende inde! raabte Dronningen, paa hvis Ansigt Rædselen malede sine Træk.

— Jeg har adlydt Eder! svarede Aza.

Helvig taug bestæmmet.

Hun syntes at overveie Noget; derefter traadte hun heelt hen til Thucho, greb hans Haand og sagde med stjælvende Stemme:

— Thucho, jeg har gjort Uret imod hende . . . hjælp mig . . . frels hende . . . hør hendes Skrig . . . jeg dør af Angst . . . før vil jeg ile at gjøre en Synd god igjen, før jeg vil leve i Samvittighedskval! . . . Aza, giv Nøglen hid . . . aldrig bød jeg Dig at dræbe hende — den Tanke opsteg aldrig i mig . . . taug jeg end til dit Had og dine Forslag, saa vaagnede jeg dog tidsnok til Erkjendelsen af min Pligt . . . bort . . . bort herfra, Du nedrige Slange . . . giv Nøglen hid!...

Thucho sprængte i dette Øieblik Døren, og Helvig standsede sin Tale, lammet af Skræk over den støiende Bragen, som dette foraarsagede.

En Damp, tættere og tykkere end før, slog dem i Møde, medens en sagte Klynken naaede deres Øren.

Thucho sprang ind i Kamret, og snart efter kom han til Syne med den ulykkelige Kvinde i sine Arme.

Aza spærrede ham Veien; med et Raseri, som grændsede til Vildhed og Affindighed, anstrengte hun sig af yderste Evne for at støde dem Begge ud i Badet.

— Forbandede Hex! raabte Thucho, idet han slyngede hende fra sig med en saadan Voldsom at hun

styrtede hovedkulds ned ved Trinene, som førte til Bade kamret og forslog sig i saa høi en Grad, at hun blev liggende bevidstløs.

Ingen agtede mere paa hende; men Helvig befalede Thucho at bære Agnete til hendes eget Sengekammer; hun selv vilde vaage over hende; thi nu gjaldt det for hende at gjøre sin Uret og sin Skyld god igjen; men mindst af Alt faldt det Helvig ind, at nu var det for silde!

XXIX.

Angerfuld.

Tove blev altsaa ført til Dronningens Sovekammer. Grændseløse vare hendes Lidelser, skjøndt Helvig op bød Alt for at mildne dem. En Salve, som Aza tidligere havde tilberedt for Helvig, da denne en Gang havde faaet et ubetydeligt Brandsaar, anvendte Helvig nu med største Omhyggelighed, da dette Middel tidligere havde viist sig virksomt og lægende imod denne Skade.

I Løbet af nogle Timer syntes Salven allerede at formilde hendes Lidelser, og Helvig forlod hende for at overvære Juttas Begravelse, og vi vide, hvorledes Dyvergens og Eriks Ankomst senere lagde Beslag paa hendes Tid, indtil det Øieblik, da hun hørte Toves Jammerskrig.

Thucho sad ved hendes Leie med hendes hvide Haand

i sin og talte beroligende til hende, da Helvig aabnede Døren og traadte ind paany.

Hun kastede et Blik paa Tove. Dennes Ansigt havde atter erholdt sin fulde Skjønhed; ligeledes vare Hænderne smukke som forhen; det voldte Azas kunstige Salve; men Tove udstødte gjennemtrængende Skrig; thi hendes hele øvrige Legeme forblev uimodtageligt for Salvens Virkninger; dertil kom de Smerter, som Sygdommen i sig selv medførte, og som yderligere vare blevne forøgede ved det altfor ophedede Bad, ud af hvilket det ikke havde været den lidende og afkræftede Kvinde muligt at frie sig ved egen Hjælp.

Helvig saae spørgende paa Thucho; denne rystede betydningsfuldt paa Hovedet og lod derefter sit bedrøvede Blik hvile paa den Syge.

Pludselig taug Tove stille. Hun reiste sig med paafaldende Lethed halvt op paa Leiet og strakte Hænderne ud imod Dronningen.

Helvig skjælvede fra Isse til Fod; hun nærmede sig langsomt og spurgte:

— Formaaer I at tale, Jomfru Tove?

— Lov mig, at I vil hilse h a m! hvidskede Tove i Stedet for Svar.

Helvigs Læber skjælvede, da hun spurgte:

— Har I intet andet Ønske?

— Jo, det Ønske, at I og han maa mødes uden Nag og uden Skinsyge, naar jeg er borte!

— I dør ikke! raabte Helvig forfærdet.

— Det er bedst saaledes! hvidskede Tove.

— Tovelille, sagde Thucho, I vil endnu kunne leve!

— Det troer Du, Thucho; men jeg veed, at mine Timer ere talte — den sorte Død har mærket sit Offer!

hvidskede hun sagte, medens hun rakte den ene af sine Hænder frem.

Den begyndte allerede at blive kold, og der tegnede sig mørke Ringe omkring Neglene.

Thucho og Dronningen saae Begge bevægede paa hende; der lagde sig en mørk Skygge under hendes Øine, og hendes Aandedræt begyndte at blive besværligt.

— Tove, I maa ikke dø, raabte Helvig paany; jeg har skikket Bud til min Herre og Konge; om to Dage kan han være her — dø ikke før han kommer, vent for at tage Afsked med ham; thi . . .

Helvig kom ikke længere for Graad; det syntes næsten, som om Tabet af Kong Abels Ring virkelig havde gjort hende heelt til Kvinde; thi hver en kvindelig Følelse fik nu heelt Overhaand; hun skjælvede ved at see Døden under Øinene; hun begræd sin egen Haardhed; hun jamrede over sit forspildte Liv, det hun hengav for en Dronningekrone; hun frygtede for det Øieblik, da Volmer stod Ansigt til Ansigt med hende, som overgav Tove til Arns Hævnplaner, og hun klamrede sig fastere og fastere til det Haab, at Tove endnu skulde være i Live, naar Volmer kom tilbage.

— Det er just Tid for mig at dø, hvidskede Tove; thi nu har jeg oplevet, hvad jeg i lange Tider forgjæves ønskede! . . . I er forsonet, Fru Helvig, I hader mig ikke — tal blot et Ord, sig blot, at I aldrig som Dronning Sofie ønskede paa at bringe mig af Dage! —

Helvig kastede sig paa Knæ foran hendes Leie og svarede med skjælvende Stemme:

— Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde, da jeg lod Arn handle . . . tilgiv mig, om I kan — jeg er skyldigere end I; thi jeg fortjener ingen Skaansel!

— Thucho, vedblev Helvig, idet hun reiste sig op, I veed, at jeg har handlet haardt imod hende; hun kom til mig med Hjertet fuldt af Kjærlighed, fuldt af Godhed for mig . . . hun begjærede mit Venskab og bød derfor at ville opoffre sin Kjærlighed . . . hvor taabelig, hvor kortsynet var jeg i den Stund, da jeg gik i Rette med hende! . . . Glem min Haardhed, Thucho; thi selv har jeg angret den af Hjertet . . . første Gang var det, at Helvig begik en Uretfærdighed, og beed for hende, at det og maa blive sidste!

Tovelille havde lukket sine Øine; det saae ud, som hun var falden i Slummer, og ingen af de To vovede at tale til hende; Begge frygtede de at gjøre den rædsomme Opdagelse, at hun havde ophørt at leve.

Natten var imidlertid forløben, og Dagen straalede paa Himlen. Endnu laa Tove stille.

Da reiste hun sig pludseligt og saae sig om; hendes Øine søgte Thucho.

— Det var derhjemme, hviskede hun, derhjemme paa Rygen, hvor Svantevit boer; der var det, vi mødtes den Gang, Fru Helvig; da var jeg glad, da havde Eders Had endnu ikke forbittret mit Liv; der var jeg elsket af Alle . . . først nu veed jeg, at Axa hadede mig, den Gang jeg kom til Margretes Hof . . . Nu maa jeg dø, for I har villet det saaledes; men tilgive Eder det vil jeg . . . forlade Eder al Eders Skyld forinden jeg dør, forinden det bliver forsilde . . . Farvel, Fru Helvig . . .

hils Eders Herre — mig kaldte han Tovelille, men Eder Fru Helvig . . . hils ham, jeg ventede gjerne for at tage Afsked med ham; men der er Noget, som kalder mig bort, forinden han kommer! . . . Hils Volmer, hils ham, at Tovelilles sidste Tanker sværmede i Gurre Vang, sig ham, at hendes Drømme flokkedes om Gurre Sø . . . sig ham, at aldrig kuedes den Jubel og den Freidighed, som boede i hende . . . sig ham, at alle de Drømme, vi drømte sammen, har sat hinanden Stævne i den dæmrende Lund ved Søens Bred, der hvor han jagede i den tidlige Morgen, der hvor han sang i den skyggende Aften . . . nu er det stille paa Slottet . . . Jagthornet lyder ikke længer, min Strengeleg hænger gisten paa Væggen; men hils ham, at en Gang skal al den gamle Glæde juble om Egnen der, sig, at jeg venter ham . . . sig, at min Sjæl og min Tanke viger ikke fra de Steder, hvor min Lykke fødtes! . . . Glad er jeg og stærk som aldrig før . . . nu endes de Sorger, som hjemsøgte mig . . . nu dør jeg bort fra hver en Lidelse, og kun for Glæden skal jeg leve herefter! . . . Thucho, ræk mig din Haand . . . frygter Du Døden? . . . Døden er en stærk Laas, og den binder for evigt . . . saaledes talte han, da vi skiltes . . . hører Du, Thucho, han følte nok, at før han atter saae mig, vilde denne stærke Laas binde os endnu fastere sammen! . . . Ja jeg veed godt, at Døden skiller os ikke, men ud over Graven vil jeg længes efter ham... og lever han end Hundreder af Aar efter min Død, han savner mig stedse! . . . Fru Helvig, læg Eders Haand paa min Pande . . . der er mange Tanker derinde . . . alle ere de lette og lyse! . . . Thucho, beed for hende, beed, at han skaaner sin Dronning, sig, at hun blev mig kjær . . . sig, at hun pleiede mig! . . .

Hun lagde sig mat tilbage; Thucho, som holdt hendes Haand i sin, betragtede hende rørt; Helvigs Haand hvilede paa hendes Pande, og Dronningens Taarer faldt paa hendes Kinder.

— Vær stærk, Helvig, hvidskede Tove, tunge Tider forestaae; men en Gang vil Du finde Fred! . . . Hjælp hende Thucho! . . .

— Min Gud, stønnede Helvig, hun dør . . . hun aander neppe!

— Fat Eder, svarede Thucho, det er, som hun selv nys agde, bedst saaledes; hun har naaet, hvad hun atraaede — Eders Venskab og Retfærdighed fra Eders Side — hun har ikke længere Plads i Verden!

— Men Kongen? hvidskede Helvig.

— Visselig vil han fare haardt frem; men tab ikke Modet — hun bad for Eder, og en Engels Forbøn har meget Godt i Følge!

— Jeg frygter de kommende Tider! stammede Helvig for sig selv.

Hun tog sin Haand fra Toves Pande og betragtede hende.

Et Øieblik efter hvidskede hun:

— Saaledes dør en Skyldfri!

Nu aabnede Tove Øinene og saae stift ud for sig, medens hun halv høit hvidskede:

Du bliver aldrig viet saa prud
Til Volmer, din Ven, med Ære;
Nei, aldrig vorder Du Kongebrud —
Guldkronen Du aldrig skal bære!

Som Stjernen, der sidder saa høit i Sky,
Den stolt skal hans Dronning smykke;
Din Død skal vorde dit eneste Ry,
Din Kjærlighed din Ulykke!

Hun taug atter, men kun for et Øieblik; da reiste hun sig paany og sagde:

— Tovelille frygtede ikke . . . Ulykken traf hende aldrig! . . .

Hun sank tilbage paa Puden.

Man hørte hurtige Hovslag under Vinduet.

— Nu kommer Volmer! raabte hun, idet hun saae til Vinduet og rakte den høire Haand op som til en Hilsen.

Thucho og Helvig betragtede hende Begge; hun vendte Hovedet om imod Væggen og var død.

XXX.

Gjengjeldelsens Ret.

Forgjæves var Helvigs Anger og forgjæves var Thuchos Kjærlighed til Tove; Intet formaaede at holde hende tilbage iblandt de Levendes Tal.

Hvad Thucho angik, da ønskede han, som vi hørte, ikke en Gang hendes Liv forlænget.

Der laa hun paa sit Leie bleg og stille; kun under hendes Øine havde Døden tegnet sit Mærke, ellers var hun skjøn som i levende Live.

Helvig havde kastet sig paa Knæ, og hendes Taarer fløde rigeligt, medens Thucho i Taushed betragtede baade den Levende og den Døde.

Hans Øine dvælede længst ved hende, Kongens Elskede,

hende, hvem han selv havde tilbedt fra sin tidligste Ungdom, hende, som drog ham efter sig bort fra det Hof, hvis største Prydelse hun en Gang var. Han mindedes, hvor ofte han saae hende glad og tillidsfuld, som kun hun kunde være det, og endnu lød hendes sidste Ord i hans Øren: „Tovelille frygtede ikke . . . Ulykken traf hende aldrig!"

Medens Helvig knælede i Bøn ved Toves Leie, og medens Thucho overgav sig heelt til sine Drømmerier, aabnedes Døren varsomt, og Volmer traadte ind i Kamret.

En Gysen gjennemfoer ham fra Isse til Fod, saasnart han fik Øie paa den tause Gruppe, og hastigt nærmede han sig Leiet, greb den Dødes endnu varme Haand i sin, men raabte forfærdet, da han saae hendes Aasyn:

— Hun er død — Tovelille er død!

Et Øieblik stod han taus, aldeles hensunken i sin Smerte.

Hvor mange Tanker fore i dette Nu igjennem hans Hoved. Han lænede sig til Sengestokken med den ene Haand, medens han strøg sig over Panden og Øinene med den anden.

Pludseligt kastede han Hovedet tilbage; han stirrede paa Helvig, og et vildt Udtryk viste sig i hans Øine.

Han traadte hastigt hen og bøiede sig ned over hende, og medens han med Vildhed greb hende om Armen, raabte han:

— Helvig, er nu dit Maal naaet?

— Min Herre og Konge, svarede Helvig roligt, idet hun vendte sit blege, taarevædede Ansigt imod ham, jeg har kun liden Skyld i, hvad her er skeet!

— Men altsaa dog Skyld? raabte Kongen.

Helvig bøiede Hovedet i Taushed; hun reiste sig op, men blev staaende stille med alle Tegn paa den dybeste Rædsel.

— Svar, Helvig — tal, er det sandt, hvad man nys har berettet mig? spurgte Kongen i en mildere Tone.

— Og hvad har man sagt Eder, Herre? stammede Helvig.

— Ha, raabte Thucho pludseligt, nu veed jeg Alt — nys saae jeg Axa skynde sig igjennem Slotslunden . . .

— I har mødt hende, Herre? afbrød Helvig ham.

— Det er, som I siger, Helvig — hun har anklaget Eder!

— Min Gud, raabte Helvig hænderovridende, og I har troet hende?

— Dog ikke strax, svarede Kongen; men nu da Troen gives mig i Hænderne.

— Og dog . . .

Helvig holdt inde, hvorfor Kongen gjentog:

— Og dog . . .?

— Er jeg ikke saa skyldig, som I troer! fuldendte Helvig.

Kongen vilde just givet hende et maadeholdent Svar, da hans Blik atter faldt paa Tovelilles affjælede Legeme.

— Saa sværg da, raabte han rasende, sværg med Haanden paa den Dødes Bryst, at I er uskyldig, Fru Helvig, og jeg vil kjende Eder fri, og Eders Eed skal staane Eder for hver en Mistanke og hver en Straf.

Helvig veeg forfærdet tilbage og hvidskede:

— Umuligt, Herre — umuligt!

— Saa gaa, Morderske, gaa med den Uskyldiges Blod over dit Hoved! raabte Kongen, medens han strakte Haanden truende ud efter hende.

Men nu voxede Helvigs Mod; hun var rede til at erkjende og afbede sin Skyld; men det, at Kongen gjorde den større, end den var, vakte hendes Vrede og gav hende nye Kræfter.

Hun blev roligt staaende, og medens hun stolt hævede sit Hoved og betragtede Kongen med et majestætisk Blik, svarede hun haardt:

— Siig, hvorledes er Anklagen imod mig, min Herre og Konge; men siig mig og, om I nogensinde greb Helvig i Løgn eller Falskhed?

Før Kongen fik Tid til at svare, blev Døren aabnet, og Henning Podebusk traadte ind.

Han havde, idet han nærmede sig, hørt Helvigs Spørgsmaal og vendte sig derfor imod hende og svarede roligt:

— Anklagen, min høie Frue, er den, som Axa har rettet imod Eder; maaskee troede Pigen derved at kunne skaanes selv, hvori hun dog allerede maa have indseet, at hun feilede; hun sidder nu i Voldt og Jern; med Eder, høie Dronning, fares der varligere frem; vi vente af Eder en sandfærdig Bekjendelse af Eders Skyld og Eders Hævn, som Axa maatte fuldføre for Eder!

Helvig saae paa Hr. Henning med et harmfuldt Blik; hun svarede ham ikke, men henvendte Ordet til Kongen.

— Hr. Henning er i sin fulde Ret, min Konge, tog hun Ordet; han har sin Søster at hævne og begræde; men Eder, min Husbond, beder jeg at unde mig Ro i nogle Timer; jeg har lidt meget, siden I drog herfra, og tro mig, kunde jeg med Tabet af mit Hjerteblod kjøbe hende tilbage til Livet — jeg gjorde det gjerne!

Helvig talte med en Ro og Høihed, som uvilkaarligt greb dem Alle. Kongen saae roligt ud for sig, medens Hr. Henning bøiede sig for den Talende; men Thucho, som havde været Vidne til Helvigs tidligere oprigtige Anger, greb hendes Haand og udbrød rørt:

— Lad mig følge Eder, Fru Helvig, lad mig føre

Eder til Eders eget Kammer, at I der kan finde den Fred, I trænger til! I har, her henvendte han sig til Kongen, ingen oprigtigere Ven end mig, Herre Konge — vær derfor ikke ubønhørlig, naar jeg raader og beder Eder om Skaansel for Eders Dronning; I veed, Herre, at kun Eder og Tovelille var mit Liv viet, den Gang jeg fulgte Eder hid; hun er nu ikke mere; men hendes Minde vil aldrig uddøe iblandt os! ...

Han taug, overvældet af sine Følelser. Han vendte sig bort for at skjule sine frembrydende Taarer; men Hr. Henning blev disse vaer, ilede hen til ham, sluttede ham i sine Arme, medens han udbrød:

— Taarer, Thucho — nu forstaaer jeg Dig ... nu maa jeg erkjende for Sandhed, hvad jeg tidligere end ikke vilde tænke!

Disse Ord, som sigtede til Thuchos lønlige Kjærlighed, bleve afbrudte derved, at Kongen traadte hen til Thucho og tog Helvigs Haand ud af hans, medens han sagde:

— Thucho, Du og kun Du kan maaskee fatte min Smerte og fatte mit Tab ... Du er en fuldtro Ven, saa uegennyttig som Faa; nødig afslaaer jeg din Bøn; men nu er det Volmers Villie, at Du og Henning fjerne Eder og lade Kongen og hans Ægtefælle ene!

Der hvilede et ubeskriveligt Udtryk og Tonefald over disse Ord; Volmers Smerte gav dem alle et underligt dybt Præg. Ingen af de To mælede et eneste Ord, men fjernede sig, dog ikke uden hver at have tilkastet Kongen et talende Blik.

Thuchos Øie hvilede paa ham med et Udtryk, som indeholdt den varmeste Tak for Kongens Ord, men dog tillige en inderlig Forbøn for den, som trængte saa haardt til en Talsmand.

Hennings Blik søgte med et uviſt, spørgende og overraſket Udtryk Kongen. Han var den Afdødes sørgende og hævnende Broder og kunde kun handle, som han gjorde.

Hr. Podebuſk og Thucho fjernede ſig, som Kongen bød.

Helvig stod roligt paa samme Plet, hvor Thucho slap hendes Haand.

Ufravendt hvilede hendes Blik paa hendes Herre og Dommer; taus, men uden Skjælven og Bæven, ventede hun at høre hans Tale.

Dog, han vedblev at tie. Han nærmede ſig Liget og syntes i sin overvældende Sorg reent at glemme hendes Nærværelse. Kjærtegnende lod han sin Haand glide over de elſkede Træk, og med inderlig Veemod betragtede han den døde Tovelille.

Længe stod han med hendes Haand i sin. Han havde kun Øie for hende.

Hvad tænkte og følte vel Helvig i dette Nu?

Vidt droge hendes Tanker om; hun saae som i en Drøm ſig selv paa Sønderborg Slot; hun gjennemlevede i nogle Øieblikke hele sit Liv, ligefra den Stund af da hun fæſtedes som Volmers Brud, „for yderligere at opretholde Freden". Nu ſkjælvede hun ved den blotte Tanke, at ſlig Forbindelse nogensinde blev indgaaet.

Pludſeligt blegnede Helvig; hun vaklede og maatte støtte ſig ved den Stol, bag hvilken hun stod; et Minde dukkede op i hendes Sjæl, et halvt eller næsten heelt forglemt Minde — Hertugindens Drøm, den, hun en Gang forlængſt fortalte hende, stod nu lyslevende for hendes Sjæl.

Saa forfærdeligt virkede dette paa hende, at hun uvilkaarligt udſtødte et svagt Skrig.

Kongen saae op; men da Helvig forblev taus, hensank ogsaa han paany i sine Grublerier.

Andre Billeder droge forbi Helvigs Sjæl; først nu følte hun ret, at hendes Hjerte aldrig i Sandhed havde vendt sig imod Kongen; men hendes Ærgjerrighed var bleven fristet af Dronningerangen. Siden det Øieblik da hun og Folqvard mødtes ene i Domkirken, var det, som om hun forfulgtes af en stille, lønlig Hvidskjen, som hundrede og atter hundrede Gange talte til Gunst for Tove.

Men havde hun da ikke fortrudt sin Skyld overfor denne, havde hun ikke søgt at gjøre Alt godt, og var ikke Aza den, som pustede hendes Hævnfølelse op til en Høide, som den uden hendes Ænker aldrig havde naaet?

Saadanne og endnu mange andre Tanker fore igjennem Helvigs Sjæl.

Hun standsede ved sin Skyld imod den Afdøde og sin Iver for at udsone den. Bevidstheden om, at hun tilsidst havde gjort Alt, hvad menneskelig Magt kunde gjøre, holdt hende oppe og gjorde, at hun roligt mødte Kongens Blik, da han omsider lod sit Øie hvile paa hende.

Bleg og, som det syntes, næsten livløs stod Helvig, da Kongen saae op og nærmede sig hende.

Hans Mine var mørk og hans Blik ulykkespaaende.

— Helvig, tog han Ordet i en underlig, dyb Tone, maaskee tyder I min Taushed til Eders Fordeel; men deri bedrager I Eder — fordi jeg taug, saa taug mine Tanker ikke . . .

— Og mine ei heller, Herre! faldt Helvig ham i Talen.

— Afbryd mig ikke, Fru Helvig, tog Kongen atter Ordet, men hør, hvad jeg har at sige!

Helvig bøiede Hovedet til Tegn paa Lydighed.

— Sæt Eder ned, vedblev Volmer; maaskee vil det,

jeg har at berette Eder, gaae Eder saa dybt til Hjerte, at Kræfterne ville svigte Eder; thi I maa vide, Fru Helvig, at længe vidste Volmer, hvorledes han skulde føre det Hug, som vilde saare Eder dybest!

Helvig foer sammen; en ængstelig, knugende Ahnelse greb hende, og hun raabte uvilkaarligt:

— Skaan ham, Herre!

Et bittert Smiil spillede om Kongens Læber, medens han svarede:

— Ei sandt, Fru Helvig, naar man slaaer iblandt en Flok Hunde, saa piber den, man rammer!

For seent indsaae Helvig, at hendes Følelser for Sangeren vare forraadte. Hun satte sig mekanisk paa Stolen, som stod i hendes Nærhed; dog kun et Øieblik varede denne forfærdelige Tilstand; da reiste den stærke Kvinde sig atter; hun traadte tæt hen til Kongen, som endnu stod ved Toves Leie; med en fælsom Glands i sit Blik rakte hun Haanden ud over den Døde og sagde med høitidelig Røst:

— Nys fordrede min Herre en Eed af mig, som jeg dog ikke kunde sværge, da jeg i Toves Død maaskee kunde være skyldfriere, end jeg er, maaskee ikke; men en anden høitidelig Eed er der, som jeg roligt kan aflægge, og I skal høre den, Herre Konge; thi den er for Eders Øren!

Kongen traadte uvilkaarligt nogle Skridt tilbage, forundret over det stolte Syn, som her mødte hans Blik.

Helvigs blege Kinder farvedes nu af en mild Rødme; hun var skjøn i sin Sorg og Anger, blandet med Høihed og Ynde, skjøn, som hendes Ægtefælle aldrig tidligere havde seet hende, og med en Stemme saa blød og mild, at aldrig forhen naaede saadanne Toner fra hendes Læber hans Øren, vedblev hun stille, som hen for sig selv:

— Jeg forstaaer af Eders Ord, at I tænker paa

Hævn; hvor stor eller lille min Skyld er overfor Tove, det kan kun Gud dømme. I selv veed jo og seer, at hun er død af Pesten, og hvormange der undgaae denne Død, naar først Sygdommen rammer dem, det veed I; thi det saae vi ofte! Maaskee ere hendes Piinsler forøgede, maaskee ere hendes Dage forkortede ved min Skyld; men dræbt derved, det er hun ikke, Herre; I maa tro mig, naar jeg siger, at jeg har dybt angret min Haardhed imod hende hiin Aften paa Hjortholm Slot; men Tid blev der ikke levnet mig at vise mit Sind i Handling! ... Tænk Eder om, Herre Konge, og døm mig skaansomt ... jeg beilede til Eders Gunst og Kjærlighed saalænge, og saameget lærte jeg Hr. Hennings Søster at kjende, at om hun nu var ved Mæle, da veed jeg, at hun bad for mig og for ham; jeg nævner ham uden Sky, den unge Folqvard, i Eders Kongsgaard! ... Et er der, som I maa vide, Herre, og det er, at længe før I kom hid, da svor jeg i mit Hjerte den Eed, at byde Sangeren drage bort! See, det er Sandhed, Herre; lad ham derfor med Fred forlade dette Sted, lad mig byde ham drage herfra; thi dette er mit Ønske og var min Villie, før I kom hid, og det er den Eed, som jeg høitideligt kan sværge med Sandhed, at var I ikke kommen i denne Stund hertil, saa havde jeg allerede befalet ham at forlade Kongsgaarden for stedse!

Der var Noget i Helvigs hele Tale og Adfærd, som indgjød Tillid; dog hvilede Kongens Øie forstrende paa hende. Han tænkte just paa at opfylde hendes Ønske og lade Sangeren drage bort med Fred, da Helvig rakte sin Haand ud imod ham som for at bønfalde ham om Tilgivelse. Hans Blik faldt derved paa hendes Finger, hvor Kong Abels Ring ellers havde havt sin Plads, og som

om han pludseligt erindrede sig Noget, fløi et bittert, haanligt Smiil over hans Læber, medens han mumlede:

— Volmer, Taabe, lad ikke Kvindefalskhed overliste Dig!

Han tilføiede høit:

— Hvor er Jer Ring, Helvig — Kong Abels Arvegods til Eder?

Helvig saae paa sin Haand; Kongens Mistanke knugede hende og gjorde hendes Svar forlegent.

Det var med Nød og neppe, at hun fik aabnet Læberne til Svar:

— Den ... gav ... jeg bort ...

— Det er altsaa sandt, det Hele, raabte Kongen; Aza har ikke løiet! ... Fru Helvig, vedblev han, denne Pige kom mig og Hr. Henning i Møde, da vi vare paa Vei hertil; hun fortalte om Jert Stævnemøde i Kirken ... Folkene her paa Slottet vide Alt ... jeg saae det af deres Smiil og Adfærd!

— Mødet var tilfældigt, forsikkrede Helvig.

Et haanligt Smiil var Kongens hele Svar.

— Havde jeg saa hastigt troet Eder tilbage, Herre, saa havde jeg ikke havt nødig at skikke Bud til Eder om snarligt at komme til Kongsgaarden; har Pigen berettet alt Andet, maa hun vel og have sagt Eder, at jeg har gjort dette?

Kongen vedblev at tie; han havde ikke hørt hendes Ord, hensunken i Tanker, som han var.

Langt om længe vaagnede han af sine Drømmerier; han vendte sig hastigt imod Helvig og sagde:

— Tro ikke, Fru Helvig, at Kongen havde laant Øre til Pigens Tale, om han ikke selv havde vidst og troet Alt i Forveien; jeg gaaer nu selv til Sangeren, dog

ikke for at byde ham drage herfra, men for at byde ham blive!

Kongen forlod hastigt Værelset.

XXXI.

Kongens Dom.

Helvig sank tilintetgjort tilbage. Hun saae som i Drømme Kongen forlade Værelset; hun hørte hans faste Fodtrin i den lange Gang; mere og mere utydelige lød de i det Fjerne, og da den sidste svage Gjenlyd havde tabt sig, reiste Helvig sig halvt op.

Hun saae sig forvirret om til alle Sider; hendes Sind var i det heftigste Oprør.

Hvad hjalp nu hendes Anger, hendes oprigtige Tilstaaelse, hvad hjalp hendes Beden?

Overfor den forfærdelige Hævn, som Aza havde taget, var Helvig værgeløs, det følte hun; hun forstod, at ikke Pigens Tale til Kongen [havde vakt hans Had til Sangeren; thi hun vidste, at Volmer aldrig yndede ham; men hun forstod tillige og følte med Forfærdelse, at netop det, at hans Dronning var kommen i Folkemunde for Utroskab, det var det, som Volmer vilde straffe paa den, som havde udbredt Rygtet, og paa ham, som havde givet det Næring ved stedse at omsværme Dronningen.

At Aza var Døden vis ligesaa vel som Folgvard, det følte Helvig, og hendes Sjæl vaandede sig i Smerte

for hans Skyld, medens hun dog paa samme Tid indsaae, at Kongens Ære fordrede disse Offre.

— Tovelille, hvidskede hun, idet hun reiste sig og bøiede sig ned over Liget, Du vidste ikke, hvad Sorg var; thi Du var elsket af Alle — selv jeg maatte tilsidst bøie mig for din kvindelige Ynde og Stolthed; men saasandt det var Kjærligheden, som gjorde Dig stærk, saasandt skal den nu styre mine Fjed!

Hun taug længe. Hun rettede hist og her Noget paa den Dødes Leie, og efter at have betragtet hende endnu en Stund, hvidskede hun, idet hun forlod Kamret:

— Han maa frelses — slig Lod var dog for haard for hans ringe Brødes Skyld!

Der var en Plet i Haven, som Helvig elskede mere end alle andre Steder derude. Paa denne Plet vidste hun, at Folqvard ofte dvælede; maaske yndede han Stedet, fordi Helvig lod til at have Forkjærlighed for det.

Did styrede hun sine Fjed, ført af en lønlig Ahnelse, som sagde hende, at her maatte han være.

Blodet bankede i hendes Aarer, og hendes Aandedræt truede med at standse. Nu og da sagtnede hun sin ilsomme Fart og saae sig om, som frygtede hun at blive forfulgt.

Endelig naaede hun Stedet. Folqvard sad der virkelig. Aftenen begyndte at dæmre, og kun en enkelt Fuglerøst hørtes fra de tætte Træer.

Han reiste sig og lyttede, da Helvig nærmede sig.

Han hørte hendes Kjoles Raslen imellem Buskene, og hans Hjerte bankede høit af Glæde.

Han ilede hende i Møde og udstrakte sin Haand for at gribe hendes; men Helvig gjorde en afværgende Bevægelse; dog fulgte hun ham ind under Lindetræerne.

— Hør mig, Folqvard, tog hun til Orde; her er hændet forfærdelige Ting . . .

— Fat Eder, Fru Helvig — sig, hvad er hændet? faldt han hende i Talen.

— Kongen . . . Kongen . . .

— Min Gud, tal . . . raabte Folqvard forfærdet.

— Ja, svarede Helvig, det er paa høie Tid at fatte sig; fly, Folqvard, fly bort herfra, endnu er det Tid; men snart er det forsilde!

Folqvard syntes med Eet at fatte Helvigs Angst; dog søgte han at trænge de Tanker i Baggrunden, som overvældede ham; for at berolige Dronningen svarede han derfor:

— I taler om Kongen, dog siger I ikke, hvad der ligger Eder paa Hjerte — af Kongen har jeg saavist Intet at frygte, som . . .

— Folqvard, afbrød Dronningen ham, af Kongen har I Alt at frygte . . . Jert Liv er truet . . . derfor flynd Eder herfra! . . . Axa var i Domkirken . . . o min Gud, hun saae, at jeg bortgav Ringen . . . bort, Folqvard, bort . . . giv mig den forfærdelige Ring . . . kun paa min Finger er den paa sin rette Plads . . . hører I, giv Ringen hid!

Hun rakte sine Hænder frem for at gribe hans Haand og tilvende sig den Arv, til hvilken Forbandelsen klæbede; men Folqvard, som gjættede hendes Hensigt, hævede sin ene Arm høit i Veiret, medens han hastig slog den anden om hendes Liv, idet han raabte:

— Og nu skulde jeg flygte . . . nu skulde jeg forlade Dig . . . nu, da jeg veed min Klage og mine længselsfulde Sukke gjengjældte . . . nu skulde jeg frygte for at frelse mig selv . . . nu skulde jeg lade Dig ene som Offer for Hævnen! . . . Nei, nei, frelste jeg end mit Liv derved, saa veg jeg ikke! . . . Lad dem komme med Rædslernes Mængde efter sig — med Dig for Øie har jeg Kraft til at møde det Alt! . . . Ringen, Helvig, Ringen, som Du forlanger tilbage, den kaster jeg nu i Fjordens Vande, den skal ikke længere bringe Forfærdelse og Brodermorderens Skyld over de Uskyldige!

Han trak hende efter sig hen til Bredden, og Helvig saae som gjennem en Taage Ringen blinke høit i Luften og endelig forsvinde i Bølgerne.

— Hvor er jeg . . . hvad var det? raabte hun pludseligt; Folqvard, hvor har I ført mig hen? . . . Raser I i Vanvid — hvorledes handler I med Eders Dronning? . . . Er Eders Forstand borte? . . .

Hun taug og fæstede sit Blik vildt og underligt paa ham; de sidste forfærdelige Begivenheder havde gjort et saadant Indtryk paa hende, at hun neppe formaaede at holde sine Tanker i Tømme.

Hun stod stille foran Sangeren, som syntes vakt af sit lidenskabelige Sværmeri ved hendes stolte Ord; hun fæstede rolig sit Øie paa ham og sagde langsomt:

— Vil ikke I flye herfra, saa vil jeg . . . Folqvard, I bedrager Eder, dersom I troer, de gamle Dage kunne opleves paany!

Hun trak sin Haand til sig og vendte sig for at gaae; men Folqvard traadte hastigt efter hende; i blindt Raseri greb han hende i sine Arme, idet han udbrød:

— Bliv, Helvig, kun et Ord, et eneste . . . jeg

drager bort, jeg flyer herfra... fat Dig — endnu i denne Aften . . .

Han blev afbrudt derved, at en kraftig Haand tog et stærkt Tag i hans Skulder, medens en dyb Røst bagved ham faldt ham i Talen:

— Endnu i denne Aften sendes Du som Fange til Nyborg, og snart skal Du med Livet bøde for, at Du traadte i din Faders Fodspor!

Det var Kongen, som stod for dem. Kun de sidste Ord af deres Samtale havde han hørt, idet han kom forbi det Sted, hvor de stode.

XXXII.

Dronningens Forbon.

Det var over Midnat. Kongen gik op og ned i det Kammer, hvor Toves Liig laa, henstrakt paa Dødsleiet.

Af og til kastede han Blikket paa de elskede Træk, medens den dybeste Vemod prægede hans Aasyn.

Længe stod han stille foran hendes Liig; da lagde han pludseligt sin Haand paa hendes Pande, medens hans Læber sagte bevægedes, som talte han; dog kom intet Ord af hans Mund; men hans Blik var mere veltalende end de meest rørende Klager.

Kort efter hørte han Stemmer i Gaardsrummet, blandet med Lyden af raslende Lænker.

Kongen nikkede tauſt og bifaldende med Hovedet og mumlede halvhøit:

— Nu føres han bort — ret saa, mine flinke Svende . . . bind ham og lænk ham godt, den kjælne Forræder . . . nær havde jeg troet Helvig . . . nær havde jeg ladet Naade gaae for Ret, og Tovelille havde hvilet uhævnet i sin Grav; men ene Skjæbnen kan jeg takke for, at mine Fjed førtes bid, bid hvor de Begge troede dem sikkre . . .

Han standsede og saae sig om; der lød et dybt, gjennemtrængende Suk, og strax derpaa aabnedes Døren, medens Dronningen traadte ind.

— Hvorledes? raabte Kongen i Raseri; Helvig, I vover . . .

Ja, Herre, faldt Helvig ham i Talen, jeg vover at gaae til Eder, jeg vover at komme skjøndt i den ellevte Time for at trygle, at bede Eder om Naade!

Kongen vendte hende Ryggen uden at svare.

— Herre, vedblev Helvig, vend Eder ikke bort, men hør, hvad jeg har at sige . . .

— Hør, hvad jeg har at sige, afbrød Kongen hende; lyt nøie efter, saa vil I kunne mærke Folgvards Røst iblandt de Manges, som gjenlyde dernede i dette Øieblik . . . hvorfor gaaer I ikke ned at tage en kjærlig Afsked med ham — han drager jo nu bort for stedse? . . . Hun tryglede Eder om Livet, vedblev han og pegede paa Toves Lig, ja om mere end Livet — hun tryglede om Retfærdighed!

— Ja, jeg veed det, svarede Helvig tilintetgjort; jeg har ingen Ret til at blive bønhørt — selv var jeg jo ubønhørlig! Den Gang vidste jeg endnu ikke, hvor vanskeligt Døren lukkes for Fristeren! . . . Hør mig, Konge, hør mig, min Husbond . . . und ham Livet! . . . Hør,

de fører ham bort . . . de baste og binde ham . . . hør, Lænkerne rasle i den stille Nat med dobbelt Gjenlyd . . . tal et Ord, et eneste, og han er fri . . .

Helvig kastede sig ned foran ham og strakte Hænderne bedende i Veiret.

Et harmfuldt Smil krusede Kongens Læber, og med isnende Haan svarede han:

— Det lader dydigt af Hustruen at anraabe Ægtherren om Skaansel og Naade for Elskerens Liv! . . . Forstaa mig vel, Fru Helvig — den Dumdristige er Dødens Mand nu langt mere end forhen! . . . I dømte haardt, ja grusomt, da I dræbte hende, og jeg øver kun den Retfærdighed, som Himlen og min Ære fordrer!

Helvig reiste sig; hun følte, at Kongens Mistanke gik langt videre end hendes Skyld.

Men en Beslutning tog Helvig — ham vilde hun frelse, det koste saa, hvad det vilde. Ham vilde hun frelse til Trods for Kongens Vrede.

Taus stod hun foran Kongen, som nu bøiede sig ned over Tove. Roligt hvilede hendes Blik paa den stille Gruppe foran hende. En fugtig Glands i hendes Øine viste, at hun ikke var ufølsom for hans Smerte, men at hun forstod ham bedre nu end nogensinde tidligere.

Længe betragtede hun ham; da rakte hun pludselig Haanden ud imod ham. Med et vemodigt Smil tog hun langsomt til Orde:

— I vil ikke bønhøre mig, og jeg føler, at I ikke heller kan gjøre det; men jeg siger Eder, som I selv saa ofte siger: „Der kommer en Dag efter denne!“ . . . I denne Stund drager jeg herfra — hos min Broder paa Sønderborg vil jeg samle Kræfter efter denne Strid!

Kongen stod ene. Helvig havde forladt Kamret. Hans første Indskydelse var den at ile efter hende; men forbauset over sin egen Handling standsede han, da han havde gjort nogle Skridt fremad. Uvilkaarligt saae han paa Tove, som for at spørge den Afdøde, hvad det var hos Helvig, som havde grebet ham netop i det Øieblik, hun fjernede sig.

Snart toge dog hans Tanker den tidligere Retning, og hele hans Jeg var opfyldt af den Smerte, som det nys lidte Tab foraarsagede ham.

— Er det Sandhed! raabte han med Eet. Nei, nei, død er hun ikke, hun lever og vil leve i min Sjæl indtil min sidste Stund . . . hver en ædel Daad, hver en retfærdig Dom, hver en skjøn Tanke i mit Indre er hendes Værk! . . . Skyldfri og glad, glad som kun Børnene ere det, legede hun Livet hen, og dog var der den dybeste Alvor i hendes Gjerning, dog var hun tankefuld og grublende . . . o hvor skjøn, hvor reen var hendes Sjæl . . . hendes Tanker vare som et Væld af Billeder, det ene skjønnere end det andet, og over dem alle laa det Solblink, som prægede hendes Natur! . . . Sov sødt min Duelil . . . Du, som flygtede, da Sorger og Rædsler nærmede sig, Du holdt dog tidt mit synkende Mod oven Vande! . . . Du stævnede mig til Møde i Gurre Vang . . . Du stævnede mig til Jagten i Sommernatten . . . vent . . . vent, jeg kommer, ikke skal Du vente forgjæves paa Volmer! . . . From var Du; din Tro greb mig med sælsom Magt; dit underlige Sværmeri blev mig kjært; af Dig lærte jeg Naturens hemmelige Røster at kjende! . . . Du taler, Du smiler ikke længer; men i mit Øre lyder endnu dine Sange, og for min Tanke staaer din elskede Skikkelse, indtil jeg ikke aander mere!... Og da naar min Gjerning er endt, da mødes vi . . .

hvor levende staae ikke de Billeder, Du manede frem da jeg for sidste Gang hørte din Stemme . . . Da var det, at Du stævnede mig til Mødet i den tause Nat ved Søens Bred . . . o sælsomt, hvor stille løde dine Ord . . . I Kongsgaarden skulde jeg finde Dig! —

Han taug en Stund som beroliget ved sine egne milde Tanker; men det syntes, at hans sidste Ord paany vækkede ham til Raseri; thi han foer op, og medens han med heftige Skridt gik frem og tilbage, gjentog han:

— I Kongsgaarden . . . ja, i Kongsgaarden — hatilføiede han, der fandt jeg Dig, dræbt, myrdet af Mangel paa Pleie og Omhu; men Ve, Ve over dem Alle!

Han forlod hastigt Kammeret.

Det er en tidlig Morgen. Paa Torvet i Nyborg herskede der en sørgelig Travlhed. Omtrent en halv Snees Svende vare i Begreb med at opføre et underligt Stillads, som heelt behængtes med Sort og omgaves af en stærk Vagt.

Det var den Plads, paa hvilken Folqvard efter Kong Volmers Bud skulde lide Døden.

Snart var Alt i Orden. Endnu var det tidligt, og Faa eller Ingen færdedes i Gaderne. Vel havde der gaaet dunkle Rygter om den Ridder, som for nogle Dage siden var ankommen til Byen under streng Bevogtning og belagt med tunge Lænker; men Ingen vidste Noget med Vished før denne Morgen.

Iblandt de Faa opstod der en stærk Bevægelse, da

Bøddelen viste sig; men stærkest kom deres Medfølelse for Dagen, da Folqvard kom til Syne.

Han var klædt i en mørk Dragt, ganske som han pleiede at bære, og over Skulderen hængte hans Strengeleg i et Baand. Hans Gang var kjæk og fast. Roligt skuede han ud over de Forsamlede, fra hvem en modvillig Mumlen hørtes, da Bødlen nærmede sig ham og tog Luthen fra ham.

Folqvard var noget blegere end sædvanlig; men i det Øieblik da Strengelegen berøvedes ham, farvedes hans Kinder pludseligt af en stærk Rødme, og hans Øine lynede harmfuldt.

Medens dette foregik paa Torvet, lagde et Skib til ved Bredden, fra hvilket en Mand og en Kvinde stege i Land.

Kvinden var høi og rank, svøbt i Fløil fra Top til Taa, med en mørk Kaabe over den prægtige Klædning.

Manden bar ligeledes et mørkt Klædningsstykke, i hvilket han heelt indhyllede sig.

De To nærmede sig med ilsomme Fjed igjennem den snevre Gade.

Endelig naaede de Torvet. Folqvard havde imidlertid besteget Retterstedet. Han knælede ned, holdt en kort Bøn og vendte sig derefter imod Bødlen med de Ord:

— Giv hid min Strengeleeg — nægt mig ikke denne Bøn!

Der var Noget i hans Ord og Stemme, som greb selv denne haarde Mand, og han rakte ham Luthen uden at mæle et Ord.

I det Øieblik da Bødlen rakte ham hans Strengeleeg, naaede de Ilandstegne netop saa langt frem, at de kunde see den Dødsdømte og see, at Bødlen bevægede sig henimod ham.

— Hold inde, Bøddel! raabte Kvinden, som troede, at denne nærmede sig Sangeren for at fuldbyrde sit forfærdelige Værk.

Alles Øine vendte sig imod de Kommende, og fra Folqvards Læber lød et høit Glædesudbrud.

— Helvig, min Dronning, I her! raabte han, medens han i sin overvættes Glæde vilde ile hende i Møde, hvilket blev hindret af Vagten.

— I Mænd, som her holde Vagt, tog Helvig Ordet, forføier Eder herfra — denne Sanger er ikke længere Fange; Danmarks Dronning er ilet hid for at kundgjøre Eder sin Villie! Bring ham ombord paa mit Skib, hans Dødsstraf vil jeg eftergive ham; han er min Sanger og min Broders, Hertug Valdemars, Undersaat!

Den Overstbefalende saae forundret paa Helvig og hendes Ledsager; denne havde lagt Overkappen, han tidligere bar, og vi gjenkjende i ham den ædle Thucho, som havde været retfærdig og medlidende nok til at tilbyde sig som den forladte Dronnings Ledsager i hendes frivillige Landflygtighed.

Det Magtsprog, Helvig saa pludseligt anvendte, bragte dem Alle ud af Fatning, og tvivlraadige saae de paa hinanden.

Endelig tog den Fornemste til Orde:

— I har befalet, høie Dronning, og Alle vide vi, at Jert Bud bør efterkommes og Eders høie Broder Hertugen ikke berøves en Undersaat, som vi vide er ham kjær; tilmed kommer I jo fra Kongsborgen og forkynder os vel Kongens udtrykkelige Villie?

Helvig rynkede Øienbrynene; uden at svare traadte hun hastigt, ledsaget af Thucho, hen til Folqvard, hvem hun sagte tilhvidskede:

— Skynd Eder, bestig mit Fartøi, il til min Broder,

han vil beskytte Eder og under sikker Bevogtning føre Eder, hvorhen I lyster!

— Men kun hvor I er, Fru Helvig, vil Folqvard ogsaa være!

— Ti, Forblændede, frels dit Liv, medens Du kan; vi To maae aldrig sees; er først dit Liv sikkert, da er ogsaa jeg rolig, og hos min Broder vil jeg vente paa blidere Dage!

— Frelses — gjengives til Livet for evigt at begræde sin Tilværelse! hvidstede Folqvard . . . Helvig . . . Helvig, din Dom er haardere end hans; den lød dog kun paa Dødsstraf!

— Frels Eder, Folqvard, medens Folket er raadvildt; snart kunne de maaske enes om at fuldføre Kongens Dom . . . lad ikke min Ankomst være forgjæves . . .

— Tog Kongen sin strenge Dom tilbage, faldt Folqvard hende i Talen, da drog jeg atter med Eder; men I, I selv lægger en Afstand imellem os, som kun Døden kan gjøre mildere . . . Tak, Helvig, tak, Dronning . . . ræk mig min Luth og lad mig tiljuble Dig mit Farvel . . . klag ikke . . . beed for Sangeren . . .

— Fat Eder, Folqvard, I sværmer, I raser; tænk paa, det er Døden, Adskillelsen fra Livet, som I foretrækker for Frihed . . . glem Helvig . . . glem Dronningen . . . drag bort . . . drag langt bort . . . langt fra den, som bar Kong Abels Ring til Ulykke baade for sig selv og Eder . . .

Hun taug, medens Folqvard greb Strengelegen og igjennem dens Toner sendte hende sit Svar.

Rørende tolkede han sin Glæde og sine Længsler, sin Lykke over at vide sig elsket af hende; men bjærvt negtede han at ville modtage Livet af hendes Haand og paa de Vilkaar, hun bød. Smeltende lød hans Toner, da han

stildrede, hvorledes hans Liv laa bag ham som en solbestinnet Vei, han havde befærdet.

Helvig var dybt greben, og i det Nu, da hun hørte hans Sang, forstod ogsaa hun, at det var bedst, Døden traadte til; men Døden for Bøddelhænder . . .

Helvig gyste ved Tanken; hendes Øine fæstede sig paa Folqvard. Sangen var til Ende . . . han vinkede til hende med Haanden; det var hans Afsted — han havde sunget sin Svanesang . . .

Helvig udstødte et høit Skrig . . . En Dolk saae hun blinke i Folqvards Hænder . . . ikke for Bøddelhaand faldt Sangeren; men han døde paa Ridders Viis.

Ende paa tredie og sidste Deel.

Trykfeil.

Første Del:

Side	90	Lin.	12 f. o. dyrebare l: dyre
—	„	—	18 f. o. røde l: røre
—	176	—	15 f. o. forgyldte l: gyldne
—	268	—	1 f. o. ivrige l: øvrige
—	279	—	3 f. o. misty l: mistydes
—	323	—	18 f. o. spørger l: sværger

Anden Del:

Side	38	Lin.	7 f. n. kan l: kun
—	174	—	10 f. o. Forjættelse l: Forudsigelse
—	277	—	13 f. o. hvad seer l: hvad seer jeg
—	283	—	9 f. n. erede l: allerede.
—	289	—	13 f. n. aldrig l: kun een Gang
—	304	—	13 f. n. Draga l: Drapa

Tredie Del:

Side	44	Lin.	18 f. o. J at l: at J
—	46	—	6 f. o. om l: som
—	66	—	15 f. o. uld l: fuld
—	68	—	9 f. o. som l: om
—	88	—	7 f. n. Levende l: Døde
—	149	—	4 f. o. afvende l: afvendte
—	„	—	19 f. o. varede l: svarede
—	248	—	3 f. o. tilfredsstillet l: uskadelig